

ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

ਸਿੱਖ ਰੈ.ਫਰੈਂਸ ਲਾਇਬਰੇਰੀ

(ਸ਼੍ਰੋਮਣੀ ਗੁਰਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਬੰਧਕ ਕਮੇਟੀ)

ਸ੍ਰੀ ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ ।

ਐਕਸੈਸ਼ਨ ਨੰਬਰ 11917

ਸ਼੍ਰੋਣੀ

੧. ਇਸ ਲਾਇਬਰੇਰੀ ਵਿਚੋਂ ਸਿੱਖਾਂ ਬਾਹਰ ਲਿਜਾਣ
ਦੀ ਅ. ਗਿਆ ਨਹੀਂ ਹੈ ਜੇ ਕੇਵਲ ਲਾਇਬਰੇਰੀ
ਵਿਚ ਹੀ ਪੜ੍ਹੀਆਂ ਸਕਦੀਆਂ ਹਨ।
ਲਿਖਤੀ ਪੁਸਤਕਾਂ ਦੀ ਨਕਲ ਸਕੱਤਰ ਸਾਹਿਬ ਦੀ
ਆਈ ਹੈ ਕੇ ਹੀ ਕੀਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਹੈ।
੩. ਕਿਸੇ ਉੱਤੇ ਜਾਂ ਅੰਦਰ ਕਿਸੇ ਕਿਸਮ ਦਾ ਕੋਈ
ਨਿਸ਼ਾਨ ਜਾਂ ਧੱਬਾ ਨਹੀਂ ਲਾਉਣਾ ਚਾਹੀਦਾ।
ਪੁਸਤਕ ਖਰਾਬ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਸੱਜਣ ਨੂੰ, ਖਰਾਬ
ਕੀਤੀ ਪੁਸਤਕ ਦੀ ਥਾਂ, ਨਵੀਂ ਦੇਣੀ ਪਵੇਗੀ।

ਲਾਡਨ ਆਫਸੈਟ ਪ੍ਰੈਸ ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ । 33/7 - 96/10000

Acc No. 11917

9

ੴ ਸਤਿਗੁਰਪਾਸਾਦੈ ॥ ਸਾਖੀਭਾਈਗੁਰਦ
ਸਜੀਕੀਦਾਰਯਾਰਵੀਸਿਖਾਂਦੀਭੁਗਤਿਮਾਲਾ
ਏਕਸਮੇਭਾਈਮਨੀਸਿੰਘਜੀਬੀਸਿਖਾਂਨੇਮੂਰ
ਦਾਸਕੀਤੀਜੁਭਾਈਗੁਰਦਾਸਜੀਨੇਜੁਸਿੰਘਾਂਦੇਨਾ
ਮਲਿਖੇਹੋਨਾ ॥ ਓਨਾਦੀਆਰਹਿਤਾਤੇਕਰਿਤੁ
ਤਾਮਸਾਨੁਮਲੂਮਕਰਾਵੇਜੁਅਸੀਭੀਜਾਣੀਏ
ਜੁਸਿਖਾਂਦੀਆਮੇਸੀਆਦਰਤਣਾਹੁੰਦੀਅ
ਹੋਨਾ ॥ ਅਸਾਨੁਭੀਰੀਸਾਆਵੈ ॥ ਤੁਭਾਈਮਨੀ
ਸਿੰਘਜੀਹੋਰਾਵਚਨੁਕੀਤਾ ॥ ਜੁਤੁਸਾਭਲਾਪ

ਪਰਥਾਵੇਦਾਰਕੀਤੀਹੋਤਾਤੇਸੁਭਦੇਸਾ

ਅੰਕੁਸਦੇ

ਰਉਪਕਾਰਦਵਚਨੁਕੀਤਾਹੈ॥ ਅਸਾਂਭੀਇਕਜਮੇਸਾਹਿ
ਬਕਰਨਕਾਰਨਗਰੀਬਨਵਾਜਪਾਤਸਾਹੀ॥ ੧੦॥ ਅਸਦੇ
ਪਾਤਸਾਹਬੀਅਰਾਨਾਸਕਰਕੇਪੁਛਿਆਸੀਜੋਕੁਛੁਸਾ
ਹਿਬਕ੍ਰਿਪਾਕਰਕੇਵਚਨੁਕੀਤਾਸੀਸੋਅਸੀਤੁਸਾਨੁਕਰ
ਦੇਹਾਂਤੁਸਾਰਿਦੇਦੇਕੇਸੁਨਣਾ॥ ਤੇਮੇਸੀਹੀਦਰਤਇਕਰ
ਣੀਤੁਸਾਨੁਸਿਖੀਧਾਪਤਿਹੋਵੇਗੀ॥ ਸਾਹਿਬਬਚਨੁਕੀਤਾ
ਹੈ॥ ਜੇਹਾਭਾਈਦੀਸਾਰੀਬਾਣੀਸੁਣੀਦਾਫਲੁਹੋਵੇਗਾਤੇ
ਹਾਇਸਗੋਸਾਟਿਸੁਣਿਨਿਦਾਥੇਨੁਫਲੁਹੋਵੇਗਾ॥ ਜਿਦੇ
ਮੇਸਾਹਿਬਦੀਖਾਸਰਸਨਾਥੀਸੁਣਿਅਹੈਤਿਦੇਮੇਤੁਸਾ

ਨੁਬਖਿਅਨੁਕਰਿਕਹਿਦਾਹਾਂ॥ ੧॥
 ਪਉੜੀਪਹਿਲੀਚਲੀ॥ ੧੬ ਸਤਿਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ
 ਸਤਿਗੁਰਸਚਾਪਾਤਿਸਾਹੁਪਾਤਿਸਾਹੁਪਾਤਿਸਾਹੁ
 ਜੁਹਾਰੀ॥ ਸਾਧਸੰਗਤਿਸਚਿਖੰਡੁਹੋਅਇਝੁਰੇਖੇਖੇ
 ਲੋਬਾਰੀ॥ ਅਮਿਓਕਿਰਟਿਨਿਝਰੁਝਰੇਅਨਹਦਨਾ
 ਦਦਾਇਨਦਰਬਾਰੀ॥ ਪਾਤਿਸਾਹਾਂਦੀਮਜਲਸੇਪਿ
 ਰਮੁਪਿਅਲਾਪੀਦਣੁਭਾਰੀ॥ ਸਾਕੀਹੋਇਪੀਲਾਦਣਾ
 ਉਲਸਪਿਅਲੇਖਰੀਖੁਮਾਰੀ॥ ਭਾਇਭਗਤਿਭੋਚਲ
 ਣਾਮਸਤਿਅਮਲਸਤਿਸਦਾਹੁਸੀਅਾਰੀ॥ ਭਗਤਿਦ
 ਛਲੁਹੋਇਭਗਤਿਭੰਡਾਰੀ॥ ੧॥ ਸਤਿਸਦਾਦੀਚਾਰੁ॥

ਐਗਜਿਤਨੇਬਾਦਸਾਹਹੈਨਾ ਝੂਠਾਧਨੁਸੀਚਕੇਫੇਰਿ
ਛੁਡਿਜਾਦੇਹੈਨਾ ਅਰੁਸਤਿਗੁਰਜੇਹੈਨਸਚੇਪਾਤਿਸਾ
ਹਿਹੈਨਾ ਜਿਨਾਦੇਪਾਸਨਾਮਕਾਅਰੁਗਿਆਨਕਾ
ਸਚਾਧਨੁਹੈ ਜੇਓਨਾਦੀਸੇਵਾਕਰਦੇਹੈਨਾ ਤਿਨਾਨੁ
ਸਚਾਧਨੁਦੇਕੇਓਨਾਦਾਜਨਮੁਮਰਨਕਟਿਦੇਦੇਹੈਨਾ
ਤਿਸਤੇਸਤਿਗੁਰਸਚੇਪਾਤਿਸਾਹਹੈਨਾ ਏਨਾਦਾਹੁ
ਕਮੁਸਭੁਸਦੇਸਓਪਰਿਹੈ ਤੇਬਾਦਸਾਹਾਦਾਹੁਕਮੁ
ਆਪਣੇਦੇਸਪਰਿਚਲਦਾਹੈ ਬਾਦਸਾਹਜੁਆਪ
ਇਸਸੇਵਕਾਨੁਧਨੁਦੇਦੇਹੈਨਿ ਸੁਲੇਖੇਨਾਲਦੇਦੇਹੈ
ਨਾ ਤੇਜਿਸਸਮੇਬਖਸੀਸਦਾਝੋਰਖਾਖੇਲਦੇਹੈਨਿ

ਗਜਿਸਤੋਕੁਪਾਕਰਦੇਹੈਨਾ। ਜੇਝੁਠਾਧਨੁਓਸਨੁਦੇ ३
ਕੇਨਿਹਾਲੁਕਰਦੇਹੈਨਾ। ਤੇਸਤਿਗੁਰਦਾਝਰੇਖਾਸ ०
ਧਸੰਗਤਿਹੈਜੇਹੜਾਸਾਧਸੰਗਤਿਹੁਰਿਅਵਦਾ
ਹੈ। ਓਸਨੁਸਚਾਧਨੁਨਾਮਮਰੁਗਿਅਨਦੇਕੇਤਿ
ਸਦਾਜਨਮਮਰੁਮਰਨਕੀਦੇਦੇਹੈਨਾ। ਦੇਵਤੇਜੁਮ
ਅਤੁਪੀਦਦੇਹੈਨਸੋਬਹਮੇਦੇਦਿਨਤਾਈਜੀਦਦੇ
ਹੈਨਿ। ਤੇਦਿਖੇਤੇਦਿਕਾਰਈਰਖਾਓਨਾਦੀਆ
ਨਹੀਮਿਟਦੀਆ। ਤੇਸਤਿਗੁਰਦਾਜੇਸਬਦ
ਹੈਸੋਸਚਾਮੀਅਤੁਹੈ। ਤੇਜੇਸਬਦੁਸੁਣਿਦੇਹੈਨਿ।
ਓਹੁਆਪਨੁਆਤਮਾਸਰੂਪਜਾਣਦੇਹੈਨਿ। ਫੇ

ਰਿਕਦੇ ਨਹੀਂ ਮਰਦੇ। ਤੇਈ ਰਖਾ ਤੇ ਅਭ ਮਾਨ ਤੇ
ਕਾ ਅਭੋ ਧਓਨਾ ਦਾ ਮਿਟ ਜਾਵਾ ਹੈ। ਇਸ ਦਾ ਸ
ਤੇ ਗੁਰਾ ਦਾ ਸਬਦੁ ਸਚਾ ਅਮੀ ਮੁਤੁ ਹੈ। ਤੇ ਬਾਦ ਸ
ਹਾਦੀ ਅਜਲ ਸਾਦਿ ਰਿਅਦ ਦਾ ਪਿਆਮਾ ਲਾਓ
ਸਨੁ ਪੀਲਾ ਵਟੇ ਹੈਨ। ਜੇਹਨੁ ਗਲਿ ਦਰਬਾਰੁ ਦਿ
ਬਾਹਰਨ ਕਢੇ। ਤੇ ਸੇ ਗੁਰੂ ਕੇ ਸਿਖਾਨੁ ਸਭ ਤਿਕ
ਲਗਾਤਿ ਪਾਪ ਤਿਹੂੰ ਦੀਹੈ ਤੇ ਮਾਪ ਲੋਕ ਲਾਜਣ
ਵਦੇ ਨਹੀਂ। ਤੇ ਪਿਆਮਾ ਲੇਦੀ ਮਸਤੀ ਚਹੁ ਪਾਰਿ
ਗਾਨੁ ਦਰਿ ਰੋਇ ਜਾਵੀ ਹੈ। ਤੇ ਸਬਦੁ ਦੀ ਮਸ
ਤੀ ਉਤਰਦੀ ਨਹੀਂ। ਤੇ ਬਾਇਗਾਤਿ ਸਭ ਸੇ

ਨਾਲਿ ਕਰ ਦੇ ਹੋ ਨਿ। ਸਤਿਗੁਰ ਦੇ ਦਰ ਬਾਰ ਸਬ ੪
 ਦਵਾ ਅਖੁ ਟੁਕੰ ਰੂਹ ਹੋ ॥ ੧ ॥ ਅਭਿਨਵਿਦੁ ਜਚਿ ਲਟਿ
 ਸਇ ਕਤੁ ਨੁ ਕਤੋ ਹੋਇ ਜਾਇ ਅਹਰ ਮੁਖਿ ਜਰ ਮੁਖੇ
 ਰਖੁ ਮਾਰੀ। ਅਸਤਾਨੀ ਵਿਚਿ ਮਸਲਤ ਭੀਰ ਮ
 ਹਯਿ ਜਾਣਾ ਮਨੁ ਮਾਰੀ। ਗਲਿ ਨ ਬਾਹਰਿ ਨਿਕ
 ਲੇ ਹੁਕਮੀ ਬੰਦੇ ਕਾਰ ਕਰ ਗਾਰੀ। ਗੁਰ ਮੁਖਿ ਸੁਖ
 ਫਲੁ ਪਿਰ ਮਰਸੁ ਦੇਹ ਬਿੰਦੇ ਹਵਰੇ ਵੀਚਾਰੀ
 ਗੁਰ ਮੁਖਿ ਤਿਗੁਰ ਸਬਦੁ ਸੁਣਿ ਸਾਧ ਸੰਗਤਿ
 ਅਸਟ ਨਿਰੰਕਾਰੀ। ਅਮਰਿ ਪੁਰਖੁ ਮਾਦੇ ਸੁ
 ਕਾਰਿ ਅੰਤਿ ਮੁਕਤਿ ਲਾਸ ਬਦਾ ਮਾਹਾਰੀ। ਅਮਰਿ

ਗਤਿਗਤਿ ਅਗਾਧਿ ਬਿਧਾ ਅਕਥਕਥਾ ਅਸਗਾ
ਹਾ ਅਪਾਰੀ। ਸਗਨਿ ਅਵੱਟਣੁ ਪਰਉ ਪਕਾਰੀ
॥੨॥ ਤਿਸਦਾ ਵੀਚਾਰੁ ਗੁਰੂ ਕੇ ਸਿਖ ਜੁ ਗੁਰੂ
ਕਾ ਊਲਸੁ ਖਾਦੇ ਹੋ ਨ ਸੋਇ ਕੁ ਊਲਸੁ ਜੁ ਰਾਪਸਾ
ਦੁਹੋ। ਦੂਜਾ ਊਲਸੁ ਜਿਸ ਤਿਗੁਰਾਂ ਦੇ ਮੁਖ ਬਿ
ਜੇ ਸਬਦੁ ਪਗਟੁ ਹੋਇਆ ਹੋ। ਏਹੁ ਊਲਸੁ ਖਾ
ਵਦਵਾਲਾ ਵਾਹਗੁਰੂ ਕੇ ਨਾਮਕਾ ਅਰੁ ਅਤਾ ਅਇ
ਅਨੁਕਾ ਅਹਰ ਅਹਿ ਦਾਹੋ। ਤੇਰੀਆ ਨਨੁ ਪਾ
ਪਤਿ ਹੋਇ ਕੇ ਜੇਹਉ ਮੇਦਾ ਨੁਕਤਾ ਊਲਸੁ ਲਗਦੁ
ਹੋ। ਤਾਂ ਆਪੁ ਨੁਗਿਅਨੁ ਜਿਨ ਕੇ ਗੁਰੁ ਮੁਖਾਂ ਵੀ

ਆਕਰਣੀਆ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ। ਤੇ ਹੋਰ ਨਾਨੁ ਸਿਆ ५
ਣਪਾ ਸਿਖਾਇ ਕੇ ਉਪਦੇਸ਼ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਸੋ ਮੁ
ਜਰ ਮੁਹੰਦਾ ਹੈ। ਅਜਰ ਮੁਕਰੀਏ ਪਾਪੀ ਹੀ
ਦਾ ਹੈ। ਸ਼੍ਰੋਵੇ ਛਿਨ ਰਾਇ ਸਤ੍ਰੀ ਭਰਤ ਨੁ ਸਿਰਤ
ਰਖ ਕੇ ਦੁਗਾ ਚਾਰ ਕਰਦੀ ਹੈ। ਸਤ੍ਰੀਵੇ ਰੁਗਿਅ
ਨ ਨੁ ਸਿਖ ਕੇ ਤੇ ਵਿਖੇ ਰੋਗ ਦਾ ਹੈ। ਤਾ ਸਬ ਦੁਰ
ਰੂਕਾ ਤਾ ਹਉ ਮੇਵੇ ਰੋਗ ਬੀ। ਸੁਖ ਕਰ ਕੇ ਛਰਾ ਵਣ
ਦਾਲਾ ਸੀ। ਸਗੋਂ ਸਨੁ ਖੁਆਰੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਜੇ
ਅੰਨ੍ਹਾ ਖੁਹ ਵਿਚਿ ਪਵੈ ਤਾ ਓਸ ਨੁ ਕਈ ਨਹੀਂ ਕੁ
ਫੁਆਖਦਾ। ਪਰੁ ਜੇ ਸੁਜਾਖਾ ਹੋਇ ਚਿ

ਦੀ ਪਕੁ ਲੋਕੋ ਖੁਹ ਪਉਦਾ ਹੋਤਾ ਓਸ ਨੂ ਖੁਆਰੀ
ਹੁੰਦੀ ਹੋ। ਤੇ ਸੋ ਜੋ ਮਣ ਪਾਇ ਯਾ ਪਾ ਪੁਕਰ
ਦਾ ਹੋਤਾ ਓਸ ਨੂ ਭੰਡੀ ਨਹੀ ਹੁੰਦੀ। ਜੇ ਪਾਇ
ਯਾ ਹੋਇ ਮਾ ਪਾ ਪੁਕਰ ਦਾ ਹੋਤਾ ਓਸ ਨੂ ਸਾ
ਰੇ ਜਗਾ ਤਿਦੀ ਭੰਡੀ ਹੁੰਦੀ ਹੋ। ਤੇ ਵਾਹ ਗੁਰੂ
ਕੇ ਦਰ ਬਾਰ ਭੀ ਮੁਹੁ ਨਹੀ ਦੇ ਸਕਦਾ। ਬੁਰਕੇ
ਸਿਖ ਗੁਰਮੁਖਿ ਗੁਰੂ ਕੇ ਸਬਦ ਦਾ ਮਾਮਿ ਮੂਤ ਪੀ
ਕੇ ਸਰ ਰਿਦੇ ਰਸਾ ਵੇਲੇ ਮਾਸ ਤਾ ਨੇ ਹੁੰਦੇ ਹੋਨ।
ਤੇ ਹੋਰੁ ਜਗਿਆਸੀ ਰੋਗ ਮਹਲ ਦਾ ਮੁਓ ਨਾ ਦੇ
ਪਾਸ ਜਾਵਾ ਹੋਤਾ ਮਾ ਪਣੇ ਮਨ ਦੀ ਹਉ ਮੇਤੋਸੀ

ਮਾਣਪਮਾਰਕੇਜਾਦਾਹੈ। ਭਾਓਨਾਦੇਵਚਨਾਨੂਹਿ ॥
ਦੇਵਿਚਿਧਾਰਦਾਹੈ। ਪਰਜੇਹੜਾਓਨਾਦੇਗਿਆਨ
ਦਾਲਖਾਓਹੈ। ਮਨੁਦਿਚਿਧਾਰਕੇਤੇਸਿਖਾਂਦੀਸੇਵ
ਟਹਲਕਰਾਰਹੈ। ਇਕੋਕਾਮਾਦਦਾਹੈ। ਆਦਿਨਾਦਿ
ਨਓਸਦੀ। ਸੁਧਾਬਿਰਤਵਧਦੀਜਾਦੀਹੈ। ਜਿ
ਨਾਗੁਰਮੁਖਾਨੁਪੇ। ਅਦਾਰਸੁਆਇਮਾਹੈ। ਸੁ
ਦੇਹਦੇਰਸਾਵਲੇ। ਮਨਰਸਹੋਏਹੈਨਾ। ਓਹੁਦੀਚਾ
ਰਦੇਹੈਨਾ। ਜੇਤਨੁਰਦੇਵਿਚਿਪਸਾਦੀ। ਮਮਾਂਪਕ
ਦੁਇਮਮਾਂਹੈਨਾ। ਭਾਵੈਚੰਦਨੀਦੀ। ਮਮਾਂਲਕਨੀ
ਪਾਬਾਲੀ। ਮਨਾਭਾਵੈਹੈਰੁਕਾਇਸੇਦੀ। ਮਮਾਂ ॥

ਹੋਵਨਾ ਤੇ ਸੇਸਾ ਕਰਕੇ ਨਾ ਮੁਜ ਪਣਾ ਹੋਭਾ ਵੇਕਰੂ
ਹੁਖਾ ਜੇ। ਤੇਭਾ ਵੇਰੁ ਖੀ ਪਸਾ ਦੀ ਹੋਵੈ। ਫੁਰੀ ਦਭੀ
ਮਾਖੀ ਮਾ ਹੋਰੁ ਖੀ ਚੁਖੀ ਖਾਇਕੇ ਠੰਢਾ ਪਾਣੀ
ਪੀਉ। ਦੇਖ ਪਰਾਈ ਚੋ ਪੜੀ ਨਾ ਤਰਸਾਏ ਜੀਉ।
ਸੋ ਸੇ ਗੁਰੂ ਕੇ ਸਿਖ ਸਬਦ ਨੂ ਗੁਰੂ ਕੀ ਮੁਰਤਿ ਜਾਣਦੇ ਹੋ
ਨਾ। ਤੇਸਾ ਪਸੰਗ ਤਿਨਿ ਰੰਗ ਰਕਾ ਮਾਸ ਟੁਜਾਣਦੇ
ਹੋਨਾ। ਇਕ ਪ੍ਰੇਮ ਦਾਰਸੁ ਲੇਦੇ ਹੋਨਾ। ਹੋਰੁ ਰਸ ਮ
ਨਰਸ ਕਰਿ ਜਾਣਦੇ ਹੋਨਾ। ਸਤਿ ਸੰਗਾ ਤਿਜਾਇਕੇ
ਵਾਹ ਗੁਰੂ ਨੂ ਮਥਾ ਟੇਕਕੇ ਸਬਦ ਸੁਣਦੇ ਹੋਨਾ। ਤੇ
ਧਿਛੁਲੀ ਗਤੀ ਉਠਿਕੇ ਇਸਨਾ ਨੁਕਾਰਿ ਕੇ ਗੁਰੂ

ਕੀ ਬਾਣੀ ਗਾਵਦੇ ਹੋ ਨਾ। ਤੇ ਧਰਮ ਦੀ ਕਿਰਤ ਕਰਿ ਕੇਵੇਂ ॥ ੧ ॥
 ਰੂਪਾਵਦੇ ਹੋ ਨਾ। ਸਾਹਿਬ ਦਾ ਭੀ ਬਚਨੁ ਹੈ। ਪੁਰਾਸਤਿ
 ਗੁਰੂ ਸੇਵਿਆ ਪੂਰੀ ਹੋਈ ਜਗਤਿ। ਹਸੀਦਿਆ ਖਿ
 ਲੀਦਿਆ ਖਾਵੀਦਿਆ ਪੈਨੀਦਿਆ ਵਿਚੇ ਹੋਵੇ ॥
 ਕਤਿ। ਦਾਹ ਗੁਰੂ ਜੇ ਮਦਿਗਤਿ ਹੋਈ ਸਦੀ ਗਤਿ ਸਬ
 ਦ ਕਰਿ ਲਖਦੇ ਹੋ ਨਾ। ਸਰਬ ਘਟਾਵਿ ਚਿਦਾਹ ਗੁਰੂ
 ਜਾਣ ਬੇਗੁ ਦਭਗਤਿ ਕਰਦੇ ਹੋ ਨਾ। ਮਾਪਣੇ ਸਹੀ
 ਰਤੇ ਦੁਖ ਭੀ ਸਹਦੇ ਹੋ ਨਾ। ਤੇ ਧਰ ਉਪ ਕਾਰ ਕਰ
 ਦੇ ਹੋ ਨਾ। ਜੇ ਸੇਜ ਲੁਆ ਪਾਮ ਵਟਣੁ ਸਹਿਦਾ ਹੋਤੇ
 ਦੁਖ ਧੂਖ ਪਣਨ ਹੀ ਦੇਵਾ ॥ ੨ ॥ ਪਉੜੀ ਤੀਜੀ ਚ

ਲੀ॥ ਗੁਰਮੁਖਿ ਜਨਮ ਸਕਾਰ ਬਾਗੁਰਸਿਖ ਮਿਲਿ ਗੁ
 ਰਸਰਣੀ ਮਾਇਆ ਮਾਇਆ ਪੁਰਖ ਮਾਏ ਸੁਕਾਰਿ
 ਸਫਲੁ ਮੁਰਤਿ ਗੁਰਦਰਸਨੁ ਪਾਇਆ ਪਰਦਖਣ
 ਭੰਡ ਉਤਕਾਰਿ ਮਸਤਕ ਚਰਣ ਕਵਲ ਗੁਰਲਾਇਆ ॥
 १॥ ਸਤਿਗੁਰ ਪੁਰਖ ਦਾਇਆ ਲੁਹੈ ਇਵਾਹ ਗੁਰੁ ਸਚੁ
 ਮੰਤ੍ਰ ਸੁਣਾਇਆ ਸਦਗਾ ਸਿਰਹਗਾ ਸੁਕਾਰਿ
 ਪੈਰੀ ਪੇਜ ਗੁਪੈਰੀ ਪਾਇਆ ਕਾ ਮੁਕੁ ਭਵਿਰ ਧੁਪਿ
 ਲੇਕੁ ਮੇਰੁ ਮਹੰਕਾਰੁ ਤਜਾਇਆ ਸਤੁ ਸੰਤੋਖੁ ਦਇ
 ਆਧਰ ਮਨ ਮਦਾਨੁ ਇਸਨਾਨੁ ਦਿਨਾਇਆ ਗੁ
 ਰਸਿਖ ਲੇਗੁ ਰਸਿਖ ਸਦਾਇਆ ॥ ੩ ॥ ਸਤਿ

ਸਦਾਵੀਚਾਰੁ॥ ਤਿਨਾਗੁਰੂਕੋਸਿਖਾਦਾਮਨੁਖਾਜ २
ਨਮੁਸਫਲੁਹੈ॥ ਜੇਗੁਰੂਕੋਸਿਖਾਦੀਸੰਗਤਿਕ
ਰਿਕੋਗੁਰੂਕੇਦੁਆਰੇਸਾਧਸੰਗਤਿਦਿਚਿਟੁਰ
ਜਾਦੇਹੈਨਾ॥ ਤੇਗੁਰੂਕੇਸਬਦਮਗੇਮਥਾਟੇਕ
ਕਰਿਗੁਰਮੁਖਾਂਸਿਖਾਂਦਾਦਰਸਨੁਕਰਦੇਹੈਨਾ
ਤੇਪਖੇਪਾਇਦੀਸੇਵਾਟਹਲਕਰਦੇਹੈਨਾ॥ ਤੇ
ਗੁਰੂਕੇਦਰਬਾਰਦੀਪਰਦਖਣਾਕਰਿਕੋਚਰ
ਨਬੁਝਮਸਤਕਿਲਾਦਦੇਹੈਨਾ॥ ਤੇਵਾਹਗੁਰੂਕਾ
ਮੰਤ੍ਰਸਬਦਧਿਆਨੁਲਾਇਕੋਸੁਦਿਦੇਹੈਨਾ
ਤੇਸਚੀਰਹੁਗਾਸਸੁਣਨਦਾਨੇਖਕਰਦੇਹੈਨਾ

ਭੇਗੁਗਾਦੇਸਬਦਦੀਪੇਰੀਪਦਦੇਹੈਨਾ।ਧੰਨਦ
ਹਗੁਰੂਹੈਜੇਸਾਨੁਸਬਦਦੇਲਲਿਲਾਇਕੇਊਧਾ
ਰੁਕੀਤਾਹੈਸਾਭੰਨਾਦੀ।ਸਚੀਪ੍ਰਿਤਦੇਖਕੇਸਾਰਅ
ਗਤਭੰਨਾਦੀਪੇਰੀਪਉਦਾਹੈ।ਭੇਕਾਮਨੁਤਿਯਾ
ਗਦੇਹੈਨਾ।ਜੇਆਪਣੀਧਰਮਕੀ।ਉਸਤੀ
ਬਿਨਾਹੈਰੁਕਿਧਰੇਧਿਯਾਨੁਨਹੀਕਰਦੇ।
ਭੇਕਿਸੇਨਾਲਕੁਰੇਧਨਹੀਕਰਦੇ॥ਕਹਦੇ
ਹੈਨਜੁਕੇਬਚੰਨਾਲੁਹੈ।ਇਸਦੇਨਾਲਛਹਿ
ਆਨਹੀਚਾਹੀਦਾ।ਜੇਕੋਈਹੈਰੁਕੀਕੋਧ
ਕਰਦਾਹੈਤਾਸਾਹਿਦੇਹੈਨਾ।ਭੇਅਗੇਅਨੁ

ਬੇਲਦੇਹੋਨਾਤੇਅਹੰਕਾਰਨਹੀਕਿਰਦੋ।ਕਹਦੇਹੋ
 ਨਜੁਅਸੀਸਕੁਨਾਬੀਨੀਚਹਾਂ।ਗੁਰੂਕੇਸਿਖਸ
 ਭੇਅਸਾਬੀਦੁਸੇਖਹੋਨਾ।ਤੇਜਤਕਰਦੇਹੋਨਬੀਰ
 ਜੁਗਿਨ੍ਹਨਿਨਹਿਦੇਦੋ।ਬਰਾਨੀਇਸਤ੍ਰੀਨੁਮਾਤਾ
 ਤੇਬਹਾਨਿਦੇਸਾਮਾਨਜਾਣਦੇਹੋਨਾ।ਤੇਲਕੁਨਪਰ
 ਮੇਸਰਸਾਮਾਨਕੇਪੁਤਸਾਮਾਨਜਾਣਦੇਹੋਨਾ।ਤੇਪਦ
 ਰਬੁਬੇਨਾਮਾਵੈਬਹੁਤਾਮਾਵੈ।ਆਪਣੀਪਗਾਲਬ
 ਧਤੇਗਜੀਗਹਿਦੇਹੋਨਾ।ਤੇਧਰਮਦੀਕਿਤਕਰਕੇਵੈ
 ਰੁਖਾਵਦੇਹੋਨਾ।ਤੇਗਰੀਬਾਂਤੇਅਗਿਆਨੀਆਤੇ
 ਇਆਕਰਦੇਹੋਨਾ।ਤੇਆਪਣੇਗੁਰਾਦੇਧਰਮਤੇ

ਦਿਨੁ ਰਹਦੇ ਹੋਨਾ। ਤੇ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਦੇ ਲੇਉਣ ਕੇ। ਇਸ ਨਾਨਕ
ਕੋ ਬਾਣੀ ਪੜ੍ਹਦੇ ਹੋਨਾ। ਤੇ ਪਸਾਰੁ ਗੁਰੂ ਕੇ ਨਾਮ ਤਦੇ ਕੇ ਖਾਨੇ
ਹੋਨਾ। ਤੇ ਬਸਤੁ ਗੁਰੂ ਕੇ ਨਾਮ ਤਦੇ ਕੇ ਪਹਿਰਿ ਦੇ ਹੋਨਾ। ਤੇ
ਗੁਰੂ ਕੇ ਸਬਦ ਨਾਮ ਤੇ ਪਹਿਰਿ ਦੀ ਚਾਰਿ ਦੇ ਹੋਨਾ। ਤੇ ਧ
ਰਮਣੀ ਕ੍ਰਿਤ ਕਰ ਕੇ ਦਸਵੰਤੁ ਗੁਰੂ ਕਾ ਕਢ ਦੇ ਹੋਨਾ। ॥ ੩ ॥
ਪਉਨ੍ਹਿ ਚਉਥੀ ਚਲੀ। ਸਬਦ ਸੁਰ ਤਿਲਿ ਵਲੀ। ਟੁਹ
ਇਸਾਧ ਸੰਗ ਤਿਸਾਰਿ ਮੇਲਿ। ਮਿਲਾਇ ਮਾ। ਹੁਕ
ਮਿਰਜਾਈ ਚਲਣਾ। ਮਾਪਗਾਇ ਨਾਮਾ ਪੁਜ
ਣਾਇ ਮਾ। ਗੁਰਉ ਪਦੇ ਸੁਮ ਦੇ ਸੁਕਰਿ ਪਰਉ
ਪਕਾਰਿ ਮਚਾਰਿ ਲੁਕਾਇ ਮਾ। ਸਿਰ ਮਧਿ ਮਾ

ਭਾ

੧੦
੦

ਮਾਪਿਓ ਪੀਸਹ ਜਿਸ ਮਾਈ ਮਜਰੁ ਜਰਾਇਆ
 ਮਿਠਾ ਬੋਲਣੁ ਨਿਦਰਲਣੁ ਹਥਹੁ ਕੋਰੁ ਲਾਮਨ
 ਇਆ ਇਕ ਮਨ ਇਕੁ ਮਰਾਧਣਾ ਦੁਬਿਦਾ ਦੂ
 ਜਾਗੁ ਭੀ ਮਿਟਾਇਆ ਗੁਰ ਮੁਖਿ ਸੁਖ ਫਲੁ ਨਿ
 ਜਪਦੁ ਪਾਇਆ ॥ ੪ ॥ ਗਤਿ ਸਦਾ ਵੀਚਾਰੁ ਬਹੁ
 ਸਾਧ ਸੰਗਤਿ ਵਿਚਿ ਬੈਠ ਕੇਨੇ ਕੁਭੀ ਤੇ ਸਦਾ ਭੀ ਸ
 ਬਦਾ ਲਗ ਰਖਦੇ ਹੋਨਾ ਤੇ ਰਿਦਾ ਸਬਦ ਦੇ ਵੀਚਾਰ
 ਨਦਾ ਲਗ ਰਖੇ ਲਿਵਦੇ ਵਿਚਿ ਮਨ ਨੁਲੀ ਦਕਰਨੇ
 ਹੋਨਾ ਮਨ ਨੁ ਸਬਦਾ ਮੇਲੀ ਘਰ ਦੇ ਹੋਨਾ ਤੇ ਜਿ
 ਉਜੀ ਉਦਾ ਹਗੁ ਰੂਕਾ ਹੁਕਮੁ ਹੋ ਤੇ ਦੇ ਤੇ ਦੇ
 ਨਾ ਮਨ ਕੇ ਕਾਦੇ

ਠਾਮੀਨਕੇਕਮਾਵਦੇਹੈਨਾ। ਤੇਵਿਚੋਆਪਾਪਟਾਵਦੇ
ਹੈਨਾ। ਆਖਿਦੇਹੈਨਾਜੋਇਹੁਸਭਵਡਿਅਈਅਮ
ਸਤਿਗੁਰਾਂਦੀਆਹੈਨਾਅਸੀਮਹਾਂਨੀਚਹਾਂ। ਜੋਇ
ਚਸਰੀਰਖਿਣਕੁੰਗਰਥੀਪਰਉਪਕਾਰਹੋਇਆ
ਦੇਸੇਈਅਸਾਨੁਲਾਭਹੈ। ਵਾਹਗੁਰੂਦਾਸਬਦ
ਅੰਮ੍ਰਿਤਕਾਪਿਅਮਾਲਾਹੈ। ਸਭਜੋਗਦੇਰਾਗਇਸੇ
ਵਿਚਿਹੈਨਾ। ਇਸਪਿਆਲੇਨੂਪੀਕੇਤੁਕਾਮਕੋਧ
ਨੁਜਰਦੇਹੈਨਾ। ਕਿਸੇਨੂਟਿਕਾਨੁਹੀਬੋਲਦੇ। ਸਭ
ਸਦੇਨਾਲਮਿਠਾਬੋਲਦੇਹੈਨਾ। ਤੇਨਿਵਚਲਦੇ
ਹੈਨਾ। ਤੇਧਰਮਦੀਕਾਮਾਈਵਿਚੋਵੰਡੁਖਾਵੇਹੈਨਾ।

ਤੇਇਵੀਆਨੁਸੰਚੋਚਕੇਤੇਵਾਜਾਨਾਨੁਰੋਕਕੇਗੁ

੧੧

ਰੂਕਾਸਬਦੁਸੁਣਦੇਪਨ੍ਹਦੇਹੈਨਾਕਿਸੇਨਾਲਦੁ

ਇਥਾਨਹੀਕਰਦੇ। ਸਭਨਾਨੁਗੁਰਮੁਰਤਿਜਾਣ

ਦੇਹੈਨਾ। ਤੇਜਿਨਾਦਿਰਿਗੁਰਮਾਤਿਦੇਖਦੇਹੈਨਓਨਾਦੀ

ਦਸੇਖਕਰਕੇਸੇਵਾਕਰਦੇਹੈਨਾ। ਤੇਗੁਰਾਦਾਸਬਦੁ

ਗੁਰਪੁਜਾਣਦੇਹੈਨਾ। ਜੇਮਨਦੀਕਾਮਨਾਹੈਸੇਸ

ਬਦਤੇਪਤੀਤੁਕਰਕੇਮੰਗਦੇਹੈਨਾ। ਇਹਤਾਗੁ

ਰੂਕੀਸਿਖਦੀਰਹੁਰਾਸਹੈ। ਪਰਹੈਰੁਕੀਜੇਹਵੈ

ਗੁਰੂਕੇਸਿਖਾਦੇਕਰਮਹੈਨਸੇਕੁੰਮੇਤੁਸਾਨੁਆਖਦ

ਹਾਂ॥ ੪॥ ਪਉਨ੍ਹੀਪੰਜਵੀਚਲੀ। ਗੁਰਸਿਖੀਬ

ਗੀਕਹੈਖੰਡੇਧਾਰਗਲੀਅਮਤਿਪੀੜੀਓਥੇਟਿਕੇ
ਨਭੁਣਹਣਾਚਲਿਨਸਕੈਉਪਰਿਕੀੜੀ। ਟਵਾਲ
ਹੁਨਿਕੀਅਮਾਖੀਮੇਤੇਲੁਤਿਲਹੁਲੇਕੇਲੁਪੀ
ੜੀ। ਗੁਰਮੁਖਿਦੀਸੀਪਰਮਹੰਸਖੀਰਨੀਚਨਿਰ
ਨਉਚੁਜਿਦੀੜੀ। ਸਿਲਅਮਾਛੁਣੀਚਟਣੀਆ
ਣਕਮੋਤੀਚੇਜਨਿਦੀੜੀ। ਗੁਰਮੁਖਿਮਾਰਗਿਚਲ
ਣਾਅਮਾਸਨਿਰਾਸੀੜੀਨੂਉੜੀੜੀ। ਸਹਜਿਸਰੇ
ਟਰਿਸਚਿਖੰਡਿਸਾਧਸੰਗਤਿਸਚੁਤਖਤਿਹਰੀ
ੜੀ। ਚਾਨ੍ਹਿਇਕੀਹਪਤਿਪਉੜੀਅਮਨਿਰੰਕਾਰ
ਗੁਰਸਬਦੁਸਹੀੜੀ। ਗੁੰਗੇਦੀਮਿਠਿਅਮਾੜੀ

ਮੇਮੇਅਕਥਕਥਾਵਿਸਾਮਾਦੁਬਚੀਨ੍ਹੀ। ਗੁਰਮੁਖਿਠ
 ਲੁਖੁਖੁਸਹਜਿਅਲੀਨ੍ਹੀ। ੫। ਸਤਿਸਦਾਦੀਚਾਹੁ
 ਗੁਰੂਕੀਸਿਖੀਬਹੁਤੁਬਰੀਕਹੈਜੋਸੇਖੰਡੇਦੀਧਰ
 ਓਪਰੀਲੰਘਣਾਹੈ। ਤੁੰਸੇਕਾਮਕ੍ਰੋਧਦਾਤਿਅਗਣ
 ਹੈ। ਬਹੁਤਿਅਜਨਮਾਦਾਵਿਚਿਅਸਨਪਇਅਮਾ
 ਹੈ। ਸੰਗਦੀਕ੍ਰਿਪਾਕਰਕੋਤਿਅਗੋਜਾਦੇਹੈਨਾਜੇਤ
 ਮਾਪਣੇਅਕੁਮਾਨੁਦਿਚਿਹੋਵੇਤਾਗੁਰੂਕੀਸਿਖੀਦੇਅ
 ਰਗਨਹੀਟੁਰਸਕਣਾ। ਜਿਦੈਕੋਲੁਵਿਚੋਤੇਲੁਪੀਨ੍ਹ
 ਕਢੀਦਾਹੈ। ਤਿਦੈਸਰੀਰਦਿਚੋਰਸਪੀਨ੍ਹਕਢੀਦੇਹੈ
 ਨਾਜੋਸੇਹੀਸਦੀਚੰਜਖਟੀਉਦੀਹੈਤੇਦੁਧਵਿਠਿਪਾਣੀ

ਪਾਇਕੋਉਸਦੇਅਗੇਰਖਦੇਹੈਨਾ॥ ਤੇਓਹੁਦਿਰਿ
ਚੰਜਪਾਵਦਾਹੈ॥ ਤੇਦੁਧਦੀਆਫੁਟੀਆਂਖਾ
ਉਲੇਦਾਹੈ॥ ਤੇਪਾਣੀਛੁਡਿਦੇਦਾਹੈ॥ ਤੇਸੇਗੁਰੂ
ਕੋਸਿਖਾਵੇਅਨੁਦਿਰਿਜੇਸਤਤੇਆਸਤਦਾਦੀਚਾਰੂ
ਹੁੰਦਾਹੈ॥ ਤਾਦੇਹਨੁਆਨਿਤਜਾਣਕੇਇਸਦਾਰਭ
ਛੁਡਿਦੇਦੇਹੈਨਾ॥ ਤੇਪਰਮਾਤਮਾਗਿਆਨਕਰਿਸਕ
ਪਨੁਸਤਿਜਾਣਕੇਦਿਨ੍ਹਜਣਦੇਹੈਨਾ॥ ਤੇਨਿਹਕਾ
ਮਹੋਇਕੇਤੇਆਪਣਾਮਾਨੁਵਡਿਅਈਛੁਡਿਕੇਸ
ਬਦੁਪਕੂਦੇਹੈਨਾ॥ ਏਹਮਲੂਣਿਸਿਲਚੁਟਦੇਹੈਨਾ
ਨਾਅਦਾਨਇਸਨਾਨੁਵੇਚਾਗਏਹਮੇਤੀਸਬਦਭੂ

ਪੀਸੁੰਦੁ ਵਿਚੋ ਚੁਗਦੇ ਹੋਨਾ ਤੇਜਗਤਿਨੁ ਅਨਿਤਜਾ ॥ ੧੩ ॥
ਣਕੇਤੇ ਸੁਰਾਮਾਸਾ ਛੁਡਿਕੇ ਇਕਵਾਹਗੁਰੂਦੀਆਸਾਰ
ਖਦੇ ਹੋਨਾ ਤੇਸਾਪਸੰਗਤਿਸਚਿਖੰਡੁਜਾਣਕੇਤੇ ਸਬਦਨੁ
ਨਿਰੰਕਾਰਿਕਾਰੂਪਜਾਣਕੇਗੁਰੂਕੇਤਖਤਿੰਦਿਚਿਨੇਮਨਾਲਸ
ਦਾਜਾਦੇਹੋਨਾ ॥ ਵੀਹਵਿਸਦੇਜਗਤਿਹੋਤੇਇਕੀਹਵੀਪਤਿ
ਦੀਪਉਤੀਸਬਦਨੁਸਮਸੁਕੇਵਾਹਗੁਰੂਦੇਭੁਜਨਨੁਰਿਦੇਦਿ
ਚਿਧਾਰਿਕੇਅਕਾਲਪੁਰਖਨਾਲਇਕਰੂਪਹੋਦੇਹੋਨਾ ॥ ਜਿਵੇਂ
ਗੁਰਾਮਿਠਿਮਾਣੀਖਾਦਾਹੋਤੇਮੁਹੰਨਹੀਕਹਿਸਕਦਾ ॥ ਤੇ
ਸੇਜੇਹੀਬਿਰਤਓਨਾਨੁਪਾਧਤਿਹੋਈਹੋਸੇਕਹਿਨਹੀਸਕਦੇ
ਪਰੁਗਿਆਮਨਕਰਕੇਤ੍ਰਿਪਤਿਹੋਇਰਹਿਦੇਹੋਨਾ ॥ ੫ ॥ ॥

ਪਉੜੀ ਛਿਦੀ ਚਲੀ ਗੁਰਮੁਖਿ ਸੁਖ ਫਲੁ ਪਿਰਮ ਰਸੁ
 ਚਰਣੈ ਵਕੁ ਗੁਰ ਚਰਣ ਪਖਾਲੇ ਸੁਖ ਸੰਪਤਿ ਦਿਚਿਰ
 ਖਿਕੈ ਚਰਣ ਕਵਲ ਮਕਰੰਦ ਪਿਆਲੇ ਕਉ ਲਾਲੀ ਸੁਰਜਿ
 ਮੁਖੀ ਲਖ ਕਵਲ ਖਿੜ ਦੇ ਰਲੀਆਲੇ ਚੰਦ੍ਰ ਮੁਖੀ ਹੋਇ
 ਕੁਮਦਨੀ ਚਰਣ ਕਵਲ ਸੀਤਲ ਮਮੀਆਲੇ ਚਰਣ ਕ
 ਵਲ ਦੀਵਾ ਸਨਾਲ ਖ ਸੁਰਜਿ ਹੋਵ ਨਿਰੁਉਰ ਕਾਲੇ ਲਖ
 ਤਾਰੇ ਸੁਰਜਿ ਚੜੇ ਜਿਉ ਛਪਿ ਜਾਨਿ ਨਾਮ ਪਸਮਾਲੇ ।
 ਚਰਣ ਕਵਲ ਦਲ ਜੇ ਤਿਦਿ ਚਿਲਖ ਸੁਰਜਿ ਲੁਕਿ ਜਾ
 ਨਿਰਵਾਲੇ ਗੁਰ ਸਿਖ ਲੇ ਗੁਰ ਸਿਖ ਸੁਖਾਲੇ ॥ ੬ ॥
 ਤਿਸ ਦਾ ਵੀਚਾਰੁ ਗੁਰਮੁਖਾਂ ਨੂੰ ਪ੍ਰੇਮ ਦਾਰ ਸੁਗੁਰਾ

ਦੇਚਰਨਾਂਦਾਧਿਆਨੁਕਰਦੇਹੈਨਾ ਤੇਸਿਖਾਂਦੇਚਰ ੧੪
ਨਧੋਇਕੇਚਰਨੋਦਕੁਪੀਦੇਹੈਨਾ ਤੇਸਬਦਦਾ
ਧਿਆਨੁਕਰਕੋਗਿਆਨੁਰਸੁਪੀਦੇਹੈਨਾ ॥ ਅਨੁਅ ੦
ਪਣੁਬੁਦਰਦੀਨਿਅਮਾਈਗੁਰਾਦਾਸਬਦਸੰਪਤਿ
ਇਵਿਰਿਰਖਦੇਹੈਨਾ ਅਜਿਉਕਰਿਸੁਰਜੁਚੜ੍ਹਿਆ
ਕਵਲਾਖਿਨੂਦੇਹੈਨਾ ਤੇਕਵੀਆਮੁਰਤਾਇਜਾਦੀ
ਆਹੈਨਾ ਤੇਸੇਗੁਰਮੁਖਾਦੇਰਿਦੇਸਬਦਨੁਸੁਣਕੇ
ਪਕਾਸਦੇਹੈਨਾ ਤੇਅਨਮੁਖਾਦੇਰਿਦੇਮੁਰਤਾਇ
ਜਾਦੇਹੈਨਾ ਪਰਜੇਵਾਹਗੁਰੂਕਾਸਬਦਰਿਦੇਵਸ
ਦਦੇਹੈਨਾ ਭਾਵੈਤਾਮਸੀਰਿਦੇਵਾਲੇਪਾਪੀਕਾ

ਲਿਖਾ ਮਾਰੂ ਵਰਾ ਦੀ ਨਿਸਾ ਆਈ ਹੋਵਨਾ ਸੋਭੀ ਗਿਆ ਮਾਂ
 ਕੇ ਪਕਾ ਸਕਰਿ ਸਰੁ ਮਨੇ ਰਾਮ ਮਾਗਿ ਮਾਨ ਕਾ ਮਿਟਾ
 ਵਣ ਜੋਗ ਹੋਇ ਜਾ ਦੇਹੈ ਨਾ ਜਿਉ ਕਰਿ ਧੁਰ ਜਿਚ ਕ੍ਰਿ
 ਮਾਤਾਰੇ ਛੁਪਿ ਜਾ ਦੇਹੈ ਨਾ। ਤਿਵੈ ਸਬਦੁ ਸੁਣ ਕੋਹੈ
 ਰੁਮਨੀ ਮਾਂ ਮਟਾਂ ਦੀ ਮਾਂ ਪੁਜਾ ਛੁਪਿ ਜਾ ਦੀ ਮਾਂ
 ਹੋਨਾ ਤੇ ਹੋਰੁ ਜਗਾ ਤਿਵੈ ਜੋਹੈ ਕਰ ਮਾਤੇ ਬਰਤਾ ਦੇ
 ਗਿਆ ਮਾਨ ਹੋਨ ਭੀ ਛੁਪਿ ਜਾ ਦੇਹੈ ਨਾ। ਜਦ ਸਤਿਗੁ
 ਰਾ ਦੀ ਸਿਖੀ ਰਿਵੇ ਦਿ ਰਿਨਿ ਵਾ ਬਕਰ ਦੀ ਹੋ।। ६।।
 ਪਉਨੀ ਸਤਿਵੀ ਚਲੀ। ਚਾਰਿ ਵਰਨੀ ਇਕ ਵਰਨੀ
 ਕਰਿ ਵਰਨੀ ਮਦਰਨੀ ਤੇ ਲਗੁ ਲਾਏ। ਅਮਸ

ਟਪਾਤੁਇਕਧਾਤੁਕਾਰਿਦੇਦਕਤੇਥਨਭੇਦੁਵਿਚਾਲੇ।
 ਚੰਦਨਵਾਸੁਦਦਾਸਪਤਿਅਫਲਸਫਲਵਿਚਿ
 ਦਾਸੁਬਹਾਲੇ। ਲੇਹਾਸੁ। ਇਨਹੋਇਕੋਸੁਇਨ
 ਹੋਇਸੁਗੰਧਾਵਿਖਾਲੇ। ਸੁ। ਇਨੇਅੰਦਰਿਰੰਗਰਸ
 ਚਰਣਾਮਤੁਅੰਮਿਤੁਮਤੁਦਾਲੇ। ਅਫਕਮੇਤੀਸੁ
 ਚਿਨ੍ਰਿਅਹੁਜਗਮਗਜੋਤਿਹੀਰੇਪਰਦਾਲੇ। ਦਿ
 ਬਦੇਹਿਰਿਬਦਿਸਾਇਹੋਇਸਬਦਸੁਰਤਿਦਿਬ
 ਜੋਤਿਉਜਾਲੇ। ਗੁਰਮੁਖਿਸੁਖਫਲੁਰਸਕਰਸ
 ਲੇ॥ ੧॥। ਤਿਸਦਾਵੀਚਾਰੁ। ਸਤਿਗੁਰਨੇਕ੍ਰਿਪਾ
 ਕਰਕੇ। ਸਖਾਨੁਗਿਆਨੁਦੇਕਰਿਦੇਹਾਅਭਾਮਾਨੁ

ਸੁਕਰਕੇਚਾਰਿਦਰਨਿਬੀਇਕਦਰਨਿਕਤਿਹੈਨਾਅਜਿ
 ਓਕਰਿਚੁਨਾਉਜਲਾਹੁੰਦਾਹੈ। ਤੇਕਥੁਥੁਸਲੀਹੁੰਦੀ
 ਹੈ। ਤੇਸੁਪਾਰੀਚਿਤੁਮਿਤਾਲਾਹੁੰਦਾਹੈ। ਤੇਪਾਨ
 ਸਾਦਾਪੀਲਾਹੁੰਦਾਹੈ। ਪਰਿਜਦਬੀਨਾਖਾਈਦਾਹੈ
 ਤਾਂਗਲਾਲਹੋਇਜਾਇਦਾਹੈ। ਤਿਵੇਜਬਮਾਤੁਮ
 ਗਿਅਮਾਨੁਪਾਪਤਿਹੁੰਦਾਹੈ। ਤਾਚਾਰੇਦਰਨਿਦਾਅ
 ਰੁਮਾਨੁਦਾਰਿਕਰਕੇਆਪਨੁਖਾਲਸਾਗੁਰਗਾਖਿਜ
 ਣਦੇਹੈਨਾ। ਜਿਵੇਅਸਟਧਾਡਾਦੀਆਪੁਤਲੀਅ
 ਜੋਹੁੰਦੀਆਹੈਨਾ। ਪਾਸਦੇਪਰਸਨਕਰਿਸਭੇਸੁਦ
 ਰਨੁਹੁੰਦੀਆਹੈਨਾ। ਜਿਅਹੈਰਨਾਪੁਤਲੀਅਦੀ

ਨਿਆਈ ਕਰਦੀਆਂ ਹੋਨਾ ॥ ਪਰੁ ਮੁਲੁ ਜੋਇ ਨੇਦ ॥ ੧ ॥
ਹੋਇ ਜਾਣਾ ਹੋ ॥ ਤੇ ਸੇ ਗੁਰਾ ਦਾ ਸਬਦੁ ਪਾਰ ਸੁਹੈ ॥
ਜੋ ਸਿਖੁ ਚਹੁ ਦਰਨਾ ਤੇ ਚਹੁ ਆਸੁ ਆਂਦਿ ਰੋ ਸਬ
ਦੁ ਨੁਵੀ ਚਾਹੁ ਦੇਹੋਨਾ ॥ ਸੇ ਦੇਹੁ ਆਗਿ ਆਨੁ ਨੁਕ
ਇਕੋ ਆਤਮਾ ਗਿਆਨੁ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਇ ਕੇ ਸਰੀਰ
ਦੇਹੁ ਦਿਅਾ ਹੋਰਨਾ ॥ ਅਗਿਆਨੀ ਆਂਦੀ ਨਿਮ
ਈ ਖਾਨ ਪਾਨ ਆਦਿ ਕੁਛੁ ਆਕਰ ਦੇਹੋਨਾ ॥ ਪ
ਰੁ ਸਰੀਰੁ ਨੁਛੁ ਡੁਕੇਵਾ ਹੁਗੁਰੂ ਵਿਚਿ ਸਮਾਇ ਜਾਵੇ
ਹੋਨਾ ॥ ਤਾ ਸਿਖਾ ਪਸਨ ਕੀ ਤਾ ਜੀ ਚਾਰਿ ਵਰਨਿ ਕੋਨ
ਹੋਨਾ ॥ ਤੇ ਚਾਰਿ ਆਸੁ ਮਕੋਨ ਹੋਨਾ ॥ ਤਾ ਭਾਈ ਮਨ

ਸਿੰਘਜੀ ਬਚਨੁ ਕੀਤਾ ॥ ਖੜੀ ਬ੍ਰਹਮਣ ਸੁਦਵੈ ਸ
 ਏਹ ਚਾਰਿ ਦਰਨਿ ਹੋਨਾ ॥ ਤੇ ਬ੍ਰਹਮ ਚਾਰੀ ਗੁਸਤੀ
 ਬਾਨ ਪਸਤੀ ਸੀਨਿ ਯਾਸੀ ਏਹ ਚਾਰੀ ਆਸੁ ਮਹੈਨਾ
 ਏਹ ਆਸੁ ਧਾਂਤਾਂ ਹੋਨਾ ॥ ਤੇ ਗੁਰੂ ਕਾ ਸਬਦੁ ਪਾਰ
 ਸੁਹੈ ਜੈ ਸੇਚੰਦਨਾ ਮਛਲਾ ਸਫਲ ਬਨਾ ਸਪਤੀ
 ਵਿਚਿ ਦਾਸਨਾ ਪਾਪਤਿ ਕਰਦੇ ਦਾਹੈ ॥ ਤੇ ਪਾਰ
 ਸੁਲੇਹਾ ਸੁਇਨਾ ਕਰਦਾਹੈ ॥ ਪਰਓਹੁ ਸੁਇਨਾ ਤ
 ਹੋਰ ਸਭੇ ਹੋਨੁ ਸੁਇਨਾ ਨਹੀ ਕਰਦਾ ॥ ਪਰ ਗੁਰਾਂ ਦੇ
 ਸਬਦੁ ਗੁਰਮਤਿ ਰੂਪੀ ਦਾਸਨਾ ਸਿਖਾਨੁ ਦੇ ਕੇ
 ਹੋਰਨਾ ਪਾਪੀ ॥ ਮਾਧਰਮੀ ॥ ਮਾਸਕੁ ਸਦਾ ਕ

ਇਆਨੁਕਰਿਦੇਦਾਹੈ। ਤੈਸੇਗੁਰਾਂਦਾਚਰਨਾਮਤੁ
 ਜੋਪੀਵਦੇਹੈਨਾ। ਸੋਭੀਹੀਭੇਪਰਵਾਇਆਨਿਅ
 ਏਸਭੇਅਮੋਕੋਹਦੇਹੈਨਾ। ਜੋਸੇਸਿਪੁਸੁੰਤੀਊ
 ਦਪੀਕੇਅਮੋਲਕਮੋਤੀਕਾਢਿਦਾਹੈ। ਤੈਸੇਗੁਰੂ
 ਕੋਸਿਖਸਬਦੁਮਨੁਵਿਢਿਧਾਰਕੋਨਾਮਤੇਗਿਆ
 ਨਾਮਮੋਲਕਮੋਤੀਓਨਾਦੇਮੁਹੋਨਿਕਲਦੇਹੈਨਾ
 ਗੁਰਾਂਦਾਸਬਦੁਸਮਾਝਾਣਿਕਾਰਿਦਿਬਦਿਸਾਟਿ
 ਹੁੰਦੀਹੈ। ਸਰਬਵਿਚਿਅਮਤੁਮਰਾਮੁਜਾਣਕੋਸਬ
 ਦਦਾਰਜੁਚਾਖਦੇਹੈਨਾ॥੧॥। ਪਉਨ੍ਹੀਅਮਨੁਵਿਚਿ
 ਲਿਨਾਪਿਰਮੁਪਿਆਲਾਸਾਥਸੰਗੁਸਬਦੁਸੁ

ਰਤਿਅਨਹਦਲਿਵਲਾਈ॥ ਧਿਆਨੀਚੰਦਚਕੋਰਗ
 ਤਿਅੰਮ੍ਰਿਤਦ੍ਰਿਸਟਸਿਸਾਟਿਦ੍ਰੁਸਾਈ॥ ਅਨਹਰਿਚਾ
 ਤਿਕੋਮੋਗਜਿਉਮਹਦਧੁਨਿਸੁਣਿਪਾਇਲਪਾਈ॥ ਚ
 ਰਣਕਵਲਮਕਰੰਦਗਸਿਸੁਖਸੰਪਤਿਹੋਇਕੁਵਰੁਸਮਾ
 ਈ॥ ਸੁਖਸਾਗਰਾਦਿਚੇਮੀਨਹੋਇਗੁਰਮੁਖਿਚਾਲਿਨ
 ਧੋਜਖੁਜਾਈ॥ ਅਪਿਓਪੀਅਣੁਨਿਝਰੁਝਰਣੁਮਜਰੁ
 ਜਰਣੁਨਮਲਖੁਲਖਾਈ॥ ਵੀਹਇਕੀਹਉਲੀਘਕੇ
 ਗੁਰਸਿਖਗੁਰਮੁਖਿਫਲੁਪਾਈ॥ ਵਾਹਗੁਰੂਵਡੀਵ
 ਰਿਅਮਾਈ॥ ੮॥ ਅਤਿਸਦਾਵੀਚਾਰੁ॥ ਏਹੁਸਬਦੁਪ
 ਰਿਬੈਠਕੇਭੀਪੜੀਦਾਹੈਪਰੁਜੇਸਾਧਸੰਗਤਿਦਿਚਿਜਾ

ਇਕੇਕਥਾਕੀਰਤਨੁਜੁਣੀਦਾਹੋ। ਤਾਓਥੇਪ੍ਰਮਦਾਪਿਅਮਾਲਾ ੧੮
 ਪੀਵੀਦਾਹੋ। ਫੇਰਿਅੰਤਰਿਮੁਖੀਅਨਹਦਸਬਦੁਖੁਲਜਾ
 ਦਾਹੋ। ਜੇਸੇਚੰਦਮਾਨੁਪਿਅਮਾਲਾਇਕੇਚੋਕੇਰਦੇਖਦਾਹੋਤੇ
 ਅੰਮ੍ਰਿਤਕਿਰਣਾਪੀਦਦਾਹੋ। ਤਾਅਗਨਭੀਓਸਨੁਜੁਖਦਾ
 ਈਉਦਾਹੋ। ਤੇਸੇਗੁਰੂਕੇਸਿਖਜਬਸਬਦਦਾਪਿਅਨੁਕਰਕੇ
 ਸਮਝਦੇਹੋਨਾ। ਤਬਮਾਇਆਦੀਕ੍ਰਿਤਭੀਓਸਨੁਭੀਪਰਿਸੁ
 ਮਾਰਬਕਰਕੇਸੁਖਦੇਦੀਹੋ। ਜੇਸੇਸੇਰਮੇਪ੍ਰਕੀਅੰਪੁਨਾ
 ਨੁਜੁਣਕੇਪ੍ਰਸੰਨਹੋਇਕੇਪਾਇਲਪਾਦਦਾਹੋ। ਤੇਸੇਗੁਰੂਕੇਸਿ
 ਖਕਥਾਕੀਰਤਨੁਜੁਣਕੇਓਨਾਦਾਮਨੁਪਇਅਪਾਇਲਾ
 ਪਾਦਦਾਹੋ। ਜਿਦੇਭੁਵਰੁਕਦਲਦੀਮਾਤਰੀਮਾਂਦਿਚਿ

ਬੈਠਕੇ ਦਾਸ ਨ ਲੈਦਾ ਹੋ ॥ ਤਾ ਓਸ ਨੁ ਬਾਸਾਂ ਦਾ ਬਨੁ ਭੂਲ ਜਾਂਦਾ
 ਹੋ ॥ ਤੇ ਸੇ ਗੁਰੂ ਕੇ ਸਿਖ ਸਬਦ ਦੇ ਵੀਚਾਰ ਨ ਕਿਚਿ ਮਨੁ ਦੇਵ
 ਦੇ ਹੋਨ ॥ ਤੇ ਤੇ ਤੇ ਕਰਨ ਸਬਦ ਦੇ ਸਮੁਹੇ ਰਖ ਦੇ ਹੋਨ ॥ ਤਾਂ ਬ
 ਹਰਿ ਦੀ ਗਲ ਓਨ ਨੂ ਚਿਤ ਨ ਹੀ ਰਹਿ ਦੀ ॥ ਜੇ ਸੇ ਸਮੁੰਦ
 ਵਿਚਿ ਮਛੀ ਦੀ ਚਾਲ ਨ ਹੀ ਲਖੀ ਜਾਵੀ ॥ ਤੇ ਸੇ ਮਠੇ
 ਪਹਰਿ ਓਨ ਦਾ ਮਨੁ ਸਬਦ ਦੇ ਵੀਚਾਰਿ ਵਲਿ ਰਹਿ ਦਾ ਹੋ
 ਮੰ ॥ ਗੁਰ ਸਿਖਾ ਦੀ ਚਾਲ ਕੇ ਈ ਲਖ ਨ ਹੀ ਸਕਦੈ ॥ ਤਨਾ ਮ
 ਨੁ ਪੀਵੇ ਹੋਨ ॥ ਤੇ ਪੇ ਮਕਰ ਕੇ ਓਨ ਦੇ ਇੰਦ੍ਰੀ ਬੂਧੀ ਝਰ ਗਿਅ
 ॥ ਦਿਚੈ ਸਬਦ ਦਾਰਸ ਨਾ ਕਰ ਕੇ ਉਚਾ ਚੁਭੀ ਕਰ ਦੇ ਹੋਨ ॥
 ਸੇਈ ਮੰ ਮ੍ਰਿਤ ਹੋ ॥ ਤੇ ਕਾ ਮਕੈ ਪਨੁ ਮਜਰ ਨੁ ਜਰ ਦੇ ਹੋਨ

੧੫ ਰੁਮਾਪਣੀਚਾਲਕਿਸੇਨੁਲਖਾਵਦੇਨਹੀਆਪਨੁਨੀ ੧੬
 ਰਹੀਜਾਣਦੇਹੋਨਾ। ਵੀਹਵਿਸਵੈਤੋਗੁਣਹੋਨਤੇਇਕੀਹ
 ਤੁਰੀਆਪਦੁਹੋ। ੧੫ ਰੁਸਿਖਤੁਰੀਆਪਦੁਬੀਭੀਮਤੀ
 ਤਹੋਇਕੇਵਰਤਦੇਹੋਨਾ। ਵਾਹਗੁਰੂਦਾਜਪਮਨਕਰਕੇਜ
 ਪਣਾਏਹਾਤੁਰੀਆਵਡੀਵਡਿਓਆਈਹੋ। ੮॥ ੧੫ਉਤ੍ਰ
 ਨਾਵੀਚਲੀ। ਕਛੁਆਂਗਾਧਿਯਾਨੁਧਰਿਕਾਰਿਪਰਿਪੰ
 ਕੁਨਦੀਵਿਚਿਆਣੈ। ਕੂਜਾਰਿਦੈਸਿਮਰਣੁਕਰੈਲੇਖ
 ਚਾਉਤ੍ਰਦੀਆਸਮਾਣੈ। ਬਤਕਬਚਾਤੁਰਤਰੇਜਲ
 ਬਲਵਰਤੈਸਹਜਿਵਿਡਾਣੈ। ਕੋਇਲਪਾਲੇਕਾਵ
 ਟੀਮਿਲਦਾਜਾਇਕੁਟੀਬਿਸਿਵਾਣੈ। ਹੰਸਵੰਸੁਦਾਸਿ

ਮਾਨਸਾਰਿ ਮਾਣਕ ਮੋਤੀ ਚੋਗ ਚੁਗਾਣੈ ॥ ਗਿਅ ਮਾਨ ਪਿ
 ਮਾਨ ਸਿ ਮਾਰਿ ਟਿਸ ਦਾਸਾ ਤੇ ਗੁਰੁ ਸਿਖ ਰਖੈ ਨਿਰਬਾ
 ਣੈ ॥ ਕੁਤ ਭਵ ਖਹੁ ਵਰਤ ਮਾਨ ਤਿਭੁ ਵਣ ਸੋਝੀ ਮਾਣੁ ਨਿਮ
 ਣੈ ॥ ਝਾਤੀ ਸੁੰਦਰ ਲੋਕ ਨ ਜਾਣੈ ॥ ੨੯ ॥ ॥ ਤਿਸੁ ਦਾਵੀਰ
 ਰੂ ॥ ਹੋਰੁ ਜੇ ਗੁਰੁ ਹੋਨ ਪਿਥ ਮੇਹੀ ਸਿਖ ਦੇ ਕੋ ਸਿਖਾਂ ਨੂ
 ਪਰੁ ਬਾਹੁ ਛੁਡਾਇ ਕੋਵੈ ਗਾਗਰ ਸਦੇ ਹੋਨ ॥ ਤੇਸਾ ਤੁ
 ਗੁਰਾ ਨੇ ਕਾਹਿ ਮਾਹੇ ਜੁਤੁ ਸੀਧਰ ਮਾਨੀ ਕ੍ਰਿਤੁ ਕਰ ਦੇਰ
 ਹੋ ॥ ਤੇਦੁ ਇਵੇ ਲੋਕ ਥਾਕੈ ਸਤ ਨੁਸੁਣਿ ਮਾਕਰੋ ॥ ਭੁਸਾ
 ਰੂ ਹੋਰੇ ਵਿਚਿ ਸਾਹਿਜੇ ਹੀਉ ਦਾਸੀ ਹੋਇ ਮਾਵੈ ਗੀ
 ਜੋ ਸੇਕ ਛੂਨ ਦੀਵਿ ਚਿਹੋ ਦਾਹੈ ॥ ਤੇਥ ਚੇਥ ਰੇਤੀ ਵਿ

ਦੇਰਖਦਾਹੈ॥ ਅਮਾਪਣਿਦੁਸਾਇਕਰਿਪਾਰਿਪਕਕ ੨੭
ਰਕੇਨਦੀ॥ ਦਿਚਿਲੈਅਮਾਦੁਦਾਹੈ॥ ਤੇਕੁਜਬਚਿਅ
ਨੁਸਿਅਮਰਿਦੀਗਹਿਦੀਹੈ॥ ਤੇਬਚੇਕੁਜਨੁਸਿਅ
ਹਿਦੇਹੈਨਾ॥ ਤੁਲੈਕੇਬਚਿਅਮਾਨੁਅਕਾਸਨੁਉਡ
ਦੀਹੈ॥ ਬਤਕਿਦੇਅਮਾਂਕੁਕਨ੍ਹੀਦੇਅਮਾਂਕਿਅਮਾਦਿ
ਹਿਰਲਾਇਰਖਦੇਹੈਨਾ॥ ਤੇਬਚੇਟੁਰਨਵਾਲੇਹੈ
ਦੇਹੈਨਾ॥ ਤਾਬਤਕਿਪਾਸਅਮਾਇਕੇਬੋਲਦੀਹੈ॥ ਤੇਬ
ਚੇਬਤਕਿਨਾਲਲਗਿਟੁਰਦੇਹੈਨਾ॥ ਤੇਓਨਾਦੇਨਾ
ਲਕੁਕਨ੍ਹੀਦੇਬਚੇਭੀਲਗੇਜਾਦੇਹੈਨਾ॥ ਤੇਮੁਰਗੀ
ਭੀਪਿਛੇਲਗੀਜਾਦੀਹੈ॥ ਪਰੁਜਿਥੇਤਲਾਉ

ਤੇ ਨਦੀ ਹੁੰਦੀ ਹੋਤਾ ਬਤ ਕਿ ਦਿ ਚਿਜ ਲਵੇ ਤਰੁ ਦੀ ਹੋ
 ਬਚੇ ਬਤ ਕਿ ਦੇ ਭੀ ਿਵਿ ਚਿ ਠਿਲ ਪਉ ਦੇ ਹੋ ਨਾ ਤੇ
 ਮੁਰਗੀ ਦੇ ਬਚੇ ਤੇ ਮੁਰਗੀ ਠੇ ਰਿ ਮਾਇ ਕੋ ਕਲਰ
 ਨੁ ਠੇ ਲਲਗਾ ਦੀ ਹੋ ॥ ਤੇ ਸੇ ਗੁਰੂ ਕੇ ਸਿਖ ਪਿਛ
 ਇ ਮਾਜਨ ਮਾਦਾ ਓ ਨਾ ਨੁ ਸਬਦ ਦਾ ਮੁਭਿ ਮਾ
 ਸੁਹੇ ਦਾ ਹੋ ॥ ॥ ਤੇ ਸੇ ਵਕ ਦੇ ਤੇ ਪੀਰਾਂ ਦੇ ਮੁਰੀ ਦਾ ਦੇ
 ਪਾਰਿਜਨ ਪੁਲੇ ਦੇ ਹੋ ਨਾ ॥ ਪਰੁ ਜਿਸ ਦੇ ਲੇ ਗੁਰ ਮੁਖ
 ਨੁ ਮਿਲੇ ਕੇ ਸਬਦ ਸੁਣ ਦੇ ਹੋ ਨਾ ॥ ਤਾਉ ਹੁਕੀ ਚਰਨਾ ਮ
 ਤੁਲੇ ਕੇ ਸਿਖ ਹੁੰ ਦੇ ਹੋ ਨਾ ॥ ਤੇ ਸਬਦ ਸੁਣਿ ਕੇ ਮਾਇ ਦਿ
 ਯਾਦੀ ਨਦੀ ਨੁ ਤਰ ਦੇ ਹੋ ਨਾ ॥ ਤੇ ਦਿਖਈ ਭੀ ਠੇ ਰਿ

ਵਿਖਿਆ ਦਿਚਿਰਚੇਰਹਿ ਦੇਹੈ ਨਾ ਤੇ ਕੋਇ ਲਾਭ ਆਪ
 ਏ ਮਾਂ ਰੂ ਕਾ ਵਣੀ ਦੇ ਮਾਲ ਏ ਵਿਚਿ ਪਾਇ ਜਾਈ ਹੋ
 ਅਰੁ ਜੇ ਬਚੇ ਉਡਣ ਵਾਲੇ ਹੁੰਦੇ ਹੋ ਨਤਾ ਪਾਸ ਮਾਣ
 ਬੋਲ ਦੀ ਹੋ। ਤੁ ਕੋਇ ਲਈ ਬੋਲੀ ਪਛਾਣ ਕਰਿ
 ਓਸ ਦੇ ਬਚੇ ਕੋਇ ਲਨੁ ਜਾਇ ਮਿਲ ਦੇਹੈ ਨਾ ਥੈ ਸੇਰੁ
 ਰੂ ਕੋ ਸਿਖ ਸਬਦੁ ਸੁਣਿ ਕੋ ਸਿਖਾਨੁ ਜਾਇ ਮਿਲ ਦੇਹੈ
 ਨਾ ਤੇਹੰ ਸਾ ਦੇ ਬਚੇ ਬਹੁ ਲਾਭ ਮਾਲ ਓਡਿ ਕੇ ਹੋਰ
 ਨਾ ਸਰਾਤੇ ਜਾ ਦੇਹੈ ਨਾ ਤੇਓ ਥੇਓ ਨਾ ਦੀਰਗ ਨਹੀ ਹੁੰ
 ਦੀ ਤਾਏ ਰਿਮਾਨ ਸਰੋਵਾਰਿ ਤੇ ਮੋਤੀ ਮਾਣਿ ਚੁਗਾਏ
 ਹੋ ਨਾ ਤੇ ਸੇਰੁ ਰੂ ਕੋ ਸਿਖ ਵਿਖਈ ਮਾਣੀ ਸੰਗਤਿ

ਤਿਆਗਕੇਫੇਰਿਸਬਦਗੁਰੂਸੁਇਕੇਪਸੰਨਹੁੰਦੇ
ਨਾਭੈਸੇਸਤਿਗੁਰਾਨੇਸਾਧਸੰਗਤਿਬਣਾਇਦਿਤੀ
ਹੈ॥ ਨਿਤੁਸਿਖਗਿਆਨਪਿਆਮਾਨਸਿਮਰਿਣਿਕ
ਰਦੇਹੈਨਾ॥ ਦਿਚੇਮਾਇਆਦੇਉਦਾਸੀਓਨਾਨੁਹ
ਇਆਵਦੀਹੈ॥ ਜੈਸੇਫਲੁਤਰੇਵਰਿਥੀਰਸਪੀ
ਕੇਪਰਪਕਹੋਇਕੇਨਿਮਾਗਹੋਇਜਾਦਾਹੈ॥ ਭੈਸੇਉ
ਰੁਕਾਸਬਦੁਸੁਣਿਕੋਸਿਖਉਦਾਸਗਹਿਦੇਹੈਨਾ॥ ਭੂ
ਤੁਭਦਿਖਦਰਤਮਾਨਤਿਹਾਕਾਲਾਦੀਸਿਖਨੁਸੇਤੀ
ਹੁੰਦੀਹੈ॥ ਭੇਮਾਪਨੁਜਣਾਵਦੇਨਹੀਨਿਆਣੇਹੋਇ
ਦਰਤੁਦੇਹੈਨਾ॥ ਓਹੁਜਾਤੀਸੁੰਦਰਹੈਨਾ॥ ਪਿਛਲਿ

ਮਾਜਨ ਮਾਂਦੀ ਸੋਝੀ ਰਖ ਦੇ ਹੋਨ ਪਰੁ ਲਖਾਵ ਦੇ ਨਹੀ ॥ ੨੨ ॥
 ॥੬॥ ॥ ਪਉੜੀ ॥ ਦਸਵੀ ਚਲੀ ॥ ਜੰਦਨ ਦਾ ਸੁਵਣਾ ਸ
 ਪਤਿ ਬਾਦਨ ਚੰਦਨ ਚੰਦਨੁ ਹੋਈ ॥ ॥ ਫੁਲ ਵਿਣੁ
 ਚੰਦਨੁ ਬਾਦਨਾ ਮਾਦਿ ਮਾਨੁ ॥ ਏਥਿ ਮੰਤ੍ਰ ਸੋਈ
 ਜੰਦਨ ਬਾਦਨ ਚੰਦਨ ਹੁੰਦਨ ਦਾ ਸੁਨ ਚੰਦਨੁ ਕੋ
 ਈ ॥ ॥ ਮਸਟ ਧਾਤੁ ਇਕ ਧਾਤੁ ਹੋਈ ਪਾਸ ਪਰ ਸੇਕੰ
 ਚਨੁ ਜੋਈ ॥ ਕੰਚਨੁ ਹੋਈ ਨੁਕੰਚਨ ਹੁਵਰਤ ਮਾਨਵਰ
 ਤੋ ਸਭੁ ਲੋਈ ॥ ਨਦੀ ਮਾਨਾ ਲੇਰੀ ਗਸੀਰੀ ਸਾਗਰ
 ਸੀਰੀ ਮਿਲਿ ਖਾਗਸੇਈ ॥ ਬਗਲਾ ਹੰਸੁ ਹੋਵਈ
 ਮਾਨ ਸਰੋਵ ਰਿਜਾਇ ਖਲੋਈ ॥ ਵੀਹਾਂ ਦੇਵਰਤ ਹੋ

ਓਈ॥੧੦॥ ਨਤਿਸਦਾਵੀਰਾਗੁ॥ ਮੇਜੁਗੁਰੂਕੋਸਿਖ ॥ ਸੇ
ਹੈਨਜਿਨਾਦੇਵਿਚਿਏਹਲਖਣਹੈਨਾ॥ ਗਿਕੁਇਕੁਭੀ
ਜਿਸਦੇਸਾਦਿਚਿਹੰਦਾਹੈਸੇਸਾਰੇਦੇਸਨੁਸਿਖੀਦਾ
ਨੁਕਰਦੇਹੈਨਾ॥ ਸਭੁਸਦਾਉਧਾਰੁਕਰਦੇਹੈਨਾ॥ ਜੇ
ਸੇਜਿਸਥਨਮੇਬਾਦਨਚੰਦਨਹੰਦਾਹੈ॥ ਸੋਸਭੇ
ਰੁਖਸਫਲਮਫਲਚੰਦਨਹੰਦੇਹੈਨਾ॥ ਪਰਮ
ਪਚੰਦਨਨਿਹਫਲਹੈ॥ ਤੇਸਾਧਸੰਗਤਿਦੇਪਸਾ
ਦਿਤੇਪਾਪੀਪੁਨੀਸਭੁਸਬਦਬਾਈਸੁਣਿਕੋਗਿਆ॥
ਨਨੁਪਾਪਤਿਹੰਦੇਹੈਨਾ॥ ਸਭੁਦਾਦਾਉਧਾਰੁਹੰਦਾਹੈ
ਚੰਦਨਬਾਦਨਥੀਜੇਹਨੁਚੰਦਨੁਹੰਦਾਹੈ॥ ਸੋਓਹੁ

ਗਥਿ ਖਾਨੁ ਚੰਦ ਨੁ ਨ ਹੀ ਕਰ ਦਾ ਤੇ ਸਾਧ ਸੰਗ ਤਿਥੀ ਜੋ २੩
 ਗਿਆ ਖਾਨੁ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋ ਦੇਹੈ ਨਾ ਸੋ ਹੋਰ ਨਾ ਨੁਭੀ
 ਗੁਰ ਮਾਤਿ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਕਰ ਦੇਹੈ ਨਾ ਹੋਰ ਅਸਟ ਧਾਤ
 ਜੋ ਪਾਰਸ ਨੁ ਪਰਸ ਦਾਹੈ ਸੋ ਸਭ ਸੋਇ ਨਾ ਹੋ ਦਾਹੈ ਸੇ
 ਕੰ ਚਨ ਹੋਰ ਸਨੁ ਨ ਹੀ ਕੰ ਚਨ ਕਰਿ ਸੁਕ ਦਾ ਨ ਦੀਸ ॥
 ਤੇ ਨਾਲੇ ਜੇ ਹਨੁ ਰੀਗਾ ਨਾਲ ਰਲ ਦੇਹੈ ਨਾ ਸੋ ਰੀਗ ॥
 ਸਭ ਣਾਨੁ ਪਾਵਿ ਤਕਰ ਦੀਹੈ ਤਿਲ ਕੀ ਓਨ ਨੁ ਪੁਜ
 ਦੀਹੈ ॥ ਪਰਸ ਮੁੰਦੁ ਨਾਲਾ ਮਿਲ ਕੇ ਦੇ ਰਿਪਾਣੀ
 ਖਾਹੈ ਇਜਾ ਦਾਹੈ ॥ ਤੇ ਬਗੁਲਾ ਹੀ ਸਾ ਦੇ ਨਾਲ ਹੀ
 ਸੁਨ ਹੀਹੈ ਇਜਾ ਦਾ ॥ ਤੇ ਮਾਨ ਸਰੋਵ ਰਿਤੇ ਜਾਇ

ਬੈਠੇ ਤਾਂ ਮੇਰੀ ਨਹੀਂ ਚੁਗਦਾ ॥ ਤੇਰੀ ਸਾਂਝ ਬਚਾ ਬ
ਗੁਲਿ ਮਾਨਾ ਲਾਇ ਲਕੇ ਹੋਰ ਨਾ ਸਰਾ ਤੇ ਬੈਠੇ ਨੁਹ
ਹੋਤਾ ਓਥੇ ਮੇਰੀ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ ॥ ਭਾਣੇ ਰਿਮਾਨ ਸਰ
ਵਰਿ ਤੇਜਾਇ ਬੈਠੇ ਨੁਹਾਹੈ ॥ ਤੇ ਮਾਣਕ ਮੇਰੀ ਚੁਗ
ਦਾਹੈ ॥ ਤੈ ਸੇ ਗੁਰੂ ਕੇ ਸਿਖ ਜੁ ਹੋ ਨ ਸੇ ਇਕੀ ਹਾਂਦੇ
ਵਰਤਾਰੇ ਹੋ ਨ ॥ ਭੁਗੀ ਮਾਗੁਣ ਵਿਚਿ ਵਰਤਦੇ ਹੋ ਨ
ਜੇ ਕੁਸੰਗੀ ਦੇ ਸੰਗ ਤਿ ਕਰਕੇ ਸੰਤ ਦੇ ਮਿਲਾ ਪਵਾ
ਲੇ ਵਿਖਿਆਵਿ ਚਿਜਾ ਦੇ ਭੀ ਹੋ ਨ ॥ ਭਾਓ ਬੈਸ
ਬਦ ਦਾ ਪ੍ਰਚਾ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ ॥ ਭਾਓ ਬੈਠੇ ਨੁਹਾਹੈ
ਕੇ ਫੇਰਿ ਗੁਰੂ ਕੀ ਥਾਣੀ ਮਾਣਿ ਸੁਣਿ ਦੇ ਹੋ ਨ ॥ ਤੇ ਕੰ

ਚਨੁਤਾਂਹੋਰਸਨੁਕੰਚਨੁਨਹੀਕਰਦਾ। ਤੇਜੋਸਾਧਸੰ ੨੪
ਗਤਿਨੁਮਿਲਦੇਹੈਨਾ। ਤੇਓਨਾਨੁਗਿਆਨੁਪਾਪ
ਉਹੁੰਦਾਹੈ। ਤਾਓਨਾਦੇਮਿਲਣਕਰਿਹੋਰਨਾਨੁਭੀ
ਗੁਰਮਤਪਾਪਤਿਹੁੰਦੀਹੈ। ਤੇਬਾਦਨਚੰਦਨੁਹੋਰ
ਸਭਾਥਿਰਖਾਨੁਚੰਦਨਕਰਦਾਹੈ॥ ਪਰਬਾਂਸਦੇ
ਵਿਚਿਚਾਰਾਵਕਾਰਹੈਨਾ। ਸੋਚੰਦਨੁਨਹੀਹੁੰਦਾਹੈ।
ਸਹਿਕਾਮਾਪਨੁਵਡਾਜਾਣਦਾਹੈਦੂਜਾਵਿਚੋਪੋਲਾਹੈ
ਤੀਜਾਵਿਚਿਠੀਢਾਹੈਨਾ। ਚੌਥਾਵਰਨਦੇਖੀਹੈਜਿ
ਸਬਾਂਸਨਾਲਖਾਹਿਦਾਹੈਸੋਦੋਨੋਜਲਦੇਹੈਨਾ। ਓ

ਨਾਦੇਨਾ ਲਬਨਾ ਸਪਤੀ ਭੀਜ ਲਜਾਂਦੀ ਹੋ ॥ ਪਰ
ਗੁਰੂ ਕੇ ਸਿਖ ਚੇਤੀ ਨਹੀਨਾ ॥ ਅਪਣੀ ਬਿਤ ਦੇ ਜੋ ਸਾ
ਖੀ ਹੁੰਦੇ ਹੋ ਨਾ ॥ ਤੇ ਖੋਟੀ ਬਿਤ ਛੇਡ ਦੇ ਦੇ ਹੋ ਨਾ ॥ ਓ
ਨਾ ਦਾ ਭੀ ਕਹਿ ਲਿਆ ॥ ਹੁੰਦੇ ਇਜਾਦਾ ਹੋ ॥ ਪਰ ਜੋ ਗੁ
ਰੂ ਕੇ ਸਿਖਾ ਦਾ ਸੰਗ ਕਰ ਦਾ ਹੋ ॥ ਫੇਰਿ ਓਹੁ ਕੁ ਸੰਗਾ ਦਿ
ਸੈ ਖਣਾ ਨਹੀ ਹੁੰਦਾ ॥ ੧੦ ॥ ॥ ਪਉੜੀ ॥ ਯਾਰ ਦੀ ਚਲੀ
ਗੁਰਮੁਖਿ ਇਕੀਹ ॥ ਪਉੜੀ ॥ ਮਾਂ ਗੁਰਮੁਖਿ ਸੁਖ ਫ
ਲ ਨਿਜ ਘਰਿ ਭੋਈ ॥ ਸਾਧ ਸੰਗ ਤਿਹੈ ਸਹਜਿ ਘਰਿ
ਸਿਮਰਨਿ ਦਰਸਿ ਪਰਸਿ ਗੁਣਗੁਣੀ ॥ ਏਹਾ ਸੁਇ

ਨਾਹੋਇਕੋਸੁਇਨਿਅਹੁਸੁਇਨਾਜਿਭਿਅਵਲੋਈਅੰ
ਦਨੁਬੋਧੋਨਿਮੁਦਣੁਨਿਮਹੁਚੰਦਨੁਥਿਰਭੁਪਲੋਈਅੰ
ਗੋਦਕਚਰਣੋਦਕਹੁਰੀਗੋਦਕਮਿਲਰੀਗਾਹੋਈਅੰ
ਕਾਗਹੁਹੰਸੁਸੁਦੰਸੁਹੋਇਹੰਸਹੁਪਰਮਹੰਸੁਦਰਲੋਈ
ਗੁਰਮੁਖਿਦੰਸੀਪਰਮਹੰਸਕੂਟਸਚਨੀਰੁਖੀਰੁਦਿ
ਲੋਈਗੁਰੂਚੇਲਾਨੇਲਾਗੁਰੂਹੋਈਅੰ ੧੧੧ ॥ ਤਿਸਦਾ
ਦੀਚਾਰੁਗਤਿਹੁਗੁਣਾਂਦਾਦਰਤਾਰਾਜੇਹੋਸੇਦੀਹਦਿਸੁ
ਦੇਬਹੁਤੁਹੋਤਿਚੋਥੇਗੁਣਦਿਚਿਗੁਰੂਕੇਸਿਖਦਿਰਲੇ
ਦਰਤਨੇਹੋਨਾਤਿਗੁਣਕੇਹਵੇਹੋਨਜਾਗੁਤਜੁਹੋਸੇਸਾਂ
ਤਕੀਗੁਣਹੋਅਰੁਸਪਨਜੇਹੋਸੇਰਾਜਸੀਗੁਣਹੋ

ਅਮਰੁਤ ਬੋਧਤੁ ਹੈ ਸੋ ਤਾਮਸੀ ਰੁਦੁ ਹੈ। ਅਮਰੁਤ ਮਾਧਜੁ ਹੈ
 ਤਿਨਾ ਹੀ। ਬਿਵਸਤਾ ਵਿਚਿ ਰੁਜਨ ਦੇ ਨਾਲ ਜੁੜੇ ਰਹਿ
 ਣਾ। ਸਮਾਧ ਜੁ ਹੈ ਸੁਰੁ ਹੀ। ਮਾਹੈ ਸੋ ਗੁਰ ਮੁਖਿ ਸਦਾ
 ਸਮਾਧ ਵਿਚਿ ਰਹਿ ਦੇ ਹੈ ਨ। ਜੋਗੀ ਮਾਹੀ ਹਰਿ ਦਿ
 ਸਮਾਧ ਹੈ ਜਿ ਇੰਦੁ ਮਾਹੇ ਵਾਸਨਾ ਰੋਕ ਦੇ ਹੈ ਨ। ਤਾ
 ਸਮਾਧ ਹੀ ਦੀ ਹੈ। ਪਰੁ ਜੇ ਉਤਰ ਦੇ ਹੈ ਨ। ਤਾ ਇੰਦੁ ਦੇ
 ਰਸਾ ਵਿਚਿ ਪਚ ਜਾ ਦੇ ਹੈ ਨ। ਤੇ ਸਿਖਾ ਦੀ ਸੁਹ
 ਜਿ ਸਮਾਧ ਹੈ। ਅਮਰੁ ਪਹਰਿ ਓਨਾ ਦੇ ਕਥਾ ਕੀ ਰਤਨ
 ਬਾਣੀ ਵਿਚਿ ਗੁਜਰ ਦੇ ਹੈ ਨ। ਓਨਾ ਦੇ ਸਦਾ ਸਾਥਿ ਬ
 ਨਹੀ ਜਾਂਦੇ। ਓਹੁ ਇਕੀ ਹਾ ਦੇ ਵਰਤਾਰੇ ਵਰਤ ਦੇ ਹੈ ਨ

ਓਨਾ ਦਾ ਜੋ ਚਰਣੈ ਦੁਕਾ ਸਿਖ ਪੀਵ ਦੇ ਹੋਨਾ ਸੇਭੀ ਗੀ ॥੨੬॥
 ਗਾ ਦੇ ਸਮਾਨ ਜਗਤਿ ਨੁਪਾਇ ਤੁਕ ਰਨ ਵਾਲੇ ਹੋਇ
 ਜਾ ਦੇ ਹੋਨਾ ਕਾਗਰੀ ਸਾ ਦੀ ਸੰਗਤਿ ਮਿਲ ਕੇ ਮੇ
 ਤੀ ਨਹੀ ਚੁਗ ਦੇ ਤੇ ਨੀਰ ਖੀਰ ਨੂਨਿ ਗਲਾਨ ਹੀ ਕ
 ਰ ਦੇ। ਤੇ ਗੁਰੂ ਕੇ ਸਿਖਾਂ ਦੀ ਸਾਧ ਸੰਗਤਿ ਕੀ ਤਿਆ
 ਨਾਲੇ ਸਬ ਦਰੂਪੀ ਮੇਤੀਆ ਦਾ ਮਹਾਰੂਪੁ ਦਾ ਹੋ
 ਸਾਥ ਹੀ ਸਚੁ ਮਰੂਤੁ ਦਾ ਨਿਰਨਉਰੁ ਦਾ ਹੋ। ਸੇ
 ਸਿਖ ਭੀ ਗੁਰਾ ਦੇ ਗਿਯਾਨ ਨੁਪਾਇ ਹੋਇ ਕੇ ਹੋਰ ਨ
 ਦੇਉ ਧਾਰ ਕਰਨ ਜੇਗੁ ਦੇ ਹੋਨਾ ॥੧੧॥ ॥੫॥ ਉਤ੍ਰੀ ਬ
 ਰਵੀ ਚਲੀ ॥ ਕਛੁ ਬਚਨ ਦੀ ਵਿਚਿ ਗੁਰ ਸਿਖ

ਲਹਰਿ ਨਭ ਵਜਲ ਲਾਇਆ ਧੋ। ਕੁਜ ਬਚਾ ਲੇਇ
 ਉਰੁ ਰੋਉ ਨ ਸਾਮਾ ਧਾਮਗਾਧਿ ਨਜਾਧੋ। ਹੀਜ ਵੀਸੁ
 ਹੋਆ ਨ ਸਹਿ ਸਹਜਿ ਸਰੋਵਰਿ ਵਰੁ ਪਰਤਾਧੋ।
 ਬਰਕ ਬਚਾ ਕੋਇਲੇ ਨੰਦ ਨੰਦ ਨਵ ਸੁਦੇਵਾ
 ਲਾਧੋ। ਗੁਰਿ ਸਾਸਿ ਚਕਵੀ ਤੋਚ ਕੋਰਾ ਸਿਵ ਸਕ
 ਤੀਲੀ ਪਿਵਰੇ ਸੁਗਾਧੋ। ਅਮਲ ਪੀਖਿ ਬਚਾ ਮਿ
 ਲੇ ਨਿਰਾਧਾਰ ਹੋਇ ਸਾਮਝੇ ਆਧੋ। ਗੁਰਾ ਸਿ
 ਖਾਸੀ ਧਿਮਿਲਾਵ ਨ੍ਰਸ ਬਦ ਸੁਗਤਿ ਪਰਚਾਇ
 ਪਛਾਧੋ। ਗੁਰ ਮੁਖਿ ਸੁਖ ਛਲੁ ਬਾਪਿ ਅਭਾਧੋ॥
 ੧੨॥ ਗਤਿ ਸਦਾ ਵੀਚਾਰੁ॥ ਜੋ ਸੇਕ ਛੁਬ ਚੇ ਨੁਬਰੇ

ਤੀਵਿਚਿ ਪਰਪਕਕਰਕੇ ਨਦੀ ਵਿਚਿ ਲਿਖਾਵਟਾ ਹੈ
 ਤੇ ਭਉਜਲ ਦੀ ਲਹਰਿ ਓਸ ਨੂਨ ਹੀ ਵਿਆਪ
 ਦੀ ਤੇ ਕੂਜ ਬਚੇ ਨੂਆਪ ਦੇ ਸਿਮਰਣ ਕਰਕੇ ਪਰ
 ਪਕਕਰਕੇ ਅਕਾਸ ਵਿਚਿ ਲੇ ਉਡੀ ਹੈ। ਬਤਕ
 ਬਚੇ ਨੂਨ ਦੀ ਵਿਚਿ ਲੇ ਤਰ ਦੀ ਹੈ। ਤੇ ਕੋਇਲ
 ਬਚੇ ਨੂਕਾ ਵਣੀ ਦੇ ਆਲਣ ਵਿਚੋਂ ਕਾਢਿ ਕੇ ਅੰ
 ਥਿ ਦੇ ਥਰ ਪਤੇ ਲੇ ਜਾ ਦੀ ਹੈ। ਤੇ ਸ੍ਰੀ ਕ੍ਰਿਸਨ ਮਹਾਂ
 ਰਾਜ ਜੀ ਨੰਦ ਦੇ ਪਾਰਿਵਸਕੇ ਆਪ ਨੂਗ ਪਕਹਾ
 ਵ ਦੇ ਸਨਿ। ਜਿਸ ਵੇਲੇ ਵਸ ਦੇ ਵਟਾ ਮਿਲਾ ਪੁਰੇ

ਇਸਾਨਾ ਟੇਰਿ ਖੜੀ ਧਰ ਮੁਕਰ ਕੇ ਗੋਪਾਨੁ ਨਾਮਿਐ
ਤੈਸੇ ਗੁਰੂ ਕੇ ਸਿਖਾ ਸਿਖਾਂ ਨੂਸ ਬਦ ਦੀਸੇ ਤੁੰਦੇ ਕੇ
ਆਤਮਾ ਗਿਆਨੁ ਕਾਰਿ ਪਾਰਿ ਪਕਰ ਦੇਹੈ ਨਾਇ
ਹਾਅਭੁ ਮਾਨੁ ਓਨਾ ਦਾ ਮਿਟ ਜਾਵਾਹੈ। ਤੇਜੀ ਵਨ
ਮੁਕਤਿ ਹੋਇ ਕੇਵਿ ਚਿਰ ਦੇਹੈ ਨਾ। ਆਪਣੀ ਧਰਮ
ਦੀ ਕਿਰਤ ਕਰਿ ਕੇਵਨੁ ਖਾਵੈਹੈ ਨਾ। ਤੇਵੇ ਹਾਅਭੁ ਮ
ਨੁ ਛੇਰੂ ਕੇ ਨਿਮਾਣੇ ਹੋਇ ਕੇ ਵਰਤ ਦੇਹੈ ਨਾ। ਤੇਵੇ ਹਿ
ਅਗਿਆਨ ਦੀ ਕ੍ਰਿਅਾ ਨਹੀ ਕਰਵੇ। ਟੇਰਿ
ਸਿਖਾਂ ਪਸਨੁ ਕੀਤਾ ਚੁਐ ਸੇ ਗਿਆਨ ਵਾਨ ਜੋ ਜੀ

ਵਨਖਕਤਿਹੋਇਕੇਵਰਤੁਦੇਹੈਨਾਸੋਅਗਲਿਆ ੨੮
ਜੁਗਾਦਿਛਿਕੇਈਦਿਰਲੇਸੁਣੀਦੇਹੈਨਾਇਸਕਲ
ਜੁਗਾਦਿਛਿਤਾਕੇਈਨਦਰਨਹੀਆਵਦੋ। ਤਾਭਾ
ਈਅਨੀਸਿੰਘਜੀਬਚਨੁਕੀਤਾਜਿਵੈਤੁਸਾਪਸਨੁਕੀ
ਤਾਹੈਤਿਵੈਭਾਈਗੁਰਦਾਸਬੀਸਿਖਾਂਪਾਛਿਆਸਿ
ਜੋਕਲਜੁਗਾਦਿਛਿਤਾਏਰੇਤਪਭੀਨਹੀਸਾਧੇਜਾਵੇ
ਏਰੇਜੋਗਭੀਨਹੀਹੋਇਸਕਦੇ। ਏਰੇਜਗਭੀਨਹੀ
ਹੋਇਸਕਦੇ। ਅਜੇਹੋਬਿਬੇਕਵਾਨਗੁਗਤਿਕਲਜੁ
ਗਾਦਿਛਿਤਾਦੁਲਭਹੈਨਾ। ਤਾਭਾਈਗੁਰਦਾਸਜੀ
ਵਚਨੁਕੀਤਾਜੋਸੇਸੁਕਾਲਦੇਸਮੇਕਿਸੇਦੇਸਦਿਚਿ

ਕੋਈ ਸਾਧੁ ਪਰਾਹੁਣਾ ਜਾਵਹੀਂ। ਸੇਊ ਸਦੀ ਵਡੀ
ਸੇਵਾ ਟਹਲ ਸਭੁ ਪਦਾਰਥਾਂ ਕਾ ਰਿਕਰੀ ਵੀਹੀਂ॥
ਸੁਆਰਿਸਿੰਨ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ ਸੀਜੇ ਅੰਨ ਕਾਲ ਦੇ
ਸਮੇ ਪਰਾਹੁਣੇ ਨੁਪਸਾ ਦਿ ਪਾਣੀ ਜਗਾ ਤਿੰਦੇ ਨਾ
ਲਭੀ ਸੇਵਾ ਕਰੀ ਵੀ ਹੋਤਾ ਓਹੁ ਬਹੁਤੁ ਪ੍ਰਸੰਨ ਹੁੰ
ਦਾ ਹੋ। ਜੁ ਅਜੇ ਹੋ ਸਮੇ ਕੋਈ ਕਿਸੇ ਦੀ ਸੇਵਾ ਨ
ਹੀਂ ਸੀ ਕਰਦਾ ਤੁਹਾਇ ਸਾ ਅਸਾਡੀ ਟਹਲ ਕੀਤੀ ਹੋ
ਅਸੀਂ ਬਹੁਤੁ ਪ੍ਰਸੰਨ ਹਾਂ। ਤੈਸੇ ਹੋਰ ਨਾ ਜੁਗਾ ਵਿ
ਚਿ ਜਗਾ ਹੋ ਅੰਤ ਪਾਯੋਗ ਸਭੁ ਕਰਮ ਹੋ। ਇਸ ਕ
ਦੇ ਸਾਨਿ ਤਾਂ ਕਈ ਹਜਾਰਾਂ ਬਰਸਾਂ ਤੀਕ ਜਗਾ ਤੇਤ ਪਤੇ

२५
 ਹੋਮਤੇਪੁਜਾਕਰਦੇਸਨਿ। ਤੁਭਗਵਾਨਪਸੰਨਹੀ
 ਦਾਸੀਤੇਇਸਕਲਜਗਾਦਿਫਿਜੋਧਰਮਦੀਕਿਰਤਕ
 ਠਕੇਤੇਵੰਡੁਖਾਂਦੇਹੈਨਾ। ਤੇਰਿਅਮਾਨਾਮਗਨਕਰਕੇ
 ਜਿਨਾਦੇਹਮਮਭਾਮਾਨੁਦਗਾਧਿਕੀਤਾਹੈ। ਤੇਸਾਥ
 ਸੰਗਤਿਟੁਰਜਾਦੇਹੈਨਾ। ਤੇਗੁਰਾਦੇਸਥਦਤੇਦਿਨੁ
 ਪਤੀਤੁਰਖਦੇਹੈਨਾ। ਤੇਓਨਾਨੁਦਾਹਗੁਰੂਤੁਰਤਹੀਅੰ
 ਪਣਿਧੇਮਭਗਤਿਦੇਕੋਓਧਾਰੁਕਰਿਲੈਦਾਹੈ। ਗੁਰੂ
 ਨਾਨਕਜੀਦਾਅਉਤਾਰੁਜਗਤਿਦੇਓਧਾਰਵਾਸਤੇਹੀ
 ਹੋਇਆਹੈ। ਜੇਹਫੇਤਾਰਖੀਸਰਮੁਨੀ। ਸਰਗੋਸ
 ਟਾਂਕਰਕੋਓਧਾਰਕੀਤੇਹੈਨਾਓਨਾਦਿਆਤਾਂਸੀਖਿਅੰ

ਗਣੀਆਨਹੀਜਾਦੀਆਪਰੁਜਿਤਨੇਸਿਖਾਂਦਾ
 ਉਧਾਰੁਹੋਇਆਹੋ। ਤੇਓਨਾਦੋਪਿਛੇਸਭਦੇਸਦ
 ਉਧਾਰੁਹੋਇਆਹੋ। ਓਹੁਭੀਸਭੇਨਹੀਗਿਣੇਜਾਦੇ
 ਪਰੁਜੇਹਨੇਸੇਰੇਸਮਝਣਦਿਰਿਅਦਦੇਹੋਨਾ। ਤਿ
 ਨਾਦੇਨਾਦਥਾਦਮੇਤੁਸਾਨੁਉਚਾਰੁਕਰਕੇਸੁਣਾਦਦ
 ਹਾਂ॥੧੨॥ ਪਉਨੀਤੇਰਵੀਚਲੀ। ਸੁਾਰੁਪੋਪਟੁਤਾਰਿ
 ਮਾਗੁਰਮੁਖਿਬਾਲਸੁਭਾਇਉਦਾਸੀ॥ ਮੁਲਾਕੀ
 ਨੂਦਖਾਣੀਮੇਚਲਨੁ। ਅਚਰਜਲੁਭਤਗੁਰਦਾਸੀ
 ਪਿਰਥਾਖੇਡਾਸੋਇਰੀਚਰਨਸਰਨਸੁਖਸਹਜਿਨਿਵਾ
 ਸੀ॥ ਭੁਲਾਰਥਾਭੁਵਨਾਂਇਦਾਮਜਲਸਮਰ

ਤਨਾਮੀਰਾਸੀ॥ ਸਿਖੀ ਮਲੁ ਸਹਗਲੁ ਭਲਾਗਾਮੰ ३੦
 ਰਿੰਡੀਭਗਤਿ ਮਭਿ ਮਾਸਾ॥ ਟਉਲੁਤੁ ਖੰਢੇਟੀਭਲ
 ਹੇਮਾਜਿੰਦੁ ਪੀਰੁ ਮਭਿ ਨਾਸੀ॥ ਮਾਠੇ ਮਾਂਗਾ ਸਿਖ
 ਦੁਇਗੁਰਬਾਣੀ ਗਾ ਸਿਰ ਸਿਕ ਬਿਲਾਸੀ॥ ਸਨ ਮੁਖਿ
 ਕਾਲੂ ਮਾਸ ਧਾਰੁ ਗੁਰਬਾਣੀ ਦਰਗਹ ਜਾਬਾਸੀ॥ ਗੁ
 ਰਮ ਤਿਭਾਉ ਭਗਤਿ ਪਗਾਸੀ॥ ੧੩॥ ਤਿਸਦਾ ਵੀ
 ਰਾਗੁ ਸਾਖੀ ਪਹਿਲੀ ਚਲੀ॥ ਤਾਰੂ ਪੋਪਟਾ ਸਿਖੁ ਪਹਿ
 ਲੀ ਪਾਤਸਾਹੀ ਨੂ ਮਿਲਾਮਾ॥ ਬਰਸਾਂ ਦਸਾਂ ਵੀ ਮ
 ਕਾਓ ਸਦੀ ਹੋ ਸੀ॥ ਸਾਹਿਬ ਦੇ ਦਰਸਨ ਨੂ ਮਾਇ
 ਮਾ ਤੇ ਮਰਦਾਸ ਕੀਤੀ ਮਾਝਾ ਜੋਗਰੀਬੀ ਨਿਵਾ

ਜਸੁਦਿਆ ਹੋਜੋ ਸੰਤਾਨੁ ਮਿਲਦਾ ਹੋਤਿ ਸਨੁ ਸਾਂਤਿ
 ਪਾਪਾਤਿ ਹੋਈ ਹੋਮੇ ਭੁੰਤੁ ਸਾਡੀ ਸਰਤਿ ਮਾਇਸੁ ॥
 ਹਾਂ ਤਾਂ ਸਾਹਿਬ ਬਰਨੁ ਕੀਤਾ ॥ ਭਾਈ ਤਾਰੂ ਮਜੇ
 ਤੇਰੀ ਛੋਟੀ ਮਦਸ ਥਾਹੋ ॥ ਰੂਧਾ ਮਾਪਣੇ ਪਾਰਿ
 ਬਾਰਦਾ ਸੁਖ ਕੋਈ ਨਹੀ ਮਾਇਸਾ ॥ ਤੁਨੇ ਪ੍ਰਮੇਸ
 ਰਦੀ ਗਲ ਕਿ ਬੋਜਾਤੀ ਹੋ ॥ ਤੁਮ ਮੋਰੋ ਓਹੁ ਬੋਲਿਅ
 ਜੋ ਜੀ ਮੋਰੀ ਮਾਈ ਮਗਨ ਬਾਲਣ ਲਗੀ ਸੀ ਜੇ ਪ
 ਹਲੇ ਨਿਕੀ ਮਾਲ ਕਨੀ ਮਾਂ ਨੁ ਮਗਨੀ ਲਗੀ ਤਾਂ
 ਪਿਛੇ ਵਡੀ ਮਾਭੀ ਬਲੀ ਮਾਤਾ ਮੇਰੇ ਮਾਨਿ ਵਿਦਿਓ
 ਮਾਇਸਾ ਜੁ ਮੇਭੀ ਸਾਧਨੁ ਮਿਲਾਂ ਜੋ ਮੇਰਾ ਭਕਿਓ ॥ ੩

ਮਾਣਹੋਵੈ ਮਿਤ੍ਰ ਦਾ ਵਿਸਾ ਤੁਕਛੁ ਨ ਹੀ ਕਿਜਾਣੀ ॥ ੩੧ ॥
 ਏਜੋ ਛੋਟੇ ਨੁਹੀ ਮਗੋ ਦੇ ਮਿਤ੍ਰ ਮਾਂ ਵੈ। ਤਾਂ ਸਾਹਿਬ ਬ
 ਚਨੁ ਕੀਤਾ ਭਾਈ ਤਾਰੂ ਤੂਛ ਲਤਾ ਰੂਹੋ ਵੇਗਾ। ਧਰਮ
 ਦੀ ਕ੍ਰਿਤ ਕਰ ਕੇ ਵੰਡ ਖਾਵਣਾ ਤੇਜੋ ਸਦਾ ਸਮੰਦਰਿ ਮ
 ਵੈ ਸੇਵਾ ਹਰੁ ਗੁਰੂ ਜਪਣਾ। ਤੇ ਬਾਹਰਿ ਮਾਂ ਵੈ ਤਾਵਾਹ
 ਗੁਰੂ ਜਪਣਾ। ਤੇ ਮਨੁ ਰਾਗ ਵੈ ਖਥੀ ਸੁਧੁ ਕਰਣਾ।
 ਯੇ ਕਰਾਜੇ ਛਟਕ ਦਾ ਮੰਦਰੁ ਬਣਾਇਆ ਸੀ ਏਕ
 ਦਿਵਾਲਾ ਵਿਚਿ ਮੁਰਤਾ ਸੁਵਰਨ ਦੀਆ ਨਗਾਂਜ
 ਨੀਆਂ। ਤੇ ਇਕ ਨਾਨੇ ਦੁਜੀ ਦਿਵਾਰ ਘੋਟ ਕੈ ਸੁਧੁ ਕ
 ਤੀ ਸਭੇ ਮੁਰਤਾ ਓਸੇ ਵਿਚਿ ਭਾਸਣ ਲਗੀਆ ਸੁ।

ਤੇਰਿਦੇਸੁਧਵਿਚਿਸਭਗੁਣਭਾਸਦੇਹੈਨਾਤਾਇਸੇ
ਤਗਭਾਈਭਾਰੂਦਰਤੇਧਰਮਦੀਕਿਰਤਕਰੇਤੇਸਦਾ
ਭਜਨੁਕਰੇਆਇਆਸਿਖਾਂਦੀਸੇਵਾਕਰੇਜੇਤੁਰਨਾ
ਤਾਨਾਲਜਾਇਕੈਪਹੁਚਾਇਆਵੈਸਭਨਾਨਾਲਭਾ
ਉਭਗਤਿਕਰੇਤਿਸਦਾਉਧਾਰੁਇਸੇਤਗਹੋਇਆ।
ਸਾਖੀਪੁਰੀਹੋਈ।੧੩।ਅਗੇਮੁਲੇਕੀਛੁਟੀਸਾਖੀ
ਚਲੀ।ਮੁਲਾਕੀਛੁਭੀਪਹਿਲੀਪਾਤਸਾਹੀਗੁਰਨਾ
ਨਕਜੀਨੁਮਿਲਿਆਸੀ।ਓਸਨੇਅਰਦਾਸਕੀਤੀਜੋ
ਬਚਨੁਹੋਇਆਹੈ।ਚੀਚਲਚੀਤਨਜਾਇਤਮਾਸੇ।ਜੁ
ਏਜਾਇਨਖੇਲੇਪਾਸੇ।ਤਿਸਕਾਵੀਚਾਰੁਹੈ।ਤਾਬ

ਚਨੁ ਹੋਇਆ ॥ ਜੇ ਅਗਲੇ ਜੁਗਾ ਵਿਚਿ ਜੁਆ ॥ ੩੨ ॥
 ਰਾਜੇ ਵੰਗਾ ਰਕੇ ਖੇਲ ਦੇ ਸਨਿ ॥ ਤੇ ਮੰਗਲਾ ਚਾਰ ਤੇ
 ਦੇ ਸਵਾਮਾ ਦਕਟਾ ਕੋਤ ਕਦੇ ਖਦੇ ਸਨਿ ॥ ਤੇ ਹੁਇ
 ਕਲ ਜੁਗਾ ਵਿਚਿ ਮਿਰਜਾ ਦਾ ਸਿਖੀ ਦੀ ਸੇਵਾ ਰੁਹ
 ਰਾਈ ਹੋ ॥ ਜੇ ਜੁਏ ਕਾਰਿ ਵਡੀਆ ਮਾਪਦਾ ਹੋਈ
 ਮਾਹੋਨਾ ॥ ਜੇ ਸਿਖ ਹੋਵੈ ਸੇ ਜੁਆ ਤੇ ਦੇ ਸਵਾਟਾ ਤਿਸ
 ਗਕਰੇ ॥ ਤੇ ਸਿਖ ਨੁ ਗੁਰ ਦੇ ਵਰੂਪ ਕਰ ਕੇ ਜਾਣੈ ॥ ਤੇ
 ਸਬਦ ਨਾਲ ਪੀਤ ਕਰੇ ॥ ਰਾਗ ਪਾਇ ਕੇ ਸਥਾਇ ਨੁ
 ਗਾਵੈ ॥ ਤੇ ਧਰਮ ਦੀ ਕ੍ਰਿਤ ਕਰੇ ॥ ਤੇ ਸਿਖਾਂ ਨੁ ਤਨੁ ਮਨੁ
 ਧਨੁ ਕਾਰਿ ਕੈਰੀ ਝਾਵੈ ॥ ਕਈ ਸਿਖਾ ਦੋਨੇ ਮਾਵਨਿ ਕ

ਦੀਸਿਖਰਤੀਆਵਨਿਪਸਾਦਿਦੀਲੋਨ੍ਹਵਾਲੇਨ੍ਹਪਸ
ਇਰੀਬੁਨਾਲਖੁਲਾਵੈਤੇਬਸਤਦੀਲੋਨ੍ਹਵਾਲੇਨ੍ਹ
ਬਸਤਦੇਵੈ। ਇਕਠਗੁਸੀਓਹੁਸਬਾਦਿਬਾਣੀਬ
ਹੁਤੀਕੰਠਕਰਿਕੋਮੁਓਦੇਘਰਿਗਾਇਮਾਸੁਲੇ
ਬਹੁਤਸੇਵਾਟਹਲਕੀਤੀ। ਰਾਤਨ੍ਹਮੁਲੇਦੀਸਿਖਦਿ
ਆਪਣੇਭੂਖਣਲਾਹਕੇਆਲੇਦਿਛਿਨ੍ਹਬਾਰਖਕੇ
ਸੋਹਰੀ। ਤੇਮੁਲਾਭੀਸੋਇਰਹਿਮਾਤਾਠਗੁਓਨ੍ਹ
ਕੋਰੁਬਾਭੂਖਣਦਾਲੇਕੋਓਨ੍ਹਚਿਅਮਾਹਵੇਲੀ
ਦੇਬਾਹਰਿਦੇਦਰਦਾਜੇਨ੍ਹਤਾਲਾਲਗਾਹੋਇਮਾਸੀ
ਤੇਤਾਲੀਮੁਲੇਦੇਪਾਸਹੋਸੀ। ਤਾਓਥੋਫੋਰਿਠਨ੍ਹ

ਮਾਇਆ ਮਾਧੁਬਾ ਬਾਹਰਿ ਰਖ ਮਾਇਆ ॥ ਤੇ ਮੁਲੇ ਨੂ ३੩
 ਕਹਿ ਮਾਏ ਬਾਹਰਿ ਰਖ ਮਣੇ ਜਾਂਦਾ ਹਾਂ ਮੈ ਨ ਕੰਜੀ ਦੇ
 ਤਾ ਮੁਲੇ ਕਹਿ ਮਾਥਾ ਹਰਿ ਨਾ ਜਾਵਹੁ ਏ ਬੇਰ ਮਣੇ ਇ
 ਰਿਲੇ ਵਹੁ ॥ ਮੇਰੁ ਸਾਧੂ ਰਮਣਾ ਸੁਟ ਪਤੰਗਾ ਨਾਲੇ
 ਤੁਸਾਨੁ ਇਸ ਨਨੁ ਕਰਾਵਾਂਗਾ ॥ ਤਾਓ ਸੁ ਮਾਥਿ ਮਾਏ
 ਨੁ ਜਰੂ ਕੰਜੀ ਦੇ ਵਹੁ ॥ ਤਾ ਮੁਲੇ ਨਾਲ ਹੋਇ ਕੋਤਾਲ ०
 ਬੋਲਿ ਮਾਥਾ ਤਾਓ ਹੁਨੁ ਬਾਏ ਕੋ ਜੇਤੁ ਰਿ ਮਾਤਾ ਓਸ ਦੇ
 ਬਗਲਿ ਬੀਰੁ ਬਾਛੁ ਹਿ ਪਾਇ ਮਾਥਾ ॥ ਤਾ ਮੁਲੇ ਓਸ ਨੁ
 ਫੇਰਿ ਰੁਬਾਉ ਨਾਇ ਦਿਤਾ ॥ ਤੇ ਝਲਾਂ ਪੁਰੀ ਇ ਮਾਥਾ ०
 ਮੁਲੇ ਦੀ ਸਿਖ ਈਉ ਠੀਕੇ ਤਾਥੁ ਖਣਾ ਦਾ ਰੁਬਾ

ਹੈ ਨਾਹੀ। ਤਾਥਿ ਹੁਮੁਲੇ ਨੂਲਗੀ ਪਛਣਾ। ਤਾਮੁਲੇਅ
ਖਿਆਰਤੀ ਚੇਰੁ ਅਸਾਰੇ ਪਾਰਿ ਪਾਇਆ ਸੀਓਹੁ
ਕੁਖਣ ਲੈਗਾਇਆ ਹੋ। ਤੇਓਹੁ ਸਿਖੁ ਸਰਮੀ ਦਾਹੋਇਕੋ
ਓਠਿ ਗਾਇਆ ਹੋ। ਜੋ ਮਾਤਿ ਮੇਨੁ ਬਦਨਾਵੀ ਹੁੰਦੀ
ਹੋਈ। ਤਾਥਿ ਜਾਇ ਸਤੀ ਨੂਹੋਰੁ ਕੁਖਣ ਪਾਨਾਇਤਿ
ਤੇ। ਤਾਸਾਹਿ ਬਮੁਲੇ ਤੇ ਬਹੁਤ ਪ੍ਰਸਿੰਨ ਹੋਈ। ਤੁਧੁ
ਮੇਰਾ ਪਨ੍ਹ ਦਾ ਛਕਿਆ ਹੋ। ਤੇਰਾ ਪਨ੍ਹ ਦਾ ਗੁਰੂ ਛ
ਕੇਗਾ। ਤੁਸਾ ਸਬਦ ਨੂਤੇ ਗੁਰੂ ਨਾਇਕੋ ਪੁਜਾਨਣਾ
ਸਬਦੁ ਸਤਿਗੁਰਾਂ ਦਾਰਿ ਦੇ ਜਾਣਕੈ ਸਰਵਨ ਅਨਨ
ਕਰਨਾ ਤੇਓ ਪਾਰੁ ਹੋਵੇਗਾ। ੧੪। ਸਾਖੀ ਹੋਰੁ ਚਲੀ ॥

ਪਿਰਥਾ ਤੇ ਖੇਡਾ ਸੋਇ ਰੀਜਾ ਤਿਦੇ ਖੜੀ ਹੋ ਸਾਨਿ ॥ ਸਤਿ ੨੪
 ਗੁਰਾਂ ਦੇ ਦਰਸਨ ਨੂਕ ਰਿਤਾ ਰਿਖਾ ਰਿਅਾਏ ॥ ਅਗੇ ਬਾ
 ਣੀ ਦਾ ਵੀ ਨਾ ਰੁੱਤ ਦਾ ਸੀ ॥ ਜਿਸ ਵੇਲੇ ਗੁਰੂ ਕੇ ਹਜ਼ੂਰ
 ਆਇ ਬੈਠੇ ॥ ਦੋਨੋ ਦਾ ਮਨੁ ਇਕਾਗਰ ਹੋਇ ਗਾਇਮ ॥
 ਜਤਿ ਗੁਰਾਂ ਬਚਨੁ ਕੀਤਾ ਜਿਸ ਕਾ ਮਨਾਵਾ ਸਤੇਤੁ ਸੀਮ ॥
 ਏਹੋ ਸੋ ਮੰਗੀ ॥ ਭਨਾ ਅਰਦਾਸ ਕੀਤੀ ਜੀਗਰੀ ਬਾਨਿ
 ਵਾਜਾ ਮਸਾਨੁ ਆਪਣਿ ਮਾਚਰ ਦਾ ਦੀਸਰ ਨੀਰ
 ਖੀਏ ॥ ਤੁਏ ਹੁੰਦਾ ਨੁਇ ਚੇਜੁ ਜਗਤਿ ਨੁ ਮਸਾਰ ਜਾ
 ਣਕੇ ਮਸੀ ਮੰਗੀ ਏਕ ਛੁਨ ਹੀ ॥ ਬਚਨੁ ਹੋ ਮਣ ਮੰਗੀ
 ਮਾਦਾ ਨੁ ਦੀਜੈ ਮੇਰੇ ਵਾਤੇ ਤੇਰੀ ਭਾਗਤਿ ਭਰੇ ਭੰਡਾਰਾ ਸੇ

ਰੀਭੁਗਾਤਿ ਦੇਭੰਡੁ ਰਤਾਨੁ ਖਾਟਿ ਦੇਨੁ ਹੀ॥ ਅਗੇਭੁੀ ਸਿਖ
ਖਾਇਕੇ ਅਘਾਏ ਹੋਨ॥ ਤੇਹੁ ਟੁਭੀ ਖਾਵੇ ਹੋਨੁ ਤੇਅ
ਗੇਭੁੀ ਖਾਵਨਗੇ ਅਸਾਨੁ ਏਹੁ ਦਾਨੁ ਦਿਚੇ ਤੇਰਾ ਹੁਕਮੁ
ਅਸਾਨੁ ਮਿਠਾ ਲਗੇ ਤੇਹੋ ਰੁਮੰਗਣੇ ਦੀ॥ ਅਸਾਨਿ ਦਰ
ਤਹੋਵੈ॥ ਤੇਰੇ ਚਰਨਾ ਦੀ ਸਰਨ ਰਹੀਏ॥ ਬਚਨੁ ਹੋਇ
ਅਸਾਨੁ ਚਰਨ ਸਾਧ ਸੰਗਤਿ ਵਿਚਿ ਸਦਾ ਰਹਦੇ
ਹੈਨ॥ ਤੁਸਾ ਸਾਧਾ ਦੀ ਸੇਵਾ ਕਰਨੀ॥ ਤੇਧਰ ਅਸਾ
ਲਾਦਾਇ ਦੇਓ ਟੁਰਜਾਵਣਾ॥ ਤੇਸੀਤਾ ਵਿਚਿ ਤੇਸਤਿ
ਗੁਰਾਂ ਵਿਚਿ ਤੇ ਪਰਮੇਸਰਾ ਵਿਚਿ ਭੇਦ ਨਹੀ ਜਾਨਣਾ॥ ਤੇਧ
ਰਮ ਦੀ ਕ੍ਰਿਤ ਕਾਰਿ ਕੈ॥ ਅਥਿਤਾਂ ਸਿਖਾਨਾ ਲਵੰਝੁ ਖਾਵਣਾ॥

ਕੁਜੀ ਸਦਾ ਮੇਰੇ ਚਰਨਾ ਦੀ ਸਰਨ ਹੋਵਣਾ ॥ ਸਰੀਰ
 ਮੇਰਾ ਸਰਗੁਣ ਰੂਪ ਹੈ ॥ ਤੇ ਸਬਦ ਮੇਰਾ ਰਿਦਾ ਹੈ ॥
 ਰਗੁਣ ਰੂਪ ਹੈ ॥ ਸਰੀਰ ਨਾਲ ਮਿਲੇ ਗੁਣਾ ਫਿਰਿ
 ਛੁਟੇ ਗੇ ॥ ਤੇ ਸਬਦ ਨਾਲ ਮਿਲੇ ਗੁਣਾ ਵਿਛੁਟੇ
 ਨਹੀ ॥ ੧੫ ॥ ॥ ਸਾਖੀ ਹੋਰੁ ਚਲੀ ॥ ਇਕ ਸਮੇ
 ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ॥ ਇਕੁ ਏ ਦੀ ਤੁਲਵੰਡੀ ਬੈਠੇ ਸਨੀ
 ਤੇ ਇਕ ਰੂਮ ਮਾਇਕੇ ਰਬਾ ਬੁਢਾਇਆ ॥ ਤੇ ਗੁ
 ਮ ਮਲਾਪਿਆ ॥ ਤਿਸਦਾ ਗੁਸੁ ਟਿਕੈ ਮਨੁ ਇਕਾ
 ਗਰਹੋਇਆ ॥ ਤੁੰ ਜਾਹਿ ਬਪਾਇ ਮਾਭਾਈ ਤੇਰ
 ਨਉ ਕਿਆ ਹੈ ॥ ਸੁਯੋ ਸਨੇ ਕਾਹਿ ਮਾਜੀ ਮੇਰਾ ਨਾ

ਉਦਾਨਾਸੀਗਾਸੀਲੋਕਕਹਦੇਹੈਨਾ। ਤਾਂਬਚਨੁਹੋਇ
ਅਮਾਸ੍ਰੰਰਥਾਬੁਭਲਾਵਜਾਉਦਾਹੈ। ਤੇਤੋਨੂਰ
ਗਾਦੀਭੁਲੀਸੋਈਹੈ। ਪਰਜੇਤ੍ਰੰਅਸਾਧਾਸੰਗੁਕ
ਰੇਤਾਏਹੁਰਾਗੁਸਥਦੁਪਾਉਕੋਗਾਵੇ। ਤਾਅਸੀ
ਰੇਗਾਦੀਨਤੇਦੁਨੀਆਵਿਚਿਉਧਾਰੁਕਰੀਏ। ਤਾਓ
ਸਮਾਖਿਅਜੀਅਸੀਧਨੀ। ਲੋਕਾਨੁਰਾਗੁਸੁਣਾ
ਉਕੋਚਾਰਪੇਸੇਲੇਅਵਨੇਹਾਂ। ਅਪਣੇਪੁਤ੍ਰਾਧੀ
ਆਵਿਚਿਬੈਠਕੇਦੁਨੀਆਦੀਗੁਜਰਾਨਕਰਦੇਹਾਂ।
ਤੇਪੰਜਵੇਲੇਨਿਸਾਜਪਨੂਦੇਹਾਂ। ਤੇਤੀਹਰੇਜੇਰਮ
ਜਾਨਨੂਰਖਦੇਹਾਂ। ਅਸਧਾਰੀਨਦਾਭੁਲਾਹੁਦਾਹੈ।

ਤੇਤ੍ਰੰਤਾਉਦਾਸੀਕੀਤੀਚਾਹਦਾਹੈਂ। ਸਮਾਸੀਜੇਤ੍ਰੇ ३੬
 ਨਾਲਚਲਾਗੇ। ਤਾਦੁਨੀਆਦੇਜੋਕੁਟੀਥੀਹੈਂਨਿਸੇਤਾ
 ਭੁਖਨਾਲਿਮਰਜਾਵਨਗੇ। ਤੇਅੰਗੇਨਿਦਾਜਰੇਜਾਨਹੈ
 ਵੇਗਾ। ਈਨਭਾਤਿਦੁਨੀਕੁਆਸਾਏਵੇਜਾਵੇਗਾ।
 ਤੁਸੀਓਧਾਰੁਕਿਸਤਰਕਰੇਗੇ। ਤੁਸਾਹਿਬਥਚ
 ਨਕੀਤਾਭਾਈਦਾਨਿਮਾਤ੍ਰੰਦਿਵਾਨਹੈਇਆਹੈ।
 ਸਾਰੀਸਿਸਾਟਿਦੀਪਾਲਨਾਈਸਰੁਕਰਦਾਹੈਕੇਤ੍ਰੰਕ
 ਰਨਾਹੈ। ਏਹਾਦਿਮਾਨਿਮਾਦੀਬਿਤਏ। ਜੇਤ੍ਰੰਮ
 ਪਣੇਸਿਰਤੇਕੁਟੀਥੀਆਦਾਭਾਰੁਚਕਲੀਤਾਹੈਂ। ਨ
 ਹੀਤਾਸਭਨਾਜੀਆਦੀਪਾਲਨਾਮਾਪਿਵਾਹਗੁਰੁਕ

ਠਦਾਹੈ। ਤੇਦੁਜਾਤੁਪਿਕਾਹਿਮਾਜੋਨਿਸਾਜਰੋਜਾਕ
ਰਿਕੇਮੇਰੇਦੀਨੰਦਾਭਾਭਾਹੋਵੈਗਾ। ਤੁਮਾਖਿਵੇਖ
ਨਿਵਾਜਤੇਰੋਦਾਮਰਭੁਕਿਮਾਹੈ। ਤੁਕਿਤਨਵੇਲੇ
ਏਹਾਨਿਮਾਜਤੇਰੋਜਾਜਗਾਤਿਵਿਰਿਮਾਵਦਾਹੈ।
ਤੁਮਾਓਓਸਨੁਮਾਮਾਖਿਮਾਜੀਨਿਵਾਜਰੋਜੇ
ਦਾਮਰਭੁਤਮੈਨੀਜਾਣਦਾ। ਪਰਾਇਤਨਾਜਾ
ਣਦਾਹੈ। ਜੇਪੰਜਵੇਲੇਨਿਮਾਜਾਨਿਤਮਾਵਦੀਹੈ।
ਤੇਏਕੁਮਹੀਨਾਰਾਜਾਨਦਾਰੇਜੇਨਿਤਵਰਸਦੇ
ਵਰਸਜਗਾਤਿਵਿਰਿਮਾਵਦੇਹੈਨ। ਤੁਥਨੁਹ
ਇਮਾਹਿਰਸਵੇਲੇਨਿਮਾਜਤੇਰੋਜੇਕਿਥੇਹਿਦੇ

ਹੋਨਾ ਸੁਓਸਾ ਆਖਿਆ ਜੀ ਓਹੁ ਖੁਦਾਇ ਦੇ ਪਾਰਿਸਦਾ ॥ ੩੧ ॥
 ਰਹਿ ਦੇ ਹੋਨਾ ਬਚਨੁ ਹੋਇਆ ਖੁਦਾਇ ਦਾ ਪਰਕੁਰੁ ਹੋ
 ਓਸਾ ਆਖਿਆ ਜੀ ਮੇਰਾ ਰੂ ਨਾਨਕੀ ਜੀ ॥ ਤਾ ਸਾਹਿ
 ਬ ਬਚਨੁ ਕੀਤਾ ਖੁਦਾਇ ਦਾ ਪਰਸੰਤਾ ਦਾ ਰਿਦਾ ਹੋ
 ਤੇ ਸੰਤ ਖੁਦਾਇ ਦੇ ਰਿਦੇ ਵਿਚਿ ਵਸਦੇ ਹੋਨਾ ਜੇਨੁ ਸੁਆ
 ਸੁਆਸ ਦਾ ਹਰੁ ਕੁਰਾਨਾ ਪੁਜਾ ਦੇ ਹੋਨਾ ॥ ਸਦਾ ਨਿਮਾ
 ਜ ਓਨਾ ਦੇ ਰਿਦੇ ਵਿਚਿ ਵਸਦੀ ਹੋ ॥ ਤੇ ਪੰਜ ਦੇ ਲੇਖ
 ਤੇ ਵਿਚਿ ਆਵਦੀ ਹੋ ॥ ਤੇ ਸੰਤ ਜੋ ਸੰਜਾ ਮਨਾ ਲਾਸ
 ਦਾ ਅੰ ਹਰੁ ਕਰਦੇ ਹੋਨਾ ॥ ਸਦਾ ਰੋਜੇ ਓਨਾ ਦੇ ਪਾਰਿਰ
 ਹਿ ਦੇ ਹੋਨਾ ॥ ਤੇ ਇਕੁ ਮਹੀਨਾ ਜਗਤਿ ਵਿਚਿ ਆਵਦੇ ਹੋ

ਨਾ ਜੋਸਤਾ ਦਾਸੀ ਗੁਰਦੇਹੈ ਨਾ ਓਨਾ ਨੁਜੋ ਸੰਜ ਅਪ
 ਪਤਿ ਹੁੰਦਾ ਹੋ। ਓਨਾ ਨੁਭੀ ਸਦਾ ਨਿਮਾਜ ਰੋਜੇ ਦਾ ਫਲ
 ਹੁੰਦਾ ਹੋ। ਤਾਮ ਮਰੋ ਉਸਨੂੰ ਮਾਮਾ ਖਾਮਾ ਜੀਤੁ ਸਾਜੋ ਨਿ
 ਮਾਜ ਰੋਜੇ ਦਾ ਮਰਥ ਕਾਹੋ ਮਾਸੀ। ਜੇਭੀ ਮਾਸਾ ਨੁਕਿ
 ਪਾਕਰ ਕੇ ਸੁਣਾਵਹੁ। ਤਾਸਾ ਹਿਬ ਬਚਨੁ ਕੀਤਾ ਸੁਣਿ
 ਦਾਨਿ ਮਾ। ਜਿਸ ਸਾਸ ਮੇਮ ਹਾ ਪੁਲ ਉਹੋ ਵੈਗੀ। ਤੁ
 ਸਭ ਜੀ। ਇਥੇ ਕੀਦਿ ਨਗੇ। ਤੇਮ ਹਾਰ ਜਪ ਛਨਗੇ। ਤੁ
 ਸਾਨੁ ਜਮਨੁ ਖਾਜਨੁ ਆਇਤਾ ਸੀਤੇ ਸਭ ਪਦਾਰਥਾਇ
 ਤੇ ਸਾਨਿ। ਚੋਵੀ ਹਜਾਰ ਸੁਣੁ ਸਾਨੁ ਨਿਤਾ ਮਜਾਈ ਜ
 ਦਾਸੀ। ਤੁਸਾ ਮਹਾਰਾਜ ਦਾ ਭਜਨੁ ਕੀਉ ਨਾ ਕੀਤਾ। ਤੇਪ

ਦਾ ਰਥ ਗੋਵਿੰਦ ਦੇ ਨਾਮਿ ਤਾਕਿ ਉਨਾ ਦਿਤੇ। ਤਾ ਤੁਸੀਸਾ ੩੨
ਮਣੇ ਦੇਖ ਨਸਕੋਗੇ। ਤੇ ਹਥ ਦੇ ਨੋਕ ਮਾਰੇ ਰਖ ਕੇ ਖੜੇ
ਹੋਗੇ। ਸੁਆਠੇ ਸਤਿਅਨੁਆਗਿਆ ਹੋਈ ਏਨਾਨੁ ਮਾਠੇ॥
ਸੁਆਗੀ ਦੇ ਹੋਏ ਗੋਰਿਅਪਰਣੇ ਰਿਗ ਪੌਢੇਗੇ। ਸੁਆ
ਠੇ ਸਤਿਅਨੁਆਗਿਆ ਹੋਵੇਗੀ। ਫੇਰਿਓ
ਹੁਮਾਨ ਲਗਾਨਿ ਗੇ॥ ਤਾ ਤੁਸੀਸਿ ਰਦੇ ਪਰਣੇ ਰਿ
ਗ ਪੌਢੇਗੇ। ਤਾ ਫੇਰਿ ਮਾਰ ਕੇ ਉਠਾਇ ਖੜਾ ਕਰਨਗੇ।
ਫੇਰਿ ਪੁਛਨਗੇ ਤੁਸੀਅਰ ਜਾ ਬਿਰਥੀ ਕਿਉਗਾ ਵਾ
ਈ॥ ਜਾਇਦੁ ਇਉਂ ਨਿਵੇਰੀ ਮਾਰ ਕੇ ਉਠਾਈਓਗੇ॥
ਤਾ ਤੁਸੀਸ ਜੋ ਪਾਸੇ ਦੇਖੋਗੇ। ਓਥੇ ਗੁਰਪੀਰ ਮਰਸ

ਦੇ ਪੇਕੀ ਬਰਖਾਨੇ ਤੇ ਹੋਵਨਗੇ। ਤਾਓ ਨਾ ਦੇ ਅਰੇ ਤੁਸੀਂ
ਬੇਨਤੀ ਕਰੋਗੇ। ਜੋ ਅਸੀਂ ਤੁਸਾਰੇ ਸਿਖ ਮੁਰੀਦ ਹੋ
ਦੇਸਾ ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਅਸਾਨੂੰ ਛੱਡਾਵਹੁ। ਤਾ ਅਰੇ ਗੁਰ
ਪੀਰ ਅਖਨਗੇ ਜਿਸ ਵੇਲੇ ਤੁਸਾਰੇ ਸਫੀਰ ਅਰੇਗ
ਹੋਸਨੀ। ਤਾ ਅਸੀਂ ਤੁਸਾਨੂੰ ਖਕਾਰ ਕੇ ਕਹਿ ਦੇਸਾਂ
ਜੁਤੁਸੀਂ ਮਹਾਰਾਜ ਦਾ ਭਜਨ ਕਰਹੁ ਪਰ ਮੇਸਰ ਨਾ ਮਿਤ
ਦਾਨ ਦੇਵਹੁ ਸੀਤਾ ਦੀ ਸੇਵਾ ਕਰਹੁ। ਓਸ ਵੇਲੇ ਸਾਡਾ
ਹਿਅਮੀਨ ਦੇ ਨਹੀਂ ਸੇ। ਤੇ ਅਪਾਇਆ ਕੁਟੀ ਬੀਅ
ਨਾ ਮਿਤ ਜਾਣ ਦੇ ਸੇਤੇ ਹੁਇ ਕੁਓਨਾ ਨੁਹੀਅ ਥੋ
ਤਾ ਤੁਸੀਂ ਬਾਂਏ ਪਾਸੇ ਦੇਖੋਗੇ ਓਥੇ ਅਰੇ ਕੁਟੀ ਬੀਅਤੀ

ਦੇਹੋਵਨਿਗੇ॥ ਤਾਓਹੁਮਾਖਨਗੇ॥ ਮਸੀਆਪਾਣਿ
ਮਾਕਰਮਾਨੁਪਕਨ੍ਹੇਹੋਏਹਾਂ॥ ਤਾਤੁਸੀਦੁਹੀਪਾ
ਸਿਓਨਿਰਾਸਹੋਇਕੇਫੇਰਿਮਹਾਰਾਜਦੇਅਗੇ॥
ਬਾਮਰੋਗੇ॥ ਜੇਹੁਟਿਤੂੰਮਾਸਾਨੁਬਖਸ਼ਾ॥ ਜਿਵੇ
ਰੇਰਨੁਪਕਨ੍ਹਕੇਅਨੇਗੀਕੋਫੀ॥ ਵੇਰਿਧਾਇਦੇਈ
ਹਾਏ॥ ਤੇਇਕਵੇਲੇਕੁਛੁਪਾਵਣਨੁਦੇਈਦਾਹੈ॥ ਤਿ
ਵੇਤੁਸਾਖੀਓਜੇਬਤਕਰਾਈਅਨ੍ਹੇਗੇ॥ ਜੇਹੁਟਿਤੂੰ
ਮਰਦਾਨਾਹੋਵੇਤੇਸੰਤਾਦਾਸੰਗੁਕਰੈ॥ ਤੇਸਬਦੁਪ
ਇਕੇਰਾਗਨੁਗਾਵੈ॥ ਤਾਮਾਸੀਤੇਰਾਵੁਹਾਏਕਾ
ਦਕਾਰਜੁਕਰਾਗੇ॥ ਓਸਮਾਖਿਅਜੀਜਿਵੇਤੁਸਾ

ਭੀ ਰਜਾਇ ਹੋਵੇ। ਬਚਨੁ ਹੋਇਆ ਅਸੀ ਤੇ ਗਨਾ ਉਸਰਦਾ
ਨਾਰਖਿਆ ਹੋ। ਵਾਹਗੁਰੂ ਦਾ ਭਜਨੁ ਕਰੁ ਤੇ ਰਿਆ ਕੁਟੰਬੀ
ਆਦੀ ਉਤਿ ਤੇ ਰੀਭੀ ਅਸੀ ਖਬਰ ਲੇਵਾਰੇ। ਤਾ ਮਰਦਾਨਾ
ਬਾਬੇ ਦੇ ਨਾਲਿ ਹੋਇਆ। ਤਾ ਬਾਬਾ ਬੋਲਿ ਮਾਪੰਜੁ ਨਿਵਾ
ਜਾਵਖਤ ਪੰਜ ਪੰਜਾ ਪੰਜੇ ਨਾਉ। ਪਹਿਲਾ ਸਚੁ ਪਲਾ ਲੁਦੁ
ਇਤੀ ਜੇ ਖੇਰ ਖੁਦਾਇ। ਸੋ ਬੇਨੀ ਅਤਰਾਸ ਮਨੁ ਪੰਜ ਦੇ
ਸਿਟਕਿ ਸਲਾਹਿ। ਕਰਈ ਕਲਮਾ ਮਾਖਿ ਕੈ ਤਾ ਮੁਸਲ
ਮਾਨੁ ਸਦਾਇ। ਨਾਨਕ ਜੇ ਤੇ ਕੂੜਿ ਮਾਰ ਕੂੜੇ ਪਲੇ ਪਾਇ
ਤਾ ਬਾਬੇ ਮਾਖਿ ਮਾਮਰਦਾਨਿ ਮਾਪਹਿਲੀ ਨਿਵਾਜਸ
ਚੁ ਬੋਲਣਾ। ਸਚੁ ਕਮਾਵਣਾ। ਦੂਜੀ ਨਿਮਾਜ ਧਰਮ ਦੀ

ਕ੍ਰਿਤ ਕਰ ਕੇ ਪਾਵਣੀ ਤੇ ਮਨ ਨੂਰਾ ਦੇ ਬਚਨ ਨਦੀ ਕਰਨ
 ਕਰ ਕੇ ਕੁਪਣਾ ਹਲਾ ਲੁਕਰਨਾ ਤੀਜਾ ਸਭ ਸੇਵਾ ਭੁਲਾ ਗਿ
 ਤ ਦਣਾ ਤੇ ਪਰਮੇਸਰ ਦੇ ਨਾਮਿ ਤਵੰਡ ਖਾਂਦਣਾ ਜੈ ਬੇਸੁਧ ਮ
 ਨ ਸਾਰ ਖਈ ਕਿਵੈ ਮਹਾਰਾਜ ਦੇ ਨਾਮ ਨਦੀ ਪਤੀਤ ਪਾਪ ਤਿ
 ਹੋਵੈ ਤੇ ਪੰਜਵੇਂ ਜੇ ਸ੍ਵਾਸ ਹੈ ਨਾ ਸੇ ਪ੍ਰਮੇਸਰ ਨਦੀ ਸਿਫ ਤਿਤੇ ਸੀ
 ਤਾ ਨਦੀ ਸਿਫ ਤਿਤਿ ਚਿਰੁ ਜਾਰ ਦੇ ਹੈ ਨਾ ਭੁਲਿ ਮਾ ਕਰਮ
 ਦਿ ਚਿਰੁ ਜਾਰ ਨੀ ਤੇ ਸੰਤਾ ਦੀ ਟਹਲਿ ਕਰਣੀ ਏਹੋ ਕਲਮ ਹੈ
 ਜੇ ਇਉਂ ਦਰ ਤੇ ਗਾਤਾ ਦੇ ਜ ਕਨਾ ਜਾਵੈ ਗਾ ॥ ੧੬ ॥ ਸਾਖੀ ਹੋ
 ਰੁਚਲੀ ॥ ਪੁਰਖੀ ਮਲੁ ਸਹਿ ਭੁਲੁ ਤੇ ਰਾਮਾ ਭਿਝੀ ਏਹੁ ਭੀ
 ਬੇਨਾਨ ਕਈ ਦਰ ਸਾਣੇ ਹੈ ਨਾ ਜਿਸ ਦਿਨ ਥਨਾ ਪਹਿਲੀ ਪਾ

ਤਸਾਹੀਨਿਦਰਸਨੁਕੀਤਾਹੈ। ਤਾਇਨਾਅਰਦਾਸਕੀਤੀਜੇ
 ਅਸਾਨੁਮਜੇਹਾਸੁਖਾਲਾਗਾਹੁਦਸੇਜੇਅਸੀਦਿਸਨਨਾਲ
 ਇਕਰੂਪਹੋਈਐ। ਤਾਂਸਾਹਿਬਕਹਿਅਭਿਨਾਪਰਕਾਰਦਾਤ
 ਪੁਰੈ। ਇਕੁਤਾਮਸੀਹੈ। ਜੇਨੰਗਾਰਹਿਣਾਭੁਖਾਮਰਨਾਜ
 ਲਾਇਓਥੈਠਣਾਇਸਕਰਕੇਭੁਜਿਸਹਿਕਾਮਹੈਨਾਨਾਥਿਨ
 ਨੂਰਿਧਾਂਸਿਧਾਂਫੁਰਿਦੀਆਹੈਨਾ। ਤੇਜੇਨਿਹਕਾਮਹੈਨਾ। ਤਿ
 ਨਾਦਗਰਿਦਾਸੁਪੁੰਦਾਹੈ। ਸਿਖਥੀਐਹੁਤਪੁਕਰਨਾਕ
 ਠਨੁਹੈਬਹੁਰੇਮਨਾਦਿਚਿਕਾਮਕੋਸਫੁਰਿਅਦਦਾਹੈ। ਤਾ
 ਤੇਤੁਸੀਰਾਜਸੀਤਿਸਾਤਕੀਤਪੁਕਰੇਤੇਭੁਗਤਿਕਰੇ। ਤੁ
 ਸਾਭਾਤੁਰਤੁਕਲਿਅਨੁਹੋਵੈਗਾ। ਤੇਓਨਾਕਹਿਅਜੀਅ

ਸੀਤਾਜਾਣਦੇਨਹੀਰਾਜਸੀਸਾਤਕੀਤਪੁਅਰੁਭਗਤਿਕਿ
 ਸਨੂਕਹਿਦੇਬੈਨਾਬਚਨੁਹੋਇਆਅਖੀਨੂਸੁੰਦਰਰੂਪਦੋਲੇ
 ਹਟਾਵਣਾਤਿਕੀਨਾਨੂਨਿੰਦਿਆਉਸਤਤਿਦੋਲਹਟਾਵਣਾ
 ਤਿਹਥਾਨੂਚੇਰੀਯਾਰੀਦੋਲਹਟਾਵਣਾਤਿਪੈਰਾਨੂਕਸੀਰਤਿ
 ਬਰੇਕੀਮਦੋਲਹਟਾਵਣਾਤਿਅਖੀਨੂਸੀਤਾਦੇਦਰਸਨਤੇ
 ਪੋਥੀਆਗੀਥਾਦੇਦਰਸਨਦਲਜੋੜਨਾਤਿਕੀਨਾਨੂਰੋ
 ਦਿੰਦੇਜਸਸੁਣਨਦਲਜੋੜਨਾਤਿਰਸਨਾਨੂਝੁਠਥੀਮੇ
 ਤਿਕੇਮਿਠੇਬੋਲਣਤੇਸਿਫਤਿਦਲਜੋੜਨਾਤਿਹਥਾਨੂਸੀ
 ਤਾਦੀਸੇਵਾਨਾਲਜੋੜਨਾਤਿਦਾਨਨਾਲਿਜੋੜਨਾਤਿਪੈ
 ਰਾਨੂਗੁਰਦੁਆਰੇਰੇਸਤਿਸੀਗਤਿਨੂਲੇਜਾਵਣਾਏਹੁਗਾ

ਜਸੀਤਪੁਰੇ ਤੇ ਸਾਤ ਕੀਤ ਪੁਕਿਆਰੇ ਜੇ ਜਿਸ ਦੇ ਲੇਖ
ਰਖੁ ਨਾਮ ਦਾ ਕੇ ਬਾਇ ਦਲਾਇਆ ਨੁਕਰ ਦਾ ਹੋ ਤਾਮਨ
ਨੂੰ ਹੋਰ ਨਾ ਦਾਸ ਨਾ ਦਲੈ ਬਾਰੀ ਬਾਰ ਹਟਾਇ ਕੈ ਤੇ ਨਾਮ ਦ
ਲ ਜੇ ਕੁ ਨਾ ਆਪੁ ਨ ਹੀ ਥਕਣਾ ਜੇ ਮਨੁ ਤਾ ਜੁ ਕੁ ਦਾ ਨ
ਹੀ ਇਸੇ ਮਨ ਨੁ ਥਕਾਵਣਾ ਜਿਉ ਕਰਿ ਘੋੜੇ ਨੁ ਕਿ
ਸੇ ਮਸਾਲਾ ਖਦਾਵਣਾ ਹੋਵਾ ਹੋ ਤੇ ਓਹੁ ਖਾਦਾ ਨ ਪੀਓ
ਇਘਤ ਦਾ ਹੋ ਪਰੁ ਜੇ ਖਦਾਲ ਇਦਾਲਾ ਢਿਲਾ ਭਾਉ
ਕਰ ਕੇ ਓਸ ਦੇ ਮੁਹਿ ਦਿਚਿ ਹਥਿ ਪਾਈ ਰਖ ਦਾ ਹੋ ਤਾ
ਘੋੜਾ ਮਸਾਲਾ ਥਕੇ ਖਾਦਾ ਹੋ ਪਰੁ ਜੇ ਖਦਾਲ ਇ
ਦਾਲਾ ਚੁਰਿ ਜਾਦਾ ਹੋ ਤੇ ਛੋੜ ਦੇ ਦਾ ਹੋ ਤਾ ਘੋੜਾ ਮੁਹਿ ਦਿ

ਚਿਰਖਿਆ ਹੋਇਆ ਭੀ ਬੁਟਿ ਘਤ ਦਾ ਹੋ। ਤੇ ਮਸਾਲਾ ॥ ੪੨ ॥
 ਖਵਾਇ ਕੇ ਕਜਾ ਕਰ ਦਾ ਹੋ। ਤਾਘੇ ਰੂ ਦਾਰੇ ਗੁਰੂ ਰਿਹੰਦ ॥
 ਹੋ। ਬੁੱਝੇ ਮਨੁ ਦਸਨਾ ਵਲੋਂ ਹਟਾਵ ਦਾਰ ਹੋ। ਤੇ ਸਬਦ
 ਹੋਇਆ ਮਨੁ ਵਿਚਿ ਜੇ ਨੁਦਾ ਰਹੇ। ਜਿਸ ਦੇ ਭੇਸ ਬਦਾਇ
 ਸਦੇ ਮਨੁ ਵਿਚਿ ਸਮਝ ਦੇਵੈ ਗਾ। ਇਸ ਦਾ ਜਨਮ ਮਰ
 ਨ ਦਾਰੇ ਗੁਰੂ ਟੀ ਮੇਗਾ। ਧਾਓ ਨਾ ਦੇ ਹੋਵਚਨੁ ਦਿਨੁ ਕਰਿ
 ਲਿਖਾ। ਅੰਗੇ ਬੇਸਾਧ ਸੰਗਾ ਤਿਹੋ ਦੇਵੈ ਓ ਬੇਤਰਜਾ ਵਨਾਨਾ
 ਏਟ ਹਾਲਿ ਕਰ ਨੀਸਾ ਬਹੀ ਸਬਦ ਦਾ ਮਹਿਮਾ ਬਕਰ
 ਨਾ। ਧਾਓ ਨਾ ਦਾ ਸਬੁ ਕੁਟੀ ਬੀਆਸ ਮੇਤ ਕਾਲਿ ਮਾਣੁ ਹੋਇਆ ॥
 ੧੧॥ ਮਾਗੇ ਸਾਖੀ ਹੋ ਰੁਚਲੀ। ਏ ਲੁਖਾ ਲੋਟੀ ਬੁ

ਲਤਾਨੁ ਪਾਗਿ ਵਿਚਿ ਰਹਿਵਾਸੀ। ਓਸਿ ਜਾਗਦਾ ਜਿਹ ਦਾ
ਰੁਸੀ। ਤੇਜੇ ਗਾਥਾ ਬਾਬੇ ਜੀ ਦਾ ਬਾਹਿਣੀ ਮਾਸੀ। ਓਸ
ਦਾ ਮੋਦੀ ਖਾਨਾ ਕਰਵਾਸੀ। ਓਥੇ ਬਾਬਾ ਜੀ ਗਏ। ਤਾਜੇ
ਜੀ। ਗਾਮਾ ਗਾਮੇ ਦੀ ਖਾਨੇ ਦਾ ਕੀ ਮੁਥਾ ਬੰਦੇ ਹਵਾ ਲੇ ਕੀਤਾ
ਤੁਥਾ ਬਾਬੇ ਦੇ ਅਗੇ ਸਭੇ ਵਟੇ ਮਾਣਿ ਰਖੇ। ਜਬ ਬਾਬੇ ਪਾਉ
ਦਾ ਵਟਾ ਡਿਠਾ ਤੁਥਾ ਓਸ ਦੇ ਅਗੇ ਮਥਾ ਟੇਕਿ ਮਾਧਨ ਏਹ
ਵਟਾ ਹੋ। ਜੇਨਾ ਮਾਖਨੁ ਪਾਇ ਸਦਾ ਉਮਾ ਹੋ। ਪੈਰ ਜੁਸ
ਭਨਾ ਅੰਗਾ ਬੀ ਨੀਵੇ ਹੋਨਾ। ਤੁਥਾ ਜਾਹੇ ਰਨਾ ਅੰਗਾ ਦੀ
ਨਹੀ ਹੁੰਦੀ। ਚਰਨਾ ਦੀ ਹੀ ਪੂਜਾ ਹੁੰਦੀ ਹੋ। ਤੁਥੇ ਸਭ
ਸਾਧਸੰਤ ਜੋ ਓਸ ਸਹਾਗਿ ਵਿਚਿ ਮਾਵਨੀ। ਤੁਥਾ ਬਾਬਾ ॥

ਜੀ ਸਭਣਾ ਨੂ ਨਾ ਪਕਾਰਾ ਕਾ ਪਸਾਇ ਤੇ ਬਸਤਾ ਤੀ ਕਪੂ ੪੩
 ਜਕਰੇ। ਏ ਲਤ ਖਾਂ ਨ ਦੇ ਬੰਦ ਨਾ ਲੋਭੀ ਪਸੇ ਸਰਦੀ ਨ
 ਮਿਤੁ ਖਰਾਇ ਤਬ ਹੁਤੁ ਹੋਵੈ। ਏ ਕਰਿ ਨ ਖਾਂ ਨ ਦਾ ਦੀਵ
 ਨੁ ਹੋ ਸੀ। ਜਾਇ ਕੇ ਖਾਂ ਨ ਪਾਸ ਪਕਾਰਿ ਮਾਜੀ। ਜੈ ਗਮਦ
 ਜੇ ਸਾਲਾਇ ਕੁ ਮਾਇ ਮਾਹੋ। ਮਸਾਹਾ ਸਾਰਾ ਧਨੁ ਜੈ ਹੋ ਸੀ
 ਸਭ ਫਕੀਰਾ ਨੂ ਲੁਟਾਇ ਦਿਤਾ ਸੁ। ਸਿਧਾ ਹਿਟਾ ਖਰ
 ਦੁ ਸੇ ਰੁਪ ਯਾ ਰੋਜੁ ਉਠਦਾ ਹੋ। ਤੇ ਖਰਾਇ ਠਦਾਰੋ ਜੁ ਪੰਜ
 ਸੇ ਰੁਪ ਯਾ ਉਠਿਦਾ ਹੋ। ਜਾ ਖਾਂ ਨੇ ਜੈ ਗਮਨੁ ਸਾਇ ਕੇ ਪੁ
 ਛਿਆ। ਤੁਧ ਸਾਹਾ ਸਾਰਾ ਧਨੁ ਖਰਚੁ ਕਾਰਿ ਦਿਤਾ ਹੋ।
 ਇਵਾਨਾ ਨਾਲ ਲੇਖਾ ਕਰੇ। ਤਾ ਜੈ ਗਮਨੇ ਬਾਬੇ ਨੂ ਕਹਿ

ਮਾਖਾਂ ਨੁਲੇਖਾ ਮੰਗਦਾ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਬਾਬੇ ਕਾਹਿ ਮਾਮੇ ਲੇਖਾ ਦੇ
ਦਾਂਗਾ। ਤੁਸੀਂ ਬਾਬੇ ਪਾਸੋਂ ਲੇਖਾ ਲੀਤਾ। ਤੁਸੀਂ ਸੁਣੋ ਪ
ਦਾ ਹੁਥ ਸਭੇ ਅਗਿਵਿ ਚਿਭੀ ਪਏ ਹੋਨ। ਤੇ ਜਿਤ ਨੀਖਾਂ ਨ
ਬੀ ਮਾਇਆ ਲੀਤੀ ਹੋ। ਓਹੁ ਭੀ ਖਾਂਨ ਦੇ ਖਰਚ ਲਗਿ
ਹੋ। ਤੇ ਦਸ ਯਜਾਹ ਰੁਪਯਾ ਵਧੀ ਕਭੀ ਖਾਂਨ ਵਾਲਿ
ਲਹਿਣਾ ਨਿਕਾਲ ਦਾ ਹੋ। ਤੁਸੀਂ ਖਾਂਨ ਮਾਖਿਆ ਭਾਈ
ਏਹੁ ਕੋਈ ਵਡਾ ਵਲੀ ਹੋ। ਏਸ ਨੁਮੇਰੀ ਦਿਵਾਨ ਗਿਭੀ
ਦੇਹਾ। ਤੁਸੀਂ ਬਾਬੇ ਕਾਹਿ ਮਾਮੇ ਤੁਸੀਂ ਸਾਡੀ ਮੁਨ ਹੀ ਲੇਖਾ
ਕਿਉ ਜੇਤੁ ਸਾਨੁ ਕਿਸੇ ਤੇ ਦਿਸਾਹੁ ਨਾ ਹੀ। ਤੁਸੀਂ ਬਾਬੇ
ਮੇਰੀ ਖਾਨਾ ਸਭ ਫੁਰੀ ਦਿਤਾ। ਤੇ ਜੇ ਸੰਤ ਪਾਸ ਜਾਏ ਤਾ

ਓਥੇਹੀਥੈਠਾਹੋ। ਜੇਘਰਿਦਿਚਿਥੈਠੈਤਾਓਥੇਹੀਕਈ
 ਦਿਨਸਮਾਧਲਗਿਰਹੈ। ਇਕਸਾਦਿਨਖਾਨਨੇਬਾਥੈਨੁ
 ਸਦਾਇਕੁਜਿਅਸਾਤਾਬਾਥੈਦੇਥੈਠੈਅਕਾਜੀਭੀ
 ਮਾਇਨਿਕਾਲਿਅਸਾਤੋਖਾਂਨੁਭੀਪੇਸੀਦੀਨਿਮਾਜਪ
 ਨਨਲਗੇ। ਤਾਬਾਬਾਦੇਖਕੇਹਸਿਅਸਾਤਾਕਾਜੀਕਹਿ
 ਮਾਧੂਨਾਖਾਂਨਜੀਏਹੁਕਾਫੁਰੁਅਸਾਤੀਨਿਮਾਜਨੁਪ
 ਸਿਅਹੈ। ਤਾਖਾਂਨਪਾਛਿਅਬਾਬਾਜੀਤੁਸੀਅਸ
 ਤੀਨਿਮਾਜਨੁਕਿਉਹਸੇਹੈ। ਤਾਬਾਬੇਕਹਿਅਜਿ
 ਸਦੇਲੇਤੁਸਾਉਜੁਕਰਦੇਸੋਂ। ਉਸੁਦੇਲੇਤੁਸਾਤੁਮਨੁਨਿ
 ਵਾਜਵਲਹੈਸੀ। ਤਾਤੁਸਾਨੂੰਉਪਰਿਖੁਦਾਉਪਸੰਨਸ

ਪਰਜੇਤੁਸੀਨਿ ਮਾਜਪਨ੍ਨਲਗੇਹੋ। ਤੁਤੁਸਾਡੀਨਿ ਮਾਜ
ਕਬੁਲੁਨਹੀਪਈ॥ ਤੁਥਾਥੇਕਾਹਿ ਮਾਇਨਾਟਾਉ
ਮਾਮੁਤੁਹੈ। ਤੇਰੇਘਰਿਘੋਨ੍ਰੀਬੁਈਸੀਤੇਰੇਘਰਿਵਿ
ਦਿਖੁਹਾਰੈ। ਤੇਗਾਧਿਮਾਨੁ ਓਧਰਗਾਇਮਾਸੀ
ਅਤੁਮੇਰੀਵਛੇਰੀਬੁਹੁਵਿਦਿਪੇਜਾਦੀਹੋਵੈ। ਜੇਉ
ਮਾਮਦਾਮਨੁਨਾਨਹਿਰਿਮਾ। ਤੁਹੋਰਨਾਦੀਨਿਮਾ
ਜਕਿਥੇਕਬੁਲੁਪਵੈ। ਤੁਥਾਂਨਕਹਿਮਾਕਾਜੀਏਹ
ਕੋਈਵਲੀਪੇਟਾਹੋਇਮਾਹੈ। ਇਸਦੀਸੇਵਾ
ਕਰਨੀਪਵਾਨੁਹੈ। ਤੁਾਂਕਾਜੀਕਹਿਮਾਜੇਵਲੀਹੋਵੈ
ਤੁਮਸਾਡੀਸਰਾਦੀਮਾਨਮੰਨੈ। ਤੁਾਂਉਕਦਿਨਥਾ

0

9

ਕੋਈਆਖੇਆਦਮੀਨਾਨਕੁਵਿਚਾਰਾਭਾਇਆਦਿ
ਵਾਨਾਸਾਹਿਕਾਨਾਨਕਬਉਰਾਨਾਮੇਹਾਰਿਬਿਨੁਅ
ਵਰੁਨਜਾਨਾਸਤਿਸਦਾਵੀਚਾਰਾਤਾਬਾਬਕਹਿਆ
ਏਹੁਪੰਜਤੁਤਾਦਾਸਹੀਰੁਹੈਕੋਈਇਸਨੂਭੂਤਨਾਕ
ਹਿਦਾਹੈਕੋਈਇਸਨੂਬੇਤਾਲਾਕਹਿਦਾਹੈਕੋਈ
ਇਸਨੂਆਦਮੀਕਹਿਦਾਹੈਤੇਮੇਨੂਜਾਦਿਦੀਸੀ
ਤਾਸੇਝੀਇਤੀਹੈਤਾਮੇਆਪਨੂਇਸਦਾਸਾਖੀਜਾ
ਣਦਾਹਾਂਤੇਜੇਹੜਾਆਤਾਪਿਤਾਨੂਮਿਲਕੇਤੇਮੇਨੂਦੇ
ਹਿਆਭਿਅਨੂਹੋਇਆਸੀਓਸਵਲੇਮੇਬਉਰਾਇ
ਗਾਇਆਹਾਂਤੇਗੁਰਾਦਾਉਪਦੇਓਮੇਦਿਨੁਕੀਤਾਹੈ

ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥ ਨਾਨਕ ਕੀ ਮਤਿ ॥ ੧ ॥
 ਗੁਰਮਤਿ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥ ਨਾਨਕ ਕੀ ਮਤਿ ॥ ੧ ॥
 ਮੇਰਾ ਨਾਮ ॥ ਨਾਨਕ ਕੀ ਮਤਿ ॥ ੧ ॥
 ਸੇਭੁ ਖਨਾ ॥ ਨਾਨਕ ਕੀ ਮਤਿ ॥ ੧ ॥
 ਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥ ਨਾਨਕ ਕੀ ਮਤਿ ॥ ੧ ॥
 ਨਾਨਕ ਕੀ ਮਤਿ ॥ ਨਾਨਕ ਕੀ ਮਤਿ ॥ ੧ ॥
 ਜਾਣਦਾ ॥ ਨਾਨਕ ਕੀ ਮਤਿ ॥ ੧ ॥
 ਦੇਹਦਾ ॥ ਨਾਨਕ ਕੀ ਮਤਿ ॥ ੧ ॥
 ਕਿਆ ॥ ਨਾਨਕ ਕੀ ਮਤਿ ॥ ੧ ॥
 ਗੁਰਮਤਿ ॥ ਨਾਨਕ ਕੀ ਮਤਿ ॥ ੧ ॥

ਖਿਜਗਜੰਦਾ ਪੀਰੁ ਹੈ ॥ ਪਿਥੀ ਮਾਕਾ ਸਭੀ ਮਿਟ ਜਾਵੇ
ਹੈ ਨਾ ॥ ਤੇਜ ਲੁਤੇ ਵਰਨੁ ਨ ਹੀ ॥ ਮਿਟਾਇ ਕਵੇਰੀ ਮੇਖਿ
ਰਦਾ ਦਰਸਨੁ ਕਰਾ ॥ ਤਾਬਾਬਾ ਬੋਲਿ ਮਾਜੇਤੂ ਮਾਖਰਿ
ਤਾਥੈ ਨੂ ਖਿਜਰਦਾ ਦਰਸਨੁ ਕਰਾਈ ਮੇਮਾ ॥ ਜੇਤੂ ਕਹੈ ਤਾ
ਤੈ ਨੂ ਹੀ ਖਿਜਰ ਬਣਿ ਮੇਮਾ ॥ ਤਾਖਾਨ ਬੋਲਿ ਮਾਜੀਤੁਸ
ਥੀ ਸਤੁ ਕਛੁ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ॥ ਪਰ ਮੇਨੂ ਦਰਸਨੁ ਜਤੁ ਰੀਖਿ
ਜਰਦਾ ਕਰਾਈ ਮੇਮਾ ॥ ਤਾਬਾਬਾ ਬੋਲਿ ਮਾਜੇਤੂ ਪਿਖ
ਨੁ ਕਾਰਿ ਕੇ ਬੈਠੈ ਜੇਤਨੇ ਪਿਥੀ ਮਾਕਾ ਸਵਿਚਿ ਪਦ
ਰਖਹੈ ਨਾ ਸਭੁ ਜਲ ਮਈ ਹੈ ਨਾ ॥ ਤੇਜ ਲਾਇ ਚਿਜੇ ਦ
ਰਦਾ ਸਕਤ ਹੈ ਜੇਮਾਤ ਮਾਈ ਹੈ ਜੇਮਾਤ ਮਾਮੇ ਹੀ

ਹਾਂ ਸੁਖਾਂ ਨ ਕਹਾਰਿਆ ਮੇਰਾ ਧਿਆਨੁ ਠਹਿਰਿ ਦਾਨੀ ॥ ੪੧ ॥
 ਸੁਖਾ ਬੇਕਾਰਿਆ ਮਾਜਿਉ ਜਿਉ ਤੇਰਾ ਧਿਆਨੁ ਨਿਕਲ ਜ
 ਏਤਿਉ ਤਿਉ ਫੇਰਿ ਰਿਦ ਨ ਕਰੈ ॥ ਤੇ ਨਾ ਸਕਾਏ ਮੇਰਾ ਧਿਆ
 ਨੁ ਰਖੈਗਾ ॥ ਤਾ ਤੁਸਾਨੁ ਵਰਨ ਦਾ ਦਰਸਨੁ ਹੋਵੈਗਾ ॥ ਤਾ
 ਤੇ ਤੁਸਾਨੁ ਉਪਰਿ ਮੇਰੀ ਦ੍ਰਿਸਟਿ ਕਰਾਂਗਾ ॥ ਤਾਂ ਮਜੁਰੀ ਰ
 ਤਸਾ ਮੇਰਾ ਸਾਨੁ ਖਿਜਰ ਦਾ ਦਰਸਨੁ ਹੋਵੈਗਾ ॥ ਜਬ ਤਿਨ ਪ
 ਹਥਿ ਖਾਂਨਾ ਧਿਆਨੁ ਕਰ ਕੇ ਬੈਠਾ ॥ ਤਾ ਪਿਛਲੀ ਰਾਤ ਵਰ
 ਨਾ ਮਾਇ ਪਾਪ ਤਿਉ ਉਮਾ ॥ ਹਥ ਦਿਚਿ ਵਰੇ ਰਤਨ
 ਲਿਖਾਇਆ ॥ ਜੈ ਨਾ ਕੇ ਪਰਕਾਸ ਕਰ ਕੇ ਉਜਿਆਲ
 ਹੋਇਗਾ ॥ ਉਮਾ ॥ ਪ੍ਰਥਮੇ ਬਾਬੇ ਦੀਚਰਨੀ ਲਗਾ ॥ ਤੇ

ਰਤਨਭੇਟਗੁਜਾਰੇ। ਤਾਬਾਬੇਕਹਿਮਾਖਾਂਨਜੀਖਿਜਰ
 ਜਿੰਦਾਪੀਰੁਮਾਇਮਾਹੈ। ਤੁਖਾਂਨਖਿਜਰਦਾਪੇਰੀਖੇ
 ਇਮਾਮਖਿਜਰਫੇਰਿਖਾਂਨਦੇਅਗੇਮਾਥਾਟੇ। ਟਿਕਿਮਾ
 ਤਾਬਾਬੇਕਹਿਮਾਖਿਜਰਜੀਮਾਸਾਖਿਜਰਜਲਾਟੇ।
 ਰਾਜਾਖਾਂਨਨੁਕੀਤਾਹੈ। ਤੁਖਿਜਰਕਹਿਮਾਜੀਵ
 ਰੂਮਿਹਰਕੀਤੀਹੈ। ਜੇਮੇਨੁਕਹੈਤਾਮੇਮਾਪਣਾਰ
 ਜੁਛੇਰਿਕੈਤੁਸਾਡੀਟਹਲਾਵਿਚਿਰਹਾਂ। ਜੇਕਹੈਤਾਂ
 ਖਾਂਨਦੀਟਹਲਾਵਿਚਿਰਹਾਂ। ਤੁਖਾਂਨਬੋਲਮਾ
 ਜੇਤੁਜਲਾਦਾਗੁਜਰਲੀਪਕਾਰਕਰਿਜਾਣਦਾਹੈ।
 ਤੁੰਮੇਰਾਅੰਤੀਹੈਉਕੇਰਹਾ। ਤਾਂਬਾਬੇਕਹਿਮਾਜ

ਪੰਜ ਵਰਸ ਖਾਂਨ ਏ ਬੇ ਹੋ ਰੁ ਰਹੇ ਗਾ । ਤੇ ਸਰੀਰੁ ਛੁਡਿ ਕੇ
 ਤੇਰੇ ਪਾਸ ਮਾਵੈ ਗਾ ॥ ਤੂੰ ਇਸ ਕਾ ਅੰਤੁ ਹੋਇ ਕੇ ਰਹੇ ਗਾ ॥
 ਅਸੀਂ ਇਸ ਨੂ ਗਿਆਨੁ ਦੇ ਦੇ ਹਾਂ ਗੇ । ਤੇਰੀ ਤੇ ਇਸ ਦੀ
 ਮੁਕਾਤੀ ਇਕ ਨੂੰ ਹੋਵੈ ਗੀ ॥ ੧੮ ॥ ਸਾਖੀ ਹੋ ਰੁਚ
 ਲੀ । ਕੁਝ ਈ ਮਾਲੇ ਤੇ ਕੁਝ ਈ ਮਾਂਗਾ ਬਾਣੀ ਕੀ ਰਤ ਨੁ ਤੇ ਕ
 ਥਾਰ ਸਨਾਲ ਕਰ ਦੇ ਸਨੀ । ਇਕਾ ਦਿਨ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ
 ਜੀ ਦੇ ਵਰਸ ਨੁ ਕੁਝ ਈ ਮਾਲੇ ਤੇ ਕੁਝ ਈ ਮਾਂਗਾ ਮਾਏ
 ਓਨਾ ਮਰਦਾ ਸਕੀ ਤੀਜੇ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰ ਕੇ ਮਸਾਨੁ ਸੋਝਿ
 ਪਦੇ ਸੁਕਰੇ । ਜਿਸ ਕਰ ਕੇ ਸਾਨੂੰ ਏ ਪਾਰੁ ਹੋਵੈ । ਤਾਬ
 ਥਾਬੇ ਲਿਅ ਜੇਤਾ ਮਸੀਤ ਪੁਕਰੇ ਮਗਨ ਦਾ ਤਾਪ

ਨਤੇਜਲਵਿਚਿਨਿਵਾਸੁਕਰਨਾ। ਏਸੀਤਿਉਸਨੁਸਹਾਰਨਾ।
ਏਤੀਰਥਾਨਿਵਾਸੁਕਰਨਾ। ਤੇਚੰਦ੍ਰਾਇਣਮਾਟਕ
ਬਤਕਰਨੇ। ਤੇਭੂਮਦਾਭੂਮਣਸਉਣਾਕਰਨਾ। ਤੇਕੰਦ
ਮੁਲਮਹਾਰੁਕਰਨਾ। ਏਸਭਕਠਨਕਰਮਹੈਨਾ। ਤੇ
ਉਂਦੀਯਾਤੇਮਨਨੁ। ਇਕਾਗਰਿਕਰਨਾ। ਤੇਕਥਾਕੀਰਤ
ਨੁਗਰਿਸੋਗਾਵਣਾ। ਸੁਨਣਾ। ਏਹਕਰਮ। ਸੁਗਮਹੈਨਾ।
ਏਹੁਗਾਜਸੀਤਪੁਰੇ।। ਅਰਫਲੁ। ਇਸਦਾਵਡਾਹੈ। ਤੇ
ਬੇਰਲਬੇਨ੍ਹੇਹੈ। ਤਾਮਰੇਮਾਲੇਪਾਛਿਅਮਾਜੀਮਸਾਂਤਾ
ਸੁਇਆਹੈ। ਜੇਹੀਮਿਹਨਤਤੇਹਾਫਲੁ। ਜੇਮਜੁਰੀਵਡੀ
ਕਰੇਗਾ। ਸੇਵਡਾਫਲੁਪਾਏਗਾ। ਬੇਨ੍ਹੀਮਜੁਰੀਕਰੇਗਾ।

ਸਿਥੋਨੁ ਫਲੁ ਪਾਏਗਾ ॥ ਤੁਸਾ ਥਚਨੁ ਕੀਤਾ ਹੈ ਜੁ ਕਰਮਾ ॥ ੪੨
ਗਮ ਹੈਨ ॥ ਕਥਾ ਕੀਰਤਨੁ ਕਰਨਾ ਤੇ ਫਲੁ ਵਡਾ ਹੈ ॥ ਏਹੁ ਮ
ਸਾਡੇ ਸਮਾਝਿ ਵਿਡਿਕੈ ਸੇਆਈ ॥ ਤੁਾ ਬਾਬਾ ਬੋਲਿਆ ॥
ਜੇਲ ਕਨ੍ਹੀ ਹਾ ਰੇਲ ਕਨ੍ਹੀਆਂ ਲਿਆਵ ਦੇਹੈ ਨੀ ॥ ਤੇ
ਪਾਂਡੀ ਪੰਡਾ ਲਿਆਵ ਦੇਹੈ ਨਾ ॥ ਤਾਮ ਜੁਰੀ ਵਡੀ ਕਰ ਦੇਹੈ
ਨਾ ॥ ਤੇਨ ਫਾ ਬੇਨਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ॥ ਤੇਲੁ ਏਅੰਨ ਦੀ ਹਟੀ ਕਰ
ਦੇਹੈ ਨਾ ॥ ਅਜੁਰੀ ਓਨਾ ਦੀ ਬੇਨੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ॥ ਤੇਨ ਫਾ ਵਧੀ
ਕਹੂੰਦਾ ਹੈ ॥ ਤੇਸਗਾ ਫੁਬ ਜਾਜੁ ਓਨਾ ਥੀਭੀ ॥ ਅਜੁਰੀ ਬੇ
ਨੀ ਕਰ ਦੇਹੈ ਨਾ ॥ ਤੇਸੇ ਕਰਿ ਮਾਰੁ ਪਯਾਦਾ ਸੇਦਾ ਕਰ ਦੇ
ਹੈ ਨਾ ॥ ਤਾਨ ਫਾ ਬਹੁ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ॥ ਤੇਜਵਾ ਹਰੀ ਸੇਤੀ ਹੀਰੇ

ਦਾਸਉਦਾਕਰਦੇਹੈਨਾ ਤੇਸੁਖਨਾਲਬੈਠੇਰਹਿਦੇਹੈ
ਨਾਤੇਨਫਾਓਨਾਨੁਬਹੁਤਾਹੁੰਦਾਹੈ॥ ਤੇਜੋਓਨਾਦੀ
ਸੇਵਾਕਰਦਾਹੈ॥ ਸੋਕੀਮੋਤੀਹੀਰੇਦੀਪਰਖਾਸਿਖਦਾ
ਹੈ॥ ਤੈਸੇਹੋਰੁਤਪੁਹੈਨਾ ਜੇਸਗੀਰਾਉਤੇਕਸਟੁਹੁੰਦਾ
ਹੈ॥ ਤੇਗਿਆਨਦੀਪ੍ਰਾਪਤਿਨਹੀਹੁੰਦੀ॥ ਤੇਕਥਾਕੀ
ਰਤਨਦੇਪਨ੍ਹਨਸੁਣਨਕਾਰਿਖਿਥਸੇਤਾਉਪਾਸਨਾਇ
ਨੁਹੁੰਦੀਹੈ॥ ਅਪਣੇਉਸੇਦੇਵਿਚੋਗਿਆਨਪ੍ਰਾਪ
ਤਿਹੋਇਜਾਦਾਹੈ॥ ਤੇਸੇਸਾਂਤਕੀਤਪੁਹੈ॥ ਨਫਾਬਹੁ
ਤੁਹੈ॥ ਤਾਏਹੁਵਚਨੁਸੁਣਿਕੇਤਾਗੁਣੀਮਾਏਯੋ
ਥੀਗੁਰੂਕੀਥਾਣੀਦੀਕਥਾਕਰੇ॥ ਤੇਭਾਈਮਾਂਗਾ

ਸਨਮੁਖ ਬੈਠਿ ਕੇ ਸਭਾਇੰਦ੍ਰੀਆ ਨੂਤੇ ਮਨੁ ਸਕੋ ਚਕੋਰ
 ਏ। ਤੇ ਦੋਨੋ ਮਿਲ ਕੇ ਫੇਰਿ ਕੀਰਤਨੁ ਕਰਨਿ। ਤਾਂ ਓਢਿ ਦੇਰ
 ਸਨਾ ਬੀਮੇ ਸਾਸਭਾ ਸਿਖਾਂ ਨੂਰ ਸੁਆਵੈ। ਤਾਂ ਜੇ ਕੋਈ ਸ
 ਏ ਸਭਾ ਪਾਪਾ ਦਾ ਤਿਅਗੁ ਕਰਨਿ। ਤੇ ਧਰਮ ਦੀ ਕ੍ਰਿਤ
 ਕਰ ਕੇ ਵੰਡੁ ਖਾਵਨਿ। ਤੇ ਅਏ ਗਏ ਸਾਧਾ ਸੰਤਾ ਦੀ ਟਹ
 ਲ ਕਰਨਿ। ਸਾਰਿਅਾ ਦੇ ਸਾਦਾ ਕਾਲਿਅਾ ਏ ਹੋਇਅਾ
 ੧੯। ਸਾਖੀ ਹੋਰੁ ਚਲੀ। ਕਾਲੁ ਖੜੀਅਾ ਸਾਧਾ ਰੁਬ
 ਬੈਨੁ ਮਿਲਿਅਾ। ਤਾਂ ਓਸ ਕਹਿਅਾ ਗਾਗੀ ਬਨਿਵਾਜ
 ਸਨਮੁਖਿ ਕਿਸਨੁ ਕਾਰਿ ਦੇ ਹੋਨ। ਤੇ ਵੇਖੁ ਕਿਸਨੁ
 ਕਹਿ ਦੇ ਹੋਨ। ਤਾਂ ਵਚਨੁ ਹੋਇਅਾ। ਜੇ ਪਾਪਾ ਨੁਪਿ

ਠਦੇਦੇਹੈਨਾ। ਤੇਖੀਨਾਦੇਸਾ। ਇਹੁਦੇਹੈਨਾ। ਸੋਸਨਮ
 ਖਹੈਨਾ। ਤੇਗੁਰੂਕੇਦਰਸਨਨੁਸਨਮੁਖਬੈਠਿਕੇਤੇਸਥ
 ਦਨੁਸਨਮੁਖਬੈਠਕੇਸੁਣਦੇਹੈਨਾ। ਤੇਆਪਣੇਮਨਦੀ
 ਬਿਤਦਾਸਾਖੀਹੋਵੈ॥੪॥ ਚਾਰਿਸਾਖੀਆਸਨਮੁਖਾਂ
 ਦਾਆਹੈਨਾ। ਜਿਸਕਰਕੇਗੁਰੂਨੁਸਨਮੁਖਹੋਦੇਹੈਨਾ
 ਤਾਕਾਲੂਅਰਦਾਸਕੀਤੀਜੀਓਹੁਕੇਹਰੀਆਸਾ
 ਖੀਆਹੈਨਾ। ਤਾਬਾਬੇਆਖਿਆਇਕੁਮੇਸ਼ੀਹੈ॥ ਇਕੁ
 ਕਰਨਾਹੈ॥ ਇਕੁਮੁਦਤਾਹੈ॥ ਇਕੁਉਪੋਖਿਆਹੈ। ਤਾ
 ਕਾਲੂਅਰਦਾਸਕੀਤੀਜੀਆਸਾਨੁਇਸਦਾਅਰ
 ਥਸਮਝਾਵਹੁ। ਤਾਬਾਬਾਜੀਬੋਲਿਮਾ॥ ਯੋਏ

ਹੁਜੀਉਕਹੇਜੁਸਾਰੇਜਗਤਿਦੇਸੁਖਮੇਨੁਹੀਹੋਵਨਿ
 ਸੁਾਂਏਸਨੁਓਹੋਹੋਵਨਿਗੇਜੇਹਨੇਇਸਦੇਕਰਮਾਵਿ
 ਚਿਲਿਖੇਹੋਨਾ। ਪਰੁਜੇਸਭਨਾਸਿਖਸੁਆਪਣਾ
 ਮਿਤ੍ਰਕਾਰਿਜਾਣੇ॥ ਸੁਾਂਮਿਦਾਸੁਖਮਾਪਣਾਹੀਉ
 ਦਾਹੇ॥ ਤੇਮਾਪਣੇਪਾਸਜੋਕਛੁਧਨੁਹੋਇਸਕੈਵਿਦਿ
 ਮਾਕੈਕਈਗੁਣੁਹੋਵੈਤਾਂਭੀਮਿਤ੍ਰਜਾਣਿਕੈਵੰਨੁਖਾਵੈ
 ਜੋਕੁਣੁਬੁਧਿਹੋਵੈਸਭਸਕਰਕੈਭੀਸਿਖਸੁਖੀਕ
 ਰੈ॥ ਏਹੁਤਮੇਤ੍ਰਹੋ॥ ਕਰਮਾਕਿਸਨੁਕਾਰਿਦੇਹੋਨਾ
 ਜੁਆਪਥੀਧਨਕਾਰਿਕੈਨੀਵਾਹੋਵੈ॥ ਬੁਧਿਕਾਰਿਕੈਨੀ
 ਵਾਹੋਵੈ॥ ਗਵਿਦਿਅਕਾਰਿਕੈਨੀਵਾਹੋਵੈ॥ ਅਥਵਾਬ

ਲੁਕਾਰਿਕੋ ਸੀਵਾ ਹੋਵੈ। ਸੁਭ ਸਨੁ ਆਪਣੇ ਛੋਟੇ ਭਾਈ
ਕੋ ਪੁਤ੍ਰ ਨਿਯਾਈ ਜਾਣੈ। ਆਖਦੇ ਨਾਲ ਸਹਾਇਤਾ ਕ
ਰੈ। ਗਰਬੁ ਨ ਕਰੈ ਏਹੁ ਕਰਨਾ ਹੋ। ਤੇ ਮੁਦਤਾ ਕਿਸਨੁ ਕ
ਹਿ ਦੇਹੈ ਨਾ ਜੋ ਆਖੀ ਗੁਣਾ ਕਾਰਿ ਕੋ ਕੋ ਬੁਧਿ ਕਾਰਿ
ਕੋ ਕੋ ਵਿਦਿ ਆਕਾਰਿ ਕੋ ਵਡਾ ਹੋਵੈ। ਤਾ ਸੁਣਿ ਕੋ ਦੇਖ
ਕੋ ਪਸੰਨ ਹੋਵੈ। ਆਖੈ ਧਨ ਦਾਹ ਗੁਰੂ ਹੋ। ਮੇਸੇ ਕੁਝ ਸਿ
ਖ ਕੀਤੇ ਹੋ। ਸੁਜਿਵੈ ਆਪਣੇ ਧਿਤਾ ਦਾਤੇ ਗੁਰਾ ਕਾ ਜ
ਸੁ ਸੁਣਿ ਕੋ ਸਭ ਕੋਈ ਪਾਸਿ ਨ ਹੁੰਦਾ ਹੋ। ਤੇ ਸੇਹੀ ਪਸੰ
ਨ ਹੋਵੈ। ਨਿੰਦਾ ਕਿਸੇ ਕੀ ਨਾ ਕਰੇ। ਤੇ ਉਪੇਖਿ ਆਖ
ਸਨੁ ਆਖਦੇ ਹੋ ਨਾ। ਜੁ ਆਖਣੀ ਬੁਧਿ ਤੇ ਗੁਰਾ ਦੇਵ

ਰਨਾਟੋਇਨਸਾਹਸਕਛਾਨੁਉਪਦੇਸੁਕਰੈ॥ ਪਰਜੋਸ
 ਤਿਕਾਰਿਕੈਆਨੈਓਸਨੂਟੋਰਿਭੀਉਪਦੇਸੁਟੇਵੈ॥ ੧੫
 ਕੁਜੇਨਾਆਨੈਉਸਦੇਨਾਲਹਨੁਨਕਰੈ॥ ਜਾਣੇਜੁਇਸ
 ਟੀਪਕਲਕੁਧਨਹੀ॥ ਚੁਪਕਾਰਿਰਹੈ॥ ਯਦਿਏਹ
 ਵਚਨਭਾਈਕਾਲੂਸੁਣੈਤਾਂਉਸੇਪਕਾਕਰਤਣਿ
 ਲਗਾਤਾਂਓਸਦਾਕੁਓਧਾਰੁਹੋਇ॥ ਤੇਹੋਰਨਾਸਿਖਾਂ
 ਦਾਕੁਓਸਦੇਅਲਣਕਾਰਿਉਧਾਰੁਹੋਇ॥ ੧੬੪
 ॥ ਸਾਖੀਅਮਾਂਤੇਰਵੀਪਉਨ੍ਹੀਦੀਅਮਾਂਪੁਰੀਅਮਾਂਹੋਈਅਮਾਂ
 ਅਮਾਂਗੇਚੋਧਵੀਪਉਨ੍ਹੀਚਲੀ॥ ਭਗਤ੍ਰਜੋਭਗਤਾਓਹ
 ਰੀਜਾਪੁਵੀਸੀਸੇਵਕਮਾਵੈ॥ ਸੀਹਾਂਉਪਲੁਜਾਂਣੀ

੧੨

ਆ

ਮੇਗੋਜੁਣੁਏ ਪਲੁਸਤਿਗੁਛੁਵੈ। ਮੇਲੁਸੀਹਾਂਵੈ
ਰਿਅਮਾਖੀਮੇਬੁਗੀਰਬੁਕਾਲੀਗੁਣਗਾਵੈ।
ਜਿਤਾਰੰਧਾਵਾਬੁਲਾਬੁਨੁਤਾਈਬੁਨੁਤਾਇਕਮਨ
ਧਿਆਵੈ। ਠਿਰਿਣਾਖਹਰਾਜੇਬਾਸਿਖੁਜੀਵਾ
ਈਗੁਰਸੇਵਿਸਾਮਾਵੈ। ਗੋਜਰਜਾਤਿਲੁਹਾਰੁ
ਹੈਗੁਰਸਿਖੀਗੁਰਸਿਖਸੁਣਾਵੈ। ਨਾਈਧਿਛੁ
ਵਖਾਣੀਮੇਸਤਿਗੁਰਸੇਵਿਕੁਟੰਬੁਤਗਾਵੈ। ਗੁਰ
ਮੁਖਿਸੁਖਫਲੁਮਲਖੁਲਖਾਵੈ॥੧੪॥ ਤਿਸਟਾ
ਵੀਚਾਰੁਸਾਖੀਹੋਰੁਚਲੀ॥ ਭੁਗਤਾਓਹਰੀਤੇ
ਜਾਪੁਓਸੀਖਤੀਸਾਨੀ॥ ਜਾਬਾਬੇਜੀਦਾਓਨਾਦ

ਰਸਨੁਕੀਤਾਤਾਦੇਖਕੈਬਹੁਤੁਪਸੰਨਹੋਏ। ਤਾਂਓਨਾ ੫੩
 ਨੇਅਮਰਦਾਸਕੀਤੀਮਹਾਂਗਜਜੇਹਰੂਵੇਦਾਦੇਅ
 ਧਕਾਰੀਹੋਨਿਓਨਾਦਾਤਾਂਵਿਦਿਅਕਰਕੈਗਿਆਨ
 ਕਰਕੈਓਧਾਰੁਹੋਇਆ। ਪਰਮਸ੍ਰੀਤਾਪਾਤ੍ਰਿਜੁ
 ਟਿਕਛੁਨਹੀਜਾਣਦੇ॥ ਅਸਾਧੁਓਧਾਰੁਕਿਉਕ
 ਰਿਹੋਦੈ। ਬਦਨੁਹੋਇਆਜੇਤੁਸੀਮਨਮੁਖਾਂਦੇਕਰ
 ਮਾਂਦਾਤਿਅਗੁਕਰੇਤੇਸਿਖਾਦੀਟਹਲਿਕਰੇ। ਤੁਥੇ
 ਤੁਸਾਧੀਕੀਕਲਿਆਣਿਹੋਵੇ। ਤਾਂਓਨਾਪਾਛਿਆ
 ਮਨਮੁਖਾਦੇਕੋਨਕਰਮਹੈਨਿ। ਕ੍ਰਿਪਾਕਰਕੈਜਣਾ
 ਈਮੇਜੀ॥੪॥ ਤਾਬਾਬਾਬੋਲਿਅਮਾਦਾਰਿਸਾਧੀ

ਮਮਾਮਨਮੁਖਾਣੀਆਰੇਨਾਪਿਥਮੇਈਰਖਾਹਰਿ
ਕਿਸੇਨਾਲਬਖੀਲੀਕਰਣੀਜੇਸੁਭੇਪਦਾਰਬਤੇਸ
ਭੇਗੁਣਮੇਥੇਹੀਹੋਵਾਨਿ॥ ਪਰਜੇਕਿਸੇਹੋਰਸਥੇ
ਹੋਵਾਨਿ॥ ਤਾਰਿਦਾਪਸੰਨੁਨਹੋਵਣਾ॥॥ ਸਭੁਣਾਨੁ
ਆਪਣਾਵੈਰਿਜਾਨਣਾ॥ ਤੇਦੁਜੀਅਕੁਣਾਹਉਮੇ
ਕਰਣੀ॥ ਜੇਆਪਥੀਘਟਿਵੇਖਣਾਤਾਂਓਸਨੁਬੁਧਿ
ਨਾਦੇਵਣੀ॥ ਓਸਨੁਹਸਣਾ॥ ਤੇਹਉਮੇਕਰਣੀ
ਜੇਮੇਰੇਜੇਹਾਕੋਈਨਹੀ॥ ਤੇਤੀਜੀਨਿੰਦਾਜੇਆਪ
ਥੀਕੋਈਵਸੇਖਹੋਵੈ॥ ਤਾਂਓਸਦੀਕੋਈਉਸਤਤਿਕ
ਰੇ॥ ਤੁਸਹਾਰਿਨਾਸਕਣੀ॥ ਸਰੋਓਸਦੀਨਿੰਦ

ਮਾਕਰਣੀ ਜੋਓਹੁਭੀ ਮੇਰਾ ਰੂਠਾ ਹੋਇਆ ਹੈ॥
 ਜੇ ਮਾਪਣੇ ਸਮਾਨ ਹੋਵੈ॥ ਤਾਗਰ ਬੁਕਰਣਾਈ ਰ
 ਖਾਕਰਣੀ॥ ਜੋ ਮੇਰੇ ਵਿਚਿ ਵਰ੍ਹੇ ਗੁਣ ਹੋਨ ਓਹੁ ਕਿ
 ਮਾਹੈ॥ ਤੇਰੇ ਬੀਹ ਠਾਢਿਤਾ ਮੇਰੇ ਕੋਈ ਉਪਦੇਸ਼
 ਮੰਨੇ ਨਹੀ॥ ਤਾਓ ਸਨੁ ਜੋ ਹੀ ਹ ਠਕਰ ਕੈ ਕਹਣਾ॥ ਏ
 ਹੁਚਾਰੋ ਸਾਖੀ ਮਾਮਨ ਮੁਖਾਂਦੀ ਮਾਹੈ ਨਾ॥ ਏਨਾ ਦਾ
 ਤਿਮਾ ਗੁਕਰਨਾ॥ ਤੇ ਸਿਖਾਨੁ ਗੁਰਦੇਵ ਰੂਪ ਜਾਣਿ
 ਕੈ ਧਰਮ ਦੀ ਕ੍ਰਿਤ ਕਰ ਕੈ ਸਿਖਾਨਾ॥ ਲਿਖਿ ਖਾਵ
 ਣਾ॥ ਤਾਭਗਤੋ ਓਹ ਹੀ ਤੇਜਾ ਪੂਰੀ ਸੀ॥ ਦਾਇ ਸੇਕਾਰਿ
 ਕਾਇ ਮਾਣਿ ਹੋਇਆ॥ ੨੨॥ ਸਾਖੀ ਹੋਰੁ

ਲੀ॥ ਸੀਹਾਂ ਤੇਗਜਣੁ ਦੇ ਨੇਭਾਈ ਚਾਰੇਤਾ ਏਤੇ ਪੁਤ੍ਰ
 ਨਿ॥ ਜਬ ਥਾਥੇ ਦਾਓਨਾ ਦਰਸਨ ਕੀਤਾ॥ ਤਾਓਨਾ ਮ
 ਰਦਾ ਸਕੀਤੀ ਜਿਸ ਕਰ ਕੈ॥ ਅਸਾਨੁ ਪਾਪਾਤਿ ਹੋਵਾਨਿ॥
 ਮੇ॥ ਤੇਚਾਰੇ ਪਦਾਰਥ ਅਸਾਨੁ ਪਾਪਾਤਿ ਹੋਵਾਨਿ॥
 ਤਾਥਾ ਥਾਥੇ ਲਿਅਮਾ॥ ਏਹੁ ਜੋਵਾ ਹਿਗੁਰੂ ਜੀ ਕਾ ਨਾਮੁ
 ਹੈ॥ ਏਸ ਕੇ ਜਾਪ ਕਰਨ ਤੇਚਾਰੇ ਪਦਾਰਥ ਪਾਪਾਤਿ
 ਹੋਵੇ॥ ਹੋਨਿ॥ ਤਾਓਨਾ ਪਾਛਿ ਮਾਜੀਵਾ ਹਿਗੁਰੂ ਦਾ ਮ
 ਰਬੁ ਕੀ ਹੈ॥ ਤੁੰ ਥਾਥਾ ਥਾਥੇ ਲਿਅਮਾ॥ ਵਦਾਵਾ ਸਦੇ
 ਵਾ॥ ਹਾਹਾ ਹਰਿ ਹਰਿ॥ ਗਗਾ ਗੋਬਿੰਦਾ॥ ਗਗਰ
 ਮਾ॥ ਇਕ ਵਾਹੀ ਦੇ ਨਾਮ ਜਪਾਇਕ ਰਿਚਾਰੈ॥

ਵਡਾ ਗਣਾ ਜਾਪੁੰਦਾ ਹੈ॥ ਤੇ ਦੂਜਾ ਏਨਾ ਦਾ ਏਹਾ ਅਰੰ
 ਬੁ ਹੈ॥ ਜੁਦਾਹਿ ਨਾਮੁ ਅਚਰ ਜਦਾ ਹੈ॥ ਜਿਸਦੀ ਸਤਿ
 ਮਾ ਕਰਕੈ ਸਭ ਪਦਾਰਥ ਜਾਤੇ ਜਾਨੀ॥ ਤੇ ਓਸ ਨੂ ਜਾਣ
 ਨ ਸਕੀ ਮੇ॥ ਤੇਰੇ ਇਨਾਮੁ ਮੰਥ ਕਰਦਾ ਹੈ॥ ਤੇਰੇ
 ਇਨਾਮੁ ਪ੍ਰਕਾਸਦਾ ਹੈ॥ ਜੇ ਮੇਥੇ ਜਾਨੂੰ ਮਨਿ ਤੁਰੇਹ
 ਨੂ ਪ੍ਰਕਾਸਦੇ ਗਹਿ ਮਾ ਹੈ॥ ਓਸਦਾ ਨਾਮੁ ਵਾਹਿਗੁਰੂ
 ਹੈ॥ ਓਸਦੇ ਜਾਪਦੇ ਮਨੁ ਜਾਨਦੇ ਚਾਰੇ ਪਦਾਰਥ ਪਾ
 ਪਤਿ ਤੁੰਦੇ ਹੈ॥ ਤਾਂ ਓਨਾ ਬਾਛਿ ਮਾ ਕਿਸਤਰਾ ਚਾਰਿ
 ਪਦਾਰਥ ਮੁਹੇ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਮਾਖਿ ਮਾ ਮਿਲਦੇ ਹੈ॥ ਨ
 ਤਾਂ ਬਾਬਾ ਬੋਲਿ ਮਾ॥॥ ਜੇ ਸਾਧ ਸੰਗਤਿ ਨੂ ਟੁਕ

੨੨੨

ਈਮੇਤਾਂਚਰਨਵਿਚਿਅਸਸੇਧਸੋਸੋਜਗਦਾਟ
ਲੁਹੰਦਾਹੈ। ਤੇਜੀਸਮਾਇਆਵਾਸੁਤੇਬਰੇਜਤਨ
ਕਰੀਦੇਹੈਨਾ। ਸੋਆਇਆਕੁਮਹਾਰਾਜਦੇਕੁਗ
ਤਾਨੁਪੇਰੀਪੇਕੋਲੋਕਾਮਾਇਦੇਦੇਹੈਨਾ। ਤੇਜੇਜੇ
ਕਾਮਨਾਮਾਪਾਇਓਗਤਾਦੇਮਨਵਿਚਿਹੋਦੀਹੈ
ਸੋਸੋਕਾਮਨਾਸੁਮਹਾਰਾਜਪੁਰੀਕਰਦੇਦਾਹੈ। ਤੇ
ਸੇਵਾਹਿਗੁਰੂਦੇਨਾਮਦਾਮਰਥਸਮਝੀਮੇ। ਤੁ
ਗਿਆਨੁਪਾਪਾਤਿਹੰਦਾਹੈ। ਤਾਂਮੁਕਾਤਿਹੰਦੀਹੈ
ਸਾਚਾਰੇਪਦਾਰਥਵਾਹਿਗੁਰੂਦੇਨਾਮਦੇਅਮਾ
ਨਹੈਨਾ। ਅਪਿਛਲੀਰਾਤਓਹੁਇਸਨਾਨੁਕਰਿਕੇਥ

ਏਪਨ੍ਹਾਨਿ। ਤੇ। ਦਿਨੇ। ਮਾਪਈ। ਕ੍ਰਿਤ੍ਰੀ। ਕਰਨਿ। ਤੇ। ਸੁ। ੫੬
 ਸਤੁ। ਲੇਜਾ। ਵੇਤਾ। ਦਾ। ਹਉ। ਚਾਰਨਿ। ਤੇ। ਜੇ। ਸੁ। ਸਉ। ਪਾਰਿ।
 ਮਾ। ਵੇਤਾ। ਗੁਰੂ। ਦਾ। ਉਚਾਰੁ। ਕਰਨਿ। ॥ ਇਸ। ਪ੍ਰਕਾਰ। ਥੀ।
 ਤਾ। ਵਨਿ। ॥ ਤੇ। ਮਾ। ਏ। ਗਏ। ਸਾ। ਧਸੰਤ। ਦੀ। ਜੇ। ਵਾਟ। ਹਉ।
 ਕਰਨਿ। ਤੇ। ਸੰਗਰਾਂ। ਦਤੇ। ਉ। ਮਾ। ਵਸਿ। ਮਾ। ਵੇ। ਸਾ। ਥੀ।
 ਦੀ। ਪਮਾਲਾ। ਸਭ। ਦਿਨ। ਵੀ। ਚਾਰ। ਕੇ। ਕਨ੍ਹਾ। ਹਉ। ਕਰ।
 ਨਤੇ। ਸਿਖਾਨੁ। ਪਸਾਦੁ। ਕਰਨ। ਇਸ। ਪ੍ਰਕਾਰ। ਕਈ। ਏ।
 ਨਬੀਤੇ। ॥ ਇਕ। ਦਿਨ। ਸੀ। ਤੇ। ਦੀ। ਬੇਟੀ। ਵਾਵੀ। ਵਾਹੁ। ਸੀ।
 ਤੇ। ਕੁਲ। ਕੇ। ਜੰਦਮਾ। ਵਣੀ। ਸੀ। ॥ ਤੇ। ਇਕ। ਦਿਨ। ਮ।
 ਗੇ। ਤੀ। ਬਹੁਤੇ। ਸਿਖਾ। ਮਾ। ਏ। ਗੁਰੂ। ਦੇ। ਦਰਸਨ। ਚਲਿ। ਸਨਿ।
 ਜੀ।

ਤਾਜੇਹਨ੍ਹਾਪਕਵਾਨਜੰਦਵਾਸਤੇਤਈਆਕੁਕੀਤਾਜੀ
ਸੇਸਭਾਸਿਖਾਨੁਖਵਾਲਾਦਿਤਾ। ਤੁਓਂਸਦੀ। ਇਸ
ਤੀਸੇਚਰਿਤਾਲਗੀਕਰਨਾ। ਜੰਦਨੁਆਸੀਕੀ
ਖੁਲਾਵਾਂਗੇ। ਤੁਸੀਹੇਕਹਿਅਮਾਅਸਾਹੀਏਜਬ
ਬਾਰਖੇਗਾ। ਤੁਮਅਗੇਲੇਦਿਨਜੰਦਮਾਈ। ਤੁਓਂ
ਇਸਤੀਆਖਿਅਮਾਏਨਾਨੁਕੀਜਵਾਈਮੇਮੇ। ਸੁ
ਭਾਈਸੀਹੇਅਮਰਦਾਰਕਰਕੇਜੰਦਾਖੇਇਅਮਾ
ਤਾਸਾਹੀਜੰਦਗੀਖਾਇਕੇਤ੍ਰਿਪਤਰੁਈ। ਤੇਮਾ
ਵੀਭੂਪਸਾਦੇਖਾਇਕੇਤ੍ਰਿਪਤਿਰੁਏ। ਪੰਜਾਦਿਨੀ
ਦੁਨੁਗਖਿਅਸਭਪਸੰਨਹੋਏ। ਤੁਓਂਨਾਕਹਿਅਗੁ

ਰੂਆਪਣਿ ਸਾਸਿਖਾ ਦੀ ਪੈਜ ਰਖਦਾ ਹੋ ॥ ੩੦ ॥ ਸਾਖੀ ੫੭
 ਹੋਰੁ ਚਲੀ ॥ ਮੇਲੁ ਸੀਹਾਂ ਦਾ ਦੋ ਧਰੀ ਭੁਗੀਰਥ ਕਾਲ
 ਦਾ ਭਿਖਾਸਕੁ ਹੋ ਸੀ ॥ ਜਬ ਬਾਬਾ ਓਸ ਨਗਰੀ ਮਾਰਿ
 ਮਾਇਆ ਤਾਭਾਗੀਰਥ ਵਡੀ ਸੇਵਾ ਟਹਲ ਕੀਤੀ
 ਗਤ ਨੁਬਾਬਾ ਓਸੇ ਨਗਰੀ ਗਹਿ ਮਾ ਤਾਭਾਗੀਰ
 ਥੁਗੀ ਓ ਥੇਹੀ ਸੁਭਿਗਹਿ ਮਾ ਜਬ ਪਿਛਲੀ ਗ
 ਤ ਬਾਬਾ ਓ ਠੀ ਮਾ ਤਾਭਾਗੀਰ ਥੁਗੀ ਓ ਠੀ ਕਾਰਿ
 ਇਸ ਨਾਨਕ ਲੁਏ ਮਾਇਆ ਅਗੇ ਦੇਖੇ ਤ
 ਮਹਾਂ ਸੁੰਦਰ ਇਸਨੀ ਹੋ ॥ ਅਸਟਕੁ ਜਾਹੇ ਸੁ ਤੇ
 ਤਾਨੁ ਕਰਦੀ ਹੋ ॥ ਤਾਭਾਗੀਰਥ ਪਾਛਿ ਮਾ ਤੁੰ ਕੋ ਲੁ

ਹੈ। ਜੁਮਜੇਹੇਸਮੇਆਪਣੇਪਾਰਿਥੀਬਾਹਰਿਅੰ
 ਈਹੈ। ਤਾਂਥਸਕਹਿਅਭਾਗੀਰਬਾਤੰਜਾਨੁਨਹੀ
 ਜਾਣਦਾਮੇਦੇਵੀਹਾਂ। ਤਾਂਭਾਗੀਰਬਚਰਨੀਲਗ
 ਤੂੰਸਾਰੇਜਗਤਿਦੀਆਤਾਹੈ। ਸਭਨਾਦੇਵਤਿ
 ਆਦੀਸਹਾਇਕਰਨਵਾਲੀਹੈ।। ਠਾਕਸ
 ਦੇਨਾਸਕਰਨਵਾਲੀਹੈ। ਏਥੇਭਾਨੂਕਿਉਕ
 ਰਨੀਹੈ। ਤਾਦੇਵੀਬੋਲੀਏਹੁਸੰਤੁਮਹਾਂਗ
 ਜਦਾਨਿਰਗੁਣਰੂਪਹੈ। ਸੇਰਾਸਰਗੁਣਰੂਪਹੈ
 ਜੇਸੰਤਾਦੀਮੇਸੇਵਾਕਰਦੀਹਾਂ। ਤਾਮੇਰੇਦਿ
 ਰਿਏਹੁਸਕਤਹੁੰਦੀਹੈ। ਤਾਭਾਗੀਰਬਗੁਰੂਕਾ

ਸਿਖੁ ਹੋਇ ਮਾਸੰਤਾ ਦੀ ਸੇਵਾ ਕਰਨ ਲਗਾ ॥ ਭਾਓ ਸਦਾ ॥ ੫੮ ॥
ਉਧਾਰੁ ਹੋਇ ਮਾਸੰਤਾ ॥ ੫੯ ॥ ਸਾਖੀ ਹੋਰੁ ਚਲੀ ॥ ਧਾਰਿ
ਕੇਸ ਮਾਭਾਈ ਜਿਤਾ ਰੰਧਾਵਾ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਦੇ ਪਾਸ
ਮਾਇਕੈ ਅਰਦਾਸ ਕੀਤੀ ॥ ਜੁ ਮੇਥੁ ਤੁਸਾ ਧਾਸੰਤਾ
ਦਾ ਦਰਸਨੁ ਕੀਤਾ ਹੋ ॥ ਪਰਮੇਸਰ ਮਨ ਦਾ ਸੰਸਾਰੁ ਹੀ ਮਿ
ਟਿਦਾ ॥ ਸੁਸਾਹੁ ਟਿਦਰਸਨੁ ਕੀਤਾ ਹੋ ॥ ਮੇਰਾ ਸੰਸਾਰੁ
ਨਿਵਰਤਿ ਕਰੋ ॥ ਜੁ ਮੇਨੁ ਸਾਂਤੁ ਪਾਪ ਤਿਹੋ ਵੈ ॥ ਤਾਂ ਬ
ਬਾਬੋ ਲਿਖਾ ॥ ਜੋ ਦੁਇ ਪ੍ਰਕਾਰ ਸਾਂਤੁ ਦੇ ॥ ਧਾਰਿ ਏ
ਦਾ ਨੇਕੀ ਤੇ ਸੰਤ ਨੇਕੀ ਕਾਰਿ ਮਾਰੈ ॥ ਜੋ ਤੇਰੇ ਮਨੁ ਵਿ
ਚਿਉ ਪਾਉ ਹੋਇ ਸਕਤਾ ਹੋ ॥ ਸੋ ਤੁਮ ਕਰੋ ॥ ਜਿਤਾ ਬ

ਇਸਮਾਜੇਮੇਨੁਦੋਨੋਏਪਾਉਕ੍ਰਿਪਾਕਰਕੇਬਤਾਵੇ॥
ਜੇਮੇਬੋਰੋਇਸਕੇਗਾਸੇਮੇਕਰਾਂਗਾ॥ਤਾਂਬਾ
ਬਾਬੋਲਿਅਮਾ॥ ੧॥ ਇਕੁਕਸਟਜੇਗੁਹੈ॥ਇਕੁ
ਕੁਗਤਿਜੇਗੁਹੈ॥ਤਾਂਜਿਤਾਬੋਲਿਅਮਾਕਸਟਿਜੇ
ਗੁਕੋਨੁਹੈ॥ਕੁਗਤਿਜੇਗੁਕੋਨੁਹੈ॥ਤਾਂਬਾਬਾਬੋਲਿ
ਅਮਾ॥ਅਸਟਅੰਗਕਸਟਜੇਗੁਦੇਹੈਨਾ॥ ੧੫॥
ਬਸੇਯੀਆ॥ ੧॥ ਦੂਜੇਨੇਆ॥ ੨॥ ਤੀਜੇਇ
ਕਾਂਤਦੇਸਾ॥ ੩॥ ਚੌਥੇਆਸਨਾ॥ ੪॥ ਪੰਜ
ਵਾਪ੍ਰਾਣਾਯਾਮਾ॥ ੫॥ ਅਛਿਵਾਧਿਅਮਾਨਾ॥ ੬॥ ਸ
ਤਵਾਧਾਰਨਾ॥ ੭॥ ਅਠਵੀਸਆਧਾ॥ ੮॥ ਤਾਂ

ਜਿਤਾ ਬੋਲਿਆ ਮਾਸੀ ਜਟਾ ਸਿਖ ਹਾਂ ਜੋ ਲਗ ਕੇ ਲਕੇ
 ਏਹੁ ਮਾਠਾ ਮੰਗਤੁ ਸੀ ਨਾ ਸੁਣਾਵਹੁ। ਤੋਲਗਾ ਮਾਸੀ
 ਸਮਝਦੇ ਨਹੀ। ਤਾਂ ਬਾਬਾ ਬੋਲਿਆ ਸਦਾ ਯੰਮਹੈ
 ਨਿ।। ਪ੍ਰਿਥਮੇ ਮਹੀਸਾ। ਇਕ ਮਨ ਦੀ ਹੀ ਸਾਹੈ ਜੋ ਮ
 ਨ ਕਰ ਕੇ ਕਿਸੇ ਦਾ ਬੁਰਾ ਚਿਤ ਵਣਾ। ਇਕ ਵਚਨਾ ਦ
 ਹੀ ਸਾਹੈ। ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਛੇਕਾ ਬੋਲ ਕੇ ਦੁਖਾਵਣਾ। ਕਿ
 ਮੁਹਰ ਕਾਰਿ ਕੇ ਕਿਸੇ ਦਾ ਦਿਖ ਨੁਕਰਾਵਣਾ। ਇਹੁ
 ਵਚਨਾ ਦੀ ਹੀ ਸਾਹੈ। ਹੋਰੁ ਕਰਮਾ ਦੀ ਹੀ ਸਾਏਹੁ ਹੋ। ਜੋ
 ਹਥਾਨਾ ਲਿਖਿ ਸੇਨੁ ਮਾਰਨਾ। ਸੋਏਹੁ ਤੈ ਪਕਾਰ ਦੀ ਹੀ ਸ
 ਦਾਤਿ ਮਾਗੁ ਕਰਨਾ ਮ। ਹੀ ਸਾਹੈ। ਦੂਜਾ ਪਾਤਮਾ ਦਾ

ਸਤਿਜਾਣਨਾ। ਤੀਜਾ ਚੇਰੀ ਦਾ ਤਿਆਗੁ ਕਰਨਾ। ਇ
ਕੁ ਸਹੀਰ ਹੀ ਚੇਰੀ ਹੈ। ਜੁ ਕਿ ਸੇ ਦਾ ਕੁਝ ਛੁਪਾਵਣਾ। ਦੂਜੀ
ਮਨਦੀ ਚੇਰੀ ਹੈ। ਜੋ ਪਾਪ ਕਰਨੇ ਤੇ ਛੁਪਾਇ ਰਖਣੇ।
ਇਹੁ ਹੀ ਤਿਆਗੁ ਕਰਨਾ। ਬਹੁ ਮਚਰ ਜਾਣੇ ਥਾ
ਹੈ। ਬਹੁ ਮਚਰ ਜਾ ਕਿਸਨੁ ਕਹੀ ਦਾ ਹੈ। ਅਠ੍ਹਾਧ
ਕਾਰਣਾਂ ਮੁਜੀਤੁਣਾ। ਤਾਂ ਅਜਿ ਤੇ ਕਾਰਿ ਯਾ ਅਠ
ਪ ਕਾਰਣਾਂ ਕਹੀ ਹੈ। ਜੋ ਪਿਥੇ ਮੇਇ ਸਤ੍ਰੀਆ ਦੀਆਂ
ਲਾ ਕਰਨੀਆਂ। ਦੂਜੇ ਗਲਾ ਸੁਣਨੀਆਂ॥ ਤੀਜਾ
ਇਕਾਂਤ ਦੇਸਾਇ ਸਤ੍ਰੀ ਪਾਸ ਬੈਠਣਾ। ਚੌਥਾ ਉਸਨਾਲ
ਸਾਖ ਸੁਕਰਨਾ। ਪੰਜਵਾਂ ਹਿਤ ਨਾਲਾਇ ਸਤ੍ਰੀਆਂ ਨਾਲ

ਦੇਖਣਾ ਛੁਠਵਾ ਮਠਿਗਨੁ ਕਰਨਾ । ਸਤਿਦੁਸੀਗਾਰੁ ਇਸਤੀ
 ਮਾਂਦਾ ਬਣਾਵਣਾ । ਮਠਵਾਂ ਇਸਤੀ ਮਾਨਾ ਲੋਕੁ ਕਰਨਾ ।
 ਏਹੁ ਮਠ ਪ੍ਰਕਾਰਨਾ ਕਾਮੁਤਿ ਆਗਣਾ । ਬ੍ਰਹਮਚਰਜੁ ਇਹੁ
 ਮਖਿਮਾ ਏਹੁ ਹੋਰਾ ਦੇ ਕੋਈ ਕੁਲ ਕਹੈ ਬੁਰਾ ਕਹੈ ਓਸਦਾ ਸਹਾਰਨਾ ।
 ਦੁਖੁ ਹੋਵੇ ਭਾਵੈ ਸੁਖੁ ਹੋਵੇ ਓਸਦਾ ਸਹਾਰਨਾ । ਖਸਟ ਮੇਧਿ
 ਰਤਕਹੀ ਮੇਧੀ ਰਜੁ ਜੇ ਕੁਝ ਦੁਖੁ ਸੁਖੁ ਹੋਵੇ ਸੀਤਤਪਤਾ ਮਪ
 ਦਾਸੀ ਪਦਾਵਿ ਮਾਕੁਲ ਨਹੈ ਦਣਾ । ਧੀਰਜੁ ਕਰਨਾ ਸਪਤ
 ਮਦਇ ਮਾਜੁ ਆਪਣੀ ਸਕਤਿ ਹੋਵੇ ਸੋ ਸਭ ਤੇ ਦਇਆ ਕਰਨੀ ।
 ਮਸਟ ਮਰਿਦਾ ਕੇ ਮਲੁਰਖਣਾ । ਕਿਸੇ ਦਾ ਬੁਰਾਨਾ ਚਿਤਵ
 ਣਾ ਐਵਾ ਮਿਰਜਾ ਦਾ ਦਾ ਮਹਾਰੁ ਕਰਨਾ ਜੇ ਮਹਾਰੁ ਹੋਵੇ

ਓਸ ਬੀਚੋ ਬਾਹਿਸਾ ਘਟ ਖਾਵਣਾ ਨਿਸਦਾ ਸੈਚ ਸਰੀਰਿ
 ਜਲ ਮਿਰਤ ਕਰ ਕਰ ਕੋ ਮੁਖ ਮੰਜਨ ਕਰ ਕੋ ਇਸਨ ਨੁਕਰਨਾ
 ਤੇ ਰਿਦੇ ਦੀ ਸੋਚ ਏਹੁ ਹੋ ਜੇਰਾ ਗਾਵੁ ਦੇਖਨਾ ਕਰਨਾ ਏਹੁ ਮੇ
 ਲੁਨਿ ਦਰਤ ਕਰਨੀ ਏਹੁ ਦਸ ਆਮ ਹੋਨੀ ਐਰ ਦਸ ਨੇ ਮ
 ਕਹਿ ਤੇ ਹੋਨੀ ਪ੍ਰਥਮੇ ਤਪਾ ਤਪ ਭੀਤੀ ਨ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕੋ ਹੋਨੀ
 ਰਾਜ ਸੀਤਾ ਮਸੀਸਾਤ ਕੀ ਤਾਂ ਮਸੀਤ ਪਕਿਅ ਹੋ ।
 ਕੇਸਰੀ ਰਣ ਤਾਵਣਾ ਕਿਜਲਾ ਵਿਚਿ ਬੈਠਣਾ ਤੇਭੁ
 ਖਾਰਹਿਣਾ ਏਹੁ ਤਾਮਸੀਤ ਪੁਹੋ ਇਸ ਕਰਿਫ ਲੁਹੁੰਦਾ
 ਹੋ ਪਰੁਗਿ ਮਾਨੁ ਨਹੀ ਹੁੰਦਾ ਬਹੁੜੇ ਇਕ ਰਾਜ ਸੀਤ ਪੁ
 ਹੋ ਇੰਦੀ ਮਾਮਾ ਪਈ ਮਾਨੁ ਬੁਰੇ ਕਰ ਮਾਵ ਲੋਹਣਾ

ਇਕੋ ਸੁਭਕਰਮਾ ਵਲ ਲਾਵਣੀਆ ਬਹੁੜੇ ਇਕੁ ਸਾਂਤਰੀ ੬੧
 ਤਪੁਹੋਆ ਆਪਣੀ ਵਾਸਨਾ ਬੁਰੇ ਕਰਮਾ ਵਲੋਂ ਹਟਾਵਣੀ
 ਆਤੇ ਸਬਦ ਦਿਚਿ ਜੇਕੁ ਨੀਆ ਤੇਏ ਹੁਪਾਣੀ ਰਾਜ
 ਸੀ ਅਰੁ ਸਾਂਤਰੀ ਤਪੁ ਕਰੇ ਬਹੁੜੇ ਸੀਤੋ ਖੁਕਰੇ ਸੀਤੋ ਖੁਭੀ
 ਦੁਇ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕਹੈ ਇਕ ਚੀਜ ਨਾ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਭਈ ਅਰੁ ਕ
 ਹਿ ਆਕਿ ਮੇਸੀਤੋ ਖੀਹਾਂ ਤਾਓ ਸਸੀਤੋ ਪ੍ਰਕਾਰਿ ਰਿਦਾ ਪ੍ਰਸੰਨ
 ਨਹੀ ਹੁੰਦਾ ਅਰੁ ਦੂਜਾ ਅਥਲਾ ਭਸੀਤੋ ਖੁਹੋਵੈ ਜੇਕਰਿ
 ਚੀਜ ਨਾ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਵੈ ਤਾਭੀ ਵਾਹਗੁਰੂ ਜੀ ਦੀ ਰਜਾਇਓ
 ਪਰਿ ਰਾਜੀ ਰਹੈ ਜੇਕਰਾ ਚਿਤ ਚੀਜ ਥੋੜੀ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋ
 ਵੈ ਤਾਭੀ ਸੀ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਜੀ ਦੀ ਰਜਾਇਓ ਪਰਿ ਰਾਜੀ ਰਹੈ

ਅਰੁਬਹੁਤੀ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਵੇ ਤਬ ਭੀ ਰਾਜੀ ਰਹੇ। ਤੀਜਾ
ਮਾਸ ਤਕ ਬੁਧਗੁਰਾ ਦੇ ਵਚਨਾ ਤੇ ਵਿਚ ਪ੍ਰਤੀਤ ਕਰ
ਸੀ।। ਫੌਥਾ ਦਾ ਨੁਸਮਾ ਝਰੇ ਦੇ ਵਣਾ। ਭਾਜੀ ਦਾ ਦਾ
ਨੁ ਦਿਤਾ ਫਲੁ ਤੁਛੁ ਹੰਦਾ ਹੋ। ਤੇ ਗਜ ਸੀਜੁ ਮਾਪਣੀ
ਸੋਭਾ ਵਾਸਤੇ ਦਾਨੁ ਦੇਵਾ ਹੋ। ਸੋਭੀ ਥੋਨਾ ਫਲੁ
ਹੰਦਾ ਹੋ। ਤੇ ਸਾਂਤ ਕੀ ਪਰਖੁ ਨਿਖਿਨ ਉਕਾਰਿ ਕੇ ਦਾ
ਨੁ ਦੇਵਾ ਹੋ। ਸੋਭੀ ਸਦਾ ਬਹੁਤੁ ਫਲੁ ਹੰਦਾ ਹੋ।
ਤੇ ਸਭ ਪਦਾਰਥ ਵਾਹ ਗੁਰੂ ਦੇ ਜਾਣ ਕੇ ਦੇਵਾ ਹੋ।
ਤੇ ਮਾਪਣਾ ਕਛੁ ਨ ਹੀ ਜਾਣਦਾ ਸੁਮਥੇਵਾਨੁ
ਹੰਦਾ ਹੋ। ਭਾਵੈ ਧਨ ਦਾ ਦਾਨੁ ਦੇਵੇ। ਭਾਵੈ

੬੨
ਵਿਦਿ ਯਾਦਾਦਾਨੁ ਦੇਵੈ ਕੋਈ ਦਾਨੁ ਹੋਵੈ ਸਭ ਕੀਉ
ਸਥਾਨ ਤੇ ਦਿਤਾ ਬਹੁਤਾ ਲਾਭੁ ਪਾਪ ਤਿਹੁੰਦਾ ਹੋ
ਪੰਜਵਾ ਪੁਜਾ ਜੋ ਕਰੈ ਸੋ ਮਨ ਕਾਰਿ ਕੈ ਕਰੈ ਜੋ
ਮਨ ਦੀਭਾ ਵਨੀ ਨਾਲ ਪੁਜਾ ਕਰਦਾ ਹੋ ॥ ਸੋਸ
ਠਲੁ ਹੁੰਦਾ ਹੋ ॥ ਗਛਿ ਵਾ ਵਚਨੁ ਮਾਪਣਿ ਗੁਰਾ ਦੇ
ਸਬਦ ਦੇ ਮਨ ਸਾਹੁ ਹੋਵੈ ਸੋਈ ਸੁਣੈ ॥ ਸੋਈ ਪ
ਨ੍ਹੇ ਗੁਰਾ ਦੇ ਸਿਧਾਂਤ ਤੇ ਬਿਨਾ ਹੋਰੁ ਬਚਨੁ ਨਾ ਸੁਣੈ
ਸਾਪਤੁ ਮਾਮਾਪਣਿ ਪਨ੍ਹੇ ਸੁਣੈ ਪਰਲ ਜਾ ਰਖੈ ॥ ਉ
ਸੇ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕਾ ਵਣ ਵਿਚਿ ਲਿਮਾਵੈ ॥ ਤੇਸ
ਸਟ ਮਮਤਿ ਮਾਪਣਿ ਸਾਂਤੁ ਕੀਰਖੇ ਸਭੁ ਕਿਸੇ ਨਾਲ

ਨਿਵਰਲਣਾ ਮਿਠਾ ਬੋਲਣਾ ਨਾਦਾ ਜਾਪੁਸਬਦਾ
ਜੇਹਨਾਨੇ ਮਨਾ ਲਕਰਨਾ ਹੋਵੈ ਉਸਦੇ ਵਿਚਿ ਬੋਲੇ
ਨਹੀ। ਤੇਦਾ ਸਦਾ ਹੋ ਪੁਜੈ ਮਗਨਿ ਵਿਚਿ ਕਰਦੇ ਹੈ
ਨਾ। ਸੋਦੇ ਵਡਿ ਮਾਦੇ ਪਸੰਨਤਾ ਦਾ ਸਤਕਰਦੇ ਹੈ ਨ
ਤੇ ਖਧਿ ਮਾਠ ਥੀ ਸਿਖਦੇ ਮੁਹਿ ਵਿਚਿ ਪਾਵਣਾ
ਏਹੁ ਬਹਮ ਹੋ ਮੁਹੈ। ਕਿਉ ਮੁਖ ਕਾਦੇ ਵਤਾ ਮ
ਗਨਹੈ।। ਓਹੁ ਗੁਰੂ ਦਾ ਨਾਮੁ ਜਪਕੇ ਮੁਖ ਵਿਖੇ ਪਾ
ਵਦਾ ਹੈ।। ਸਾਥੀ ਬਹਮੁ ਪਸੰਨੁ ਹੁੰਦਾ ਹੈ।। ਸਾ
ਥੀ ਸਭੇ ਦੇ ਵਡੇ ਪਸੰਨੁ ਹੋਤੇ ਹੈ ਨਾ। ਇਕਾ ਮੈਰੁ ਕਿ
ਮਾਨਹੈ ਮੁਹੈ।। ਸਭਾਇੰਦੀ ਮਾਕੇ ਜਿਤੈ ਰਸਹੈ

ਨਸਭਾਗਿਅਨਾਮਗਨਿਮੇਹੋਮੁਕਰੈ। ਏਹੁਨਿ ੬੩
 ਹਰੈਜਾਏਜੈਸਾਸਰੀਰੁਅਨਿਤਹੈ। ਤੈਸੇਰਸਾਮ
 ਨਿਤਹੈਨਾਮਅਰੁਬਹੁਮੁਕਾਜਾਨਣਾਸਤਿਹੈ। ਏ
 ਹੁਦਸਨੇਮਹਠਜੇਗਕਾਦੁਜਾਮੰਗੁਹੈ। ਅਰੁਤ
 ਜਾਮੰਗੁਇਕਾਂਤਦੇਸਹੈ। ਜਿਥੇਦੂਸਰਾਮਨੁਖ
 ਕੋਈਨਾਹੋਵੇਓਥੇਜਾਇਥੇਠਣਾ। ਚੋਥਾਮੰਗੁ
 ਜੇਗਕਾਆਸਣਹੈ। ਸੋਆਸਣਭੀਜੇਤੇਚਉਗਾਸ
 ਲਖਜੀਅਜੰਤਹੈਨਤੇਤੇਹੀਉਨਕੇਥੇਠਣਕੇਆ
 ਸਣਹੈਨ। ਅਤਿਨਾਥੀਸਿਧਾਂਨੇਚਉਗਾਸੀਆਸਣ
 ਦੁਣਲੀਤੇਹੈਨ। ਅਤਿਨਾਥੇਮਹਾਪੁਰਖਾਨੇਦੁਇ

ਅਰੁਨਾਚਲ ਪ੍ਰਦੇਸ਼ ਵਿਖੇ ਪ੍ਰਾਚੀਨ ਸ਼ਿਵ ਪ੍ਰਸੰਨ

ਆਸਣੁ ਲੀਏ ਹੈਨਾ ਏਕੁ ਪਦਮ ਆਸਣੁ ਦੂਜਾ
ਸਿਧ ਆਸਣੁ ਪਦਮ ਆਸਣੁ ਏਹੁ ਹੈ ਜੋ ਬਾਂਝੇ
ਪਰਿਸਜਾ ਪੈਰੁ ਹਰਾਵਣਾ ਅਰੁ ਦੋਨੋ ਬੁਝਾਮ
ਗਰੁ ਪਿਛੁ ਫੇਰਿ ਕਰਿ ਦੋਨੋ ਅੰਗੁ ਠੇਧੇ ਭਾ ਕੇ ਦਿ
ਨ੍ਹਾ ਬੇਸੇ ਪਕਨ੍ਹੇ ਅਰੁ ਪਿਥਾ ਮੀਥੇ ਕੇ ਕੋ ਮਲਕਰ
ਕੇਉ ਪਰਿ ਪਾਸੁ ਦਿਛਾਇ ਕੇ ਆਸਣੁ ਡਾਲਣਾ ਉਸ
ਪਰਿ ਬੇਠ ਕਰਿ ਭੁਭਿਹਾਂ ਕਾ ਪਿਆਨੁ ਕਰਨਾ ਕੋਨਾ ਮ
ਕਾ ਕਾ ਪਿਆਨੁ ਕਰਨਾ ਏਹੁ ਪਦਮ ਆਸਣੁ ਹੋਵੁ
ਜਾ ਸਿਧ ਆਸਣੁ ਹੋਵੇ ਜੇ ਦੇਸੇ ਹੀ ਕੋ ਮਲ ਪਿਥੀ ਪਰਿ
ਆਸਣੁ ਡਾਲ ਕਰਿ ਬੇਠ ਕੇ ਮਡੀ ਬਾਂਝੇ ਪਾਉ ਕੀ ਗੁਣਾ

ਕੇਬੀਚਦਬਾਵਣੀ॥ ਅਰੁਦਾਹਨਾਪਾਉਬਾਂਏਉਪਰਿ
 ਕੋਇਦੀਪਰਿਠਹਰਾਵਣਾ॥ ਕੋਨਾਸਕਾਕੋਅਰੁਪਿ
 ਮਾਨੁਰਖਣਾ॥ ਏਹੁਸਿਧਾਅਸਣੁਹੋ॥ ਅੰਗਪੰਜਦਾ
 ਅੰਗੁਜੇਗਕਾਪ੍ਰਣਾ॥ ਮਾਪੂਰਕਕੁੰਭਕਰੇਚਕਤੀਨਪ੍ਰ
 ਕਾਰਕਹੋਤਾਹੋ॥ ਅਪ੍ਰਥਮੇਤੋਮਨਕੀਸੁਰਤਿਕਰਿਪ੍ਰਣਾ
 ਦਾਹਨੀਨਾਸਕਾਤੇਤ੍ਰਿਕੁਟੀਨੁਖੇਚਣਾ॥ ਖੇਚਣਦੇਸਮੇ
 ਦੁਆਦਸਮਾਤ੍ਰਾਓਅੰਕਾਰੁਜਪਣਾ॥ ਬਹੁਰੇਭਉਹਮੇ
 ਕੁੰਭਕਰਕਿਕੇਠਹਰਾਵਣਾ॥ ਤੇਰੇਬੀਸਮਾਤ੍ਰਾਓਅੰਕਾ
 ਰਕੁੰਭਕਜਪਣਾ॥ ਬਹੁਰੇਬਾਂਈਨਾਸਕਾਸੇਰੇਚਕਕਰ
 ਨਾਦੁਆਦਸਮਾਤ੍ਰਾਓਅੰਕਾਰਕੀਆਰੇਚਕਮੇਜ

੬੪

ਕੋ

ਪਲੀਆ ਤੇ ਸੇ ਹੀ ਬਾਂ ਏ ਸੇ ਉਤਾਰੇ ਅਰੁ ਦਾ ਏ ਸੇ ਚੜ੍ਹਾ ਏ
ਦਾ ਏ ਸੇ ਉਤਾਰੇ ਅਰੁ ਬਾਂ ਏ ਸੇ ਚੜ੍ਹਾ ਏ ॥ ਇਸੀ ਪ੍ਰਕਾਰ ਤਿ
ਕੁਟੀਕਾਰਾ ਹੁਖੁ ਲਤਾ ਹੋ ॥ ਅਰੁ ਪ੍ਰਾਣ ਦਸ ਵੇਦੁ ਅਰੇ ਨ
ਹਰਤਾ ਹੋ ॥ ਤਬ ਅਨਾਹਦ ਕੀ ਮਾਧੁਨਾ ਪੁਲਤੀ ਮਾਹੋ ਨ
ਅਰੁ ਜੇਤਕਾ ਦਸ ਨੁਹੇਤਾ ਹੋ ॥ ਜਿਉ ਜਿਉ ਧੁਨ ਮੇਧਿਆ
ਨੁਧਾਰੀਤਾ ਹੋ ॥ ਤਿਉ ਤਿਉ ਧੁਨ ਵਧਤੀ ਹੋ ॥ ਛਿਵਾ ਅੰਗੁ
ਜੇਰਾ ਕਾਧਿ ਮਾਨੁ ਹੋ ॥ ਧਿ ਮਾਨੁ ਭੀ ਦੁਇ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕਾ ਹੋ ॥ ਇ
ਕ ਬਹੁ ਕਾ ਹੋ ॥ ਇਕ ਅੰਤਰ ਕਾ ਹੋ ॥ ਬਾਹਰ ਕਾ ਏ ਹਥਿ
ਮਾਨੁ ਹੋ ॥ ਜੇ ਦਿਸ ਨ ਚਤੁਰ ਭੁਜ ਕਾ ਧਿ ਮਾਨੁ ਕਰਨਾ ਕੇਰਾ
ਰਾਂ ਕੇ ਸਬਦ ਦਾ ਧਿ ਮਾਨੁ ਪਰਨਾ ॥ ਤੇ ਅੰਤਰ ਕਾ ਧਿ ਮਾਨੁ ਏ

ਹੁਯੋ। ਜੁਨਾਭਕਾਪਿਮਨੁਕਰਨਾ। ਕੈਚਿਦੈਕਾਪਿਮਨੁਕ ੬੫
 ਰਨ। ਕੈਨਜਕਾਕਾਪਿਮਨੁਕਰਨਾ। ਕੈਭਉਹਾਕਾਪਿਮਨੁ
 ਕਰਨਾ। ਕੈਦਜਦੇਦੁਮਾਰਕਾਪਿਮਨੁਕਰਨਾ। ਬਹੁਤਿ
 ਜਬਮਨਾਹਦਦੀਪਨਪੁਲੈ। ਮਰੁਜੇਤਪ੍ਰਕਸੈ। ਤੇਪੁਨਕ
 ਮਰੁਜੇਤਕਾਪਿਮਨੁਪਰਨਾ। ਏਹੁਪਿਮਨੁਹੈ। ਸਪਤ
 ਮਾਸੰਗਧਾਰਨਹੈ। ਧਾਰਨ। ਕਿਮਜੇਪਿਮਨੁਠਹਰਤਨ
 ਹੀ। ਪਿਤਬੰਧਜੇਹੈ। ਨਿਜੇਸੀਕਲਪਾਦਿਚਿਜਾ। ਏਡਾਲਤੇ
 ਹੋਨ। ਤਾਸੀਕਲਪਾਈਮਨਨੂਫੇ। ਰਿਕੈਬਹੁਤੈਪਿਮਨਮੈ
 ਜੇਤਨਾ। ਬਹੁਤੈਬਹੁਤੈਠਹਰਾਦਦਾ। ਏਹੁਧਾਰਨਹੈ।
 ਜੇਮਨੁਜਾਇਠਹਰਤਹੈ। ਤਾਇਸਕਨਾਮੁਸਮਾਧਮ

ਠਢਾਮੀਗੁਹੇ॥ ਅਰੇਸਮਾਪੁਰੀਨੇ ਪ੍ਰਕਾਸਕੀਹੇ॥ ਇਕ
ਸਾਦਿਕਲਪਸਮਾਪਹੇ॥ ਇਕਨਿਰਦਿਕਲਪਸਮਾ
ਪਹੇ॥ ਸਾਦਿਕਲਪਸਮਾਪਧਿਮਾਤੁਪਿਮਾਨੁਪੇਇ
॥ ਮਾਪਨੁਪਿਮਾਨੁਕਰਨਦਾਲਾਜਾਣੇ॥ ਤੇਪਰਮੇਸ
ਰਨੁਪੇਇਜਾਣਕੇਉਸਕਾਪਿਮਾਨੁਕਰੇ॥ ਤੇਨਿਰਦਿਕ
ਲਪਸਮਾਪਏਹੁਹੇਜੇ॥ ਮਾਪਨੁਭੀਭਿਨਨਾਜਾਣੇ॥ ਅ
ਰੁਪਿਮਾਨੁਭੀਭਿਨਨਾਕਰੇ॥ ਸਭਕਛੁਪੇਇਹੀਬ੍ਰਹ
ਮਰੂਪਕਰਿਕੇਜਾਣੇ॥ ਇਸਪ੍ਰਕਾਰਅਠਾਮੀਗਾਜੇ
ਰਕਿਸਾਧੇ॥ ਜੇਲਗਾਬਿਤਜੇਗਾਦਿਚਿਅਰੂੜਕੇਹੇ॥
ਤਾਂਜੇਗਾਰਸਲੇਵੇ॥ ਜਬਬਿਤਉਤਰੇ॥ ਤਾਂਗੁਰਾਂਦੀ

ਬਾਣੀ ਨਾ ਪਰਚਾਰੇ ਖੋ। ਏਹੁ ਹਠ ਜੇ ਰਾਹੋਂ ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕ
 ਰਿਕੋਭੀ ਬਹੁਤਿ ਮਾਣ ਕਲਿ ਮਾਣੁ ਹੋਇ ਮਾਹੋ। ਨੂਜਾ ਭੁ
 ਗਤਿ ਜੇ ਰਾਹੋਂ ਭੁਗਤਿ ਜੇ ਰਾਹੋਂ ਹੋ। ਭੁਗਤਿ ਜੇ ਰਾਹੋਂ ਮਸ
 ਟ ਮੰਗਾ ਏਹੁ ਹੋਨਾ। ਪ੍ਰਥਮੇ ਏਹੁ ਸਾਮ ਹੋ ਜੇ ਮਾਪਣੇ ਮਨ ਨੂ
 ਨੀ ਦਾਰਖਣਾ। ਕਿਸੇ ਗੁਣ ਦੇ ਮਾਭਿ ਮਨ ਨੂ ਮਨ ਦਿ ਚਿਨ੍ਹ
 ਲਿ ਮਾਦਣਾ। ਨੂਜਰਾਨੇ ਮੁਏਹੁ ਹੋ। ਜੇ ਸਾਧ ਸੰਗਤਿ ਦਿ
 ਖੇ ਕਥਾ ਕੀਰਤਨ ਦੇ ਦਿ ਚਿਨ੍ਹ ਠਹਰਾ ਦਣਾ। ਤੇ ਜੇ ਪੜ੍ਹਨਿ
 ਦੀ ਸਕਤਿ ਹੋਵੇ ਤਨੇ ਮਨ ਲਪੜਣਾ। ਜੇ ਸੁਨਣ ਦੀ ਸ
 ਕਤਿ ਹੋਵੇ ਤਨੇ ਮਨ ਲਿਜੁਨਣਾ। ਤੀਸਰਾ ਇਕੰਤ ਦੇ ਸਏ
 ਹੁਏ ਜੇ ਸਰਬਾਦਿ ਖੇ ਇਕੋ ਰੀ ਬਿਨ ਜਾਣਨਾ। ਮੇਰੁ ਨੂ

੬੬

ਮਨ

ਸਰਕੋਈ ਨਾਹੀ ਜਾਣਨਾ ਚੈਬਾ ਮਾਸਣੁ ਏਹੁ ਹੋ ਜੋਗੀ ਬਿ
ਦਿਖੈ ਬਿਤਨੁ ਇਸ ਬਿਤਕਰਨਾ ਪੰਜਵਾਂ ਪ੍ਰਯਾਮ ਪੁਰ
ਕਰੰਤੁ ਕਰੇਚਕਤਿ ਨ ਪ੍ਰਕਾਰ ਪ੍ਰਾਣਾਯਾਮ ਇਹੁ ਹੋ ਜੋਪੁ
ਰਕਗੁਰਾਨੇ ਬਚਨਾ ਨੁਸੁਟਿ ਕੇਤੇ ਮੁਦਿਖੈ ਇਕਤ੍ਰਸਮਝਣ
ਮਨਦਿਖੈ ਚਣੇ ਦੂਸਰਾ ਕਰੰਤੁ ਇਹੁ ਹੋ ਜੋਗੁਰਾਨੇ ਬ
ਚਨਾ ਨੁਸੁਟਿ ਕੇ ਜੋਹਤੀ ਦਸਤੁਸਮਝੀ ਹੋ ਸੋਰਿਨੇ ਦਿਖੈ
ਉਸਨੇਤਿ ਮਾਰਾ ਨੁਕਟੇ ਨਕਰੇ ਠਹਰਾਵਨਾ ਰਿਨੇ ਦਿਖੈ
ਸਨਾਉਸਨਾ ਮਹਿਮਾ ਸੁਕਰਨਾ ਤੀਜਰਾ ਰੇਚਕ ਜੋਗੁ
ਰਾਨੇ ਬਚਨਾ ਕਰਿਕੇ ਜੋਪਦਾਰ ਬਤਿ ਮਾਰਾਣਿ ਕਹੇ ਹੋਨਾ
ਗਤਿ ਨਕਾਤਿ ਮਾਰਾ ਕਰਨਾ ਛੁਠਵਾਂ ਪਿਆਮ ਨੁਇਹੁ ਹੋ ।

ਜੋਗਰਾਦੇਵਚਨਸੁਣਨਪ੍ਰਕ੍ਰਮਥੇਠੇਧਿਆਨੁਓਨਾ ॥੬॥
 ਦੇਅਰਥਾਦਿਖੇਰਖੇ। ਕੋਈਸੰਕਲਪਮਾਨਿਦਿਨਿ
 ਠਹਰਨਾਦੇਵੇ। ਸਤਿਦਾਧਾਰਨਾਇਹੁਹੈਜੋਮਨ
 ਕਿਜੇਸੰਕਲਪਾਦਿਖੇਧਾਦੇਕੁੀਠੇਰਿਮਨਨੁਮਾ
 ਣਕੇਜੋਕੇਸਥਦਾਦਿਖੇ। ਅਸਟਮਦੁਇਚਾਰਪ
 ਨੀਅਮਨੁਸਥਦਾਦਿਚਿਜਿਭਵੇਲੇਠਹਰਿਅ
 ਤਿਸਕਾਨਮੁਸਮਾਧਹੈ। ਓਸਨੁਵਧਾਏ॥
 ਜਿਤਾਅਠਪਹਾਰਿਮਨੁਸਥਦਾਦਿਖੇਜੁਤਿ
 ਮਾਰਹੈ। ਤੁਭਾਦਿਕਲਪਸਮਾਧਪੂਰਨ
 ਹੋਤੀਹੈ। ਸਾਦਿਕਲਪਸਮਾਧਾਇਹਹੈਜੋ

ਜਾਣੈ ਮੇਸਬਦ ਕੇ ਸੁਣਨੇ ਵਾਲਾ ਹਾਂ ਤੇ ਸਬਦ
ਦੇ ਮਰਥਨੁ ਭੀ ਸਮਝਿਆ ਹਾਂ ਨਿਰਵਿਕ
ਲਪ ਸਮਝਾਇ ਹੁੰਦੇ। ਜੇ ਸਬਦ ਦੇ ਤਾਤਪ
ਰਯਾ ਵਿਖੇ ਮਨੁ ਠਹਰਾਵੈ। ਤਾਂ ਇਹ ਭਗਤਿ
ਜੇਗਾ ਹੋ। ਰਾਬਾਈ ਮਾਝਿ ਤੇ ਇਸੇ ਸਬਦ
ਨੂਸਾ ਮਝ ਕੇ ਮਰਦਾ ਸਕੀ। ਗੀ ਗੀ ਬਨਿ
ਵਾਜ ਮੇ ਨੂ ਇਹੁ ਦਾ ਨਾਦਿ ਚੇ ਜੋ ਤੇ ਹੀਰ
ਜਾਇ ਮਿਠੀ ਲਗੇ। ਤਾਂ ਬਚਨੁ ਹੋਇ
ਮਾਮਾ ਮਾਝਿ ਤੇ ਮਾਝੇ ਰੇ ਪਿਛੇ ਕਿਤਿ
ਮਾਦਾ ਉਧਾਰੁ ਹੋਵੇ ਗਾ। ॥ ੩੨ ॥ ਸਾ

ਖੀਹੋਰੁਚਲੀ॥ ਤੁੰਗਿ ਕਨਿਨ ਬਨ ਦਿਖੇ ਭਾਈ ਬੁਝਾ
 ਗਊ ਮਾਨਰਾ ਵਦਾ ਸੀਸਾ ਹਿ ਬਦਾ ਦੀਨਾਰੁ ਮਾਇ
 ਕੀਤੋ ਸੁ॥ ਤੇਨੁ ਪੁ ਮਰੋ ਮਾਇ ਰਖਿ ਓਸੁ॥ ਤੇ ਮਰਦਾ
 ਸਾ ਮਾਇ ਕੀਤੀ ਗਾਰੀ ਬਨ ਵਾਜ ਤੇ ਰਾਨ ਵਸ ਨੁ ਕੀਤਾ
 ਹੋ ਕਿਏ ਮੇਰਾ ਜਨਮ ਮਰਨੁ ਕਟੀ ਮੇ॥ ਤੁੰ ਬਚਨੁ ਹੋਇ
 ਮਾਤੁਤਾ ਮਜੇ ਬਾਲ ਕੁ ਹੋ ਤੋਨੁ ਦੇਹੁ ਬੁਧਿ ਕਿਥੇ ਪ੍ਰਾਪਤਿ
 ਹੋਈ ਹੋ॥ ਤੁੰ ਓਸਾ ਮਾਖਿ ਮਾਜੀ ਮਸਾਨੇ ਪਿੰਡੁ ਦਿਨਿ
 ਮੁਗਲੁ ਮਾਨੁ ਉਤਰੇ ਸਨਿ॥ ਨਾਲੇ ਕਨੀ ਮਾਖੇਤੀ ਮਾ
 ਵਨੁ ਲਈ ਮਾਨਾ ਲੇ ਪਕੀ ਮਾਨਾ ਲੇ ਰੂਰੀ ਮਾ ਵਨੁ
 ਲਈ ਮਾ॥ ਤਾ ਮੇਰੇ ਮਨਾ ਦਿਨਿ ਮਾਈ ਜੋ ਏਨਾ ਰੂਪੁ

ਮਾਦਾਹਬੁਕਿਸੇਨਹੀਫੁਡਿਮਾਤੁੰਮਾਦਾਹਬੁਕਿਸਫੁਡੁ
 ਨਹੋਤਾਂਬਚਨੁਹੋਇਮਾਤੁੰਤਾਂਬਾਝਕੁਨਹੀਤੇਰੀਤਿਬੁਢਿ
 ਕੀਮਾਜੇਸੀਮਤੁਹੋਤੁੰਤਾਂਬੁਢਾਹੋਤੁੰਇਕਮਨੁਹੋਇਕੇਦਾਹ
 ਬਾਰੁਕਨਮੁਪਿਮਾਦਹਿਗਾਤਾਤੇਰਾਕਲਿਮਾਣੁਹੋਏਗਾ
 ਤਾਓਸਕਹਿਮਾਜੀਬਾਣੀਕੇਈਫੁਢੀਜਪਦੇਹੋਨਕੇਈਹਉਲੀ
 ਜਪਦੇਹੋਨਮੇਕਿਸਤਰਾਜਪਾਂਤਾਂਬਚਨੁਹੋਇਮਾਨਾਰਿ
 ਪ੍ਰਕਾਰਕੀਮਾਂਬਾਣੀਮਾਹੋਨਾਇਕਪਰਾਬਾਣੀਹੋਪਰਾਦੁ
 ਜੋਮਾਰੇਨਾਭੁਕੇਦਿਖੇਧਿਮਾਨੁਪਰਤੇਹੋਨਾਇਕਮਧਮਾਬਾ
 ਣੀਕੇਦੁਮਾਰੇਸ਼ਾਮਾਂਜਪਦੇਹੋਨਾਇਕਬੇਖਰੀਬਾਣੀਦੁਆ
 ਰਾਬਾਹਰਿਪ੍ਰਗਟਿਪੜਦੇਹੋਨਾਤਾਂਪਰੇਜਨੁਮਨਕੇਇਕਾ

ਗਰਹੀਕਾਹੈ॥ ਜੇਸੇਪੀਉਸਭਾਬੀਜਨਸੇਮੇਮਿਲਿਮਾਹੂ॥
 ਮਾਸਨਿਰੀਪਕਰਤਹੈ॥ ਤੇਸੇਨਾਮਇਕਾਰਮਨਜ
 ਪਿਅਮ੍ਰਕਟਿਅਾਇਕਰਤਹੈ॥ ਪਰੁਤ੍ਰੇਪਰਾਨੁਅਚੇਬਾ
 ਟੀਨਾਮੁਜਪੁਅਰੁਸੰਤਾਕੀਸੇਦਾਕਰੁ॥ ਇਸੇਮੇਤੇਰੀਮਾ
 ਰਜਾਭੀਦਪੇਰਾ॥ ਤੇਤੇਰਾਕਟਿਅਾਫੁਭੀਹੋਦੈਰਾ॥ ਮੇਰੀ
 ਬਾਜਾਮਾਧਾਰਕੇਤੇਨੂਰਿਅਨੁਉਪਦੇਸੁਕਰਾਂਗਾ॥ ਤੇਤੇ
 ਰੇਦੀਜਾਦਿਖੇਭੀਮੇਰੀਭੁਗਾਤਿਪ੍ਰਾਪਤਿਹੋਦੈਰਾ॥ ਤਾਂਭਾਈ
 ਬੁਢੇਪੰਜਦੀਪਾਤਸਾਹੀਤੀਕਰੁ॥ ਆਪਣਾਸਰੀਰੁਭੀਰ
 ਪਿਅਮਾਤੇਟਹਲਭੀਕਰਦਾਰਹਿਅਾ॥ ੩੩॥ ਸਾਖੀਹੋ
 ਕੁਚਲੀ॥ ਫਿਰਣਾਖਹਿਰਾਤੇਜੇਪੁਨੁਇਸਿਖਗੁਰੁ
 ਨਕਜੀਨੀਸਰਨੀਅਾਏ॥ ਤੇਦਾਹਿਗੁਰੁਕੇਜਿਖਮਾਨਕੇ

ਹੋਏ ਤਾਂ ਬੰਨਾਨੇ ਅਰਦਾਸ ਕੀਤੀ ਕੋਈ ਮੇਸਾਉ ਪਿਛੇ
 ਸੁਕਰੇ ਜਿਸ ਕਰਕੇ ਅਸਾਨੁ ਕਲਿਆਣੁ ਹੋਵੇ ਤੇ ਸਿ
 ਖੀ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਵੇ ਤਾਂ ਬਚਨੁ ਹੋਇਆ ਮਨੁ ਨੀਵੇ
 ਕਰਕੇ ਸਿਖੀ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਤੀ ਹੋ ਜੇ ਤੁਸਾਰੇ ਸਰੀਰ ਪਾ
 ਸੇ ਸੇਵਾ ਸਿਖਾਵੀ ਹੋਇਆ ਏਸੇ ਕਰਨੀ ਤੇ ਪਿਛ
 ਲੀ ਰਾਤ ਉਠ ਕੇ ਇਸਨਾਨੁ ਕਰਕੇ ਸਬਦਨਾ ਅਰੁ ਅ
 ਸੁਕਰਨਾ ਤੇ ਮਨੁ ਨੀਵਾਰ ਪਣਾ ਤੇ ਵਾਹਗੁਰੂ ਜੁ
 ਅਗਮੀ ਜਾਨਣਾ ਅਪਨੁ ਸੇਵਾ ਕਰਨਾ ਤੇ ਸਾ
 ਧਸੇ ਰਾਤਿ ਦਿਨਿ ਜਾਇ ਕੇ ਪ੍ਰੀਤਿ ਕਰਕੇ ਗੁਰੂ ਕਾ ਸਬ
 ਦੁ ਸੁਣਾ ਤੇ ਉਠ ਕੇ ਦੋਨੋਨੇ ਅਪਾਦਿਨਿ ਬਾਣੀ ਦਾ ਮ
 ਨੁ ਉਚਾਰੁ ਕਰਨਾ ਤਾਂ ਬੰਨਾਨਾ ਇਸੇ ਪ੍ਰਕਾਰ ਉਪਾਰੁ

ਹੋਇਆ ॥ ੩੪ ॥ ਸਾਖੀ ਹੋਰੁ ਚਲੀ ॥ ਭਾਈ

੧੦

ਦੀ

ਜੀਵਾ ਦੂਸਰੀ ਪਾਤਸਾਹੀ ਸੇਵਾ ਟਹਲ ਕਰਦਾ ਸੀ ॥

ਨਿਤ ਖਿਚੜੀ ਤੇ ਨਹੀ ਸਾਹਿਬ ਦੇ ਲੇਗਾਰ ਦਾਸ ਤੇ ਕਰਿ

ਏਸ ਮਾਏ ॥ ਤਾਂ ਇਕ ਦਿਨ ਓਸ ਮਰਦਾਸ ਕੀਤੀ ਜੀਗ

ਰੀ ਬਾਨਿਦਾਜਾ ਜੇਸੀ ਧੇਰੀ ਅਜੁਬੀ ਦੁਹੇ ਦੇ ਤਾਂ ਮੇ ਪ੍ਰਸਾ

ਦੂਸ ਦੇ ਰੇ ਸਾਹਿਬ ਦੀ ਰਸ ਨ ਦਾਸ ਤੇ ਏਸ ਮਾਏ ॥ ਤਾਂ ਬਚ

ਨ ਹੋਇਆ ॥ ਇਸ ਮਾਧੇਰੀ ਕਰ ਕੇ ਕਿਤ ਦੇ ਜਹਾਜ ਚਲ

ਤੇ ਹੋਨਾ ॥ ਕਿਤ ਨਿਅਸਰ ਪਾਨੂ ਤਾਂ ਬੇਟੀ ਪ੍ਰਥੀ ਮੇਸ

ਹਾਰੁ ਪਹੁਚਿਦਾ ਹੋ ॥ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਚਾਰਿ ਪੜੀਆ ਪਿਛੇ

ਹੋਏ ਗਾ ॥ ਪਰੁ ਗੁਰੂ ਕੀ ਰਜਾਇ ਤੇ ਰਾਜੀ ਰਹਿਣਾ ॥

ਗਇਹੁ ਸਿਖੀ ਨਾ ਪਰਮੁ ਹੋ ॥ ਜੇ ਸੇ ਇਸ ਤੀ ਨੁ ਭੁਰ ਤੇ ਦੀ
 ਮਾਗਿ ਮਾਮਨ ਦੀ ਪਰਵਾਣੁ ਹੋ ॥ ਤੇ ਸੇ ਭੁਗਤ ਨੁ ਮਹਾ
 ਰਾਜ ਦੀ ਮਾਗਿ ਮਾ ਪਰਵਾਣੁ ਹੋ ॥ ਤੂੰ ਪਰਮੇਸਰ ਦੀ ਮਾ ॥
 ਗਿ ਮਾ ਤੇ ਰਾਜੀ ਰਹੁ ॥ ਸਭੁ ਸੇਵਾ ਕਾ ਠ ਲੁ ਤੇ ਨੁ ਇਸ
 ਥੀ ਹੀ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਵੇ ॥ ਰਾਗ ॥ ਤਾਂ ਥ ਸਦਾ ਉਪਾਰੁ ਦਾ ਹਰਾ
 ਰੁਕੀ ॥ ਇਹਿ ਮਾਮੀ ਨ ਦਕਰ ਕੇ ਹੋਇ ਮਾ ॥ ੩੫ ॥ ਸਾ
 ਖੀ ਹੋ ਰੁਚ ਲੀ ॥ ॥ ਰਾਜ ਰੁਜਾ ਤਿਨਾ ਲੁਹਾਰੁ ਸੀ ॥
 ਤੇ ਰਾਗੁ ਮੀਰਾਨ ਦੀ ਨੁ ਮਿਲਿ ਮਾ ॥ ਤਾਂ ਥ ਸਾਮਰਦਾਸ
 ਕੀ ਤੀ ॥ ਜੇ ਸੇ ਸਾਰਾ ਨਿਨੁ ਮਾ ਪਟੇ ਕੀ ਮਾ ਦਿ ਚਿਲ
 ਗਾਰ ਹਿਨਾ ਹਾਂ ॥ ਮੇਰਾ ਭੀ ਕਿਵੇ ਉਪਾਰੁ ਹੋਵੇ ॥

ਤਾਂ ਬਚਨੁ ਹੋਇਆ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਵੇਲੇ ਭੁਠ ਕੇ ਜਪ ਜੀ ॥
 ਨੂਨਾ ॥ ਤੇਜੇ ਕੀ ਈਗਰੀ ਬਦਾ ਕੀ ਮੁਹਿ ਦੇ ਸੋ ਗੁਰੂ
 ਕੇ ਨਾਮਿ ਤਜਾਣ ਕੇ ਕਾਰਿ ਦੇਵਣਾ ॥ ਤੇਜੇ ਕਮਾਈ
 ਕਰੈ ਸੇਵਾ ਸਦੀ ਧੁਓ ਸਕਾ ਗੁਰੂ ਕੇ ਨਾਮਿ ਤਦੇਵਣਾ ॥
 ਓਸਨੁ ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕਈ ਬਰਸਾ ਸਿਖਾਂ ਦੀ ਸੇ
 ਵਾ ਕਰਾਇਆ ਬੀਤਾ ॥ ਇਕਾ ਦਿਨ ਇਕ ਸਾਧ
 ਹੋ ਸਨ ਤੇ ਕਿਸੇ ਨੇਤ੍ਰ ਹਮਾਤਿ ਦੇ ਕੋ ॥ ਭਾਜ ਦੁਆ
 ਰੇ ਬਧਾਇ ਦਿਤੇ ਹੋ ਸਨਿ ॥ ਤੇ ਅਧੀਗਾਤ ਦੇ ਸ
 ਮੇਓ ਹੁਬੰਦੀ ਖਾਨੇ ਬੀਨਿਕ ਸੇ ॥ ਗੁਜ ਰਿਲੁ
 ਹਾਰੇ ਘਰਿ ਮਾਏ ॥ ਓਨਾ ਕਹਿ ਮਾਪਰਸੇ

ਸਰਦੇ ਨਮਿਤ ਅਸਾਡੀਆ ਗਾਟੀਆ ਦੁਢੇ ਜਾਓ ਸਗਟੀ
ਆ ਦੁਢੀਆ ਤਾਓ ਨਾਨੀ ਖੁਸੀ ਕਰਕੇ ਗੁਜਰਿਨੁ ਤੀ ਨਕਾ
ਲਟੀ ਸਿਝਹਿ ਈ॥ ੩੬॥ ਸਾਖੀ ਹਿਰੁ ਚਲੀ॥ ॥ ਨਾਈ
ਧਿਯਾ ਗੁਰੂ ਅੰਗਦ ਜੀ ਦੇਵਰ ਬਾਰ ਅਰੇ ਆਇ ਰਹਿਆ
ਨਾਲੇ ਪਾਣੀ ਗਰਮ ਕਰਕੇ ਸਿਖਾਂ ਨੂੰ ਇਸਨਾਨ ਕਰਾਵੈ
ਨਾਲੇ ਸਿਖਾਂ ਨੂੰ ਚਾਪੀ ਕਰੇ ਗੁਰਗੁਢ ਕਾਵੈ॥ ਸਾਖੀ ਗੁਰੂ
ਕੀ ਸੇਵਾ ਪੂਜਾ ਕਰੇ॥ ਇਕ ਦਿਨ ਸਾਹਿਬ ਦੇ ਪਾਸ ਓਸ
ਅਰਦਾਸ ਕੀਤੀ ਜੁ ਮੇਨੂੰ ਉਪਦੇਸ਼ ਕਰੇ॥ ਬਚਨੁ ਹੋਇਆ॥
ਮੁਰੀਦੁ ਮੁਰਦਾ ਕਹੀਦਾ ਹੋ॥ ਤੇ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਹੋ॥ ਜਬ ਮਿਰ
ਤ ਕਦਾ ਅੰਗੁ ਕੋਈ ਨਹੀ ਹਲਦਾ ਤਾਂ ਗੋਰਦੀ ਲਾਇਕ

ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਜਸ ਬਸਿਖ ਦੇ ਮਨ ਵਿਚ ਹੁ ਮਹੀ ਕਾ ਰੂਪ ਹੁੰਦਾ ਹੈ
 ਤਾਂ ਸਿਖ ਗੁਰ ਦੇ ਗਿਆਨ ਵਿਚਿ ਜਾਇ ਸਾਮਾ ਦਵਾ ਹੋਵੇ
 ਖੋਸੈ ਨਾਨਾ ਟੀਜ ਬਸਨੁ ਲਾਇ ਕੇ ਸਾਧਾ ਟੀਟ ਹਲ ਕੀਤੀ
 ਤਾਂ ਭੁਗਵਾਂ ਨਓ ਸਦਾ ਰੂਪ ਧਾਰਿ ਕੇ ਰਾਣੇ ਨੂਰੀ ਝਾਇ ਮਾਏ
 ਤੂਭੀ ਮੇਸਾ ਹੋਇ ਦਿਚ ਰੂ ਤਾਂ ਓਸ ਮੇਸੇ ਹੀ ਸਿਖ ਦੀ
 ਮਾਂਟ ਹਲਾ ਕੀਤੀ ਮਾਂ ਓਸ ਨੂ ਸਿਖੀ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਇ ਤੇ
 ਉਸ ਦੇ ਸਾਰੇ ਕਟੇ ਬਦਾਉ ਧਾਰੁ ਹੋਇ ਮਾ ॥੩॥ ਸਾਖੀ
 ਹੋਰੁ ਰਲੀ ॥ ਪਉੜੀ ਪੰਢਵੀ ਨਚਲੀ ॥ ਪਾਰੇ ਜੁਲ ਕਾ ਪ
 ਰ ਮਹੀ ਸੁ ਪੂਰੇ ਸਤਿਗੁਰਿ ਪ੍ਰਾਧਾਰੀ ॥ ਮਲੁ ਸਾਹੀ ਸੁਰ
 ਮਾਵਡਾ ਭਰ ਤੁਭਾਈ ਕੇ ਦਾਰੀ ॥ ਦੀਪਾਵੇ ਓ ਨਾਰਾਇਣ

ਦਾਸੁ ਬੁਲੇ ਦੇ ਜਾਣੀ ਮੇ ਬਲਿ ਹਾਥੀ ॥ ਲਾ ਲੁ ਲੁ ਲੁ
 ਲੁ ਬੁਧਿ ਦਾ ਹੁ ਦੁ ਰਗਾ ਜੀ ਦੇ ਦਾ ਪਰ ਉਪਕਾਰੀ ॥
 ਜਗਾ ਪਰਦੀ ਜਾਣੀ ਮੇ ਸੇ ਸਾ ਰੁਨਾ ਲੇ ਨਿਰੰਕਾਰੀ ॥ ਖਾਨੁ
 ਮਾਈ ਮਾ ਪੁਤੁ ਪਿਉ ਹੋ ਨ ਗੁਣ ਗਾਹ ਕਰੋ ਇੰਦੁ ਭੰਡਾਰੀ ॥ ਜੈ
 ਪੁਰਸੇਈ ॥ ਮਾ ਦੇਵ ਤਾਰਾ ਰਸੇਵਾ ਕ ਬਿੰਦੁ ਤਰਤਾਰੀ ॥ ਪੂਰੇ
 ਸਤਿਗੁਰ ਪੇਜ ਸਦਾਰੀ ॥ ੧੫ ॥ ॥ ਸਾਖੀ ਹੋਰੁ ਚਲੀ ॥
 ਪਾਰੇ ਜੁਲਕਾ ਗੁਰੂ ਅੰਗਦ ਜੀ ਦੇ ਪਾਸ ਮਾਇਆ ਮਾਇ
 ਕੇ ਮਥਨਾ ਸਕੀ ਤੀਗਾਰੀ ਬਨਵਾਜ ਜੀ ॥ ਪਰ ਮਹਿ ਸਕੇ ਸੇ ਹੋਤੇ
 ਹੋਨਾ ॥ ਬਚਨੁ ਹੋਇ ਮਾਭਾਈ ਪਾਰੇ ਤੇਨੁ ਅਸੀ ਪਰ ਮਹਿ ਸਾਨੀ
 ਸਾਖੀ ਸੁਣਾਉ ਨੇਹਾਂ ਜੇਤੂੰ ਸੁਣੇ ਤੇ ਮਨ ਦਿਚਿਦ ਜਾਏ ਚਾਤਾਂ

ਤੂੰ ਭੀ ਪਰਮਹੰਸੁ ਹੋਵੇਗਾ ਜੇ ਤੇਰੀ ਸਿਰਾ ਤਿਕਰੇਗਾ ਤਿਸਨੂੰ
 ਭੀ ਪਰਮਹੰਸ ਦਾ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਵੇਗੀ । ਹੰਸ ਇਸ ਕੇਤਾਈ
 ਕਪੀਤ ਹੋ ਜੇ ਸਮੁੰਦ੍ਰ ਕੇ ਬੀਚ ਜਾਇ ਕੈ ਮੋਤੀ ਚੁਗਾਵੇ ਹੋਨਾ ।
 ਜਲ ਤੇ ਦੁਪੁਇ ਕਠਾ ਕਰ ਕੈ ਓਨਾ ਦੇ ਮਰੇ ਰਖੀ ਦਾ ਹੋ । ਤਾਂ
 ਓਨਾ ਦੀ ਚੁੰਜ ਖਟੀ ਹੋਤੀ ਹੋ ਚੁੰਜਾ ਦਿਚਿ ਪਾਉ ਦੇ ਹੋਨਾ । ਤਾਂ ਦੁ
 ਪਟੀ ਮਾਛੁਟੀ ਮਾਛਿ ਨਹੇ ਇਜਾਤੀ ਮਾਛੇ ਨਾ । ਤਾਂ ਓਹੁ ਦੁ
 ਪਟੀ ਮਾਛੁਟੀ ਮਾਛਾ ਇਜਾਤੇ ਹੋਨ ਤੇ ਜਲ ਨੂ ਛੁਡ ਦੇ ਤੇ ਹੋਨਾ ।
 ਤੇ ਪਰਮਹੰਸ ਓਹੁ ਕਹੀ ਦੇ ਹੋਨ ਜੇ ਰਾਗਾਂ ਦਾ ਸਬਦੁ ਜੁ ਹੋ ਸੇਈ
 ਮਾਣ ਕੈ ਮੋਤੀ ਹੋ । ਇਸ ਕੇ ਪੜ੍ਹਨੇ ਸੁਣਨੇ ਕਾ ਰਿਉ ਨ ਕੀ ਬੁ
 ਧ ਬੀਚ ਬੀਚ ਰਾਗ ਮਾਨ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਤਾ ਹੋ । ਸੇਈ ਉਸ ਕੀ

ਚੀਜ਼ੇ ਹੋ। ਸਦੇ ਹਾਮਾ ਰੁਆਤੁ ਮਾਜੇ ਏ ਕਠੇ ਪਾਏ ਭਾਸਤੇ ਹੋ
 ਨਾ ਏ ਕਠਾ ਪੁਤਲਾ ਕਾ ਪੁਤਲਾ ਸੇ ਦਿਨਾ ਰੁਕਰ ਕੋ ਜਾਣ
 ਤੁਹੋ ਜੇ ਦੇ ਹਾਮਾ ਨਿਤ ਹੋ। ਜਤ੍ਰ ਪੇਦੁ ਖਰੂਪ ਹੋ। ਤੇ ਮਾਤੁ ਮਾ
 ਸਤਿ ਹੋ। ਚੇਤਨ ਹੋ। ਮਨੰਦ ਰੂਪ ਹੋ। ਏ ਹੁਭ ਰਮੁ ਕਰੂੰ ਦੇ ਹਦੇ
 ਪਰਮਾ ਮਾਤੁ ਮਾਦਿ ਖੇਪ ਏ ਭਾਸਤੇ ਹੋ। ਨਮਰਨਾ ਦੇ ਹਕਾ ਪਰ
 ਮੁਹੇ ਏ ਹਕ ਹਿਦਾ ਹੋ। ਮੇ ਮਰਨਾ ਹੋ। ਜਤ੍ਰ ਪਰਮ ਦੇ ਹਕ ਹੋ
 ਏ ਹੁਕ ਹਦਾ ਹੋ। ਮੇ ਮਾਪ ਨੂਨੀ ਜਾਣਤਾ। ਨਦੁਖ ਪਰਮ
 ਦੇ ਦੇ ਹਕਾ ਹੋ। ਏ ਹੁਕ ਹਦਾ ਹੋ। ਮੇ ਦੁਖੀ ਹਾਂ। ਜਬ ਦੀਨਾ
 ਰਬੁ ਪਸਿਉ ਦੇ ਖਤਾ ਹੋ। ਕਹਤੁ ਹੋ। ਮੇ ਤੇ ਕਈ ਕਾਲ ਇਸ
 ਬਿਤ ਹਾਂ। ਜਾਂ ਛੇ ਦੇ ਕਰਮ ਹੁਇ। ਭੋਗਤਾ ਹੋ। ਤੇ ਹੁਣ

ਦੇ ਅਗੇ ਚੋਗਾਂਗਾ ਤਾਂ ਤੇ ਕਾਲ ਸਤਿਹੋਇਆ ਬਹੁੜੇ ਏਹੀ ੭੪
 ਪਰ ਮੇਸਰ ਨੂਜਾ ਦਤਾਹੋ ਏਹੀ ਜੜ੍ਹ ਨੂਜਾ ਦਤਾਹੋ
 ਏਹੀ ਚੇਤੀ ਨੂਜਾ ਦਤਾਹੋ ਤਾ ਤੇ ਏਹੁ ਚੇਤੀ ਨੂਹੋ ਜੇਨਾ
 ਨਾ ਪ੍ਰਕਾਰਾ ਦੇ ਢਤੀ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਬਾਸਨਾ ਦੇ ਦਿ ਚਿਹੀ ਤੇ ਹੋਨਾ
 ਤਾਂ ਬਾਸਨਾ ਨੂਤਾ ਅੰਨੀ ਦਨਹੀ ਜੇ ਏਹੀ ਖਾਵਨਾ ਹੋਤਾ
 ਇਸਨੂ ਅੰਨੀ ਦਹੋਤਾਹੋ ਨਾਨਾ ਪ੍ਰਕਾਰਾ ਦੇ ਬਸਤ ਬੁਧਿ
 ਚੇ ਬੀਚਹੀ ਦੇ ਹੋਨਾ ਤਾਂ ਬੁਧਿ ਚੇ ਨੂਤਾ ਅੰਨੀ ਦਨਹੀ ਜੇ
 ਏਹੋ ਪਹਿਰੇਤਾਂ ਇਸਨੂ ਅੰਨੀ ਦਹੋਤਾਹੋ ਨਾਨਾ ਪ੍ਰਕਾਰਾ
 ਦੇ ਪ੍ਰਚਾਣ ਕਾਰਾ ਤਾਂ ਤੇ ਲਿਖੇਹੁ ਏਹੋਨਾ ਕਾਰਾ ਤਾਨੂਤਾਂ
 ਅੰਨੀ ਦਨਹੀ ਜੇ ਏਹੋ ਸੁਣਨਾ ਪੜ੍ਹਨਾ ਹੋਤਾਂ ਇਸਨੂ

ਹੀਅਨੰਦੁਹੋਤਾਹੋ। ਤਾਂਅਨੰਦਰੂਪੀਭੂਇਹੀਹੀ।
ਜੇਬੁਧਿਵੀਚਾਰੁਕਰਕੋਆਪਨੂਜਰੀਰਤੇਭਿਨਜਾਣੇ
। ਤਾਂਏਹੀਪਰਮਹੰਸਹੁੰਦਾਹੋ। ਜੇਆਪਨੂਜਰੀਰਤੇ
ਨਿਮਾਰਾਜਾਣੇਗਾ। ਤਾਂਸਰੀਰਦੇਰਸਾਦਾਸਤੇਪਾਪਨ
ਕਰੇਗਾ। ਜੇਸੇਕਮਲਜਲਮੇਹੋਤਾਹੋ। ਤੇਪਿਆਨੁਭਿ
ਸਕਾਸੁਰਜਦਲਹੋਤਾਹੋ। ਤਾਂਜਲਕਾਸਪਰਜਭਿਸਨੂ
ਨਹੀਹੋਤਾ। ਤੇਸੇਪਰਮਹੰਸਦਿਨੇਜਗਤਿਦੇਰਹਿਦੇਹੇਨ
। ਤੇਪਿਆਨੁਭਿਨਾਨਾ। ਆਤਮਾਦਲਹੋਦਾਹੋ। ਤਾਂਦੇਹਦਾ
ਦੁਖਾਸੁਖਾਦਾਹਰਖਸੇਗਾਨਹੀਕਰਦੇ। ਤੇਦਰਤਣਹੋਰੁ
ਅਗਿਆਨੀਆਦੀਨਿਮਾਈਕਰਦੇਹੇਨ। ਤੇਜਗਤਿ

ਨੂਨੁ ਪਨੇਵਤਿਜਾਣਦੇਪੈਨਾ ਤਾਂਚਨਾਨੂਬੰਧਨੁਨਹੀਉਦਾ
 ਤੇਸੇਹੀਭਾਈਪਾਰੋਦਰਤਣਲਗਾ ਅਪਾਭੀਉਪਰੇਤੇਸ
 ਕੁਸਨਬੰਧੀਆਨਾਭੀਉਪਾਰੁਕੀਤਾ ॥੩੮॥ ॥ਸਾਖੀ
 ਹੋਰੁਚਲੀ॥ ਆਲੂਜਾਹੀਨੇਗੁਰੂਅੰਗਾਨਜੀਨੇਪਾਸਅ
 ਏਕੇਅਰਦਾਸਕੀਤੀਜੇਅਸੀਨੋਕਰੀਮੁਗਲਾਨੀਕਰਨੇ
 ਹਾਂਕੋਈਅੰਸਾਉਪਦੇਸੁਕਰੇ॥ਜਿਸਕਰਕੇਸਭਾਅੰਥੇਭੀ
 ਮੁਖੁਉਜਲਹੋਵੇ॥ਤੇਅਰੋਭੀਮੁਖੁਉਜਲਹੋਵੇ॥ਤਾਂਗੁਰੂ
 ਅੰਗਾਨਜੀਬੋਲਿਆਭਾਈਆਲੂਦੇਹਾਅਨਿਤਪੈਨਾ
 ਏਹੁਤਾਂਅਰੋਹੀਬਿਨਸੀਅਹੋਈਅਹੋਨਾਤੇਅਤਮਾ
 ਸਤਿਹੋ॥ਏਹੁਕਿਸੇਦਾਮਾਰਿਅਮਰਦਾਨਹੀ॥ਅਪਣੇ

ਦਰਨਾ ਮਸ਼ਮਦੀ ਕ੍ਰਿਮਾ ਭੀ ਸੁਪਨੇ ਦੀ ਜਾਣ ਕੇ ਕਰੀ ਮੇ,
ਤੇਰਾ ਮਨੁ ਭੀ ਦਿਤੁ ਹੋਵੇ, ਏਹੀ ਸੀ ਕ੍ਰਿਸਨ ਜੀ ਮਰਜਨ
ਨੂਰੁ ਪਦੇ ਸੁਕੀਤਾ ਹੋ, ਜੇਨੁ ਪੁਭੀ ਕਰੀ ਮੇ ਮਰਦਾਨੁ ਭੀ ਕਰੀ
ਮੇ, ਤੇਰਾ ਪਾਣੀ ਦੇਹ ਦੇ ਬਿਨ ਜਨ ਦਾ ਸਹਿ ਜਾਨ ਕਰੀ ਮੇ।
ਜੇਤੀ ਨਬਾਤਾ ਏਕ ਠੀ ਮਾਂਹੁ ਦੀ ਮਾਂਹੋ ਨਾ ਤਾ ਏਹੁ ਸਰੀਰੁ ਬਿ
ਨ ਜਨਾ ਹੋ, ਇਕ ਸਮਾਜੇ ਸਦਾ ਸਾਨਾ ਪੂਰਾ ਹੋਇ ਰਹਿਨਾ ਹੋ
ਨੂਜਾ ਜਿਸ ਪ੍ਰਿਥਮੀ ਤੇ ਸਰੀਰੁ ਬਿਨੁ ਨਾ ਹੁੰਦਾ ਹੋ, ਜੇਓਹਾ ਜ
ਗਾ ਹੁੰਦੀ ਹੋ, ਤੀਸਰਾ ਜਿਸ ਤੀਰਥੀ ਕਰਿ ਪਾਣ ਜਾਵੇ
ਹੁੰਦੇ ਹੋਨਿ, ਕੋ ਜਿਸ ਨੁਖ ਕਰਿ ਬਿਨ ਜਾਵੇ ਹੁੰਦੇ ਹੋਨਾ ਜਾਓ
ਗੋਲੀ ਕੋ ਦੁਖੁ ਭਰਾਵਾ ਹੋ, ਤਾਂ ਪ੍ਰਾਣਾਦਾ ਮੰਤ੍ਰੁ ਹੁੰਦਾ ਹੋ, ਜੇਏ

ਹਤੀਨ ਇਕ ਠੇਨ ਹੋਵਨ ਤਾ ਮਾਪ ਕਾਲੁ ਇਸਦੀ ਰਵਿ
 ਮਾਕਰਨਾ ਹੋ ਪਰੁ ਮਾਪੇ ਉਪਾਧ ਕਿਸੇ ਨਾਲ ਨਾ ਕੀਚੇ ॥ ਜੇ
 ਜੁਪੁਜ ਰੂਰ ਮਾਇ ਬਣੇ ਤਾ ਬਹੁਤਿ ਮਾਥੇ ਡਿ ਮਾਦੀ ਸਿਕਾਨ
 ਕੀਜੇ ॥ ਤੇਜੇ ਕੁਝ ਖਟਿ ਲਿ ਮਾਦੀ ਮੇਸੇ ਸਿਖਾਸਾ ਪਾਨ
 ਲਵੇ ਰੁਕੇ ਪਾਈ ॥ ਮੇ ॥ ਤਾਭਾਈ ਮਾਲੂ ਮਲੁਇ ਸੇ ਪ੍ਰਰਲਥਾ
 ਵਰਤਣਾ ॥ ਤਾਭਾਈ ਮਾਲੂ ਦਾਵੇ ਰੁਖਾਵ ਇਕ ਰਿਕ ਲਿ ਮ
 ਦੁਹੇਇ ਮਾ ॥ ੩੨ ॥ ॥ ਸਾਖੀ ਹੋਰੁ ਚਲੀ ॥ ॥ ਭਾ
 ਈ ਕਿਨਾਰੀ ਗੁਰੂ ਮੰਗਾਨ ਜੀ ਦੀ ਸਬ ਇਗਾਇ ਮਾ ॥ ਕੇਸਾਰਾ
 ਜਗਤੁ ਕਾ ਮਰੇ ਪਾਵਿਚਿ ਪਇ ਮਾਜਲ ਨਾ ਹੋ ॥ ਕਿਵੇ ਮੇਨੂ ਤੁਸੀ
 ਰਖ ਲਵੇ ॥ ਤਾਂ ਬਚਨੁ ਹੋਇ ਮਾਜਿਵੇ ਬਨਨੂ ਮਰਾਨ ਲਗ

०
 ०
 ०
 ०
 ०

ਵੀਹੋਤੇਮ੍ਰਿਗਬਨਸਿਉਕੁਦਕੋਨਵੀਦਿਚਿਜਾਇਪ੍ਰਦੇਸੁ
 ਕਚਦੇਹੋਨਾਸੇਸੁਖੀਹੁੰਦੇਹੋਨਾਤੇਸੇਜਗਤਿਦਿਚਿਕਾਮਕੋ
 ਪਦਚਤਿਮਹੋਇਮਹੋਜੇਸਾਪਸੀਗਤਿਦਿਚਿਮਾਦਨੇ
 ਹੋਨਾਸੇਸੀਤਲਹੋਇਜਾਨੇਹੋਨਾਤੇਜੇਸਬਦਬਾਣੀਦੇਸ
 ਮਝਦਿਚਿਟੁਬਕੀਲੇਦੇਹੋਨਾਤਿਨਾਨਾਮਨੁਭੀਸੀਤਲਹੋ
 ਇਮਾਦਨਾਹੋਤੇਤੂਸਨਾਸਾਪਸੀਗਤਿਕਰੁਤੇਸਿਖਾਨੀ
 ਸੇਵਾਟਹਲਕਰੁਏਸੇਬੀਤੇਨੂਗਿਮਾਨੁਹੋਦੇਗਾਤਾਂਭਾਏ
 ਜੀਕੀਦਾਰੀਗੁਰੂਅੰਗਦਜੀਦਾਬਚਨੁਦਿਨੁਕੀਤਾ
 ਥੰਸਟਾਉਧਾਰੁਹੋਇਮਾ॥੪॥੦॥ ਸਾਖੀਹੋ
 ਰੁਚਲੀ॥ ਸਟੀਪਾਜਾਤਿਦਾਦੇਉਤੇਨਾਗਾਇਦੁਰ॥੦॥

ਸੁਤੇ ਬੁਲਾਤੀ ਨੇ ਗੁਰੂ ਅੰਗਦ ਜੀ ਪਾਸ ਆਇ ਸਰ ॥੧॥
 ਨ ਪਹੋ ਜੇ ਅਸਾ ਨੂਜ ਨ ਅਮਰ ਨ ਥੀ ਰਖੀ ਮੇ
 ਤਾਂ ਵਚਨੁ ਹੋਇ ਅਮਾਤੀ ਵਾਹ ਗੁਰੂ ਦੀ ਭੁਗ
 ਤਿਕਰੋ ਤਾਂ ਓਨਾ ਅਰਦਾਸ ਕੀਤੀ ਜੀ ਅਸ
 ਨੂਕਿ ਪਾਕ ਰਕੋ ਬਣਾਈ ਮੇ ॥ ਭੁਗਾ ਤਿਕਿ
 ਜਨੁ ਕਾਰਿ ਦੇਹੋ ਨਾ ਤਾਂ ਬਚਨੁ ਹੋਇ ਅਮਾਜੀ ਸਾ
 ਮੇ ਮਹਾਰਾਜ ਆਇਆ ਉਤ ਪਤਿ ਕੀਤੀ ਚੋ ॥ ਰੇ
 ਓਸ ਨੂ ਬਚਨੁ ਕੀਤਾ ਤੂੰ ਸਭ ਨਾਜੀ ਅਮਾਨੁ ਉਤ
 ਪਤਿ ਭੀਕਰੁ ॥ ਰੇ ਆਪਣੇ ਅਧੀਨ ਕਰਕੇ ਏ
 ਨਾ ਨੂ ਭਰਮਾਉ ॥ ਤੇਰਾ ਰਿਦੇ ਵਤੇ ਆਪਣੇ ਪ ॥

ਪਾਤਿਹੋਵਨਵਾਸਤੇਕੀਤੇ॥ ਤਿਨਪੁਰਖਤੇਇਕੁ
 ਇਸਤੀਜੋਏਨਾਚਹੁਵਿਚਹੁਇਕਦੀਭੀਸ
 ਰਨਜੋਆਵੇਜੋਮੇਨੁਆਇਮਿਲੇਗਾ॥ ਏਕੁ
 ਬੇਰਾਗੁ॥ ੧॥ ਦੂਜਾਜੋਗੁ॥ ੨॥ ਤੀਜਾਰਿਅ
 ਨੁ॥ ੩॥ ਚੇਚਉਥੀਭਗਤਿ॥ ੪॥ ਪਰਦੇਰਾਗੁ
 ਤੇਜੋਗੁਤੇਗਿਆਨੁਏਤੁਤੀਨੋਪੁਰਖਹੋਨਾ॥ ਓਨਾ
 ਨੂਕੁਸੰਗਦੇਬਲਤੇਆਇਆਕੁਰਆਇਲੇਦ
 ਤੇ॥ ਪਰਭਗਤਿਮਹਾਠਾਜਦੀਪਤਿਥਿਤਾ
 ਇਸਤੀਹੋ॥ ਤੇਆਇਆਨਟਈਹੋ॥ ਤਾਂਭਰ
 ਤਾਨੁਆਇਆਨਹੀਮੋਹਿਸਕਤੀ॥ ਹੋਰਨਾਕਰ

ਮਾਨੁ ਮੇਰਿ ਲੇਦੀ ਹੋ ॥ ਤਾਂ ਓਨਾ ਸਿਖਾ ਮਰਦਾ ਸਕੀ ॥ ੧੮
ਤੀਜੇ ਮਹਾ ਗਜ ਓਨਾ ਚਉਹਾਦਾ ਸਰੂਪਾ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕ
ਰ ਕੋ ਕਹੀ ਮੇਜੇ ਅਸੀ ਸਮਝ ਕੇ ਓਨਾ ਦੀ ਸਰ
ਨ ਨੁਪਾ ਪਉ ਹੋਈ ਮੇ ॥ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਅੰਗਦ ਜੀ ਬੋਲੇ ॥
ਜੋ ਬੇਰਾ ਗੁਰੀ ਦੁਇ ਪਕਾਰਦਾ ਹੋ ॥ ਇਕੁ ਏਹੁ ਹੋ
ਜੋ ਘਰਿ ਬਾਰਿਬਾਸ ਕਰੇ ਜਨ ਸਕੁ ਤਿਆਗੁ ਕਰਨਾ
ਅਮੇ ਸਰਦੀ ਪੀਤੁ ਵਾਸਤੇ ਤੇ ਦੂਜਾ ਬੇਰਾ ਗੁਏਹੁ ਹੋ ॥
ਜੋ ਸਤਿਗੁਰਾਂ ਬੀਜੇ ਸੁਣਿ ਮਾਹੈ ਜੇ ਜਗਤੁ ਅਨਿਤ ਕੇ
ਤਾਂ ਰਿਦੇ ਕਰ ਕੋ ਪਦਾਰਥਾ ਵਿਚਿ ਲੀਨ ਨ ਹੋਵ
ਣਾ ॥ ਭੇਦ ਰਤਨ ਮਾਤ੍ਰ ਦਰਤਨ ਕਰਿ ਲੇਵਣਿ ॥

ਤੇ ਜੋ ਗਭੀ ਦੁਇ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕਹੈ ॥ ਇਕ ਤਾਂ ਕਸਟੁ ਰਹੈ ॥
 ॥ ਜੋ ਅਸਟਾਂਗੁ ਜੋਗੁ ਹੈ ॥ ਪ੍ਰਾਣਾਯਾਮ ਥੀਆ ਦਕ
 ਰਣਾ ॥ ਦੂਜਾ ਇਹੁ ਜੋਗੁ ਹੈ ਮਨੁ ਨੂਹਾ ਸਨਾਥੀ ਰੋਕਕੇ
 ਦਾਹ ਗੁਰੂ ਕੇ ਭਜਨ ਸਬਦ ਨਾਲ ਜੋੜਨਾ ॥ ਤੇ ਗਿਆਨੁ
 ਭੀ ਦੁਇ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕਹੈ ॥ ਜੋ ਸਤਿਗੁਰਾਂ ਥੀ ਜੋ ਸਮਝਿ
 ਅਹੈ ਜੋ ਜਗਤੁ ਝੂਠਾ ਹੈ ॥ ਤੇ ਆਤਮਾ ਹੀ ਸਰਬ ਵਿ
 ਦਿ ॥ ਖੇਸਤਿ ਹੈ ॥ ਜੋ ਸਰਬ ॥ ਖੇ ਦਾਹ ਗੁਰੂ ਦਾਰੂ ਪੁਜਾਣ ਕੇ ਰਾ
 ਗ ਦੁਵੈ ਖਰੂਪੀ ਮਲੁ ਚਿਨੇ ਥੀ ਧੋਵਣੀ ॥ ਤੇ ਦੂਜਾ ਸਰ
 ਵਨਿ ਗਿਆਨੁ ਹੈ ॥ ਜੋ ਸੁਣਨਾ ਅਰੁ ਕਮਾਵਣਾ ॥
 ਏਕੁ ਗੁਰਾਤਿ ਹੈ ॥ ਤੇ ਦੂਜਾ ਨਿਪਾਭੁ ਗੁਰਾਤਿ ਹੈ ॥ ਤੇ ਗੁਰਾਤਿ

ਏਹੁਹੋ ਜੇਦਾਹਰਾਬੁਨੁਸੁਆਮੀਜਾਣਨਾ ॥ ੭੮

੭੮

ਪਨੁਸੇਦਕੁਜਾਣਨਾ ॥ ਤਨੁਮਨੁਪਨੁਜਬੁਦਾਹਰਾ

ਬੁਨੁਸੇਪਛਰੁਦਾ ॥ ਜਿਸਕੀਦਸਤੁਤਿਸੁਆਰੋਚਾ

ਖੋ ॥ ਪੁਰਕੀਅਗਿਆਮਾਨੇਮਾਥੋ ॥ ਤਿਸਤੇਰੋਚਾ

ਦੁਕਰੋਨਿਹਾਲੁ ॥ ਨਨਕਜਾਹਿਬੁਜਨਾਦਇਆ

ਲਾ ॥ ਤਤੇਏਹੁਦਚਨੁਸੁਇਕੋਸਭੇਸਿਖਨਰਾਇ

ਦਾਸਥੀਆਨਕਿਸਿਖਾਂਟੀਸੇਦਾਟਹਲਲਰੇ

ਕਰਨਾ ॥ ਤੇਗੁਰੂਕੀਬਾਣੀਨਾਲਿਹਿਤਕੀਤੇਨੇ ॥

ਸਭੁਦਾਨਾਉਧਾਰੁਹੋਇਆ ॥ ੪੯ ॥

॥ ਸਾਖੀਹੋਬੁਨੁਦੀ ॥

॥ ਗੁਣੀਲਾਲੁ

ਬੁਧਵਾਰ ਤੇ ਦੁਰਗਾ ਤੇ ਜੀਵੰਦਾ ਹਾਜਰ ਰੂਪ ਰੂਪ
ਗਾਨ ਜੀਵੰਦੇ ਪਾਸ ਮਾਏ ਤੇ ਮਰਦਾਸ ਕੀਤੀ ਜੇ
ਮਸਾਨੂ ਚਿਪਾਰੁ ਕਿਉ ਕਾਰਿ ਹੋਵੈ, ਤਾਂ ਬਚ
ਨਹੋਇ ਮਾਪਰ ਚਿਪਕਾਰ ਦੇ ਸਮਾਨ ਹੋ ਚੁਕੁ ਝੁਨੀ
ਪਰ ਚਿਪਕਾਰੁ ਭੀ ਤਿਨ ਪ੍ਰਕਾਰ ਦਾ ਹੋਇ ਕੋ ਜੇ
ਮਾਪਣੇ ਪਾਸ ਪਦਾਰਥ ਹੋਵਨਾ ਜੇ ਮਾਪ ਭੀ ਜੁ
ਗਾ ਤਿਨ ਲਵਰਤਣਾ ਤੇ ਨਾਲੇ ਗਾਰੀ ਬਾਨੂ ਮਨ
ਬਾਨੂ ਭੁਜਨ ਦਾ ਲਿਖਾਨੂ ਵੀ ਖਾਈ ਮੇ। ਬਹੁੜੇ
ਜੇ ਮਾਪਣੇ ਸਰੀਰ ਥੀ ਕਿਸੇ ਦੀ ਸੇਵਾ ਟਹਲ ਕਰੀ
ਮੇ ਤੇਰਸ ਨਾ ਕਰ ਕੇ ਭੀ ਜੇ ਬਚਨੁ ਮਨੀ ਦਾ ਹੋਵੈ

ਤਾਭੀ ਕਿਸੇ ਦਾ ਭੁਲਾ ਕਰੀ ਮੇ। ਬਹੁੜੇ ਰਿਅਮਾਨ ਪਿ
 ਮਾਨ ਦਾ ਭੀ ਰਸ ਨਾ ਕਰ ਕੇ ਉਪਦੇਸ਼ ਕੀਜੇ। ਤੇ ਮਨ ਕ
 ਰ ਕੇ ਭੀ ਸਭੁ ਸਦਾ ਭੁਲਾ ਮੰਗੀਏ। ਤਾਂ ਓਹਿ ਸਿਖ ਮੇ
 ਸੇ ਹੀ ਸਭੁ ਦਾ ਸਿਖਾ ਦੇ ਨਾਲ ਪਰ ਉਪਕਾਰ ਕਰਨ ਤਾਂ ਓ
 ਨਾ ਦਾਏ ਸੇ ਸੇਵਾ ਟਹਲ ਕਰ ਕੇ ਉਧਾਰੁ ਹੋਇਆ ।

੪੨। ॥ ਸਾਖੀ ਹੋਰੁ ਚਲੀ ॥ ॥ ਜਗਾ ਜਾਤ ਦਾ
 ਧਰਣੀ ਗੁਰੂ ਮੰਗਾ ਦਜੀ ਨੀ ਸਰਨੀ ਗਾਇਆ ਜੇ ਮੇਨੂ
 ਤੁਸੀ ਬਚਨੁ ਕਹੇ ਤਾਂ ਮੇਘ ਵਿਬਾਹੁ ਛਰ ਕੇ ਫਕੀਰੁ ਹੋਇ ਜ
 ਦਾ ਹਾਂ ਮੇ। ਇਕੁ ਜੇ ਗੀਨੂ ਮਿਲਿਆ ਸਾ। ਤਾਂ ਓਹ ਸਾਮਾਇ
 ਕੇ ਮਾਖਿ ਮਾਹੋ ਜੇ ਪਰਬੰਧਨ ਰੂਪੁ ਹੋ। ਤੂੰ ਪ੍ਰਥਮੇ ਪ

ਸੇ

ਰਿਬਾਰਿਨਾਤਿ ਮਾਰੁ ਕਰਿ ਮੇਘੇ ਤਾਂ ਬਹੁੜੇ ਮੇਤੁ ਸਾਨੁ
ਉਪਦੇਸੁ ਕਰਨਾ ਹਾਂ ॥ ਤਾਂ ਬਚਨੁ ਹੋਇ ਮਾਜੇ ਗੁਕੀਤਿ
ਮਾਤੇ ਪਾਰਿਛੇ ਨਿਮਾਉ ਪਾਰੁ ਹੋਇ ॥ ਤਾਂ ਫਕੀਰ
ਹਟੀ ਮਾਤੇ ਕਿਉ ਝਗੜਨੇ ਫਿਰਨਾ ॥ ਜਿਵੇ ਕਦ ਲੁਕਿ
ਜਿਹੀ ਜਲਨੇ ਰਹਿਨ ਹੋ ॥ ਤੇ ਸੁਰਜ ਦਲ ਪਿਆਨੁ ਰ
ਖਨਾ ਹੋ ॥ ਤੇ ਸੇ ਗੁਰਮੁਖਿ ਦਿਨੇ ਗੁਸਤਨੇ ਰਹਿਨੇ ਹੋਨਾ ॥
ਤੇ ਗੁਰੂ ਕੇ ਨਮਿਤਵੈ ॥ ਟਹਲ ਕਰਨੇ ਹੋਨਾ ॥ ਤੇ ਫਕੀਰ ਹੋਇ
ਕੇ ਕਿਸੇ ਬੀਲੇ ਖਾਵੇ ਗਾਤਾ ॥ ਮਾਪਣੇ ਤਪਵਾ ਬਲੁ
ਓਨਾ ਨੂਵੰ ਸੁੰਦੇ ਦੇ ਗਾ ॥ ਤੇ ਜੇ ਗੁਸਤੀ ਹੋਇ ਕੇ ਭਗ
ਤਿ ਕਰੇ ਗਾ ॥ ਓਹੁ ਭੀ ਉਸਤੇ ਰਹੇ ਗੀ ॥ ਤੇ ਜਿਸ ਸਾ

ਧਸੰਤਦੀਸੇਦਾਟਹਲਕਰੇਗਾਓਹੁਭੀਉਸ
 ਨੂਛਲੁਹੋਵੇਗਾਜੈਸੇਕੋਈਗਊਨੁਪਾਸੁਅ
 ਰੁਖਾਇਦਿਖਵਾਵਦਾਹੈ। ਤਾਂਓਸਦਾਦੁਪੁਦੁ
 ਹਿਲੇਲੇਦਾਹੈ। ਤਾਂਭਾਈਜਗਾਦਿਚੇਗਾਸਤ
 ਦੇਸਿਖਾਦੀਸੇਦਾਟਹਲਕਰੇਗਾਓਸਦਾਓਧਾਰੁ
 ਏਸੇਕਰਿਹੋਇਆ॥੪੩॥ ਸਾਖੀਹੋਰੁਚ
 ਲੀ। ਭਾਈਖਾਨੁਤੇਭਾਈਆਈਆਦੇਵੈਪਉ
 ਪਤੁਹੈਸਨਤੇਗੋਵਿੰਦੁਭੰਡਾਰੀਖਤੀਹੈਸੀਏਹ
 ਭੀਗੁਰੂਅੰਗਦਜੀਦੀਸਰਨਗਏ। ਗਰੀਬਨ
 ਵਾਜਕੋਈਅੇਸਾਗੁਣੁਕਹੀਅੇ। ਜਿਸਦਿਚਿ

ਸਭੇਗੁਣ ਪਾਪ ਤਿਹੋਵਨਿ। ਤਾਂਬਰਨੁ ਹੋਇਆ
ਮਹਾਰਾਜ ਦੀ ਭਗਤਿ ਸਭੁਣਾ ਗੁਣਾ ਦਾ ਗੁਣੁ ਹੈ।
ਤਾਂਓ ਨਾਕਹਿ। ਅਭੁਗਤਿ ਕਿਤਨੇ ਪਕਾਰ ਦੀ ਹੋ। ਸੁ
ਹੁਕਮੁ ਹੋਇਆ ਤਿਨ ਪਕਾਰ ਦੀ ਭਗਤਿ ਹੈ। ਪਿਥ
ਮੇਨੋ ਧਾ ਭਗਤਿ ਹੈ। ਦੂਜੈ ਪੇਸਾ ਭਗਤਿ ਹੈ। ਤੀਜੇ
ਪਰਾ ਭਗਤਿ ਹੈ। ਤਾਂਓ ਨਾ ਅਰਦਾਸ ਕੀ ਤੀਜੇ ਜੀਥੇ
ਲਕੇ ਤਿਨਾਂ ਹੀ ਭਗਤਾ ਦਾ ਸਬੁ ਪਕਹੀ ਮੇ। ਤਾਂਬ
ਚਨੁ ਹੋਇਆ ਨੋ ਧਾ ਭਗਤਿ ਨੇ ਪਕਾਰ ਦੀ ਹੈ। ਪਰ
ਜੇਨ ਦਾ ਵਿਚੋ ਇਕੁ ਪਾਪ ਤਿਹੋਵੈ ਸੋਭੀ ਕਲਿ
ਆਣ ਕਰਦੀ ਹੈ। ਜੇਨ ਦਾ ਹੀ ਪਕਾਰਾ ਦੀ ਪਾ

ਪਤਿਹੋਵੈਤਾਵਾਹਗੁਰੂਦਿਚਿਮਿਲਾਇਨੇਦੀਹੋ
 ਪਿਥਮੇਏਹੁਕੁਗਤਿਹੋਜੇਸਤਿਗੁਰਾਦੇਵਚਰਨ
 ਸਰਪਾਸੀਜੁਗਤਿਸਦਨਕਰਨੇਦੂਜੀਏਹੁਕੁਗ
 ਤਿਹੋਜੇਆਪਕਥਾਕੀਚਤਨੁਕਰਨਾਤੀਜੀਏਹੁਕੁ
 ਗਤਿਹੋਜੇਰਾਮਨਾਮਬਿਨਾਆਪਣਾਸਮਾਨਗੁਜਾ
 ਰਨਾਸਾਸਿਸਾਸਿਸਿਮਰਨੁਕਰਨਾਨੈਥੇਏਹੁਹੋ
 ਕੁਗਤਿਜੇਪ੍ਰਮੇਸਰਦੇਚਰਨਾਵਾਪਿਆਨੁਕਰਨਾ
 ਤੇਸੀਤਾਦੇਚਰਨਪੈਦਣੇਸੀਤਾਦੀਪਾਣੀਪਖੇਦੀ
 ਚਾਪੀਦੀਟਹਲਕਰਨੀਪੰਜਵੀਸੀਤਾਸਾਧਾਨੁਓ
 ਤਮਭੇਜਨਦੀਬਸਤਾਦੀਸੇਵਾਕਰਨੀਛੁਦੀਗੁ

ਰਾਵੇਚਰਨਾਟੀਗੁਰਾਵੇਦੁਆਮਾਰੇਟੀਸਦਾਬੰਦਨਾ
ਨਮਸਕਾਰਕਰਨੀ। ਪ੍ਰਦਖਣਾਕਰਨੀ। ਸਤਿਵੀ
ਭਗਤਿਆਪਨੁਦਾਸਜਨਣਾ। ਤੇਮਹਾਰਾਜਨੂਜੁ
ਆਮੀਜਨਣਾ। ਸਭਤਨੁਮਨੁਪਨੁਪ੍ਰਮੇਸਰਦਾਜ
ਨਣਾ। ਅਠਵੀਏਹੁਭਗਤਿਹੋਜੇਮਹਾਰਾਜਨੂਆ
ਪਣਾਸਖਾਮਿਤ੍ਰਜਾਨਣਾ। ਜੇਮੀਤਦਾਭਲਾਹੀ
ਚਿਤਵਤਹੋਤਾਮੇਰੇਮਹਾਰਾਜਮੀਤਹੋਨਾ। ਜੇਕਰ
ਨਰੋਸੇਮੇਰਾਭਲਾਹੀਕਰਨਰੋ। ਤੇਨਾਵੀਏਹੁਭਗ
ਤਿਹੋਤਨੁਮਨੁਪਨੁਜਭੁਦਾਹਗੁਰੂਜੈਪਛਡਣਾ
ਆਪਣਾਕਛੁਨਜਾਨਣਾ। ਏਹੁਨੈਧਾਭਗਤਿਹੋ

॥ ਬਹੁਰੇ ਪ੍ਰੇਮਾ ਬੁਗਤਿ ਕਹਿ ਤੇ ਹੋਨਾ ਜੇ ਸੇ ਬਿਛਕਾਛੁ ॥
 ਲੁਹੇਤਾ ਹੋ ॥ ਜੇ ਸਾਵਹੇਤਾ ਹੋ ਤੇ ਕੋਰੁ ਹੋਤਾ ਹੋ ॥ ਜੇ ਪੀ
 ਲਾ ਹੋਤਾ ਹੋ ਤੇ ਪਟਾ ਹੋਤਾ ਹੋ ॥ ਜੇ ਬਿਛਕੇ ਬੀਚਹੀਰ ਸੁ
 ਏਤਾਰਹਿ ਤਾ ਹੋ ਤੇ ਲਾ ਲੁਹੇਤਾ ਹੋ ॥ ਸਵਾਦੁ ਉਸਕਾ ਮਿ
 ਠਾ ਹੋਤਾ ਹੋ ॥ ਤੇ ਸੇ ਜੇ ਮਹਾਰਾਜ ਕੇ ਪ੍ਰੇਮੀ ਹੋਨਾ ਜੇ ਏਹੁ
 ਓਨਾ ਕੇ ਲਛਨ ਹੋਨਾ ॥ ਪ੍ਰਿਥਮੇ ਰੁਦ ਨੁ ਕਰਤੇ ਹੋਨਾ ॥ ਉ
 ਭੇਸਾ ਸਲੇਤੇ ਹੋਨਾ ॥ ਤਾਤੇ ਉਨਕਾ ਮੁਖੁ ਪ੍ਰਿਥਮੇ ਸਾਵ
 ਹੋਤਾ ਹੋ ॥ ਅਰੁ ਜਿਉ ਪ੍ਰੇਮੁ ਦਧਤਾ ਹੋ ਤੇ ॥ ਮਹਾਰਿਦਿਨਿ
 ਮਹਾਰੁਪਟਤਾ ਜਾਤਾ ਹੋ ॥ ਤਾਤੇ ਓਨਾ ਕਾ ਮੁਖੁ ਪੀਲਾ
 ਹੋਤਾ ਹੋ ॥ ਅਰੁ ਜਿਉ ਜਿਉ ਸੀਤਾ ਕਾ ਸੀਗੁ ਹੋਤਾ ਹੋ ਤਿ

ਉਤਿਉਤਿਨਕਾਵਚਨਾਵੇਸਮਝਣਕਰਿਮੁਖੁਲਾ
 ਲੁਹੇਤਾਹੋਤਾਂਮਹਾਰਾਜਦੀਪ੍ਰੀਤਰੂਪੀਮਿਸਟਾਨ
 ਉਨਕੇਬੀਚਮਾਨਪ੍ਰਾਪਤਿਹੋਤਾਹੋਤਾਰਿਅਮਾਨਕ
 ਸਮਝਉਨਕਹੋਇਆਵਤੀਹੋਜਿਉਜਿਉਰਿਅਮ
 ਨਕਾਮਕਿਅਸੁਕਰਤੇਹੋਨਤਿਉਤਿਉਪਰਾਕੁਗਤਿ
 ਮਾਨਪ੍ਰਾਪਤਿਹੋਤੀਹੋਤੀਜੀਉਮਰਈਸਰਮੇਅ
 ਭੇਦਤਾਦਿਸਟਿਅਉਤੀਹੋਸੇਈਸਤਿਚਿਤਾਮਾ
 ਨੰਦਰੂਪਈਸਰਹੋਸਤਿਚਿਤਾਮਨੰਦਰੂਪਜੀਵਹੋ
 ਪਰੁਏਤਾਕੁਭੇਦਹੋਸਹਿਕਾਮਤਾਮਰੁਨਿਹਕਾਮ
 ਤਾਕਾਜੀਉਮਰਿਅਮਾਨਕਰਿਸਹਿਕਾਮੀਹੋਈਸ

ਰਗਿਆ ਮਨ ਕਰਿ ਨਿਹਕਾ ਮੀਰੋ ਸੋ ਕਾਮਨਾ ਮਰੁ ਨਿਹਕ
 ਮਤਾ ਦੇਵੈ ਕਲਪ ਤਿਹੋ ਨਾ ਜੇਈ ਸਰ ਨਿਹਕਾ ਮਤਾ
 ਕੇ ਕੁਦਰੈ ਤਿਆਗਾ ਦੇਵੈ ਮਰੁ ਜੀਉ ਸਾਹਿਕਾ ਮਤਾ
 ਤਿਆਗਾ ਦੇਵੈ ਤਾ ਦੇਵੈ ਬ੍ਰਹਮ ਰੂਪੁ ਹੋ ਨਾ ਤਾ ਖਾਨੂ
 ਤੇ ਮਾਈ ਏਵਾ ਤੇ ਗੋਵਿੰਦ ਵਾਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕਲਿਆ
 ਵੁਹੈ ਇਮਾ ॥ ੪੪ ॥

॥ ਸਾਖੀ ਹੋਰੁ ਨ ਲੀ ॥

ਜੇ ਪੁਰਸੇਈ ਮਾਗੁ ਮੰਗਾ ਦੇਵੈ ਹਜ਼ੂਰ ਰਹਿਨ
 ਸੀ ॥ ਬ੍ਰਹਮ ਦਵਾ ਸਰੀਰੁ ਉਸ ਦਾ ਸੀ ॥ ਤੇ ਸਾਹਿਬ ਦੇ
 ਹਜ਼ੂਰ ਮਾਇਆ ਨੂਹੁ ਹਿੰਦਾ ਨਹੀ ਸੀ ॥ ਤਾ ਜੇ ਪਰ
 ਸੇਈ ਮਾਜੇ ਕੁਝੁ ਲਿਗਾਰ ਨੂ ਲਗੇ ਸੇ ਸਿਖਾ ਬੀ ਲੇ

ਕੇਪੁਸਾਇਯਕਾਇਕੇਸਿਖਾਂਨੁਸਾਗਾਇਨੁਛ
 ਕੁਉਦਾਰਹੈ। ਤੇਅਸਾਪਿਪਤੁਲਾਂਜੁਨੀਅਧੈ
 ਇਕੇਪੀਲਏ। ਜੇਦਾਹਗੁਰੂਕੇਸਿਖਹੈਨਾ
 ਜਿਤਨੀਟਹਲਮੇਇਨਾਦੀਕਰਗਾਉਛਨਾਮੇ
 ਗੁਰੁਲਾਹੈ। ਸਜਿਸਸਮੇਕੋਈਸਿਖਾਮਾਵੈਓਸ
 ਨੁਓਸੇਸਮੇਪਸਾਟੁਛਕਾਵੈਆਲਸਨਾਕਰੈ।
 ਤਾਜੇਧਰਸੇਈਏਦਾਇਸਪਕਾਰਕਰਿਕਲਿ
 ਅਮਾਟੁਹੋਇਆ॥੪੫॥ ਸਾਖੀਹੋਰੁਚਈ॥
 ਅਉਤ੍ਰੀਸੋਲਦੀਚਲੀ॥ ਅਪਿਰਥੀਮੋਲੁਤੁਲ
 ਸਾਗੁਲਾਮੋਲਟੁਗੁਰਸੇਵਾਹਿਤਕਾਰੀ॥ ਗਾਉ

ਦੀ ਪਾਉਗਰ ਸੇਵਾ ਨਾਗਉਰੀ ਗੁਰ ਸਬਦ ਵੀ ੨੫
 ਚਾਰੀ। ਐਹਨੁਗਾਮੁ ਮਾਰਿ ਤਿਅਮ ਮਰੂਗਾਪੀ
 ਹਉਮੈ ਮਾਰੀ। ਸਾਹਾਰੂਰੀ ਗੁਰੁ ਲੇਕੁ ਗੁਰੁ
 ਤੁਰਗਾਤਿ ਹੋਇ। ਮਾਰੀ। ਧਾਨੁ ਛੁਰਾਤਾ ਰੂਤਰੇ
 ਦੇਗਾ ਪਾਸੀ ਕਰਣੀ ਸਾਰੀ। ਉਗਰੂ ਨੰਦੂ ਸੁਦ
 ਨਾ ਪੂਰੇ ਝਟਾ ਪਾਰਿ ਉਤਾਰੀ। ਅਲੀ। ਮਾਸਾਹ ०
 ਰੂਰੁ ਲੇਕੁ ਬੇਗੁਰਦਰਗਾ ਹਰ ਬਾਰੀ। ਧਾਧਾ
 ਬੁਲਾ ਜਾਣੀ। ਮੇਗੁਰ ਬਾਣੀ ਗਾਇਨੁ ਲੇਖਾਰੀ
 ਰੂਲੇ ਵਾਲੀ ਸੰਗਾਤਿ ਭਾਰੀ। ੧੬। ਸਾ
 ਧੀ ਹੋਰੁ ਚਲੀ। ਰੂਲੇ ਜਬ ਸਾਹਿਬ ਤੀਸਰੀ

ਪਾਤਸਾਹੀ ਗੁਰੂ ਅਮਰ ਦਾਸ ਜੀ ਯਾ ਐਉ ਤਰੇ
 ਸਾਖੀ ਮਲੁ ਤੇਤੁਲ ਸਾਭੁ ਲੇਜਾਤੁ ਦੇਹੈ ਸਾਨਿ
 ਸੋਭੀ ਦਰਸਨ ਨੁ ਆਇ ਪਾਪ ਭਿਹੈ ਏਓ ਹੁਕਮ
 ਦਲਗੇ ॥ ਅਸੀਂ ਤੁਸਾਰੀ ਜਾਤ ਹਾਂ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਅ
 ਮਰ ਦਾਸ ਜੀ ਬਿਲੇ ਗੁਰੂ ਕੀ ਜਾਤ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ॥ ੦
 ਤੁਸਰੀ ਗਾਦੀ ਹੈ ॥ ਸੋ ਸਰੀਰ ਬਿਨ ਸਜਾਵਣੇ ਹੈ
 ਨਾ ॥ ਅਗੇ ਜਾਤ ਨ ਜੋਰੁ ਹੈ ॥ ਅਗੇ ਜੀਉ ਨ ਦੇ ॥ ਜਿ
 ਨ ਕੀ ਲੇਖੇ ਪਤ ਪਵੇ ਚੰਗੇ ਕੋਈ ਕੋਇ ॥ ਥਾਥੇ ਕ
 ਰਿ ॥ ਅਜੇ ਸਰੀਰ ਏਥੇ ਹੀ ਉਪਜੇ ਹੋਇ ॥ ਏਥੇ
 ਏਨਾ ਰਹਿਣਾ ਹੈ ॥ ਤੇ ਅਗੇ ਜਾਤ ਕਿਸੇ ਨਾਲ ਨ

ਹੀ ਜਾਣੀ ॥ ਜਿਨਾਨਾ ਮੁਜਾਪਿ ਮਾਤੇ ਸੇਵਾ ਸਿਖਾਈ ॥ ੨੬
 ਕੀਤੀ ਹੋ ਪਤਿਓਨਾ ਦੀ ਲੇਖੇ ਪਵੈ ਗੀ ॥ ਤਾਮਲਣ
 ਨੇ ਮਾਇਮ ਬਾਟੇ ਕਿ ਮਾਜੀ ਮੇਨੂਭੀ ਉਪਦੇਸ਼ ਕੀ
 ਜੋ ॥ ਤਾਂਓ ਸਨੂਭੀ ਬਚਨੁ ਹੋਇ ਮਾਹਿਤੁ ਭਾਇਕੋ
 ਸਾਧਾਈ ਸੇਵਾ ਕਰਨੀ ॥ ਬਹੁ ਰੋਗ ਮੁਤੇ ਦੀ ਪਾਤੇ
 ਉਗ ਸੇਨੁਤੇ ਨਗ ਉਰੀ ਮਾਇਚਰਨੀ ਲਗੇ ॥ ਤਾਂਓ ॥
 ਨੁਬਚਨੁ ਹੋਇ ਮਾਮਾ ਮਾਇਮਾ ਸਿਖਾਈ ਸੇਵਾ ਕ
 ਰਨੀ ॥ ਤੇਰਾਰ ਘਨੀ ਮਾਮੀ ਮਿਤੁ ਦੇਲੇ ਬੇਨੁ ਕੇਗੁ
 ਰੂਕੀ ਬਾਇਦਾ ਵੀਚਾਰੁ ਕਰਨਾ ॥ ਜਿਉ ਕਰਿ ਬੇਨੀ
 ਬੇਨਾ ਲਗਾ ਹੀ ਹੋਈ ਹੋ ॥ ਤੇਰਾਰ ਉਗਲੀ ਮਾ

ਬਾਹਰਿ ਰਹਿਦੀ ਹੋ। ਤਾਂ ਸਭੁ ਠਾਨੁ ਪਾਰਉਤਾਰਦੀ
ਹੋ। ਸਤਿਉ ਮਨੇ ਪਹਰਿ ਮਾਪਣੇ ਪਾਰਿ ਦੇਕੀ ਮਕਰ
ਦੇ ਹੋਨ। ਤੇਰਾਰ ਘਨ੍ਹੀਆ ਗੁਰੂ ਕੀ ਬਾਣੀ ਵੀਚ
ਰਹਿਦੀ ਹੋ। ਤਾ ਗੁਰੂ ਸਭ ਕੀ ਮਸਵਾਰਦਾ ਹੋ। ਬਹੁਨੁ ਮੇ
ਰਣੁ ਤੇਰਾ ਮਾਹਿ ਤੇ ਮਮਰੂ ਗੋਪੀਆ ਮਾਇਰ ਰਨ। ਇ
ਗੋ ਗਰੀ ਬਾਨਿ ਦਾਜਾ ਮਸਾਨੁ ਉਪਿ ਦੇ ਸਕਰੀਏ
ਬਚਨੁ ਹੋਇ ਮਾਗਾ ਏਹੁ ਹਉ ਮੇ ਬੁਗੀ ਬਲਾ
ਇਹੋ। ਤੇ ਮਾਇ ਹੁੰਦੀ ਹੀ ਬਾਣਿ ਖਲੋਤੀ ਹੋ। ਤੇਏ
ਹੁਪ ਮੇ ਸਰਵ ਲੋਕੁ ਲਾਇ ਛੇਡਤੀ ਹੋ। ਜੇਏ ਸ
ਨੁ ਵਿਚੋ ਦੁਰਿ ਕਰੇ ਗਤਾ ਤੁਸਾਨੁ ਪਮੇ ਸਰਨਾ ਲ

ਗੀਤੁ ਤੇਵੇਗਾ ਤਾਂ ਓਨਾ ਪਾਇਆ ਗਰੀਬ ਨਿਵਾਜ ੨੧
 ਹਉ ਮੇਕਉ ਕਾਰਿ ਮਰਣੀ ਹੋ। ਤਾਂ ਬਚਨੁ ਹੋਇਅ ੦
 ਸਰੀਰਨੁ ਤੂ ਠਾਜਾਣਨਾ ਜੇਕੋਈ ਇਸਨੁ ਭਾਲਾ
 ਬੁਰਾ ਕਹੈ ਤਾ ਸਹਾਰਨਾ। ਬਹੁਨੁ ਸਹਾਰੁ ਤੇ ਗੀਗੁ ਤੇ
 ਭਾਰੁ ਆਇ ਚਰਨੀ ਲਗੇ। ਤਾਂ ਓਨਾ ਨੁ ਬਚਨੁ ਹੋਇ
 ਅਸਿਖਾ ਨਾਲ ਭਾਉ ਬਗਤਿ ਕਰਨਾ। ਤੇ ਪਸਾਰੁ
 ਵਰਤਾਇ ਛਕਣਾ। ਜਿਸ ਦੇ ਲੋਸਿ ਬੁਕੋਈ ਅ ੦
 ਵੇਓ ਸੇਵੇ ਲੇ ਪਸਾਦਿ ਦੀ। ਸੇਵਾ ਕਰਨੀ।। ਤੇਵਾ
 ਹਗੁਰੂ ਦੇ ਨਾਮ ਨਾਲ ਪਿਆਰੁ ਕਰਨਾ। ਤੇ ਗੁਰੂ ਕੇ
 ਸਬਦਨੁ ਮੰਨਣਾ। ਅਟਮ ਕੁਥਰੇ ਭੁਗੀਨੁ ਨਹੀ

ਸੇਵਣਾ। ਬਹੁਰੋਖਾਨੁ ਛੁਗਾਤੇ ਤਾਰੂ ਤੇ ਵੇਗਾਪ
ਸੀਤੇ ਉਗਰੂ ਤੇ ਨੰਦੂ ਬੁਟਨਾ ਤੇ ਪੁਰੂ ਤੇ ਵੰਗਾਏ
ਹੁਆਣੁ ਚਰਨਿ ਲਗੇ। ਤਾਓ ਨਾਨੁ ਬਚਨੁ ਹੋਇ
ਅਮਾਗੁਈ ਸਿਖੋਇ ਸਕਲ ਜਾਗਾਇ ਚਿਜੇਹ
ਰਕੇ ਸਿਖਾਨੁ ਗੀਤੁ ਨਾਲ ਪਾਸਾ ਦੁਖ ਦਾ ਦਦਾ
ਜੁਮ। ਓਸ ਦਾ ਜਗਾ ਦੇ ਸਾਮਾਨੁ ਹੁੰਦਾ ਹੋ। ਕਲ
ਜੁਗਾ ਦਾ ਜਗਾ ਹੁੰਦਾ ਹੋ। ਜੇਵੰਨੁ ਖਾਵਣ ਵਾਲੇ
ਹੋਨ ਓਨਾ ਦਾਏ ਥੋਭੀ ਧਨੁ ਦਧ ਦਾ ਹੋ। ਤੇਅ
ਗੋਭੀ ਓਨਾ ਨੁਅਨੇ ਕਣ ਲੁਪਾਪ ਤਿਉਂ ਦਾ ਹੋ।
ਬਹੁਨੁ ਅਲੀਅਮਾ ਤੇ ਸਹਾਰੂ ਛੀਥੇ ਅਮਾਇ

ਚਰਨੀ ਲਗੇ। ਤਾਂ ਬਚਨੁ ਹੋਇਆ ਸਿਖਾ ਦੇ ॥ ੨੨ ॥
 ਮੇਲੇ ਬਸਤ੍ਰ ਧੋਵਣੇ। ਪਾਟੇ ਸੀ। ਵਿਦੇਵਣੇ।
 ਤੁਸੀਂ ਭੀ ਉਜਲੁ ਹੋਵੋਗੇ। ਤੇਤੁ ਸਾਡਾ ਗੁਰੁ ਨਾ
 ਲਗੀ ਦੁਹੋਵੋਗੇ। ਸਿਖ ਤੁਸਾਡੇ ਰਿਦੇ ਦੀ ਮੇਲੁ
 ਧੋਵਨਗੇ। ਬੁਝਾ ਪਾਧਾ ਮਾਇ ਚਰਨੀ ਲਗੇ।
 ਓਸਾ ਅਰਦਾਸ ਕੀਤੀ ਜੀ ਮੇਥੀ ਤਾਂ ਸੇਵਾ ਟਹ
 ਲਕੁ ਸੁਨੀ ਹੋਇ ਸਕਦੀ। ਤਾਂ ਬਚਨੁ ਹੋਇਆ ॥
 ਗੁਰਾਂ ਕੀ ਬਾਣੀ ਕਥਾ ਕਰਕੇ ਸਿਖਾਨੁ ਸੁਣਾਵਣੀ।
 ਨਾ ਲੇਖੇ ਬੀ ਗੁਰੂ ਕੇ ਨਾਮਿ ਤੁਲਿਖ ਦੇਵਣੀ।
 ਗਣਕੁ ਸੁਨੀ। ਤੇਰੀ ਪਾਲ ਬਧਾ ਮਾਪਕੋਈ

ਦੇਜਾਏ। ਤਾਂ ਦਰਭਲੇ ਵਣੀ। ਬੇਰੀਏ ਹਾਸੇ ਵਾਹੈ।
ਜਿਤਨੇ ਰੁਸੀ ਨੂਲੇ ਵਾਲੀਏ ਸਿਖ ਹੋਊ ਸਭਣ
ਨੂਏ ਹੁਸਾਝਾਊ ਪਦੇ ਸੁਹੈ। ਜੋਗੁ ਗਾਏ ਪਰਬ
ਦੇ ਦਿਨ ਸੀ ਗਰਾਂਦਉ ਮਾਵਸ ਵੈ ਸਾਖੀ ਨੀਪ
ਮਾਲਾ ਵਸ ਹਰਾ ਸਭਣਾ ਦਿਨਾ ਵਿਛਿ ਸਭਣ
ਸਿਖਾ ਮਾਪ ਵਿਚਿ ਮਰਦਾ ਸਕਾ ਰੋਕੈ ਮਾਪ
ਦੀ ਸਰਧਾ ਨਾਲ ਮਾਇ ਮਾਰੂ ਕੁਰਨੀ ਪਸਾ
ਦੁਕਰਨਾ ਕਨ੍ਹਾ ਹੁਕਰਨਾ ਗੁਰੂ ਕੇ ਨਾਮਿ ਸੁਵ
ਰਤਾ ਵਣਾ ਗਰੀਬਾ ਸਿਖਾ ਨੂਬ ਸਤ੍ਰੁਦੀ ਲੇ
ਨੂਵਾ ਲੇ ਨੂਬ ਸਤ੍ਰੁਦੇ ਵਣਾ ਪਸਾ ਦਿਵੀ ਲੇ

ਨੂਹੋਵੈਤਿਸਨੁਪਸਾਦੁਛਕਾਵਣਾ ਅਮਰਦਾਸ ੨੬
 ਕਰਕੈਪੇਸਾਰੁਪਯਾਜੇਹਾਕਿਸੇਦੀਸਰਧਾ
 ਤੇਦੈ। ਸਿਖਨੁਇਕਠਾਕਰਕੈਉਸਦਾਕਾਰਜੁ
 ਕਰਿਦੇਵਣਾ। ਤੁਸਾਰੁਆਪੁਤਾਪੋਤਿਆਤੁ
 ਕੁਏਹੁਰਹੁਰਾਸਚਲੈਗੀ। ਸਦਾਸਿਖੀਤੁਸਾ
 ਰੇਘਾਰਿਹੋਵੈਗੀ। ਤੁਸਾਸੀਸਾਕੋਈਨਹੀਕਰ
 ਨਾ। ਇਸੇਕਰਿਲਗੇਦਰਤਇਸਭੁਣਾਸਿਖ ੦
 ਦਾਉਧਾਰੁਹੋਇਆ। ੪੬। ਸਾਖੀਹੋਰੁ
 ਚਲੀ। ਘਉਨੀਸਤਾਰਵੀਚਲੀ। ਸਨਖਭੁ
 ਰਾਈਤੀਠਥਾਸਭੁਰਵਾਲਸਭੇਸਿਰਦਾਰਾਪੁ

ਰੋਮਾਣਕਚੰਦੁਹੋਥਿਸਨਦਾਸੁਪਰਵਾਰਸਥਾ
 ਠਾਪੁਰਖੁਪਦਾਰਬੁਜਾਣੀਐਤਾਰੁਭਾਰੁਦਾ
 ਸਦੁਆਗਾਮਹਾਪੁਰਖੁਹੋਮਹਾਨੰਦੁਥਿਧੀ
 ਚੰਦੁਬਧਿਥਿਮਲਦੀਚਾਰਾਬਰਸੁਦਾਭਰੇ
 ਥੇਟਨ੍ਹਾਰੁਗਰੁਦਾਸੁਲੇਤਕਿਮਾਰਾਨਦੀਪ
 ਜੇਨ੍ਹਾਰੁਥਾਥੇਸਾਰੁਬੁਲਾਸਾਰਿਮਾਰਾ
 ਮਾਈਮਾਜਾਪਾਜਾਣੀਮਾਨਿਨਦੀਮਾਥੁ
 ਲਰੁਗੁਰੁਪਿਮਾਰਾਕੁਲਸਾਵਹੁਗਾਜਾਣਿ
 ਐਮੇਗੁਰੁਓਪਦੇਸਮਮਵੇਸਮਮਚਾਰਾਸਤਿ
 ਗੁਰੁਸੁਦੁਸਵਾਰਣਹਾਰਾ॥੧॥ ਸਾ

ਖੀਹੋਰੁਚਲੀ॥ ਭਾਈਤੀਰਥਾਸਰੁਰਵਾਲਾਮਾ ੬੦
 ਨਕੇਗੁਰੂਰਾਮਦਾਸਜੀਦੀਸਰਗਨਿਪਾਉਮਾ
 ਕੇਅਸਾਧਾਰਿਦੇਉਧਾਰੁਹੋਦੈ॥ ਤੁਥਚਨੁਹੋ
 ਉਮਾਸਚੁਜੇਹਾਹੋਰੁਕੋਈਧਰਮਨਹੀ॥ ੫
 ਥੋਭੀਸਚੁਬਲਣਤੇਗਿਰਿਓਭੀਸਚਿਅਮਾ
 ਹਿਣਾ॥ ਤੇਰੂਜੈਸਾਧਾਪੁਕੋਈਨਹੀ॥ ਤੂਰੂ
 ਨਹੀਕਮਾਵਣਾ॥ ਇਸੇਕਾਰਿਕੇਭਾਈਗੁਰਬ
 ਦਾਕਲਿਆਣੁਹੋਉਮਾ॥ ੪੫॥ ਸਾਖੀ
 ਹੋਰੁਚਲੀ॥ ਭਾਈਪੁਰੋਤੇਭਾਈਆਣਕਚੀਦੁਤੇ
 ਵਿਸਨਦਾਸੁਤਿਨੇਸਿਖਸਾਹਿਬਚੋਖੀਪਾਤੁਸਾ

੪

ਹੀ ਦੇ ਹਜ਼ੂਰ ਆਖੇ ॥ ਅਸਾਨੁ ਅੰਮ੍ਰਿਤਾਉ ਪਦੇ
ਸੁਕਰੇ ॥ ਅੰਜਿ ਸਕਰਿ ਅਸਾਨੁ ਜਨਮ ਅਰਨੁ ਕ
ਟੀ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ॥ ਤੇ ਸਣੇ ਕੁਟੰਬ ਤੇ ਪਰਵਾਰ ਅਸਾਨੁ ਉਪ
ਰੁਹੇ ਦੇ ॥ ਤਾਂ ਬਚਨੁ ਹੋਇ ॥ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਪਿਭੀ ਗੁਰੂ ਕੇ
ਸਿਖਾ ਦੀ ਸੇਵਾ ਟਹਲ ਕਰਨੀ ॥ ਪੁਤ੍ਰਾ ਧੀਆ
ਪਾਸੇ ਕੁੀ ਸੇਵਾ ਟਹਲ ਕਰਾਉਣੀ ॥ ਇਸ ਤਰਾ
ਜਾਣਨਾ ਕੇ ਜਿਵੇ ਅਸੀਂ ਦਾ ਹਰੁ ਰੂਪੇ ਟਹਲੀ ਏਹ
ਅੰਤਿ ਦੇ ਅਸਾਨੁ ਪੁਤ੍ਰ ਸਭ ਦਾ ਹਰੁ ਰੂਪੇ ਟਹਲੀ ਇ
ਹੈ ਨਾ ॥ ਤੇ ਜਿਸ ਤਰਾ ਪੈਸਾ ਖਸਮ ਦਾ ਖਸਮ ਦੇ ਬੁਹੇ
ਤੇ ਥੀ ਨਾ ਰੂਪੀ ਦਾ ਹੈ ॥ ਤਾਂ ਸਭਾ ਚਿੰਤਾ ਖਸਮ ਨੂੰ ਤੇਰੀ

ਹੈ॥ ਤਿਵੇਂ ਸਭ ਕਿਛੁ ਵਾਹ ਗੁਰੂ ਕਾ ਕਰਿ ਜਾਣੇ ਤਾ ਵਾਹ ੬੯
 ਗੁਰੂ ਨੂ ਸਭਾਇ ਸਦੀ ਸਰਮ ਪਉਦੀ ਹੈ॥ ਤਾਂ ਇਸਦਾ
 ਕਾਇਆ ਟੁਰੀ ਦਾ ਹੈ॥ ਤਾਂ ਇਸੇ ਕਰ ਕੇ ਭਾਈ ਪੁਰੋਤੇ
 ਮਾਣਕ ਚੰਦੁ ਤੇ ਬਿਸਨ ਦਾ ਸੁਇ ਸੇ ਕਰ ਕੇ ਓਨਾ ਦਾ
 ਕਾਇਆ ਟੁਰੀ ਹੋਇਆ ੪੮॥ ਸਾਖੀ ਹੋਰ
 ਚਲੀ॥ ਭਾਈ ਪਦਾਰਥ ਤੇ ਭਾਈ ਤਾਰੂ ਤੇ ਭਾਈ ਭਾ
 ਰੂ ਤੇ ਨੇ ਗੁਰੂ ਰਾਮ ਦਾ ਸਜੀ ਦੇ ਪਾਸਾ ਮਾਏ॥ ਮਸੇਰੇ
 ਵਾਨੁ ਲਗਾ ਹੋਇਆ ਹੈ॥ ਸੀ॥ ਕਥਾ ਕੀ ਰਤ ਨੂੰ ਹੀ ਦਾ
 ਸੀ॥ ਤੁਥ ਗੁਰੂ ਕੇ ਵਚਨ ਨੂ ਸੁਣਿ ਕੇ ਓਨਾ ਦੇ ਮਨ ਵਿ
 ਚਿਤੁ ਉਮਾਇਆ॥ ਤਾਂ ਓਨਾ ਮਰਦਾ ਸਕੀਤੀ

ਗਰੀਬਨਵਾਜਾਅਸੀਪਰਾਕੁਟੰਬਾਵਿਚਿਪਲੇਟੇ
ਰੇਏਹਾਂਸਕਿਰੇਵੇਏਸਬਦਥਾਣੀਪਨ੍ਰਿਸੁਣਨਹਿ
ਸਕਦੇ। ਅਸਾਧਾਕਿਸਪਕਾਰਉਧਾਰਹੋਵੇਗਾਸੁੰ
ਬਚਨੁਹੋਇਆਸਿਰਿਸਿਰਿਰਿਜਕੁਸੰਬਾਹੇਠਕੁ
ਰੁਕਾਹੇਅਨੁਕੁਉਕਰਿਅਾਸ੍ਰੇਭੇਜੀਅਵਾਹਗੁਰੂ
ਨੇਉਤਪਤਿਕੀਤੇਹੋਨਸਕੁਣਾਦਾਰਿਜਕੁਪਹਿਲੇਉ
ਤਪਤਿਕੀਤਾਹੋ। ਤਾਤੇਤੁਸੀਗੁਰੂਕੇਦੁਆਰੇਸਿਦ
ਕੁਕਰਕੇਥੇਨਹਾ। ਤਾਤੇਤੁਸਾਡੇਸਨਥੰਦੀਆਦਾਸਿ
ਜਕੁਵਾਹਗੁਰੂਓਥੇਹੀਪਹੁਚਾਏਗਾ। ਤੇਤੁਸਾਡਾ
ਰਿਜਕੁਏਥੇਹੀਪਹੁਚਾਏਗਾ। ਤਾਓਨਾਅਪਾਇ

ਮਾਥੇ ਨਿਮਾਨੁ ਸਦ ਕੇਤੇ ਕਾਹਿ ਮਾਭਾਈ ਹੁਦਤੁ
 ਸੀਕੀ ਮਦੇਲਾਇ ਕਹੋਏ ਹੋਏ। ਹੁਇਤੁ ਸੀਘਰਿ
 ਦਾਕੀ ਮਸਮਾਏ। ਜੇਕੁ ਛੁਕੈ ਰਤਿ ਵਿਚੇ ਲਾਭੁ
 ਦੇ ਸੋਊਦ ਮੁਕਰ ਕੈ ਗੁਰੂ ਕੇ ਨਾਮਿ ਤਦ ਸਵੈ ਧੁੰਦੇ ਵਣ
 ਤੇ ਸਿਖਾਂ ਦੀਆਂ ਆਇਆਂ ਦੀ ਸੇਵਾ ਕਰਣੀ। ਤੇ ਅ
 ਸੀਏ ਬੇਹੀ ਗੁਰੂ ਕੇ ਦੁਆਰੇ ਰਹਾਗੇ। ਤੇਏ ਬੇਪਾਣੀ
 ਪਖੇ ਦੀ ਗੁਰੂ ਕੇ ਦੁਆਰੇ ਸਾਧ ਸੰਗਿ ਤਿਵਿਚਿ ਸੇਵਾ ਕ
 ਰਾਂਗੇ। ਤੇ ਕਥਾ ਕੀ ਰਤਨੁ ਸੁਣਾਗੇ। ਤੁਸਾਧਾ ਭੀਘ
 ਲਿਮਾਣੁ ਹੋਵੇਗਾ। ਤੇ ਅਸਾਧਾ ਭੀਘ ਧਾਰੁ
 ਵੇਗਾ। ਤਾਓਨਾ ਮੇਸੇ ਹੀ ਕੀਆ ਤਾਓਨਾ

ਉਧਾਰੁ ਹੋਇਆ ॥ ੪੮ ॥ ਸਾਖੀ ਹੋਰੁ ਚਲੀ ॥ ੧ ॥
 ਹਾਨੀ ਦੁਤੇ ਬਿਧੀ ਚੰਦੁ ਗੁਰੂ ਰਾਮ ਦਾ ਸਜੀ ਦੀ ਸਰ
 ਨੀਆ ਏਹੇ ਜੁਆਸਾ ਭਾਜਨ ਮੁਮਰ ਨੁਤੁ ਸੀ ਕਟੇ ਬਹੁ
 ਤੁਮ ਸੀ ਜਨਮਾ ਵਿਚਿ ਦੁਖ ਪਾਵ ਦੇਆਏ ਹਾਂ ਤੇ
 ਹੁਣੁ ਸਾਧੀ ਸਰਨ ਆਏ ਹਾਂ ॥ ਅਸੀ ਜਾਣਦੇ ਹਾਂ ਜੁ
 ਅਸਾਧੁ ਉਧਾਰੁ ਹੋਵੈ ਗਾ ॥ ਤਾਂ ਬਚਨੁ ਹੋਇਆ ਤੁਸੀ ਜੇ
 ਆਪਣੇ ਸਰੂਪ ਨੁਪਛਾਣੇਗੇ ਤਾਂ ਤੁਸਾਧਾ ਜਨਮ ਮਰੁ
 ਮਿਟੇਗਾ ॥ ਤਾਓ ਨਾ ਕਹਿਅਸੀ ਤੁਆ ਆਪਣਾ ਸ
 ਰੂਪ ਏਹੁ ਜਾਣਦੇ ਹਾਂ ॥ ਜੇ ਅਸੀ ਖੜੀ ਹਾਂ ਖੜੀ ਆਏ
 ਪੁਰੁ ਹਾਂ ॥ ਜਾਇਤੁ ਨਾਓ ਨਾ ਕਹਿਅਸਾ ॥ ਤਾਂ ਸਾਹਿ

ਬਬਚਨ ਕੀਤਾ ਜੋ ਬੜੀ ਤਾਤੁ ਸਾਨੁ ਮਾਤਾ ਪਿਤਾ ਨੇ ਕ
 ਰਿਆ ਹੈ। ਜੋ ਸਰੀਰਾ ਦਾ ਨਾਮ ਧਰਿਆ ਹੈ। ਤੁ
 ਸੀ ਸਰੀਰ ਤਾਨ ਹੀ ਏ ਹੁ ਸਰੀਰ ਤਾ ਏ ਬੇ ਹੀ ਰਹੇਗਾ
 ਤੁਸੀ ਤਾ ਪਿਛਲੇ ਸਰੀਰ ਦੇ ਕਰਮ ਕੀਤੇ ਹੋਏ ਹੁਣ
 ਬੋਗ ਦੇ ਹੋਏ। ਤੇ ਹੁਣ ਦੇ ਕਰਮ ਅਗੇ ਬੋਗੇਗੇ। ਤਾਤੁ
 ਸਾਏ ਹੁ ਸਰੀਰ ਨੁ ਮਾਪਣਾ ਬਸ ਸੁਜਾਣਨਾ। ਤੇ ਮਾਪ
 ਨੁ ਬਸਤੁ ਪਹਿਰਿ ਨ ਵਾਲਾ ਸਾਖੀ ਜਾਣਨਾ ਤਾਤੁ ਸਾਡਾ
 ਉਧਾਰੁ ਹੋਵੇਗਾ। ਓਨਾ ਅਰਦਾਸ ਕੀਤੀ ਅਸੀ ਕਿਉ
 ਕਰਿਆ ਪਣਾ ਸਰੂਪ ਪਛਾਣੀਐ। ਤੁਾਂ ਸਾਹਿਬ ਬਚ
 ਨੁ ਕੀਤਾ ਤੁਸਾ ਸਦਾ ਕਥਾ ਨੇ ਮਨਾ ਲਭਣ ਨੀ। ਤੁਸਾ

੬੩

੦

ਨੁਸਰੂਪਦੀਲਾਭੁਹੋਵੇਗੀ। ਤਾਂਓਨਾਮੇਸੇਹੀਨੇਮਨਾ
 ਲਾਸਦੀਵਕਥਾਸੁਣਨੀ। ਤਾਂਓਨਾਦਾਉਧਾਰੁਏਸੇ
 ਪਕਾਰਹੋਇਆ। ੫੦। ਸਾਖੀਹਿਰੁਚਲੀ।
 ਧਰਮਦਾਸੁਖੇਟਨ੍ਹਾਤੇਰੂਗਰਦਾਸੁਤਾਕਿਆਰੁਤੇਦੀ
 ਪਾਤੇਜੇਠਾਤੇਰੀਰਥਾਤੇਸੈਸਾਰੁਤੇਬੁਲਾ। ਸਰੇਗੁਰੂਰਾ
 ਮਦਾਜਨੀਦੇਪਾਸਮਾਏ। ਮਾਇਕੇਮਰਦਾਸਕੀ
 ਤੀ। ਓਨਾਮਾਖਾਮਾਤੁਸਾਡੀਸਰਗੀਮਸੀਮਾਏਹੰ
 ਕਿਵੇਮਸਾਡਾਉਧਾਰੁਹੋਵੇ। ਤਾਂਬਚਨੁਹੋਇਮਾਤੁ
 ਸਾਮਾਪਣੇਮਨਕਾਮਹੰਕਾਰੁਤਿਆਗਣਾ। ਜੋਸਿ
 ਖਤੁਸਾਡੇਪਾਸਮਾਏਮਾਪੇਮਾਪਣਿਮਾਪਣਾ

ਬੀਓਨਾ ਦੀ ਸੇਵਾ ਕਰਨੀ। ਤੇ ਜੇ ਬਹੁਤੀ ਕਾਮਨਾ ਕੀ ੨੪
ਸੇ ਦੀ ਹੋਵੇ ਸੋ ਸਭ ਨਾ ਰਠ ਕੇ ਅਰਣਾ ਸਕਰ ਕੇ ਉਸ
ਦਾ ਕਾਰਜ ਕਰ ਦੇਣਾ। ਤੇ ਜੇ ਬੇਸਾਧ ਸੰਗ ਤਿਕਥਾ
ਕੀਤਰਨ ਹੋਵੇ ਤਿਥੇ ਪੰਜ ਦੇ ਲੇਲੇ ਲਕੇ ਜਾਵਣਾ।
ਤੇ ਧਰਮ ਸਾਲਾ ਆਪਣੇ ਪਿੰਡ ਵਿਚਿ ਹੀ ਬਣਾਵ
ਣੀ। ਤੇ ਪਿਛਲੀ ਰਾਤੀ ਉਠਕੇ ਉਸਨਾ ਨੁਕਰ ਕੇਵਾ
ਹਗੁਰੂ ਕਾ ਨਾਮੁ ਜਪਣਾ। ਤੇ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਦੇ ਲੇਜਾ ਉ
ਕੇ ਗੰਗੇ ਬਜੀ ਦਾ ਦਰਸਨ ਕਰਨਾ। ਅਤੇ ਦੁਇ ਪਹਰ
ਸਮੇਰਨ ਕਵਲ ਪਨ੍ਹੀ ਸੁਣਨੀ। ਦੁਇ ਪਨ੍ਹੀ
ਆਦਿ ਹਰ ਹਿਰੇ ਤੇ ਦੁਇ ਪਨ੍ਹੀ ਮਾਰਾ ਤੁਜਾਵ

ਤੀਕੁਰੁਗਾਹਿਰਾਸਪਕੂਨੀ॥ਉਸਦੇਉਪਰੰਦਕ
 ਥਾਕੀਰਤਨੁਸੁਣਕੈਉਪਰੰਦਕੀਰਤਸੋਹਿਚਾ
 ਪਕੂਕੈਸੇਵਣਾ॥ਹੋਰੁਕਿਰਤਕਾਰਜੇਕਰਨੀ॥ਸ
 ਚੁਬੇਲਣਾਸਚੁਕਮਾਵਣਾ॥ਮੇਰੁਸਾਧਾਸਦਾਸੀ
 ਗਾਹਿਦਾਂਗਾ॥ਏਸੇਕਰਕੇਕਾਇਆਵੁਓਨਾਦਾਹੋ
 ਚਿਆ॥੪੧॥ ਸਾਖੀਹੋਰੁਚਦੀ॥ਮ
 ਈਮਾਏਜਾਪਾਨਈ॥ਮਾਖੁਲਰੁਜਾਤਸੁਤੁਲ
 ਸਾਵਹੁਗਾਰਾਰੇਗੁਰੁਗਾਮਦਾਸਜੀਟੀਸਰਸਿ
 ਮਾਏ॥ਬੇਨਤੀਕੀਤੀਜੀਮੇਸਾਉਪਦੇਸੁਕਰੋ
 ਜੋਦਿਚੇਰਿਸਤਦੇਅਸਾਨੁਉਦਾਸੀਹੋਵੇ॥

ਤਾਂ ਬਚਨੁ ਹੋਇਆ ॥ ਜੇ ਸੇਆਪਣਿਆ ਘਰਾਣੇ ੨੫
 ਕੀਆਨਾ ਲਧੀਤ ਕਰਦੇ ਹੋਊ ਤੇ ਸਾਗੁਰੂ ਕੀ ਬਾਣੀ ਨਾ
 ਲਾਧਿਆਰੂ ਕਰੇ ਜਿਸ ਦੇ ਲੇਗੁਰੂ ਕੀ ਬਾਣੀ ਸਬਦ ਪ
 ਨਨ ਸੁਣਨ ਨੁਥੈ ਠੇਠਾ ਸਬਦ ਦੇ ਅਰਥ ਤੇ ਪਰੇਜ
 ਨਵ ਲਾਧਿਆਨੁ ਰਖਣਾ ॥ ਮੇਰੇ ਸਰੀਰ ਦਾ ਧਿਆਨ
 ਧਾਰਣਾ ॥ ॥ ਮੇਰੀ ਬਾਣੀ ਦਾ ਉਚਾਰੁ ਕਰਣਾ ॥ ਜੇ
 ਸੇਘੋਨੂੰ ਮਸਾਲਾ ਭੁੰਦੇ ਈ ਦਾ ਹੋ ਤੇ ਕਾਜਾ ਭੀ ਕ
 ਰੀ ਦਾ ਹੋ ਤਾ ਓਸ ਦਾ ਰੋਗੁ ਕਟੀ ਦਾ ਹੋ ॥ ਥੇ ਸੇਗੁਰ
 ਦੇ ਧਿਆਨੁ ਅਰੁ ਨਾਮ ਕਊ ਕੇ ਹਊ ਮੇਦਾ ਰੋਗੁ ਕ
 ਟੀ ਦਾ ਹੋ ॥ ਹੋਰੁ ਸੁਆਜੇ ਹਨੂ ਹੋਵੇ ਸੇਹ ਥਾਧੇਰਾ

ਨਾਲਕੀ ਮੁਕਰਨਾ। ਭੇਦਾਹਿ ਗੁਰੂਕਾਨਾ ਮੁਜਾਇਆ
 ਰਹਿਣਾ। ਨਾ ਮੁਕੈ ਸਾਹੈ ਕਲਜੁਗਾ ਦਿਖੇ ਜਹਾ ਜੁਹੈ ਏ
 ਹੋਰੁ ਸਾਨ੍ਹਾ ਉਧਾਰੁ ਕਰੇਗਾ। ਸੋਊ ਨਾ ਦਾਕਾਲਾ ਮਾਣੁ
 ਇਸੇ ਕਰਕੇ ਹੋਇਆ। ੫੨। ਸਾਖੀ ਹੋਰੁ ਚਲੀ
 ਪਉਨ੍ਹੀ ਮਨਾਰ ਦੀ ਚਲੀ। ਪੁਰੀਆ ਚੂਹ ਨੂਚ ਉਧਰਿ
 ਪੇਨ੍ਹਾ ਦਰਗਹੁ ਦਭਾਭਾਰਾ। ਬਾਲਾ ਕ੍ਰਿਸਨਾ ਤ੍ਰਿਪਰ
 ਇਪੰਨ੍ਹਿਤਗਾਇ ਸਭਾ ਸੀਗਾਰਾ। ਸੁਹਨ੍ਹੁ ਤਿਲੋਕਾ
 ਸੁਰਮਾ ਸਿਖ ਸਮੰਦਾ ਸਨਮੁਖ ਸਾਰਾ। ਕੁੰਲਾਭੁਲਾਤ੍ਰੀ
 ਵੀਆਭਾਗੀ ਰਬੁ ਸੁਇਨੀ ਸੁਚਿਅਾਰਾ। ਲਾਲੁ ਬਾਲੁ
 ਦਿਜਹੋ ਨਿਹਰਖ ਵੰਤੁ ਹਰਦਾਸ ਪਿਆਰਾ। ਧੀਰੁ

ਨਿਹਾਲੁ ਤੁਲਤੀਆ ਭੂਲਾ ਚੰਡੀਆ ਭਾਬੁ ਗੁਣਿਆ
 ਫਾਗੋ ਭੁਟੇਗਾ ਮਹਾਤਿਆ ਤੇਗਾ ਮਦੁ ਸਬਦ ਵੀਚਾਰਾ
 ਤਾਂਤੁ ਮਤੇ ਮੁਕੰਦ ਹੋ ਕੀਰਤ ਨ ਕਰੈ ਹਜੂ ਰਿਕਿਦਾਰਾ
 ਸਾਧ ਸੰਗਤਿ ਪਗਾਟੁ ਪਹਾਰਾ ॥ ੧੮ ॥ ਸਾਖੀ ਹੋਰੁ
 ਚਲੀ ॥ ਪੁਰੀਆ ਤੇ ਚੁਹਨੁ ਦੇ ਦੇ ਚਉਧਰੀ ਜਾਤ ਦੇ ਹੋ
 ਸਨਿ ॥ ਤੇ ਚਉਧਰੀ ਕਰ ਦੇ ਸਨਿ ॥ ਸੁਆਸਾ ਰਿਬ ਪੰਜ
 ਦੀ ਪਾਤਸਾਹੀ ਦੇ ਹਜੂ ਰਿਮਾਏ ॥ ਤਾਂਤਾ ਮਾਣੁ ਮਰਦਾ
 ਸਕੀਤੀ ਜੀਅ ਸੀਲੋ ਕਝੁ ਭੁਬਹੁਤੁ ਬੇਲ ਦੇ ਹਾਂਅ
 ਸਾਧਾ ਭੀਉ ਧਾਰੁ ਕਿਵੇਂ ਹੋਵੇ ਗਾ ॥ ਤਾਂ ਬਚਨ ਹੋਇ
 ਅਜੇ ਤੁਛ ਰੋਗੇ ਤਾਤੁ ਸਾਧਾ ਉਧਾਰੁ ਹੋਵੇ ਗਾ ॥ ਤਾਂ

੬੬

ਓਨਾ ਅਰਦਾਸ ਕੀਤੀ ਜੀ ਅਸਾਰੇ ਪਾਸੇ ਤੂ ਨਹੀ
ਫੁਰ੍ਹਿ ਅਜਾਦਾ ਅਸੀਂ ਓਧਰੀ ਹਾਂ ਤੂ ਬੋਥੇ
ਹਲਿਨਾ ਗੁਜਰਾਨ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀ। ਤਾਂ ਬਚਨੂੰ ਹੋਇਆ
ਆਪਣੇ ਸਾਹਿਬ ਦੇ ਚਿਤ੍ਰ ਸੀਰੀ ਬਜ਼ਾਰਿ ਥੇਤੇ ਧ
ਰਮਸਾਲ ਬਣਾਓ। ਚਾਰ ਘਨ੍ਹੀਆਂ ਸਦਾ ਪੀ
ਤਕਰਕੇ ਗੀ ਬਜ਼ੀਦੀ ਕਥਾ ਬੁਠਿਆ ਕਰੋ। ਤੇਜੇ
ਸਾਰੇ ਇਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਚਿਤ੍ਰ ਤੂ ਕਮਾਵੇ। ਤਾਂ ਰਾਤੀ ਕਾਗਦਿ
ਉਪਰਿ ਲਿਖਿ ਫੁਰ੍ਹਿ ਅਕਰੋ। ਤੇ ਮਹੀ ਨੇ ਦੇ ਮਹੀ
ਨੇ ਹਜ਼ੂਰ ਦੇ ਵੀ ਦਾਰਨੁ ਮਾਵਣਾ। ਤਾਂ ਕਾਗਦੁ
ਸਾਰਾ ਆਪਣਿ ਆਪਾ ਪਾਪੁਨਾ ਦਾ ਬੁਠਾਇ

ਜਗਇਆ ਕਰੋ। ਤਾਂ ਓਇ ਜਿਵੇ ਸਾਧ ਸੰਗ ਤਿਕ ੬੧
 ਰਨ ਤੇ ਸਬਦੁ ਬਾਣੀ ਸੁਣਨ ਤਿਵੇ ਤਿਵੇ ਪਾਪਾ ਤੇ
 ਓਨਾ ਨੂਰੋ ਆਵੈ। ਤੇ ਜਿਉ ਕਾਗ ਦਿਲ ਖਕੇ ਸਾ
 ਹਿਥ ਦੇਹ ਜੁਰਾ ਆਣ ਕੇ ਸੁਣਾਵਨਾ ਤੁਵੇ ਓਨਾ ਨੂ
 ਸਰਮ ਆਵੈ। ਇਕਾ ਛਿਆ ਮਹੀ ਨਿਮਾਵੈ
 ਰਿਪਾਪਾ ਦੀ ਬਿਤਓਨਾ ਦੀ ਘਟ ਗਈ। ਤੇ ਧ
 ਰਮ ਦੀ ਬਿਤਓਨਾ ਦੀ ਵਧ ਗਈ। ਓਨਾ ਦਾਏ ਸੇ
 ਕਰ ਕੇ ਕਾਲਿ ਆਣੁ ਹੋਇਆ। ੫੩। ਸਾਖੀ
 ਹੋਰੁ ਚਲੀ। ਗੁਰਾਈ ਪੈ ਨ੍ਰਾਤੇ ਦਰਗਾਹ ਸਾਹਿਬ
 ਪੰਜ ਦੀ ਪਾਤੁ ਸਾਹਿ ਦੇ ਹਜੂਰ ਆਏ। ਅਸਾ ਨੂਕ

ਫੁਓਪਦੇਸੁਕਰੀਏ। ਤਾਂਬਚਨੁਹੋ। ਇਅਭਾਈਜਿ
ਨਾਪਛੇਦਾਨੁਕੀਤਾਹੈ। ਸੋਹੁਇਅਭਿਕੇਪਾਇ
ਅਹੈ। ਤੇਹੁਣਦਾਦਾਨੁਕੀਤਾਅਗੇਪਾਵਨਗੇ। ਸੁ
ਜੇਤੁਸਾਰੇਪਾਸਵਰਤਣਹੋਵੇਤੁ। ਅਪਣੇਪਾਵਣ
ਪੀਵਣ। ਥੋਵੇਸਭਦਾਨਪੰਨਕਰਦੇਵਣਾ। ਤਾਂ
ਜੇਓਨਾਦੇਪਾਸਹੋਵੇ। ਸੋਸਭਸਿਖਾਨਾਲਵਰਤਾਇ
ਛਕਾਨੀ। ਸੀਤਕਾਲਹੋਵੇਤਾ। ਭੂਰੇਸਿਖਾਨੁਦੇਖ
ਅਹੋਰੁਭੀਬਸਤਜੇਕਿਸੇਦੇਲਾ। ਇਕਹੋਨਸੇਲੇ
ਦੇਵਣੇ। ਇਕਸਮੇਜੇਸਿਖਬਹੁਤੇ। ਅਏਤੇਹੋ
ਰੁਓਨਾਦੇਪਾਸਕੁਛਨਹੀਸੀਤਾਂਓਨਾਅਪਣੇਘ

ਰਿਭੁਗਾਹਿਣੇਰਖਕੇਸਿਖਾਨੁਖਵਾਇਦਿਤੇਅਬ
 ਹੁਰੇਟੁਗਸਿਖਾਮਾਏਤਾਸੀਤੁਕਾਲਦਾਸਮਾਸਿ
 ਟੀਚਾਰੁਕੀਤਾਹੁਣਤਾਅਸਾਧੇਪਾਸਬਫੁਨਹੀਏ
 ਸੇਝੰਤਾਹਿਰਿਬਾਹਰਿਰਸਦੇਜਾਇਬੈਠੇਤਾ
 ਲਕਨੀਨਾਲਜਿਮੀਲਗੇਬੇਦਾਇਤਾਓਬੇਖ
 ਹਰਾਦਾਦੇਗਾਨਾਹਾਥਿਲਗਾ। ਤਾਂਓਨਾਪਾਤਿ
 ਭੀਫੁਨਾਇਲਏਤੇਸਿਖਾਣੀਭੀਪਸੰਨਤਾਲ
 ਈ। ਤੇਪਸਾਦੁਲੇਕੇਸਾਹਿਬਦੇਹਜੁਰਮਾਏ
 ਤਾਂਬਚਨੁਹੋਇਅਜੋਵਾਹਗੁਰੂਦੇਨਾਮਤੇਦੇਦ
 ਤੇਓਸਨੁਵਾਹਗੁਰੂਭਨੁਨਹੀਦੇਣਾ। ਤੁਸਾਏ

੬

੦

ਸੇਕਾਰਜਤੋਦਿਨੁਰਹਿਣਾ॥੫੪॥ ਸਾਖੀ
 ਹੋਰਚਲੀ॥ਬਾਲਾਤੋਕਿਸਨਾਦੇਵੈਘਰਦਿਸ
 ਤੁਹੈਹੋਸਨਾਤੋਬਰੂਪੀਤੁਹੈਸਨਾ ਤੇਸਰਾਦੇਹੀ
 ਤਾਵਣਾਲੇਹੋਸਨਾ ਸਾਹਿਬਪੰਜਵੀਪਾਤਸਾਹਿ
 ਦੇਹਜੁਰਆਏ॥ ਜੋਜੀਅਸੀਖਟਸਾਸਤੁਅਰੁ
 ਅਨਾਗਪਠਾਣਦੇਦਕਤੇਹਾਂਤੋਸਰਕਿਸੇਨੁਰੀ
 ਤਾਵਦੇਗ੍ਰੀਹਾਂਅਮਰੁਅਸਾਨੇਮਨਨੁਸਾਂਤਨਹੀ
 ਅੰਦਰੀ॥ ਤਾਂਬਚਨੁਹੋਇਆਜੋਸੇਹੋਰਨਾਂ
 ਦੇਸੁਣਾਵਣਦੀਸਿਅਮਾਣਪਕਰਦੇਹੋਤੈਸੇਅ
 ਪਣੇਮਨਨੁਸਮਾਵਾਵਹੁਤੁਸਾਰੁਤੁਰਤੁਕਾਲਿ

ਆਣੁ ਹੋਵੇਗਾ ਅਤੇ ਸਾਂਤੁ ਨੁਪਾਪਾ ਤਿਹੋਵੇਗਾ ਤਾਂ ਓਨ ੨੬
 ਜਬ ਆਪਣੇ ਮਨ ਨੁਸ ਮੰਤ੍ਰਾਇਆ ਤਾਂ ਸਾਂਤੁ ਓਨਾ ਨੁਮਾ ॥
 ਈਸਾਇਸ ਦਾ ਸਤਿ ਓਨਾ ਦਾ ਕਾਲਿ ਆਣੁ ਹੋਇਆ ॥
 ੫੫) ਸਾਖੀ ਹੋਰੁ ਚਲਾ ॥ ਤਿਲੋਕਾ ਜਾਤੁ ਦਾ
 ਸੁਹਨੁ ਸੁਰਮਾ ਹੋ ਸੀ ਤੇ ਮੁਗਲਾ ਦੀ ਚਾਕਰੀ ਕਰਦਾ ॥
 ਸੀ ॥ ਇਕ ਦਿਨ ਗੁਰੂ ਅਰਜਨ ਜੀ ਦੇ ਪਾਸ ਆਇਆ ॥
 ਜੋ ਅਸਾਧੂ ਕਰਮ ਜੁ ਧੁਕਰਨਾ ਹੀ ਸਾਧਰਮ ਹੋ ॥ ਅ
 ਸਾਧੂ ਕਿਉਂ ਕਹਿਉ ਧਾਰੁ ਹੋਵੇਗਾ ॥ ਤਾਂ ਬਚਨੁ ਹੋ
 ਇਅ ਜੋ ਰਿਦੇ ਕਰ ਕੇ ਹੀ ਜਾਨੀ ਕਰਨੀ ॥ ਹੋਰੁ ਅ
 ਪਣੇ ਛੁਟੀ ਧਰਮ ਤੇ ਇਸ ਥਰ ਰਹਿਣਾ ॥ ਇਕ ਸ

ਦਿਲੋਸਿਕਾਰਚਨੇਸਾਨਿ। ਸੇਤਏਕੇਨੇਘੋਨ੍ਹਦੋਨ੍ਹਾ
ਇਕਰਕੇਇਕਾਮਿਗੀਨੁਤਰਵਾਰਚਲਾਈ। ਤੇਉ
ਸਦੇਉਦਰਬੀਬਚਾਨਿਕਲਿਆ। ਤਾਂਓਸਦੇਮਨ
ਵਿਚਿਭੋਆਉਆ। ਤਾਂਓਸਨੇਕਾਨੁਦਿਓਲਵਾਰ
ਘਨ੍ਹਾਉਕੇਟੁਲੁਮਿਆਨੁਦਿਚਿਗਖਿਆਤੇਮੁਠ
ਤੁਲਵਾਰਨੀਰਖੀ। ਤਾਂਦੈਕੀਆਨੇਸਿਰਦਾਰਨੁਕ
ਹਿਆਜੋਪੰਜਰੁਪਯੇਰੋਜੁਭਾਈਤਿਲੋਕਾਪਾਵਦ
ਹੈ। ਤੇਤੁਲਵਾਰਕਾਨੁਦਿਰਖੀਹੋਈਹੈ। ਤਾਂਮੁਗ
ਲਨੇਕਹਿਆਭਾਈਤਿਲੋਕਾਆਪਣੀਸਮਸੇਰ
ਇਖਾਵੇ। ਤਾਂਭੋਆਨੁਹੋਇਕਾਰਿਓਸਿਵਾਹੁ

ਰੂਨੁ ਅਭਾਧਿ ਆ। ਤੁਓਂ ਸਦੀ ਤੁਲਵਾਰ ਮਹਾਂਉਤਪਾਤ

੧੦੦

ਲਾਦਦੀ ਵਲਾਇਤੀ ਹੋਇ ਨਿਕਲੀ। ਤੁਓਂ ਸਭ ਨਾ ਵੈਰੀ

ਆਵੇ ਮੁਹਕਾਲੇ ਹੋਏ। ਤੇ ਸਿਰਦਾਰੁ ਪਸੰਨ ਹੋਇ

ਆ। ਪੰਨ੍ਹ ਰੁਪਯੋ ਰੋਜੁ ਲਿਆਵੇ। ਤੁਓਂ ਸਦਾਰੁ ਪਯਾ

ਗੁਰੂ ਕਾਰੋ ਜੁ ਰਖੇ। ਤੇ ਸਦਾਰੁ ਪਯਾ ਰੋਜੁ ਗਰੀਬਾਨੁ ਪ

ਕਾਇਤੁ ਕਰੇ। ਤੇ ਅਦਾਈ ਰੁਪਯੋ ਮਾਪਣੇ ਨਾਲੇ

ਨੈਕਰਾਂ ਵੀ ਗੁਜਰਾਨ ਕਰੇ। ਤੇ ਸਿਖਾਨੁ ਭੀ ਪਸਾਦ

ਛਕਾਏ। ਇਸੇ ਪ੍ਰਕਾਰ ਓ ਸਦਾ ਉਧਾਰੁ ਹੋਇਆ

ਪਵ॥ ਸਾਖੀ ਹੋਰੁ ਚਲੀ। ਸਮੁੰਦਾ ਸਿਖੁ

ਰੂਮਰਜਨ ਜੀ ਦੇ ਪਾਸਾ ਮਾਇਆ। ਅਰਦਾਸ

ਕੀਤੀ ਗਈ ਬਨਵਾਜ ਸਨਮੁਖ ਕੋ ਨਹੈ ਨਾ ਤੇਵੇ ਮੁਖ
 ਕੋ ਨਹੈ ਨਾ ਭਰਨੁ ਹੋਇਆ ਜੋ ਕਿ ਸੇਕੀ ਮਨੁ ਭੇਜੀ
 ਦਾ ਤੇਕੀ ਮੁਕ ਰਿਆਵ ਦਾ ਹੋ। ਤਾ ਸਨਮੁਖ ਚਾਇ
 ਮਾਮਾਵ ਦਾ ਹੋ। ਤੇ ਜੇਕੀ ਮੁਦਿਗਾ ਸ਼੍ਰੀ ਮਾਵ ਦਾ ਹੋ
 ਤਾਂ ਸਨਮੁਖ ਨਹੀ ਹੋਇ ਸਕੀ ਦਾ। ਤੇ ਸੇਵਾ ਹਰੁ
 ਰੁਜੋ ਸਿਖਾਨੁ ਭੇਜਿਆ ਹੋ ਨਾ ਮਤੇਵਾ ਨਤੇਇ ਸਨਾ
 ਨਵਾ ਸਤੇਭੇਜਿਆ ਹੋ। ਜੇ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਦੇਲੇਇ ਸਨਾ
 ਨ ਕਰਤੇਹੈ ਨਾ ਅਰੁ ਨਾ ਮੁਜ ਪਤੇਹੈ ਨਾ ਸੇਵਾ ਨੁਕਰ
 ਤੇਹੈ ਨਾ ਸੇਵਾ ਹਰੁ ਰੁਕੇ ਸਨਮੁਖ ਹੋਤੇਹੈ ਨਾ ਤੇਜੇ
 ਕਾ ਮਨੁ ਧਰਿਦਿ ਰਿਆਰ ਜਾ ਬੀਤੀ ਹੋਤਾ ਵੇ ਮੁਖ

ਇਜਾਬੇਹੈਨਾ ਭਾਈ ਸਮੁੰਦੇ ਅਰਵਾ ਸਕੀਤੀ ਜੇਤੋਰੀ
 ਦਇਆ ਹੋਵੇਤਾ ਸਨਪੁਖ ਹੋਵੀਐ ॥ ਤਾਂ ਬਚਨੁ ਹੋਇ ॥
 ਆਜੇ ਸਿਖੁ ਸਨਪੁਖ ਹੋਤਾ ਹੋ ॥ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਕੀ ਵਾਇਅ ॥
 ਆਪੇ ਹੋਤੀ ਹੋ ॥ ਤਾਂ ਓਸਾ ਸਿਖ ਸਮੁੰਦੇ ਦਾਏ ਸੇਕਰਿ
 ਕਾਲਿਆਣੁ ਹੋਇਆ ॥ ੧੫੧ ॥ ਸਾਖੀ ਹੋਰੁ
 ਚਲੀ ॥ ਕੁਲਾਤੇ ਕੁਲਾਦਾ ਉਝੰਝੀ ਹੋ ਸਨ ਤੇ ਕੁਰੀ
 ਰਥੁ ਸੁਇਨੀ ਹੋ ਸੀ ॥ ਤਿਨੇ ਗੁਰੂ ਅਰਜਨ ਜੀ ਦੀ ਸ
 ਰਨ ਆਏ ॥ ਤਾਂ ਅਰਵਾ ਸਕੀਤੀ ਜੀ ਗਰੀਬ ਨਦਾ
 ਜਾ ਅਸੀਜਨ ਆਤੇ ਜੁਨੀ ਵਿਚਿ ਬਹੁਤੁ ਦੁਖੁ ਪਾਵਦੇ
 ਆਏ ਹਾਂ ॥ ਹੁਣੁ ਸੀਕਿ ਪਾਕਰੇ ਜੁ ਅਸਾਨੁ ਜਸ

ਮਰਨੁ ਕਟੀਐ। ਤੁਥ ਬਚਨੁ ਤੇਇਆ ਤੁਸੀਗੁਰਮੁਖਾ
ਦੇ ਕਰਮ ਕਰੋ। ਤੇਮਨ ਮੁਖਾ ਦੇ ਕਰਮਾਤਿ ਮਾਰੋ। ਤੁਥ
ਓਨਾ ਮਰਣਾ ਸਕੀਤੀ ਜੀਗਰੀ ਬਨਵਾ ਜਗੁਰਮੁਖਿ
ਕਿਤੁਨੇ ਪਕਾਰਾ ਦੇਹੁ ਦੇਹੇਨਾ। ਤੇਮਨ ਮੁਖਿ ਕਿਤੁਨੇ ਪ
ਕਾਰਾ ਦੇਹੁ ਦੇਹੇਨਾ। ਤੁਥ ਬਚਨੁ ਤੇਇਆ ਤੁਸੀਪ
ਕਾਰਾ ਦੇਹੁਰਮੁਖਿ ਤੇਨਾ। ਤਿਨ ਪਕਾਰਾ ਦੇਮਨ ਮੁਖਿ
ਤੇਨਾ। ਇਕ ਗੁਰਮੁਖਿ ਤੇਨਾ। ਇਕ ਗੁਰਮੁਖਿ ਤੁਰਹੇ
ਨਾ। ਇਕ ਗੁਰਮੁਖਿ ਤੁਮਹੇਨਾ। ਗੁਰਮੁਖਿ ਕੈ ਨਹੇਨਾ।
ਸਜੀਨਾ ਬੋਇਆ ਕਰਮਾਵਲੇਪਿ ਨਾਇਤੀ ਤੇਤੇਗੁ
ਰੂ ਕੇਵਲ ਨਾਵਲ ਮੁਖ ਕੀਤਾਹੈ। ਤੇਜੇ ਇਕ ਗੁਰਮੁਖਿ

ਈਓਨਾਨਾ ਲਚੰਗਿਆਈ ਕਰਦਾ ਤੇਤਾਮਾ
 ਪਣੇਵਲੇ ਸਦੀਵਉ ਸਨਾਲਚੰਗਿਆਈ ਕ
 ਰਦੇ ਰਹਿਵੇ ਹੋਨਾ ਤਾਂਉ ਸਦੀ ਕੁਲਿਆਮਾਈ
 ਦਿਸਾਰਦੇ ਨਹੀ॥ ਤੇਆਪਣੀ ਕੁਲਿਆਮਾਈ
 ਚਿਤ ਨਹੀ ਕਰਦੇ॥ ਤੇਗੁਰਮੁਖਿ ਤਰੁਓਹਰੇ
 ਨਜ਼ ਬਰੇਕੰ ਮਓਨਾ ਤਿਆਗਾ ਦਿਤੇ ਹੋਨਾ ਤੇ
 ਕੁਲਿਆਮਾਕੀ ਮਾਦਾ ਮੰਗਿ ਕਾਰੁਕੀ ਤਾਹੋ॥ ਤੇਸ਼ੀ
 ਸਦਾਕੀ ਮਓਨਾ ਦੇਤੀ ਕੁਆਟਦਾਹੋ॥ ਤਾਂ ਸਕੁਸੇ
 ਨਾਚ ਕੁਲਾਕੰ ਕਰਦੇ ਹੋਨਾ॥ ਕੁਾਵੇ ਕੋਈ ਕੁਲਾਕੰ
 ਕੁਾਵੇ ਕੋਈ ਬਰਾਕਰੇ॥ ਓਹੁ ਮਾਪਣੇ ਵਲੇ ਕੁਲਾ

੧੨

ਹੀ

ਹੀ ਕਰਦੇ ਹੋਨਾ ਤੇਗੁਰਖਾਖਿਤਮਓਹੁ ਹੋਨਾ ਜੋਗੀ
ਆਨਸਖੀਨ ਹੋਨਾ ਕੁਲਾਸਕੁਨਾਨਾ ਲਿਕਰਦੇ ਹੋ
ਨੀ ਜੋਕੋਈ ਓਨਾਨੁ ਬੁਰਾ ਕੀ ਕਰੇ। ਤਾਓਨਾ ਦੇਨਾ
ਲਗੀ ਕੁਲਾ ਹੀ ਕਰਦੇ ਹੋਨਾ ਤੇ ਮਨਮਖਓਹੁ ਹੋਨਾ
ਸੋਸਟਾ ਵਿਕਾਰ ਹੀ ਕਰਦੇ ਹੋਨਾ। ਜੋਕੋਈ ਓਨਾ ਦੇਨਾ
ਲਗੁਲਾ ਕਰਦੇ ਹੋਨਾ। ਸੋ ਵਿਸਾਰਦੇ ਹੋਨਾ। ਤੇ ਬੁ
ਰਿਆਈ ਜੋਕੋਈ ਕਰੇ। ਤਾਂ ਵਿਸਾਰਦੇ ਨਹੀ।
ਤੇ ਮਨਮਖਤਰਓਹੁ ਹੋਨਾ। ਜੋਕੋਈ ਕੁਲਾ ਬੁਰਾ ਹੋ
ਵੇ। ਤਾਂ ਸਕੁ ਸੇਨਾ ਲਬੁਰਿ ਆਈ ਹੀ ਕਰਨਾ। ਤੇ ਮ
ਨਮਖਤਰਓਹੁ ਹੋਨਾ। ਜੋ ਕੁਲੇਨਾ ਲਗੀ ਬੁਰਿਆ

ਈਕਰਦੇਹੋਨਿ॥ ਅਗਲਾਭਾਲਿਅਾਈਕਰੇਤੇਓਹੁ ॥ ੧੩ ॥
 ਟੇਰਬੁਰਿਆਈਕਰਨਤੇਸਬਦਬਾਣੀਦੀਸਮਝਕ
 ਫੁਨਕਰਨੀ॥ ਸੋਗਕਹਿਦੇਹੋਨਿਜੇਸਬਦਦਾਸੁਣ
 ਨਾਤੇਭਾਲਿਅਾਈਕਰਨੀਅਸਾਨੁਨਹੀਫੁਲਦੀ
 ਤੇਬੁਰਿਆਈਅਸਾਨੁਫੁਲਦੇਦੀਹੋ॥ ਜੇਘੋਰਨ
 ਰਕਵਿਚਿਅਹਾਂਦੁਖਾਨੁਪਾਪਤਿਹੋਵਨਗੇ॥ ਤਾਂਓਹੁ
 ਰਖਾਵੇਕਰਮਕਰਨੇਲਾਗੇ॥ ਤਾਂਓਨਾਟਾਓਸੇਕ
 ਰਿਕਾਲਿਅਾਣੁਹੋਇਆ॥ ੫੮॥ ਸਾਖੀਹਿ
 ਰੁਕਈ॥ ਲਾਭੁਤੇਬਾਭੁਵਿਜਹੋਸਨਤੇਹਰਿਦਾ
 ਸੁਤੇਪਿਆਰਾਗੁਰੂਅਰਜਨਜੀਦੀਪੰਜਵੀਪਾਤ

ਸਾਹੀਦੀ ਸਰਨ ਆਏ ॥ ਅਰਣਾ ਸਕੀਤੀ ਜੋ ਅਸਾਧਾ
 ਉਧਾਰੁ ਕਿਉ ਕਰਿ ਹੋਵੇ ॥ ਤਾਂ ਬਚਨੁ ਹੋਇ ਅਹਰ ਕਿ
 ਸੇ ਨਾਲ ਹਸਕੇ ਮਿਲਣ ਤੇ ਮਿਠਾ ਬੋਲਣਾ ॥ ਤੇਵੰਨ
 ਖਾਵਣਾ ॥ ਤੇ ਨਿਵਰਲਣਾ ॥ ॥ ਮਿਠਾ ਬੋਲ ਨਿਵ
 ਰਲਾ ਨਿਹ ਬੋਹੀ ਕਛੁ ਦੇ ਨਿ ॥ ਰਬੁ ਤਿਨਾ ਦੀ ਬੁਕਲੀ
 ਜੰਗਲੁ ਕਿ ਆਨੁ ਚੁਨਿ ॥ ਤਾਂ ਓਨਾ ਮੇਸੇ ਹੀ ਵਰਤ
 ਣਕੀਤੀ ॥ ਓਨਾ ਯਾ ਉਧਾਰੁ ਏਸੇ ਕਰਕੇ ਹੋਇਆ ॥
 ੫੮ ॥ ਸਾਖੀ ਹੋਰੁ ਚਲੀ ॥ ਆਖੀ ਰਨਿ ਹਾਲੁ
 ਤੁਲਸੀ ਆਬੁਲਾ ਚੰਡੀ ਆਗੁਰੁ ਅਰਜਨ ਜੀ ਦੀ
 ਸਹਾਇ ਆਏ ॥ ਓਨਾ ਅਰਣਾ ਸਕੀਤੀ ਕੋਈ ਕਹਵੇ

18
ਹੈਨਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਰਾਜੇਜਨਕਜੀਦਾਅਉਤਾਰੁਹੈ
ਨਾਕੇਈਕਹਦੇਹੈਨਰਾਜੇਦੇਸਿਖਾਂਅਉਤਾਰੁ
ਹੈਨਾਗੁਰੂਸੀਦਾਇਆਕਰੇ। ਜੇਅਸਾਰੇ
ਅਨੁਦਿਖੇਗੁਰਾਂਉਤੇਸਿਟਕੁਆਵੈ। ਤਾਂਬਚਨੁਹੋਇ
ਆਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਪੁਰਨਬਹਾਮਧੁਪਹੈਨਾ। ਜਿਸਦੀ
ਬਹਾਮਾਦਕਾਸਿਦਾਦਕਜਨਕਾਦਕਉਸਤਤਿਕਰ
ਦੇਹੈਨਾ। ਅਗੁਰੂਅੰਤੁਨਹੀਪਾਵਤੇ। ਤਾਂਸਿਖਾਂਨੇਪੁਰ
ਬਲਿਅਾਜਨਮਾਦਿਖੇਅਰਾਧਨਾਕੀਤੀਸੀ। ਜੇ
ਦੇਦਾਦਾਤੁਪਰਮਾਅਤੁਗੁਰੁਜਹੈ। ਅਸੀਪਾ
ਉਨਹੀਸਕਦੇ। ਜੇਤੁਸੀਕ੍ਰਿਪਕਰਕੇਗੁਰਅਉ

ਤਾਰੁਧਾਰਕੇਭਾਖਾਰੁਧੀਬਾਣੀਦਿਖੇਸਾਰਤਤੁਨਿ
 ਰਣੇਕਰਕੇਕਹੇਤੁਅਸਾਰੁਕਲਿਆਆਣਹੋਵੇ
 ਭਾਂਝਨਾਭਗਤਾਂਸਿਖਾਵੀਕਾਅਨਾਕਰਕੇਭਾਖਾਬਾ
 ਣੀਗੀਬਜੀਦਿਖੇਸਬੁਵੇਦਾਦਾਤਤੁਸੁਗਮਕਰ
 ਕੇਕਾਰਿਆਹੋਜੇਸਮਝਕੇਆਪਨੁਕਿਰਤਾਰ
 ਬੁਕਰਨਾਤਾਤੇਤੁਸਾਗੀਸਬਦੁਬਾਣੀਦੀਪੀਤ
 ਰਖਣੀਯੇਸੇਸਾਗੁਣਹੋਰੁਕਈਨਹੀਜੇਸੇਸਮ
 ਝਦੀਚਾਰਦਾਹੋਭਾਂਝਨਾਦਾਸਬਦੁਦੀਪੀਤਕ
 ਰਕੇਕਲਿਆਆਣਹੋਇਆਭੇਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀ
 ਸੇਹੰਰੁਪਹੋਨਾਦੇਦਾਦਿਰੰਚਦਿਚਾਰਨਪਾਵਤਰ

ਕੁੰਤਸੇਖਾਸਿਵਾਦੁਕੁਏਹੈ। ਸਿੰਗਸਮਾਧਮਰਾਧਤਨਾ
 ਰਦਸਾਰਦਸਕੁਸੰਨਏਹੈ। ਅਮਾਦਮਨਾਦਮਗਾਧ
 ਅਗੋਚਰਨਾਮਨਿਰੰਜਨਜਾਪਜਏਹੈ। ਸੀਗੁਰਦੇ
 ਵਸਮੇਵਸੁਸੰਗਤਿਪੇਰੀਪਏਕੁਾਈਪੇਰੀਪਏਹੈ। ਸਤਿ
 ਸਦਾਵੀਚਾਰੁ। ਜਿਸਨੀਰੰਕਰਦਾਵੀਚਾਰੁਦੇ
 ਦਤੇਬਹਮਾਨਹੀਪਾਇਸਕਤੇਸੇਗੁਰਨਾਨਕਜੀ
 ਹੈਨਾ॥੬੦॥ ਸਾਖੀਹੋਰਚਲੀ। ਭਾਈਗੋ
 ਖੁਤੇਭਾਈਟੋਡਾਮਾਹਿਤਾਭਾਈਤੋਤਾਤੇਮਦੂਚਾਰੇ
 ਸਿਖਗੁਰੁਅਰਜਨਜੀਦੇਪਾਸਆਏ। ਅਮਰਦਾਸ
 ਕੀਤੀਜੀਗਰੀਬਨਵਾਜਅਸਾਡਾਉਧਾਰੁਕਰਨਜੇਹੁ

੧੫

ਨਤ

੪

ਤੁਸੀਹੋਉ। ਤਾਂਬਚਨੁਹੋਇਆਗੁਈਤੁਸੀਥੋਨ
 ਕੇਪਰਸਪਾਰਿਗੁਰੂਕੀਥਾਣੀਦਾਵੀਚਾਰੁਕਰਿਅ
 ਕਰੋ। ਤੇਜੋਕੁਛੁਆਗਿਆਹੋਵੈਸੋਕਮਾਵਣਾਵੈ
 ਚਿਲਿਆਵੈ। ਤੇਜੋਕੁਛੁਅਨਾਹੋਵੈਸੋਉਸਦਾਤਿ
 ਆਗੁਕਰੋ। ਤਾਂਓਨਾਨੇਕਹਿਆਜੀਪਾਠਕੀਤਿ
 ਆਕੇਤਾਕੁਗੁਣਹੋ। ਤੇਵੀਚਾਰੁਕੀਤਿ। ਆਕੇਤਾ
 ਕੁਗੁਣਹੋ। ਤਾਂਬਚਨੁਹੋਇਆਜੋਪਾਠੁਕਰਨਤੇ
 ਪੰਨੁਹੁੰਦਾਹੋ। ਤੇਅੰਤੁਕਰਨਨਿਰਮਲਹੁੰਦਾਹੋ।
 ਤੇਨਿਰਕਾਮਪਾਠਕੀਏ। ਤੇਵੀਚਾਰੁਕਰਨਕਰਕੇ
 ਗਿਆਨਪ੍ਰਾਪਤਿਹੁੰਦਾਹੋ। ਤੇਜਨਮਮਰਨੁਕਟੀਦੁ

੧੬
 ਹੋ। ਜੈਸੇਕਾਸਟਮੇਅਗਨੁਹੀਦੀਹੋ। ਬਿਨਾਸੀ
 ਜਮਨਹੀਨਿਕਲਦੀਭੋਜਿਨਾਮੁਅਥਨਦਾਸੀਜਪੁਹੋ
 ਦਾਹੈਸੇਅਥਕੇਨਿਕਾਲਦੇਹੋਨਿ। ਧੁੰਮਕੁਕਾਸ
 ਟਾਅਗਨਰੂਪਹੋਇਜਾਦਾਹੈ। ਭੈਸੇਗਿਆਨੁਵੀ
 ਚਾਰਨਤੇਸੰਭਵੇਹਅਭਿਮਾਨਮਿਟਜਦਾਹੈ। ਤੇਅ
 ਤਮਾਗਿਆਨੁਪਾਪਾਤਿਹੀਦਾਹੈ। ਤਾਂਓਨਦਾਸਬਦ
 ਦੇਵੀਚਾਰਨਕਰਿਕਲਿਆਵੁਹੋਇਆ। ੬੧। ਸਾ
 ਖੀਹੋਰਚਲੀ। ਝਾਝੁਤੇਮੁਕੀਦਾਤੇਕਿਦਾਰਾ
 ਝਾਝੁਅਚਨਨਜੀਦੇਹਜੁਰਮਾਏ। ਗਰੀਬਨਦਾ
 ਜਮਸਾਰਾਓਧਾਰੁਕਿਉਕਉਹੋਏ। ਤਾਂਬਚਨੁਹੋਇ

ਆਤਮਾ ਨੂਰ ਗਾਦੀ ਸਮਝ ਹੈ। ਤੇ ਕਲਜੁਗ ਦੇ ਵਿ
 ਰਿਕੀ ਰਤਨ ਦੇ ਸਮਾਨ ਹੈ ਰੁਕੇਈ ਤੁਪਨ ਹੀ। ਆਉ
 ਹਤਾਂ ਸਾਂਤ ਕੀ ਤੁਪ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਕਥਾ ਕੀ ਰਤਨ ਕੀ ਤਾ
 ਕਰੋ। ਤਾਂ ਉਨਾ ਅਰਦਾਸ ਕੀ ਭੀ ਜੀ ਬਾਣੀ ਦੇ ਪਾਠੁ ਦ
 ਤੇ ਕੀ ਰਤਨ ਦਾ। ਆਉਂ ਨ ਆਉਂ ਨ ਫਲੁ ਕਹੀਐ। ਤਾਂ ਬ
 ਚਨੁ ਹੋਇ। ਆਥਾ ਇਨਾ ਪਾਠੁ ਏਹੁ ਹੈ। ਜੈ ਆਪ
 ਏਥੁ ਹਰੀ ਪੇਲੀ ਪਾਵੁ ਬਿਪਾਣੀ ਦੇ ਕੇਤ ਬਨੇ ਪ
 ਕਾਈ ਨੀ ਹੈ। ਤੁੰ ਬਹੁ ਪਾਰਿਥੇ ਆਵੀ ਨਾ ਹੈ।
 ਸੁੰ ਸੇ ਬਾਣੀ ਦੇ ਪਾਠੁ ਦਾ ਫਲੁ ਹੋਤਾ ਹੈ। ਪਰੁ ਜੇ ਥੁਹ
 ਦਾ ਪਾਣੀ ਦੂਜੇ ਥੁਹ ਹਰੀ ਪੇਲੀ ਨ ਜੀ ਕਹੋ ਦੇ। ਆਸਨੁ

ਗੁੰਘਾਣੀ ਪਹੁਚਦਾ ਹੋ। ਪਰੁਦੂਰ ਦੀਆਂ ਪੇਲੀਆਂ
 ਆਨੂਨ ਗੀ ਪਹੁਚਦਾ। ਤੇ ਕੀਰਤਨੁ ਮੇਸਾ ਹੋ। ੧੧
 ਜੋ ਸੇ ਮੇਘ ਗਰਜ ਕੇ ਬਰਖਾ ਕਰਦਾ ਹੋ। ਤਾਂ ਸਰੇ
 ਪੇਲੀਆਂ ਮਾਹਰੀਆਂ ਤੇ ਦੀਆਂ ਹੋਨੀ। ਤੇ ਕਥਾ
 ਦਾਏ ਹੁਣ ਲੁਹੇ। ਜੋ ਸੇ ਮੇਘ ਠਹਿਰਿਆ ਤੇ ਇ
 ਆਨਿਰਵਾ ਤੇ ਇਆਇ ਮਦਰਖਾ ਕਰਦਾ ਹੋ। ਅਗੇ
 ਪੇਲੀਆਂ ਮਾਹਰੀਆਂ ਤੇ ਈਆਂ ਸੁਧਾਰੀਆਂ ਹੋਈ
 ਆਹੋ ਵਨਿ ਜੋ ਜੋ ਬੂੰਦ ਪਵੈ ਵਿਚਿ ਧਰਤੀ ਦੇ
 ਸਮਾਵਦੀ ਜਾਵੇ। ਤੇ ਸੇ ਜੋ ਸਮਝਵਾਨ ਸਿਖ ਤੇ
 ਦੇਹੇ ਨਾ। ਜੋ ਜੋ ਕਥਾ ਕੀਰਤਨੁ ਕਾਰੀ ਦੇਹੇ ਨਾ। ਤੇ

ਦੀਚਾਰਦੇਹੈਨਤੇਦਾਕੁਤਾਸੁਣਦੇਹੈਨੀ। ਸੋਸੋਕ
ਥਾਸੁਇਕੋਰਿਦੇਦਿਚਿਧਾਰਦੇਹੈਨੀ। ਓਨਾਨੁ
ਸਮਝਪਾਪਾਤਿਹੁੰਦੀਹੈ। ਬਹੁਨਕਥਾਤੇਕੀਰਤਨ
ਦੋਨੀਮਿਲੇਹੋਏਸੋਗੁਪਾਵਦੇਹੈਨਾ। ਕਥਾਕੀਰਤਨ
ਦੇਅਹਾਤਮਨੁਲਖਾਂਦਦੀਹੈ। ਤੇਕੀਰਤਨਮਨਾਦਿ
ਖੇਰਾਗੁਹਰਖਉਤਪਤਕਰਦਾਹੈ। ਜੈਸੇਮਾਤਾਪੁ
ਤਾਕਰਕੇਸੋਗੁਤਾਹੈ। ਤੇਪੁਤਾਦੀਪਾਲਨਾਮਾਤਾ
ਕਰਦੀਹਦੀਹੈ। ਤੇਕਥਾਮਾਤਾਹੈ। ਤੇਕੀਰਤਨ
ਪਤੁਹੈ। ਥਾਂਸਿਖਾਅਰਦਾਸਕੀਤੀਜੀ। ਇਸਦਾ
ਪਿਤਾਕੋਨਹੈ। ਤਾਬਚਨਹੈ। ਇਮਾਪ੍ਰਮੁਜੇਹੈ

ਸੈਕਥਾਦਾਭਰਤਾਹੈ। ਤੇਕੀਰਤਨਦਾਪਿਤਾਹੈ॥੧੮
 ਘੋਧਕਰਕੈਦੋਨੋਸੋਗੁਪਾਵਦੇਹੈਨਾ। ਤਾਂਓਹੁਸਦ
 ਹਜੁਰਕੀਰਤਨੁਕਰਨਿਤੇਨਿਹਕਾਮਹੈ। ਇਕੋਕਿ
 ਫੁਕਾਮਨਾਨਾਕਰਨਿਸਰੀਰਦਾਨਿਰਵਾਹੁਪਾਲ
 ਬਧਦੇ। ਇਨਸਾਰਹੋਰੁਕੋਈ। ਸਿਖਸਰਧਾਸੰਜੁਗਾ
 ਤਿਸੈਵਾਕਰੇਤਾਂਓਸਬੀਗੁਜਰਾਨਕਰਾਰਿ। ਤਾਂਓ
 ਨਾਦਾਓਧਾਰੁਏਸੇਕਰਿਹੋਇਆ॥ ੬੨॥
 ਸਾਖੀਹੋਰੁਚਲੀ॥ ਪਉਨ੍ਹੀਉਨਵੀਚਲੀ। ਰੰਗੂ
 ਨਾਓਸਾਹਿਗਲਾਡਾਮਾਧਰਮਾਉਦਾਭਾਈ॥ ਜੁ
 ਰੂਰੂਰੂਵੀਤਿਆਫਿਰਦਾਸੁਦੁਦੁਸਾਸਤਿਭਾਈ॥

ਭੋਲੁ ਭੁਟੁ ਜਾਣੀਅਨਿ ਸਨਮੁਖ ਤੇਵਾਨੀ ਸੁਖਦਾਈ
 ਮੁਲਾਭਾਰੀ ਭਗਤੁ ਹੈ ਜਾਪੁ ਨਿਵਲਾ ਗੁਰ ਸਰਣਾਈ ।
 ਮੁਲਾਸੁ ਜਾਧਾਵਣੇ ਚੰਦ੍ਰਚਉਤ੍ਰ ਸੇਵਕੁ ਮਾਈ ।
 ਬਾਅਦਾ ਸੁਭੰਡੁ ਰੀਅਾ ਬਾਲਾਸਾਈ ਨਾਸੁ ਧਿਆ
 ਈ । ਗੁਰਮੁਖਿ ਬਿਸਨੁ ਥੀ ਬਨੁ ਮਾਛੀ ਸੁੰਦਰਿ ਗੁਰ
 ਮਤਿ ਪਾਈ । ਸਾਧਸੰਗਾ ਤਿਵਨੀ ਦਰਿ ਮਾਈ ।
 ੧੬ । ਸਾਖੀ ਹੋਰੁ ਚਲੀ । ਗੰਗੁ ਤੇਨਾਉ ਸਾਹਿ
 ਗਲਾ ਤੇਰਾ ਮਾਤ੍ਰੇ ਧਰਮਾਉ ਨਾਗੁਰੁ ਮਰਜਨ ਜੀਵ
 ਸਗਨਿ ਮਾਏ । ਤੇਓਨਾ ਪਸਨ ਕੀਤਾ ਜੀ ਸਭੁ ਦੇਵ
 ਤੇਕਤੇ ਬਾਤੇ ਮੰਤਰਾ ਸਭੁ ਦਾਬੁ ਹਮਨੁ ਧਿਆਮੰਤ੍ਰ

ਕਹਿ ਆਹੋ ਤੇਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਤਾਸੀ ਆਤਮ ਕਾਰ ਬ
 ਹਮ ਕਾਰੁ ਪਹੋਏ ਹੋਨਾ ਤਾਂ ਏਨਾ ਨੇਤਾਂ ਕਛੁ ਬਹਮ ਕਾਮ
 ਤੁਕਹਿ ਆਹੋ ਵੇਗਾ ਕਿਉ ਜੋ ਮਾਪਦਾ ਮੰਤ੍ਰ ਤਾਸ
 ਭਕੇਈ ਜਾਣਤਾ ਹੋ ਤਾਂ ਬਚਨੁ ਹੋਇ ਮਯੋਤਾਬ
 ਹਮ ਕਾਮ ਮੰਤ੍ਰ ਹੋਵੇ ਤਾਂ ਕਹੀ ਮੇਥਿ ਮੰਤ੍ਰ ਨਿਥਿ ਮੰਤ੍ਰ
 ਕਹਣਾ ਏਉ ਸਕਾ ਮੰਤ੍ਰ ਪਾਵਣਾ ਤੇਜੋ ਹੋਰੁ ਕਛੁ
 ਮੰਤ੍ਰ ਕਹਿ ਦੇਤਾਂ ਸੁਭਾ ਸੁਭਾ ਨਾਲਾ ਵਿਰੋਧੁ ਹੋ
 ਏਹੋ ਤਾਂ ਤੇਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਭੀ ਕਹਿ ਆਹੋ ਬਹ
 ਮਾਥਿ ਮੰਤ੍ਰ ਹੋ ਤਾਂ ਤੇਜੁ ਸੀਭੀ ਬਹਮ ਮਾਥਿ ਮੰਤ੍ਰ ਜ
 ਏਕੇ ਸੁਭ ਕਿਸੇ ਨਾਲ ਭਉ ਕਰਨਾ ਮੰਤ੍ਰ ਸਦਾ

੧੬

ਵਾਹਗੁਰੂਕਾਜਾਖਕਰਨਾ। ਤੁਸਥਾਏਸੇਕਰਿਕਾਇ
 ਆਣਹੋਏਗਾ। ਤਾਂਥਨਾਦਾਏਸੇਕਰਿਕਾਇਆ
 ਏਹੋਇਆ॥੬੩॥ ਸਾਖੀਹੋਰੁਚਲੀ। ਗੁਰੂ
 ਈਜਤੁਤੇਭਟੁਦੇਤੇਤੇ। ਫਿਰਦਾਸੁਦੁਤੇਭੋਲੁਤੇਭਟੁ
 ਸਿਵਾਨੀਪੰਡਿਤਿਗੁਰੂ। ਮਰਜਨਜੀਦੀਸਰਨੀਆ
 ਏ। ਤੇਮਰਦਾਸਕੀਤੀਜੀਗਰੀਬਨਵਾਜਮ
 ਸੀਗੰਗਾਜੀਗਾਏਸਾਂ। ਤੇਪੰਡਿਤਾਮਸਾਖੀਪੁ
 ਫਿਆਸੀਜੋਜਿਤਨੇਸਰੀਰਧਾਰਿਆਹੈ॥ਕੇ
 ਮੈਗੁਰੂਕੇਸਿਧਸਾਧਸੁਭਵਾਨੇਗੁਰੂਕੀਤਾ
 ਹੈ। ਤੇਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਮੈਗੁਰਧਾਰਿਆਹੈ॥ਏ

ਨਾਨੇ ਗੁਰੂ ਕਉ ਨ ਕੀਤਾ ਹੋ। ਤਾਂ ਓਨਾ ਨਾਮ ਅਸਾਕ
 ਹਿ ਅਮਾਜੇ ਅਸੀ ਖਛ ਕੇ ਅਸਿ ਕਹਾਰੇ। ਤਾਂ ਬ
 ਚਨ ਹੋ। ਇਅਾ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਦਾ ਗੁਰੂ ਨਿਰੰ
 ਕਾਰ ਅੰਤੁ ਰਿਜਾ ਅੀ ਹੋ। ਜਿਸਾ ਅੰਤੁ ਰਿਗਾ ਤਿਹੋ
 ਇਕੋ ਸਾਮਾਇ ਗਿਆ ਅਨਾਦੀ ਪੈ ਰਨਾ ਕੀਤੀ ਹੋ।
 ਤੇ ਦੇਹ ਧਰਨ ਦੇ ਧਰਮ ਕਾਰਿ ਕੇ ਗੁਰੂ ਅੰਗਦ ਜੀ
 ਦੇ ਅਰੇ ਅਥਾਹੇ ਕਿਆ ਹੋ। ਤਾਂ ਓਨਾ ਕਹਿਅਾ
 ਜੀ ਗੁਰੂ ਤਾਓ ਸਨੁ ਕਹਿ ਦੇ ਹੋ। ਜਿਸ ਦੇ ਅ
 ਲਖ ਕਾਰਿ ਰੇ ਜੇ ਅਧਿਕਾਰ ਹੋ। ਤੇ ਰੇ ਜੇ ਪ੍ਰਕਾਸ ਹੋ
 ਜਿਸ ਦੇ ਅੰਲ ਦੇ ਤੇ ਹੋਵੇ। ਸੇ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ

ਤਾਂ ਸੁਪਕਾਸਰੂਪ ਹੋਨਾ ਤਾਂ ਬਰਨੁ ਹੋਇਆ ਸਿ
 ਸਸਮੇ ਬਹਮਾ ਬਿਸਨੁ ਮਹੇਸਤਾ ਨੇਓ ਅੰਕਾਰ
 ਥੀਉਤ ਪਤੁ ਹੋਇਤਾਂ ਓਨ ਕੋਣੁ ਗੁਰੂ ਕੀਤਾ ਤਾਂ ਓਨਾ
 ਕਾਰਿ ਅਯੋ ਬਹਮੇ ਬਿਸਨੁ ਗੁਰੂ ਕੀਤਾ ਤੇ ਸਿਵ ਥੀ
 ਬਿਸਨੁ ਗੁਰੂ ਕੀਤਾ ਤੇ ਬਿਸਨੁ ਸਿਵੁ ਗੁਰੂ ਕੀਤਾ
 ਗਿਉ ਜੋ ਵਿਸਨੁ ਸਾਂਤ ਕੀਸੀ ਤੇ ਸਿਵੁ ਤਾਮਸੀ ਸੀ
 ਤਾਂ ਸਾਂਤ ਕੀਦਾ ਸਵੈਤ ਰੂਪੁ ਹੋਵਾ ਹੋਇ ਤੇ ਤਾਮਸੀ ਦਾ
 ਸਿਅਮ ਰੂਪੁ ਹੋਵਾ ਹੋਇ ਤਾਂ ਵਿਸਨੁ ਸਿਵੁ ਦਾ ਧਿਅਮ
 ਨੁਕੀਤਾ ਓਸ ਦਾ ਰੂਪੁ ਸਿਅਮ ਹੋਇ ਗਾਇਆ
 ਤੇ ਸਿਵੁ ਵਿਸਨੁ ਦਾ ਧਿਅਮ ਨੁਕੀਤਾ ਤਾਂ ਓਸ ਦਾ

ਰੂਪਸਦੇਤਹੋਇਗਾਇਆ। ਤੁਹਾਂਸਹਿਬਬਚਨੁਕੀ
 ਤੁਹਾਂਜੋਦਿਸਨਅਗੇਹੀਗਿਆ। ਨਰੂਪਸੀਕੇਸਿਦਕੇ
 ਮਿਲਣੇਤੇਓਸਨੁਗਿਆ। ਨਰੂਹੋਇਆ। ਤੁਹਾਂਓਨਾ
 ਕਾਰਿ। ਆਦਿਸਨਾਗਿਆ। ਨਰੂਪਸੀਜਗਤਿਦੀਮਿ
 ਰਜਾਦਾਵਾਸਤੇਗੁਰੂਕੀਤਾਰੈ। ਤੁਹਾਂਬਚਨੁਹੋਇਆ
 ਭੋਸੇਗੁਰੂਨਾਨਕਾਗਿਆ। ਨਰੂਪਸੀਪਰਸਰੀਰਦੀ
 ਮਿਰਜਾਦਾਕਰਕੇਗੁਰੂਅੰਗਦਜੀ। ਨਰੂਗੁਰੂਕੀਤਾਰੈ
 ਤੁਹਾਂਤੇਤੁਸਾਸਤਿਗੁਰਾਂਤੇਪਤੀਤਕਰਨੀ। ਤੁਸਾਰੂ
 ਕਹਿ। ਆਣਹੋਵੇਗਾ॥ ਤੁਹਾਂਓਨਾਦਾਓਸੇਕਰਕੇਓ
 ਧਾਰੂਹੋਇਆ। ॥੬੪॥ ਸਾਖੀਹੋਰੁਚਲੀ॥

१। ਭਾਈ ਰੁਲਾ ਤੇਰੁ ਗੀਰ ਬੁਝੇ ਜਾਪੁ ਤੇ ਨਿਵਲਾ ਗੁਰੂ ॥
 ਰਜਨਜੀ ਦੀ ਸਰਹਿ ਆਏ ॥ ਤੇ ਅਰਦਾਸ ਕੀ
 ਤੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਜੋ ਹੋਏ ਨਾ ॥ ਸਰਗੁਣ ਦੇ ਉਪਾਸ
 ਕੀ ਹੋਏ ਨਾ ॥ ਕੇ ਨਿਰਗੁਣ ਦੇ ਉਪਾਸ ਕੀ ਹੋਏ ਨਾ ॥ ਤਾਂ
 ਬਚਨੁ ਹੋਇ ॥ ਆਸਰਗੁਣ ਤੇ ਨਿਰਗੁਣ ਤਾਂ ਕਹੀ
 ਆਨਿ ਜੇ ਦਾਇ ਹੋਵਨਾ ॥ ਸੁਲੇਕੁ ॥ ਸਰਗੁਣ ਨਿ
 ਰਗੁਣ ਨਿ ਰੰਕਾਰੁ ॥ ਨਸਾਧੀ ॥ ਆਪਿ ॥ ਆਪ
 ਨਕੀ ॥ ਆਨਾਨਕ ॥ ਆਪੇ ਹੀ ॥ ਟਿਬਿ ॥ ਆਪਿ ॥ ਓਹੀ ॥
 ਹਰਾਜਾਇ ॥ ਫਿਰ ॥ ਅਕੁਰ ਕੇ ॥ ਸਰਗੁਣ ਰੂਪ ਰਾਗੁ ॥
 ਤੇ ॥ ਦੁਸਟਾ ॥ ਦਾਨਾ ॥ ਸੁਕਰ ਕੇ ॥ ਨਿਰਇ ॥ ਫਿਰ ॥ ਤੇ ॥ ਇਕੇ ॥ ਆ

ਪਣੇ ਨਿਰਗੁਣ ਸਰੂਪ ਵਿਚਿ ਸਮਾਇ ਜਾਣਾ ਹੋਇ ॥ ੧੧੨ ॥
ਸੇਰਾ ਜਾਏ ਕਰਤਾਰੁ ॥ ਤੇਜਿ ਸਸਮੇਇ ਛੁਕਰਤਾ
ਹੋ ॥ ਸਸਤੁ ਬਸਤੁ ਪਹਿਰਕ ਰਿਦੀ ਬਨੁ ਦਿਖੈ ॥ ਆ
ਇਥੈ ਠਹਾਰੇ ॥ ਤੇਇ ਛੁਤਿ ਆਗਾਇ ਹੋ ॥ ਠਹਾਰੇ
ਲਾਸ ਸਤੁ ਬਸਤੁ ਕੋ ਕੁੰਤਿ ॥ ਆਗਾ ਰਿਸਿ ਹਜਾਇ
ਖੈ ਸੈਨ ਕਰਤਾਰੁ ॥ ਠਹਾਰੇ ਉਸਕਾ ਨਾਮੁ ਲੇਕ ਰਿਕੇ
ਪਕਾ ਠਹਾਰੇ ॥ ਵੀਵਾਨ ਸਮੇਭੀ ਉਸਕੀ ਸਹਾਇਤਾ
ਕਰਦਾ ਹੋ ॥ ਅਰੁ ਸੈਨ ਸਮੇਭੀ ਉਠਕੇ ਉਸਕੀ ਸ
ਹਾਇਤਾ ਕਰਤਾਰੁ ॥ ਜੋ ਉਸਕੇ ਸੇਵਕ ਨ ਹੋ ॥
ਸੋ ਸਦਾ ਉਸਕੀ ਟਹਲ ਕਰਦੇ ਹੋ ॥ ਨਾ ਭੈ ਸੋਗੁ

ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਭੀ ਨਾ ਮਕੇ ਉਪਾਸ ਕਰੇ ਏਹੋ ਨਾ
ਜਿਸ ਨਾ ਮਕਰ ਕੇ ਸਰਗੁ ਦੁਭੀ ਸਹਾਇਤਾ ਕਰਤਾ
ਹੈ ॥ ਅਮਰੁ ਨਿਰਗੁਣ ਕਾ ਭੀ ਗਿਆਨੁ ਪਾਪ ਤਿਹੋਤਾ
ਹੈ ॥ ਅਮਰੁ ਸਰਗੁਣੁ ਨਿਰਗੁਣੁ ਉਪਾਸਨਾ ਨਾ ਲੈਨਾ
ਅਕੀਉ ਪਾਸਨਾ ਦਿਸੇ ਖੋਹੈ ॥ ਜੇ ਸੇ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰਮਤੀ ਸ
ਮੰਦੁ ਥੀ ਪਾਰ ਉਤਰਨ ਲਗੇ ਹੋਨਾ ॥ १ ॥ ਤਾਂ ਓਹੁ ਕਰਨ
ਕਾਰਨ ਹੋ ਸਨਾ ॥ ਜੇ ਚਾਹਨ ਤਾਂ ਸਮੰਦੁ ਭੀ ਸੁਕਾ
ਇਲੈਵੇ ॥ ਪਰੁ ਓਨਾ ਨੇ ਦਿਚਾਰਿ ਮਾਜੇ ਮਸਾ
ਨੁ ਕਿਨਾ ਦਿਗਲਿ ਮਾਮਿਲ ਨਾਹੈ ॥ ਅਮਰੁ ਨਾ
ਮਕਰ ਕੇ ॥ ਅਨੇ ਕਾ ਦਾ ਕਹਿਲਾ ਮਾਦੁ ਤੇ ਦਾਹੈ ॥ ३ ॥

ਤੇਨਾਮਦਾਮਹਾਤਮਾਆਪਥੋਵਸੇਖਕੀਤਾਜੋਪਬਤਾਂ ॥ ੧੧੩ ॥
 ਤੇਨਾਮੁਇਖਕੇਆਪਿਪਾਰਿਉਤਰੇ॥ ਸਰਗੁਣਬੇਤਾ
 ਨਾਮਾਇਸਪਕਾਰੁਦਿਸੇਖਹੋ॥ ਬਹੁਰੇਨਾਮਨਿਰ
 ਗੁਣਬੀਰੀ॥ ਦਿਸੇਖਹੋ॥ ॥ ਨਿਰਗੁਣਬੀਰੀਦਿਸੇਖ
 ਇਸਪਕਾਰਹੋਜੋਸਤਿਚਿਤਾਅਨੰਦਰੂਪਸਰੀਰਾਦੇਅੰ
 ਤਰਿਬਾਹਰਿ॥ ਇਸਕਰਿਬਿਅਮਾਪਿਅਹੂਆਹੋ॥
 ਪਰੁਨਾਮਕੇਉਚਾਰਨਾਬਿਨਾਅੰਤਹਕਰਨਸੁਧਨਹੀ
 ਹੋਤਾ॥ ਤਾਤੇਜੀਨਰਕਾਨੁਚਲੇਜਾਤੇਹੈਨਾ॥ ਜਿਨਾਨੇਨਾਮ
 ਕਾਉਚਾਰਣਕੀਆਹੋ॥ ਥੰਨਾਦੇਅੰਤਿਯਕਰਣਸੁਧਹੋਏਹੈਨਾ॥
 ਗਿਆਨਦੀਪ੍ਰਾਪਤਿਹੋਈਹੋ॥ ਇਸਕਰਕੇਜਨਾਮਰਨਓਨ॥

ਦਾ ਕਾਇਆ ਗਾਇਆ ਸੁਤੰਤ੍ਰੇ ਸਿਰਗੁਣੁ ਸਰਗੁਣੁ ਬੀ
 ਨਾਮੁ ਵਿਸੇਖਹੈ ਸੁਤੰਤ੍ਰੇ ਨਾਨਕ ਅਰਦਾਸ ਕੀਤੀ ਜੀ ਸਚੇ ਪ ॥ ੧ ॥
 ਤੁਸਾਹੁ ਹਨੁ ਮਾਨੁ ਤਾਸਾ ਸੁੰਦਰ ਬੀ ਕੂਟ ਕੋਲੀ ਘਰਾਇਆ
 ਹੈ ਸੀ। ਸੁਤੰਤ੍ਰੇ ਬਚਨੁ ਹੋਇਆ। ਹਨੁ ਮਾਨੁ ਤਾਨਾ ਮਦੇ ਜਪਣ
 ਵਾਲਾ ਹੈ ਸੀ। ਇਸ ਕਰ ਕੇ ਕੂਟ ਗਾਇਆ। ਜੇਨਾ ਮ
 ਦਾ ਅਹਤੁ ਪਸਭੁ ਸਬੋ ਵਿਸੇਖਹੈ। ਤੇ ਦੁਸਰਾ ਇਸਦਾ ਏ
 ਹੁ ਪਰੇ ਜਨੁ ਹੈ ਜੇਗਿਆ ਨਾ ਵਿਖੇ ਜਗਤਿ ਬੋਝੁ ਲੀਘਣੁ
 ਸਮਰ ਬਤਾਹੈ। ਸੁਤੰਤ੍ਰੇ ਬਚਨੁ ਹੋਇਆ ਕੂਟ ਕੋਲੀ ਘਟਿ
 ਦੀ ਸਮਰ ਬਤਾ ਬੋਝੁ ਪਾਸ ਹੋਤੀ ਹੈ। ਤੇ ਪੁਲਕੇ ਝੁਪ
 ਰਿ ਨਿਰਬਲ ਸਾਥਿ ਲਾਸ ਭੁਝਿ ਤਰਜਾ ਤੇ ਹੋਨਾ। ਤੇ ਸੇਜੇ

ਸਰਬਦਿਖੇਕੋਈਸਰਸਕਰਿਜਾਣੇਤੇਬਿਅਨਕਾਅ
 ਰਿਅਸੁਕਰੇਸੇਦਿਰਲੇਹੀਹੋਨਾਅਰੁਗੁਗਤਿਕ
 ਠਕੇਪਾਪੀਪੁੰਨੀਅਨੇਕਕਾਉਧਾਰੁਹੋਤਾਹੋਤਾਤ੍ਰਾਂਤੇ
 ਤੁਸਾਭੀਪ੍ਰਮੇਸਰਕਾਭਜਨੁਕਰਨਾਅਮਰੁਸਾਧਸੀ
 ਗਤਿਕੀਸਰਦਿਗਹਿਣਾਤ੍ਰਾਂਤੇਉਹੁਸਿਖਸਦਾ
 ਗੁਰੂਕੀਸਰਦੀਗਹਿਨਕਥਾਕੀਰਤਨੁਚੁਣਨਿਅਜਿ
 ਸਸਮੇਇਕੰਤਹੋਨਤਾਰਾਅਨਾਅਕਾਭਜਨੁਕਰਨਿ
 ਏਸੇਕਰਿਓਨਾਦਾਕਾਲਿਅਮਾਣੁਹੋਇਅਸਾ॥੬੫॥
 ਸਾਖੀਹੋਰੁਚਲੀਗੁਰਾਈਪੁਲਾਤੇਗੁਰਾਈਸੁਜਾਧਾ
 ਵਣਤੇਗੁਰਾਈਚੰਦੂਚਉਦਨੁਗੁਰਾਈਰਾਮਦਾਸੁਭੰਡਾ

ਪਾਪੁੰਨਾਦਾ
ਗੀਰਾਈ ਬਾਲਾ ਤੇ ਗੀਰਾਈ ਸਾਈ ਦਾ ਸੁਹੁਰਾ ਮਰਜਨ
ਜੀਵੀ ਸੁਹੁਇਆ ਤੇ। ਤਾਂ ਭੰਨਾ ਮਰਦਾ ਸਕੀਤੀ
ਜੀਗਰੀ ਬਨਦਾ ਜਜੀਏ ਹਜੇ ਜੀ ਕਰ ਮਕਰ ਦੇ ਹੋਨ
ਤੇ ਧਰਮ ਗਾਇ ਦੇ ਪਾਸ ਪਾਪਾ ਤੇ ਪੁੰਨਾ ਦਾ ਲੇਖਾ ਹੁੰ
ਦਾ ਹੋ। ਤਾਂ ਪਾਪਾ ਤੇ ਪੁੰਨਾ ਦਾ ਕੁਰਿਕੋ ਜਿਸ ਕੇ ਪੁੰਨਾ ਵਿ
ਸੇਖੋ ਦੇਨ ਤੇ ਪਾਪਾ ਘਟੇ ਦੇਨ ਤਾਂ ਪਾਪਾ ਵਿਚੋ ਕਾਟਿ
ਕੋਤੇ ਵਿਸੇਖ ਪੁੰਨਾ ਦਾ ਲੇਖਾ ਭੰਨਾ ਨੂ ਚੁਖਾ ਮਿਲਦਾ ਹੋ
ਏ ਹੁ ਮਸਾਨੂ ਨਿਰਨੇ ਕਰ ਦੇਨ ਸੇਜੀ। ਤਾਂ ਬਚ ਨੂ ਹੋਇ
ਆ। ਤਾਂ ਰਿਖ ਕਾਰ ਦੇ ਸਿਖ ਹੋਨਾ। ਇਕ ਸਾਹਿ
ਕਾ ਮਕਰ ਮਹੋਨੀ। ਇਕਾ ਨਿਹਕਾ ਮਕਰ ਮਹੋਨੀ

ਪਾਪੁੰਨਾਦਾ
ਗੀਰਾਈ ਬਾਲਾ ਤੇ ਗੀਰਾਈ ਸਾਈ ਦਾ ਸੁਹੁਰਾ ਮਰਜਨ
ਜੀਵੀ ਸੁਹੁਇਆ ਤੇ। ਤਾਂ ਭੰਨਾ ਮਰਦਾ ਸਕੀਤੀ
ਜੀਗਰੀ ਬਨਦਾ ਜਜੀਏ ਹਜੇ ਜੀ ਕਰ ਮਕਰ ਦੇ ਹੋਨ
ਤੇ ਧਰਮ ਗਾਇ ਦੇ ਪਾਸ ਪਾਪਾ ਤੇ ਪੁੰਨਾ ਦਾ ਲੇਖਾ ਹੁੰ
ਦਾ ਹੋ। ਤਾਂ ਪਾਪਾ ਤੇ ਪੁੰਨਾ ਦਾ ਕੁਰਿਕੋ ਜਿਸ ਕੇ ਪੁੰਨਾ ਵਿ
ਸੇਖੋ ਦੇਨ ਤੇ ਪਾਪਾ ਘਟੇ ਦੇਨ ਤਾਂ ਪਾਪਾ ਵਿਚੋ ਕਾਟਿ
ਕੋਤੇ ਵਿਸੇਖ ਪੁੰਨਾ ਦਾ ਲੇਖਾ ਭੰਨਾ ਨੂ ਚੁਖਾ ਮਿਲਦਾ ਹੋ
ਏ ਹੁ ਮਸਾਨੂ ਨਿਰਨੇ ਕਰ ਦੇਨ ਸੇਜੀ। ਤਾਂ ਬਚ ਨੂ ਹੋਇ
ਆ। ਤਾਂ ਰਿਖ ਕਾਰ ਦੇ ਸਿਖ ਹੋਨਾ। ਇਕ ਸਾਹਿ
ਕਾ ਮਕਰ ਮਹੋਨੀ। ਇਕਾ ਨਿਹਕਾ ਮਕਰ ਮਹੋਨੀ

ਇਕਉਪਾਸਨਾਵਾਲੇਹੈਨਾ ਇਕਗਿਆਨੀਹੈਨਾ ॥ ੧੧੫ ॥
ਤੁਸੀਂ ਕਿਸਕੀਦਾਰਤਾਪੁਛਦੇਹੋਤਾਓਨਾਅਰੁ
ਦਾਸਕੀਤੀਜੀਅਸਾਨੁਚੰਹਾਈਕ੍ਰਿਪਾਕਰਕੈਦ
ਸੀਮੇ॥ ਤਾਂਬਚਨੁਹੋਇਆਜੈਸੇਰਾਜੇਕੀਚਾ
ਰਪਕਾਰਕੀਪਜਾਹੋਤੀਹੈ॥ ਏਕੁਕਾਦਲੀਕੇਵੰ
ਸਿੰਦੇਦੇਵਾਏਹੋਤੇਹੈਨਾ॥ ਸੋਸਦੀਵਹੀਉਸਕੇ
ਬੀਰਮੁਹਾਸਲੁਹੋਤਾਹੈ॥ ਤਾਂਦਾਣੇਸੇਦਾਣਾਥਾਂ
ਹਿਓਤਾਹੈ॥ ਜੇਕਛੁਖਿਆਨਤਕਰੋਤਾਨੂੰਨੂੰਉਸਕ
ਉਦੇਤਾਹੈ॥ ਅਮਰੁਏਕਪਟਈਹੋਤੇਹੈ॥ ਉਨਕੋਪਿਛੇ
ਛਿਆਹੀਆਹੁਮੀਆਵਤਾਹੈ॥ ਅਰੁਪਣਾਭਰ

ਵੇਤੇਹੋਨਾ ਅਰੁਏਕਸੇਗਾਤੀਹੋਤੇਹੋਂ ਸਿਰਹੁ
 ਏਹੋਏਪਾਰਿਗਹਿਏਵਾਲੇਹੋਤੇਹੋਂਨਾ ਅਰੁਥਾਜਪੇ
 ਨ੍ਰਾਸਉਗਾਬਦੇਵੇਤੇਹੋਂਨਾ ਅਰੁਮੁਲਖਖਏਖਾਤੇ
 ਹੋਂ। ਅਰੁਥੇਆਨ੍ਰਿਹੋਤੇਹੋਂ। ਸਾਥਹੀਮੁਲਖਖਾਤੇ
 ਹੋਂ ਅਰੁਪਾਤੁਸਾਹੀਕੇਸਾਥਨ੍ਰਤੇਹੋਂ। ਤੁਧਾਂ
 ਵਣਕੋਗੀਲੇਤੇਹੋਂ। ਸਾਥਹੀਹੁਕਮੁਕਰਤੇਹੋਂ। ਤੁਸੇ
 ਹੀਮਹਾਰਾਜਕੀਦਾਰਧਕਾਰਕੀਸਿਸਟਿਹੋ। ਏਕ
 ਸਾਹਿਕਾਮੀਹੋਂ ਜੋਸਦਕੁਨ੍ਰਕੁਸਤੁਆਪਣਿ
 ਕਿਰਿਅਮਾਮਹਿਲਗੇਰਹਿਤੇਹੋਂ। ਅਰੁਕੁਜੋਕਛੁ
 ਤੀਰਥਬੁਤਭੰਨਦਾਨਕਰਤੇਹੋਂ। ਤੇਕਾਮਨਾਲੀਏਕ

ਠਤੇਹੈਂ॥ ਹਮਕੋਅਮਕੇਬਤਕਾਅਮਕਾਫੁਲੁ
 ਹੋਵੇ॥ ਤਾਂਉਨਕੇਉਪਾਰਿਧਰਮਰਾਇਕਾਸਦਾਡੂਰ
 ਹਿਤਾਹੈ॥ ਸਤਿਨਾਮੁਪਾਧੇਕਾਫੁਲੁਭਿੰਨਿਭਿੰਨਪ੍ਰਾਪਤਿ
 ਹੋਤਾਹੈ॥ ਅਰੁਪ੍ਰੰਨੋਕਾਫੁਲੁਭਿੰਨਿਭਿੰਨਗੁਣਹੈਂ॥ ਅ
 ਰੁਨਿਹਕਾਅਕਰਮਹੈਂਨਜੋਪ੍ਰੰਨਧਰਮਪ੍ਰਸੰਨਹੋਇਕੇ
 ਕਰਤੇਹੈਂ॥ ਤੇਪਾਪਸੁਭਾਵਕਉਨਕੇਹੋਤੇਹੈਂ॥ ਤੁਝਨਾ
 ਕਾਪਾਪਾਪ੍ਰੰਨਾਕਾਲੇਖਾਏਕਠਾਕਰਕੇਜੇਪ੍ਰੰਨਹੋਤੇਹੈਂ॥
 ਬਹੁਤੇਤੋਪਾਪਾਦਿਅਮਾਨੁਕਾਰਿਪ੍ਰੰਨਗੁਗਾਈਤੇਹੈਂ॥ ਅ
 ਰੁਪਾਪਬਹੁਤੇਹੋਤੇਹੈਂਤਾਪ੍ਰੰਨਾਦਿਅਮਾਨੁਕੇਪਾਪਭੁਗਾ
 ਈਤੇਹੈਂ॥ ਪ੍ਰੰਨਭੰਨਾਵੇਥਲੀਹੈਂਨਾਤੇਪਾਪਾਨਿਬ

ਲਹੋਨਾ ਤੇਜੋਓ ਪਾਸਕਮ ਹਾਰਾਜ ਕੇ ਹੋਨ ਸੋ ਤੇ ਪਾਪ
ਸਰਧਾ ਕਰ ਕੇ ਕਰਤੇ ਹੀ ਨਹੀ ਅਵਸਮੇਵ ਕੋਈ ਉਨ
ਸੇ ਹੋਤਾ ਹੈ। ਅਮਰੁ ਧਰਮ ਸਦਾ ਰੁਚ ਕੇ ਕਰਤੇ ਹੋਂ। ਜੇ
ਪਾਪ ਕੋਈ ਤੁਛ ਹੋਤਾ ਹੈ। ਸੋ ਦਿਅਾ ਕੂਕੇ ਸਦਾ ਮ
ਹਾਰਾਜ ਕੇ ਨਿਕਟ ਵਰਤੁ ਚਿਤਿ ਤੇ ਹੋਨਾ ਅਮਰੁ ਫੇਰ ਭੀ
ਅਉਤਾ ਰੁਧਾ ਚਤੇ ਹੋਨਾ। ਤੁਮ ਹਾਰਾਜ ਦੀ ਭਗਤਿ
ਕਰ ਕੇ ਗਿਆਨ ਕੋ ਪਾਪ ਤਿਹੋਇ ਕੇ ਜਨਾ ਅਰਨ ਤੇਰ
ਹਤ ਹੋਤੇ ਹੋਨਾ। ਜੇ ਸਾਹਿਕਾ ਮੀ ਹੋਤੇ ਹੋਨਾ। ਪਿਥਮੇ
ਸਦਾ ਰਗਾਨੁ ਭੋਗ ਕੇ ਥਹੁਨੁ ਧਨ ਵਾਨ ਦੇ ਪਾਰਿ ਉਤਪ
ਤਿਹੋਤੇ ਹੋਨਾ। ਟੇਰਿ ਸਾਧ ਸੰਗਾ ਤਿਨੁ ਪਾਪ ਤਿਹੋਇ

ਕੇਖਕਾਤਿਹੋਤੇਹੋਨਾ ਜੋਨਿਹਕਾਖਹੋਵੈਤਾਫੇਓ
 ਸਾਧਾਸੰਤਾਦੇਘਾਰਿਅੰਤਾਰਲੇਕੇਫੇਰਿਭਗਾਓ
 ਨੁਲਗਿਦੇਹੋਨਾ। ਓਨਾਦਾਉਧਧੁੰਦਾਹੈ। ਓ
 ਹੋਉਪਾਸਨਾਦਾਫਲੁਹੰਦਾਹੈ। ਜੋਸੇਸੇਗਾਰੁ
 ਵਾਲਾਪੇਨ੍ਹਕੋਥਾਜਦੇਕੋਮੁਲਖੁਆਪਖਾਵਾ
 ਹੋ। ਤੇਸੇਭਜਨਕਰਕੋਸੁਖੀਰਹਵਾਹੈ। ਜੋਗਿ
 ਆਨੀਹੋਨਿਓਨਾਸਰੀਰਨੁਭੀ। ਮਿਥਿਆਜਾਤਾ
 ਹੋ। ਤੇਕਰਮਾਨੁਭੀਤੂਠਾਜਾਤਾਹੈ। ਜੋਸੇਸੁਰ
 ਜਕੋਨਿਕਟਅੰਧਕਾਰਨਹੀਜਾਤਾ। ਤੇਸੇਓਨਾ
 ਕੋਨਿਕਟਕਰਮਨਹੀਜਾਤੇਓਹੁਸਦਾਜੀਵਨ

ਅਕਤਿਹੋਨਿ॥ ਤਾਂਓਨਾ ਅਰਦਾਸ ਕੀਤੀ ਜੀ ਸਦੇ ਪਾ
 ਤੁਸਾਰੀ॥ ਓਨਾ ਦੇ ਪਾਪ ਪੁੰਨ ਭੋਗਾ ਦਿਤੇ ਥੇਨਾਂ ਕ
 ਹਾਂ ਜਾਤੇ ਹੋਨਿ॥ ਕੋ ਸੇਰਿਗਾ ਅਨੀ ਜੀ ਦਨੁ ਅਕਤਿ
 ਤੋ ਦਿਕੇ ਦਿ ਦਿ ਰਤੇ ਹੋਨਿ॥ ਤਾਂ ਜੋ ਨ ਸੇ ਉਨ ਕੀ ਸੇ
 ਦਾ ਪੁਜਾ ਕਰਤੇ ਹੋਨਿ॥ ਓਨਾ ਦੇ ਪੁੰਨ ਨੂਲੇ ਕੇ ਸੁਖ
 ਭੋਗਤੇ ਹੋਨਾ॥ ਜੇ ਓਨਾ ਦੀ ਨਿੰਦਾ ਦੁਖਾ ਉਕਰਦੇ ਹੋ
 ਨਿ॥ ਓਨਾ ਦੇ ਪਾਪ ਨੂਲੇ ਕੇ ਨਰ ਕਤੇ ਦੁਖ ਭੋਗਤੇ ਹੋ
 ਨਾ॥ ਜੋ ਸੇ ਅਸਾਰਿ ਬਾਤੁ ਸਾਹ ਦੇ ਮਲਖਾ ਇਨਾ
 ਮੀਖਾ ਦੇ ਹੋਨਿ॥ ६੬॥ ਸਾਖੀ ਹੋਰੁ ਚਲੀ॥ ਸਬ
 ਸਨੁ ਥੀ ਬਨਾਤੇ ਸੁੰਦਰੁ ਮਾਛੀ ਗੁਰੂ ਮਰਜਨ ਜੀ ਦੇ

19c

ਵਖਾਣੀ ਅਰਿ ਨਾਉ ਭੂਲੁ ਸਿਖ ਸੁਚਾਰੇ ॥ ਜੋ ਟੁੱਭੀ
 ਵਾਜਾਣੀ ਅਨਿ ਮਹਾ ਪਰਥੁ ਲਾਪਰਵਾਰੇ ॥ ਚਤੁ
 ਰਿਦਾ ਸੁਲਾਕ ਪੁਰਹਾ ਛਾਗਾ ਛਾਗਾ ਵਿਜਾ ਵਿਚਾਰੇ ॥
 ਠਿਰਣਾ ਬਹਿਲੁ ਵਖਾਣੀ ਮੇਜੇ ਠਾਚੰਗਾ ਕੁਲਨਿ
 ਸਤਾਰੇ ॥ ਸਵਿਸਾਰੇ ਪੀਤੁ ਲਜੀ ਮਾਭਾਰਣੁ ਮਾਜੀ ਸੁ
 ਨਮੁ ਖਸਾਰੇ ॥ ਸਵਨੁ ਭਗਤੁ ਹੋਭਈ ਅਛਾਗੇ ਈਦੁ ਪੋ
 ਈ ਗੁਰੂਦਾਸਾਰੇ ॥ ਸਤਿਗੁਰਿ ਪੁਰੈ ਪਾਰਿ ਉਤਾਰੇ ॥ ੨ ॥
 ॥ ਸਾਖੀ ਹੋਰੁ ਲੀ ॥ ਭਾਈ ਜਟੂ ਭਾਈ ਭਟੂ ਭਾਈ
 ਭਾਨੂ ਭਾਈ ਭੀਰਥਾ ਭਾਈ ॥ ਨਿਹਾਲੁ ਪੰਜੇ ॥ ਜਾਤਦੇ
 ਚ ਚੇ ਗੁਰੂ ਅਕਸਨ ਜੀ ਦੇ ਹਜ਼ੂਰ ॥ ਆਏ ਤੇ ਅਰਦਾਸ

ਕੀਤੀ। ਗਾਰੀ ਬਨਵਾਜ਼ਾਇਕ ਥੇਤੇਗਾਬਚਨੁਹੈ। ਕਰੋਕਰਾ ੧੧੬
 ਦੇਅਪੋਅਮਾਪਿ। ਅਨੁਖਕੋਕਛੁਨਾਹੀ। ਹਾਥਾ। ਤੇ। ਇਕ
 ਥੇਤੇਗਾਬਚਨੁਹੈ। ਜੇਹਾਬੀਜੇਸੇਲੁਣੈਕਰਮਾਦਾਖੇਤੁ। ਅ
 ਕਿਰਤਪਣਾਹਰਿਦਿਸਾਰਿ। ਅਜੁਨੀਬੁਰਮੇਤੁ। ਜੇਤੁ। ੦
 ਪਹੀਕਰਦਾਕਰਾਵਦਾਹੈ। ਤੁਮਸੀਭਾਵੇਕੁਬੁਕਰੀਐ।
 ਅਸਾਨੁਕੀਦੋਧੁਹੈ। ਤੇਜੇਕਰਮਾਦਾਫੁਲੁਅਸਭੇ
 ਗਣਾਹੈ। ਤੁਕਰਮਵੀਚਾਰਕੋਕੀਚੈ। ਅਸੀਕਿਨੁਕ
 ੪ ਚਨੁਅਨੀਐ। ਅਮਰਕੋਨੁਨਾਨੀਐ। ਤਾਂਬਚਨੁਹੈ
 ਉਆ। ਜੇਗੁਰਾਂਦੇਗਾਰੀਬਜੀ। ਦਿਰਿਸਭੁਣਾਅਧ
 ਕਾਰਾਂਦੇਬਚਨੁਹੈਨਾ। ਤੇਗੁਰੂਕੋਸਿਖਭੀਜਭਣਾਅਧ

ਕਾਰਾ ਦੇ ਹੋਨਾ ॥ ਇਕ ਕਰਮਾ ਦੇ ਅਧਕਾਰੀ ਹੋਨਾ ॥ ਇ
ਕਉ ਪਾਸਨਾ ਦੇ ਅਧਕਾਰੀ ਹੋਨਾ ॥ ਇਕ ਗਿਆਨ ਦੇ
ਅਧਕਾਰੀ ਹੋਨਾ ॥ ਤੇਜੇ ਹਵੇਤਾ ਕਰਮਾ ਦੇ ਅਧਕਾਰੀ
ਹੋਨਾ ॥ ਓਨਾ ਪਤਤਾਏ ਹੁਬਚਨੁ ਹੋਨਾ ॥ ਜੇਹਾ ਬੀਜੇ ਸੇ
ਲੁਣੈ ਕਰਮਾ ਦਾਖੇਗੁ ॥ ਜੇਹਾ ਕਉ ਪਾਸਨਾ ਦੇ ਅਧਕਾ
ਰੀ ਹੋਨਾ ॥ ਓਨਾ ਪਤਤਾਏ ਹੁਬਚਨੁ ਹੋ ਕਰੇ ਕਰਾਵੈ ॥ ਮਾਧੇ
ਆਖਿ ॥ ਜੇਹਾ ਗਿਆਨ ਦੇ ਅਧਕਾਰੀ ਹੋਨਾ ॥ ਤਿਨਾ ਪ
ਤਿਏ ਹੁਬਚਨੁ ਹੋਨਾ ॥ ਪਾਟਿ ਪਾਟਿ ਅੰਤੁ ਰਿਸਰਬਨਿ
ਰੰਤੁ ਰਿਹ ਰਿਏ ਕੋ ਪੁਰਖੁ ਸਮਾਣਾ ॥ ਜੇ ਸੇਵਈ ਦਰੇ
ਪਾਰਿਸਰਬ ॥ ਮੇਖ ਧਰੇ ਤੇ ਹੋਨਾ ॥ ਗਰਮੀ ਦੇ ਤਾਪ

ਦਾਸਰਦੀ ਦੇਤਾਪਦਾਨੰਦ ਦੇਤਾਪਦਾਨੰਦ ਖਦਬੰਨ १੨੦
 ਬੰਨਹੋਤਹੈਨਾ ਸਤਿਵੇਦਰਗੀਕਾਨਾਟਕਾਦਪਾ
 ਦੇਖਰਾਗਿਜੈਸਾਤਾਪਹੋਤਾਹੈਤੈਸਾਮੈਖਧੁਦੇਤੈਹੈ
 ਸਾਰਗੀਕਾਰਗੁਕਾਟਿਅਸ਼ਾਤਾਹੈ। ਤੇਜੈਅਜਾ
 ਵਦੈਦੁਹੋਤਾਹੈਤਾਰਗੁਕਾਟਿਅਸ਼ਾਤਾਹੈ। ਰਿਗੁ
 ਮੈਰਹੋਤਾਹੈ। ਅਮਰੁਮੈਖਧੁਮੈਰਕਰਰਾਹੈ। ਤੈ
 ਸੇਸੀਤਜਨਜੈਹੈਨਖਰਖਦੇਬਦਨਾਦੁਆਰੇਅਰੁਕ
 ਰਾਮਾਦੁਆਰੇਪਛਾਣਦੇਹੈਨਾ। ਰਸਨਾਦੁਆਰੇਹਿ
 ਰਦੇਕਾਮਤੁਮਲੂਮਹੰਦਾਹੈ। ਜੈਸੇਨਾਟਕਾਦੁਆ
 ਰੇਰਗੀਕੀਪਰੀਖਾਮਾਹੰਦੀਹੈ। ਅਮਰੁਕਰਮਾ

ਦੁਆਰੇ ਅਨੁਖ ਕੀ ਪਰੀਖਿਆ ਹੁੰਦੀ ਹੋ। ਜੇ ਸੇਲ ਪੀ
 ਦੁਆਰੇ ਰੋਗ ਕੀ ਪਰੀਖਿਆ ਹੁੰਦੀ ਹੋ। ਤੇ ਜੇ ਸੰਤ ਜ
 ਨ ਜਾਗਿਆ ਸੀ ਦਾ ਅਗਿਆਨ ਕਾਟਿ ਦੇ ਹੋਨ। ਜੇ
 ਸੇ ਜਾਗਿਆ ਸੀ ਦਾ ਅਧਕਾਰ ਦੇਖ ਦੇ ਹੋਨ। ਤੇ ਸਾ
 ਉਪ ਦੇ ਸੁ ਦੇ ਦੇ ਹੋਨ। ਤੇ ਤੇ ਤੁਸੀਂ ਰਾਗਿ ਦੇ ਅਧਕਾਰ
 ਗੋ ਹੋਵਹੁ। ਸਦਾ ਬੁਝਨਾ ਸਿਮਰਨ ਕਰਨਾ। ਤੇ ਸਿਖ
 ਦੀ ਟਹਲ ਕਰਿਆ ਕਰੋ। ਤਾਓਨਾ ਦਾ ਉਧਾਰੁ ਏਸੇ
 ਕਰਿ ਹੋਇਆ। ੬੮। ਸਾਖੀ ਹੋ ਰੁਚਲੀ। ਰਾ
 ਈ ਨਾਉ ਅਰੁ ਰਾਖੀ ਬੋਲੁ ਜਾਤੁ ਦੇ ਸੇਖਨੁ ਸਾਧ ਹੋ ਜਨ
 ਰਾਈ ਜਨੁ ਜਾਤੁ ਦਾ ਬੀਵਾ ਹੋ ਸੀ ਮੁਲਾ ਮਹਾ ਪੁਰਖ ੧੨

ਹੋਸੀ॥ ਸੋਚਾਰੇਗੁਰੂ॥ ਅਰਜਨਜੀਕੀਸਰਹਇਆਉ॥ ੧੨੧
 ਭਨਾਅਰਦਾਸਕੀਤ੍ਰੀਜੀਗਰੀਬਨਵਾਜਤੁਸਾਡੀ
 ਬਾਣੀਅਨੇਕਪਕਾਰਦੀਹੋ॥ ਤੇਤੁਸਾਡਾਬਚਨੁਹੋ
 ਆਪੋਆਪਣੇਅਧਕਾਰਦੇ॥ ਮੁਜਬਬਾਣੀਪਨ੍ਹ
 ਨੀਰਿਦੇ॥ ਦਿਖੇਧਾਰਣੀ॥ ਸੋਅਸੀਆਪਣਾਅਧਕਾਰ
 ਰਨਹੀ॥ ਸਾਅਭਾਸਕਦੇ॥ ਜੋਅਸੀਕਿਸਾਅਧਕਾਰ
 ਦੇਹਾਂ॥ ਕਰਮਕਾਂਡਦੇ॥ ਅਧਕਾਰੀਹਾਂ॥ ॥ ਕੇਉਪਾਸ
 ਨਾਕਾਂਡਦੇ॥ ਅਧਕਾਰੀਹਾਂ॥ ਕਿਰੀਅਨਕਾਂਡਕੇ
 ਅਧਕਾਰੀਹਾਂ॥ ਤਾਂਬਚਨੁਹੋ॥ ਇਅਨ॥ ਜੇਜਾ
 ਏਬਚਨਸੁਣਕੇਤੇਅਨਨੁਖੇਟੇ॥ ਅਰੁਖਰੇਕਰਮਅ

ਲੁਮਹੋਏਹੈਨਾ ਤੇਅਸੀਚਾਹਨੇਹਾਂਕਿਵੇਸੁਭਕਰਮ
 ਕਰੀਏ। ਅਸੁਭਕਰਮਾਤਿਅਗੀਏ। ਪਰੁਦਿਅਸ
 ਨਜੇਥੇਟਿਅਕਰਮਾਦਾਪਾਇਆਹੋਇਆਹੈ। ਸੁ
 ਮਿਟਦਾਨਹੀ। ਤਾਂਜਾਣੀਮੇਜੋਅਸੀਕਰਮਾਦੇਅ
 ਧਕਾਰੀਹਾਂ। ਤਾਂਸਿਖਾਂਦੀਸੇਵਾਟਹਲਕੀਜ਼ੋਤੇ
 ਥਾਣਿਨੁਪੀਤਕਰਕੈਸੁਣੀਮੇ। ਤੇਅਨਦਿਚੈਬੰਟੁ
 ਦੁਰਕੀਚੈ। ਅਤੇਜੇਜਾਣੀਮੇਜੋਸਬਦਨੁਸੁਣਿ
 ਕੈਥੇਏਕਰਮਾਮਟਜਾਵਨਾ। ਤੇਕੋਈਦਿਰਲਾਹੀ
 ਰਹਿਜਾਵੇ। ਤਾਂਜਾਣੀਮੇਜੋਅਸੀਉਪਾਸਨਾਵੇ
 ਅਧਕਾਰੀਹਾਂ। ਤਾਂਅਣਪਹਿਰਿਥਾਣੀਦਾਅਭਿ

ਅਸਕਰਕੋ ਜੋ ਕੋਈ ਬੇਟਾ ਕਰਮ ਸੇਖਰ ਹਿੰਦਾ
 ਤੇ ਅਤੰਬ ਸਨੁ ਭੀ ਮਿਟਾਈ ਮੇਯਾ ਤੇ ਜੇ ਜਾਣੀ ਮੇਸ
 ਬਦ ਦੇ ਸਮਝਨ ਕਰ ਸੁਭਾ ਅਸੁਭ ਕਰਮ ਮਿਟਗ
 ਏਹੈ ਨਿ। ਤੇ ਜਗਾ ਤਿ ਦੇ ਰਸਾ ਵਲੇ ਤੇ ਅਸੁਭ ਕਰ
 ਆਵਲੇ ਰਿਦਾ ਫਿਰ ਖਲੇ ਤਾਹੈ ਸੁੰਝਾ ਕ੍ਰਿਮੇ ਜੋ
 ਹੁਣੇ ਮੇਰਿਗਾ ਮਾਨ ਦਾ ਅਧਕਾਰੀ ਹੋਇਆ ਹੋਊ
 ਸੁਆਮਾ ਪਣੇ ਅਧਕਾਰ ਮੁਜਬ ਜੋ ਕਰਮ ਮੀਰਿ ਕ੍ਰਿ
 ਕਰੋ। ਤਾਂ ਤੁਸਾਨਾ ਕਲਿਆ ਆਣੁ ਹੋਵੇਗਾ। ਕਿਉਂ ਜੋ ਗੁ
 ਰੂਕੀ ਬਾਣੀ ਦੇ ਵਿਰਿਸਰੇ ਅਧਕਾਰ ਹੋਨਾ ਤੇ ਸਿ
 ਖਭੀ ਸੁਭਨਾ ਅਧਕਾਰਾ ਦੇਹੈ ਨਾ ਤਾ ਤੇ ਜੇ ਸੰਤ ਮਿ

ਲਵੇਹੋਨਾ। ਤਾਂ ਅਧਕਾਰ ਮੁਜਬ ਉਪਦੇਸ਼ ਕਰਦੇ ਹੋ
 ਨਾ। ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਏਸੇ ਪ੍ਰਕਾਰ ਅੱਪਣਾ ਅਧਕਾਰ ਸਮਝੋਗੇ ॥
 ਤਾਂ ਓਸ ਦਾ ਕਾਲਿਅਾ ਨੂੰ ਹੋਵੇਗਾ। ਤਾਂ ਓਨਾ ਦਾ ਉਧ
 ਰਾ ਅਧਕਾਰ ਦੇ ਸਮਝਣ ਕਰੀ ਹੋਇਆ ॥ ੬੮ ॥
 ਸਾਖੀ ਹੋ ਰੁਚਲੀ। ਚਰਚਿਤਾ ਸੁਤੇ ਮੁਲਾਕ ਪੁਰਜ ॥
 ਤਦੇ ਤੇ ਹਾਨੁ ਤੇ ਗਾਨੁ ਦਿਜਾ। ਗੁਰੂ ਅਕਸ ਨਜੀ ਦੇ
 ਹਜੁਰਾ ਆਏ। ਸੋ ਸਿਤਨੇ ਸੰਤਾ ਸਾਧਾ ਦਾ ਉਪਦੇਸ਼
 ਹੈ। ਜੇਜਾ ਗਤ ਕਰਨੀ। ਭਜਨ ਕਰਨਾ। ਸੁਭ ਕਰਮ
 ਦਾ ਉਦਯ ਕਰਨਾ। ਤੇ ਰਿੰ ਬਜੀ ਵਿਚਿ ਸਲੋ ਕੁਹੇ
 ਸਾਤੀ ਸਾਹਿਬ ਸੰਦੀਆਂ ਕੀਆ ਚਲੇ ਤਿਸੁ ਨਾਲਿ

ਇਕਜਾਗਿਦੇ ਨਾਲ ਹੀ ਨਿ ਇਕ ਨਾ ਸੁਤਿਆ ਮਿ
ਓਉ ਠਾਲਿ ਆਗੀ ਬਨਵਾ ਜਾਇ ਸਬਦ ਨਵਾਤਾ
ਤਪਜੁ ਇਉ ਜਾਇ ਵਾਹੋ ॥ ਸੋ ਸੁਤਿਆ ਹੀ ਦਾਤ
ਹੁੰਦੀ ਹੋ ॥ ਤਾਂ ਉਦਮੁ ਕਿਉ ਕਰਨਾ ਹੋ ॥ ਤਾਂ ਬਚਨੁ
ਹੋਇਆ ॥ ਭਾਈ ਵਿਸਦਾ ਭੀ ਦੁਇ ਪਕਾਰ
ਤਾਤਪਜ ਹੋ ॥ ਇਕ ਤਾਜਾ ਗਦੇ ਭੀ ਦਾਤ ਦੇ ਨਾ
ਲਹੈ ਨਾ ॥ ਤੇ ਸੁਤਿਆ ਨੁ ਭੀ ਉਠਾ ਲਾਇ ਲਹੈ ਹੋ ॥
ਸੋ ਸਾਧ ਸੰਗ ਸੁਦਿ ਹੋ ॥ ਮਾਦਨ ਗਾ ॥ ਤੇ ਪਸਾਰਿ
ਏ ॥ ਗਾਤਾ ਜਾਗਦੇ ਭੀ ਲੈ ਨਰੇ ॥ ਤੇ ਦੂਜਾ ਜੋ ਕਾਰਿ ॥
ਹੈ ਜੋ ਜਾਗਦੇ ਨਹੀ ਲਹਿਦੇ ॥ ਤੇ ਸੁਤਿਆ ਨੁ ਉ

੧੨੩

ਠਾਲਮਿਲਦੀਹੈ॥ ਏਸਦੇਹੀਦੁਇਅਰਥਹੈਨਾ॥ ਇ
ਕਤਾਦੁਇਸੇਦਾਗਰਸੇਓਨਾਸੁਇਆ॥ ਕੁਲਕੇ
ਜਹਾਜੁਤੁਰਦਾਹੈ॥ ਤਾਦੋਨੋਦੁਹੀਅਲਕਰਕੈਸਮੰ
ਦੁਦੇਕੀਦੇਜਾਇਪਾਪਤਿਰੁਏ॥ ਇਕਤਾਦਿਓਜਹਾ
ਜਦੇਚਰਖੈਠੇ॥ ਤੇਇਕਕੀਦੁਤੇਉਛਪਏ॥ ਜਿਸ
ਦੇਲੇਜਹਾਜੁਤੁਰੇਗਾਤੇਦੋਲੁਵਜੇਗਾ॥ ਮਸੀਹ
ਨੂੰਗੇ॥ ਤੇਜਹਾਜੁਤੁਰਿਪਾਇਆਓਨਾਦੋਲੁਨਸੁ
ਇਆ॥ ਜਿਨਸੇਜਹਾਜਚਰਖੈਥਕੈਹੋਏਓਹੁ
ਸੋਗਏ॥ ਪਰੁਦਾਪਾਗੀਆਓਨਾਨੂੰਠਾਲਕੈਸੇ
ਦਾਕੀਤਾ॥ ਤੇਜੇਨਹੀਸੇਚਰਖੈਤੇਤੇਜਾਗਦੇਰ

ਹੇਸੇਓਹੁਸਖਣੇਹੀਉਠਤੁਰੇ। ਰਾਹਿਦਿਚਿਰੇਰਾਂਬੀ॥੧੨੪॥
ਮੁਹਾਇਗਾਏ। ਬੈਸੇਜੋਸਾਧਸੰਗਤਿਦਿਚਿਅਮਾਇ
ਕੇਥੇਠੇਗਾਤਾਪਸਾਦਿਗ੍ਰੀਸੁਤਿਅਨੁਜਗਾਇਕੇ
ਮਿਲੇਗਾ। ਸਬਦੁਬੀਜਗਾਇਕੇਸੁਣਾਈਮੇਥੇ॥
ਜੋਆਪਣੇਪਾਰਿਜਾਗਦੇਥੇਠੇਹੈਨਾ। ਨਾਸਬਦੁ
ਸੁਣਿਨਿਰੇ। ਨਾਪਸਾਦੁਲਾਇਨਿਰੇ। ਦੂਜਾਦਾ
ਹਗੁਰੂਦੀਦਾਤਿਨਿਵੈਅਨੁਦਾਲੇਨੁਪਾਪਤਿਹੁੰਦੀ
ਹੈ। ਪਰਜੇਥੇਨਾਜੇਹਾਸੁਦਣਗਿਆਨਕਰਕੇਤੇਅ
ਭਾਮਾਨਸਮੇਤਾਆਪਨੁਜਾਗਦਾਅਨੁਦਾਹੈ। ਤੇਅ
ਸੁਭਕਾਰਜਾਨਿਧਰਕਹੈਇਕੇਕਰਦਾਹੈ। ਸਿਵਾਹ

ਗੁਰੂ ਕੀ ਦਾਤ ਨੁ ਪਾਪ ਤਿਨ ਹੀ ਪੁੰਦਾ ਤੇ ਜੋ ਅਗਿਆਨੀ
 ਹੋਤੇ ਜਗਾ ਮਾਸ ਓਸ ਨੁ ਹੋਈ ਹੋ। ਤੇ ਨਿਤਾ ਪ੍ਰਤਿ ਸਾਧਸੰ
 ਗਤਿ ਦਿਵਿਜਾਇ ਬੇਨਦਾ ਹੋ। ਤੇ ਅਗਿਆਨ ਦੀ ਨੀ
 ਦ ਗੁਰਤੇ ਸੰਤ ਓਸ ਦੀ ਦੂਰ ਕਰ ਦੇਵੇ ਹੋਨ। ਤੇ ਸਰੂਪ ਦੇ
 ਲਾਭ ਨੁ ਪਾਪ ਤਿਹੁੰਦਾ ਹੋ। ਜੋ ਸੇਵਾ ਪਾਹੀ ਨਿਤੁ ਲਾ
 ਹਾਖਟਦਾ ਹੋ। ਤਾ ਪ੍ਰੀ ਹੋਇ ਜਾਵਾ ਹੋ। ਤੇ ਸੇਮ
 ਨੀ ਦਾ ਕਰਕੋ ਨਿਤ ਸਾਧਸੰਗਤਿ ਕਰਦਾ ਹੋ। ਓਸ ਨੁ
 ਗਿਆਨ ਪਾਪ ਤਿਹੁੰਦਾ ਹੋ। ਤਾਂ ਓਨਾ ਦਾ ਮਨੁ ਨੀ ਦਾਤੇ
 ਸਾਧਸੰਗਤਿ ਕਰਨ ਤੇ ਓਧਾਰੁ ਹੋਇ ਮਾ। ੧੦। ਸਾਖੀ
 ਹੋਰੁ ਚਲੀ। ਭਾਈ ਗੋਰਦਾਸ ਹਲਾਤੇ ਭਾਈ ਜੇ

੭

ਠਾਢੇਭਾਈਚੰਗਾਹਜ਼ੂਰਹੁਰੁਅਰਜਨਜੀਦੇਪਾਸ
 ਆਏ। ਤੇਅਰਦਾਸਕੀਤੀਜੀਗਰੀਬਨਵਾਜਾਕੇ
 ਈਗਾਨਾਮਦਾਜਾਪਜਪਦੇਹੈਨਿ। ਕੇਈਕਿਸਨ
 ਨੁਜਪਦੇਹੈਨਾ। ਕੇਈਓਮੰਜਪਦੇਹੈਨਾ। ਕੇਈ
 ਸੇਹੰਜਪਦੇਹੈਨਾ। ਤੇਅਸਾਨੁਬਚਨੁਹੋਇਆ
 ਹੋ। ਜੋਤਸਾਵਾਹਗੁਰੂਦਾਜਾਪਜਪਦਾਤੇਕ੍ਰਿਪਾ
 ਕਰਕੇਬਚਨੁਹੋਵੈ। ਜੋਕੇਨਸਾਜਾਪਜਪੀਐ। ਤਾਂ
 ਬਚਨੁਹੋਇਆ। ਜੋਸੇਨਦੀਤੇਨਾਵਾਜਿਤਨੀਆ
 ਹੋਨਿ। ਸਬੁਪਾਰਓਤਾਰਨਵਾਲੀਆਹੋਨਿ। ਪ
 ਰਜੇਜੇਕਿ ਸੇਬੇਤੀਤੇਚਕੁਦਾਹੈ। ਓਸਨੁਓਸੇਨਾਏ

੧੨੫

ਪਰੋਜਨੁਹੈ। ਤੈਸੇ ਮਹਾਰਾਜ ਦੇ ਨਾਮ ਸਭੇ ਉਧਾਰੁ ਕ
 ਰਨ ਜੋਗ ਹੋਨਾ। ਪਰੁ ਜੋ ਮਾਪਰੁ ਸਾਂਨੇ ਸਿਖਾਤੁ ਉਪ
 ਦੇ ਸੁਕੀਤਾ ਹੋ। ਓਸ ਦਾ ਉਧਾਰੁ ਓਸੇ ਕਰਕੇ ਹੋ।
 ਤੁਸਾਧੇ ਦਾਸ ਤੇਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਨੇ। ਨੌਜੁਗ ਦਾਸ
 ਦੇ ਦਾਜਾ ਪਕਰਕੇ ਓਸ ਥੀ ਦਵਾਲੀ ਤਾ ਹੋ। ਤੇ
 ਨੌਜੁਗ ਹਾਰਿ ਦਾਜਾ ਪਕਰਕੇ ਓਸ ਥੀ ਤਾ ਹਾਲੀ
 ਤਾ ਹੋ। ਤੇ ਨੌਜੁਗ ਗੋਥੀ ਦਾਜਾ ਪਕਰਕੇ ਓਸ
 ਥੀ ਗਗਾ ਲੀਤਾ ਹੋ। ਤੇ ਨੌਜੁਗ ਰਾਮ ਦਾਜਾ ਪ
 ਕਰਿ ਕੇ ਓਸ ਥੀ ਗਗਾ ਲੀਤਾ ਹੋ। ਰਾਂਚਾ ਰਾਮ
 ਰਇ ਕਠੇ ਕਰਿ ਕੇ ਦਾਹਗੁਰੂ ਕਾਜਾ ਪਕੀਤਾ ਹੋ।

ਤੇਛਤੀਹਜੁਗਾਂਦਾਤਪਨਾਫਲੁਏਨਾਚਹੁਮਖਰਾਂ
 ਦਿਚਿਰਖਿਖਿਆਹੇ॥ਇਕਮਨੁਹੋਇਕੇਜੇਦਾਹਗੁਰੂ
 ਕਾਜਾਪੁਜਪਨਗੇ॥ਜੇਓਨਾਦਾਜਨਮੁਮਰਨੁਕਟੀਏ
 ਗਾ॥ਤੰਓਨਾਦਾਜਨਦਾਦਾਹਗੁਰੂਦੇਜਾਪਕਰਨਤੇਓਨਦੇ
 ਕੁਲਾਨਾਉਪਾਰੁਹੋਇਮਾ॥੧੧॥ ਸਾਖੀਹੋਰੁਚ
 ਣੀ॥ ਭਾਈਦਿਜਾਭਾਈਗੋਪੀਭਾਈਤੁਲਸੀਅ
 ਭਾਰਦੁਆਜੀਪਹਮਦੁਭਾਈਅਨੂਤੇਭਾਈਗੋਇਦੁ
 ਘੇਈ॥ਹਜੁਰਗੁਰੂਮਰਜਨਜੀਦੇਪਾਸਮਾਏ॥
 ਤੇਅਰਦਾਸਕੀਤੀਜੀਇਥੈਨਾਮਦੇਦਦਾਬਚਹੁਹੋ॥
 ਪਾਂਡੇਤੁਮਰਾਰਾਮਚੰਦਓਭੀਆਟੁਤਦੇਖਿਮਾਥਾ॥

੧੨੬

ਕ

ਰਾਵਨਜੇਤੀਸਰਬਰਹੇਈਘਰਿਕੀਜੇਇਰਾਵਾਈਸੀ
ਤੇਬਹੁੜੇਓਸੇਨਾਮਦੇਵਦਾਬਚਨੁਹੋ॥ ਨਤਜਰਬਰਾ
ਇਨੰਦੁਰਾਜਾਮੇਰਾਰਾਮਚੰਦਪ੍ਰਦਵੇਨਾਮਾਤਤੁਰਜੁਮੰ
ਮਿਤੁਪੀਜੇ॥ ਤਾਪਹਿਲਾਬਚਨੁਸੁਇਕੇਮੈਤਾਰਾਨੀਨਿ
ਦਹੁੰਦੀਹੋ॥ ਤੇਦੂਜੇਬਚਨਕਰਕੋਤੇਉਪਮਾਹੁੰਦੀਹੋ॥
ਕਿਉਕਰਿਸਮਝੀਮੇ॥ ਤਾਂਬਚਨੁਹੋਇਮਾ॥
ਜੇਇਕਜਰਗੁਣਦੀਉਪਾਸਨਾਹੋ॥ ਇਕਨਿਰਗੁਣ
ਉਪਾਸਨਾਹੋ॥ ਜੇਸੇਸਮੁੰਦਦੇਉਪਰਿਕੋਈਜਾਵੇਤਾਕ
ਈਲਹਰਾਂਉਸਦੇਦਿਚੇਨਿਕਲਦੀਆਹੇਨਿ॥ ਤੇਜੇਨ
ਦੀਤੇਕੋਈਜਾਵੇ॥ ਤਾਏਹਨਦੀਸਮੁੰਦਹੋ॥ ਏਹਾਜਲ

ਰੂਪ ਹੋ ॥ ਤੇ ਜੋ ਜੋ ਈ ਮਹਾਰਾਜ ਮੈ ਤਾਰ ਹੋ ਇਕ ਰਤੇ ਹੋ ॥
 ਜੋ ਈ ਸਤਿ ਚਿਤ ਮਨੈ ਦਰੂਪ ਹੋ ਇਕੇ ਸਭ ਸਨੁ ਜਤ ਤਾ ਦੇ
 ਰਹੇ ਹੋ ॥ ਬਹੁ ਫੇ ਪੀਠੁ ਤਲੇ ਕੋ ਜੋ ਗਿਆਨ ਥੀ ਰਹਿਤ ਹੋ ॥
 ਤੇ ਸਰਗੁਣ ਦੀ ਪੂਜਾ ਕਰ ਦੇ ਹੋ ॥ ਤੇ ਸਾਧਾ ਸੀਤਾ ਦੇ ਨਾ
 ਲ ਦੇ ਖ ਕਰ ਦੇ ਹੋ ॥ ਤਾ ਚੰਨਾ ਦੇ ਪਰਥਾ ਇਕ ਰਕੇ ਕਹਿਅ ॥
 ਹੋ ॥ ਜੇ ਦੇਹ ਪਾਰੇ ਦਾ ਪਰਮੁ ਹੋ ॥ ਜੇ ਦੁਖ ਸੁਖੁ ਹੋ ॥
 ਪਰ ਗਿਆਨੀ ਜੇਹਾ ਸਰੀਰ ਨੂ ਝੂਠ ਜਾਣ ਦੇ ਹੋ ॥ ਤੇ ਹਨੁ
 ਖੁਸ ਖੁ ਝੂਠ ਜਾਣ ਦੇ ਹੋ ॥ ਏਕ ਲਖ ਦੇ ਉਪਾਸ ਕੇ ਹੋ ॥
 ਏਕ ਦਾਨ ਦੇ ਉਪਾਸ ਕੇ ਹੋ ॥ ਲਖ ਦੇ ਉਪਾਸ ਕੇ ਸਭ ਜਿ
 ਦਿਚਿਅ ਕਾਲ ਪੁਰਖ ਦੀ ਸਤਿਅ ਜਾਣ ਦੇ ਹੋ ॥ ਕਿ

ਪਾ

ਸੋਨਾਲਦੇਰੁ ਦਿਰੋ ਪੁਨੀ ਕਰਦੇ। ਤੇ ਦੁਨ ਦੇ ਉਪਾਸਕ
ਕਿਸਨ ਦੇ ਉਪਾਸਕ ਰਾਮਨਾਲਦੇ ਦੇਖ ਕਰਦੇ ਹੋਨਿ। ਤੇ
ਰਾਮ ਦੇ ਉਪਾਸਕ ਕਿਸਨ ਨਾਲਦੇ ਦੇਖ ਕਰਦੇ ਹੋਨ। ਤੁ
ਸਾਂਲ ਖਦੇ ਉਸਾ ਕਹੇ ਦਨ ਤੇ ਨਿਰਦੇ ਰਹੇ ਦੁਨਾ। ਤਾਓਨ
ਦਉਧਾਰੁ ਏਸੇ ਕਰਕੇ ਹੋਇਆ। ੧੨। ॥ ਸਾਖੀ ਹੋ
ਰੁਚਲੀ। ॥ ਪਉੜੀ ਇਕ ਦੀ ਚਲੀ। ਕਾਛੁ ਚਾਉ ਬੀ
ਮੀਆ ਮੁਲੈ ਨੇ ਗੁਰਸ ਬਦੁ ਪਿਆਰਾ। ਹੋਮਾ ਦਿਚਿਕ
ਪਾਹੀ ਮਾਰੇ ਇੰਦੁ ਪੇਈ ਗੁਰਿ ਨਿਸਤਾਰਾ। ਬਿਖਾਏ ਰੂ
ਰੁਟ ਦੁਇ ਪਾਰੇ ਸੁਦ ਮਹਲ ਤਿਸੁ ਭਾਰਾ। ਗੁਰ ਮੁਖਿ ਰਾ
ਮੁਕੇ ਹਲੀ ਨਾਲਿ ਨਿਹਾਲੁ ਸੇਵਕੁ ਸਾਰਾ। ਛਜੁ ਭਲਾ

ਜਾਣੀ ਮੇਸਾਂਈ ਦਿਤਾ ਸਾਧੁ ਵਿਚਾਰਾ ਤੁਲਸਾ ॥੨੮॥
 ਵਹੁਰਾ ਭਗਤੁ ਹੋਵਾ ਮੇਦਰਾ ਮਾਕਲੁ ਦੇ ਬਲਿਹਾਰਾ ॥
 ਭਾਨਾ ਮਾਕਲੁ ਏਹਾ ਹਮਲੁ ਬੁਧੇ ਛੀ ਬਾਗੁ ਹਰਦਰਬ ॥
 ਹਾ ਸੁਲਤਾਨ ਪਰਿਭਗਤਿ ਭੰਗੁ ਹਾ ॥੨੯॥ ਸਾ
 ਧੀ ਹੋਰੁ ਚਲੀ ਸੁਲਤਾਨ ਪਰਿਦੀਵਾ ਸੀ ਦੇ ਸਿਖ
 ਕਾਲੁ ਤੇਚਾ ਓਥੀ ਮੀ ਤੇ ਮੁਲਾ ਤੇ ਭਾਈ ਹੋ ਮਾਕਪਾ
 ਹੀ ਤੇ ਭਾਈ ਗੋਇੰਦੁ ਘੋਈ ਤੇ ਭਿਖਾ ਤੇ ਟੋਨਾ ਭਾਟਿ ਤੇ
 ਭਾਈ ਧਾਰੇ ਸੁਰਮਾ ਭਾਈ ਗਾਮੁ ਕੋਹਲੀ ਤੇ ਭਾਈ ਸਿ
 ਹਾਲੁ ਭਾਈ ਫਜ਼ੁ ਭਲੇ ਤੇ ਸਾਂਈ ਦਿਤਾ ਭਾਈ ਤੁਲ
 ਸਾ ਵਹੁਰਾ ਭਾਈ ਦਾ ਮੇਦਰਾ ਭਾਈ ਮਾਕਲੁ ਭਾ

ਦੀਭਨੈ ਤੇ ਆਵਲੁ ਵਿਗਹ ਮਲੁ ਭਾਈ ਬਥੰਢੀ
ਬਾਹੋਰੁ ਸਭ ਦਾਸੀ ਸੁਲਤਾਨ ਪਾਇਦੀ ਗੁਰੂ ਅਰ
ਜਨਜੀ ਦੇ ਹਜ਼ੂਰ ਆਏ ॥ ਅਮਰ ਦਾਸ ਕੀਤੀ ਅਸੀ
ਤੀ ਸਰੀ ਪਾਤੁਸਾਹੀ ਸਿਖ ਹੋਏ ਹਾਂ ਤੇ ਅਸਾਨੁ
ਬਚਨੁ ਹੋਇ ਆਤੁਸਾਧਰ ਮਨੀ ਕਿਰਤ ਕਰ ਕੇ
ਸਿਖਾਈ ਸੇਵਾ ਕਰਨੀ ਤੇ ਮਨੁ ਨੀਵਾ ਕਰਨ ਤੇ ਮ
ਠਾ ਬੋਲਣਾ ਤੇ ਪਿਛੁਲੀ ਗਤੀ ਇਸਨਾਠ ਕਰ ਕੇ
ਤੇ ਸਬਦੁ ਪੜ੍ਹਨਾ ਤੇ ਬੁਝਾਘੇਰੀ ਬਜੀਨੀ ਬਾਣੀ ਸੁ
ਣਿਕੇ ਕਿਰਤਨੁ ਲਗਾਣਾ ਜੇ ਅਜੀਏ ਜੇ ਪ੍ਰਕਾਰ ਵਰਤ
ਦੇ ਹਾਂ ਪਰ ਅਸਾਨੂੰ ਮਨੁ ਜਾਂਤੁ ਨਹੀ ਆਵਨੀ ਤੁਜੀ

ਕਿਪਾਕਰਕੇਐਸਾਉਪਦੇਸੁਕਰੇਜਾਅਸਾਡੇਮਨਨੂਜਾਂਤਿ ੧੨੯
ਆਵੇ॥ ਤਾਬਚਨੁਹੋਇਆਭਾਈਜੇਲਗੁਤੁਸੀਰਾਜ
ਸੀਤਾਮਸੀਗੁਣਾਨੂਤਿਆਗੁਨਕਰੇਗੇ॥ ਤੇਜਾਂਤਕੀਗੁਣਾ
ਨੂਦਰਤਾਵੇਨਹੀਤੋਲਗਤੁਜਾਨੂਜਾਂਤਕਿਉਕਰਿਅਵੇ॥
ਤਾਂਓਨਾਅਰਣਾਜਕੀਤੀਜਚੇਪਾਤਿਜਾਹਿਅਸੀਗੁਣਾ
ਦੀਪਰੀਖਿਆਕਿਉਕਰਿਸਮਝੀਐ॥ ਤਾਂਬਚਨੁਹੋਇ
ਆਜੇਹਿਜਾਐਕੋਪੁਕਰਤੇਹੋਨਿਜੇਤਾਮਸੀਹੋਨਾਅ
ਰੁਜੇਲੇਭਾਅਰੁਅਰੁਮਾਨਕਰਤੇਹੋਨਿਜੇਰਾਜਸੀਹੋਨਿ
ਅਰੁਜੇਨਿਮਰਤਾਅਰੁਮਿਠਾਬੋਲਣਾਕਰਦੇਹੋਨਾਜੇ
ਜਾਤਕੀਹੋਨਾਤਾਂਓਨਾਪੁਛਿਆਏਹਝੇਗੁਣਕੀਦਸੇਅ

ਹਾਰਬੀਉਤਪਤਹੋਤੇਹੋਨਿ॥ ਤਾਬਚਨੁਹੋਇਮਾਤਾ
ਮਸੀਗੁਣਬਾਸੀਅਹਾਰੁਖਾਵਣੇਕਰਕੇਬਹੁਤੇਸਵਣੇਕ
ਰਿ॥ ਅਰੁਮੇਲੇਭੇਸਅਰੁਨਿਦਾਕਰਿਹੁੰਦਾਹੋ॥ ਰਾਜਸੀ
ਗੁਣਮਿਠੇਅਰੁਸਲੂਣੇਖਾਵਣੇਕਰਿ॥ ਅਰੁਇਸਤ੍ਰੀਆ
ਵੇਭੋਗਕਰਿ॥ ਅਰੁਆਪਨੁਚੰਗਾਕਹਾਵਣਾਕਰਿਹੋਦਾ
ਹੋ॥ ਅਰੁਸਾਂਤਕੀਗੁਣਇਸਨਨੁਕਰਿਅਰੁਦਾਠਚਾਵਣ
ਖਿਚਰੀਅਲਪੁਅਹਾਰੁਕਰਿ॥ ਬਸਤ੍ਰਉਜਲਰਖਣੇਕ
ਰਿਹੁੰਦਾਹੋ॥ ਏਨਾਨੀਏਹਾਪਰੀਖਿਅਹੋ॥ ਜੇਸਬਦਵੇ
ਸਨਮੁਖਨੇਤ੍ਰਤੇਸਵਣਰਖੀਮੇ॥ ਜੇਤਾਜਿਉਦੀਤਿਉਸ
ਮਝਾਏਤੇਮਨੁਡੁਲੈਨਹੀ॥ ਤਾਂਸਾਂਤਕੀਗੁਣਿਜਾਣੀ

ਮੇਰੇ ਜੇ ਮਨੁ ਕਿਸੇ ਸਮੇਠ ਹਰਾਵੇ । ਕਿਸੇ ਸਮੇਠ ਲਜਾਵੇ ॥੧੩॥
 ਤਾਂ ਰਾਜਾ ਜੀ ਗੁਣੁ ਹੋ । ਜੇ ਸਦਾ ਰੂਪੁ ਲਿਖਾ ਰਹੇ ਸਮਝੈ ਕਛੁ ਨ
 ਹੀ ਏਹ ਤਾ ਮਨੀ ਗੁਣੁ ਹੋ । ਏਕਾ ਗ੍ਰੰਥਿ ਤਸਾਂਤਰੀ ਕਰਿ ਹੋ
 ਦੀ ਹੋ । ਤਾਗਿ ਮਾਨੁ ਪ੍ਰਪਤਿ ਹੋਇ ਹੋ । ਭਾਈ ਪਾਰੈ ਇਕ ਸੁ
 ਰਮੇ ਬਾਹਰਿ ਦੇਵੀ ਮਨੁ ਜਿਤ ਦੇਹੋ ਨਿ । ਤੇ ਇਕ ਮਨ
 ਰੂਪੀ ਦੇਵੀ ਨੁ ਜਿਤ ਦੇਹੋ ਨ । ਜੇ ਬਾਹਰਿ ਦਿਖਾਵੇ ਦੇਵੀ
 ਮਨੁ ਜਿਤ ਦੇਹੋ ਨ । ਓਨਾ ਦਾ ਜ ਸੁਫਾ ਡੀ ਗਾਵਨੇ ਹੋ
 ਨਿ । ਜੇ ਮਨ ਰੂਪੀ ਦੇਵੀ ਨੁ ਜਿਤ ਦੇਹੋ ਨ । ਓਨਾ ਦਾ ਜ
 ਸੁਸੀਤ ਜਨ ਗਾਵਨੇ ਹੋ ਨ । ਭਾਈ ਸਾਂਈ ਦਿਤਾ ਸਾਧ ਓਹੁ
 ਹੋ ਨ । ਜੇ ਇੰਦੀ ਮਨੁ ਜਾਏ । ਭਾਈ ਤੁਲਸਾ ਬਰਾਤੁ ਜੇ ਹੋ

੬

ਜਿਸਦਾਸੁਆਸਰਾਮਨਾਮਬਿਨੁਬਿਰਥਾਨਜਾਏ
ਤੁਸਾਂਸਾਂਤਕੀਗੁਣਾਦਿਚਿਦਰਤਣਾਤੁਸਾਨੁਜਾਂਤ
ਅਏਰੀਪਿਛਲੀਰਾਤਿਜਗਤਿਤੇਮਹਾਂਜਾਨੁਮੇ
ਹਦਾਪੈਦਾਹੋਤੁਦਾਹਗੁਰੂਦੇਸਿਖਜਾਰਦੇਹੋਨਾ
ਤੇਮਾਪਦੇਸਾਦਿਚਿਕੋਈਬੁਝਿਮਾਹੋਇਮਾਮੀਨ
ਦਾਬਸਤੁਦਾਰਿਸੇਕਾਮਨਾਦਾਅਏਤਾਂਛਿਨਾਟੀਕਾ
ਮਨਾਇਕਪੂਰੀਕਰਿਸਕੋਤਾਂਇਕਜਹੀਪੂਰੀਕਰਿਨੇ
ਦੁਈਨਹੀਤਾਜਬੁਣਾਮਿਲਕੇਮਰਦਾਸਓਸਦੀ
ਕਾਮਨਾਕਰਿਨੇਈਜੇਸਾਪਸੀਗਤਿਇਨਦੀਬਰਖਾ
ਨਿਮਾਈਨੀਦੀਹੋਇਕੇਦਰਖਾਕਰਨੀਹੋਤਾਂਸਭ

੩੯

ਜਿੰਦ ਰੋਫਰੋਸ ਲਾਇਖਰੋਗੀ
ਸ੍ਰੀ ਮੰਮਿਤਸਰ

ਕਾਮਨਾਪੁਰੀਆਹੁਦੀਆਹੇਨਾ ਤੇਦੁਇਦੇਲੈਜਰੁਣ
ਧਰਮਸਾਇਆਵਣਾ ਤੇਵੇਸਾਖੀਦੀਪਮਾਛਾਤੇਹ
ਜੁਰਦਰਸਨਨੁਆਵਣਾ ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰਜੀਨਾਇਸ
ਨਨੁਕਰਨਾ ਤੇਗੁਰੂਕਾਦਰਸਨਨੁਕਰਨਾ ਸੁਲਤਾ
ਨਪੁਰਮੇਰਾਕੁਗਾਤਿਭੰਡਾਰੁਹੇ ॥ ੭੩ ॥ ॥ ਸਾਖੀ
ਹੋਰੁਚਲੀ ॥ ਪਥਿਨੀਬਾਟੀਸਦੀਚਲੀ ॥ ਨੀ
ਪਕੁਦੀਪਾਕਾਂਸਰਾਗੁਰੂਦੁਆਰੈਗੁਰੂਬੰਦਾ ॥ ਪਟੀ
ਅੰਦਰਿਚਉਧਰੀਦਿਲੈਲਾਲੁਲੀਰਾਗੁਜੁਹੰਦਾ ॥
ਅਜਬੁਅਜਾਇਬੁਸੀਕਿਅਉਮਰਸਾਗੁਗੁਰਜੇਵ
ਕਰੀਦਾ ॥ ਪੇੜਾਛਜਲੁਜਾਣੀਮੇਕੀਦੂਸੀਪਰੁਮਿਲੇ

੭੩੧

ਸ੍ਰੀ
ਮੰਮਿਤਸਰ

ਹਸਿਦਾ ਪੁਤੁਸ ਪੁਤਕ ਪੁਰਦੇ ਉਸਿਥੇ ਮਿਲਿਅ
ਮਨਿਦਿਗਸਿਦਾ ਸੇਮੁਣੁ ਹੇਸ ਹਬਾਜ ਪੁਰਿਗੁ
ਰਸਿਖਾਨੀ ਸਾਰਲ ਹੇਦਾ ਜੇਧਾਜ ਲੇਤੁਲਸ ਪੁ
ਰਿਮੋਹਣੁ ਮਾਲਮੁਰੀ ਜਿਰਹੇਦਾ ਗੁਰਮੁਖਿਦ
ਤਿਮਾਦੁਰੇ ਮਸਿਦਾ ॥੨੨॥ ਸਾਖੀ ਹੋਰੁ ਰਲੀ ॥

ਭਾਈਨੀ ਪਾਕਸਰਾ ਗੁਰੂ ਮਰਜਨ ਜੀਨੇ ਹਜੂਰਸ
ਦਾਰਹੇ ਤੇਗੁਰਾਨੀ ਸੇਵਾਟ ਹਲਕਰੇ ਤੇਸਿਖ
ਜੇਹਜੂਰਹੇ ਦਨ ਚਨਾਨੀਟ ਹਿਲਿਕਰੇ ਤੇਜੇਸਿ
ਖਦਰਸਨ ਨੂਮਾਦਨ ਤਿਨਾਦੇ ਕਾਰਨ ਢੁਤੀਮੀ
ਮਿਤਉਤਮ ਪ੍ਰਸਾਦਿਰੀ ਝਨਾਲ ਢੁਕਾਵੇ ਤੇਮ

ਪਛਿਨਾਟੀਜੁਠਲੇਕੋਪਾਵੇ। ਤੇਜਿਨੇਪੇਰਝਾਵੇਨਾਲ १੩੨
ਗਰਮਪਾਣੀਲਲਪੇਵੇ। ਤੇਥਕੇਜਿਖਨੁਚਾਪੀਕਰੇ
ਤੇਨੀਗੇਨੁਚੁਪਕੀਤਾਬਸਤੁਉਪਰਿਪਾਇਜਾਵੇ। ਤੇ
ਸਬਦਟੀਚਰਚਾਕਰੇ॥ ਬਚਨੁਹੋਇਮਾਜੇਜੇਦੇ
ਪਕਪ੍ਰਗਾਜੇਹੋਏਜੇਹੋਰੁਟੀਪਕਪ੍ਰਕਾਸਤੇਹੋਨਾ। ਤੇ
ਅੰਮ੍ਰਿਤਕਾਰਦੂਰਹੋਇਜਾਵੇਹੋਨਾ। ਤੇਜੇਮੇਭਾਈਨੀ
ਪੇਨੁਗਿਆਮਾਨੁਦਾਪ੍ਰਕਾਸਕੀਤਾਹੋ। ਜੇਇਸਨੁਮਿ
ਲੇਗਾਓਜਨੇਰਿਨੇਦਿ। ਨਿਰਿਗਿਆਮਾਨੁਪ੍ਰਗਾਸੇਗਾ
ਗਿਆਮਾਨੁਪ੍ਰਗਾਸਣਕਉਧਾਰੁਹੋਇਮਾ॥ ੧੪॥
ਸਾਖੀਹੋਚੁਰਲੀ॥ ਭਾਈਲਾਲੁਲੀਕਾਹੁਚੇਧਰੀਪਟੀ

ਦੇ ਦਿਲੇ ਜਾਤ ਦੇ ਹੋ ਸਾਨਿ। ਬੁਰੂ ਮਰ ਜਨ ਜੀ ਦੇ ਹਜੂ
 ਰਾਮਾਏ। ਤਬਾ ਮੀ ਮਿਤਰ ਸੁਤਿ ਮਾਰੁ ਹੁੰਦਾ ਸੀ। ਤਾਂ
 ਓਨਾ ਮਾਪ ਦੀ ਪ੍ਰੀਤ ਜਾ ਬਹੀ ਮਾਇਆ ਲਾਫਨਾ ਸ
 ਬਹੀ ਮਾਪ ਸਰੀਰ ਕਰ ਕੇ ਕਾਰਨੀ ਸੇਵਾ ਕਰਨਾ ॥
 ਤਾਂ ਬਚਨੁ ਹੋਇਆ ਜੋ ਇਕ ਪੈਟ ਕਾਰਨੀ ਕਢੇਗਾ
 ਓਸ ਦਾ ਉਪਾਰ ਹੋਵੇਗਾ। ਜੇਗਾ ਨਿਮਾਤ ਕਾਰ ਕਢੇ
 ਗਾ ਓਸ ਦੇ ਸਭ ਕੁਲਾ ਦਾ ਉਪਾਰ ਹੋਵੇਗਾ। ਜੇ ਪਉ
 ਤੀ ਮਾਨੇ ਉਸਾਰਨ ਦਾ ਉਦਮੁ ਕਰੇਗਾ। ਓਸ ਨੀਘ
 ਰਾਂ ਦੇ ਵਰ ਬਾਰ ਮਾ ਬਿਚਲਨੀ ਦ ਉਸ ਰੇਰੀ। ਏਹੁ
 ਮੀ ਮਿਤਰ ਸਰ ਮੇ ਮਾਨ ਸਰੇ ਵਰ ਕੀਤਾ ਹੋ। ਤੇਹਰਿ ਮੀ

ਨਵਿਜੀਮੇਜਹਾਨੁਕੀਤਹੋਜੇਇਸਨਾਨੁਕਰੇਗਾ
 ਓਸਦੇਪਿਛਲੇਪਾਪਕਟੀਅਨਿਰੋਗਤੇਜੇਸਬਨਤੁ
 ਸੁਇਕੋਮੰਨਦਿਚਿਦਸਾਏਗਾਓਸਨਟੀਅਰੋਪਾ
 ਪਾਨੀਸਰਧਾਹਟਿਜਾਵੇਰੀਗਤੇਰਿਅਮਨਨੁਪ੍ਰੰਪ
 ਤਿਹੋਇਕੋਜੀਦਦਮੁਕਤਿਹੋਇਦਰਤੇਗਾਤੇਭਾਂਈ
 ਲਾਲੀਗਾਹੁਦਿਲੋਹੇਰੁਸਭਮਸਿਦਾਂਤੇਸਭਦਾਨੇ
 ਸਾਂਦੇਸਿਖਾਜਿਸਜਿਸਉਦਮੁਕੀਤਾਤਿਸਦਾਉ
 ਪਾਰੁਹੋਇਅਮਾਤਾਂਬਰਨੁਹੋਇਅਮਾਤੇਰੇਉਦਮੁ
 ਕਰੇਦਿਅਮਾਮਨੁਨਿਰਮਲੁਹੋਇਅਮਾਤੇਰੇਮਾਰਗਿ
 ਚਲਤਿਅਮਾਰੁਮੁਗਲਾਖੋਇਅਮਾਨਾਮੁਨਿਪਾਨੁ

ਸਤਿਗੁਰੂ ਨਿਰੂਪਾਇਆ ਮਿਟਗਏ ਸਗਲੋ ਰੋਗਾ ਜੀ
ਤਿਸਦਾ ਵੀਚਾਰੁ ਜੇ ਮੀ ਮਿਤਸਰ ਜੀ ਦੇ ਮਾਰਗਿ
ਤੁਰਮਾਦ ਨਿਦਾਉਣ ਮੁਮਥਵਾ ਬਣਾਵਣਾਉ
ਵਸੁਕਰਨਗੇ ਤਾਂ ਓਨਾ ਦੇ ਮੀਤੁ ਹਕਰਨ ਸੁਧੇਵਨ
ਗੇ ਤੇ ਜੇ ਗੁਰੂ ਕੇ ਮਾਰਗਿ ਮੀ ਮਿਤਸਰ ਦੇ ਤੁਰਮਾਦ
ਨਦਾ ਮਥਵਾ ਗੁਰਾ ਦੇ ਬਚਨਾਉ ਪਰਿਤੁਰਨ ਦਾਉਣ
ਮੁਕਰਨਗੇ ਤਾਂ ਓਨਾ ਦਾ ਭਰਮੁ ਦੂਰ ਹੋਵੇਗਾ ਬਹੁ
ਤੇ ਵਾਹਗੁਰੂ ਕਾ ਨਾਮੁ ਸਭੁ ਦਾ ਨਿਧਾਨਾ ਪਰ ਹੋਰੇ ਰਸਿ
ਧਾਏ ਬੇ ਹੀਰਹਿ ਦੀਆ ਹੋਨਾ ਤੇ ਏਹੁ ਨਾਮੁ ਜੀਉ ਕੇ ਨਾ
ਲ ਨਿਰੁਦਾ ਹੋ ਜੇ ਏਹੁ ਸਤਿਗੁਰਾਂ ਤੇ ਪਾਈ ਦਾ ਹੋ।

ਤੁਤੇਅਰਿਅਸਰੂਪਿਰੋਗੁਮਿਟਜਾਂਦਾਹੋਸੇਗੁ
 ਭੀਵਰੁਪੁਦਾਹੋ। ਤੁਓਰੁਅੰਧੇਰੇਰੋਗਤੇਰਹਤਹੋਏ
 ਓਨਾਨਾਉਧਾਰੁਹੋਇਅਸਾ॥੧੫॥ ਸਾਖੀਹੋਰੁਚਲੀ
 ਅਜਬੁਤੇਅਜਾਇਬੁਤੇਉਮਰਸਾਹਸੇਪੇਮਸਿਦਹੋ
 ਸਨਾਤੇਗੁਰੂਦੁਆਰੇਸੇਦਾਕਰਦੇਸਨਿ। ਤੇਅੰਮ੍ਰਿਤ
 ਸਰਣੀਭੀਕਾਰਕਰਦੇਸਨਿ। ਜੇਗੁਰੂਕੀਕੋਝੀਹੋਏਸੇ
 ਹਜੂਰਪਹੁਚਾਵਨਾ। ਤੇਜੇਕੋਈਸਿਖਓਨਾਟੀਸੇਦ
 ਕਰਨਓਸਨਾ। ਲਿਗੁਜਰਾਨਕਰਨਾ। ਇਕਨਿਨਸਾ
 ਹਿਬਪੁਛਿਅਤੁਜੀਗੁਰੂਕੀਕੋਝੀਕੀਕਰਿਜਾਣਦੇਹੋ
 ਤੁਓਨਾਕਹਿਅਜੇਸੇਸਿਦਨਿਰਮਾਣੁਜੇਸੇਦਿਖ

ਇਸ ਸੁਰਜ ਭਿਤਰ ਦਿਖਾਇਆ ਤੀਕੁ ਹੋਇ

ਰਖੇ
ਤੇ ਸੇਜਾਣ ਦੇਹਾ ਤਾਂ ਬਚਨੁ ਹੋਇਆ ਇਸੇ ਕਰਕੇ
ਤੁਸਾਡਾ ਉਪਾਰੁ ਹੋਵੇਗਾ ਇਕ ਦਿਨ ਓਨਾ ਮਰਦਾ
ਸਕੀਤੀ ਜੀਗਾਰੀ ਬਨਵਾਜ ਤੇਰਾ ਜੇ ਬਚਨੁ ਹੋਇ ਜੇ
ਪ੍ਰਭੁ ਭਾਵੇ ਬਿਨੁ ਸਾਸ ਤੇਰਾ ਧੋ ਪ੍ਰਭੁ ਭਾਵੇ ਤਾਹ ਰਿਹਾ
ਦੁਭਾਧੋ ਗਾਰੀ ਬਨਵਾਜ ਜੀ ਸਾਸਾ ਥੀ ਬਿਨੁ ਤਾ ਕੇ
ਈਰਹਿ ਨਹੀ ਸਕਿਆ ਇਕ ਸੁਣਿਆ ਹੋ ਜੁਭੀ ਪ
ਮੰਪਤਾ ਮਾਂਸਾਂ ਤਿਲਵਾ ਪੁਤ੍ਰ ਸੀਤੇ ਓਸਨੁ ਪਿਤਾ ਦਾ
ਦਰੁਸੀ ਓਹੁ ਸੁੰਦਰ ਮ੍ਰਿਤ ਸੀ ਜਿਸ ਸਮੇ ਓਸ ਦੇ ਪੁ
ਦਾਦਾ ਮੰਤ੍ਰ ਹੋਇਆ ਤਾ ਸੂਰਜੁ ਦਖਣ ਦੇ ਹੋ ਸੀ
ਤੇ ਸਕੁਣਾ ਪਾਂਡੂ ਦਨੁ ਪਰਮ ਦਾ ਉਪਦੇਸ਼ ਕੀਤਾ

ਸੋਭੀਤਾਪਾਣਓਸਦੇਵਿਚਿਹੈਸਨਾ ਸੁਸੀਕ੍ਰਿਪਾ ੧੩੫
ਕਰਕੈਕਹੈ ਜੋਬਿਨਾਸਾਸਾਬੋਕੈਨਜੀਵਦਾਹੈਤਾਂ
ਬਰਨਹੋਇਆ ਏਹੁਸਮਰ ਬਤਾਈਸਰਦੀਦਰਨੀ
ਹੈ ਜੋਸੇਪਰਬਤਤੇਰੁਖਸਾਸਾਂਬਿਨਾਹੀਦਰਧਆ
ਨਹੋਤੇਹੈਨਾ ਤੇਥਾਲਕੁਆਤਾਦੇਗਰਭੁਦਿਚਿਛਿਉ
ਮਹੀਨੇਦਧਦਾਜਾਦਾਹੈ ਤੇਛਿਵੇਮਹੀਨੇਓਸਦੇ
ਵਿਚਿਸੁਵਾਸਪੈਦਾਹੈ ਤਾਮੇਸਾਈਸਰੁਸਮਰ
ਥਹੈ ਤੇਦੂਜਾਏਹੁਮਰਥਹੈ ਸਵਾਸਓਹੈਸਟ
ਥਹੈਨੀ ਜੋਦਾਹਗੁਰੂਕੇਗੁਣਗਾਵਦੇਹੈਨੀ ਤੇ
ਗੁਸਾਸਮੇਸੇਹੈਨੀਜੋਸੇਨੁਠਿਆਗਾਛੁਹਾਗਾਦੀ

ਆਖਲਾਹੁੰਦੀਆਹੈਨ੍ਹਿ। ਤੁਸਾਂਭੀਵਾਹਗੁਰੂਜੀ
 ਕੇਭਜਨਾਥਨਾਸੁਦਾਸਨਾਹੀਥੀਤਾਵਣੇ। ਤੁਸਾਂਭੀ
 ਉਧਾਰੁਏਸੇਕਰਿਹੋਵੇਗਾ। ਓਨਾਦਾਉਧਾਰੁਹੋ
 ਉਯਾ। ॥੬॥ ਸਾਖੀਹੋਰੁਚਲੀ। ਭਾਈਪੇਨਾਛਜ
 ਲੁਜਾਤਦੇਕੰਦੁਜਾਤਦਾਸੰਘਗੁਰੂਮਰਜੁਲਾ
 ਦੀਸਰਨਾਆਏ। ਜੁਮਸਾਗੁਏਧਾਰੁਹੋਵੇ।
 ਤਾਂਬਚਨੁਹੋਇਆ। ਜੋਮੀਮਿਤਸਰਜੀਵਾਇ
 ਸਨਾਨੁਕੀਤਾਕਰੋ। ਤੇਸਬਦਦਾਵੀਚਾਰੁਕੀਤ
 ਕਰੋ। ਤੇਸਿਖਾਣੀਟਹਲਕੀਤਾਕਰੋ। ਏਹੁਮੀਮਿ
 ਤਸਰੁਆਇਤੀਰਬੁਹੈ। ਪਰਜਗਾਦੇਪ੍ਰਭਾਉ

ਕਾਹਿਲੋਪਹੋਇਗਾਇਆਹੈ॥ਇਕਸਮੇਤੀ॥੧੨੬
 ਸਰੀਪਾਤਸਾਹੀਗੁਰੂਪਸੰਨਹੋਇਕੋ॥ਫੇਥੇਪ॥੦
 ਤਸਾਹਗੁਰੂਰਾਮਦਾਸਜਨਿਭਚਨੁਹੋਇਆ
 ਪੁਰਖਾਕਲਜੁਗਦੇਜੀਆਂਦੀਆਂਮਾਰਜਾ॥੦
 ਫੇਟੀਆਹੋਦਨਗੀਆ॥ਤੇਬੁਧਾਂਮੇਟੀਆਹੋ
 ਦਨਗੀਆ॥ਤੇਪਦਾਰਥਾਥੀਹੀਣਹੋਦਨਗੇ॥
 ਸਭਤੀਰਥਾਂਦਾਇਸਨਾਨੁਤੇਦਾਨੁਦਿਧਸੰ
 ਜੁਗਤਿਨਕਰਿਸਕਨਗੇ॥ਤਾਤੇਕੋਈਤੀਰਥਏ
 ਥੇਅੰਦੁਰੇਸਾਦਿਚਿਕਰੀਏ॥ਜੋਭਿਲੋਕੀਦੇਸਭ
 ਦਾਤੀਰਥਾਦਾਠਲੁਹੋਵੇਗਾ॥ਜਿਸਦੇਇਸਨਾ

ਨਕਰਨਤੇ। ਤਾਗੁਰੂਰਾਮਦਾਸਜੀਕਹਿਅਗਰੀ
ਬਨਵਾਜਜਿਥੇਅਮਰਹੋਵੈ। ਤਾਂਇਕਥੇਹੁਪ
ਇਆਸੀ। ਗੁਰੂਅਮਰਦਾਸਜੀਬਚਨੁਕੀਤਾ
ਏਥੇਹੀਉਦਮੁਕਰੋ। ਤਾਂਚੈਥੇਪਾਤੁਸਾਹਤਾਲੁ
ਖੁਦਾਇਕੇਤਿਯਾਰੁਕੀਤਾ। ਤਾਂਬਚਨੁਹੋਇਆ
ਅਮਰੇਪੰਜਵੀਪਾਤੁਸਾਹੀ॥੫॥। ਗੁਰੂਅਰਜਨ
ਜੀਪਕਾਕਰਾਵਨਗੇ। ਤੇਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰਨੁਮਗਖਿ
ਆ॥ ਤੇਗੁਰੂਜੀਨੇਅਮਰਦਾਸਕੀਤੀਜੀਤੀਰਥ
ਦਾਨਾਉ। ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰੁਕੀਤਾਹੈ। ਬਰਾਤੀਰਥੁ
ਹੋਵੈਗਾ। ਕਾਂਸੀਥੀਆਵਸਭੁਤੀਰਥਇਸ

ਵੀ ਸਰਸਿ ਆਇ ਰਹਿ ਨਗੇ ਕਲਜੁ ਗਹੇਰੁ ਕਿ ੧੩੧
 ਸੇ ਵੀ ਸਤਿ ਆਛੁ ਨਗੇ ਨਹੀ ਆਇ ਸਦੀ ਸਰ
 ਨਿ ਸਭੁ ਭੀਰਥ ਤੇ ਸਭ ਦੇ ਹੁਰੇ ਤੇ ਸਭੇ ਸਰਸ ਤੇ
 ਪਤੀਰਥ ਸਭੁ ਦੇ ਥੇ ਹੀ ਆਨ ਨਿਵਾਸੁ ਕਰਨਗੇ ਆਇ
 ਹੀ ਜਗਨ ਨਾਥੁ ਹੋਵੈ ਗਾ ਜਿਸ ਸਮੇਂ ਗਾਇ ੫
 ਹੋਵੈ ਗੀ ਭਿਸ ਸਮੇਂ ਬਾਹੁ ਹਕੇ ਸਪੁਜੰਤੁ ਚੋਟੇ ਰਿ
 ਦਿਸਦੇ ਆਸੁ ਮਹੇਦਨਗੇ ਭੇਸੰਤੋ ਖਸਰੁ ਭਿਸੁ
 ਦੇ ਨਿਕਟ ਇਕੁ ਮਊਰੁ ਤਾਛੁ ਕੀਤਾ ਭਾਂਬਰੁ ਨਹੀ
 ਆ ॥ ਜੋਇ ਥੇ ਇਸਨਾਨੁ ਕਰੇਗਾ ਓਸ ਦੇ ਪਾਪਨ
 ਸੁਹੇਦਨਗੇ ਸੰਤੋ ਖਨੁ ਪਾਪ ਭਿਹੋਵੈ ਗਾ ਓਨਾ ਦਾਉ

ਧਾਰੁ ਹੋਇਆ ॥ ॥ ਜਾਖੀ ਹੋਰੁ ਦਲੀ ਭਾਈ ਕ
 ਪੁਰ ਦੇਉ ਵਡਾ ਸਿਖ ਹੋਸੀ ॥ ਸਣੇ ਪੁਰਾਣੇ ਇਸਤੀ ਸ
 ਮੇਤ ਤੇ ਬਹੁ ਆਸ ਮੇਤਾ ਸਿਖਾਨੁ ਮਸੀਨ ਹੋਇ ਕੇ ਮ
 ਲ ਦਾਸੀ ॥ ਤੇ ਬਹੁਤੀ ਸੇਵਾ ਟਹਲਾ ਸਿਖਾਈ ਕਰੇ ॥
 ਇਕ ਦਿਨ ਗੁਰੂ ਅਰਜਨ ਜੀ ਥੀ ਪਾਇਆ ॥ ਗਰੀ
 ਬ ਨਵਾਜਤੁ ਸਾਨੁ ਜੋ ਸਿਖ ਪਿਆਰੇ ਹੋਨਾ ॥ ਓਨਾ ਦ
 ਦਰਸਨੁ ਅਸਾਨੁ ਕਰਵਾਵਹੁ ॥ ਤਾਂ ਬਚਨੁ ਹੋਇ ॥ ੭ ॥
 ਭਾਈ ਸੀਮਾ ਦੁਸਾਰਿ ਬਾਜ ਪੁਰ ਦਿਚਿ ਰਹਿਣਾ ਹੋ ॥
 ਓਸ ਦਾ ਦਰਸਨੁ ਕਰਾਵਹੁ ॥ ਤਾਂ ਕਪੁਰ ਦੇਉ
 ਭਾਈ ਸੀਮਾ ਦੁਸਾਰਿ ਪੁਰਨੁ ਗਇਆ ॥ ਮਰੇ ਭਾਈ

ਸੀਮੁਤੁਆਇਮਿਲਿਅਮ॥ ਤੇਓਨਾਬਹੁਤੀਸੇਵਾ ੧੩੮
 ਟਹਲਕੀਤੀ॥ ਤੇਲਕਾਨੀਆਬਹੁਤੁਪੁਲਾਇ
 ਆਉਆ॥ ਤੇਤਪਨੁਤੇਸਿਤੁਰੰਜੀਆਂਟੁਟੀਅ
 ਰੇਈਆਰੀਨੁਦਾਰਹਿਆ॥ ਤੇਭਾਈਕਪੂਰਦੇ
 ਵਕਹਿਆ॥ ਮੇਨੁਤੁਸਾਰੇਦਰਸਨਨੁਸਾਹਿਬ
 ਭੇਜਿਆਹੈ॥ ਤੁਸੀਨਿਕੰਮਿਆਕੰਮਾਦਿਹਿ
 ਕੀਪਰਦੇਹਉ॥ ਤਾਓਨਾਕਹਿਆਏਭੀਭਾਈ
 ਜੀਕੰਮਹੈਸੀ॥ ਤੇਰਾਨੁਅਸੀਤੁਸਾਰੇਪਾ
 ਸਰਜੁਹੋਵਾਰੇ॥ ਤਾਂਗਾਨੁਸਾਰੀਦੋਨੋਪਿਉ
 ਪੁਨਕੀਰਤਨੁਕਰਦੇਰਹੇ॥ ਤੇਦਿਨੇਓਸਗਾਂਭ

ਦੀਆਗਊਆਚੋਰਹਕਕੇਲੇਗਏਪਿਛੇਗੁਹਾਰ
ਪਈ। ਸੰਮਣਦਾਖਤਰੀਪਿਛੇਗਾਇਆਓਸ
ਨੂਗੇਲੀਲਗੀਮਾਰਿਆਗਾਇਆਜੇਹਨੀ
ਮਾਂਲਕਨੀਮਾਂਤਿਯਾਰੁਹੈਸਨਾ। ਓਹੁਚਿਖਾ
ਦਾਸਤੇਲੇਗਾਇਆ। ਤੇਓਸਨੁਖਫਨਦੇਕੇ
ਬਿਥਾਇਦਿਚਿਖਾਇਕੈਮਾਪੁਅਗੇਰਾਈ
ਸੰਮਣਕੀਰਤਨੁਕਰਦਾਜਾਏ। ਫੇਰਿਸਿਖਜੇਮ
ਗਪਰਚਾਵਈਨੁਮਾਏ। ਤਿਨਾਨੁਸਿਤਰੰਜੀ
ਮਾਵਿਛਾਇਦਿਤੀਮਾਕਾਰਿਆਜੇਮਗੇ
ਹੀਮੇਏਸੇਵਾਸਤੇਤਿਯਾਰੁਕਰਰਖੀਮਾਹੈਨਿ

ਭਾਭਾਈ ਕਪੂਰ ਦੇ ਉਕਾਰਿਆ ਜੇਭੂਜਾਣਦਾ ॥੩੬॥
 ਸੇਤਾ ਗੁਰੂ ਥੀ ਥਖਸਾਇਲ ਦੇ ਅਸਰਿ ਜੋ
 ਇਸਦੀ ਵਡੀਆ ਰਜਾ ਹੋਵੇ ਜੀ ॥ ਭਾਭਾਈ ਸੀ
 ਮੁਕਤ ਕਹਿਆ ਜੋ ਸਰੀਰ ਤਾ ਅਸਤ ਹੋਨਾ ॥ ਏਨਾ
 ਦਾ ਅਰਨ ਦਾਤਾ ਅਚਰਜੁ ਨ ਹੀ ॥ ਏਨਾ ਵਾਜੀ
 ਵਣਾ ਹੀ ਵਡਾ ਅਚਰਜੁ ਹੋ ॥ ਸੋਈ ਮੁਰਖ ਹੋਈ
 ਜੋ ਸਰੀਰ ਦੇ ਬਿਨ ਸਿਅਾ ਸੋ ਕਰ ਕਰ ਦੇ ਹੋ ॥
 ਗੁਰੂ ਥੀ ਮੰਗੀ ਮੇਤਾਨਾ ਮੰਗੀ ਮੇਜੋ ਨਾਇ
 ਇਸ ਦੇ ਸਹਾਇ ਤਾ ਕਰੇ ॥ ਨਾ ਕੋਈ ਕਿਸੇ ਦਾ
 ਪਿਤਾ ਹੋਨ ਪੁਕਰੇ ॥ ਸਾਰਿ ਵਿਨਾ ਵੀ ਖੇਲ ਹੋ

ਪੀਜਤਤਵਿਰੋਧੀਇਕਫੇਕਰਕੋਈਸਰਸਰੀ
ਰਰਚੇਹੋਨਾਅਪਣੀਅਰਜਾਦਾਭੋਗ
ਕੇਟੇਰਿਭਿੰਨਹੋਇਜਾਦੇਹੋਨਾਨਾਕੋਈ
ਜਮਦਾਹੋਨਾਮਰਦਾਹੋਇਹੁਜੀਉਘੰ
ਪਣੇਸਰੂਪਨੁਭੁਲਾਇਕੇਦੁਖਪਾਇਆਭੋਗ
ਦਾਹੋਜੇਗੁਰੂਕੇਬਚਨਸਮਝੈਤਾਜਨਮਮਰ
ਨਥੀਰਹਤਹੁੰਦਾਹੋਸਾਹਿਬਦਾਬਚਨੁਹੋ
ਨਹਕਛੁਜਨਮੈਨਹਿਕਛੁਮਰੈਅਪਨਚ
ਲਤੁਆਪਹੀਕਰੈਸੋਸੇਘਟਮਟਕੇਉਪ
ਜਣੇਤੇਅਕਾਸੁਜਨਮਤਾਨਹੀਭੇਓਨਾਦੇ

ਬਿਨਸਿਨਤੋਬਿਨਸਿਅਨਹੀ। ਤੋਸੇਸਰੀ
 ਰਾਂਦੇਉਪਾਤਿਖਪਾਤਿਤੇਜੀਉਨਿਯਾਗਾਹੈ।
 ॥੮॥ ਸਾਖੀਹੋਰੁਚਲੀ। ਰੁਥਾਈਜੋਧਾਤੇਭਾ
 ਈਜਲੇਅਸੰਦਰੁਲਸਪਰਿਦਿਸਿਰਹਿਦੇ
 ਸਨਿ। ਤੇਰਾਈਐਹਦੁਤੇਅਲਮੁਅਸੰਦ
 ਲਹਰਦੇਗੀਜਦਿਦਿਰਹਿਦੇਸਨਿ। ਪੰਜ
 ਦੀਪਾਤਸਾਹੀਦੇਹਜੁਰਟਹਲਕਰਨਿ। ਕਾ
 ਰਭੇਟਸਿਖਾਥੀਗਿਲਮੁਇਕੇਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ
 ਤੇਲਾਵਨਿ। ਤੇਗੁਰੁਕੀਕੰਠੀਅਪਿਨਖਾਵਨਿ।
 ਕਾਹਿਨਜੋਸੇਅਖੀਤੇਜਨਦਿਦਿਪੇਕੇਸਾਗ

ਭੋਜਨੁ ਉਕਲੇ ਦੁਕਰਾ ਦੁਨੀ ਹੋ ॥ ਭੋਜੇ ਗੁਰੂ ਕੇ ਭੋਟ
 ਦੀ ਕੰਠੀ ਸਿਖਾ ਦੇ ਸਾਗਾ ਪਦਾਰਥਾ ਦਾ ਬੁਨਿਆ
 ਭਕਰਾ ਦੀ ਹੋ ॥ ਭੇਦੇ ਹਭੀ ਖੀਣਕਰਾ ਦੀ ਹੋ ॥
 ਇਕ ਦਿਨ ਗੁਰੂ ਕੇ ਹਜ਼ੂਰ ਨੂਰ ਥਪਾ ਰਿਚ ਫੁੱਲਾ ॥
 ਵੇਦੇ ਸਾਨੀ ॥ ਭੇਮ ਮੰਗੇ ਸਰਪੁਕਾਲਾ ਵਰਗਾ ਰਥ ਦੇ
 ਸਾਮਣੇ ॥ ਮਾਇਆ ਮਾਪਣੀ ਫੁਟ ਉਚੀ
 ਚਕਰੇ ਸਿਧ ਰਹ ਭੁਜਾ ਵੇਓ ॥ ਸਾਮਣੇ ਹੀ ਮਾ
 ਏ ॥ ਭੁੰਗਾਈ ਮੇ ਹਟੁਰ ਥਭੇ ਉਤਰ ਕੇ ਉਕਰੇ
 ਗਾਊ ਸਦੇ ॥ ਮੰਗੇ ਰਖ ਦਿਤਾ ॥ ਭੇਕ ਹਿਮਾਯੋ
 ਗੁਰੂ ਕੇ ॥ ਹਜ਼ੂਰ ਚਲਦਾ ਹੋ ॥ ਭਾਂਇ ਸਦੇ ਗਾਇ ਸਿ ॥ ੧੪

ਪਦੇਸੁ ਕਰੁ ਭਾਂਸਰ ਪਦੇਗੇ ਦਿਚਿ ਪਦੇਸੁ ਕੀਤਾ
 ਉਪਰਿ ਓਸ ਦੇ ਛੰਨਾ ਰਖ ਕੈ ਗੁਰੂ ਕੇ ਹਜ਼ੂਰ ਮਾਏ
 ਅਥਾਹੇ ਕਿਮ ਭਾਂਬਚਨੁ ਹੋਇ ਮਾਕਿਤ ਨੇ ਮਸੰ
 ਦਤੁ ਸੀ ਮਾਏ ਹੋ ॥ ਗਗੀ ਬਨਵਾਜਾ ਚਾਰਿ ਸਿ
 ਖਾ ਮਾਏ ਹਾਂ ਭਾਂਬਚਨੁ ਹੋਇ ਮਾ ਮਾਏ ਨਾਨੁ ਪੰਜਾ
 ਸਿਖਾ ਦਾ ਪਸਾਦੁ ਹੋ ॥ ਪੰਜਵਾ ਸਰਪਤੁ ਤੁਸਾ
 ਰੇ ਨਾਲਾ ਮਾਇ ਮਾਹੋ ॥ ਓਹੁ ਭੀ ਮਸੰਦ ਹੋ ॥ ਓਨ
 ਅਰਦਾਸ ਕੀਤੀ ਓਸ ਸਰਪਦੀ ਦੇਹ ॥ ਕਿਉ ਪਾਈ ॥ ਜੀ
 ਭਚਨੁ ਹੋਇ ਮਾ ਸਿਖਾ ਦੇ ਅਗੇ ਮਥਾਨੁ ਹੀ ਸਿ
 ਟੇਕਦਾ ॥ ਏਸ ਦਾ ਸਤ ਓਦੀ ਉਚੀ ਫੁਟ ਹੋਈ ਹੋ ॥

ਤੇਗੁਰੂ ਕੀ ਮਰਦਾਸ ਛਪਾਈ ਸੀ। ਏਸੇ ਵਾਸਤੇ
 ਰਖਾ ਦਿਸਾ ਦਾ ਲਾਹੇ ਇਸਾ ਹੋ। **ਥਚਨੁ ਹੋਇਆ**
 ਓਸਨੁ ਗ੍ਰੀਹ ਜੁਗਲਿ ਮਾਦੁ ਹੁ। ਤਾਂ ਦੇ ਗਾਉ ਨਾਇ
 ਕੇ ਦਿੰਦਿ ਦਿੰਦਾ ਦਾਨ ਦੇ ਤਿਨਾ ਮਾਨੁ ਉਪਾਇਆ ॥
 ਤਾਂ ਓਹੁ ਫਟੁ ਏਉਗਾਇ ਕੇ ਪਨ੍ਹੇ ਦਿਚੈ ਥਾਹ ਰਿ
 ਮਾਇ ਖੜਾ ਹੋਇਆ। **ਥਚਨੁ ਹੋਇਆ।**
 ਜੋਇਸਨੁ ਮੀਮ੍ਰਤ ਸਰਦਾ ਮੀਮ੍ਰਤ ਮਾਇ
 ਛਿਟਕੇ। ਜਾਇਓਨਾ ਮੀਮ੍ਰਤ ਓਸ ਦੇ ਸ
 ਰੀਰ ਤੇ ਪਾਇਆ ਤਾਂ ਸਰਪਦੀ ਦੇ ਹਾਤਿ ਮ
 ਗ ਕੇ ਦੇਵ ਰੂਪ ਪਾਰਕੇ ਮਕਾਸਨੁ ਚੜ੍ਹਿ ਗਾਇ

ਮਸਾ ॥ ਭੁੰਬਚਨੁ ਹੋਇਆ ॥ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਸਰਣੇ ਵਰਸ ॥ ੧੪੨ ॥
 ਨਮਾ ਕੁਤੇ ਸਭੇ ਪਾਪ ਸਾਇ ਹੋਤੇ ਹੋਨਾ ॥ ੧੫੧ ॥ ਸਾਖੀ ਹੋ
 ਹੁਚਲੀ ॥ ਅਧਿਕੁ ਤੇਇ ਸਦੀ ਚਲੀ ॥ ਦੇ ਸੀ ਜੋਧ
 ਹੁਸੰਗੁ ਹੋਗੇ ਇੰਦੁ ਗਲਾ ਹਸਿ ਮਿਲੰਦਾ ॥ ੧੫੨ ॥
 ਹੁਕੁਕੁਕੁਕੁਕੁਕੁਕੁ ॥ ਮੇਧੁ ਟੇਜੋਧੇ ਜਾਪੁ ਸੁਰੰਦਾ ॥
 ਅੰਦੁਖੰਨੁ ਪਰਦਾਣੁ ਹੋ ਪੀਰਾਣਾ ਗੁਰਗੁਰਾਇਚ
 ਲੰਦਾ ॥ ਹੁਮਜਾ ਜਜਾ ਜਾਣੀ ਮੇਥਾ ਲਾਮਰ
 ਦਾਹਾ ਵਿਗਸੰਦਾ ॥ ਨਿਰਮਲ ਨਾਨਕ ਹਰੀ ਨ
 ਲਿਸੁਰੀ ਚਉਧਰੀ ਰੰਦਾ ॥ ਪਰਬਤਿ ਕਾਲਾ ਮੇ
 ਹਰਾਨਾ ਲਿਨਿਹਾਲੁ ਸੇਵਕ ਰੰਦਾ ॥ ਕਕਾ ਕਾਲੁ

ਉਸੁਰਮਾਕਦੁਰਾਮਦਾਸੁਬਚਨੁਮੰਨੰਦਾ। ਸੇਠਾਸ
ਭਾਗਾਚੁਪਣੀ। ਮਹੁਮਾਹੇਫੇਭਾਗਾਉਗਵੰਦਾ॥
ਸਨਮੁਖਇਕਦੁਇਕੁਚਨੰਦਾ॥ ੨੩॥ ਸਾਖੀਹੋਰੁ
ਚਲੀ॥ ਭਾਈਫੇਸੀਤੇਭਾਈਜੇਭਜਾਤਦੇਸੀਗ
ਬਹਮਾਇਗੁਰੂਮਰਜਨਜੀਦੀਸਰਨਮਾਏ
ਤੇਓਨਾਮਰਦਾਸਕੀਤੀਜੀਸਦੇਪਾਤਸਾਹਮ
ਸਾਨੁਪੰਡਤਲੇਕਪੰਗਤਿਵਿਚਿਥੇਨੁਇਨਹੀਦੇਵੇ
ਯੋਤਸੀਬਹਮਾਇਜਗਤਿਗੁਰੂਹੇਇਕੇਤੇਪਾਤਿ
ਦੇਸਾਖਰੇਏਹੇ॥ ਤੇਗੀਗਾਤੇਕਾਂਸੀਆਦਤੀਰ
ਥਜੇਸਿਵਤੇਵਿਸਨੁਦੀਪਰੀਹੋਓਨਾਦਾਸੇਵਨਛ

ਨੂ ਕੇਤੇ ਅਮਿਤ ਸਰੁ ਕਿਰਤੁ ਅੰਤੀ ਰਬ ਸੇਵੇ ਹੋ ॥ ੧੪੩ ॥
 ਤੇਵੇ ਵਾਦੀ ਬ੍ਰਹਮ ਬਾਣੀ ਤਿਅਗ ਕੋ ॥ ਤੇਰੁ
 ਖਾਬਾਣੀ ਗੁਰੂ ਕੇ ਸਬਦੁ ਗਾਵੇ ਹੋ ॥ ਤੇਜਨ
 ਅਮਰ ਅਮੀ ਤੇ ਸਿਵ ਗੁਰੂ ਤੇ ਇਕਾਦਸੀ ਬ੍ਰ
 ਤਤਿਅਗ ਕੋ ਸਿਖਾਵਾ ਉਚ ਸਾਟਿ ਅੰਨ੍ਹੇ
 ਜਨ ਕਰਵੇ ਹੋ ॥ ਤੇਗਾਇਤੀ ਤਰਪਨੁ ਸੀਧ
 ਅਗਿਧਿ ਪਤਥ ਜਨ ਅਮਰ ਨਦੀ ਕਿਰਾਅਾ ਤਿ
 ਅਗ ਕੋ ਅਰਦਾਸ ਤੇ ਕਛਾ ਹੁਮਿਰਤ ਕਤੇ ਖਾਵ
 ਦੇ ਹੋ ॥ ਅਸੀ ਤੇ ਹੀ ਸਰਨੁ ਆਏ ਹਾਂ ॥ ਅਸਾਨਾ
 ਤੁਸਾਉ ਪਾਰੁ ਕੀਤਾ ਹੋ ॥ ਸ੍ਰੋ ਬ੍ਰਹਮ ਬਾਣੀ ਅਮਰੁ ਮ

ਨਾਅਸਾਨੁਦੂਰਹੋਇਆਹੋ। ਤੇਤੇਰੇਸਿਖਾਵਾ
ਤੇਤੁਸਾਗੀ। ਸਸਨਾਦਾਸੀਤਪ੍ਰਸਾਦਾਅਸਾ
ਨੁਪ੍ਰਾਪਤਿਹੋਇਆਹੋ। ਤੇਮਹਾਂਗਜ਼ਦਾਨਾ
ਮੁਅਸਾਨੁਪ੍ਰਾਪਤਿਹੋਇਆਹੋ। ਪਰਅਸੀ
ਥਨਾਨੁਕੋਨੁਓਤਰੁਦੇਵੀਐਸੇ। ਤਾਂਬਚਨੁਹੋ
ਇਆ। ਏਹੁਮੰਮਿਤਸਰੁਨਿਰੰਕਾਰਦੀਪ
ਗੀਹੋ। ਸਿਥੇਬਹਮੇਅਰੁਦਿਸਨਾਅਰੁਸਿਦ
ਦੀਪੁਗੀਐਰਤੀਰਥਸਰੇਹੀਪਦਿਤੁਹੋਤੇ
ਤੇਨੀ। ਜੋਪ੍ਰਥਮੇਇਸਦੀਚਰਨਪੁਨ੍ਹਦਿ
ਦਿਨਿਵਾਸਕਰਦੇਹੋਨਾ। ਏਥੇਸਾਥਹੀਅ

ਲਕਾਤੀਰਬੁਹੋ। ਸਾਥੀਨਾਅਕਾਤੀਰਬੁਹੋ ॥ ੧੪੪ ॥
ਸਾਥੀਸੁਭਸੰਤਸਾਪੁਭਜਨਕਰਨਵਾਏ
ਏਥੇਹੀਨਿਦਾਸੁਕਰਦੇਹੋਨਾਗੰਗਾਜਮੁਨਾ
ਸੁਰਸਤੀਲੇਚੈਧੁਰਸਾਧੁਕੀਤਾਈ। ਦੁਰਮ
ਤਿਮੇਲੁਰੇਖਰੋਹਮਰੇਬੀਚਹਮਰੀਮੇਲੁ
ਸਾਧੁਦੀਧੁਕਿਗਵਾਈ। ਸਤਿਸਦਾਵੀ
ਚਾਹੁ। ਹੋਰੁਪਾਪੀਜੀਉਜੋਤੀਰਥਾਇਦਿ
ਇਸਨਾਨੁਕਰਦੇਹੋਨਾ। ਏਨਾਦੇਇਦਿਖ
ਪਾਈਮਲੁਤਿਆਗਾਮਾਵਦੇਹੋਨਾ। ਤੇਤੀ
ਰਥਜੋਮੀਅੰਤਸਰਮਾਵਦੇਹੋਨਾਤੇਸਿਖਾ

ਦੀਚਰਨਾਦੀਧੁਨੁਓਨਾਦੇਉਪਾਰਿਧੇਦੀਚੋ
ਭੇਕਥਾਕੀਰਤਨਦੀਧੁਨਿ ਓਨਾਦੇਸੁਵਨਧੇ
ਦੀਚੋ। ਓਹੁਤੀਰਥਏਥੇਪਾਦਿਕੁਹੋਇਜਾਦੇ
ਤੋਨਾ॥ ਤੁਭਾਓਨਾਕਹਿਅਜੀਮੇਲੁਤਾਜਲ
ਨਾਲਧੋਈਦੀਚੋ॥ ਧੁਨੁਨਾਲਮੇਲੁਕਿਉ
ਕਰਿਧੋਈਦੀਚੋ॥ ਤੁਭਾਥਚਨੁਹੋਇਅਸਾ॥
ਥਸਕੁਦਿਚਿਭੀਮੇਲੁਹੁੰਦੀਚੋ॥ ਭੇਸਜਿ
ਸਾਥਦੁਭੀਮੇਲੁਰੂਪਹੋਨਾ॥ ਪਰਥਸਕੁ
ਦੀਮੇਲੁਨੁਗਦਾਵਦਨੁਸਾਥਥਹੋਨਾ॥ ਭੇਸ
ਸੰਤਾਦੀਧੁਨੁਪਾਪਾਦੀਮੇਲੁਗਦਾਵਦਨੁ

ਸਮਰਥੁ ਹੈ। ਸੇਵਨਾ ਦੀ ਭੰਨਿ ਦੀ ਜੋ ਧੁਕੁ
ਹੈ। ਸੇਏ ਹੁ ਪੇਸਾ ਭਗਤਿ ਉਤਪਤਿ ਕਰਨੀ ਹੈ
ਭਾਂਹੋ ਰਖੇ। ਇਕੁ ਜਲਦਾ ਹੀ ਭੀਰ ਥੁ ਹੈ। ਤੇਏ
ਬੇਸਾ ਬਹੀ ਜਲਦਾ ਭੀਰ ਥੁ ਹੈ। ਤੇਸਾ ਬਹੀ
ਨਾਮ ਕਾ ਭੀਰ ਥੁ ਹੈ। ਸਿਖਾਂ ਨੇ ਪੁਛਿ ਮਾਸੀ
ਜੋ ਹਰਿ ਅੰਦਰ ਕੈ ਸਾਰ ਦੀ ਮੇ। ਭਾਂਬ ਚਨੁ
ਚੋਇਆ। ਜੋ ਸਾਜਹਾ ਜੁਹੈ ਦੇ ਜੋ ਸਰਧਾ
ਕਰਕੈ। ਆਵੈ ਤੇ ਸਥਨੁ ਸੁਣੈ ਓਸਦਾ ਪਾਠ
ਉਤਾਰਹੈ। ਹਰਿ ਅੰਦਰ ਜੀ ਜਹਾ ਜੁਹੈ ਤੇ
ਨਾਮੁ ਮੁਹਾਣਾ ਹੈ। ਭੀਰ ਬਨਾਵਦੁ ਜਾਉ

੧੪੫

ਭੀਰਥਨਾਮੁਹੈ ਭੀਰਥਸਥਵਦੀਚਾਰੁਅੰ
ਭਰਿਗਿਆਨੁਹੈ ਭਿਸੁਦਾਦੀਚਾਰੁ ਸੰਗੰ
ਇਕਜੇਭੀਰਥਹੈਨ ਅਹਾਰਜਦੇਚਰਨਾਥੀ
ਉਤਪਾਤਿਹੋਏਹੈਨਾ ਭੇਜੇਓਨਾਕੇਥੀਚਪਦੇ
ਸੁਕਰਭਾਹੈ ਭੁਸਕੇਸਾਮੁਦੁਮੇਜਾਇਪੁ
ਪਤਿਕਰਭੇਹੈਨਾ ਭੇਥਾਣੀਦਾਦੀਚਾਰੁ
ਜੇਭੀਰਥਹੈਸੇਗੁਰੁਕੀਰਸਨਾਥੀਉਤਪਾਤਿ
ਹੋਇਆਹੈ ਭੇਦਚਾਰਨਕਰਿਨਾਗਾਇਦੁ
ਦੇਚਰਨਾਭੇਸਰੂਪਾਦੇਖੇਜਾਇਪਾਪਤਿਕ
ਰਦਾਹੈ ਸਭੇਥੇਦੇਨਾਅੰਮ੍ਰਿਤਾਕਰਿਏ

ਹੁਸਰੁ ਭਰਪੁਰਹੈ ॥ ਬਹੁ ਫਿਸੇਈ ਅਕਾਲ ਪੁਰ १੪੬
 ਬੁਥਿ ਸਨਰੁ ਪੁਕਰ ਕੈ ਵੇਦਾ ਦੀ ਬਾਣੀ ਸਦਾ ਸਾਥੀ
 ਉਤਪਤਿ ਕੀਤੀਹੈ ॥ ਬਹੁ ਨ੍ਰੇਦੁ ਆਦਿ ਸਮਾਹੰਦੁ ॥
 ਕਾਥੀ ਬਹੁ ਮੇਰਾ ਰੇ ਵੇਦ ਪਗਟਿ ਕੀਏਹੈ ਨਾ
 ਤੇਰਿ ਆਸਜੀ ਤਿਨ ਕੀ ਆਸੀ ਪਤਾਂ ਕੀਤੀ ਆਹੈ
 ਨਿ ॥ ਸੋਈ ਅਕਾਲ ਪੁਰ ਭਗਤਿ ਰੂਪ ਕਰ ਕੈਰੁ
 ਗੁਨਾ ਨ ਕਜੀ ਦਾਸ ਰੂਪ ਕਰ ਕੈ ਬਾਖਾ ਬਾਣੀ ਕਲ
 ਜੁਗਦੇਜੀ ਆਵਾਸ ਤੇ ਉਧਾਰ ਬਗ ਅਕੀਤੀਹੈ
 ਜੋ ਕਲ ਜੁਗਦੇਜੀ ਆਨੁ ਸਮਝੁ ਸੁਖਾ ਲੀਹੈ
 ਦੈ ॥ ਰੇ ਗੁਰੂ ਕੇ ਸਿਖ ਸਦਾ ਸੰਜਮ ਨਾਲਿ ਜੇ ਅਹਾ ॥

ਕਰਕੇਹੈਨਾਸਦਾਓਨਾਦੇਪਾਸਬਰਹਦਾਹੈ
 ਭੇਇਕਦਿਨਜਗਤਿਨਾਇਕਾਦਸੀਆਵਦਿ
 ਤੇ। ਨਾਮਸੰਗਨਾਮਦੇਵਜਨਕੋਪਤਗਿਆਮਮ॥
 ਈ। ਏਕਾਦਸੀਬਰਹੈਕਾਹੈਕੋਤੀਰਥਜਾਈ
 ਜਿਨਾਨੁਮਹਾਂਗਜਦੇਨਾਮਦੀਪਤਿਤਹੈ। ਸ
 ਕਤੀਰਥਾਤੇਬਰਾਦਾਫਲਪਾਪਤਿਤੰਦਾਹੈ।
 ਤੇਬਹਮਣਾਂਦਾਅਭੁਮਾਨੁਦੇਹਤੰਦਾਹੈ।
 ਜੋਅਗਿਆਨਕਰਕੇਹੈ। ਤੇਗੁਰੂਕੇਸਿਖਾਨੁ
 ਅਭੁਮਾਗਿਆਨੁਤੰਦਾਹੈ। ਅਭੁਮਾਪਾਮਾ
 ਪਨੁਜਾਣਦੇਹੈਨਾ। ਯੇਦੇਹਅਭੁਮਾਨੁਕਰਿ

ਸਮਝਦੇਹੈਨਾ ਸੋਈਚੰਡਾਲਹੈਨਾਤੇਬਹਮ
 ਏਸੇਹੈਨਾ ਜੋਪਾਮਾਤਮਾਨੁਸਭਪਾਛਾਦਿਖੇ
 ਪੁਰਨਦੇਖਤੇਹੈਨਾਅਰੁਕਿਸੀਨਾਲਦੇਰੁਦਿਰ
 ਧੁਨਕਰੈਸਕਿਉਜੋਚੰਡਾਲਾਹੈਪਰਹਰਿਭੰ
 ਮਏਹੁਮਾਸਹੁੰਨਾਹੈ। ਤੇਸੇਏਸਦੇਹੀਮੇਹ
 ਡਿਠੈਅਮਾਸੁਹੋਤਾਹੈ। ਕਹੁਕਥੀਰਜੋਬਹਮ
 ਬੀਚਾਰੈਸੋਬਹਮਣੁਕਹੀਅਭਿਹੈਹਮਾਰੈ
 ਭਿਸਟਾਵੀਚਾਰੁ। ਬਹਮਣੁਸੋਈਹੈਜਿਸ
 ਬਹਮਨੁਪਛਾਤਾਹੈ। ਤਾਤੇਤੁਸੀਸਬਦੁਸਰੀ
 ਨਾਤੇਆਪਣਾਸਰੂਪਵੀਚਾਰੈ। ਭੇਗਾਉ

ਤੀਤਰਪਣੁਪਿੰਨੁਪਤਲਕਰਕੇਪਿਤੁਲੋਕਨੁਪਾਪ
 ਤਿਹੋਈਦਾਹੈ॥ਤੇਨਾਅਦੇਜਪਾਇਕਰਿਦਾਹ
 ਗੁਰੂਦੇਚਰਣਾਦਿਨਿਜਾਇਪਾਪਤਿਹੋਈਦਾ॥
 ਹੋ॥ਏਹੁਪਿਤੁਲੋਕਾਨੁਦਾਹਗੁਰੂਕੇਸਿਖਕਦਿ
 ਦਾਹਦੇਹੋਨਾਜੈਸੇਸੇਪ੍ਰਥਵੀਪਤਰਾਜਾਇਕ
 ਪਿੰਨੁਤੇਰਾਜੀਨਹੀਪੁੰਦਾ॥ਤੇਗਰੀਬਰਾਜੀਪੁੰ
 ਦਾਹੈ॥ਤੇਸੇਨਰਕੀਜੀਅਪਿਤੁਲੋਕਤੇਰਾਜੀ
 ਪੁੰਦੇਹੋਨਾ॥ਤੇਗੁਰੂਕੇਸਿਖਸੁਰਗਦੀਕੁੰਦਾਹ
 ਨਹੀਕਰਦੇ॥ਬਹਮਰੂਪੁਹੋਨਾਗੇ॥੨੦॥
 ਸਾਖੀਹੋਰੁਚਈ॥ਤਾਈਰਾਇਦੁਤੇਰੇਲ॥

१४८
 ਤੇ ਮੇਰੇ ਦੁਜਾਤ ਦੇ ਕੁਕੁ ਗੁਰੂ ਅਰਜਨ ਜੀ ਦੀ ਸਰ
 ਨ ਆਉਂਦੇ ਸਮੁਸਾਧਾ ਉਧਾਰੁ ਕਿਉ ਕਰਿ ਹੋਵੇ ਸੋ
 ਈਉ ਪਾਉ ਕਰੇ ਜੀ ॥ ਬਚਨੁ ਹੋਇ ਅਨਾਨਕ
 ਰਾਮ ਨਾਮੁ ਪਣਾ ਤੇ ਜਾਥੀ ਮਰਣਾ ਚਿਤ ਰਖ
 ਣਾ ॥ ਅਰਣਿ ਚਿਤ ਰਖਣ ਥੀ ਪਾਪ ਨ ਕਰੇ ਗੋ ॥ ਤੇ
 ਰਾਮ ਨਾਮ ਦੇ ਕੁਜਨ ਥੀ ਪਿਛੁ ਲੇ ਪਾਪ ਨਾ ਸਹੇਵ
 ਨਿਗੋ ॥ ਸੁਸਾਧਾ ਉਧਾਰੁ ਹੋਵੇ ਗਾ ॥ ੮੧ ॥ ਸ
 ਥੀ ਹੋਰੁ ਚਲੀ ॥ ਜੋਧਾ ਤੇਜਾ ਅਧੁਟੇ ਗੁਰੂ ਅਰ
 ਜਨ ਜੀ ਦੀ ਸਰ ਨਿ ਆਉਂਦੇ ਸੁਸਾਧਾ ਬਚਨੁ ਹੋਇ
 ਨ ਇਕਾਗਰ ਕਰ ਕੇ ਕੁਜਨੁ ਕਰਨਾ ॥ ਸੋ ਅਸਾ

ਨਾਮਨੁ ਇਕਾਗਨ ਹੀ ਹੁੰਦਾ ਜੀ। ਤਾਂ ਬਚਨੁ ਹੋਇ
ਆ॥ ॥ ਅਗੇ ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਮਨ ਦੇ ਬੁਭਾਓ ਨੁਨ ਹੀ ਸੇ
ਜਾਣਦੇ। ਤੇ ਹੁਣਿ ਤਾਂ ਵਾਕੁ ਥਿਹੋਏ ਤੇ। ਜਿਵੇ
ਮਨੁ ਨਿਕਲੇ ਤੇ ਵੇਟੇ ਰਿ। ਆਇ ਜੇ ਨਾ। ਆਪੇ
ਮਨੁ ਇਕਾਗ ਹੋਵੇਗਾ। ਤੁਸੀਂ ਕਾਲਿ ਆਣਹੋ
ਵੇਗਾ। ਤਾਂ ਓਨਾ ਦਾਏ ਸੇ ਕਰਕੇ ਕਾਲਿ ਆਣਹੋ
ਆ॥ ੨੨॥। ਸਾਖੀ ਹੋਰੁ ਚਲੀ। ਭਾਈ ਮੰਦੁਖ
ਨੁ ਤੇ ਭਾਈ ਪਿਰਾਣਾ ਗੁਰੂ ਅਰਜਨ ਜੀ ਦੀ ਸਰਸਿ
ਆਏ। ਜੁ ਮਸਾਨੁ ਸਿਖੀ ਥਖ ਸੋ। ਬਚਨੁ ਹੋਇ
ਆ। ਤੁਸੀਂ ਸਰਵ ਕਰੇ ਮੁਰੀ ਵਹੋ। ਤੇ ਸਿਖੀ ਦੁ

ਰਲਭੁਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਸਿਖੀ ਕਮਾਇਨ ਸਕੋਗੇ। ਤੁ
 ਬਿਛਿਨਾ ਅਰਦਾਸ ਕੀਤੀ ਜੋ ਜੀ ਜਿਹ ਦਿਦਾ ਤੁਸਾ
 ਰੁਦਰਸ ਨੁਕੀਤਾ ਹੈ। ਤੇ ਬਚਨ ਸੁਣੇ ਹੈ। ਨੀ। ਤੁ
 ਦਿਦਾ ਅਸਾ ਰੁਮਨੁ ਸਰਵ ਰਬੀ ਮੁਨੁ ਗਇਓ
 ਹੈ। ਜੇਹਿ ਦਿਹੈ ਇਕੋ ਅਸੀ ਮੁਸਲਮਾਨ ਨੁਮ
 ਨਿਦੇਹਾਂ ਅਸਾ ਰੁਮਨੁ ਲਪੁਹੈ ਇਗਾਇਆ
 ਹੈ। ਸੇ ਤੁਸਾ ਰੁਮਨੁ ਆਈਐ ਮੇਰਾਂ ਅਸਾ ਰੁਮਨੁ
 ਇਲਾ ਆਵੁਹੈ ਵੇਗਾ। ਤਾਂ ਬਚਨੁ ਹੋਇਆ ਸੇਖਿ
 ਬਮੇਤੁ ਸੀ ਮੁਕਾ ਮੁਸਰਵ ਰਿਦਾ ਦੁਹਾਹਿ ਆਵੇਗੇ
 ਤਾਂ ਬਚਨੁ ਹੋਇਐ ਥਾ ਆਵਣਾ ਤਾਂ ਗੁਣੀ ਮੰਦੁ ਤੇ

੧੪੫

ਪਿਗਾਣਾਘਰਿਜਾਇਕੇਸਰਵਰਦਾਮਕਾਮੁ०
ਹਿਕੇਟੇਰਿਘਰਿਥੀਹਜੁਥਿਅਾਇਸਠਨਪਰੇ
ਸੁਾਂਬਰਨੁਹੋਇਮਾਯਾਏਥੇਪਿਥਮੇਸੇਵਾਟਹ
ਲਾਸਿਖਾਦੀਕਰੇਜੇਤੁਸਾਥੇਅੰਤੁਹਿਕਰਨ
ਸੁਧਹੋਵਨਗੇਤਾਂਤੁਸਾਨੁਓਪਦੇਸੁਦੇਵਾਗੇ
ਬੁਾਈਪਿਗਾਣੇਨੁਆਗਿਅਾਹੋਈਤੁਸਾਲੰਗ
ਰਦੇਜਲਦੀਸੇਵਾਕਰਣੀਤੇਲੰਗਰਦੇਚੁਏ
ਏਕਣੇਤੇਬੁਾਈਅੰਦਿਨੁਆਗਿਅਾਹੋਈ॥
ਜੇਤੁਸਾਲਕੁਸ਼ੀਘਾਹਜੁਰਦੇਓਗਰਦੀਅੁ०
ਲਿਅਾਵਣੀਅਾਤੇਸਿਖਾਦੇਜੁਠੇਥਾਸਨਪ

ਵਰੇ ॥ ਤੇਰੇ ਇਵੇ ਏਤੁ ਸਾਂਕਥਾ ਗਿੰ ਬਜੀਐ ॥
 ਪੀਤਿ ਕਰਕੇ ਸੁਨਣੀ ॥ ਤੇਰੇ ਬਹੁ ਫੁਲ ਆਪਸੇ ਅੰ
 ਦਰਿ ਬੈਠਕੇ ਪਰਸ ਪਰਿ ਮਨੁ ਦਸ ਕਰਨਾ ॥
 ਤਾਂ ਸਦੀ ਵਢਿ ਹੁਏ ਸੇ ਪਕਾਰ ਸੇਵਾ ਕਰਨਿ ॥
 ਤੇ ਪਸਾਨਿ ਹਜ਼ੂਰ ਦੇ ਲੰਗਰ ਥੀ ਛਕਨਿ ਪਤੰ ॥
 ਇਕ ਦਿਨ ਸਾਹਿਬ ਪਾਛਿ ਆਜੇ ਭਾਈ ਅੰਦਰ ॥
 ਸੀ ਪਸਾਨੁ ਕਿਥੇ ਖਾਵੇ ਹੋ ॥ ਤਾਂ ਓਨਾ ਕਹਿ ॥
 ਆਮ ਸੀ ਲੰਗਰ ਥੀ ਪਸਾਨੁ ਖਾਵੇ ਹੋ ॥
 ਤਾਂ ਬਚਨੁ ਹੋਇਆ ॥ ਜੇਹੀ ਟਹਲ ਕਰਕੇ
 ਪਸਾਨੁ ਖਾਧਾ ਸੇ ਤਾਂ ਅਜੂਰੀ ਹੋਈ ॥ ਤਾਂ ਪਸਾਨੁ

੧੫੦

ਓਹੁ ਸਿਖਾ ਥੀ ਖਾਵਨਿ। ਤੇਟ ਹਲ ਹਜ਼ੂਰ ਦੀ ਕ
 ਗਨਿ। ਤਾਂ ਬਚਨੁ ਹੋਇਆ। ਹੁਣ ਪੁਸ਼ਾਨੁ
 ਕਿਥੇ ਖਾਵੇ ਹੋ। ਤਾਂ ਓਨਾ ਕਹਿਅ ਸਿਖਾ ਥੀ
 ਖਾਵੇ ਹਾਂ। ਤਾਂ ਬਚਨੁ ਹੋਇਆ। ਜੋ ਸਿਖੁ ਸ
 ਰਧਾ ਨਾਲਾ ਆਇ ਦੇਵੇ। ਤਿਸ ਦੇ ਵਿਚੋਂ
 ਇਕ ਪੁਸ਼ਾਦੀ ਆਪ ਖਾਇ ਹੋਰ ਵਰਤਾਇ
 ਦੇਵਣਾ। ਤਾਂ ਓਨਾ ਦੇ ਸਗਰ ਖੀਣੁ ਹੋਇ ਗਏ।
 ਤਾਂ ਇਕ ਦਲ ਓਨਾ ਨੁਖ ਥਰਾ ਆਈ ਜੋ ਤੁਸਾਰੀ
 ਆਗਾਈ ਮਹੀ ਛੁਪਾਇ ਲੇ ਗਏ ਹੋ। ਤੇ
 ਤੁਸਾਰੇ ਪਰਿ ਮੁਗਲਾਜ ਪਤ ਕੀਤੇ ਹੋ। ਤਾਂ ੧੫

ਬਚਨੁ ਹੋਇਆ ਭਾਈ ਮੰਦੁ ਭਾਈ ਪਿਰਾਣਾ
 ਖੰਡੀ ਖਸਮਾ ਸੇਭੀ ਤੁਸੀ ਘਰਿ ਵੀ ਖਬਰ ਲਹੇ ਲੇ
 ਕਕਹ ਵੇਹੋ ਨਿ ਜੋ ਸਰ ਵਰਣਾ ਮੁਕਾ ਮੁਏ ਨਾ
 ਦੁਹਿ ਆਹੈ ਆਤਮਾ ਤੇ ਏਨਾ ਦੇ ਪਦਾਰਥ ਖੀਣ
 ਹੋਏ ਹੋ ਨਿ ਤਾਂ ਓਨਾ ਮਰਣਾ ਸਕੀ ਭੀ ਜੀ ਸਚੇ
 ਪਾਤਸਾਹ ਜੇ ਸੁ ਪਨੇ ਦਾ ਪਨਾ ਦੇ ਤਾਂ ਕਿਆ ਪ
 ਇਜਾ ਦਾ ਹੋ ਤੁਸਾ ਭੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਤੇ ਅਸਾਨੁ ਸਚੁ ਧ
 ਨ ਵਾਹੁ ਗੁਰੂ ਕਾਨਾ ਮੁਖਾ ਪਾਤਿ ਹੋਇਆ ਹੋ ਤਾਂ
 ਬਚਨੁ ਹੋਇਆ ਭੁਸੀ ਸਦਾ ਸਸਦਾ ਸਦਾ ਹ
 ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਾਨਾ ਮੁਖਾ ਪਾਤਿ ਹੋਇਆ ਭੇਓ ਨਾ ਨੁਚਰ

ਨਾਨੀ ਪਾਹੁ ਲਿਦਿ ਤੀਤੋ ਸਿਖ ਕੀ ਤੋਹ ਟੋਰਿ ਸਭ
 ਧਨੁ ਧਾਮ ਪੁਰਨ ਹੋਇ ਗਏ ਸਤੰਥਨਾ ਨੁਕਾਹਿ
 ਅਭੁਸੀ ਘਰਿ ਜਾਵਹੁ ਸਤੰਥਨਾ ਅਰਦਾਸ ਕੀ
 ਤੀਜੀ ਅਸਾਨਾ ਘਰੁ ਸਾਧਿਐ ਆਚਰਨਾ ਵਿਚਿ
 ਹੋਵੇ ਇਕ ਦਿਨ ਭਾਈ ਮੰਦੁ ਲਕਵੀਆ ਨੁਗ
 ਹਿਅਸੀ ਤੇ ਅੰਧੀਆ ਈਸੀ ਮਗਿ ਪੁਰਿ ਹਿਦਿ
 ਹਿਅੰਦੁ ਗਿਨ੍ਹ ਪਹਿਅਸਾ ਪਰੁ ਲਕਵੀ ਘਾ
 ਸਿਰਥੀ ਨਉ ਤਾਹੀਆ ਅਭੁ ਭੁਜ ਜਾਵੀ ਹੋ
 ਵਲਿ ਸਤੰਥਨਾ ਹਿਥਾ ਸਿਕਾ ਰਚਨੈ ਥੇਥੇ
 ਹਤੇ ਅਥੇਅ ਥੇਥੇ ਉਤਰੇ ਸਤੰਥਨਾ ਹੋਇਅੰ ॥

ਏਸ ਖੁਹਾਦਿ ਚਿ ਕੇ ਹਾਅ ਅਵਾਜ਼ ਆਵਦਾ ਹੈ॥
 ਤਾਂ ਸਿਖਾਂ ਪਾਛਿ ਆਤੇ ਹਾਈ ਮੰਦ ਬੋਲਿ ਆ ਤਾਂ
 ਸਿਖਾਵਾ ਗਿਰੇ ਰਾਵਹਾਈ ਆ ਤਾਂ ਓਹ ਬੋਲਿ ਅ
 ਪਹਿਲੇ ਲਕੜੀ ਆ ਬਾਹਰਿ ਕਰੇ ਜੇ ਭਿਜਨਾ
 ਹੀ॥ ਸਪਿਹੇ ਮੇਰਿ ਕਲਾਂਗਾ॥ ਤਾਂ ਓਨਾ ਅਗੇ ਦੇ
 ਲਕੜੀ ਆ ਕੜੀ ਆਂ ਸਪਿਹੇ ਹਾਈ ਮੰਦ ਨਿਕ
 ਲਿ ਆ ਤਾਂ ਸਾਹਿਬ ਬਹੁਤ ਪਸੰਦ ਹੋਏ ਓਹੁ
 ਰਨਾਤੇ ਗਿਸ਼ ਪਾਇ ਆ ਤਾਂ ਸਾਹਿਬ ਓਨਾ ਇਕੇ
 ਗਲਾਇ ਆ ਓਨਾ ਨੁਤੀ ਨਕਾਲਦੀ ਸੇਵੀ ਹੋ
 ਦਿ ਆਈ॥ ਤਾਂ ਬਹੁਤ ਹੋਇ ਆ ਪਰਖਾ ਕਛੁ ਮੰ

੧੫੨

੦

ਗੁਰੂ ਸਾਹਿਬ ਸਾਹਿਬ ਸਾਹਿਬ ਸਾਹਿਬ ਸਾਹਿਬ ਸਾਹਿਬ ਸਾਹਿਬ
 ਕੁਛੁ ਸਾਹਿਬ ਸਾਹਿਬ ਸਾਹਿਬ ਸਾਹਿਬ ਸਾਹਿਬ ਸਾਹਿਬ ਸਾਹਿਬ
 ਦਾਨੁ ਦੇਹਾ ਸਾਹਿਬ ਸਾਹਿਬ ਸਾਹਿਬ ਸਾਹਿਬ ਸਾਹਿਬ ਸਾਹਿਬ
 ਜੇ ਸਾਹਿਬ ਸਾਹਿਬ ਸਾਹਿਬ ਸਾਹਿਬ ਸਾਹਿਬ ਸਾਹਿਬ ਸਾਹਿਬ
 ਕੁਛੁ ਸਾਹਿਬ ਸਾਹਿਬ ਸਾਹਿਬ ਸਾਹਿਬ ਸਾਹਿਬ ਸਾਹਿਬ ਸਾਹਿਬ
 ਥਾਨੁ ਇਤਨੀ ਸਾਹਿਬ ਸਾਹਿਬ ਸਾਹਿਬ ਸਾਹਿਬ ਸਾਹਿਬ ਸਾਹਿਬ
 ਦਾਸ ਸਾਹਿਬ ਸਾਹਿਬ ਸਾਹਿਬ ਸਾਹਿਬ ਸਾਹਿਬ ਸਾਹਿਬ ਸਾਹਿਬ
 ਕੁਛੁ ਸਾਹਿਬ ਸਾਹਿਬ ਸਾਹਿਬ ਸਾਹਿਬ ਸਾਹਿਬ ਸਾਹਿਬ ਸਾਹਿਬ
 ਦਾਸ ਸਾਹਿਬ ਸਾਹਿਬ ਸਾਹਿਬ ਸਾਹਿਬ ਸਾਹਿਬ ਸਾਹਿਬ ਸਾਹਿਬ
 ਸਾਹਿਬ ਸਾਹਿਬ ਸਾਹਿਬ ਸਾਹਿਬ ਸਾਹਿਬ ਸਾਹਿਬ ਸਾਹਿਬ

ਰੂਕਾਬੋਹਿਥਾਜਗੁਲੀਪਾਇਹਾਰਾਗੁਰਾਈਮੰਦੁ
 ਰੋਪਿਗਣਾਤੁਸਾਨੁਸਿਦਕੁਹੋਵੇਗਾਨਾਨੇਤੁਸਾਰੇ
 ਮਿਲਿਆਜੋਰਨਾਨੁਗੁਰੀਸਿਦਕੁਹੋਵੇਗਾ॥੨੩॥
 ਸਾਖੀਹੋਰਚਲੀਗੁਰਾਈਹਮਜਜਗੁਰਾਈ
 ਬਾਲਾਮਰਦਾਹਾਤੇਗੁਰਾਈਨਾਨੇਓਹਰੀਤੇਗੁਰਾਈ
 ਸੁਰੀਓਧਰੀ॥ਗੁਰੂਮਰਜਨਜੀਦੀਸਰਨਾਮ॥
 ਏ॥ਸੁਮਰਦਾਸਕੀਤੀਜੀਸਚੇਪਾਤੁਸਾਹਸਾਸ
 ਕੁਦਿਸਿਸੁਣਿਆਹੈ॥ਜੇਕਾਂਸੀਪੁਰੀਦੀਦੁਰੀ
 ਓਪਮਾਹੋਈਹੈ॥ਜੇਉਸਥਾਵਰਜੰਗਮਜਗ
 ਤਿਦੇਜੀਅਜੋਓਥੇਪਾਣਤਿਆਗਦੇਹੈਨਾਜੇ

143

ਸਿਵਪੁਰੀਨੁਸਭਜਾਇਘਾਪਤਿਹੰਦੇਹੋਨਿ ਤੇ
ਅਸੀਤੁਸਾਗੀਆਰਸਨਾਬੀਅਮ੍ਰਿਤਸਰਦੀਉ
ਪਾਸੁਈਰਾਹਦੇਹਾਂਤਾਂਬਚਨੁਹੋਇਆ
ਗੁਣੀਇਸਅਮ੍ਰਿਤਸਰਦੇਦੁਆਲੇਦਸਿਦੇਇ
ਕੇਸਪਯੰਤਸਰਿਤੀਨਲੋਕਾਂਕੋਕਲਿਜਗਾਬੀਰੋ
ਮਾਨਹੋਏਆਇਨਿਦਾਸੁਕੀਤਾਹੋਅਪਿਥਮੇਅ
ਸੀਤਰਨਤਾਰਨਤੀਰਬੁਥਣਾਵਦੇਸਾਭਾਂਇਕੁਰ
ਰਖੁਸਦਾਕਿਰਨੁਕਰਕੋਆਪਣੀਕਮਾਈਦਿਖੈ
ਇਕੁਰਪਯਾਚੁਕੀਕੁਟਮੇਲੇਵੇਮੇਲੇਲਿਅਵ
ਦਾਸੀ। ਤੇਤਰਨਤਾਰਨਤੇਆਇਆਤਾਂਅਧਾਰੁ

੫੫ ਭੁਟਰਖਿਆ ਭੁਭਾਧਾ ਰੁਪਯਾ ਪਲੇਬੰ ੧੫੪
 ਨਕੇਕਾਰਤਰਨਤਾਰਨਦੀ ਕਰਵਿਲਗਾ ਭੁਭੁਭੁ
 ਸਾਧੁਵੀਚਾਰਿਆਇਆ ਜੋ ਅਸੀਅਧਾਤੀਰ
 ਭੁਰਚੀਏ। ਭੁਲਗਾਨੂਰਦੀਵੇ ਠਾਣੇਵਾਲੇਲੋਕ
 ਆਇਆਦਿਚੇਇਟਾਉਠਾਇਲੇਗਏ। ਭਾ
 ਅਸਾਬਰਨੁਕੀਤਾ ਜਿਸਸਮੇਏਨਾਦੇਅਰੇਪ
 ਟਿਕੇਏਹੁਇਟਾਲੇਆਵਾਗੇ। ਭਿਸਸਮੇਉਸ
 ਗੇਗੇ। ਭੁਲਗਾਇਕਾਇਸਤੀਤੇਪੁਰਖਾਅਏ
 ਜੋਗਰੀਬਨਵਾਜੇਅਮਕੇਧਨੀਦੀਬੇਟੀਹਾਂ
 ਭੇਅਰੇਪਾਰੀਪੁਰਾਕੇਪਰੇਇਕੇਇਸਕੁਸਟੀਨ

ਲਮੇਗਾਵਿਦਾਹੁਕੀਤਾਸੀ॥ ਤੇਮੇਇਸਨੁਪਾਰੇ
ਵਿਨਿਪਾਇਕੇਲਈਟਿਰਦੀਸਾ॥ ਤੇਮੀਅ
ਤਸਰਦੀਬੇਰਨੁਲੇਇਸਦਾਖਾਰਗਥਿਕੇਮੇ
ਤੰਗੀਗੁਛਿਅਕੋਗਈਸਾ॥ ਓਜੀਠਈਤ੍ਰਿ
ਦੇਸਾਖੀਦਾਦਿਨੁਸੀ॥ ਤੇਕਾਂਉਓਸਜਲਾਦਿ
ਨਿਇਸਨਾਨੁਕਰਕੇਜੁਪੇਦੁਹੋਇਗਾਇਆ
ਤੇਏਹੁਪੁਰਖੁਓਸਦੇਖੀਦੁਇਸਨਾਨੁਕਰਕੇ
ਅਗੋਰੁਹੋਇਆ॥ ਸਬੁਪਤੇਮੇਇਸਦੇਪਛਾ
ਦਦੀਹਾਂਪਰੁਮੇਨੁਪਤੀਨੁਨਹੀਆਵਦੀਤੁ
ਸੀਕੁਪਾਕਰਕੇਦਸੋ॥ ਤਾਂਅਸਾਅੰਤੁਰਿਧਿ

ਮਾਨੁ ਹੋਇ ਕੇ ਦੇਖਿਆ ਤੁਮ ਮਾਨੁ ਸਤਿਗੁ १੫੫
 ਰਾਂਦੀ ਸਾਹਿਬਤੀ ਸਰੀ ਪਾਤੁ ਸਾਹੀ ਦੀ ਮਾਰਿਆ ०
 ਹੋਈ ਜੇ ਇਸਾਇ ਸਤਿਗੁ ਦਾ ਰਤਾ ਰੁਝੀ ਏਹੀ ਪੁਰ
 ਖੁਹੋ ਮਾਨੁ ਮਾਨੁ ਪਿਥ ਮੇਥਾ ਵਲੀ ਜੀਤੀ ਰਿਥ
 ਗਾਇੰਦਾ ਲਰ ਸਿਆਹੋ ॥ ਓ ਸਦੀ ਮਾਂਦੋਰ ०
 ਜੀ ਪੰਨੀਆ ਕੀਤੀ ਮਾਹੋਂਨਾ ਜੋਜ ਪਿਜੀਦ ०
 ਭੋਗਾਇਕ ਮਾਨੁ ਹੋਇ ਕੇ ਤੇ ਪੰਨੀਆਂ ਤੇ ਭੋਗੁ ਪਾਇ
 ਕੇ ਇਸਨਾਨੁ ਕਰੇਗਾ ਤੇ ਫੇਰਿ ਇਸਨਾਨੁ ਕਰੇਗਾ
 ਤੇ ਫੇਰਿ ਇਸਨਾਨੁ ਕਰੇਗਾ ਇਕ ਮਨ ਪੰਨੀਆਂ ਤੇ
 ਭੋਗੁ ਪਾਏਗਾ ॥ ਸੋਚੁ ਉਰਾ ਜੀਥੀ ਬਚੇਗਾ ॥ ਤੇ

ਏਹੁ ਅੰਤ ਸਰੁਤੀ ਰਬੁ ਜਾਰ ਚਲਾ ਤੇ ਥੀ ਚਹ
ਰਿ ਅੰਦਰ ਰਚਣਾ ਟਵੀਚਾ ਇਸਦੇ ਗਿਥ ਜੀਰ
ਖਣਾ ਜੋ ਈਹਾਂ ਇਸਨਾ ਨੁਕਰ ਕੈ ਤੇ ਪਿਆਨੁ
ਲਾਇ ਕਰਿ ਗਿਥ ਜੀ ਸੁਣੇਗਾ ਓਸਦੇ ਸਰੁ
ਪ੍ਰਤਾਟਾ ਉਧਾਰੁ ਹੋਵੇਗਾ ਤੇ ਬਚਨੁ ਹੋਇਆ
ਜਿਸ ਇਸ ਥਾਨ ਗੁਰੂਗਾ ਅਵਾਸ ਜੀ ਟਾਸਰੀ ਰੁ
ਹੋ ਮਿਆਰੇ ਓਥੇ ਹੀ ਹਰਿ ਅੰਦਰੁ ਜੀ ਖੜਾ ਕ
ਰਨਾ ਗੁਰੂਗਾ ਅਵਾਸ ਜੀ ਵਿਸਨੁ ਰੂਪੁ ਹੈ ਸਾਨਿ
ਤਾਂ ਤੇ ਵਿਸਨੁ ਕਾਨਾ ਪੁਰੀ ਹਰਿ ਕਹਿ ਦੇਹੇ ਨਾ ਤੁ
ਭੇ ਇਸ ਕਾਨਾ ਮੁਹਰਿ ਅੰਦਰੁ ਹੈ ਬਹੁ ਨਾ ਅਤੇ

ਨਾਮੀ ਮੇਰੇ ਦੁਕ ਛੁਨ ਹੀ ਨਾਮ ਨੂੰ ਪਹਿਰਿ ਈਹ ਨਾਮ ॥੧੫੬॥
 ਕਾਉਚਾ ਰੁਹੋ ਦੇ ਗਾਗਾ ਤਾਂ ਭੇਰੀ ਹਰਿ ਮੰਦਰ ਨਾਮੁ ਹੋਵੇ
 ਗਾਗਾ ਜੋ ਸੇਸਾਰੀ ਰੀਗਾ ਬੀ ਹਰਿ ਦੁਆਰਾ ਮਹਾਤਮ
 ਪਦ ਸੇਖਰੇ ॥ ਤੇ ਸੇ ਹਰਿ ਮੰਦਰ ਕੇ ਨਿਚੇ ਹਰਿ ਕੀ
 ਮਾਪਦ ਨੂੰ ਮਾਰਨ ਦੀਆ ਯੁ ਸਜਾਗਾ ਦੇਇ
 ਸਨਾਨ ਦਾ ਫਲੁ ਸਕੁ ਸਿਖੀ ਮਾਧਿਕ ਹੋਵੇ ਗਾਗਾ ਤੁ
 ਬਿਅਸਾ ਮਰਦਾ ਸਕੀਤੀ ॥ ਜੋਏ ਹੁਤਰ ਨਤਾਰਨੁ
 ਜੋਤੀ ਰਬਰਦਿ ਮਾਰੇ ॥ ਤੁਮ ਆਗਿ ਮਾਰੇ ਈਏ ਹੁਤੀ
 ਰਬਰੀ ਨਾਲੇ ਸਿਖਾ ਦੇਰੇ ਗਿਗਾ ਦਾਏ ਗਾਗਾ ਬਹੀ
 ਪਰਲੋਕ ਦੀ ਗਾਇ ਦੇ ਗਾਗਾ ਤੇ ਸਮਾਪਾਇ ਕੇਏ ਹੁ

ਕੀ ਪਕਾਤੀ ਰਬੁ ਹੋਵੈ ਗਾ ਤੇ ਉਮਾ ਸਿਮਾ ਦੇ ਇਸਨਾਨ ਦਾ
ਈਹਾ ਬਡਾ ਮਹਾਤਮੁ ਹੋਵੈ ਗਾ ਮਾਮ ਬਤੁ ਮਾਮੀ ਮ੍ਰਿਤੁ ਸ
ਰੁਤਿ ਪਾ ਰੁਕਰੇ ਤੇ ਜੈ ਬੇਹਾ ਮੀ ਮ੍ਰਿਤੁ ਸ ਰਵੇ ਪਾਸ
ਹੈ ਓਸ ਨੁਖੇ ਦਣਾ ਓ ਬੇ ਇਕੁ ਜੋਗੀ ਬੈਠਾ ਹੈ
ਓਸ ਨੁਖੇ ਬੀਗਿ ਆਨੁ ਹੋਵੈ ਗਾ ਤਾਂ ਮਾਸੀ ਮੀ
ਮ੍ਰਿਤੁ ਸ ਰਵੇ ਮਾਏ ਤੇ ਬੇਹੁਖੇ ਦਾ ਮਾਤੇ ਓਸ ਦੇ
ਬੀਚਾ ਇਕੁ ਮਾਟੁ ਨਿਕਾਇਆ ਮਾ ਇਕੁ ਜੋਗੀ ਬੈ
ਠਾ ਸੀਸ ਮਾਧਲਗਾ ਇਕੋ ਤਾਂ ਓਸ ਦੇ ਚਰਨਾ ਤੇ
ਪੁਟਦੀ ਮਾਤੇ ਮਖਣੁ ਕਸਤੂਰੀ ਮਲ ਕੇ ਸੁਚੇਤੁ
ਕੀਤਾ ਤਾਂ ਓਸ ਨੇ ਦਰਸਨੁ ਕੀਤਾ ਤਾਂ ਜੋਗੀ ਕ

ਹਿਆਜੁ ਅਸਾਧਾ ਜਨਮੁ ਸਫਲੁ ਹੋਇਆ
 ਹੋਇਆ ਹਾਂਹੀ ਦੁਆਰਾ ਸਿਕੋ ਸਾਪਯੰਤੁ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ
 ਤੁਸਰਹੈ ਸਰੁਤੀ ਰਥਏ ਸੇਜਾਗਾ ਨਿਵਾਸੁ ਕ
 ਰਨਿਗਾ ਤੇਕੋ ਸਿਰੁਰਚੈ ਟੁਰੇ ਇਸਕਾ ਅਧਿ
 ਆਨੁ ਹੋਇ ਏਥੇ ਹੀ ਜੋਤਾ ਲੁਗੁਰੂ ਰਾਮਦਾਸ ਜੀ
 ਲਟਾਇਆ ਹੈ ਇਸਦੀ ਅਥਿਚਲ ਨਿਦਕ
 ਰਨੀਹੋ ਤੇ ਇਸਦੇ ਬੀਚਰੀ ਤੇ ਫੰਦਾ ਲੇਭੀ ਨਿ
 ਰੰਕਾਰ ਕੇ ਨਾਅਕੀ ਸੋਭਾ ਸਦਾ ਹੋਵੇ ਗੀਤ ਤੇ ਮੇ
 ਤੇ ਤੇਜੁ ਗਾਸ ਮੇਰਾ ਜੇਜਾ ਨਿਕਕਾ ਸਿਖ ਥਾ ਤੇ ਮੁ
 ਤੇਰੀ ਮਾਨੁ ਵਿਨੁ ਨਹੀ ਸੀ ਦੂਸਰਾ ਤਾਂ ਮੇਰੁ ਓਸ

੧੫੧

ਸਮੇਰਾ ਜੇਜ ਨਿਕਜੀ ਕਹਿ ਆਸੀ ਜੇਤੂ ਈਹਾਂ
 ਬੈਠਾ ਜੇਗ ਸਾਧਨਾ ਕਰੁ ॥ ਮੇਕ ਚਨੁ ਗੰਦੇਸ
 ਮੇਗੁ ਨਾਨਕ ਦਾ ਮੇਰਾ ਰੁਧਾ ਰਿਕੋ ਪੰਜ ਦਾ
 ਮੇਰਾ ਰੁਗੁਰੂ ਅਰਜੀ ਦਾ ਧਾਰੰਗਾ ॥ ਭਾਂਤੁ ਸਾ
 ਨੁਓ ਪਦੇ ਸੁੰਦੇ ਵਾਂਗਾਂ ॥ ਭਾਂਤੁ ਮੇਰਾ ਸਾਧੁ ਦਰ
 ਸਨਹੀ ਕਰਿ ਮੁਕਤਿ ਹੋਇ ॥ ਆਹੀ ਪਾਰ
 ਪਰਸਨੁ ਕਰਤਾ ਹੋ ॥ ਜੇਜਗਤਿ ਸਚੁ ਹੋ ਕੇਤੂ
 ਹੋ ॥ ਸੇਵੁ ਨੁਹੰਤਾ ਪਰੁ ਖਰਾਸਤਾ ਕਿਉ ਹੋ ॥ ਸੇ
 ਸਚੁ ਹੋਤਾ ਗਿਆ ॥ ਆਨ ਵਾਨਾ ਦਾ ਦਾ ਰਿਕਿਉ
 ਹੋਇ ਜਾਂਦਾ ਹੋ ॥ ਭਾਂਬ ਨੁਹੰਤਾ ਹੋਇ ॥ ਅਸੇ ਸੇਸ

ਪਨੇ ਦੀ ਸਮਰਪਿਓ ਪਨੇ ਵਿਖੇ ਸਚੁ ਰਾਸਤੀ ਹੋ। ਬੇ ੧੫੮
 ਜਾਗਤੁ ਸਮੇਨ ਸਟੁ ਹੋਇ ਜਾਤੀ ਹੋ। ਬੈ ਸੇਜ ਗਤੁ ਭੀ
 ਤੇ ਸਰੀ ਰੁਭੀ ਅਗਿਆਨ ਕਾਲ ਸੇ ਸਚੁ ਰਾਸਤਾ ਹੋ।
 ਤੇ ਗਿਆਨ ਕੇ ਪਾਪਾ ਤਿਹੋਇ ਆਦੁ ਰਿਹੋਇ ਜਾ
 ਦਾ ਹੋ। ਭਾਗੁ ਭੁਭੀ ਪੇ ਸਬਦੁ ਕੀਤੁ। ਬਾਜੀ ਗਰ
 ਜੈ ਸੇ ਬਾਜੀ ਪਾਈ। ਨਾਨਾ ਰੂਪ ਸਟਾਂਗਾ ਦਿਖਾਈ
 ਸਾਂਗੁ ਉਤਾਰ ਬਾਮਿਓ ਪਸਾਰਾ। ਭਬਿਏ ਕੋਏ ਕੰਕਾ
 ਰਾ ਕਉ ਨਿਰੂਪਉ ਪਾਜਿਓ ਬਿਨਸਾਇਓ। ਕਹਾ
 ਗਾਇਓ ਓਹੁ ਕਹਤੇ ਆਇਓ। ਜਲਿ ਤੇਓ ਪਜੇ
 ਅਨਕੁਤਰੰਗਾ। ਕਲਿਕੁ ਖਨਕੀ ਨੇ ਬਹੁਰੰਗਾ

ਥੀਜੁਥੀਜੁਦੇਖਿਓਥਹੁਪਕਾਰਾ॥ ਟਲਪਾ
 ਕੇਤੇਏਕੀਕਾਰਾਸਹੀਸਘਟਾਅਹਿਏਕੁਅਕਸੁ॥
 ਘਟਿਫੂਟੇਤੇਓਹੀਪਕਾਸੁ॥ ਤਾਂਬਨੁਹੋਇਅ०
 ਸੋਸੇਥਾਜੀਗਰਟੀਥਾਜੀਝੂਠੀਹੋ॥ ਤੇਥਾਜੀ
 ਗਰੁਸਚੁਹੋ॥ ਸੋਸੇਥੁਤਰੀਅਕੋਖਿਲਾਟਤਾ
 ਹੋ॥ ਤੇਸੋਥੇਲਤੀਅਹੋਨਾ॥ ਤਾਂਜੇਗੀਨੇਕਹਾ
 ਤਾਂਤੇਜਗਤੁਅਚੰਬੁਵਾਦੁਹੋਇਅ॥ ਜੋਥਾਜੀ
 ਗਰਨੇਕਿਸੇਅਸਥਾਨਥੀਕਾਨੁਲੀਤੁਹੋ॥ ਕਿ
 ਸੇਅਸਥਾਨਥੀਹਥੀਅਾਰੁਪੁਤਰੀਅਾਦੇਘਨੁ
 ਨਵਾਏਲੀਤੇਹੋਨਾ॥ ਤੇਪੁਤਰੀਅਾਬਣਾਈਅ०

ੴ ਸਤਿਨਾਮੁ ॥ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਮੁਖਿ ਦਰਸਨ ਕੇ ॥ ਭੂਖਨ ਨਾ ਪਕਾ ॥ ੧੫੮ ॥
 ਗਾ ਕੇ ॥ ਹੋ ॥ ੴ ਸੇਈ ਕੰਚਨ ਪਦਮ ਅਕੇ ॥ ਭੂਖਨ
 ਹੋ ॥ ਇਜਾਤਾ ਹੋ ॥ ॥ ਭੋ ਸੇ ਬਹ ਅਹੀ ਪਦਮ ਅਕੇ ॥
 ਗਤੁ ਹੋ ॥ ਇਗਾਇਆ ਹੋ ॥ ॥ ਭਾਂ ਬਚਨੁ ਹੋ ॥ ਇਆ
 ਪਦਮ ਮੁਖਿ ਦੁਸੈ ਹੋ ॥ ਭਾ ਹੋ ॥ ਭ੍ਰਮਾ ਪਦੇ ਸਰੂ
 ਪ ਨੁਤਿ ॥ ਆਗਿਆਤਾ ਹੋ ॥ ॥ ਭਾਂ ਕੰਚਨ ਭੂਖਨ ਦੇ
 ਸਮੇ ॥ ਭੂਖਣ ਸੁਦਰਨ ਹੀ ਹੋ ॥ ॥ ਭੇਤੁ ਰੰਗ ਜਲ
 ਕੇ ॥ ਸਮੇ ॥ ਭ੍ਰਮਾ ਲਿਹੀ ਹੋ ॥ ॥ ਭਾਂ ਭੇ ਵਿਦਰਨੁ ਵਾਦੁ ਹੋ ॥
 ॥ ਸੁਇਨੇ ॥ ਕੇ ਭੂਖਨ ਭਾ ॥ ਸੁਦਰਨੁ ਹੀ ਹੋ ॥ ॥ ਭੇਜਲ
 ਕੇ ॥ ਭੇਤੁ ਰੰਗ ਭਾ ॥ ਲਿਹੀ ਹੋ ॥ ॥ ਭੋ ਸੇ ਜਗਤੁ ਬਹ ਅਹੀ

ਰੂਪਹੈ ਅਜਿਨਾਨੇ ਇਸ ਪਕਾਰ ਜਗਤਿ ਨੁਪਛਾ
ਤਾਹੈ ਅਜੇ ਏਨੀ ਜੀਵਨ ਅਕਤਿ ਹੋਨਿ ਅਜੇ ਸੇ
ਅਕਾਸ ਮੇਸਹੰ ਸਪਾਟਿ ਆਟਿ ਹੋਤੇ ਹੋਨਿ
ਤੇ ਅਕਾਸ ਪਾਟਾ ਕੇ ਬਣਾਵਣ ਬੀ ਬਣਿ ਆਨ
ਹੀ। ਤੇ ਬਿਨਸਨ ਤੇ ਬਿਨਸਿ ਆਨ ਹੀ। ਤੇ ਸੇਬ
ਹ ਅਜਗਤਿ ਕੇ ਉਪਜਿ ਏਤੇ ਉਪਜਿ ਆਨ ਹੀ।
ਅਰੁ ਬਿਨਸਨ ਤੇ ਬਿਨਸਿ ਆਨ ਹੀ। ਏਕ ਹੀ ਬੀ
ਜਸ ਭਨੇ ਏਕੇ ਦਿਖੇ ਹੋਤਾ ਹੋ। ਤੇ ਸੇ ਏਕ ਹੀ ਬ
ਹ ਅਸਭ ਇਸ ਬਾਟ ਰਜੰਗ ਅਵਿਧੇ ਵਿਆਪ
ਕੁ ਵਿਵਰਤੁ ਵਾਟੁ ਹੈ। ਭਰ ਅਕਰਿ ਭਾਸਤਾ ਹੈ।

ਤਾਂ ਤੇ ਜੋਗੀ ਬੋਲਿਆ ਆਮਾਥਿ ਮੇਰੀ ਨਿਸਚਾਥੀ ੧੬੦
ਭੀ ਹੋ ॥ ਜੋ ਕੁਛ ਮੇਜਾਣ ਨਾਥਾ ਜੋ ਮੇਜਾ ਤਾ ਹੋ ॥ ਆ
ਬ ਮੇਸਰੀ ਰੁਤਿ ਆਗਤਾ ਹੋ ॥ ਤੁਭੇ ਸਤਿ ਪਸਰਦੇ
ਉਪਰਿ ਜੋਗੀ ਨੇ ਮਿਟੀ ਈਤ੍ਹੀ ॥ ਤਾਂ ਸਾਹਿਬ ਆਇ
ਕੇ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਸਰਜੀ ਦੀਤ੍ਹੀ ਆਗੀ ਕੀਤ੍ਹੀ ॥ ਪੈਨ੍ਹੀ
ਯਾ ਚੋਫੇ ਰਿਅਸੀ ਦਾਂ ਨੁਥਾਹੀ ਆਵੰਡਿ ਰਿਦਿਤੀ
ਆ ॥ ਤੇ ਬਚਨੁ ਹੋਇਆ ॥ ਸੇ ਪਕੀਆਂ ਥਾਹੀਆਂ
ਕਰੇਗੇ ॥ ਤਾਂ ਤੁਸਾਡੀ ਖੁਸ਼ੀ ਆਇ ਪਕੀ ਹੋਵੇਗੀ
ਸੇ ਪੋਲੀ ਆਬਣਾਵਹੁਗੇ ॥ ਤਾਂ ਤੁਸਾਡਾ ਪੋਲੁ ਉ
ਪਨ੍ਹਾਵੇਗਾ ॥ ਬਹੁਤੁ ਹਾਰੀ ਅੰਦਰਿ ਦੇਇਸਥ

ਨਖਲੇ ਇਕੋ ਸਥਾਨ ਉਚਾਰਿਆ ਜੋਗਤਿ ਮਹ
 ਲਾ ੫ ॥ ਇਕੋ ਕਰਤਾ ਪਰਖੁ ਖਲੋਇ ਮਾਵਾ ਲੁ
 ਨਦਿ ਗਾਹੇ ਇਆ ਮਜਨੁ ਗੁਰ ਮਾਂਦਾ ਰਾਸੇ ॥ ਸ
 ਪਹਰਿ ਹਰਿ ਕਿਲਦਿ ਖਨਾਸੇ ॥ ੧ ॥ ਸਤਿਗੁਰ ਮਾ
 ਸ ਸਰੋਵਰ ਨੀਕਾ ॥ ਜੇ ਨਾ ਦੇ ਸੇਕੁ ਲੁਤਰਾ ਦੇ ਉਪ
 ਰੁਹੇ ਇਆ ਹੋ ਜੀਕਾ ॥ ੧ ॥ ਜੇ ਜੇ ਕਾਰੁ ਜਗੁ
 ਵੇ ॥ ਅਨਾਇਓ ਜੇਈ ਟਲੁ ਪਾਵੇ ॥ ਸਹੀ ਸ
 ਲਾ ਅਤਿ ਨਾਇਆ ਏ ॥ ਮਾਪਨਾ ਪੁਰੂਖਿ ਮਾਏ
 ॥ ੨ ॥ ਸਤਿਗੁਰ ਸਰੋਵਰ ਨਾਵੇ ॥ ਸੇਜਨੁ ਪਰਮ ਗਤਿ
 ਪਾਵੇ ॥ ਮਰੇ ਨਾ ਮਾਏ ਜਾਈ ॥ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨ

ਮੁਖਿਆਈ॥੩॥ ਏਹੁ ਬਹੁ ਭੀ ਚਾਰੁ ਸੇ ੧੬੧
 ਜਾਨੈ॥ ਜਿਸੁ ਦਿਆਲੁ ਚੋ ਵੇਰੁ ਗਵਾਨੈ॥
 ਬਾਬਾ ਨਾਨਕ ਪੁਰਸਰਨਾਈ॥ ਜਿਨ ਚਿੰਤਾ
 ਗਣਤੁ ਮਿਟਾਈ॥੪॥ ਤਿਸੁ ਦਾ ਵੀ ਚਾਰੁ
 ਜਿਸੁ ਸਮੇਈ ਸਰਦਾ ਧਿਆਨੁ ਧਾਰਿਅਾ
 ਤਾਂਈ ਸਰੁ ਪਤ ਪਹੋਇਅਾ॥ ਤਾਂਅਗਿਆ
 ਕੀਤੀ ਜੋ ਮੇਸਰਗੁਣੁ ਰੂਪ ਧਾਰਿਕੈ ਇਸ ਬੀ
 ਚਰਨ ਧਾਰੇਹੋਨਿ॥ ਅੰਮ੍ਰਿਤਗੁਣੁ ਰੂਪ ਮੇ
 ਗਨਾਉਹੋ॥ ਸੋਮੇ ਦੇ ਨੇਰੂ ਪਾਇਸਾ ਮੇ ਵਰਤੋਗਾ॥
 ਜੋ ਇਸਨਾਨੁ ਕਰੇਗਾ॥ ਓਸਕਾ ਅਜਨੁ ਸਿਅਰ

ਨਤੇਸਰਾਕਿਲਵਿਖਨਾਸੁਹੇਵਨਗੇ॥ ਏਸੰਤ
ਜਨਾਜੇਇਹਰਾਮਦਾਸਸਰਵਰਬਹੁਤਨੀਕਾ॥
ਤੇਵੇਗਾ॥ ਜੇਇਸਨਾਨੁਕਰੇਗਾਓਸਦੇਕੁ
ਲਾਦਾਉਧਾਰੂਤੇਵੇਗਾ॥ ਜੇਜੇਜੇਕਾਰਦੇਸਬ
ਦਗਾਵੇਗਾ॥ ਓਸਦੇਮਨਬਾਛੁਤਸਿਧਹੋਵਨ
ਗੇ॥ ਜੇਨਾਖਪਿਆਮਾਦਨਗੇਸੇਸਦਲਾਅਤਿਰਹਾਨਿ
ਗੇ॥ ਗਿਯਾਨਨੁਪਾਪਤਿਹੋਵਨਿਗੇ॥ ਤੇਜੇਇਸ
ਦੀਸਰਨਸਦਾਰਹਨਿਗੇ॥ ਜੇਤੀਨਤਾਪਾਦੀ
ਤੰਤਾਖੀਨਿਦਰਤਹੋਵਨਗੇ॥ ਜੇਸੰਤਸਰੋਵਰ
ਤੇਤਿਸਦਿਖੇਜੇਇਸਨਾਨੁਕਰਨਗੇ॥ ਸੇਆ

ਨੁਖਾਪਰਮਗਾਤਿਨੁਪਕਾਤਿਨੁਪਾਪਤਿਹੋਵਨਗੇ॥੧੬੨॥
 ਇਸਦਿਖੇਨਾਮਦਾਮਹਾਤਮਹੋਤਿਸਦਿਖੇਮਨਕੇ
 ਇਸਨਾਨੁਕਰਾਵਨਗੇ॥ਸੋਜਨਾਮਰਨਬੀਰਹਤੁ
 ਹੋਵਨਗੇ॥ਜੋਸਾਥਹੀਇਸਨਾਨੁਕਰਨਗੇਸਾਥਹੀ
 ਨਾਮਕਾਉਚਾਰੁਕਰਨਗੇ॥ਜੋਇਸਜਾਗਾਸਰੀਰੁ
 ਤਿਆਗੁਕਰਨਗੇ॥ਸੋਮੇਰੇਪਰਮਪਦੁਕੇਪਾਪਤਿ
 ਹੋਵਨਗੇ॥ਇਸਥਾਵਰਜੰਗਮਏਥੇਸਰੀਰੁਤਿਆ
 ਗੇਗਾ॥ਸੋਮੇਰੀਭਗਤਿਓਸਨੁਮਿਲੇਗੀ॥ਇਸ
 ਦੇਦੁਆਲੇਚਰਨਚਰਨਤੁਸੈਜੀਰਬੁਇਸਾਖਿਤ
 ਹੋਵੇਗਾ॥੮੪॥ ਸਾਥੀਹੋਰੁਚਲੀ॥ਕਾਲਾਮੇਹਰ॥

ਤੇ ਨਿਹਾਲੁ ਪਰਬਤਾ ਵਿਚਿ ਰਹਿ ਦੇਸਨਿ। ਤੇਅੰ
 ਹਿਅਸਿਖਾਂ ਦੀ ਬਹੁ ਸੇਵਾ ਕਰ ਦੇਸੇ। ਤੇ
 ਯੁਰਦਰਸਨ ਨੁ ਆਉ ਸੇ।। ਤਿਨਾ ਪ੍ਰਸਨ ਕੀ
 ਤਾ ਜੋਗਰੀ ਬਨਿ ਦਾਜ ਏ ਬੇਅੰਮ੍ਰਿਤ ਸਰਤਾ
 ਸੀ ਪਾਪ ਜੋਰਹਨਿ। ਓਨਾ ਦੀਗਾ ਤਿਕਿ ਓਕਰਿ
 ਹੋਈ ਗੀ। ਤਾਂ ਬਚਨੁ ਹੋਇਆ। ਤੁਅਸੀਂ ਬੁਨੁ
 ਤੇਕਥਾ ਤੇ ਪੇਤਾ ਤੇ ਕਰਾ।। ਤੇਨੂੰ ਹਿਅ ਤੇ ਸਰ
 ਪਾਂ ਦੀ ਆਜੁਨਾ ਨੁ ਰੋਗ ਨਰੋ। ਪਰੁ ਏ ਸੇ। ਇਸ ਬੰ
 ਨ ਬਾਰੰ ਬਾਰੰ ਸਰੀਰੁ ਨੁ ਤਿਅਗਾ ਨਰੋ। ਓਹੁ
 ਭੀ ਐਰੀ ਭਗਾ ਤੇਨੁ ਪਾਪ ਤਿਹੇ ਵਨਿਗੇ ਚੰਗਾ ਸੀ ਬੰ

ਫੁਟ ਨਿਗੋਸ ॥ ੨੫ ॥ ਸਾਖੀ ਹੋਰੁ ਚਲੀ ॥ ਕਕਾਜ ॥ ੧੬੩ ॥
ਕੁੰਦਾ ਕਾਲਾ ਸੀਵਨੁ ਸੁਰਮਾ ਸੀਉ ਸਾਮਰਦਾ
ਸਕੀਤੀ ਜੋ ਸੁਰਮੇ ਨੂ ਕਿਆ ਪਦਵੀ ਪਾਪਤਿ
ਹੁੰਦੀ ਹੋ ॥ ਤਾਂ ਬਚਨੁ ਹੋਇਆ ॥ ਜੋ ਧਰਮ ਦੇ
ਚੁਧ ਤੇ ਸਰੀਰੁ ਤਿਆਗ ਦੇ ਹੋਇ ॥ ਤੇ ਮੰਤ੍ਰ ਕਾ
ਲਵਾਹ ਗੁਰੂ ਕਾ ਨਾਮ ॥ ਸਿਮਰਨੁ ਕਰ ਦੇ ਹੋਇ ॥ ਸੋ
ਪਰਮ ਗਤਿ ਨੁ ਪਾਪਤਿ ਹੁੰਦੇ ਹੋਇ ॥ ਤੇ ਮਾਠਾ
ਰਉਂਦਾਰਿ ॥ ਕੋ ਜੋ ਸਰੀਰੁ ਤਿਆਗ ਦੇ ਹੋਇ ॥
ਸੋ ਹੀ ਸੁਰਮਿ ਵੀਆ ਬਚੰਗ ਨਾ ਬੋਗ ਕੋ ਫੇਰਮ
ਨੁਖਾ ॥ ਤੇ ਰੁਧਾ ਰਕੇਰਾ ਜੋ ਮਾਇ ਹੁੰਦੇ ਹੋਇ ॥

੧੮੬) ਸਾਖੀ ਹੋ ਕੁਚਲੀ। ਭਾਈ ਸਦੁ ਤੇਗ ਮ
ਦਾ ਸੁਗੁਰਾ ਦੇ ਦਰਨ ਮੰਨ ਦੇ ਸਾਨੀ। ਓਨਾ ਨੇ ਅ
ਦਾ ਸਕੀਤੀ ਜੀ ਸਦੇ ਪਾਤੁ ਸਾਨੀ। ਅਸੀਂ ਤਾਂ ਮ
ਮਿਤ ਸਰ ਹੀ ਰਹਾਂ ਗੇ। ਤੇ ਸਰੀਰੁ ਤਿਆਗਾ
ਗੇ। ਪਰੁ ਏਹੁ ਬੇਕ ਸਰੁ ਤੇਗ ਮ ਸੁਨੁ ਜੋ ਹੈ। ਨ
ਏ ਨਾ ਦੇ। ਇਸਨਾ ਸਦਾ ਕੀ ਫਲੁ ਹੈ। ਤਾਂ ਬਚ
ਨੁ ਹੋਇ। ਮਾਗਾ ਮ ਸਰ ਤਾ ਸੁਖ ਮ ਨੀ ਜੀਵ
ਓਚਾ ਰੁਕੀ ਤਾ ਹੈ। ਚੋਥੀ ਸਹਜਾ ਗਇ ਸਕਾ
ਅਖਰੁ ਹੈ। ਇਸ ਦੇ ਪਨੂ ਨ ਤੇ ਚੋਥੀ ਸਹਜਾ
ਰਸੁ ਵਾਸ ਸਫਲੁ ਹੋਵਾ ਹੈ। ਤੇਗ ਮ ਸਰਇ

ਸਦੇਪਾਸਤੀਰਥੁਹੈ॥ ਏਸਦੇਉਸਨਾਨਤੇਸਰੁਪਾ
 ਪਨਾਸੁਹੈ॥ ਇਜਾਦੇਹੈਨਿ॥ ਤੇਥੇਕਸਰੁਤੇਸ
 ਰੁਸਿਧਮਨੀਸਰੁਏਥੇਮਿਲਿਆਏਸਨਿ॥ ਜੇ
 ਅਸਾਨੂਏਥੇਰਹਿਣਦੀਜਾਗਾਦੇਹੈ॥ ਤੁੰਮ
 ਜਾਬਚੁਨੁਕੀਤਾਜੇਆਪਣਾਗੁਮਾਨੁਛੁਡਿਕੇਰੀ
 ਗਾਦੇਲੇਪਸਮੇਤੁਸਾਅਇਨਿਵਾਸੁਕਰਣਾ॥
 ਜੇਈਹਾਂਇਸਨਾਨੁਕਰੇਗਾ॥ ਓਸਕੇਪੁਰਬਲੇ
 ਪਾਪਕਟੀਅਨਗੇ॥ ਜੇਤੁਮਾਰਾਦਰਸਨੁਕਰੇਗਾ॥
 ਓਸਨੁਅਗੇਪਾਪਾਈਸਰਧਾਨਾਹੈਵੈਗੁਨਾਤੇ
 ਜੇਇਸਥੇਕਸਰੁਤੇਅਜਨੁਕਰੇਗਾ॥ ਜੇਗਿ

੧੬੪

ਮਾਨਨੁ ਪਾਪ ਤਿਹੋ ਦੇਗਾ ॥੨੭॥ ਸਾਖੀ ਹੋ ਕੁਚ
 ਲੀ ॥ ਯੋਨਾ ਸਭਾ ਗਾਏ ਉਗਾਵੇ ॥ ਅਰੇ ਕੁਚੁ ਹਣੀ
 ਏਵੇ ਚਿਰ ਹੁਦੇ ਸਾਨੀ ॥ ਤੇ ਸਿਖਾਂ ਦੀ ਸੇਵਾ ਟਹ
 ਏਕਰਨਾ ॥ ਤੇ ਗਾਇਨਾ ਜਾਗ ॥ ਏਕਰਨਾ ॥ ਤੇ ਉਤ
 ਮਾਪ ਸਾਹਿ ਸਿਖਾਨੁ ਖਟਾਵਨਾ ॥ ਤੇ ਬਸਤੁ ਉਤਮ
 ਸਿਖਾਨੁ ਪਹਿਰਾਵਨਾ ॥ ਏਨਾ ਅਰਦਾਸ ਕੀਤੀ ॥
 ਜੇ ਏਥੇ ਪਿਤਾ ਦੀ ਨਿਮਿਤ੍ਰ ਜੇ ਦੇਵੇ ਹੋਨਾ ॥ ਤੁਧ
 ਤੁਨੁ ਪਹੁਚਦਾ ਹੈ ਕੇ ਨਹੀ ਪਹੁਚਦਾ ॥ ਭਾਂਬਰਨ
 ਤੇ ਏਨਾ ਪਹੁਚਦਾ ਹੈ ॥ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਭੀ ਬਚਨੁ
 ਕੀਤਾ ਹੈ ॥ ਸਾਨਕ ਅਗੇ ਸੋ ਮਿਲੇ ॥ ਖਟੇ ਪਾਇਨੇ

ਭਾਂਝ ਨਾ ਕਾਹਿ ਆਰੁ ਲਾਜੀ ਏਹੁ ਤਾਏ ਥੇ ਪ੍ਰਿਥ
 ਵੀ ਤੇ ਸਿਖਾਂ ਨੂ ਕੇ ਬਹਾਮਣਾ ਨੂ ਪਦਾ ਦੇ ਗਾ ਤੇ ਪ੍ਰਿ
 ਤੁਤਾ ਸੁਫਰ ਗਾਇ ਰਿਖਿ ਨ ਰਕਾਂ ਟਿ ਰਿਕੇ ਕਿ
 ਸੇ ਜੁਨਾ ਵਿਚਿ ਹੋਵਾ ਨਿਗਾ ਭੰਨਾ ਨੂ ਕਿਉ ਕਾਰਿ
 ਪਹੁੰਚੇ ਗਾ ਭਾਂਬ ਚਨੁ ਹੋਇਆ ॥ ਜੋ ਪ੍ਰਿਤੁ
 ਵੇਦੈ ਨ ਆਵਦੇ ਹੋਨਿ ਭਾਂ ਸਿਖਾਂ ਵੇ ਪ੍ਰਿਤੁ
 ਸਿਖਾਂ ਟਿ ਰਿਖਾਨਿ ਪਦੇ ਸੁਫਰ ਵੇ ਹੋਨਿ ਤੇ
 ਥਨੀ ਆਬਹਾਮਣਾਂ ਚਹੁ ਵਰਨਾ ਵੇ ਪ੍ਰਿਤੁ ਬਹਾਮ
 ਣਾ ਵਿਚਿ ਪਦੇ ਸੁਫਰ ਵੇ ਹੋਨਿ ॥ ਭੰਨਾ ਮਹਾਰ
 ਭੰਨਾ ਨੂ ਪਹੁੰਚਾਵਦਾ ਹੋ ॥ ਤੇ ਬਹੁੰਦੇ ਲਕੁ ਕਾਜੇ

ਪਤੰਗਚਰਨਾਦੁਹਾਹੈ॥ ਤੇਪਤੰਗਾਅਕਾਸਤੇਹੋਤੀ
 ਹੋ॥ ਤਾਂਓਸਰੋਰਦੇਆਰਗਜਗਾਇਕੇਦੀਪਕੁ
 ਪਠਾਇਦੇਦਾਹੈ॥ ਤਾਪਤੰਗਾਨੁਜਾਇਪਾਪਤਿ
 ਹੋਦਾਹੈ॥ ਤੇਸੇਪਿਤ੍ਰਕਿਸੇਇਸਥਾਨਹੋਤੇਹੋ
 ਨਾ॥ ਤੇਓਨਾਦੀਐਹਦੀਰੋਰਪਤ੍ਰਮੇਥੀਧੀਹੋਤੀ
 ਹੋ॥ ਥੰਸਮੇਹਦੁਆਰਾਪਸਾਇਪਿਤ੍ਰਨੁਪਾਪਤਿ
 ਹੋਦਾਹੈ॥ ੨੨॥ ਸਾਖੀਹੋਰੁਚਲੀ॥ ਪਓਧੀਨੀਰੋ
 ਵੀਸਵੀਚਲੀ॥ ਪੇਨੁਜਾਤਿਚੰਡਾਦੀਆਜੇਹੋ
 ਸੇਠੀਕਾਰਕਆਈ॥ ਲਟਕਣੁਘੁਰਾਜਾਣੀਮੇਘੁ
 ਰਹਿਤਾਗੁਰਮਤਿਗੁਰਭਾਈ॥ ਕਟਾਰਾਸਰਾਫੁ

ਹੋਭਗਤੁਵਡਾਭਗਵਾਨਸੁਭਾਈ॥ ਸੰਸਕ੍ਰੁਤਲਾਰਵਿ ੧੬੬
 ਰਾਸਵਿਨਿਧਉਨੁਮੁਗਾਰੀਗੁਰਸਰਣਾਈ॥ ਅ
 ਤਿਨੁਸੁਇਨੀਸੁਰਮਾਚਰਣਿਸਰਣਿਚੂਹਫੁਜੇਸ ॥
 ਈ॥ ਲਾਲਾਸੇਠੀਜਾਣੀ॥ ਮੇਜਾਣਨਿਹਾਲੁਸਥਾਇ
 ਚਿਟਲਾਈ॥ ਰਾਮਾਝੰਝੀਆਖੀਮੇਰੇਮੁਸੇਈ
 ਗੁਰਮਾਤਿਪਾਈ॥ ਜਟੂਭੰਗਾਰੀਭਲਾਸਾਹਦਰੇ
 ਸੰਗਤਿਸੁਖਦਾਈ॥ ਪੰਜਾਬੇਗੁਰਦੀਵਡਿਯਾ
 ਈ॥ ੨੪॥ ਸਾਖੀਹਿਰੁਚਲੀ॥ ਪੇਰੂਚੰਗੁਲੀਯੇ
 ਤੇਜੇਠਾਸੇਠੀਗੁਰੂ॥ ਅਰਜਨਜੀਨੀਸਰਨਗਏ॥ ਸੋ
 ਰੁਸਾਰੇਥਚਨਕਰਕੋ॥ ਅਸੀਕਿਰਭਕਰਕੋਪੁਸਾ

ਦੁਸਿਖਾਂਨਾਲਿਦਰੁਤਾਇਖਾਂਦੇਸਾਂਤੇਅਸਾਨੁਬ
ਹਮਣਕਾਰਿਦੇਹੋਨਿ॥ ਜੋਪਹਿਲੇਚਕੀਪੀਸ
ਇਵਿਚਿਜੀਅਹਿੰਸਾਹੁੰਦੀਹੋ॥ ਤੇਬਹੁਰੁ
ਥੀਖਲੀਕੁਟਇਵਿਚਿਚਲੇਦੇਤੁਪਾਵਇਵਿ
ਚਿਤਾਫੁਦੇਫੇਰਇਕਗਿਅਯਾਟੇਫਾਨਇਕ
ਚਿਜੀਹਿੰਸਾਹੁੰਦੀਹੋ॥ ਅਗੇਦੇਅਸਾਇਵਤਿ
ਅੰਦਾਹੇਅਮਰੂਤੀਪਾਂਅਗਨਵਿਚਿਸੁਲਦੇ
ਹਾਂਤਾਂਪਿਛੇਪਸਾਦੁਖਾਂਦੇਹਾਂਤੇਤੁਸੀਅਮਰੂਤੀ
ਆਨਹੀਕਰਦੇ॥ ਤੁਸਾਨੁਪਸਾਦੁਕਿਓਕਰਿਪ
ਵਿਨੁਹੁੰਦਾਹੋ॥ ਤੁਥਚਨੁਹੋਇਅਸਾਸੁਸੀਪਿ

ਥਾਯੋਗਰੀਥਾਂਜਿਖਾਨੁਪਸਾਦੁਫਕਾਦਹੁਗਾਥੇ ॥੬॥
 ਆਪੁਰੀਅਰਦਾਸਕਰਕੈਤੇਵਾਹਗੁਰੂਕਾਨਾਮੁ
 ਲੇਕੇਪਾਦਹੁਗਾ॥ ਤਾਂਦਾਹਗੁਰੂਭੀਤੁਸਾਡੇਉਪਾਰਿ
 ਪਸੰਨਹੋਏਗਾ॥ ਤੇਦੇਵਤੇਭੀਸਭੇਪਸੰਨਹੋਦ
 ਨਗਾ॥ ਅਖਦਿਸਿਅਗਨਦੇਵਤਾਵਸਦਾਹੈ॥
 ਤੇਅਹਾਰਾਜਦਾਨਾਮੁਉਚਾਰਣਾਏਹੁਮੰਕੁਹੈ॥
 ਤਾਂਤੇਪਿਥਮੇਨਾਰਾਇਣਚੇਤਨਸਰੀਰਗਵਿਚਿਹੈ॥
 ਈਹੁਭੀਪਸੰਨਹੁੰਦਾਹੈ॥ ਤਾਂਨੇਤ੍ਰਾਦਾਦੇਵਤਾਸੁ
 ਕੁਹੈ॥ ਈਸਨੁਭੀਭਾਗਪਹੁਚਦਾਹੈ॥ ਤੇਨਾਸਕਾਦ
 ਦੇਵਤਾਅਸੁਨੀਕੁਆਰਹੈ॥ ਤੇਕੰਨਾਦਾਦੇਵਤਾ

ਵਿਗਾਪਾਲਹੈਨਾ ਤੇਰਸਨਾਦਾਦੇਵਨਾਦਰਨਹੈ
 ਤੇਰੇਆਦਾਦੇਵਨਾਬਨਾਸਪਤੀਹੈ। ਤੇਹਥਾਦੇ
 ਵਨਾਇੰਦੁਹੈ। ਤੇਪੇਰਾਦਾਦੇਵਨਾਬਾਦਨਹੈ। ਤੇ
 ਇੰਦੁ। ਲਗਦਾਦੇਵਨਾਪੁਜਾਪਤੁਹੈ। ਤੇਗੁਦਾ
 ਦਾਦੇਵਨਾਜਮਹੈ।। ਤੁਚਦਾਦੇਵਨਾਪਦਨਹੈ।
 ਇਤੁਆਦਕਸਭੇਦੇਵਤੇਤ੍ਰਿਪਤ੍ਰਿਤ੍ਰਿਤ੍ਰਿਤ੍ਰਿ
 ਤੁਸਾਮਰਦਾਸਕਰਕੇਛਕਣਾਸਭੇਦਿਪਨਤੁ
 ਸਾਰੇਨਿਵਰਤੁਹੈਦਸਗੇ।। ੨੬। ਸਾਖੀਹੋਰੁਚ
 ਲੀ। ਬੁਧੀਲਟਕਣਪੁਰਾਤੇਭਾਈਗੁਰਦਿਤਾਤੇਭਾ
 ਈਕਟਾਰਾਸਰਾਕੁਭਾਈਗੁਰਾਵਾਨਾਗੁਰੁਮਯਜਨ

ਜੀਵੀ ਸਰਨ ਆਏ। ਜੋ ਅਸ ਕਿੰਨ ਸਾਨਾ
 ਜਪੀਐ। ਤਾਂ ਬਰਨੁ ਹੋਇਆ। ਨਾ
 ਮਹਾਰਾਜ ਦੇ ਸਬੁਓ ਧਾਰੂ ਕਰਦੇ ਹੋਨਾ ਤੇ
 ਤੁਸਾਰੇ ਵਾਸਤੇ ਗੁਨਾਨ ਕਜੀ ਨਿਰਤ ਕਾਵੇ
 ਘੁਹ ਸੇਨਾ ਦੇ ਚਾਰਾ ਅਖਰ ਕੀਤੇ ਹੋਨਾ ਜੋ
 ਵਾਹਗੁਰੂ ਦਾ ਜਾਪ ਜਪਨੇ ਗਏ ਨਾ ਦਾ ਓਧਾ
 ਰਹੇ ਦੇ ਗਾ। ਏਹੁ ਕਲਜੁ ਗਾਵਿ ਚਿਜਹਾ
 ਜੁਹੇ। ਜਿਨਾ ਨੇ ਨਾ ਅਦਾ ਮਹਾਤਮ ਜਾਤਾ ਹੋ
 ਤੇ ਓਨਾ ਸਰਨਾ ਦਾ ਓਧਾ ਰਹੇ ਹੋਇਆ ਹੋ। ੬੦
 ਸਾਖੀ ਹੋ ਰੁਚਈ। ਘਰ ਰੀਝੇ ਟਰਵਤਾ ਸਦਿ

੧੬੮

ਚਿਰਹਿਦਾਸੀ॥ ਗੁਰੂ ਅਰਜਨਜੀਦੀ ਸਰਸ
ਆਉਆ॥ ਤੇ ਅਰਦਾਸ ਕੀਤੀ ਜੁਜੀ ਸ
ਦੀ ਦੁਰੀ ਬਾਣੀ ਸੁਣਦੇਗੀ ਹਾਂ॥ ਤੇ ਪਨ੍ਹਵੇਗੀ
ਹਾਂ॥ ਥੇਵੀ ਚਾਰਦੇਗੀ ਹਾਂ॥ ਥੇ ਅਸਾਧੀ ਦੁਰਮ
ਰਿਹੀ ਜਾਵੀ॥ ਏਹ ਕੀਵਾਸਤਾ ਹੋ॥ ਤਾਂ ਬ
ਚਨੁ ਹੋਇਆ॥ ਜੇ ਬਸਤੁ ਉਲਨੁ ਰੰਗੁ ਤੁਰਤੁ
ਚਨੁ ਦਾ ਹੋ॥ ਤੇ ਮਲੀਣਨੁ ਹੀ ਚਨੁ ਦਾ॥
ਪਰ ਜੇ ਮਲੀਣ ਬਸਤੁ ਨੁ ਪਹਿਲੇ ਪੈਵੀ ਮੇ
ਉਲਕੁ ਰੀ ਮੇ॥ ਤਾਂ ਪਿਛੇ ਰੰਗੁ ਚਨੁ ਦਾ ਹੋ॥
ਤਾਂ ਉਨਕ ਹੀਆ ਮਨੁ ਤਾ ਸੁਖ ਮਹੋ ਓਸਨੁ

ਕਿਉਂਕਰਿ ਧੋਈ ਮੇਰੇ ਭਾਂਬਰ ਨਹੀਂ ਇਕਾ॥ ਸਾਧ ੧੬੨
 ਇੰਦ੍ਰਿਸਿ ਧਾਂਬੁਰੀ ਏਹੁ ਪ੍ਰਸੰਨ੍ਹ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਥੀ
 ਕੀਤਾ ਹੋ ਸੀ॥ ਭਾਂਬਰ ਆਗਿਆ ਹੋਈ॥ ਭੁਰੀ ਮੇਰੇ
 ਬੰਧੇ ਰਤਨ ਦੇਹਾ ਪਾਣੀ ਧੋਤੈ ਉਤਰ ਸਖੇਹਾ॥
 ਤਪਈ ਤੀਕ ਪਛੁਹੋਇ॥ ਦੇਸਾ ਬੂਟੁ ਲਈ ਮੇਰੇ
 ਉਹੁ ਧੋਇ॥ ਭੁਰੀ ਮੇਰੇ ਮੁਖਿ ਪਾਪ ਕੋ ਸੀ ਗਿਆ
 ਹੁਧੈ ਨਾ ਵੇਕੈ ਰੀ ਗਿਆ॥ ਜੋ ਸੇ ਸਰੀਰ ਅਸ ਬੂ
 ਲ ਜਲ ਅਸ ਬੂਲ ਕਰ ਧੋਈ ਨਾਹੀ॥ ਤੇ ਬਸ
 ਭੁਰੀ ਅਸ ਬੂਲ ਹੈ॥ ਤੇ ਜਲ ਸਾ ਬੂਟੁ ਭੀ
 ਅਸ ਬੂਲ ਕਰ ਧੋਈ ਨਾਹੀ॥ ਤੇ ਅਤ ਸੁਖ ਹੋਤੇ

ਪਾਪੁਰੀ ਸੁਖ ਮਹੇਨਾ ਨਾਪਾਪਾ ਕਰਮ ਨਨੁ ਮੇਲੁ ਲ
 ਗੀ ਹੋ ॥ ਤੁਮਹਾਰਾ ਜਾਨਾ ਪੁਰੀ ਸੁਖ ਮਹੇਨਾ
 ਨਾਮੁ ਇਸਦੇ ਪਾਪਾ ਦੀ ਮੇਲੁ ਧਰਾ ਹੋ ॥ ਥੇ
 ਬਹੁ ਨੁਪਰ ਮੇਸਰ ਦੀ ਪੀਤਿ ਦਾ ਰੰਗੁ ਲਾਵ
 ਦਾ ਹੋ ॥ ਤੁਮੁ ਸੀਭੀ ਸੁਣਦੇ ਪਨ੍ਹ ਦੇ ਰਹੋ ॥ ਸਿ
 ਥੇ ਮੇਰੁ ਸਾਡੀ ਮੇਲੁ ਕਟੀ ਮੇਰੀ ਹੋ ॥ ਰਮਹਾ
 ਰਾਜ ਦੀ ਭਗਤਿ ਨੁਪਾਪਤਿ ਹੋਵੇਗੀ ॥ ੬੦ ॥
 ਸਾਖੀ ਹੋਰੁ ਚਲੀ ॥ ਅਭਿਨੁ ਸੁਇ ਨੀਗੁਰੁ ਅ
 ਰਜਨ ਜੀਵੀ ਸਰਨਾ ਮਾਇਆ ਜੋ ਮਸੀਸ
 ਸਨੁ ਬੀ ਧਰੇ ਹਾਂ ॥ ਤੇਜੁ ਪੁਕਰਦੇ ਹਾਂ ॥ ਅਸਾ

ਕੁਓ ਧਾਰੁ ਕਿਉ ਕਰਿ ਹੋਵੇਗਾ ॥ ਤਾਂ ਬਚਨੁ ਹੋਇਆ ॥ ੧੧੦ ॥
 ਤੁਸਾਨੁ ਪੁਰੇ ਸਮੇਧਿ ਆਨੁ ਮਹਾਰਾਜ ਦਾ ਕਰਨਾ ॥
 ਜੇ ਸਾਰੰਗ ਧਨੁ ਧਾਰ ਕੇਵੇ ਰਾਣੀ ਘਾਰੁ ਕਰ
 ਦੇਹੈ ਨਾ ॥ ਤੇ ਧਰਮ ਦਾਨੁ ਪੁਕਰਨਾ ॥ ਜੇਗਰੀਬਾ ॥
 ਨੁਰੰਦਾ ਏਓ ਸਨਾ ਲਨੁ ਪੁਕਰਨਾ ॥ ਜਿਸਦਾ ਲੁਣੁ
 ਖਾਵਣਾ ਓਸਨੁ ਪਮੇ ਸਰਰੁ ਪਕਰਨਾ ॥ ਤੁਸਾ ॥
 ਸ੍ਰੀ ਬਿਜੇ ਰੂਹਿ ਹੋਵੇਗੀ ॥ ਤੇ ਮੁਖਰੀ ਉਜਲੁ ਹੋਵੇ
 ਗਾ ॥ ੯੧ ॥ ਸਾਖੀ ਹੋਰੁ ਚਲੀ ॥ ਰਾਈ ਚੁਹਰੁ
 ਤੇ ਸਾਂਈ ਤੇਲਾ ਲਾਸੇ ॥ ਤੇ ਰਾਈ ਨਿਹਾਲੁ ਗੁਰੁ
 ਅਰਜਨ ਜੀ ॥ ਸਰਨ ਆਏ ॥ ਤੇ ਸਥਾਇ ਨੁਇ

ਵਲਾਇ ਕੇ ਗਾਵਨਿ। ਤੇ ਗਿਆਨੁ ਕਰਨ ਲਿਖ
 ਲਾਇ ਕੇ ਤੇਜ ਸਸ ਮੇਦੀ ਚਾਰੁ ਕਰਨ ਸਭ ਨਾਨਕ
 ਮਨ ਕੋ ਮਲ ਹੋਇ ਜਾਵਨਿ। ਓਨਾ ਦੀ ਛਾਇਆ
 ਸਭ ਟਾਡੇ ਪੇਜਾਵੇ। ਅਹਾ ਬੇਟੇ ਗੁਰੂ ਪਰੇ ਹੋਇ ਜਾਵ
 ਨਿ। ਤਾਂ ਬਚਨੁ ਹੋਇਆ। ਗੁਣੀ ਗੁਣੀਆ ਕਰ
 ਤੂਤਾ ਕੀਤੀਆ ਚਾਹੀਦੀਆ ਹੋਨਿ। ਜੋ ਸਾਖੀ
 ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਹੋਨੀਆਂ ਕਰਤੂਤ ਕਰਵਾਹੇ। ਤਾਂ ਉਸ
 ਦੀ ਛਾਇਆ ਸਭ ਟਾਡੇ ਪੇਜਾ ਤੀਰੇ। ਪਰਿ
 ਲੇਖੇ ਜਾਨਿ ਅੰਤਰਿ ਜੀ ਮੇਰਾ ਉਪਰਿ ਹੋਵੇ ਛਾ
 ਉ। ਤਾਂ ਤੇਜ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਪਾਪ ਨਹੀ ਕਮਾਵੇ ਓਨਾ ਦੀ

ਛਾਇਆ ਨਹੀ ਖੋਈ॥੬੨॥ ਸਾਖੀ ਹੋਰੁ ਚਲੀ
 ਰਾਮਾ ਝੰਝੀ ਤੇ ਹੋ ਮੁਸੋਈ ਤੇ ਜਟੂ ਭੰਗੁ ਰੀਸਾਹ
 ਦਰੇਸਾਨੀ ਗੁਰੂ ਅਰਜਨ ਜੀ ਦੀ ਸਰਨ ਆਏ
 ਤੇ ਅਰਦਾਸ ਕੀਤੀ ਸਨੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਸੁਇਦੇਹ
 ਤੇ ਰਿਦੇ ਦਿ ਰਿ ਕਿਉ ਨਹੀ ਠਹਿਰਦਾ ਭਾਂਬ
 ਚਨੁ ਹੋਇਆ ਸਿਖ ਮੇਸਟ ਦਸ ਕਰੈ॥ ਅਮਰੁ
 ਬਹੁ ਨੁਮਾਨ ਕਰੈ॥ ਅਮਰੁ ਬਹੁ ਨੁਮਾਨਿ ਪਾਸੁ ਨਕ
 ਰੈ॥ ਜੇ ਤਿਨੇ ਇਕ ਠਹੁਰੈ ਨੀ ਭਾਂਡਿ ਦੇਵਿ
 ਨਿਠਹਿਰਦਾ ਹੈ॥ ਅਸਟਾਇ ਪਕਾਰਦਾ
 ਹੈ॥ ਇਕੁ ਭਾਂਏ ਹੁਸਟ ਨਹੈ ਜੋ ਨਹੈ ਰਧਿ ਰਹੈ

ਸਿੱਖ ਚੰਦਰ ਸ ਲਾਇ ਕਰੇਗੀ
 ਸ੍ਰੀ ਮੰਮਤਾ

ਭੇਸੁਦਨਕਰੀਅੰਸੁਯਾਂਪੇਰਾਦੀਅਗਨਸਮਾਨੁਹੈ
ਕਛੁਇਕੁਧੰਨੁਹੰਦਾਹੈ। ਪਰੁਸਰਬਤਪਾਪਨ
ਹੀਦੁਗਾਧਿਹੰਦੇ। ਤੇਇਕਮਨਹੋਇਕੇਸੁਣਿ
ਅਜੈਸੇਚੁਲ੍ਹੇਦੀਅਗਨਸਭਕਾਰਜਸਦੁ
ਰਦੀਹੈ। ਤੈਸੇਸਭਕਾਰਜਸਦੁਰਤਾਹੈ। ਪਰੁ
ਜੇਬਹੁਨ੍ਰੁਓਸਪਰਜਭੁਪਾਇਦੇਈਦਾਹੈ। ਸੁਯਾਂ
ਬੁਝਜਾਦੀਹੈ। ਏਸੇਬਹੁਨ੍ਰੁਆਪਣਿਅਮਕੰ
ਆਵਿਦਿਪਾਇਆਨਾਮੁਬੁਲਿਜੰਦਾਹੈ॥ ਤੇਜੇ
ਸੁਦਨਨਾਲਮੰਨਨੁਹੋਵੇਤਾਂਬਿਜਲੀਦੀਅਗਨ
ਅਸੀਬਜਲਾਹੀਵਿਚਿਬੁਝਦੀਨਹੀ। ਤੈਜੇ

ਇਸਾਹੋਇਆਫੇਰਿਵੀਚਾਹੈ॥ ਤਾਂਬੁਲਦਾ॥ ੧੧੨
 ਨਹੀਸਦਾਫਿਰਹਿਦਾਹੈ॥ ਸਮੇਰਨਿਧਾਸਨ
 ਜੋਹੈਭੁਇਆਵੀਚਾਰਿ॥ ਆਫੇਰਿਕਆਵਦਿ॥ ਸੋ
 ਵਿਚਿਲਿਆਈਦਾਹੈ॥ ਤਾਂਸਮੰਦ੍ਰੀਬਨ੍ਹਦਾ
 ਨਲਦੀਨਿਆਈਜਲਾਨੁ॥ ਬੁਝਸਾਕਰਨੀਹੈ॥ ਤੇਆ
 ਪਇਸਥਰਹਿਦੀਹੈ॥ ਤੇਸੇਪਾਪਾਨਾਸੁ
 ਕਰਤਾਹੈ॥ ਤੇਗਿਆਨੁਇਸਥਿਰਹਿਦਾਹੈ॥
 ਤੇਸਾਖਿਆਤੁਕਾਰਕੀ॥ ਤੇਜਗਤਪਤਿਭੁਕਰਕੈ॥
 ਖਿਆਤੁਹੈ॥ ਸਗੁਇਸਥਾਨਬਹਮਹੀਦਿ
 ਸਟਾਅਵਤਾਹੈ॥ ਤਾਂਤੇਤੁਸੀਸੁਦਨਮਨਨਿ

ਧਾਸਨਕਰੋਗੇ। ਤਾਂ ਸਾਖੀਆਂ ਤੁਕਾਰਹੋਵੇਗਾ। ਫੇਰਿਤੁਸ
ਤੁਜਨਮੁ ਮਰਨੁ ਨਾਹੋਵੇਗਾ। ਜੀਵਨਮੁ ਕਰਿਹੋਇਕੇਵਿਚ
ਰੋਗੇ। ਜੇ ਸੇਪਰਲੋਕਾਵੁ ਦੀਅਗਨਿ ਸਭੁ ਸਨੁ ਲਾਇ
ਕਰਿਆਪਹੀਗਹਿਦੀਹੈ। ੯੩॥ ਸਾਖੀਹੋਰੁ ਚਲੀ। ਤਾਂ
ਭਾਈਮਨੀਸਿੰਘਜੀਥੀਸਿਖਾਪ੍ਰਸਨੁਕੀਤਾ। ਜੀਕੋਲਸ
ਰਜੋਹੋਇਆਹੋਸੋ। ਕਿਉਕਰਿਹੋਇਆਹੋ। ਤਾਂ ਓਨਾਬਚਨੁ
ਕੀਤਾ। ਜੇਸਾਹਿਬਛੁਵੀਪਾਤਿਸਾਹੀਗੁਰੂਹਰਿਗੋਬਿੰਦ
ਜੀਵੇਗਤੇਗਦੇਪਨੀਲਹੰਗਵਿਚਹੋਸਾਨੀ। ਤੇਘੋੜੀ
ਆਵੇਸੋਦਾਗਰਕਲਾਟਓਥੇਰਹਦੇਸੇ। ਓਨਾਬੀਸਾਹਿ
ਬਘੋੜੇਲੀਤੇਸਾਨੀ। ਤੇਮੇਥੇਵੇਸਾਖੀਦੇਆਇਆਵੇਵ

ਏਦਾਕਰਾਕੀਤਾਸੀ। ਓਹੁਅੱਗੇਦੇਹੀਮੰਗਾਣਿਲਗੇ। ਤਾਂ ११੩
 ਬਚਨੁਹੋਇਆ। ਅਸੀਮੇਲੇਤੇਦੇਵਾਰੇ। ਤਾਂ ਓਨਾਕਹਿਅ
 ਅਸੀਮਿਜਮਾਨੁਹੋਇਕੇਲੇਵਾਰੇ। ਤਾਂ ਬਚਨੁਹੋਇਆ।
 ਜੇਮਿਜਮਾਨੁਹੋਵੇਗਾ। ਸੋਆਪਹੀਮਲੂਮਹੋਵੇਗਾ। ਤਾਂ ਓ
 ਨਾਦੀਥੇਟੀਕੋਲਾਨਾਉਸੀ। ਤੇਸਾਹਿਬਨੁਦੇਖਦੀਸੀ। ਤੇ
 ਇਕਸਮੇਸਾਹਿਬਅਸਵਾਰਹੋਏ। ਤਾਂ ਓਸਸਾਹਿਬਦਾਦਾ
 ਮਨੁਪਕਾਇਆ। ਤਾਂ ਸਾਹਿਬ ਓਸਨੁਰਾਮਦਾਸਪੁਰਾਇ
 ਆਏ। ਤਾਂ ਓਸਅਰਦਾਸਕੀਤੀਮਹਾਰਾਜੇਨੂੰਆਪਣੇ
 ਅੰਗਲਾਈਐ। ਤਾਂ ਬਚਨੁਹੋਇਆ। ਤੁਧਾਪਿਛਲੇਜ
 ਨਮੁਅਸਾਫੀਭਗਤਿਕੀਤੀਸੀ। ਤੇਤੁਧਵਰੁਮੀਰੀਆਸੀ।

ਜੇਮੇਰਾਉਧਾਰੁਹੋਵੇ।।ਇਸਕਾਰਨਤੋਨੁਲਿਆਏਹਾਂ।।
ਤੂਏਥੇਬਦਰਰਉਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰਜੀਦੇਉਤੇਬੈਠਕੇਤਪੁਕ
ਰਾਅਗਲੇਜਨਮਤੋਨੁਮੇਲਲੇਵਾਂਗਾ।।ਤਾਂਓਸਕਹਿ
ਅਜੇਮੇਰਾਪੁਤ੍ਰਹੋਵੇਤਾਮੇਰਾਨਾਉਰਹੇ।।ਤਾਂਬਚਨੁਹੋ
ਇਆ।।ਏਹੁਕਲਸਰੁਤੀਰਥੁਹੋ।।ਤੇਰਾਨਾਮੁਸਭੁਜਗਾਤਿ
ਪਰਿਪ੍ਰਗਟੁਹੋਵੇਗਾ।।ਤੇਇਸਤੀਰਥਨੁਜੇਪੁਤ੍ਰਕਾਮਨਾਕ
ਰਿਸੇਵਨਗੇ।।ਓਨਾਨੁਪੁਤ੍ਰਪ੍ਰਾਪਤਿਹੋਵੇਗਾ।।ਜੇਨਿਹਕਾ
ਮਸੇਵੇਗਾਓਸਦੇਸਭਪਾਪਕਟੀਅਨਗੇ।।ਤੇਬਰਸਦੇ
ਬਰਸਏਹੁਪੰਜੇਸਰਆਪਵਿਚਿਮਿਲਨਗੇ।।ਤੇਗੀਭੀ
ਪਰਮਗਾਤਿਹੋਵੇਗੀ।।ਕਛੁਸੰਸਾਨਹੀਕਰਨਾ।।ਨਾਮੁਨਾ

ਠਾਇਣਕਾਉਚਾਰੁਕਰਨਾ॥ ਤਾਂਸਿਖਾਭੀਅਨੀ
ਸਿੰਘਜੀਥੀਪਸਨੁਕੀਠਾਜੇਓਹੁਕੁਕਾਅਦੀ
ਕਾਦਨੀਕਰਿਗੁਰੂਨਾਮਲੀਸੀ॥ ਨਿਹਕਾਅੀਕਿ
ਉਕਰਿਹੋਈ॥ ਤਾਂਉਨਕਾਰਿਅਜੇਸੇਹੀਰੇਦਾ
ਪਕਾਸੁਸਭਾਪਦਾਰਥਤੇਪਨ੍ਹਤਾਹੈ॥ ਤੇਸੇਸਨ
ਦਾਪਕਾਸਸੰਗਿਤੇਪਨ੍ਹਤਾਹੈ॥ ਤਾਂਜੇਪਰਖਵਿ
ਰਿਸਚੁਹੰਦਾਹੈਤਾਂਇਸਤੀਨੁਭੀਸਚੁਅਿਲ
ਦਾਹੈ॥ ਤੇਜੇਸੇਫਟਕਵੇਉਪਾਰਿਸੰਗਦੇਪਦਾ
ਰਥਦਾਰੰਗੁਇਸਤਿਆਵਦਾਹੈ॥ ਤੇਸੇਵੇਦੇ
ਉਪਾਰਿਉਸਤੀਦਾਬਲੁਪਨ੍ਹਜਾਤਾਹੈ॥ ਦੁਹੰ

ਦਿਨੋਇਕੁਰੀਸਦਾਹੋਏਤਾਂਕਾਮੁਪਟਜਾਵਾ
ਹੋ॥੨੪॥ ਸਾਖੀਹਿਰੁਚਲੀ॥ਪਉਨ੍ਹੀਪ
ਰਿਵੀਸਦੀਚਲੀ॥ਸਨੁਸੁਖੀਸਿਖਲਹੋ
ਗਵਿਰਿਸੋਢੀ॥ਮਾਇਣਤੁਇਮਾਸਹਾਰੀ
ਸਾਂਈ॥ਦਿਤਾਝੁਝੀ॥ਮਾਝੈਦੋਜਟੁਸਬਦੁਵੀ
ਚਾਰੀ॥ਸਾਧੁਮਹਤਾਜਾਣੀ॥ਮਹਿਕੁਲਕੁਮ
ਮਾਰੁਗਾਤਿਨਿਰੰਕਾਰੀ॥ਲਖੁਦਿਚਿਪਟੇ
ਲੀ॥ਮਾਂਭਾਈਲਧਾਪਰਉਪਕਾਰੀ॥ਛਾਲੁ
ਨਾਨੋਰਾਜਦੁਇਹਾਨ੍ਹੀਕੋਚਲੀ॥ਮਾਵਿਰਿਬੁ
ਰੀ॥ਸੁਦੁਕਾਲਿਮਾਣਾਸੁਰਮਾਭਾਨੁਕੁਗੁ

ਸਬਦੁ ਦੀ ਚਾਹੀ। ਗੁਲਾਬੇ ਹੀ ਜਾਣੀ ਮੇਭੀ ਰੁ
 ਥਾ ਮਤੇ ਮੁਕੰਦੁ ਮਪਾਹੀ। ਕਹਾ ਕਿ ਸਨਾ ਮਾਰਿ
 ਜੰਗੀ ਘਾਸੇ ਨ ਸੰਗੀ ਦੇ ਨ ਬਾਇ ਹਾਹੀ। ਸ
 ਨ ਮੁਖੁ ਸੁਨਿ ਮਾਗੁ ਲਾਨਾ ਉਨਿ ਹਾ ਲੁਸਪ
 ਰਵਾਹੀ। ਗੁਰਮੁਖਿ ਸੁਖ ਫੁਲੁ ਕਰਣੀ ਸਾਹੀ।
 ੨੫। ਸਾਖੀ ਹੋਰੁ ਨ ਲੀ। ਗੁਣੀ ਸਹਾਹੀ ਸੋ
 ਢੀ ਗੁਰੁ ਗਾਮਦਾ ਸਜੀ ਦੇ ਬਿਰਾਵਾ ਦਿਨੇ ਹੋ ਸਾਹਿ
 ਸਾਹਿਬ ਪੰਜਵੀ ਪਤੁ ਸਾਹੀ ਦਾਤਾ ਉਮਾ ਹੋ ਸਾਹਿ
 ਪਰਾਮ ਕਰੁ ਰਵੀ ਨਿਮਾਈ ਓਸਟਾ ਰਿਦਾ ਭਰਾ
 ਤੁਹੈ ਸੀ। ਜੇ ਸਵਾਟ ਹਲ ਗੁਰੁ ਕੇ ਹਜੁਰ ਵੀ ਕਰੇ

੧੧੫

੫

ਸਾਹਿਬਨੁ ਇਸਨਾਨ ਕ੍ਰਮਾ ਵੈ ਤੇਰਗਨ ਧੋਵੈ॥ ਇਕ
ਦਿਨ ਸਾਹਿਬ ਬਚਨੁ ਕੀਤਾ ਤਾਇਆ ਜੀਅ
ਸੀਤੇ ਰੇਰੁ ਤੀਜੇ ਹਾਂ॥ ਅਸੀਤੇ ਗੀਟਹ ਲਕਰੀ
ਏ॥ ਤਾਂ ਉਸ ਅਰਦਾਸ ਕੀਤੀ ਤੂੰ ਸੋਈ ਪੁਰਖੁ ਹੈ
ਜਿਸਗਾ ਅਸੀਤਾ ਰੁਧਾ ਰਿਅਮਾ ਹੈ॥ ਬਹੁਨੂੰ
ਕਿਸਨਾ ਅਸੀਤਾ ਰੁਧਾ ਰਿਅਮਾ ਹੈ॥ ਤਾਂ ਅਰਜਨ ਪਾ
ਰਦ ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੀ ਸੀਜੇ ਮੇਰਾ ਨਾਮ ਤੇਰੁ ਸਾਧੂ ਨਾ
ਮ ਇਕੁ ਹੋਵੈ॥ ਤਾਂ ਤੁਸਾ ਬਚਨੁ ਕੀਤਾ ਸੀਜੇ ਕ
ਲਜਗਾ ਵਿਚਿ ਅਸੀਨ ਰੁਧਾ ਰਾਗੇ॥ ਤਾਂ
ਤੇਰਾ ਨਾਮ ਤੇ ਮੇਰਾ ਨਾਮ ਇਕੁ ਹੀ ਹੋਵੇਗਾ॥ ਤੇਰੁ

ਏਥੇ ਨੂੰ ਗਿਆ ਆਨੁ ਦੇ ਕੇ ਤੇਰੀ ਜੋਤ ਆਪਣੀ ਜੋਤ ਵਿਚ ॥੧॥
 ਜਿਸ ਆਇਲੀ ਤੀ ਹੋ ॥ ਏਥੇ ਨੂੰ ਸਮਝਾ ਦਿਤੀ ਹੋ ॥
 ਸੇਤੂ ਓਹੁ ਪਰ ਖਰੋ ॥ ਏਨ੍ਹਾਂ ਆਪਣੀ ਆਇਲੀ ਆਨੁ
 ਰਿਵੰ ਚੁਨੀ ॥ ਏਹੋ ਏਨ੍ਹਾਂ ਦਾਨੁ ਦੇਹੋ ॥ ਤੇਰੀ ਸਿ
 ਖੀ ਜੋਹਾ ਹੋਰੁ ਮਰਾਤੁ ਬਾਕੀ ਨਹੀ ਜੀ ॥ ਅਸਾਨੁ
 ਸਿਖੀ ਦਾਨੁ ਬਖਸੇ ਜੀ ॥ ਤੁਹਾਂ ਸਾਹਿਬ ਪ੍ਰਸੰ
 ਨ ਹੋਇ ਕੇ ਕਹਿ ਆਤੁ ॥ ਏਨ੍ਹਾਂ ਸਾਨੁ ਆਨੁ ਨੀ
 ਦਾਹੋ ॥ ਤੁਸਾਨੁ ਸਿਖੀ ਪਾਪ ਤਿਹੋਈ ਹੋ ॥ ੨
 ੫ ॥ ਸਾਖੀ ਹੋਰੁ ਚਲੀ ॥ ਗੁਣੀ ਸਾਂਈ ਦਿਤ ॥
 ਵੰਡੀ ਤੇ ਸੇ ਦੇ ਜਟੁਲ ਹੋਰੁ ਵਿਚਿ ਰਹਿ ਦੇ ਸਾਨੁ ॥

ਸੇਸਾਹਿਬਤੀਸਰੀ ਪਾਤਸ਼ਾਹੀ ਨੂ ਤਿਖਾਸਰਧਾਨਾ ॥
 ਲਲਹੋਰਏਗਏ ॥ ਸੇਵਰੀ ਭੁਗਾਤਿਕੀਤੀਤਾਂਸ ॥
 ਹਿਬਕਹਿਅਮੇਭੁਠਾਹਾਂਕੁਝਅੰਗੀ ॥ ਤਾਂਬਨਾਕ
 ਹਿਆਜੀ ਪਾਰਿਲੀ ਪਾਤਸ਼ਾਹੀ ਗੁਰਨਾਨਕਜੀ ॥
 ਕਸਾਉਪੁਗਾਦੇਖਕੇਬਚਨੁਕੀਤਾ ॥ ਮੰ० ੧॥ ॥ ਏ
 ਹੋਰਸਹਿਰਜਹਿਰਕਹਿਰਸਦਾਪਹਿਰਾਤਾਂ
 ਭੇਸਭੇਸਿਖਾਅਕਟਾਸਕਰਦੇਹੋਨੀ ॥ ਏਹੁਬਚ
 ਨੁਬਖਸੀਏ ॥ ਤਾਂਬਚਨੁਹੋਇਆ ॥ ਮੰ० ੩॥
 ਲਲਹੋਰਸਹਿਰਾਮੀਅਰੁਸਗਸਿਫਤੀਦਾਪ
 ਰੁ ॥ ਬਚਨੁਹੋਇਆ ॥ ਇਸਦੇਦਾਅਲੇਜੇ

ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰੁ ਹੋਵੇਗਾ ॥ ਭੇਲੋ ਹੋਰਤੀ ਕੁਥ ਜਾਰ ॥ ੧੧੧ ॥
 ਹੋਵਨਗੇ ॥ ਭੇਸਥ ਦੁਖੁ ਪੀ ॥ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਵੰਗੀ ਮੇ
 ਗਾ ॥ ਭਾਂ ॥ ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰੁ ਸਿਫੁ ਤੀਕਾ ਘਰੁ ਹੋਵੇ
 ਗਾ ॥ ਭੇਸੇ ਦੇ ਨੁਬਚਨੁ ਹੋਇਆ ॥ ਭੂਸਥ ਦ
 ਦਾ ਵੀਚਾਰੁ ਕੀਤਾ ਕਰੁ ॥ ਭੇਗਿਆ ਨੁਦੁਆਰ ॥
 ਦਾਹੁ ਗੁਰੂ ਸਭਾ ਦਾ ਨਿਰਗੁਣੁ ਇਕੁ ਕਰਿਜਾ
 ਦਾ ਜੇਤੋ ਰਸਨਾ ਥੀ ਵਚਨੁ ਚੁਣੇਗਾ ॥ ਭਾਂ ॥ ਓਸ
 ਦਾ ਭੀ ਨੁਦੁਦਜਾ ਵੇਗਾ ॥ ਭਾਂ ॥ ਦੇ ਨੇ ਸਿਖ ਗੁਰੂ
 ਰਜਨੀ ਦੀ ਚਰਨੀ ਦੁਹਿ ਪਏਤੁ ਸੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕ
 ਰੇ ॥ ਭਾਂ ॥ ਬਚਨੁ ਹੋਇਆ ॥ ਭੁਸਾਨੁ ਗਿਆਨੁ

ਦਿਨੁ ਹੋਵੇਗਾ। ਤੁਸੀਂ ਜਨਮ ਮਰਨ ਦਿਨ
ਮਾਏਗੇ। ੨੬੬। ਸਾਖੀ ਹੋਰੁ ਚਲੀ। ਬੁ
ਈ ਸਾਧੂ ਮਾਹਿਤਾ ਤੇ ਕੁਲਕੁ ਮਿਆਰ ਦੀ ਦਿਸ
ਹੋਈ। ਤੇ ਬੁਧੁ ਉਸਦਾ ਨਾਉ ਹੋਈ ਤੇ ਰਗਤ
ਨਿਰੰਕਾਰ ਦਾ ਹੋਈ। ਤੇ ਲਹੌਰ ਦਿਨਿ ਰਹਿੰਦਾ
ਸੀ। ਸੁੰਗਰੂ ਅਯਨ ਜੀ ਦੀ ਸਰਨ ਆਏ। ਸੋ
ਅਸਾਨੁ ਉਪਦੇਸ਼ ਕੀਜੈ। ਤਾਂ ਬਚਨੁ ਹੋਇਆ
ਜੇ ਕਾਰਜ ਅਰੰਭ ਕਰਨਾ। ਸੋ ਪਾਹਿਲੇ ਅ
ਰਦਾ ਸਕਰ ਕੈ ਕਰਨਾ ਕਰਨਾ। ਤੇ ਜੇ ਲਾਗ
ਵਾਪਾ ਰਹਿੰਦੇ ਹੋਵੇ। ਤਾਂ ਦਸਵੇਂ ਗੁਰੂ ਕੇ ਨ

ਮਿਠੁ ਦੇਵਣਾ ਭਾਂਗੁ ਈ ਬੁਧੁ ਆਵਾਇਣਾ ਚਾ
 ਰਿਅਾ ਭੇਖੁ ਸਾਦੁ ਸਿਖਨੁ ਕੀਤਾ ਸਰਬ ਸੰਗ
 ਭਿਅਾਇਜੁ ਨੀ ਭਾਂਗੁ ਈ ਲਖੁ ਪਟੇਲੀਆ
 ਦਿਚਿਰਹਿ ਦਾਸੀ ਸਿਸਦੇਲੇ ਓਹੁ ਗਾਇਆ
 ਅਗੇਦਰ ਵਾਜਾ ਬੰਦੁ ਹੋਈ ਭਾਂਗੁ ਈ ਲਖੁ ਬਾਹਿ
 ਰਹਿਗਾਇਆ ਅੰਦਰਿ ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਦੇ ਸੰਗ ਭਿ
 ਅਰਣਾ ਸਕੀਤੀ ਜੋ ਆਵਾ ਪਕਾ ਭਾਂਗੁ ਈ ਲਖੁ
 ਬਾਹਰੋ ਬੋਲਿਆ ਜੋ ਆਵਾ ਕਚਾ ਭਾਂਗੁ ਆਵਾ
 ਪਿਲਾਗਹਿ ਯਾ ॥ ਭਾਂਗੁ ਸਗੁਰੁ ਅਰਜੁ ਨਜੀ ਨੁਕ
 ਰਿਅਾਤੇ ਅਰਣਾ ਸਕੀਤੀ ॥ ਜੀਐ ਕਣੂ ਹੁਕੀ

ਕੀਤਾਹੈ। ਤੇਵਸਦੰਭੁਗੀਦਿਤਾਹੈ। ਮੇਰਾਆਵਾਪਿ
 ਲਾਗਹਿਆਹੈ। ਨਾਂਬਰਨਹੈਇਆ। ਗੁਣੀਲਖੁ
 ਮੇਰਾਪਿਆਰਾਹੈਸੀ। ਨੁਸਾਓਸਦਾਆਦਰੁਨਹੈ
 ਕੀਤਾਤੁਸੀਓਸੇਪਾਸਜਾਵਹੁ। ਤਾਬਧੁਕਹਿਆ
 ਕੋਈ। ਸਿਖਨਾਲਮਿਲੇ। ਤਾਗੁਣੀਲਖੇਨੁਬਰ
 ਨਹੈਇਆ। ਤੁਪਰਓਪਕਾਰੁਕਰੁਪਗੁਣੀਲਖੁਬੇ
 ਇਸਨੁਬਖਸਾਇਲਿਆ। ਤਾਂਗੁਣੀਲਖਾਮੁ ੦
 ਇਆ। ਗੁਣੀਲਖੁਤੁਸਾਨੁਕੋਪਨਹੀਚਾਹੀਦਾ ੦
 ਕੋਧਮਗਨਹੈ। ਤੁਪਦਾਨਾਚਕਰਦੇਦਾਹੈ।
 ਤਾਂਗੁਣੀਲਖੁਕਹਿਆ। ਜੇਆਵਾਪਕਦਾਤਾਂਨਹੀ।

੫

ਪਰੁਲਹੋਰਾਦਿਨਿਬਰਸਾਤੁਬਹੁਤੁਲਗੋਗੀ।
 ਸਪਿਲੀਆਇਨਾਪਕੀਆਦੇਮੁਲਾਦਿਕਨਗੀ।
 ਆਮਦ ੧। ਸਾਖੀਹੋਰੁਚਲੀ। ਰਾਈਕਾਲੁ
 ਤੇਰਾਈਨਾਨੁਗਜਤੇਭਾਈਹਾਨੀਕੋਹਲੀ। ਚੁਰੁ
 ਅਰਜਨਜੀਦੀਸਰਨਆਏ। ਜੋਜੀਇਕਾਸਿਖਸ
 ਬਦਨੁਪਕੂਸੁਣਕੇਤੇਭੁਲੇਕਰਮਕਰਦੇਹੈਨਾਤੇ
 ਇਕਸਰੋਸਬਦਪਕੂਕੇਭਰੇਕਰਮਕਰਦੇਹੈ
 ਨਾ। ਸਬਦੁਨਾਤੇਰਾਅਮਿਤਰੂਪਹੈ। ਕਿਸੇਨੁ
 ਕਲਿਆਆਦੁਹੰਦਾਹੈ। ਕਿਸੇਨੁਨਹੀਹੰਦਾ। ਤੁ
 ਬਚਨੁਹੋਇਆ। ਜੋਭਾਵਨੀਕਰਿਸਬਦੁਸੁਇ

ਦੇ ਹੋਨਿ ਜੋ ਅਸਾਭ ਜਸਮਾ ਰਨੁ ਕਟੀਐ। ਤਾਂ ਓਨਾ
 ਦਾ ਕਲਿਆ ਆਣੁ ਹੁੰਦਾ ਹੈ॥ ਤੇ ਜੋ ਆਪਣੇ ਮਾਣ ਤੇ
 ਦਿਖੇ ਬੋਗਾਵਾ ਸਤੇ ਸਬਦੁ ਪਨ੍ਹ ਦੇ ਹੋਨਿ॥ ਓਨਾ ਦਾ
 ਕਲਿਆ ਆਣੁ ਕਿਉ ਕਰਿ ਹੋਵੇ। ਜੋ ਸੇ ਸਰਪ ਮਣਦੀ
 ਜੇਤਨਾ ਲਕਿਰ ਆਨੁ ਖਦਾ ਹੈ। ਤੇ ਸੇ ਦਸਟ ਮਨੁਖ
 ਸਬਦੁ ਪਨ੍ਹ ਕੇ ਸਗੋ। ਲੋਕਾ ਦਾ ਦੁਖਾ ਉਕਰ ਦੇ ਹੋਨਾ
 ਸਦਿਖੇ ਬੋਗ ਦੇ ਹੋਨਿ। ਤੇ ਜੋ ਇਕ ਅਨਿਹ ਇਕ ਰਿਨਾਰ
 ਇਨ੍ਹਾ ਧਿਆ ਆਉ ਦੇ ਹੋਨਿ। ਤਿਨਾ ਦਾ ਕਲਿਆ
 ਆਣੁ ਹੋ॥ ੨੬॥ ਸਾਖੀ ਹੋਰੁ ਚਲੀ। ਗੁਣੀ ਕ
 ਲਿਆ ਆਣਾ ਸੁਦ ਬਡਾ ਸੁਰ ਮਾਹੈ ਸੀ। ਸਦਗੁਰੂ ਮ

ਰਜਨਜੀਦੀਸਰਨਾਆਇਆ ਤਾਂ ਓਸਅਰ ੧੨੦
 ਦਾਸਕੀਤੀਜੀਮੇਦਭਾਵਿਚਿਜਾਇਪਉਦਾਹਾਂ
 ਅਰੇਅਨੁਦਿਚਿਉਉਕਿਸੇਦਾਨਹੀ॥ ਹਾਠਾ
 ਦਿਚਿਸਸਕੁਆਰਕੇਟੇਹਿਆਪਣੇਦਲਦਿ
 ਚਿਅਚਿਮਿਲਦਾਹੈ॥ ਤਾਂਬਚਨੁਹੋਇਆ
 ਏਨਾਹਾਠਾਦਿਚਿਸਸਕੁਆਰਨੇਚੁਗਮਹੈਨਾ
 ਪਰੁਅਗਿਆਨੁਦੀਜੇਹਾਠਪੈਕਾਮਰੂਧਲੇਭ
 ਸੇਹਏਨਾਦੇਦਿਚਿਜੇਗੁਰਾਦੇਸਬਦਦਾਸਸਕੁ
 ਦਾਹਕੇਨਿਕਸਦਾਹੈਸੇਸੁਰਮਾਕਹੀਤਾਹੈ॥ ਸ
 ਲੇਕਸਹੰਸਕ੍ਰਿਤੀਮੰ॥ ੫॥ ॥ ਸੇਨਾਸਾਧਸਮੁਹ

ਸੁਰਾਅਜਿਤੁਸੰਨਾਹੰਤਨਨਿਮਿਤ੍ਰਹਾਅਆਪੁ
 ਧਰੁਣਗੋਬਿੰਦਰਾਮਣਿਓਟਗੁਰਸਬਦਕਰਿ
 ਨਰਾਮਣਹਾਅਆਰੂਨੁਤੇਅਸਦਰਥਨਾਗ
 ਹਬੁਝੰਤੋਪਕੁਆਰਗਾਹਾਅਬਿਚਰਤੇਨਿਰਕੁ
 ਯੰਸਕੁਸੈਨਾਧਾਯੰਤੋਗੋਪਾਥਕੀਰਤਨਹਾ
 ਅਜਿਤੁਤੇਬਿਸਟਸੰਸਾਰਹਨਾਨਕਵਸਿਧੀਕਰੋ
 ਤਿਪੰਚਤਸਕਰਹਾ॥ ਅਤਿਸੁਦਾਵੀਚਾਰੁਸਾ
 ਧਸੰਗਤਿਜਗਿਆਸੀਦੀਸੈਨਾਹੈ॥ ਕੋਸੇ
 ਸੁਰਮੇਹੈਨਾ ਜੋਕਾਅਕੋਧਨੁਜਿਤਦੇਹੈਨਾਥੇ
 ਯੋਰਾਨਿਮਿਤਾਰੂਪਪਹਿਰੀਹੈ॥ ਤੇਵਾਹਗੁਰੂ

ਵੇਗੁਣਾ ਦਾਰਮਣਾ ਏਹੋ ਹਥਿ ਆਰੁਹੈ ॥ ਤੇਗੁਰਾਣ १੨੧
 ਸਬਦੁ ਵਿਖਾਯਾ ਦੇਹੁ ਰਣ ਸਮੇ ਦੁਲਧਾਰਣੀ ॥
 ਤੇਨੋ ਧਾਰਗਾ ਤਿਕਰਨਾ ਪੈਨ੍ਹਿ ਆਤੇ ਚੜ੍ਹਨਾ ਤੇਪੇ ॥
 ਮਾਰਗਾ ਤਿਰਥਾ ਦਾ ਚੜ੍ਹਨਾ ਹੋ ॥ ਤੇ ਪਰਗਾਤਿ ਹਾ
 ਥੀਦੀ ਅਸਵਾਹੀ ਹੋ ॥ ਸਾਧ ਸੰਗਾ ਤਿਦਾ ਰਾਹੁ ॥
 ਛੁਣਾ ਜੋ ਨਿਰਭਰੁ ਹੋ ॥ ਇਕੋ ਅਗਿਆਨੁ ਟੀਸੈ ॥
 ਕੁਟਿਰਿ ਰਹਿ ਦੇਹੈ ਨਾ ॥ ਜੋ ਸੁਰਮੇ ਸਾਹੀ ਵਿਚੁ ॥
 ਜੀਤੁ ਦੇਹੈ ਨਾ ॥ ਤੁਸੀਭੀ ਆਪਣੇ ਮਨ ਨੂਜੀ ਤੇਗੁ ॥
 ਸੁਰਮੇ ਹੋਵੇਗਾ ਆਥਨਾ ਮਨ ਨੂਜੀ ਤਿਆ ਸੁਰਮੇ ॥
 ਏ ॥ ੨੨ ॥ ਸਾਧੀ ਹੋਰੁ ਰਾਣੀ ॥ ਗੁਣੀਭਾ ਨੂ ॥

ਗੁਰੂਸਬਦਦਾਦੀਚਾਰੁਕਰਦਾਸੀ॥ ਜੋਸਬਦਵਿਖੇ
ਲਿਖਿਆਸੋਪ੍ਰਥਮੇਆਪੁਕਮਾਵੈ॥ ਤੇਬਹੁਰੂਹ
ਰਨਾਨੁਉਪਦੇਸੁਕਰੈ॥ ਜੋਸਿਖਉਸਦੀਰਸਨਾਥੀ
ਕਥਾਸੁਣਨਸੇਸੁਭੇਭਾਉਭਗਤਿਨੁਪਾਪਤਿਹੋਈ
॥ ਤਾਂਕਿਸੇਕਹਿਅਜੇਹੁਜੰਗਾਵਿਚਿਦੁਸਟਿ
ਬਹੁਤੁਹੋਨਿ॥ ਗੁਰੂਕੇਸਿਖਾਦੀਨਿੰਦਾਹੀਕਰਦੇ
ਹੋਨਿ॥ ਤਾਂਭਾਈਭਾਨੁਆਗਿਆਗੁਰੂਕੀਲੇਕਰਿ
ਹੁਜੰਗੀਗਇਆਜਬਥੇਭਜਾਇਰਹਿਆਤਾਂ
ਭਾਈਕਿਸਨਾਸੇਨੀਸੰਗਿਦਾਸਾਰੇਪੁਰਾਇਸਕੀ
ਆਸਮੇਨੁਦਿਨਰਾਤਤਿਸਦੀਸੇਵਾਟਹਲਕਰਨ

ਹਥਜੇਨੁ ਕੇਖੇਨੂੰ ਤੇਰਹਿਣਾ ਨਾਲੇਅਮਿਤੁਵੇ
 ਲੇਸਬਦਦੀਕਥਾਹੋਵੈ॥ ਸਾਥਹੀਤੀਸਰੇਖ
 ਹਿਰਕਥਾਹੋਵੈ॥ ਹੋਰੁਸਾਰਾਦਿਨੁਰਾਤਿਕੀਭਰ
 ਨੁਹੋਵੈ॥ ਸਾਰੇਸਿਖਨੁਪੁਰਜੰਗਾਦਿਨਿਗੁਰਮ
 ਤਿਧਾਪਤਿਹੋਈ॥ ਸਰੁਵੰਡਿਖਾਟਦਿਲਗੇ॥
 ੧੦੦॥ ਸਾਖੀਹੋਰੁਲੀ॥ ਰਾਈਮੁਲਾਬੇਗੀ
 ਤੇਤੀਰਬੁਤੇਰਾਈਮੁਕੰਦਾਤੇਰਾਈਨਿਹਾਲੁਸੁਨਿ
 ਆਗਗੁਰੁਅਰਜਨਜੀਦੀਸਰਨੁਆਏ॥ ਤੇਅ
 ਰਣਾਸਕੀਤੀਸਰੇਖਾਤੁਸਾਹਿਜੀਇਕਨੁਸਿਖ
 ਦੀਆਰਜਨਾਖੀਸਬਦਦਾਦੀਚਾਰੁਸੁਦਿਕੇਅ

੧੨੨

੦

ਨਨ੍ਦਵਜਾਦਾਹੈ॥ ਤੇਇਕਨਾਦੇਖੁਖਥੀਸੁਣਿਆ॥
ਅਸੁਰੁਨਹੀਕਰਦਾ॥ ਤਾਂਬਚਨੁਹੋਇਆ॥ ਹੀਰੋ
ਦਾਤੇਠਟਕਦਾਇਕੋਰੂਪੁਦਾਹੈ॥ ਪਰੁਪਛਾਣ
ਕਿਉਕਰਿਹੁਦੀਹੈ॥ ਸਭਨਾਹੰਗਾਤੇਹੀਰੇਦਾਪ੍ਰਕਾ॥
ਸੁਖਬਲਹੋਇਜਾਂਦਾਹੈ॥ ਤੇਠਟਕਦੇਪਾਸਜੇਹਾ॥
ਹੰਗੁਰਖੀਐ॥ ਤੇਹੋਜੇਹਾਓਸਦਾਹੰਗੁਰਾਸ
ਦਾਹੈ॥ ਤੇਸੇਜੇਹੁਰਮੁਖਿਹੋਨੀ॥ ਭਾਟੈਕੈਸੀ
ਸੰਗਾਤਿਵਿਦਿਜਾਇਥੈਠਾਨੀ॥ ਓਨਾਦਾਤੇਜੁਸ
ਦੁਦਾਸੰਗਾਤਿਦਾਇਆਤੇਭਾਸਜਾਂਦਾਹੈ॥ ਤੇਭੁਠੇ
ਦੇਉਖਰਿਕੁਸੰਗੀ॥ ਯਾਦਾਬਲੁਪ੍ਰਬਲੁਪੇਸ਼ਾਂਦਾ॥

੧੫੩
 ਹੈ। ਬਚਨੁ ਹੋਇਆ ਪਹਿਲੇ ਦੇ ਜਨਮ ਮੰਦਰਿ
 ਜੀ ਮੇਤਾਂ ਉਪਰਿ ਹੋਵੈ ਛਾਉ।। ਜੇ ਪਹਿਲੇ ਸਿ
 ਖ ਦੇ ਰਿ ਦੇ ਦਿ ਦਿ ਗੁਰਾਂ ਦਾ ਸਬਦੁ ਪਵੇ ਸੁਕ
 ਰਦਾ ਹੋ। ਸੁੰਬ ਹੁਨੁ ਸੋ ਰਿਆ ਨੂਓ ਸਨੁ ਮਿਲਕੇ
 ਸਿਸਨਾਹੁ ਪੀਤੁ ਪਤੁ ਥੀ ਸਾਂਤਾ ਆਵਣੀ ਹੋ। ਸਾ
 ਧਾਣੀ ਸੰਗਤਿ ਕਰਨੀ ਜੋ ਸਾ ਪਥੀ ਬੁਧ ਦਿ ਸਿ
 ਵ ਸੇਖ ਹੋਵਨਿ। ਤੇ ਬਚਨੁ ਗੁਰਾਂ ਦੇ ਮਨ ਦਿ ਦਿ
 ਵ ਸਾਵਣੇ। ਵਕੁਨੁ ਨ ਈਵਗ ਛੰਤੁ ਸੰਗ ਦੇ ਖਦ
 ਸਾਧਣਾ।। ਵੇ ਸਟੀ ਮਹਾਂ ਸਰ ਪੀ ਹਰੀ ਦ ਨੀ ਨ ਦਿ
 ਸਾ ਯਾਤ੍ਰੇ। ਸਿਸਵਾ ਵੀਚਾਰੁ। ਭਾਵੈ ਕੋ ਸੇਕੁ ਸੰਗੀ

ਹੇਦਨਿ॥ ਸਾਧਾਣੀ ਸੰਗਤਿ ਕਰਿ ਸੁਧ ਚੰਦੇ ਹੋਨ॥
ਜੈ ਸੇਬਿ ਛੁਤਾ ਬਾਦਨ ਚੰਦਨ ਸੰਗ ਚੰਦਨ ਹੋਣਾ ਹੋ
ਪਰੁ ਸਰਪਰੀ ਸੀਤਲੁ ਹੋਣਾ ਹੋ॥ ੧੦੧॥ ਸਾਧੀ ਹੋ
ਰੁਚਈ॥ ਪਉਨ੍ਹੀ ਛੁਭਿ ਦੀਸਦੀ ਚਲੀ॥ ਬ੍ਰਾਹਮਣ
ਮਲਦੁਜਾਣੀ ਮੇਕਾ ਬਲਿ ਰੋਖਰਾ ਉਗੁਰਗੁਈ
ਆਪੋ ਸੋਢੀ ਕਾਸਾ ਸੀਰਗੁਰਾ ਸਿਖੀ ਦੀ ਚਾਲ ਚ
ਲਾਈ॥ ਬ੍ਰਾਹਮਣੀ ਗ੍ਰੀਵਾਂ ਸੀ ਹਰੰਦਿ ਰੂਪ ਚੰਦ ਸਨਮ
ਖੁਸਹਿ ਰਾਈ॥ ਪਰੁਤਾ ਪੁਸਿ ਖੁਸੁਰ ਮਾਨ੍ਹਣੇ ਦਿ
ਰਨ੍ਹਿ ਸੇਵਕ ਮਾਈ॥ ਸਾਮੀ ਦਾ ਸੁਵਛੁਰੁ ਹੋ ਬਨੇਸ
ਰਸੰਗਤਿ ਬਹਲਾਈ॥ ਗੋਪੀ ਮਹਰਾਜਾਣੀ ਮੇ

ਤੀਰਥੁਨਥਾਗੁਰਸਰਣਾਈ॥ ਗੁਰਾਉਮੇਕਲੁਆ १੨੪
 ਖੀਅਹਿਦੁਲੀਅੰਗੁਲਿਗੁਰਮਤਿਪਾਈ॥ ਜੀ
 ਵੰਦਾਜਗਾਸੀਨੁਤੇਪੁਰਿਸੇਨਿਤੁਲੇਕੇਸੇਵਕਾ
 ਏ॥ ਸਤਿਗੁਰਦੀਦਨੀਦਨਿਅਈ॥ ੨੬॥
 ਸਾਖੀਹੋਰੁਲੀ॥ ਗੁਈਗੁਨਾਅਲਣੁਤੇਰੇਖਗਾਉ
 ਦੇਨਸਿਖਕਾਬਲਦਿਚਿਹੰਦੇਸਨਿ॥ ਤੇਸੁਬੰਦਾ
 ਰਨਿਬਾਬਦਾਸੇਈਖਾਨਾਕਰਦੇਸਨਿ॥ ਤੇਜੇਕੁ
 ਵਟਟਗਾਹੇਦੇਸੇਸਿਖਾਨੁਖਵਾਲਨੇਦਨਾ॥ ਗਿਸੇ
 ਥਨਾਈਚੁਗਲੀਨੁਬਾਬਦੇਅਗੇਕੀਗੁਜੇਏਨਾ
 ਵਾਟਕਸਾਪਾਟਿਹੈ॥ ਏਨਾਨੁਪੰਜਬਰਸਮੇਦੀ

ਖਾਨਕਰਦਿਆਂ ਹੋਏ ਹੋਨਿ। ਏਨਾ ਦੇ ਜੰਮੇ ਦਾ ਸਿਹ
 ਜਾ ਰਹੁ ਪਖਾਸ ਰਕਾਰ ਦਾ ਬੈਠਾ ਹੋ। ਭਾਂਨ ਬਾਬਦ
 ਟਾਢ ਨਾਨਾ ਮੰਗਾਇਆ ਤੇ ਚਲਦਾ ਲਗਾ। ਤੇ ਸਾਹਿ
 ਬਦੇ ਅਰਦਾਸ ਪੰਜ ਪੈਸੇ ਕਿਸੇ ਸਿਖ ਆਲਰਖੇ
 ਸਾਨਿ। ਤਾਂ ਸਿਖ ਅਰਦਾਸ ਕੀਤੀ ਜੋ ਗਰੀਬ ਨਵਾ
 ਜਾ ਅਸਾਨੀ ਪੈ ਜਰਖਣੀ। ਤੁਸਾ ਸਾਹਿਬ ਪੈਸੇ ਦਾ
 ਏਥੀ ਬਾਏ ਹਥ ਤੇ ਰਖਾਨਿ। ਤੇ ਬਾਏ ਦਾ ਦਾਏ ਹਥ ਤੇ
 ਰਖਾਨਿ। ਤਾਂ ਸਿਖ ਪਾਛਿ ਆਗਰੀ ਬਾਨਿ ਦਾ ਜਬਾ ਰੰਬ
 ਰਕਿ ਉਰਖਦੇ ਹੋ। ਤਾਂ ਬਚਨੁ ਹੋਇਆ ਸਿਖਾ ਦਾ
 ਵਟੁ ਪੁਰਾ ਕੀਤਾ ਹੋ। ਓਸਦੀ ਪੈ ਜਰਖੀ ਹੋ। ਜੇ ਮੇਰੇ

ਨਮਿਨੁ ਦੇਵੇ ਗਾਤਿ ਨਾ ਦੀ ਪੇਸ਼ ਅਸੀਰ ਪਦੇ ਹਾਂ १੮੫
 १੯੦੨ ॥ ਸਾਖੀ ਹੋ ਰੁਚ ਦੀ ॥ ਸਿਖਾਂ ਅਸੁ
 ਸਕੀ ਨੀ ਸਚੇ ਪਾਤੁ ਸਾਹ ਕਸਾ ਅਗਵਿ ਵਿਪੰ
 ਨੁ ਤਿਜੇ ਹੁੰਦੇ ਹੋ ਨਿ ॥ ਗੁਰੂ ਕੀ ਬਾਣੀ ਸਿਖਾਂ ਨੂ
 ਪਨੁ ਨ ਹੀ ਦੇਵੇ ॥ ਕਹਿੰਦੇ ਹੋ ਨਿਜੇ ਸਹੀ ਸ
 ਕ੍ਰਿਤ ਦੇਵ ਬਾਣੀ ਹੋ ॥ ਤੇਰਾ ਖਾਨੁ ਖ ਬਾਣੀ ਹੋ
 ਤੇਰਾ ਸਾਸੁ ਨਿਰਨਾ ਅਤ ਕਰ ਮਛੇਰੁ ਦਿਤੇ ਹੋ ਨਿ
 ਅਸੀਰੁ ਸਾਰੇ ਨਾ ਲਵ ਰਤੁ ਨਿਹੀ ਕਰ ਦੇ ॥
 ਨਾਂ ਮਾਧੋ ਸੁੰਨੀ ਨੂ ਮਾਗਿ ਮਾਹੋ ਈ ਤੇਰੇ ਵ
 ਚਨਾ ਵਿਚ ਮੇਰੇ ਲੁਪਾਇ ਮਾਹੋ ॥ ਤੂਜਾ ਇਕ

ਕਸਮੀਰਗੁਰਸਿਖੀਦੀਚਾਲਚਲਾਉ। ਤੁਹਾਂ
ਮਾਧੋਮਰਦਾਸਕੀਤੀਜੀਓਪੁਕਰਮਕਾਂਡੀਹੋ
ਨਾਉਪਾਸਨਾਨੁਨਹੀਜਾਣਦੇ। ਬਚਨੁਹੋਇ
ਆਸ਼ਾਣਦੇਤੁਹਾਂਹੋਨਪਰੁਕਮਾਵਦੇਨਹੀ। ਤੇ
ਰਾਣਰਸਨੁਕਰਕੇਤੇਕਮਾਵਨਗੇ। ਐਸੇਪੰਡਤਨੁ
ਸਹੀਸਕਿਤਹੋਤੇਸੇਸਿਖਾਨੁਗੁਰੁਕਾਸਬਦੁਪੈ
ਆਗਾਹੋ। ਤੁਹਾਂਗੁਈਮਾਧੋਕਸਮੀਰਗਾਇਅੰ ०
ਗੁਰੂਕੀਬਾਣੀਦੀਕਥਾਲਗਾਕਠਣਿ। ਤੁਹਾਂਪੰ
ਡਤਾਕਹਿਅਮਾਸੀਗੁਪਾਥਾਬਾਣੀਨਹੀਮੰਨਦੇ
ਤੁਹਾਂਗੁਈਮਾਧੋਕਹਿਅਮਾਜੇਖਿਤੁਹਾਂਵੇਧਾਤੁਦੇ

ਬਾਸਨ ਮੇਰੇ ਦੇਹਾ ਦੇ ਮਾਹੀ ਦੇ ਬਾਸਨ ਮੇਰੇ ਦੇਹਾ ਸਿੰਘ ॥੧੬॥
 ਭੁਕੇ ਲੇਣੇ ਦਾ ਲਾਭਾ ਨਾ ਹੀ ਦੇਖਣਾ ਸੁੱਤੇ ਸੇਮ ਹਾਂ
 ਗਾਜ਼ ਦਾ ਨਾਮ ਮੇਰਾ ਭਾਗਿਆ ਮਾਨੁ ਭਾਵੈ ਸਰੰ
 ਸਾਕੁ ਹੀ ਬਾਣੀ ਦਿਨਿ ਰੋ ਦੇਹਾ ਭਾਵੈ ਭਾਖਾ ਦਿਨਿ
 ਰੋ ਦੇਹਾ ਭਾਵੈ ਭਾਖਾ ਦਿਨਿ ਰੋ ਦੇਹਾ ਭਾਵੈ ਭਾਖਾ ਦਿਨਿ
 ਰੋ ਦੇਹਾ ਭਾਵੈ ਭਾਖਾ ਦਿਨਿ ਰੋ ਦੇਹਾ ਭਾਵੈ ਭਾਖਾ ਦਿਨਿ
 ਰੋ ਦੇਹਾ ਭਾਵੈ ਭਾਖਾ ਦਿਨਿ ਰੋ ਦੇਹਾ ਭਾਵੈ ਭਾਖਾ ਦਿਨਿ
 ਰੋ ਦੇਹਾ ਭਾਵੈ ਭਾਖਾ ਦਿਨਿ ਰੋ ਦੇਹਾ ਭਾਵੈ ਭਾਖਾ ਦਿਨਿ
 ਰੋ ਦੇਹਾ ਭਾਵੈ ਭਾਖਾ ਦਿਨਿ ਰੋ ਦੇਹਾ ਭਾਵੈ ਭਾਖਾ ਦਿਨਿ
 ਰੋ ਦੇਹਾ ਭਾਵੈ ਭਾਖਾ ਦਿਨਿ ਰੋ ਦੇਹਾ ਭਾਵੈ ਭਾਖਾ ਦਿਨਿ

ਠਕੇਯੋਗਾਨੰਦਾਮੇਸਵਾਸਲੀਤੇਹੋਨਾਭਿਨਬੀ
 ਦੇਦਹੋਏਹੋਨਾਸੋਈਪਾਰਬਹਮਗੁਰੁਨਾਨਕਜੀ
 ਵਾਰੁਪਧਾਰਿਕੇਗੁਪਾਬਾਇਕੀਤੀਹੋਂ। ਦੇਦਕ
 ਰਿਕੇਚਤੁਗਾਈਪਾਪਤਿਹੁੰਦੀਹੋਂਮਨੁਨੀਵਾਨ
 ਚੀਹੁੰਦਾ। ਤੇਸਬਦਕਾਕਿਕੇਮਨੁਨੀਵਾਹੁੰਦਾਹੋਂ।
 ਸੁੱਸਿਖੀਪਾਪਤਿਹੁੰਦੀਹੋਂ। ਤਾਂਕਸਮੀਰਦਿਸਿ
 ਧਰਮਸਾਲਬਇ॥ ਦੁਇਦੇਲੇਕਥਾਹੋਏਉਪ
 ਰੰਦਕੀਰਤਨੁਹੋਏ॥ ਅਮਾਏਸਿਖਾਦੀਟਹਲਹੋਏ
 ਮਦਿਨਦਾਰਜੇਨੁਕਥਾਹੁੰਦੇ॥ ਸਿਖੀਦੀਗੀਤਕ
 ਲੀ॥ ੧੦੩॥ ਸਾਖੀਹੋਰੁਚਲੀ। ਭਾਈਬਿ

ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥ ੧੮੧
 ਕੋ ਸਿਖਾਨਾ ਲਿਖਿ ਦੁਖਾ ਦੁਖਾ ॥ ਸੇਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥
 ਸਿਖਾਨੁ ਉਤਮ ਪਸਾਦਿ ॥ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥
 ਕੁਮਾਰਾ ਲੁਟਾਸੀ ॥ ਮੁਹਰਾ ਦੀਓ ਨਾਨਕ ਪਣੀ ਦੇਗ
 ਇਸਾਸੀ ॥ ਜੇ ਮੇਰੇ ਲੀਜਾਂ ਦਾਹਾਂ ॥ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥
 ਇਕੋ ਤੁਸਾ ਥੀਲੇ ਦਾਗਾ ॥ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥
 ਗੁਣੇ ਵਹੀ ਤੇ ਨਾ ਦਾਇਲ ਖਣੇ ॥ ਬੁਲਿਗਾਇਆ ॥ ਸਤਿ
 ਓਹੁ ਪੰਜਾਬ ਰਸਾ ਪਵੇ ॥ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥
 ਸਮੁਹਰਾ ਅੰਗੀਆ ਮੇਰੀ ॥ ਇਕੋ ਤੁਸਾ ਓਹੁ ਮੁਹਰ
 ਦੀ ਦਾਸੀ ਹੋ ॥ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

ਹੀਆਸਰੇਹੀਦੇਖੀਆ ਨਕਿਸੇਜਾਗਾਨਾਦਾਨ
ਹੀਸੀਲਿਖਿਆਤੇਓਜਨੂਚਿਤੁਬੀਨੁਹੀਸੀ
ਨਾਂਦੋਨੇਝਗਨੂਦੇਨਬਾਬਪਾਸਗਾਏ। ਨਬਾਬ
ਤੇਲਦਾਕਨੂਹਾਤੁਪਾਇਆਤੇਕਾਰਿਅ।
ਦੋਨੇਹਥਪਾਵਹੁ। ਨਾਂਜਿਖਪੰਜਮੁਹਰਾਗੁਰੂ
ਕਾਪਸਾਦਮੰਨਿਅਸਾਨੇਮੁਗਲਸਰੇਮੁਹਰ
ਪੀਗਾਦੀਸੀਰਨੀਮੰਨੀ। ਦੋਨੇਹਥਿਕਨੂਹੇ
ਦਿਨਿਪਾਇਆ। ਮੁਗਲਦਾਹਥੁਸਾਨੂੰਗ
ਇਆਤੇਜਿਖਦਾਹਥੁਸਲਾਮਤਿਨਿਕ
ਲਿਆ। ਨਾਂਮੁਗਲਨੁਨਬਾਬਦੂਗਾਕਰਿਕੇ

ਨਿਕਾਲਾ ਦਿਤਾ ਗੁਣੀ ਬੁਧੀ ਦਾ ਸਦਾ ਹੋਇ ਕੋਘ
 ਹਿਮਮਾਉ ਮਮਾ ਤੇ ਗੁਣੀ ਰੂਪ ਨੰਦ ਬੀ ਪੁਛਿਅ
 ਇਕ ਦਾਸ ਨੀ ਦਾ ਦਾ ਦਾ ਮੁਗਲ ਕੀਤਾ ਸੀ ਦੁਠਾ ਹੋ
 ਉਮਾ ਤੇ ਗੁਣੀ ਰੂਪ ਨੰਦ ਕਹਿ ਮਾਮੋ ਸੀ ਬੁਧੀ
 ਅੰਦਰੁ ਦੇਖੀ ਮੇਯੋ ਜਾਣੇ ਖਣਿ ਲਗੇ ਤਾਂ ਅੰਦਰੁ
 ਰੋਕਿ ਸੇਭਾਂ ਰੋਵਿ ਨੇ ਦਾਸ ਨੀ ਨਿਕਾਲਾ ਮਾਈ। ਤਾਂ
 ਦੇ ਨੇ ਦਾਸ ਨੀ ਨੁਲੈ ਕੇ ਜਿਥੇ ਮੁਗਲ ਬੈਠਾ ਸੀ ਤਿਥੇ
 ਬੈਠਾ ਏ। ਓਸ ਨੁਕਹਿ ਮਾਏ ਹੁ ਦਾਸ ਇਮਾਪ
 ਈ ਤੁਲੈ ਤਾਂ ਮੁਗਲ ਕਹਿ ਮਾਮੋ ਜੇਤੁ ਸਾਗੁ ਰੁਕੀ
 ਭੇਟ ਕੀ ਮੰਨੀ ਸੀ। ਓਨ ਕਹਿ ਮਾਪ ਜਿ ਮੁਹਰਾ

ਤਾਂਓਸਕਹਿਅਮਾਤੁਸਾਫੇਗੁਰੂਕਾਮੇਦਰਸਨੁਕੀਤਾ
ਚਾਹਨਾਹਾਂਤਾਂਓਸਨੁਗੁਰੂਕੇਹਜੁਰਲਿਅਾਏਅਤੁ
ਓਸਪਸਨੁਕੀਤਾਜੀਏਹਜੁਰਲਿਅਾਏਅਤੁ
ਜੁਰਲਿਅਾਏਅਤੁਜੁਰਲਿਅਾਏਅਤੁ
ਕਸਗੁਰੂਤੇਨਿਹਚਾਸੀ॥ ਤੇਗਾਬਹੁਤਿਅਪੀ
ਗਤੇਸੀ॥ ਇਕਗੁਰੂਤੇਦੀਇਸਤੀਸੁਖੀਹੁੰਦੀ
ਹੈ॥ ੧੦੪॥ ਸਾਖੀਹੋਰੁਚਲੀ॥ ਗੁਾਈਪਤਾਪੁ
ਟਨੁਸੁਰਾਹੈਸੀ॥ ਓਸਅਰਦਾਸਕੀਤੀਜੋਅ
ਸਾਨੂੰਤਾਬਿਨੁਸਸੁਨਾਵੇਚਲਾਵਦੁਦੀਹੋਅ
ਸਾਨੂੰਓਧਾਰੁਹੋਵੇਸੇਕਿਪਾਕਰਕਹੈ॥ ਤਾਥ

ਚਨੁ ਹੋਇਆ ਜੇ ਕਾਲੁ ਆਵਦਾ ਹੋਤਾ ਕੋਈ ॥ ੧੮੬ ॥
ਰਖਨ ਹੀ ਸਕਣਾ ਜੇ ਕਾਲੁ ਨ ਹੀ ਆਵਦਾ ॥
ਤਾਂ ਕਾਲੁ ਆਪਿ ਰਾਖਾ ਹੁੰਦਾ ਹੋ ॥ ਤਾਂ ਤੇ ਸੁਰ ਮੇਨੁ
ਦਾ ਹੀ ਦਾ ਹੋ ॥ ਜੇ ਧਰਮ ਦਾ ਜੁ ਧਰਮ ਕਰੇ ਜਿਥੇ
ਕੋਈ ਗਊ ਆਨੁ ਕੋ ਅਥਿਤਾਨੁ ਕੋ ਬਹਾਮਣਾਨੁ
ਦੁਖਾਵੈ ॥ ਸਭੇ ਜੁ ਧਰਮ ਕਰੇ ਬਹੁਤੇ ਬੇਨ ਬੀਚਾਰੇ
ਸੇ ਕੁਝ ਪਾਸ ਹੋਵੇ ਤਾਂ ਦਾਨੁ ਕਰੇ ॥ ਦਾਨ ਕਰਨੇ ਕਾਹਿ
ਸਸਨਾ ਦਿਨਿ ਬਰਕਤੁ ਹੁੰਦੀ ਹੋ ॥ ਜਸੁ ਹੁੰਦਾ
ਹੋ ॥ ਜਸੁ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਦੇ ਸਾਨੁ ਹੁੰਦਾ ਹੋ ॥ ਅਪਸੁ
ਸੁਬਿਖ ਦੇ ਸਾਨੁ ਹੋ ॥ ੧੦੫ ॥ ਸਾਖੀ ਹੋਰੁ

ਲੀ॥ ਬੁਝੀ ਨਿੰਦਾ ਵਿਨੁ ਤੇ ਬੁਝੀ ਸਾਮੀ ਦਾਸ
ਦਛੇ ਰੁਖ ਨੇ ਸਰਗ ਹਿ ਦੇ ਸਾਨਿ ॥ ਤੇ ਸਿਖਾਈ ਟਹ
ਲਕਰਨਾ ॥ ਤੇ ਕਿਰਤ ਜੇ ਕਰਨਿ ਸੇ ॥ ਇਕੋ ਦਚਨੁ
ਬੋਲਨਾ ॥ ਤਾਂ ਓਨਾ ਦਾਨਾ ॥ ਉਇ ਕੁਸੁਖ ਨੀ ॥ ਆਪਾ ॥
ਆ ॥ ਤੁਾ ਬਚਨੁ ਹੋਇ ॥ ਆ ॥ ਬੁਝੀ ਤੁਸਾ ਬੁਝਾਏ ਸੇ
ਸਚ ਥੀ ਕਹਿਲਾ ॥ ਆਨੁ ਹੋਇ ॥ ਆ ॥ ਸਚੁ ਬਗਾ ਬਰਖ
ਨੁਨ ਹੀ ॥ ॥ ਤੇ ਤੂ ਠ ਬਗਾ ਬਰਖਾ ਪਨ ਹੀ ॥ ॥ ਅਸਾ
ਧ ਸੇ ਜਗੁ ਨ ਹੀ ॥ ਬਹਾ ਹੀ ਤਿ ॥ ਆਸੀ ਤਾ ਪਾ ॥ ਸਿਖਾ
ਨੁ ਪਸਾ ॥ ਦੁਛ ਕਾ ਵਨਾ ॥ ਤੇ ਸੀ ਤੁ ਕਾਲ ਦਿਖੇ ਬਸ
ਦੁਪਾਰਿ ਰਾਵਨਾ ॥ ਤੇ ਆਪਿ ਪੇਰ ਧੋਵਨਾ ॥ ਤੇ ਓਨਾ ॥

ਦੇਖੁ ਕੁਇ ਸਨੀਆ ਸਬੁ ਸਿਖਾ ਦੀ ਸੇਵਾ ਟਹਲਕ ੧੬੦
ਰਨਾ ਤੇ ਪਾਰਿ ਵਿਗੀਥੀ ਥਜੀ ਪਨ੍ਹਨਾ ਏ ਸੇਕਰਿ
ਓਨਾ ਦਾਉ ਧਾਰੁ ਹੋਇਆ ॥ ੧੦੫ ॥ ਸਾਖੀ ਹੋਰੁ
ਚਲੀ ॥ ਭਾਈ ਗੋਪੀ ਮਾਹਿਤ ਭਾਈ ਤੀਰਥ ਭਾਈ ਨਥ
ਤੇ ਭਾਈ ਗੁਰੂ ਮੇਕਲ ਤੇ ਭਾਈ ਵਿਦੀ ਮੰਡਲ ਗੁਰਦ
ਸਰਣ ਆਏ ॥ ਓਨਾ ਅਰਨਾ ਸਕੀਤੀ ਜੀ ਸਚੇ ਪਾਤੁ
ਸਾਹ ॥ ਗੁਰੂ ਕੀ ਬਾਣੀ ਨੁਸੁਟਿ ਕੇ ਤੇ ਮਨ ਵਿ ਚਿਥੈ ਪਾਪ
ਭਿਉਂਦਾ ਹੋ ॥ ਤੇ ਪਿਥੀ ਮਲੁ ਤੇ ਮਹਾ ਦੇਵ ਤੇ ਹੋਰੁ ਸੇਵ
ਆ ਬਾਣੀ ਕ ਰਿਕੇ ਤੇ ਵਿ ਚਿਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਦਾ ਭੋਗੁ
ਪਾਇਆ ॥ ਓਨਾ ਦੀ ਆ ਬਾਣੀ ਆਂ ਨੁਸੁਟਿ ਕੇ ਤੇ ਮਨ

ਦਿਰਿਅਮੁਆਨੁਤੇਚਤੁਰਾਈਵਧਈਹੈ। ਤਾਂਬ
 ਚਨੁਹੋਇਅਮਾਗੁਈਗੁਰਦਾਸਹੁਇਤੁੰਸਿਖ
 ਬਾਇਅਮਾਨੁਜਾਣਦੇਹੈਨਾ। ਤੇਅਗੇਜੈਹੋਵਨਗੇ
 ਸੋਤੇਪਛਾਣਨਗੇਨਹੀ। ਜੇਗੁਰੂਦੀਬਾਣੀਕੰਨ
 ਹੋ। ਤੇਬਾਹਰਿਦੀਬਾਣੀਕੰਨਹੋ। ਤਾਤੇਸਭ
 ਬਾਣੀਆਇਕਠੀਆਕਰਕੇਗੀ। ਬਜੀਦੀਬੀ
 ਕੁਕੀਚੇ। ਤੇਅਖਰਭੀਗੁਰਮੁਖੀਸੁਗਮਕੀਚਨਾ
 ਸਭਕਿਸੇਦੇਵਾਰਾਇਦਿਰਿਸੁਗਮਾਮਾਦਨਾ। ਤਾਂ
 ਕੋਠੇਦੇਦਿਰਿਸਭੇਬਾਣੀਆਂਇਕਠੀਆਕੀਤੀ
 ਅਮਾ। ਤੇਗੁਈਗੁਰਦਾਸਨੁਬਢਨਹੋਇਅਮਾਸੁੰਮੇ ੧੫

ਹਣ ਪਾਸੋ ਪੋਥੀਆ ਲੇਖਾਉ। ਤੁਝਾਈ ਗੁਰਦਾਸ १੬੯
 ਕਹਿਅਮਹਾਰਾਜਥਹੁ ਮੇਨੁ ਨਹੀ ਦੇਵਨੇ। ਤੁਸੀ
 ਆਪਜਾਹੋਗੇਤਾਂਥਹੁ ਦੇਵਨਗੇ। ਤਾਂਸਾਹਿਬਆਪ
 ਗਏ। ਜਾਂਐਹਇਸੁਇਆਤਾਂਚੋਥਾਰਾਬੰਦਕਰਿਕੈ
 ਅੰਦਰਿਥੈ। ਤੁਰਹਿਅਸਾ। ਤੁਸਾਹਿਬਹੋਇਨੋਥਾਰੇ
 ਦੇਥੈਠਕਰਿਗਾਪਾਇਕਰਿਸਬਦੁਅਲਾਪਿਅਸਾ
 ਐਹਣਾਤੇਰੇਓਚੇਅੰਦਰਿਮਹਲਿਅਪਾਰਾ। ਐਹਨਤੇ
 ਰੇਸੋਹਨਿਦੁਆਰਜੀਸੰਤਧਰਮਸਾਲਾ। ਧਰਮਸਾਲ
 ਅਪਾਰੁਦਾਇਆਲਠਾਕੁਰਸਦਕੀਰਤਨੁਗਾਵਹੇ।
 ਜੁਹਸਾਧਸੰਤਇਕੁਰਹੇਵਹਿਤਹਾਤੁਝਹਿਧਿਅਵਹੇ।

ਕਰਿਦਾਇਆਮਾਇਆਦਾਇਆਲਸੁਆਮੀਹਿਰੁ
 ਦੀਨਕ੍ਰਿਪਾਗਾਭਿਨਵੰਤੁਨਾਨਕਦਰਸਾਇਆਸੇਅੰ
 ਲਦਰਸਨਸੁਖਸਾਗਾ॥੧॥ ਜਾਂਪਹਿਲੀਪੈਨ੍ਹੀਗਾਂ
 ਵੀਤਾਂਐਹਵੇਰੇਥਾਗਾਥੋਇਆ॥ ਜਾਂਦੂਜੀਪੈਨ੍ਹੀ
 ਗਾਂਦੀਤਾਂਤੁਲੇਦਾਦਰਵਾਜਾਪੈਨ੍ਹੀਆਦਾਥੋਇਆ॥ ੦॥
 ਜਾਂਤੀਜੀਪੈਨ੍ਹੀਗਾਂਦੀਤਾਂਉਠਕੇਨਮਸਕਾਰਕੀਤੀ॥
 ਜਾਂਚੌਥੀਪੈਨ੍ਹੀਗਾਂਦੀਤਾਂਪੋਥੀਆਸਰੁਲੇਕੇਆਇ
 ਚਰਨੀਲਗਾਤਾਂਸਾਹਿਬਪੋਥੀਆਸਰੁਇਕਨ੍ਹੀਆ॥
 ਕਰਕੇਭਾਈਗੁਰਦਾਸਦੇਹਵਾਲੇਕੀਤੀਆ॥ ਗੁਰਮੁਖ
 ਪੀਅਖਗਾਵੇਚਿਗੰਥਜੀਲਿਖਿਆਤਾਂਕਥੀਰ

१६
 ਮਾਦਕਸਭੇਭਗਤਿਭਾਈਗੁਰਦਾਸਨੁਆਇਦਰ
 ਸਨੁਇਤਾਜੇਏਹੁਪੰਜਵਾਦੇਦੁਕਲਜੁਗਾਦਿਚਿਹੇ
 ਇਆਰੇ। ਅਸਾਨੀਆਂਗੀਥਾਣੀਆਂਸਾਖਵਾਸ
 ਭੇਚਨਾਉ। ਜੇਅਸਾਰੇਪੰਥਿਵਲਾਮਾਦਵਾਹੇ।
 ਥਨਾਦਾਭੀਕਾਲਮਾਦੁਹੋਦੈ। ਭਾਂਭਾਈਗੁਰਦਾਸ
 ਗੁਰੂਕੇਹਜੂਰਅਰਦਾਸਕੀਤੀ। ਭਾਂਬਚਨੁਹੋਇਆ
 ਥਨਾਈਰਸਨਾਥੀਨਿਤਨਥਾਣੀਆਊਚਾਰੁਕਰਵਾ
 ਇਕੋਚਨੁਵਣੀਆ। ਭੇਗੀਥਜੀਦਾਭੇਗੁਪਾਵਣ।
 ਭਾਂਭਾਈਜੀਵੰਦਾਭੇਜਗਸੀਤੇਸੇਨੁਤਿਲੇਕਾਨੁਤੇਪੁ
 ਰੇਦਰਸਨੁਆਏਸਨਿ। ਥਨਾਅਰਦਾਸਕੀਤੀ

ਸਦੇ ਪਾਤੁਸਾਹ ਅਗੇ ਹੀ ਭਗਤਿ ਹੋਇ ਗੁਜਰੇ ਹੋ ਨ ਕੇ
 ਹੁਣ ਭੀ ਕੋਈ ਭਗਤੁ ਹੋ ॥ ਭਾਂਬਰਨੁ ਹੋਇ ਅਗਾ ਅਗਾ
 ਦਿਜੁ ਗਾਇ ਭਗਤਿ ਹੋਵੇ ਹੋ ਨਿ ॥ ਪਰੁ ਜਿਨਾ ਦੀ ਬਾ
 ਈ ਸਬਦ ਦੀ ਛਾਇਆ ਲਈ ਹੁੰਦੀ ਹੋ ਸੋ ਪੁਰਨ ਭ
 ਗਤਿ ਹੋ ਨ ॥ ਭਾਂਬਰਨੁ ਹੋਇ ਅਗਾ ॥ ਹੁਕਮ ਲਿਖੈ ਗਾਨਾ
 ਭਗਤੁ ॥ ਛਜੁ ਭਗਤੁ ॥ ਪੀਲੇ ਭਗਤੁ ॥ ਸਾਹੁ ਹੁਸੈ ਨੁ
 ਭਗਤੁ ॥ ਓਹ ਹੋਰੁ ਦੇ ਹੋ ਸਨਿ ॥ ਓਹੁ ਭੀ ਨਿਰਸਨੁ
 ਅਵਨਿ ॥ ਜਾਂ ਸਬਦਾ ਭਗਤਾ ਨੁ ਹੁਕਮ ਪਹੁਇ
 ਅਗਾ ॥ ਭਾਕਾ ਨੁ ਤਾਗਿ ॥ ਅਗੀ ਹੋ ਸੀ ॥ ਤੇਜੇ ਗਧਾ
 ਰਨਾ ਕਥਿ ਪੰਜ ਸੇ ਬਰਸੁ ॥ ਸਸਰੀ ਰੁਗਧਿ ਅਸੀ ॥

ਅਰੁਗਰਬੁਭਸਦਾਨਹੀਸੀਮਿਅਮਿਸੇਤਾਰਥਪ ॥ ੧੬੩ ॥
 ਰਿਅਮਰੂਨੁਹੋਇਅਮਾਇਅਮਾ ਤੇਹੋਰਸਭਗਤਿਨਰ
 ਨੀਟੁਰਦੇਅਮਾਏਅਮਾਨਿਦਰਸਨੁਗੁਰੂਅਰਜਨਜੀ
 ਵਾਕੀਤਾ। ਤਾਂਬਚਨੁਹੋਇਅਮਾ ਅਮਾਪਣੀਅਮਾਬਾ
 ਏਅਮਾਉਚਾਰੇ। ਤਾਂਕਾਨਾਬੋਲਿਅਮਾ ਓਹੀਰੇਮੇਓ
 ਹੀਰੇ। ਯਾਕੋਵੇਦਪੁਰਾਨਸਭਗਾਵਹਿਖੋਜਦੇਖੋਜਨਕ
 ਈਰੇ। ਯਾਕੋਨਾਰਦਸੇਵਹਿਸਾਰਦਸੇਵਹਿਦੇਵੀ
 ਦੇਵਾਰੇ। ਬਹੁਮੇਥਿਸਨਅਹੇਸਾਅਰਾਧਹਿਸਭਕ
 ਰਦੇਜਾਕੀਸੇਵਾਰੇ। ਤਾਂਬਚਨੁਹੋਇਅਮਾ ਕ੍ਰਿਪਾਭ
 ਕਾਈਕਾਕਲਜੁਗਕਾਸਮਾਰੇ। ਇਨਾਵਨਿਨਾਨੁਮ

ਇਕੋ ਸਭ ਲੋਕ ਦਿਖ ਯਾਦ ਦਿਖ ਰਿਦ ਰਜਾ ਦਨਗੇ
 ਅਮਰੇ ਓਸ ਸਰਾਪੁ ਦਿਤਾ ਤੁਸਾ ਕਾ ਸਰੀਰੁ ਬਿਨਸੇ
 ਗਾਇਕੀ ਆਦੇਹ ਬੋਧਾ ਬਚਨੁ ਹੋਇਆ ਸਰੀ
 ਰੁਤਾ ਅਨਿਤੁ ਹੋਇ ਬਿਨਸਿ ਆਈ ਹੋਇ ਆਪੇ
 ਅਮਾਤੁ ਅਮਾਤੁ ਸਤੁ ਹੋਇ ਹੁਤਾ ਬਿਨਸਦੁ ਹੀ ॥ ਤਾਂ
 ਛਜੁ ਬੋਲਿ ਆਕਾਗਦ ਸੰਦੀ ਪਤਲੀ ਤਉਨ ਤਿ
 ਯਾਨਿ ਹਾਰਾ ਸਇਉ ਹੀ ਆਰ ਲੋਜਾਇ ਗੀ ਜਿਉ ਬ
 ਲੋਚਾ ਦੀਧਾਰਾ ਬਚਨੁ ਹੋਇਆ ਛੁਰੇ ਹੁਕਮ
 ਸਤੁ ਦਿਖਿ ਪੰਥੁ ਚਲਾਇਆ ਹੋਇ ਆਪਣੀ ਬਰਾਨੀ
 ਇਸਤੀ ਦਾਦੀ ਚਾਰਾ ਹੀ ਦਾਹੈ ॥ ਏਹ ਵਚਨੁ ਅਤੀ

ਤਾਨੁਚਾਹੀਦੇਹੈਨਾ ਤੇਰਿਸਤੀਨੁਬਿਗਾਨੀਇਸ
 ਤੀਤਿਆਗੀਦਾਹੀਦੀਹੈ।ਪੀਲੋਬੋਲਿਅਮਾ
 ਪੀਲੋਅਸਾਨਾਦੇਸੇਰੁਲੇਜੋਜੀਅਹਿਅਮੁਹੇ
 ਥਨਾਚਿਕੜਪਾਵਨਰੋਬਿਅਨਾਮਾਲੁਦੁਰਗੇ।ਬਚ
 ਨਹੋਇਅਮਪੀਲੋਜੀਦੁਣਮਰਣਾਪਰਵਾਣੁਹੈ।ਜਨ
 ਮਾਰਣਾਮਾਪਸੰਤੁਮਾਪਣਾਮਰੁਮਾਨੁਮਾਰਦੇਹੈਨਾ
 ਸਾਹੁਹੁਸੇਨੁਬੋਲਿਅਮਾਬੋਲਿਣਿਦੀਜਾਇਨਾਹੀਦੇਅ॥
 ਸਿਆਚੁਪਦੇ।ਤੂਸਰੁਜਾਤਵਾਹੈਤੇਰੇਅਰੇਚੁਪਹੀ
 ਚਾਹੀਦੀਹੈ।ਬਚਨੁਹੋਇਅਮਕਹਿਅਮਾਨੁਹਰੁ
 ਬਚਨੁਹਈਪਰੁਚੁਪਦੇਉਕਾਮਦਿਚਿਹੀਗਰਿਣਾ

੧੬੪

११०६॥ ਸਾਖੀ ਹੋਰੁ ਚਲੀ॥ ਪਉੜੀ ਸਤਾਸਦੀ ਚਲੀ॥
 ਅਹਤਾਸ ਕਰੁ ਮਾਗੈ ਚੜ੍ਹਾਹੈ ਮਾਨਿ ਹਾਲੁ ਨਿਹਾਲਾ॥
 ਬਾਣੀ ਮਾਲੁ ਮਥਰਾ ਦਾਸੁ ਹੈ ਸਪਰਦਾ ਹਾਲਾ ਲੁਗੁ ਲ
 ਲਾ॥ ਹੀਗਾ ਸਹਗੁ ਲੁਗੁ ਮਾਹਰਵੰ ਸਤੁ ਪੇਟ ਹਲਧਰਾ॥
 ਸਾਲਾ॥ ਅਣਦੁ ਮਗਰੀ ਮਹਾਪਰਖੁ ਕੀਤਾ ਮਾਣਕੁ
 ਲਿਕਵ ਲੁਗ ਸਾਲਾ॥ ਨਾਨੈ ਲਟਕਣੁ ਬਿੰਦੁ ਗਉ ਸੇਵਾ
 ਸੰਗਾ ਤਿਪੁਰਣ ਪਾਲਾ॥ ਹਾਂਦਾ ਮਾਲੁ ਮਚੰਦੁ ਹੈ ਸੇ
 ਸਾਰਾ ਤਾਲਟਾਨੁ ਸੁਖਾਲਾ॥ ਜਗਨਾਨੰਦਾ ਸਾਧੁ ਹੈ
 ਰਾਨੁ ਸੁਹਰੁ ਹੈ ਸਾਦੀ ਦੁਲਾ॥ ਗੁਰਗੁਣੀ ਰਤਨਾਦੀ
 ਮਾਲਾ॥ ੨॥ ॥ ਸਾਖੀ ਹੋਰੁ ਚਲੀ॥ ਅਹਤਾਸ ਕਰੁ

ਤੇ ਨਿਹਾਲੁ ਚੜ੍ਹਾ ਦੋਨੋ ਆਗ ਰਹਿ ਦੇਸ ਨਿ ਗੁਰੂ ਅ ੧੬੫
 ਰਜਨ ਜੀ ਦੀ ਸਰਨ ਆਏ ਤੇ ਅਰਦਾਸ ਕੀਤੀ ਜੁ ਕਰ
 ਅਕਾਂਢੀ ਕਹਿ ਦੇਹੈ ਨਿ ਕਰ ਮਾਯੁ ਕੀ ਤੇ ਬਿਨਾ ਨਿ
 ਤ ਕਰ ਮਗਾਇਨੀ ਤੁਰ ਪਨੁ ਆਇ ਕਤੇ ਨਿ ਮਿਤੁ
 ਕਰ ਮਾਪਿਨੁ ਪਤਲ ਦਸਗਾ ਕੁ ਸਗਾ ਧਖਿ ਮਾਹ ਕੀ
 ਤੇ ਬਿਨੁ ਗਤਿ ਨ ਹੀ ਤੇ ਗਿਆਨੀ ਕਹਿ ਦੇਹੈ ਨਿ ਜੈ
 ਸਾਸਰੀ ਰੁ ਅਨਿਤ ਹੈ ਤੇ ਸੇ ਕਰ ਮਾਮਨਿ ਤ ਹੈ ਨਿ
 ਗਿਆਨੀ ਹੀ ਕਰਿ ਗਤਿ ਹੈ ਤਾਂ ਅਸੀ ਕੋ ਨਾ ਸੀ
 ਕ੍ਰਿ ਮਾਕਰੀਏ ਤਾਂ ਬਰਨੁ ਹੈ ਇਅਾ ਜੈ ਸੇਦੁ
 ਰਾਸੀ ਮਾਜਹਾ ਜਾਂਦਿ ਰਿ ਸੇਦਾ ਕਰਵਾਇ ਦੇਦਾ

ਚੈ। ਤੈਸੇ ਮਹਾਰਾਜ ਦਾ ਨਾਮ ਦੁਬਾਸੀਆ ਹੈ। ਨਾਲੇ ਕਰ
ਮਾਦਾ ਲਿਆ ਥੀ ਗਤਿ ਕਰ ਦੇ ਦਾ ਹੈ। ਨਾਲੇ ਗਿਆ।
ਨਦਾ ਲਿਓ ਥੀ ਗਤਿ ਕਰ ਦੇ ਦਾ ਹੈ। ਗਿਆ ਮਾਨੁ ਵਾਲੇ
ਕਾਇਆ ਮਾਨੁ ਤ੍ਰਿਕੁ ਕਰ ਦੇ ਤਾ ਹੈ। ਕਰਮਾਦਾ ਲਿਅਮ
ਕੇ ਨਿਹਕਾ ਅਕਰਮਾ ਪਾਪਤਿ ਕਰ ਤਾ ਹੈ। ਪ੍ਰਥਮੇ ਮ
ਗਿਆ ਮਾਨ ਕਾਲ ਸੁਭ ਕਰਮ ਨਿਹਕਾ ਅਕੀਤੇ ਅੰ
ਤਰ ਕਰਨ ਸੁਧ ਹੋ ਤੇ ਹੈ ਨਾ। ਸੁਸਾਵਾ ਹਰੁ ਕੂਕੇ ਨਾਮ
ਕਾ ਜਾਪ ਕਰਨਾ ॥ ੧੦ ॥ ਸਾਧਿ ਹਿਰੁ ਚੁਲੀ। ਭਾਈ
ਗਨੀ ਮਲੁ ਤੇ ਭਾਈ ਮਥੁਗਾਣਾ ਸੁਦ ਦੇਖੀ ਨਿਦੀ
ਕਿਤ ਕਰ ਲਿਆ ਓਦੇ ਹੋ ਸਨਿ। ਤੇ ਪਰਵਾਰ ਵਾਲੇ

ਪੁਤ੍ਰ ਇਸਤ੍ਰੀ ਉਨਕੀ ਸੇਵਾ ਟਹਲ ਕਰਨ ਨਗਦੁਕਾ ॥੧੮॥
 ਵਨਿ। ਤਾਂਓਨਾ ਨੇਕਾਰਿ ਆਜ਼ੈ ਸੇਅਸਾਨੀ ਟਹਲ
 ਸੇਵਾ ਕਰਨੇ ਹੋਏ ਤੇ ਅਸੀ ਪਾਸਨਾ ਹੋਵੀਏ। ਤੁਹਿ
 ਖਾਦੀ ਟਹਲਿ ਕਰਨੀ। ਤੇਰੁ ਸੀਤੈ ਅਸੀ ਭੂਿ ਸਭੇ
 ਸਿਖਾਦੀ ਟਹਲਿ ਸੇਵਾ ਕਾਰਿ ਆਕਰੀਏ। ਸਿਖਾ
 ਦੀ ਪਸੰਨ ਤਾਲਈਏ। ਤੁਥਾ ਆਇਆ ਸਿਖਾਂ ਦੀ
 ਬਹੁਤੁ ਟਹਲਿ ਕਰਿ ਆਕਰਨਿ। ਸਾਹਿਬ ਖੰਜਦੀਪ
 ਤਸਾਹੀ ਦੇਹ ਜੁਗਓਨਾ ਦੀ ਸਾਖਰ ਲੀ। ਤੁਝੇ ਹੁਹ
 ਜੂਰਾ ਆਏ। ਬੰਨੀ ਸਾਹਿਬ ਦੀ ਖੁਸੀ ਹੋਈ। ਏ ਸੇਕ
 ਰਓਨਾ ਵਕਲਿ ਆਵਹੋਇਆ ॥੧੯॥ ਸਾਖੀ

ਹੋਰੁ ਰਲੀ। ਭੁਈਰੀਗਾ ਸਹਿਗਲੁ ਬਡਾ ਸੁਰਮਾ
 ਹੋਸੀ। ਭੁਭੁ ਅਰਜਨਜੀਟੀ ਸਰਨਿ ਮਾਇਆ।
 ਭਾਂਬਚਨੁ ਹੋਇਆ। ਭੁਸ਼ੀ ਮਲੇ ਛੁਟੀ ਡਾਕ
 ਰੀ ਕਿਰਦੇ ਹੋ। ਭੁਸ਼ੀ ਹਰਿਗੋਬਿੰਦ ਜੀ ਦੇ ਪਾ
 ਸਗਹਿ ਮਾਕਰੋ। ਭੁਸ਼ੀ ਪਤ ਪਾਲਾ ਕੀ ਕਿਰਨ
 ਗੋਤੇ ਨਾ। ਭੇਗਿਆ ਨ ਕੀ ਭੁਸ਼ਾਨੁ ਪਾਪ ਤਿਹੋ ਦੇ ਗਾ
 ਨਾ ਲੇ ਦੀ ਨਾ ਦਿਖੇ ਭੁਸ਼ਾਨੁ ਮੁਖ ਉਜਲਾ ਹੋ ਦੇ ਗਾ
 ਨਾ ਲੇ ਕੁਨੀਆ ਕੇ ਕਾਰਜ ਪੁਰੋ ਹੋਵ ਨਿਰੋ। ਭਾਂਸ
 ਹਿ ਬਛਿਟੀ ਪਾਤਸਾਹੀ ਦੇ ਪਾਸ ਹੀ ਗਾ ਸਹਿਗ
 ਲੁ ਰਹਿਆ। ਭੇਜੁ ਪਾਵੇ ਸਮੇ ਸਨ ਮੁਖ ਰਹੇ। ਭੇ

ਸੇਕਾ ਰਿਓ ਸਨਾ ਕਲਿਆਣੁ ਹੋਇਆ ॥ ੧੦੬ ॥ ੧੬੭
 ਸਾਖੀ ਹੋਰੁ ਲੀ। ਹਰਦੀ ਸਤੁ ਪਾਧਰਮ ਸਾਲ
 ਦੀਟਹਲ ਕਰਣਾ ਸੀ। ਜੇ ਸਿਖੁ ਖਾਯਾ ਏਉ ਸਿ
 ਨੁਪਸਾਨੁ ਖਦਾ ਦੇ। ਜੇ ਬਕਾਯਾ ਏਉ ਸਦੇ ਗਰਮ
 ਪਾਣੀ ਨਾਲ ਪੈਰ ਧੋਵੈ। ਹਰਗਛੁ ਕਾਵੇਰਾ ਤਨੁ ਉ
 ਪਰਿਬੂਰੇ ਪਾਇ ਦੇਵੈ। ਪਾਣੀ ਗਰਮੁ ਕਰਕੈ ਇਸ
 ਨਾਨੁ ਪਛੁਲੀ ਗਛੁ ਕਰਾਏ। ਭੇਅੰ ਮਿਤ ਦੇਲੇ
 ਗੰਥ ਜੀਵੀ ਬਾਣੀ ਪੜ੍ਹੈ। ਭੇਤੀ ਸਰੇ ਪਹਿਰਾ ਏਰਿ
 ਰਣਾ ਸਜੀਵੀ ਬਾਣੀ ਪੜ੍ਹੈ। ਤਾਂ ਸਿਖਾਂ ਨੇ ਕਹਿਆ ॥
 ਜੇ ਸਾਹਿਬ ਗੰਥ ਜੀਵੀ ਮਿਛਾਵਾ ਕੀਤੀ ਹੋ। ਹੋਰੁ

ਬਾਣੀਆ ਥੰਦੁ ਕੀਤੀਆ ਹੋਨਾ ਤਾਂ ਸਿਨੇ ਸਾਹਿਬ
 ਤੇ ਮਠ ਦਾ ਸੁਕੀਤੀ ਜੋ ਜੀਭਾਈ ਗੁਰਦਾਸ ਜੀ
 ਦੀ ਬਾਣੀ ਪਾਨ੍ਹਿਆ ਕਰੀਏ ਕਿਨਾ ਪਾਨ੍ਹਿਆ ਮੇਂ ਤਾਂ ਬ
 ਚਨੁ ਹੋਇਆ ਜੋ ਮਰਿਗਿਆਨੀਆ ਨੇ ਸਰੀਕਾ
 ਕਰਿ ਕੇ ਬਾਣੀਆਂ ਉਚਾਰੀਆ ਹੋਨਿ ਤੇ ਗੁਰੂ ਕੇ ਸ
 ਬ ਦੁਟੀ ਛਾਇਆ ਨਹੀ ਲੀਤੀ। ਥੰ ਸ ਬਾਣੀ ਨੁ ਦ
 ਰਜੀਆ ਹੋ। ਤੇ ਗੁਾਈ ਜੀ ਦੀ ਬਾਣੀਆ ਨੇ ਸਬ
 ਦੁਟੀ ਕਾ ਹੋ। ਤੇ ਸਿਖੀ ਪਾਪ ਤਿਹੰਦੀ ਹੋ। ਸੋਈ
 ਸਰਦਾਰਿ ਦਾ ਵੇਦ ਹੋਨਿ। ਤੇ ਗੁਰਦਾਸ ਬਦੁ ਹੋ।
 ਜੋ ਸਿਖ ਦਾਰਿ ਦਾ ਸਬਦ ਨਾ ਲਾਇਆ ਹੋਇ।

ਚੋਟੀ ॥ ਬਿਸਕਓਹੁ ਬਚਨੁ ਪਨ੍ਨਾ ॥ ੧੧੦ ॥ ਸਾਖੀ ੧੬੮
ਹੋਰੁ ਲਈ ॥ ਯੁਗਰੀ ਮਣਦੁ ਮਹਾਂ ਪੁਰਖੁ ਸੀਆ ਤੁਮ
ਗਿਆਨੀ ਸ੍ਰੀ ਰੇਗਾਈ ਕਾਲਿਆਣਾ ॥ ਤੇ ਨਾਨੈ ਤੇਲ
ਟਕਣੁ ਜਾਤੁ ਥੀ ਦਰਾਉ ਤੇ ਆਲਮ ਚੰਦੁ ਹਾਛਾ ਤੇ
ਸੈਸਾਗਤਾ ਲਵਾਨੁ ਜਗਿਆਸੀ ਹੋਸਤਿ ॥ ਚੁਰੂ ਅ
ਜਨਜੀਵੀ ਸਰਨ ਆਏ ॥ ਤੇ ਕਹਿ ਆਗਰੀ ਬਨਵਾ
ਜਾ ਅਸਾਨੁ ਓਧਾਰੁ ਕੀਚੈ ॥ ਭਾਬਨੁ ਹੋਇਆ ਸ
ਬਦਨਾ ਅਭਿਆਸੁ ਕਰਣਾ ॥ ਤੇ ਸਿਖਾਂ ਸਾਧਾਈ
ਸੇਵਾ ਕਰਣੀ ॥ ਭਾਂਝ ਨਾ ਕਹਿ ਆਗਰੀ ਬਨਵਾ ਜਨਿ
ਸਸਮੇ ਅਸੀ ਸਬਦੁ ਸੁਣਦੇ ਹਾਂ ॥ ਤਿਸ ਸਮੇ ਭਾਂਝ

ਨੀਵਾਰਹਿਦਾਹੈ॥ ਸਿਸਸਸਮੇਵਿਉਹਾਰਵਿਚਿਪਉ
 ਵੇਹਾਂ॥ ਸਿਸਸਸਮੇਕੁਲਜਾਦਾਹੈ॥ ਤੁਧੁਕੁਲੁਹੈ
 ਮਾ॥ ਮਾਜੇਤੁਸਾਨੁ॥ ਮਭਿਅਸੁਦਿਨੁਨਹੀਹੈ
 ਹਿਅਮਾ॥ ਹਿਉਹੁਵਿਉਹਾਰਵਾਤੇਦੁਰਮਤਿਦਾਮ
 ਭਿਅਸਾ॥ ਬਹੁਤਿਅਜਨਮਾਦਾਚਲਿਅਮਾ
 ਹਿਅਹੈ॥ ਤੇਸਬਟਬਾਣੀਦਾਮਭਿਅਸਾਏਸ
 ਜਨਮਪਾਇਅਹੈ॥ ਪਰਉਪਤੀਦੇਹਮਭਿਅਨ
 ਦਾਮਭਿਅਸਾਸੁਦਣਨਿਰਦੇਦੁਆਰੇ॥ ਮਇ
 ਹੁੰਦਾਦਿਨੁਹੈਉਗਾਇਅਹੈ॥ ਤੇਏਹਭੀਅਤ
 ਮਗਿਅਨੁਦਾਮਭਿਅਸਾਨਿਤਸੁਦਣਦੁਆਰੇ॥

ਦਿਨ੍ਹੋਂ ਦੇ ਗਾ ॥ ਤਾਂ ਏਹ ਸਦਾ ਅਭਿਆਸ ਦਿਨ੍ਹੋਂ ॥ ੧੬੬
 ਦਿਅਾ ਭਿੰਦਿਅੁ ਭਿੰਦਿਅੁ ਸੁਦਿ ਸਮਠਣਹੋ ਇਜਾਦੈ
 ਗਾ ॥ ਯੈ ਸੇ ਨਦੀ ਦਾ ਪਰਵਾਹੁ ਜਿਓ ਧਰ ਪਾਈ ਦਾਹੈ ॥ ਹੋ
 ਤਾਂ ਪਿਥ ਮੇਰਿ ਗਾਅ ਨਰੂਪੀ ਬੰਨ੍ਹ ਦਿਨ੍ਹ ਕੀ ਠਾਠੇ ਮਨ
 ਜੋਨੀ ਦਾ ਟਕੀਤਾ ਚਾਹੀ ਦਾਹੈ ॥ ਤਾਂ ਪਰਵਾਹੁ ਪਇਅੁ ॥
 ਹੋਇਅਾ ਟੇ ਭਿੰਤ ਨੁ ਕੋਈ ਨਹੀ ਰਹਿਣਾ ॥ ਤਾਂ ਭਿੰ
 ਨਾ ਦਾ ਅਭਿਆਸੁ ਦਾ ਅਛੇਰਿ ਲਾਅਣਹੋ ਇਅਾ
 ॥ ਤੇ ਖਰਾਬੀ ਨੁ ਗਿਅਾ ਨੁ ਦਿਨ੍ਹੋਂ ਹੋਇਅਾ ਜੋ ਰਨਾ
 ਨੁਓ ਪਾਸਾ ਦਿਨ੍ਹੋਂ ਹੋਈ ॥ ੧੧੧ ॥ ਸਾਖੀ ਹੋਰੁ ਚ
 ਲੀ ॥ ਭਾਈ ਜਗਨਾ ਤੇ ਭਾਈ ਨੰਦਾ ਤੇ ਭਾਈ ਭਾਨੁ ਸੁਹ

ਨੂਹੁਰੁ ਅਰਜਨਜੀਟੀ ਸਰਨੁ ਆਏ॥ ਅਸੀ ਇੰਦੁ
 ਅਮਰੁ ਕਰੇ ਪਾਣ ਨੂਹੀ ਰੋਕ ਕੇ ਭਜਨੁ ਕਰ ਦੇਹਾਂ॥
 ਪਰੁਟੁ ਰਿਕੇਈ ਪਦਾਰ ਭੁਇਸਟਿ ਆਵਦਾਹੈ॥
 ਤਾਂ ਅਸਾਗੁ ਅਨੁਚਲਿ ਜਾਵਾਹੈ॥ ਬਚਨੁ ਹੋਇਅੰ॥
 ਅਨੇਨਾ ਸਰੇਵਾ ਸਨਾਖੇ ਤੇਤੁ ਰਿਅਨੁ ਤਿਨਾਹੀ॥
 ਟੀਏ ਕੁਨੀ ਸਾਧਨ ਕਰੇ॥ ਜੈ ਸੇ ਸੇ ਦਰਦਾ ਛਕਾ
 ਪਵੀਤਾਹੈ ਤਾਂ ਛਲੁੰਦਾਹੈ॥ ਤੇ ਸੇ ਤਿਨਾਹੀਗੁ
 ਦਾਦਾ ਅਭਿਅਸੁ ਕਰੇਗਾ॥ ਤੁਤੁ ਸਾਗੁ ਅਨੁ
 ਚਲੇਵਾਨੁ ਨਹੈਵੇਗਾ॥ ਤੁਥਨਾ ਬੇਨਤਿ ਕੀਤੀ ਜੋਜੀ
 ਅਮਾਸਾਨੁ ਰਿਪਾਕਾਰਿ ਕੇਵਚਨੁ ਕੀਚੈ॥ ਤੁਥ

ਰਨਹੋਇਆਮਨੋਨਾਸਪਾਦਾਦੋਰਕਦਕਰਹੁੰਦਾ ॥੨੦॥
ਹੋਆਪਾਦਮਨਦਾਪੈਨ੍ਹਾਹੋਨ੍ਹਿਆਪਾਦਾਨੁਤਿਕੁਟੀਵਿ
ਥੋਰਕਰਥੋਰੋਗਾਭਾਂਅਨੋਨਾਸਹੋਦੋਗਾਤੇਵਾਸਨਾਥੇਜਗ
ਤਿਦੇਤੂਠਜਾਦਨਿਕਰਹੁੰਦੀਹੋ। ਤੇਜਗਤਿਦੇਪ
ਦਾਰਥਤੂਠੇਅਗਤਿਸਨਾਨ੍ਹਿਆਈਤੂਠੇਜਾਣਿਦੇਥੇ
ਨਿਭਾਂਦਾਸਨਾਥੇਹੁੰਦੀਹੋ। ਭੇਤੁਗਿਆਨੁਦੇਦਾਂਤਿ
ਦੇਅਭਿਆਸਕਰਿਹੁੰਦਾਹੋ। ਭਾਸਬਦੁਸਭੁਦੇ
ਦਾਂਤਿਦਾਸਾਰੁਹੋ। ਜੇਸਬਦਦਾਅਭਿਆਸਕਰੀਦਾ
ਹੋ। ਭਾਂਤੁਗਿਆਨੁਤਿਕੁਹੁੰਦਾਹੋ। ਭੇਪਰਸਪਰਤਿਨੇ
ਆਪਵਿਸਿਸਹਾਇਕਹੋਨਾ। ਜੇਅਨੋਨਾਸਤੇਵਾ ॥

ਸਨਾਖੇਹੀਦੀਹੋ। ਤੇਵਾਸਨਾਖੇਤੇਅਨੇਨਾਸਹੀਦਾਹੋ।
 ਤੇਤਤੁਰਿਅਨਾਤੁਦਾਸਨਾਖੇਤੇਅਨੇਨਾਸਦੇਨੇਹੀਦੇ
 ਹੋਨ। ਜੇਸੇਕੇਈਹਿਲੀਦੇਰਜੇਪਾਸੇਇਕੁਸਿਰੰ
 ਦਾਸੁਖੇਦਾਹੁ। ਤੇਇਕੁਲਹੋਰਦਾਸੁਖੇਦਾਹੁ।
 ਤੇਇਕੁਕਾਬਲਦਾਸੁਖੇਦਾਕੁਤੁਰੇ। ਤੇਤਿਨਾਨੁਹਿ
 ਰਾਜੇਦੀਆਗਿਆਹੋਦੇਜੇਇਕਠੇਹੋਇਕੇਪਹਿ
 ਲੇਸਿਰੰਦਦਾਠਾਏਤਕਫ਼ਾਕਰਿਜਾਵਦਾ। ਤੇਥ
 ਹੁੰਦੇਲਹੋਰਦਾਠਾਏਤਕਫ਼ਾਕਰਦਾ। ਤੇਥਹੁੰਦੇ
 ਕਾਬਲਦਾਠਾਏਤਕਫ਼ਾਕਰਦਾ। ਜੇਮੁਦਈਤੁਸ
 ਠੇਜਥਰਹੇਨ। ਇਕਸਾਇਕਸਤੇਜਿਤੇਨਹੀਜਾਵੇ॥

ਤੇ ਸੇ ਅਗਿਆਨ ਜੋ ਸਾ ਵੇਰੀ ਹੋਤੇ ਮਨੇ ਨਾ ਸਤੇ ਵਾ
 ਸਨਾਖੇ। ਤੇਤੁ ਗਿਆਨੁ ਤਿਨੇ ਅਭਿਆਸ ਹੋਵ
 ਨਿਤੁ ਉਅਗਿਆਨ ਨ ਸਟੁ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਸਾਸ ਸਾਸ
 ਵਾਹ ਗੁਰੂ ਪਣਾ। ਤੇ ਸਬਦੁ ਵਾਅਭਿਆਸੁ ਕਰ
 ਨਾ। ਤੇਜਗਤਿ ਨੂਰੁ ਫਜਾਨਦਾ॥੧੧੨॥ ਸਾਖਿ
 ਰਚਲੀ॥ ਪਉੜੀ ਅਠਵੀਸ ਵੀਚਲੀ॥ ਸੀਗਾ
 ਰੂਜੈ ਤਾਭਲਾ ਸੁਰਬੀਰ ਮਨਿ ਪਰਉਪਕਾਰਾ॥ ਜੈ
 ਤਾਨੀਦਾ ਜਾਣੀਐ ਪਰਖੁ ਪਿਰਾਗਾ ਸਬਦਿ ਮਧਾ
 ਰਾ॥ ਤਿਲਕੁ ਤਿਲੋਕਾ ਪਾਛਾ ਸਾਧ ਸੀਗਤਿ ਸੇਵਾ
 ਹਿਰਕਾਰਾ॥ ਤੇਤੁ ਅਹਤੁ ਅਹਾ ਪਰਖੁ ਗੁਰਮੁਖਿ

ਸਖਟੁ ਲੁਸਬੁ ਪਿਆਰਾ ਸੁਨੀਆ ਸਾਈਦਾ
 ਸੁਹੈ ਸੁਭਕੁ ਲੁਹੀ ਰੇ ਲਾਲਾ ਅਪਾਰਾ ਅਲਕੁ ਪੈ
 ਨ੍ਹਾਹੈ ਕੋਹ ਲੀਟਰਗ ਹੁਭੰਗਾਰੀ ਅਤਿਭਾਗਾ ਅਮੀ
 ਅੰਜਮਾਲੁ ਨਿਹਾਲੁ ਹੋਭਗਤੁ ਭਗਤੁ ਕਮਾਵੈ ਕਰ
 ਪੁਰਾਗੁ ਪੁਰਾਵਰਤਾਰਾ ॥੨੨॥ ਸਾਖੀ ਹੋਰੁ ਚਲੀ ॥
 ਭਾਈ ਸੀਗਾਰੁ ਤੇ ਭਾਈ ਜੋਤੁ ਹੋ ਸਨਿ ਵਡੇ ਸੁਰਬੀ
 ਰਤੇ ਪਰਉ ਪਕਾਰੀ ॥ ਸਾਹਿਬੁ ਛੁਟੀ ਪਾਤੁ ਸਾਹੀਰੇ
 ਪਾਸ ਸਾਹਿਬ ਸੈ ਪੈ ਬਚਨੁ ਹੋਇਆ ॥ ਅਸਾ ਜੇਸ
 ਸਭੁ ਪਕਣੈ ਹੋ ਨਿਭੇ ਗੁਰੁ ਹਰਿਗੋਬਿੰਦੁ ਦਾਸਰੂ
 ਪਧਾਰੁ ਰਕਰਿ ਪਕਣੈ ਹੋ ਨਿ ॥ ਸਮਾਕਲ ਜੁਗਾਦ ॥

ਵਰਤਣਾਹੈ॥ ਸਸਕਾਰੀਵਿਦਿਆਕਰਿਮੀਰ
 ਦੀਮੀਰੀਖਿਚਲੇਈਹੈ॥ ਤੇਸਬਦਦੀਪੀਤਸ
 ਅਕਰਿਪੀਰਦੀਪੀਰੀਲੇਲੇਈਹੈ॥ ਤੁਸਾ
 ਛੁਟੀਪਾਤਸਾਹੀਦੇਯੁਗਰਹਿਣਾ॥ ਇਕਰ
 ਜਿਅਦਾਦੁਕੁਈਖਾਦਾਹੈ॥ ਚਨਾਨਾਮਪ
 ਦਾਸਰੀਰੁਸੇਪਦਾਹੈ॥ ਤੇਤੁਸਾਨੁਸਾਬਹੀਮੁਕ
 ਤਿਸਾਬਹੀਜੁਗਤਿਜੀਵਣਮੁਕਤਿਨੁਪਾਪਤਿਰੋਵੇ
 ਗਾਭਾਛਨਾਨੇਕਹਿਅਮਸਾਨੁਜੋਗੀਪਾਗਾਇਤਾ
 ਹੈ॥ ਤੇਇਕਰਤੀਅਇਤਾਬੇਵਿਚਿਪਾਈਏਤਾਮ
 ਇਸੁਇਨਾਹੈਇਜਾਦਾਹੈ॥ ਜੇਇਕਚਾਵਲੁਭ

202

ਰਕੋਈਅਨੁਖਖਾਵੈਤੋਸਦਾਮਇਦੀਓਸਨੁਖਧਿਅੰ
 ਰੇਈਹੋਆਮਰੂਹਸਤੀਕਾਬਲੁਉਸਕੋਪਾਸਹੋਵੈ
 ਸੁੰਬਚਨੁਹੋਇਆਮਰੂਹਰਿਰੋਗਾਬੰਦਜੀਦੇਪਾ
 ਸਤੁਮਲੇਜਾਵੈ। ਜਾਬਿਸਾਹਿਬਛਿਵੀਪਾਤੁਸਾ
 ਹੀਦੇਹਜੁਰਲੇਗਾਏ। ਸੁੰਬਚਨੁਹੋਇਆਮਰੂਹ
 ਨੇਮਨਰੂਪੀਪਾਠਾਆਰਿਆਹੋਓਨਕੀਮਲੇਰਪਾਠੇ
 ਸਾਬਕਿਅਪਾਰੋਜਨਹੈ। ਆਰਿਅਪਾਰਾਤੁ
 ਬੇਨੁਸੁਦਰਨਕਰਦਾਹੈ। ਸੇਅਨੁਆਰਿਅਜੀਨੁ
 ਪਰਮੇਸਰੁਕਰਦਾਹੈ। ਪਰੁਤੁਸਾਡੀਸਰਧਾਕੁਰਿ
 ਕੇਇਕੁਚਾਵਲੁਲੇਦੇਹੈ। ਸੁੰਬਚਨੁਹੋਇਆਮਰੂਹ

ਦਲੁ ਵਿਚੋ ਪਾਨ ਉਤੇ ਪਾਇ ਕੇ ਭੋਜਨ ਕੀਤਾ ॥ ੪

੨੦੩

ਹਿੰਦਾ ਬਿਲੁ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਸਰ ਵਿਚਿ ਨ੍ਰਾਇਣ ਹਿੰ

ਤਾ ॥ ਓਨ ਕੇ ਭਾਈ ਆਪਣੇ ਪਾਸ ਗਏ ॥ ੧

੧੩ ॥ ਸਾਖੀ ਹੋਰ ਚਲੀ ॥ ਭਾਈ ਜੋਤਾ ਭੋਭਾਈ

ਨਿਦਾ ਭੋਭਾਈ ਪਿਰਾਗਾ ॥ ਪੰਜਿ ਦੀ ਪਾਤੁ ਸਾਹੀ

ਦੇ ਹਜ਼ੂਰ ਆਏ ॥ ਤੇ ਅਰਦਾਸ ਕੀਤੀ ਜੀਅ

ਸਾਨੂੰ ਕੋਈ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਪਾਏ ॥ ਸੁਣੇਈ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਅਸਾ

ਨੂਟੇ ਰਿਕਰਤ ਕਰਨਾ ਕੁਝ ਨਾ ਰਹੈ ॥ ਤਾਂ ਬੰਦ

ਨ ਹੋਇਆ ॥ ਇੰਦੀ ਆਨੂ ਸੰਕੋਚ ਕੇਤੁ ਸਾਸਦ ॥

ਸਸਦਾ ਸਦਾ ਹਰੁ ਕੁਝ ਭਜਨ ਕਰਨਾ ॥ ਤੇ ਜਿਸ

ਸਮੇਬਿਰਥਾਹਰਾ ਆਵੇ ਤਿਸ ਸਮੇਸ ਬਦਦੁ
ਪਰਚਾਵੀਚਾਰੁ ਕਰਨਾ ॥ ਭਾਂਓਹੁ ਏਸੇ ਪ੍ਰਕਾਰੁ
ਗੋਵਰਤ ਲੁਭਾ ਬਹੁ ਮਣਾ ਨੇਓਨਾ ਨੁਕਾਹਿ ॥
ਸੁਸਾਨਿਤਨ ਮਿਤੁ ਕਰਾ ਅਛੁ ਨੁਕਿ ਤੇਹੋ ਨਿਤੁ ਸੀ
ਬਿਸਾਇ ਹੋਏਹੋ ॥ ਭਾਂਓਨਾ ਸਿਖਾ ਕਹਿ ॥
ਯੋ ਅਸਾਨੁ ਪੰਡਤਾ ਨੇਕਾਹਿ ॥ ਆਹੋ ॥ ਕੇਜਿ ਸਦੇ
ਪਰਿਸੁਤ ਕਰੇ ਮਿਰਤੁ ਕਹਿ ॥ ਆਹੋ ॥ ਓਸ ਦੇ ਕਰਮ
ਲੇਖੇ ਨਹੀ ਪਉਦੇ ॥ ਯੋਜਿ ਸਦਿ ਨ ਦੇ ਅਸੀਸ ਤਿ
ਗੁਰਾਨੁ ਮਿਲੇਹਾ ॥ ਯੋ ਅਗਿਆਨੁ ਜੇਹਾ ਪਿਤਾ ॥
ਸਾਡਾ ਮਿਰਤੁ ਹੋਇ ॥ ਆਹੋ ॥ ਭੋਗਿਆਨੁ ਸਾਡਾ ॥

ਪਤਾ ਅਸਰੇ ਪਰਜਨ ਮਿਆਰੇ। ਤਾਂ ਅਸੀ ਕਰਮ ॥ ੨੦੪ ॥
 ਇਸਦਾ ਸਤੇ ਨਹੀ ਕਰਦੇ। ਭੰਨਾ ਕਹਿ ਆਸੁ ਤਕੁ
 ਤਾ ਬੰਨੇ ਦਿਨ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਤਾਂ ਭੰਨਾ ਕਹਿ ਆਜੇ ਸਤਿ
 ਗੁਰਮਾਗਿ ਆਕੀਤੀ ਹੈ। ਜੋ ਸਦਾ ਸਨਾਭੁ ਥੀ ਉ
 ਪਜਤਾ ਹੈ ਸੋ ਜਨਮ ਤਾ ਹੈ। ਜੋ ਸਦਾ ਸਨਾਸਕਾ ਦੁਆ
 ਰਾ ਦੂਰ ਹੋਇ ਜਾਤਾ ਹੈ ਸੋ ਮਰਤਾ ਹੈ। ਤੁਸਾ ਸਦਾ ਸ
 ਸਦਾ ਸਨਾਮਾ ਅਧਾਰੁ ਰਖਣਾ। ਅਸਾ ਨੁਕਰਮਾਂ
 ਦਾ ਸਮਾ ਕੇਈ ਨਹੀ ਹਥਿ ਆਵਦਾ। ਤਾਂ ਤੇ ਥਹ
 ਮਦਮਸਟ ਹੋਇ ਰਹੇ। ॥ ੧੧੪ ॥ ਸਾਖੀ ਰਿਰਚ
 ਲੀ। ਬਾਈ ਤਿਲੇ ਕਾ ਪਾਠ ਕਾ ਤੇ ਬਾਈ ਤੇਤਾ ਮਾਰਿ

ਤਾਗੁਰੂ ਅਰਜਨਜੀ ਦੇ ਹਜ਼ੂਰ ਆਏ ॥ ਤੁਸਾ ਬਚਨੁ ਕੀ
ਤਾਹੈ ਜੋਰਾ ਅਨਾ ਅਦਾ ਜਾ ਪੁਕਰਨਾ ਤੁਸੀ ਨਰਕਨ
ਜਾਵੇਗਾ ॥ ਤੇਥੁ ਹਮਣਿ ਲੋਕ ਕਹੈ ਦੇਹੈ ਨਾ ॥ ਅਸੀ
ਸਭੇ ਜਾ ਪੁਕਰਦੇ ਹਾਂ ਤਾ ਸਾਰਾ ਸੀ ਸਾਰੁ ਨਰਕਨ ਜਾ
ਦੈ ॥ ਤਾ ਨਰਕਾ ਬਰਗਾ ਕਿਉ ਕੀਤੀ ਆਹੈ ਨਾ ॥ ਬਚ
ਨੁ ਹੋਇਆ ॥ ਸੁਪਦੇ ਤਾ ਸਭੇ ਹੋ ਨ ਪਰਗੁਰਾ ਦੇ ਅੰ
ਲੇਖਿ ਨਾਮੁ ਇਕਾ ਗਰਬੀ ਨਹੀ ਹੁੰਦਾ ਹੋਏ ਪਤੀ ਤੁਭੀ
ਨਹੀ ਹੁੰਦੀ ਅਤੇ ਅਨਦੇ ਇਕਾ ਗਰਬੇ ਪਤੀ ਤੁਭੀ ਨਾ ਕ
ਲਿਆ ਦੁਨਹੀ ॥ ਤਾਂ ਓਨਾ ਨੁਤੁ ਸਾਕਾ ਹਿਣਾ ਜੋਥਾ
ਬੇਨੁਜੀ ॥ ਤੇ ਅਰਦਾਨੇ ਨੁਕਾਨੁ ਕਾ ਬਲੇਗਾ ਇਆ

ਹੈ॥ ਤੇ ਮਰਦਾਨੇ ਨੂ ਤੇ ਲਵੇ ਤ ਪਤ ਕਰ੍ਹਾ ਹੋ ਵਿਚਿ ਪਾ ॥ ੨੦੫
 ਵਲ ਲਗਾ॥ ਤੁ ਮਰਦਾਨੇ ਕਹਿ ਆਜੀ ਬਾਬਾ
 ਜੀਏ ਸੇਵਾ ਸਤੇ ਮੇ ਨੂ ਨਾਲ ਰਖਿ ਆਸੀ॥ ਜੋ ਕਰ੍ਹਾ
 ਹੋ ਵਿਚਿ ਤਲ ਦਾਇਦਾ ਹੈ॥ ਤਾਂ ਬਰਨੁ ਹੋਇ ਆ
 ਮਰਦਾਨਿ ਆ ਕਰ੍ਹਾ ਹੋ ਵਿਚਿ ਹ ਬੁਧਾ ਲੁਦਾ ਹੁ
 ਰੁ ਆਖ ਕੇ॥ ਸਬਦਾ ਹੁ ਰੁ ਕਹਿ ਕੇ ਮਰਦਾਨੇ ਹੁ
 ਪਾਇ ਆ॥ ਤਾਂ ਤੇਲੁ ਠੰਦੁ ਹੋਇ ਗਾਇ ਆ ਰਾਖ ਸੁਰ
 ਰਨੀ॥ ਆਇ ਲਗਾ॥ ਤਾਂ ਤੁ ਪਤ ਕਰ੍ਹਾ ਹੋ ਵਿਚਿ ਰਾਮ
 ਨਾਮ ਕਹਿ ਕੇ ਤੁ ਸੀਭੀ ਤੇ॥ ਮਸੀਭੀ ਹੁ ਧਾਈ ਮੇ॥
 ਤਾਂ ਓਹੁ ਸੀਕ ਮਾਨ ਹੋਏ॥ ਤੁ ਪਤ ਕਰ੍ਹਾ ਹੁ ਬੁਝਿ ਗਾਇ

ਆਗੁ ਰਸੀਤੁ ਲਨਾ ਮੁਦੀ ਮਾਭ ਬਚਨੁ ਹੋਇ ਮਾਭ
 ਜਗਤਿ ਦਿਤਿ ਤਿਸਨਾ ਦਾ ਕਰਨੁ ਹਾਤ ਪਤੁ ਹੋਇ ਗੁਰ
 ਮੁਖਾਨੁ ਮਿਲ ਕੇ ਤੇਨਾ ਅਪ ਕੇ ਸਰੁ ਤਿਸਨਾ ਨਿਵ
 ਰਤੁ ਹੋਇ ਹੋਇ ॥ ੧੧੫ ॥ ਸਾਧੀ ਹੋਇ ਚਲੀ ॥ ਗੁਰੂ
 ਸਾਧੀ ਦਾ ਬੁਝਨੀ ਮਾਭ ਸਰੁ ਕੁਲ ਕੁਟੰਬ ਸਮੇਤ
 ਸਿਖਾਈ ਸੇਵਾ ਕਰਦਾ ਸੀ ॥ ਗੁਰੂ ਅਰਜਨ ਜੀ
 ਦੇ ਹਜ਼ੂਰ ਅਰਦਾਸ ਕੀਤੀ ॥ ਜੈ ਜੀ ਸਬਦੁ ਸੁ
 ਦਨੇ ਦੇ ਸਮੇ ਮੇਰਾ ਮਨੁ ਠਹਿਰਦਾ ਨਹੀ ॥ ਤੇਰੇ ਸਾ
 ਰਾ ਬਚਨੁ ਹੋਇ ਜੋ ਇਕਾਗਰ ਮਨੁ ਕਰ ਕੇ ਸਬਦੁ ਸੁ
 ਦਨਾ ਪਛਨਾ ॥ ਗੁਰਾ ਬਚਨੁ ਹੋਇ ਮਾਭ ਅਮਰੇ ਗੁਰੂ

ਅਨਦਾਸਾਖੀਨਹੀਸੇ॥ ਜੇਮਨੁਚਲਦਾਹੈਕੇਨ २੦੬
 ਹੀਚਲਦਾ॥ ਤੇਹੁਦਸਾਧਸੰਗਤਿਦਿਰਿਅਵ
 ਟਕਰਿਕੇਤੇਨੁਸੋਝੀਪਈਹੈ॥ ਜਿਧਰਤੇਗਾਮਨੁਚ
 ਲੇਤਾਂਓਸਟਾਨੁਲੁਅਨਿਤੁਦਿਖਾਇਕੇਤੇਠਰਿਕੇਮ
 ਨਨੁਸਬਦਦਿਚਿਜੇਤੇ॥ ਜਿਦੇਅਨ੍ਹੀਅਲੁਘੋਰੁ
 ਮਾਪਣੀਮਰਜੀਤੇਚਲਦਾਹੈ॥ ਤਾਕਾਰਸਦਰੁਓਸਨੁ
 ਮਗਾਦਿਖਾਇਕੇਤੇਮੇਰੁਲਿਅਵਦੇਹੈਨਾ॥ ਤਾਂਦਾਗਾਂਤੇ
 ਮੇਰੁਦਿਅਮੇਰੁਦਿਅਸੁਧਹੈਇਜਾਦਾਹੈ॥ ਤਾਤੇਤੁਸਾਮ
 ਨੁਮਾਪਣਾਠਰਿਠਰਿਕੇਦਿਚਿਸਬਦਦੇਜੇਨੁਨਾਸੁਧਹੈ
 ਇਜਾਦੇਗਾ॥ ੧੧੬ ॥ ਸਾਖੀਹੋਰੁਚਲੀ॥ ਭਾਈ

ਖਨ੍ਹਕੇਹਲੀਗੁਰੂਅਰਜਨਜੀਦੇਹਚੁਰਤੰਦਾਸੀ
ਤੇਦਚਨਾਣਾਅੰਗਿਆਕਾਰੀਸੀ। ਤੇਪੰਡਤੁ
ਕਾਸੀਥੀਅਣਦਾਇਆਸੀ। ਤੇਕਥਾਵੇਦਾਤ
ਦੀਤੇਉਪਾਸਨਾਦੀਸੁਣਾਇਦਾਸੀ। ਤਾਂਸਾਹਿ
ਬਨੇਹੋਰੁਵੇਦਾਤਦਾਗੀਬਪਾਛਿਆ। ਤਾਂਓਸ
ਆਖਿਆਮੇਕਾਸੀਥੀਆਪਣਾਪੁਣਾਭੇਜ
ਕੇਅਣਿਦਾਇਲੇਦਾਹਾਂ। ਤੇਪੰਡਤਿਆਪਨੁਅ
ਨੰਨਭਗਤਿਕਹਾਵਦਾਸੀ। ਇਕਦਿਨਸਾਹਿ
ਬਬਚਨੁਕੀਤਾ। ਪੰਡਤਿਜੋਸੇਏਹਸਿਧਾਅਨੰਨ
ਭਗਤਿਹੋਨਿ। ਤੇਸੇਹੋਰੁਬੇਟ੍ਹੇਹੋਨਿ। ਤਾਂਪੰਡਤਿਸ

ਇਤੁਬੁਲੀਗਿਣਕੇਲਗਨਾਮਨਾਇਕੇਤੇਗਣੇ ॥ ੨੦੧ ॥
 ਸਨੁਪੁਜਕੇਤੇਸਾਹਿਬਥੀਖਰਚਦਾਸਤੇਪੰਜ
 ਸੇਰੁਪਯਾਇਦਾਇਆਤੇਕਾਸੀਨੁਤੇਰਿ
 ਆਮਾਮਗੇਥੀਸਨੁਪੁਖਗਧਾਮਾਇਆਮਾਤਾਂਏ
 ਹੁਣੇਹਿਮੁਕੁਆਇਆਮਾਤਾਂਸਾਹਿਬਬਚਨੁਕੀਤਾਤੁ
 ਸੀਅਨੰਨੁਕੁਗਤਿਕਹਾਦਵੇਰੇਤੇਗਪੇਦੇਸਗਨ
 ਥੀਮੁਕੁਆਏਹੇ। ਹੁਣਿਸਿਖਾਦੀਅਨੰਨੁਕੁਗ
 ਤਿਦੇਖੇ। ਬਚਨੁਹੋਇਆਕਾਈਸਿਖੇਪਹਿਲਿ
 ਪਾਤਿਸਾਹੀਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀ। ਰਾਜੇਸਿਵਨਾਰੁਦੀ
 ਨਗਰੀਪਾਣਸੰਗਲੀਦਾਗੀਥੁਛੇਠਿਅਏਹੇ

ਨਿ॥ ਕੋਈ ਸਿਖੁ ਥੋਢੇ ਆਵੇ॥ ਤਾਭਾਈ ਪੈ
ਸੁਭਿ ਠਖਰਾਹੇ॥ ਇਸਾ॥ ਤਾਸਾ ਹਿਥ ਰਾਹੁ ਮੁਕ
ਮਦੀ ਹਕੀਕਤ ਲਿਖਾਇਤੀ॥ ਤੇ ਪੰਜ ਪੈਸੇ ਕੋ
ਈ ਸਿਖੁ ਲਇਆ॥ ਇਸਾਸੀ ਅਰਦਾਸਿ॥ ਸੋ
ਓਸ ਨੁਖ ਆਇਤੋ॥ ਤੇ ਓਸੇ ਰਾਹ ਉਠਤੁ ਰਿਅ
ਤਾਂ ਜਾ ਹਿਥ ਰਹਿ॥ ਆਏ ਪੰਡਿਤਿ॥ ਅੰਸੇ ਅਨਿ
ਰਗਤਿ ਹੁੰਦੇ ਹੋਨ॥ ਸੋ ਬਿਤਵਾ ਰਗਹ ਨਿਛੁਤਨ
ਹੀ ਪਛੁਣੇ॥ ਤੇ ਅਰਦਾਸ ਕਰਿ ਕੇ ਰੁਰਦੇ ਹੋਨ॥
ਤਾਂ ਓਥੇ ਪਾਸੀ ਗਈ॥ ਧੀ ਧੀ॥ ਏਨ ਨੁਗਇ
ਆ॥ ਸੀ ਗਈ॥ ਧੀ ਪਦਿ॥ ਨਿਜਾ ਇਕੇ ਪਾਣ

ਸੰਗਲੀ ਦੇ ਸਾਬਹੀ ਭੇਟ ਬਹੁਤੇ ਪਦਾਰਥ ਲਿਆ ੨੦੨
 ਇਅਮ ਗੁਰੂ ਕੀ ਚਰਨੀ ਆਇਲਗਾ ਸਬਰਨੁ ਹੋ
 ਇਅਮ ਭਾਈ ਪੇਨ੍ਹਾ ਤੁ ਮੇਖ ਹੋਇਅਮ ਹੋਂ ਤੇਨ੍ਹਾ
 ਨਿਨੁ ਗਤਿ ਪਾਪਤਿ ਹੋਈ ਹੋਂ ਜਿਸ ਦੇ ਲੇ ਪਾਛ
 ਸੰਗਲੀ ਦਾ ਦੀਤਾ ਸਬੁ ਜੇ ਗਦੀ ਕਲਾ ਲਿਖੀ ਸੀ
 ਸਬਰਨੁ ਹੋਇਅਮ ਕਲਜੁ ਗਿਦਿ ਚਿਜੇ ਗਕਿਸ
 ਧਾਰਣਾ ਹੋਂ ਭਾਪੇ ਥੀ ਪਾਨ੍ਹ ਕੇ ਨਦੀ ਦਿਚਿ ਪਦਾ
 ਹਕਰਿ ਦਿਤੀ ਤੇਅਨਿ ਨੁਗਤਿ ਨਦੀ ਬਾਣੀ ਗਿੰਥ
 ਜੀ ਦਿਚਿ ਲਿਖੀ ਜੋ ਰਿਤੁ ਲਾਇ ਕੇ ਸੁਣੇ ਗਾਥ
 ਸਦਾ ਉਧਾਰੁ ਹੋਵੇਗਾ ਤੇਨ੍ਹਾ ਈ ਪੇਨ੍ਹਾ ਮੇਖ ਹੋਇ

ਅਮਾ॥ ੧੧੧ ॥ ਸਾਖੀ ਹੋ ਕੁਚਲੀ॥ ਭਾਈ ਦਰਗ
ਹਭੰਗੀ ਗੁਰੂ ਹਰਿਗੋਬਿੰਦ ਜੀ ਦੀ ਸਕਲ ਅਇ
ਅਮਾ॥ ਅਰਦਾ ਸਕੀਤੀ ਗਾਰੀ ਬਨਵਾਜ ਕਈ
ਸਿਖ ਸਬਦ ਦੀ ਚਰਚਾ ਕਰਦੇ॥ ਆਪਣੇ ਦਿ
ਬੋਲ ਉਠਦੇ ਹੋ॥ ਬਚਨੁ ਹੋਇ॥ ਚਾਰ
ਪਕਾਰ ਦੀ ਚਰਚਾ ਹੈ॥ ਤੇ ਗੁਰੂ ਕੇ ਸਿਖਾਨੁ ਚਾ
ਹੀਦਾ ਹੈ॥ ਚੁਣੁ ਇ ਪਕਾਰ ਦੀ ਚਰਚਾ ਕਰਨਾ
ਏ॥ ਇ ਪਕਾਰ ਦੀ ਚਰਚਾ ਤਿਆਗਨਾ ਤਾਭਾ
ਈ ਦਰਗ ਹ ਪੁਟਿ॥ ਅਜੀ ਕੋ ਨ ਕੋ ਨ ਚਰਚਾ ਹੈ॥
ਬਚਨੁ ਹੋਇ॥ ਇਕ ਦਾ ਦਰਚਾ ਹੈ॥ ਜੇ

ਮਾਪਨੁ ਨਹੀ ਸਮਝੀ ਨਿਮਤਾ ਫਰਕੇ ਮਾਪ ॥ ੨੦੬ ॥
 ਥੀ ਦੇਸੇ ਖਬੁ ਧਵਾਲੇ ਥੀ ਪਛਕੇ ਰਿਦੇ ਵਿਦਿ
 ਧਾਹੁ ਲੇਣੀ ॥ ਤੇ ਦੁਜੀ ਹੋਤ ਚਰਚਾ ਹੋ ॥ ਜੈ ਮਾ
 ਪਣੀ ਬੁਧ ਦਿਸਿ ॥ ਹੋਵੇ ਸੇਕਾਹਿ ਸੁਣਾਵਣਾ ॥ ਤੇ
 ਦੂਜੇ ਦੀ ਬੁਧ ਦਿਸਿ ॥ ਮਾਵੇ ਨਾ ਪੀਤ ਕਰਿ ਸੁਣਿਓ
 ਵਣਾ ॥ ਵੀਸਾਰ ਕੇ ਜੇ ਦੇਸੇ ਖਹੇ ਦੇਸੇ ਰਿਦੇ ਵਿਦਿ
 ਧਾਰਣਾ ॥ ਜੈ ਸਾਏ ਕਦੀ ਪਕਵੇ ਸਨਮੁਖੁ
 ਸਰਾਦੀ ਪਕੁਜ ਗਾਈ ਤਾਹੋ ॥ ਤਾਹੋ ਨੇਕਾ ਮੰਧ
 ਕਾਰਨ ਸਨੁ ਹੋਇ ਜਾਤਾਹੋ ॥ ਤੇ ਇਕੁ ਦੀ ਪਕੁਹੁ
 ਦਾਹੋ ॥ ਤਾਹਾ ਦਨਾ ਕਰਦਾਹੋ ॥ ਪਰੁ ਮਾਪਣੇ

ਅਛੋ ਅੰਬੇਗਾਹੀ ਰਹਿਦਾ ਹੈ। ਤੇ ਸੇਝੇ ਆਪ ਹੀ
ਕਰਾ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਤੇ ਹੋਰ ਸਦੀ ਨਹੀਂ ਸੁਣਿਦਾ ਤਿ
ਸਨੁ ਗਰਬੁ ਹੋਤਾ ਹੈ। ਤੇ ਇਕ ਜਲ ਖਰਚਦਾ ਹੈ।
ਯੋ ਆਪਣੇ ਪਖਣੀ ਨਾ ਪਕਾਗਾ ਦੇਵਚ ਨਾ ਕਰਿ
ਪਾਲਣਾ ਕਰਨੀ। ਤੇ ਹੋਰ ਸਦੇ ਪਖਨੁ ਪਾਏ ਤੇ
ਇਸਟਾਤ ਕਰਿ ਖੰਡਣਾ। ਏਹੁ ਭੀ ਚਰਚਾ ਸਿਖ
ਤਿਯਾ ਗਾਏ ਹੋਨਾ। ਯੋ ਅਨੁਨੀ ਦਾਨ ਹੀ ਹੁੰਦਾ। ਤੇ
ਇਕ ਵਿਡੁਕਤ ਚਰਚਾ ਹੈ। ਯੋ ਆਪਨੂੰ ਕੋਈ ਸਮ
ਦਾਨ ਹੀ ਤੇ ਹੋਰ ਸਦਾ ਦੇਵਚ ਨਾ ਮੰਨਣਾ ਨਹੀਂ। ਏ
ਹੁ ਭੀ ਚਰਚਾ ਗੁਰੂ ਕੇ ਸਿਖ ਤਿਯਾ ਗਾਏ ਹੋਨਾ।

ਯੁਗਤੁਕੀਯੁਗਤੁ

ॐ नमो भगवते वासुदेवाय ॥

ਹੋਇਆਹੋ। ਸੁਇਕਸਕੇਪਸਾਦਿਖਾਵਇਕਰਿ
ਸਭਕੋਈਰਜਿਕਿਉਨਹੀਜਾਂਦਾਤੇਇਕਸਕੇਰਿ
ਆਨਪਾਪਤਿਕਰਿਸਭੁਣਾਦਾਅਗਿਆਨਕਿ
ਉਨਹੀਅਿਜਾਂਦਾ॥ ਸੁਬਚਨੁਹੋਇਆਸ੍ਯੈ
ਸੇਘਟਿਅਟਿਮੇਅਕਾਸੁਏਕਹੀਹੋਤਾਹੈ॥ ਫਿ
ਸਘਟਿਮੇਪਦਾਰਬੁਪਾਈਤਾਹੈਤਿਸਹੀਤੇ
ਨਿਕਲਤਾਹੈ॥ ਜਿਸਮਟਿਮੇਨੀਪਕਪਕਾਸ
ਤਾਹੈ॥ ਤਿਸਕਾਅੰਧੇਰਾਦੂਰਹੋਤਾਹੈ॥ ਭੇਜ
ਨੁਖਾਣਾਪਾਣਾਕਾਧਰਮੁਹੈਅਗਿਆਨਾਨੁਸ
ਅਣਾਅਨਕਾਧਰਮੁਹੈ॥ ਤੇਅੰਤੁਆਸਥ

ਦਾਸਾਖੀਹੋ॥ ਸਜਾਤੀਦਿਜਾਤੀਜੁਰਤਿਤੀਨੋਭੇਦਤੇ २੧੧
ਨਿਮਾਰਾਹੋ॥ ਸਜਾਤੀਭੇਦਕਹੀਐਇਕਾਮਾਤਮਾਹੋ॥
ਤੇਦੂਜਾਚੇਤੀਨੁਹੋਰਹੋ॥ ਜੈਜੇਮਨੁਢਕੇਸਾਥਦੂਸਰ
ਮਨੁਖਹੋਏ॥ ਜੇਤਾਦੂਜਾਹੋਇਆਤੇਦਿਜਾਤੀਭੇਦ
ਕਹੀਏਇਕਾਮਾਤਮਾਚੇਤੀਨੁਹੋ॥ ਅਰੁਦੂਜਾਜਗਤੁ
ਜੜਹੋ॥ ਜੈਜੇਮਨੁਖਕੇਸਾਥਬਿਰਢਕਹੀਏ॥ ਜੇ
ਤਾਜਗਤੁਭਰਮੁਕਰਿਭਾਸਤਾਹੋ॥ ਅਰੁਸੁਗਤਿਭੇਦ
ਕਹੀਏਜੈਜੇਮਨੁਖਕੇਅੰਗਪ੍ਰਤਅੰਗਹੋ॥ ਜੇਤੋਅ
ਤਮਾਨਿਰਾਕਾਰਹੋਨਿਰਾਕਾਰਕੇਅੰਗਪ੍ਰਤਅੰਗਨਹੀ
ਬਣਦੇ॥ ਤਾਤੇਮਾਤਮਾਐਸਾਕਹਿਅਹੋ॥ ਸਭਕੇ

ਮਧਜਬੁਹੁਤੇਨਿਮਾਰੋ॥ਜਿਉਜਲਭੀਤਰਦੀਸਤਤਾ
ਰੋ॥ਸਰੀਰਮਟਿਕੇਕੀਨਿਮਾਈਹੋਨਿ॥ਅੰਤੁਹਕਰ
ਇਜਲਦੀਨਿਮਾਈਹੋਨਿ॥ਏਮਾਤਮਾਚੰਦ੍ਰਮਾਦੀ
ਨਿਮਾਈਵਿਚਿਭੀਭਾਸਤਾਹੋ॥ਤੇਨਿਮਾਰਾਹੋਜਿਸੇ
ਇਸਪ੍ਰਕਾਰਜਮਾਇਮਾਹੋਜੇਈਸਿਖੁਹੋ॥੧੧੮॥
॥=॥॥ਸਾਖੀਹੋਰਚਲੀ॥॥ਪਉੜੀਉਣਤਦੀਚਲੀ॥
ਅੰਤੁਕੁਕੇਭਲੇਜਬੁਧਾਦਣਹਨਿਸਿਰਦਾਰਾ॥ਇ
ਹਾਰੇਕੁਜਾਣੀਮੇਨਦਲਨਿਹਾਲੁਜਬਦੁਵੀਚਾਰਾ॥
ਤਖਤੁਪੀਰੁਰੀਭੀਰੁਹੋਦਰਗਹੁਤੁਲੀਜਾਪੇਨਿਰੰਕਾਰਾ॥
ਮਨਸਾਧਾਰੁਅਥਾਹੁਹੋਤੀਰਬੁਧਿਪਲੁਜੇਦਕੁਸਾਰਾ॥

ਸਕਿਸਨਾਝੰਝੀਆਖੀਮੇਪੰਮੁਪੁਰੀਗੁਰੂਕਾਖਿਆ
 ਰਾਗਿਧੰਗਕੁਮੰਦੁਜਾਣੀਅਨਿਵਰੇਚਰਜਣਤਖ
 ਦੁਆਪਾਗਾਬਨਦਾਈਤੋਪਰਸਰਾਮੁਬਾਲਿ
 ਵੇਦੁਹਉਤਿਸੁਥਾਲਿਹਾਰਾਸਤਿਗੁਰਪਰਖੁਸ
 ਦਾਰਣਹਾਰਾ॥੨੯॥ ਸਾਖੀਚੋਰਚਈ॥ਗੁਰੂ
 ਈਅਨੰਤਾਤੇਭਾਈਕੁਕੋਵਧਾਵਦਿਗੁਰੂਹਰਿ
 ਗਾਥੰਦਜੀਦੀਸਰਨਿਆਏ।ਤੇਅਰੁਦਾਸ
 ਕੀਤੀਜੇਗੁਰਨਾਨਕਕੜਾਹੁਪਸਾਦੁਜੇਰੇਟਾ॥
 ਪਈਨਹਿਗਾਈਹੈ॥ਇਸਦਾਪਰੋਜਨੁਕਿਆ॥
 ਹੈ।ਹੋਰਨਾਮਿਨੁਆਈਦੀਨਿਆਈਕਿਉਨਪੈ

ਕੀਤਾ। ਬਚਨੁ ਹੋਇਆ। ਜੇ ਸੇਕਰਾ ਹੁੰਦੇ ਵਿਚੋਂ ਕਾਈ
ਦਸਤੁ ਖੁਟਾਇਵਾਲੀ ਨਹੀਂ। ਤੇ ਸੇਗੁਰ ਕੇ ਸਬਦ ਬ
ਕਾਈ ਸੁਟਾਇਵਾਲੀ ਕਥਾ ਨਹੀਂ। ਤੇ ਸੇਜੇ ਸਿਖਆ
ਪਣਿਖ ਸਲਤਿ ਕਿਰਤਿ ਖਰੀਆ ਕਰਨਿ ਜੇ ਕਾਈ
ਗਲ ਸੁਟਾਇਵਾਲੀ ਨਾ ਹੋਵੇਗੀ। ਸੇਗੁਰ ਨੁਪਾਪ
ਤਿਹੋਵਨਗੇ। ਜੇ ਸੇਸਾ ਅਹਾਰਾ ਜਦਾ ਨਾ ਮੁਹਿੰਨਿ ਸ
ਕਰਕੇ ਅਕਾਲ ਵਿਖੇ ਲੀਨ ਹੁੰਦਾ ਹੋ। ੧੨੦॥ ਸਾਖਿ
ਹੋਰੁ ਚਲੀ। ਗੁਾਈ ਨਿਵਲਾ ਤੇ ਗੁਾਈ ਨਿਹਾਲੁ ਗੁ
ਰੂਹਿ ਰਿਗੇ। ਬਿੰਦ ਜੀ ਦੀ ਸਨਮਾਏ। ਜੇ ਅਸਾ
ਨਾਉ ਧਾਰੁ ਹੋਵੇ। ਬਚਨੁ ਹੋਇਆ। ਜੇ ਸੇਕਰਾ ਸ

ਤਿਮੇਅਗਨਿਹੋਤੀਹੈ॥ ਤੇਅਥੇਥਿਨਾਨਿਕਸਤੀ
 ਨਹੀ॥ ਤੇਕਾਸਟਨੁਸੇਕੁਬੀਨਹੀਲਗਦਾ॥ ਤੇਅ
 ਬਨਵਾਲੇਥੇਕੇਅਥਵੇਹੈਨਾ॥ ਤਾਅਗਨੁਪਤਖ
 ਹੋਇਕੇਸਕੁਕਾਸਟਅਗਨਹੋਇਜਾਤਾਹੈ॥ ਤੇਦੁ
 ਧਾਵਿਗਾਘੁਤਿਹੈਪਰੁਸੰਜਮਨਾਲਮਥਕੇਪ
 ਗਟਘੀਉਨਿਕਸਤਾਹੈ॥ ਤੇਸੇਪਾਨੁਸਥਵਦੇ
 ਕਾਰਿਪੁੰਨੁੰਦਾਹੈ॥ ਪਰੁਗਿਆਨੁਨਹੀਪਾਪਤਿਹੈ
 ਦਾਹੈ॥ ਤੇਵੀਚਾਰੁਕਰਨਤੇਗਿਆਨੁਪਕਾਸਤਾਹੈ॥
 ਤਾਂਬੁਝੀਨਿਵਲਾਨਿਹਾਲੂਗਿੰਥਜੀਵੀਕਥਾਕ
 ਰਨਤੇਵੀਚਾਰੁਕਰਨਾਜੋਸੇਤਾਸਰਧਾਕਰਕੈਸੁਦੇਸ

੨ ੧੩

ਕੁਣਾਨੇ ਮਨੁ ਦਿਸਿ ਭੋਏ ਆਵੈ॥ ਤੇ ਗੁਰਮਤਿ ਪ੍ਰਾ
ਪਤਿ ਹੋਵੈ॥ ਆਪ ਭੀ ਜੀਵਨ ਮੁਕਤਿ ਹੋਵੈ॥ ਤੇ ਹੋਰ ਭੀ ਜੋ
ਓਨਾ ਦੀ ਕਥਾ ਸੁਣੇ ਸੇਈ ਜੀਵਨ ਮੁਕਤਿ ਹੋਵੈ॥ ੧੨੧॥
ਸਾਖੀ ਹੋਰੁ ਨ ਲੀ॥ ॥ ਭਾਈ ਤਖਤੂ ਪੀਰ ਭਾਈ ਦਰਗ
ਹਤੁ ਲੀ ਭਾਈ ਮਨ ਸਾਧਾਰੁ ਤੇ ਭਾਈ ਤੀਰਥੁ ਚਿਪਲ ਗੁਰੂ
ਰੋਗੀ ਦਿਖਾਈ ਸਰਨ ਆਵੈ॥ ਤੇ ਮਰਦਾਸ ਕੀਤੀ ਜੋ
ਸਚੇ ਪਾਤਸਾਹੀ ਹੋਰ ਨਾਨਕੇ ਮੁਖ ਥੀਵੀ ਨਾਰਾਜੁ ਏਹੇ ਹਾਂਤਾਂ
ਮਨੁ ਨੁਸਾਂਤਿ ਨਹੀ ਆਵਦੀ॥ ਤੇ ਭਾਈ ਨਿਵਲੇ ਤੇ ਨਿਹ
ਲੂਟੇ ਮੁਖ ਥੀ ਜੁਣਿ ਕੇ ਮਨੁ ਦਿਸਿ ਭੋਏ ਆਵਦਾ ਹੋ॥ ਤੇ ਗੁ
ਰਮਤਿ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਵੀ ਹੋ॥ ਤੇ ਦੁਰਮਤਿ ਪਾਇ ਜਾਵੀ ਹੋ॥

॥ ਬਚਨੁ ਹੋਇਆ ॥ ॥ ਸਬਦੁ ਤਾਮੀ ਮੁਖੁ ਹੋ ॥ ਪਰੁ ਜੇ २੧੪
 ਦਕਤੇ ਦਿਚਿ ਚੈ ਦਹ ਗੁਣਿ ਹੁੰਦੇ ਹੋ ਨਾ ॥ ਤੇ ਜੋ ਤੇ ਦਿਚਿ ਭੀ
 ਚੈ ਦਹ ਗੁਣੁ ਹੁੰਦੇ ਹੋ ਨਾ ॥ ਤੁਤੁਰਤੁ ਹੀ ਗਿਆਨੁ ਪ੍ਰਪਤਿ
 ਹੁੰਦਾ ਹੋ ॥ ਤੇ ਜੋ ਬੋਲੈ ਗੁਣਿ ਦਕਤੇ ਜੋ ਤੇ ਦਿਚਿ ਹੁੰਦੇ ਹੋ ਨਾ ॥ ਤ
 ਢਿਲਕਰ ਕੇ ਗਿਆਨੁ ਹੁੰਦਾ ਹੋ ॥ ਪਰੁ ਜੇ ਦਕਤੇ ਦਿਚਿ ਗੁ
 ਣੁ ਹੁੰਦੇ ਹੋ ਨਾ ॥ ਤਾ ਸਹਜੇ ਜੋ ਤੇ ਨੁਭੀ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਇ ਜਾਵੇ ਹੋ ਨਾ
 ॥ ਤਾ ਓਨਾ ਪੁਛਿਆ ਜੀ ਓਹੁ ਕੈ ਦਹ ਗੁਣਿ ਨਿ ॥ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰਿ ਕੇ
 ਸੁਣਾਈ ਮੇ ॥ ਸੋਲੇ ਕੁ ਦਾਗਾ ਮੀ ॥ ੧ ॥ ਦਿਆਸਾ ॥ ੨ ॥
 ਸਮਾਜ ਦਿਤਾ ॥ ੩ ॥ ਪ੍ਰਿਅ ਕਥਾ ਪ੍ਰਸਤਾਵ ਦਿਤਾ ॥ ੪ ॥
 ਸਤੁ ਦਾਕਾ ॥ ੫ ॥ ਸਿਰੇ ਹਢਿਓਟੇ ॥ ੬ ॥ ਅਜੇ ਖੀਸਾਸ

ਤੁਕੁਸਲੋ॥੧॥ਨੁਖਿਆਤੁਵਿਖੇਪਾਕੁੰਤੋ॥੨॥ਅਮ੍ਹਿ
 ਰੋ॥੩॥ਜਨਰੰਜਕੋ॥੪॥ਜਿਤਸਭੋ॥੫॥ਨਹਿਕੁ
 ਤੋ॥੬॥ਧਾਰਮਕਾ॥੭॥ਸੰਤੋਖੀਤੋ॥੮॥ਤੇ
 ਨਤੁਰੰਸਗੁਣਉਤਮਵਕਤਾਪਾਣੀਤਾਇਮੇ॥ਇ
 ਤਨੇਗੁਣਵਕਤੋਵਿਚਿਹੋਵਨਤਾਥਸਥੀਕਥਾਸੁਦ
 ਨਿਤੇਕਾਇਆਨੁਹੋਤਾਹੈ॥ਅਪ੍ਰਥਮੇਤਾਵਾਗਾਮੀ
 ਥਾਣੀਦੇਪਦਸਮਝੇ॥ਜਿਤਨੇਸੇਤੋਹੋਵਨਤੋਸੀਹਿ
 ਧਨਕਰੈ॥ਜੋਸੇਫੁੰਦਦੀਧਾਰਨਾਹੋਵੇਤੋਸੀਪਛੈ॥
 ਅਵਿਅਸਸਮਾਸਵਿਤਿ॥ਜਿਥੈਰਸਦਾਇਸਥਾ
 ਨਹੋਵੇਤੋਸੇਤਿਅਮਾਣੀਬਿਤਠਾਹਿਰਣੀਹੋਈਹੋਵੇ

ਓਥੇ ਵਿਸਥਾਰ ਕਰੇ ॥ ਜਿਥੇ ਸੋ ਤਿਆਰੀ ਖਿਤ ਉ ॥ ੨੧੫ ॥
ਦਾਸੁ ਹੋਵੇ ਓਥੇ ਸੰਛੇ ਪਹੀ ਕਰੇ ॥ ਭੇਕ ਥਾਅ ਜੇਹੀ ਅ
ਠਿਕਰੇ ਜੇ ਸਭ ਨਾਨੁ ਪਿਆਰੀ ਲਗੇ ॥ ਭੇਦ ਨੁ ਸੁਰ
ਗੇ ਜੇ ਗਿਆਨ ਕੇ ਉਪਾਸਨਾ ਕੇ ਕਰਮ ਅਜੇ ਸਬਦ
ਦਾਰਿ ਦਾ ਹੋਵੇ ਸੋਈ ਅਰਥੁ ਕਰੇ ॥ ਜਿਸ ਦੇ ਮਨੁ ਵਿ
ਚਿ ਸਹਸਾ ਹੋਵੇ ਭੇਪ ਸਨੁ ਕਰੇ ਉਸ ਦਾ ਸੀਸਾ ਨਿ
ਵਰਤ ਕਰੇ ॥ ਭੇਜੇ ਹਾਪ ਸਥਾਟ ਸਬਦ ਦਾ ਹੋਵੇ ਭੇ
ਹੀ ਹੀ ਸਾਖੀ ਲਿਆਵੇ ॥ ਜੇਹੇ ਸੋਭੇ ਹੋਵਨ ਭੇਸਾ
ਹੀ ਦਿਸਣਾ ਤਦੇ ਵੇ ॥ ਭੇਸੁ ਨਾਸਾ ਸਕਾਨਾ ਗਿਆ
ਤਾ ਹੋਵੇ ॥ ਕਥਾ ਵਿਚਿ ਵਖੇ ਪਨਾ ਕਰੇ ॥ ਜੇ ਕਥਾ ਹੋ

ਭੁੱਤੇ ਵੈਰਾਸਾਖੀ ਹੋਰ ਭੁੱਤਾ ਉਂਟੀ ਨਾ ਕਰੇ। ਭੇਸਰੀ
ਭਕਰ ਕੇਭੀ ਸੁਧਾ ਹੋਇ ਬੈਠੇ। ਭੇਸਰ ਕੇਭੀ ਸਰ
ਲਹੋ ਵੈ। ਭੇਸਰ ਉਂਟੀ ਉਂਟੀ ਕਥਾ ਸੋਭੇ ਸੁਣ ਨਿਓਨ।
ਭੇਸਰ ਪ੍ਰੀਤ ਦਾ ਰੰਗ ਨਾਨਕ ਜਾਵੈ। ਭੇਸਰੀ
ਸਭਾ ਜੀਤੀ ਜਾਵੈ। ਨੇਕੁ ਭੇਸਰ ਸੋਭੇ ਤਿਆਰੇ ਦੁਖ
ਕਭੇ ਕੇ ਮੁਖਿ ਪਰਹੀ ਹੋਵੇ। ਭੇਸਰ ਮਗੇ ਕੀ ਕ
ਹਿਣਾ ਹੋ। ਭੇਸਰ ਕਾਰੀ ਨਾ ਹੋਵੈ। ਭੇਸਰ ਪਣਾ ਮਨ
ਨਿਵਾਰੇ। ਭੇਸਰ ਕਥਾ ਕਰੇ ਸੋਭੇ ਪ੍ਰਥਮੇ ਭੇਸਰ ਪ੍ਰੀ
ਏ ਦਿ ਰਿਧਾ ਹੋਵੈ। ਭੇਸਰ ਪਣੀ ਪਾਲ ਬਧੇ
ਸੰਤੋ ਪੁਕਰੇ। ਭੇਸਰ ਪਣਾ ਰਥਾ ਦੀ ਚਾਹਿ ਨਾ ਕ

ਰੇ॥ ਅੰਗੇ ਬਿਨਾ ਜੇ ਦੇਵੈ ਸੋ ਰਾਜੀ ਹੋਇ ਕੇ ਲੇਵੈ॥ ਏ ੨੧੬
 ਹੁਚੈ ਦਹ ਗੁਣ ਜੇ ਵਕਤੈ ਵਿਚਿ ਹੋਵਾਨਿ॥ ਥਿਸ ਬੀ
 ਕਥਾ ਸੁਣੇ॥ ਅੰਗੇ ਸੋ ਤੇ ਦੇਵੀ ਚੈ ਦਹ ਗੁਣ ਚਾਹੀ
 ਦੇਹੈ ਨਿ॥॥ ਸਲੋਕੁ॥ ਭੁਗਤੈ ਵਕਤੈ ਰਾਮਗਾਰੰਤਾਸੁ ਥ
 ਭਰਚਹੰਦ ਲਹੀ ਨ ਪਟਹਾ॥ ਪਸਨ ਖਿੰਮ ਸਰ
 ਬ ਹੁਸੈ ਤੇ॥ ਅਨਾ ਲੋਭੈ ਨਿੰਦੈ ਜਿਤਾ ਸੁਧੀ॥॥ ਏ
 ਤਾਤਿ ਪਕਤ ਕਬੰਤ ਰਾਸੁ ਚੈ ਵਪਨੈ ਭੋਜਿਤਾ ਸੁਬਨੈ॥
 ਏਤਯਾ ਸਦਸੰਤ ਨਿਰਮਲ ਗੁਣਾ ਦੇਵੀ ਕੁੰਤੈ ਪਸਸਤਾ
 ਸਦਾ॥ ਏ ਹੁਚੈ ਦਹ ਗੁਣ ਸੋ ਤੇ ਦੇਹੈ ਨਾ॥ ਸੋ ਅਨ ਬਰ
 ਕਰਮ ਕਾਰਿ ਵਕਤੈ ਭੁਗਤਿ ਕਰੇ॥ ਭੇਅਾ ਪਣੇ ਮਨਿ

ਵਿਚਿਗਰਬੁਨਾਕਰੇ॥ ਜੋਮੇਸੇਵਕਰਨਾਹਾਂ॥ ਸੁਭਿ
ਕਥਾਦੇਸੁਣਨਦੀਬਹੁਤੀਸਰਧਾਰੇਵੈ॥ ਸੁਭਿਬੇਅੰ॥
ਪਣੇਸਹੀਰਦੀਭੀਤੇਵਨਨਾਦੀਭੀਚਰੁਗਈਨਾ
ਕਰੇ॥ ਪੀਜਿਵਾਸਮਝਦਿਚਰੁਹੋਵੈ॥ ਤੇਛੁਠ
ਟਾਪਸਨਕਰਨਦੀਸਮਰਥਹੋਵੈ॥ ਤੇਸਪਤ
ਮਥਹੁਤੇਸਾਸੁਣਹੋਵਨਿ॥ ਤੇਅਨੁਵਾਅਲ
ਭਨਾਕਰੇ॥ ਨਾਵਾਅਲਸੁਕਥਾਦੇਸਮੇਨਿੰਦਾਨੰ॥
ਫਰੇ॥ ਅਵਸਵਜੇਸੁਣੇਸੋਮਨਦਿਚਿਧਾਰਦਾਰ
ਹੇ॥ ਫੇਰਿਯਾਰਵਾਵੀਖਿਖਾਵੈ॥ ਬਾਰਵਜੇਕਥਾ
ਹੁਰਾਂਦੇਸਿਧਾਤਥੀਵਿਪਰਜੇਹੋਵੈ॥ ਤਾਭੁਨਾਦਾਤਿ

॥ ਆਗੁ ਕਰੇ ॥ ਤੇਰਵਾ ਸਰੀਰੁ ਭੀ ਸੁਚਰਖੇ ॥ ਜੋ ਦਰ
 ਟੀਕੁ ਨ ਰਖੇ ॥ ਰਿਵੇਕ ਰਿਸੁਣੇ ॥ ਏਹੁ ਚੰਦਾ ਗੁਣ ਸੂਰੇ
 ਦੇਹੋ ਦਨਿ ॥ ਭਾਂਬ ਸਨੁ ਤੁਰਤੁ ਗਿਆ ॥ ਆਨੁ ਪਾਪ ਤਿਹੰਦਾ
 ਹੈ ॥ ਸੋਗਾਈ ਨਿਹਾਲੁ ॥ ਦਿਨਿ ਸੁਰੇਲਾ ਖਾਇ ਪਾਏਜ
 ਦੇਹੋ ਨਾ ॥ ਤੁਸਾਗਾਈ ਨਿਹਾਲੁ ॥ ਸੰਗਾ ਤਿਕਰਨੀ ॥
 ਯਸਦੇ ਮਿਲਇ ਕਰਿ ਸੁਰੇਗੁਣ ॥ ਕਿਉ ਨ ਪਾਪ ਤਿਹੰਦ
 ਨਗੇ ॥ ੧੨੨ ॥ ਸਾਖੀ ਹੋਰੁ ਚਲੀ ॥ ਗੁਾਈ ਕਿਸ
 ਨਾਈ ॥ ਤੇਗਾਈ ਪੰਮੁ ਪੁਰੀ ਗੁਰੂ ਹਰਿਗੋਬਿੰਦ ਜੀ
 ਦੀ ਸਰਨ ਆਏ ॥ ਜੋ ਅਸਭਾ ਭੁਧਾਰੁ ਕਰੇ ॥ ਭਾਂਬ
 ਨਹੋਇਆ ॥ ਕਲਿਜੁਗਿ ਦਿਨਿ ਨਾਮੁ ਵਡਾ ਜਹਾ

ਜੁਹੈ। ਤੁਸੀਭੀ ਨਾ ਅਕੇਜਹਾਜ ਤੇਚ ਤ੍ਰਿਥੈ ਨੈ। ਤੇਸ
ਬਦਦੇ ਉਚਾਰਨਾ ਅਭਿਅਸੁਕਰੇ। ਤਾਂਓਸ
ਅਰਦਾਸ ਕੀਤੀ ਸੁਨੇ ਪਾਤੁਸਾਹਕਈ ਸਿਖਸਥ
ਨਹੁ ਪਸਿ ਸੁਇਕੈ ਥੈ ਟੇਕਰਾ ਮਛੇ ਕੂੜੇ ਹੋਨ। ਤੇਕਈ
ਸਿਖ ਸੋਗੇ ਵੇਰੁ ਵਿਰੋਧੁ ਕਰਨ। ਓਗਦੇ ਹੋਨ। ਓਨ
ਨੁਕੰਨ ਪਦਵੀ ਪਾਪਤਿਹੁੰਦੀ ਹੋ। ਬਚਨੁ ਹੋਇਅ
ਗੁਰੂਕਾਸ ਬਦੁਸੁਭਣਾ ਦਾ। ਉਧਾਰੁ ਸਮੇਪਾਇਕੇਕ
ਰਦਾ ਹੋ। ਸੁਇਕਗਿਅਨ ਬਾਧਿਦਕਲਿਅਮਾਣੁਨਹੀ
ਹੋਤਾ ਕਿਸ ਪਕਾਰਜਿਅਗਿਅਨੀ ਸਬਦੁ ਨੁਸੁਇ
ਦਾਹੈ। ਤਾਂਓਸਦੇ ਪਾਪਕਟੀਦੇ ਹੋਨ। ਅਮਰੇ

ਜਗਆਸਾਪਾਪਤਿਉਦੀਹੈ॥ ਤੇਜਗਆਸੀਨੁਗਿ
 ਆਨੁਪਾਪਤਿਉਦੀਹੈ॥ ਤੇਗਿਆਨੀਦਾਗਿਆਨੁ
 ਦਿਨੁਹੋਤਾਹੈ॥ ਪੁਰਜੋਗਿਆਨਥਧਹੈ॥ ਓਸਨੇ
 ਆਪਣੇਆਨਦਾਸਤੇਪਾਠਸੁਣਿਕੈਗਿਆਨੀਹੋ
 ਦਿਬੈਠਾਹੈ॥ ਤੇਗਿਆਨਦਾਨਿਸਚਾਨਹੀਹੋਇ
 ਆ॥ ਤੇਆਪਣਿਵਸਿਯਆਈਵਾਸਤੇਕਹਿਦਾਹੈ॥
 ਜੇਮੇਨੁਗਿਆਨੁਦਿਨੁਹੈ॥ ਸੰਤੁਦਾਸੰਗੁਨਹੀ
 ਕਰਦਾ॥ ਤਾਂਓਸਨੁਗਿਆਨੁਪਾਪਤਿਨਹੀਹੋਦਾ॥
 ਸੋਸੇਕਿਸੇਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰਜੀਦੇਗਹਜਾਣਾਹੈ॥ ਤੇ
 ਰਾਹੁਨਹੀਜਾਣਦਾਤਾਂਪਛਿਦਾਚਲਿਆਜਾਵਦਾਹੈ॥

ਤਾਓਹੁ ਅਭਿਅਸੀਭੀ ਪਹੁਚਦਾਹੈ ॥ ਤੇਕਿ ਸੇ
 ਨੁ ਸੰਗਤਿ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਸਰਦੀ ਭੁਰੀ ਚਈ ਮਿਲੀ
 ਤੇਏ ਓਹੁ ਉਸ ਦੇ ਨਾਲ ਗਲਿਅਮਾਹੈ ॥ ਤਾਓ
 ਹੁਜਗਿਅਸੀਭੀ ਪਹੁਚਦਾਹੈ ॥ ਪਰੁ ਜੇਕੋਈ
 ਰਾਹੁ ਜਾਣਦਾਹੈ ਓਹੁ ਗਿਅਸੀਭੀ ਪਹੁਚਦਾ ॥
 ਹੈ ॥ ਪਰੁ ਜੇ ਰਾਹੁ ਨਹੀ ਜਾਣਦਾ ਤੇ ਪਛਦਾ ਭੀ ਨ
 ਹੀਏ ਉਲਟਾ ਸੁਲਿਅਜਾਦਾਹੈ ॥ ਤਾਓਹੁ ਅੰਮ੍ਰਿ
 ਤ ਸਰਨੁ ਨਹੀ ਪਹੁਚਦਾ ॥ ਤੇ ਸੇਜੇ ਅਪਨੁ ਗਿਅ
 ਨੀਅਨਦਾਹੈ ॥ ਤੇ ਸੰਤਾਨੁ ਪਛਦਾ ਨਹੀ ॥ ਓਹੁ ਜੀ
 ਵਨੁ ਪੁਕਾਰਿ ਨਹੀ ਹੁੰਦਾ ॥ ੧੨੩ ॥ ਸਾਖੀ ਹੋਰੁ

ਲੀ॥ ਗੁਾਈ॥ ਪਿੰਗਾ ਰੂਤੇ॥ ਗੁਾਈ॥ ਮਦੁ॥ ਭਿਖਾ॥ ਣਦਰੇ॥ ੨੧੬
ਸੁਜਾਣਹੈ॥ ਸਨਾ॥ ਗੁਰੂ॥ ਹਰਿ॥ ਗਾ॥ ਬਿ॥ ਵਜੀ॥ ਵੇ॥ ਦਰਸ
ਨ॥ ਆ॥ ਏ॥ ਤੇ॥ ਲਿ॥ ਗਰ॥ ਵੀ॥ ਅ॥ ਲ॥ ਕ॥ ਵੀ॥ ਆ॥ ਚੀ॥ ਰ
ਨਿ॥ ਤੇ॥ ਰੋ॥ ਕੀ॥ ਆ॥ ਤੇ॥ ਮ॥ ਜੇ॥ ਬ॥ ਣਾ॥ ਇ॥ ਦੇ॥ ਵ॥ ਨਿ॥ ਭੇ॥ ਸਿ
ਖਾ॥ ਸ॥ ਰੁ॥ ਨਾ॥ ਦਾ॥ ਜੇ॥ ਕੀ॥ ਮੁ॥ ਹੋ॥ ਵੇ॥ ਸੋ॥ ਕਾ॥ ਭਿ॥ ਦੇ॥ ਵ॥ ਨਿ॥ ਤੇ॥ ਕ
ਥਾ॥ ਦੇ॥ ਸ॥ ਮੇ॥ ਸ॥ ਰੁ॥ ਕੀ॥ ਮ॥ ਦਿ॥ ਸਾ॥ ਰ॥ ਕੇ॥ ਕ॥ ਥਾ॥ ਸੁ॥ ਣਾ॥ ਤੇ॥
ਪਿ॥ ਛੁ॥ ਲੀ॥ ਰਾ॥ ਭੀ॥ ਸਿ॥ ਖਾ॥ ਨੁ॥ ਇ॥ ਸ॥ ਨਾ॥ ਨੁ॥ ਕ॥ ਰਾ॥ ਇ॥ ਨਾ॥
ਮੇ॥ ਆ॥ ਪੁ॥ ਰੀ॥ ਇ॥ ਸ॥ ਨਾ॥ ਨੁ॥ ਕ॥ ਰਾ॥ ਤੇ॥ ਥਾ॥ ਣੀ॥ ਜ॥ ਪ
ਨਾ॥ ਭਿ॥ ਸ॥ ਸ॥ ਮੇ॥ ਓ॥ ਨਾ॥ ਦਾ॥ ਮੰ॥ ਰੁ॥ ਦਾ॥ ਸ॥ ਮਾ॥ ਹੋ॥ ਇ॥ ਮਾ॥
ਭਿ॥ ਸ॥ ਸ॥ ਮੇ॥ ਗੁ॥ ਰੂ॥ ਕੀ॥ ਚ॥ ਰ॥ ਨੀ॥ ਆ॥ ਇ॥ ਲ॥ ਰੇ॥ ਭੇ॥ ਇ॥

ਸਨਾਨੁ ਕਰਕੇ ਸਭੁ ਪਦਾਰਥ ਆਪਣੀ ਹਥੀ ਗਏ
ਬਾਨੁ ਦੇ ਕੇ ਦਾਹ ਗੁਰੂ ਜਪਿ ਆਪਾਇ ਛੋੜੇ ॥ ਸਾਹਿ
ਬ ਆਪਣੀ ਨਾਨੀ ਚਿਖਾ ਤੇ ਜਾਇ ਖਲੋਤੇ ਸਨਿ
ਥਰਨੁ ਹੋਇ ਆਗਾ ॥ ਏਹੁ ਨ ਲਨੀ ਲਦੇ ਅਵਤਾਰ
ਰਹੇ ਸਨਾ ॥ ਏਨਾ ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੀ ਸੀ ਜੋ ਅਸਾਨੁ ਇ
ਆਨੁ ਪਾਪ ਤਿਹੋ ਦੇ ॥ ਅਸਾਂ ਕਹਿ ਆਸੀ ਜੋ ਕਲ
ਜੁਗਾਦਿ ਚਿਤੁ ਸਾਨੁ ਗਿਆ ॥ ਅਨੁ ਦੇਵਾਂਗੇ ॥ ਹੁਇ ਏ
ਨਾ ਸਬਦੁ ਨੁਸਾ ਭੁਆ ਹੈ ॥ ਏਹੁ ਅਮਰ ਪਦ
ਵੀਨੁ ਪਾਪ ਤਿਹੋ ਦੇ ॥ ੧੨੪ ॥ ਸਾਖੀ ਹੋਰੁ
ਈ ॥ ਭਾਈ ਬਨਦਾਈ ਤੇ ਭਾਈ ਪਰਸਰਾਮ ਬਾਲ

ਏਹੋਹੋਸਨਾ॥ ਜੋਕੋਈਸਿਖਸਾਧੁਕੋਈਰੋਗੀਰੋਵੈ
 ਭੰਸਨੁਆਪਦੇਪਾਸੋਐਖਦਦੇਵਨਿ॥ ਤੇਰੁਰਕੇਓਸ
 ਦੇਘਰਿਭੀਜਾਵਨਿ॥ ਹੋਰੁਸਬਦੁਭੀਗਾਵਨਿ॥ ਤੁ
 ਇਕਦਿਨਓਨਾਅਰਦਾਸਕੀਤੀਸਚੇਪਾਤਿਸਾਹਿ
 ਕਾਇਆਵਤੁਸਬੁਸੇਦਾਸਬਦੁਕਰਦਾਹੈ॥ ਸਾ
 ਧਸੰਗਾਤਿਦੀਉਤੁਨੀਸੋਰੁਕਿਉਲਿਖੀਹੈ॥ ਬ
 ਰਨੁਹੋਇਆ॥ ਐਖਦਰੁਸਾਨੁਘਰਿਸਭੁਣਾਰੋਗ
 ਦੇਹੋਨਾ॥ ਅਰੁਕੋਰੁਸੀਕੋਸਾਨੁਸਾਗਿਯੁਜੋਰੋਗੀਦਾ
 ਨਾਟਕਾਦੇਖਦਾਹੈ॥ ਗਰਮੀਸਰਦੀਕਫੀਨੁਪ
 ਛਾਣਕੋਐਖਦਦੇਦੇਹੋਰੋਹਉਨਾਏਸੰਜਮਦਸ

ਦੇ ਹੋ। ਸੁਖ ਸਦਾ ਰੇ ਗੁਰ ਦੀ ਦਾ ਹੋ। ॥੫॥ ਕੁਜੇ ॥ ਐਖ
 ਵਰੀ ਕੋਰ ਹੀ ਹੋ ਨੀ। ਤੇਰੇ ਗੀ। ਭੀ ਹੋ ਵ ਨਿਤ ਉਭੀ
 ਦੇ ਦਰ ਥੀ। ਬਿਨਾ ਰੇ ਗੁਰ ਹੀ ਕੀ ਦੀ ਦਾ। ਤੇ ਸੇ ਜੇ ਗੁਰ
 ਧੀ ਜੇ ਹੋ ਨਿ। ਸਿਖਾ ਦਾ। ਅਧਾਰੁ ਦੇਖ ਕਰਿ ਸਬਦ
 ਦਾ। ਉਪ ਦੇ ਸੁਕਰ ਦੇ ਹੋ ਨਾ। ਭਨਾ ਨੁਗਿ। ਅਨੁਪਾਪ
 ਤਿਹੁੰ ਦਾ ਹੋ। ॥੧੨੫॥ ਸਾਖੀ ਹੋ ਰੁਚ ਲੀ। ॥੫॥ ਉ
 ਨੀ ਤੀ। ਸਦੀ ਰੁਲੀ। ॥ ਲਸਕਾਰਿ। ਗਾਈ ਤੀ। ਰਥਾ
 ਗੁਆਲੀ। ਏਰਿ। ਸੁਇਨੀ। ਹਰਿ ਦਾ। ਬਾ। ਗੁਆਲੀ। ਰੁ
 ਥੀ ਜੇ ਨ। ਦਿ। ਰਿ। ਸਾਧ। ਸੰਗ। ਤਿਹੁ। ਰਸ। ਬਦ। ਨਿਦਾ
 ਸੁ। ॥ ਐ। ਲੁ। ਦਰ। ਬਰ। ਨ। ਪਾਰਿ। ਸਨ। ਮਖ। ਸਿਖ। ਸਹਜ। ॥੨੨॥

ਰਗਾਸਾ। ਰੁਗਰੁਬੁਈਆਰੁਗਦਾਨਦਾਚੁਨਾਇਓ ॥ ੨੨੯ ॥
 ਦਲਾਖਰੇਉਦਾਸੁ। ਅਲਕੁਰਧਾਰੁਜਾਣੀਅੇ
 ਪਿਰਥੀਅਲੁਜਰਾਣੀਖਾਸੁ। ਰੁਗਰੁਛੁਰਾਵਖਾ
 ਣਿਅੇਨੁਲੁਰਿਹਾਣੇਸਾਥਾਸੁ। ਸੁੰਦਰੁਸੁਆ
 ਅੀਦਾਸੁਦਾਇਵੰਸਦਧਾਵਟਕਵਲਾਦਿਗਾਸੁ
 ਗੁਜਰਾਉਂਦਿਚਿਜਾਣੀਅੇਰੁਖਾਠੀਕੁਵਕਾਸੁ
 ਲਾਸੁ। ਗੁਰਮੁਖਿਕੁਉਰੁਗਤਿਰਹਗਾਸਿ॥ ੩ ॥ ੦॥
 ਸਾਖੀਹੋਰਚਲੀ। ਕੁਈਤੀਰਥਾਲਸਕਰਿ
 ਬਾਦਸਾਹਿਰੇਦਿਰਿਗਹਿਦਾਸੀਤੇਗੁਰੂਹਰਿ
 ਗੋਬਿੰਦਜੀਦੀਸਰਨਾਮਾਇਆ। ਤੇਅੰਮਰਦ
 ਸਕੀਤੀਅਸੀਆਪਣੀਕਿਰਤਿਦਿਰਿਰੁਧੇਰ

ਹਿਦੇਹਾਂ ਸਮਸਾਨੁ ਕਿਉ ਕਰਿ ਯਾਰੁ ਹੋਵੇਗਾ
ਤਾਂ ਬਚਨੁ ਹੋਇਆ ਤੁਸਾ ਸਾਧਾ ਦੀ ਟਹਲ
ਕਰਣੀ ਜੋਗਉ ਆਨੁ ਘਾਸੁ ਖਵਾਵਦੇ ਹੋਨਿ
ਸੋਭਨਾ ਦਾ ਵਧੁ ਪੀਵਦੇ ਹੋਨਿ ਤੇ ਸੇਜੇ ਸਾਧਾ
ਦੀ ਸੇਵਾ ਕਰਵੇ ਹੋਨਿ ਸੋਭਨਾ ਦੀ ਪਸੰਨ ਤਾਕ
ਰਹੈ ਗਿਆ ਨ ਤੇਰੁ ਗਤਿਨੁ ਪਛਾਣਕੇ ਸੁਖੀ ਹੁੰਦੇ
ਹੋਨਿ ਤੁਝ ਸਕਹਿ ਆਮ ਸੀ ਸਾਧਾਨੁ ਕਿਉ ਕਰਿ
ਪਛਾਣੀਐ ਤਾਂ ਬਚਨੁ ਹੋਇਆ ਇਕ ਰਾਜੇ
ਦੀ ਸਰਧਾ ਹੀ ਸਾਵੇਰ ਸੁਨ ਦੀ ਲਾਲਸਾ ਹੋਈ ਸੀ
ਤਾਂ ਮੰਤ੍ਰਾ ਆਕਹਿ ਆਜੇ ਹੀ ਸਾਨੁ ਖੋਜਨ ਜਾਈ
ਯੇ ਮੇਰਾ ਤੁਰਾਜਿ ਆਖੇ ਖੋਜਨ ਨਹੀ ਹੁੰਦਾ ਸਮਾ

ਪਇਆ ਕਾਕਜਾ ਦਾ ਤਿਆਗੁ ਨ ਹੀ ਕਰ ਸਕੀ ॥੨੨॥
 ਦਾ ਪਰੁ ਇਕੁ ਉਪਾਉ ਹੈ ਜੋ ਇਕੁ ਤਲਾ ਉਜਲ
 ਕਰਿ ਰੁਪੁ ਰਹੇ ਦੇ ॥ ਉਪਾਉ ਨਾ ਦੇ ਸਭ ਪੰਖੀਅ ॥
 ਦੀਰੋ ਗਭਾ ਲੀਐ ॥ ਤੇਰਾ ਥੋਊ ਪਰਿ ਥੋਰੁ ਨਾ ॥ ਜੋ
 ਬਿਲੀਕੋਈ ਆਵਈ ਨਾ ਪਾਵੈ ॥ ਤਾਂ ਓਸ ਰਾਜੇ ਨੇ
 ਐਸੇ ਹੀ ਕੀਆ ਸਭ ਪੰਖੀਆ ਵਨ ਚੋਗ ਚਗਜ ॥
 ਵਨੀ ॥ ਆਪਣੇ ਦੇਸਾ ਵਿਚਿ ਸੋਭਾ ਜਾਇ ਕਰਨਿ ॥ ਇ
 ਕੁਨਾ ਪੰਛੀਆ ਨੇ ਮਾਨ ਸਰਜਾਇ ਸੋਭਾ ਕੀਤੀ ॥ ਸੁ
 ਹੀਸਾ ਨੇ ਕਹਿ ਆਖੀ ਓਸ ਰਾਜੇ ਦੇ ਦੇਸ ਜਾਇ
 ਕੇ ਉਸਦੀ ਸਰਧਾ ਵਧਾਈਐ ॥ ਜੋ ਸਦਾ ਪੰਛੀ

ਅਮਾਦੀ ਸੇਵਾ ਕਰਦਾ ਰਹੇ। ਤਾਂ ਇਕ ਜੋੜੀ ਹੀ ਸਾਦੀ
 ਉਨ੍ਹਾਂ ਕੋਲ ਨਾ ਪਹੁੰਚੀ। ਆਨੁ ਸਾਥ ਲੈ ਕੇ ਉਸੇ ਤਲਾ ਉੱਚੇ
 ਪਾਰਿਅਸਾਇ ਬੈਠੇ। ਹੋਰੁ ਚੋਗਾ ਚੁਗਾ ਨਹੀ। ਤਾਂ ਗ
 ਖਿਆ ਨੇਰਾ ਜੇ ਨੁਜਾਇ ਕਹਿ ਆਜੇ ਹੀ ਸਾਦੀ ਜੋੜੀ
 ਆਈ ਹੋ। ਅਹਾਂ ਉਜਲ ਹੋਨ। ਤੇ ਹੋਰੁ ਚੋਗਾ ਨਹੀ ਚੁ
 ਗਦੇ। ਤਾਂ ਗਜਾ ਦੂਧ ਮਰੁ ਮੇਤੀ ਸਾਥ ਲਿਆਇਆ।
 ਓਨਾ ਦੇ ਅਗੇ ਵਿਛਾਏ। ਤੇ ਜਲ ਦੇ ਦੁਧ ਨਿਮਰਾ
 ਕਰ ਕੇ ਖਾਧਾ ਤੇ ਅਮੋਲਕ ਮੇਤੀ ਉਗਾਲ ਕੇ ਕਢੇ ਤੇ
 ਉਨ੍ਹਾਂ ਗਏ। ਜਬ ਓਹੁ ਮੇਤੀ ਜੋ ਹਰੀ ਨੂਰਿ ਖਾਏ ਤਾਂ ਇ
 ਕਾਇਕਾ ਅਮੋਲਕ ਮੇਤੀ ਉਸ ਦੇ ਸਾਹੇਰਾ ਜਦੋਂ ਧੀ ਨਿਸ

ਮਾਨਿਹੈ॥ ਤੁਹਾਨਾ ਬਹੁਤੁ ਪਸੰਨੁ ਹੋਇਆ॥ ਤੇ ਸੇਤੁ ੨੨੨
 ਸੁਨਾ ਸਿਖਾਵੀ॥ ਟਹਲ ਸੇਵਾ ਕਰਦਾ ਰਹੁ॥ ਕੋਈ ਕੁ
 ਰਮੁਖਿ ਅਮੋਲ ਕਦਰ ਨ ਜੋਹੈ॥ ਨ ਸੋਤੇ ਨੁਸੁਣਾ॥ ਇਕੋ ਤੇ
 ਓਧਾ ਕੁਰਿ ਜਾਵੇ॥ ਗਾਵਾ ਹੁਗੁਨਾ॥ ਬੁਜਨੁ ਕਰਦਾ ਰਹੁ॥
 ੧੨੬॥ ਸਾਖੀ ਹੋਰੁ ਚਲੀ॥ ਗੁਾਈ ਹਰਿ ਦਾਸੁ ਸੁਇਨੀ॥
 ਗੁਆਲੇ ਰਵਿ ਨਿਰਹਿ ਦਾਸੀ॥ ਤੇ ਸੁਨਿਖਾਵੀ॥ ਤੇ ਸਾ
 ਧਈ॥ ਸੇਵਾ ਅਨ ਬਰਕਰ ਅਕਾਸੀ॥ ਤੇ ਸਾਹਿਬ
 ਦੇਰੁ ਸਨੁ ਨਾਹਿ ਦਾਸੀ॥ ਤਾਸਾਹਿ ਬਛਿਵੀ ਪਾ
 ਤੁਸਾਹੀ॥ ਨੁਸੁਣਾਇਆ ਸੀ॥ ਚੰਦੁ ਸਾਹੀ॥ ਅਹਾ ਬਿਸ
 ਟਹੈ ਸੀ॥ ਯਸੁਨੇ ਬਾਦੁ ਸਾਹਦੈ॥ ਅਗੇ ਨੁਗਲੀਖਾ॥

ਪੀਜੋਜੀਗੁਰੂ ਅਰਜਨ ਦੇਵ ਥੇਟੇ ਗੁਰੂ ਹਰਿਗੋਬਿੰਦ
ਜੀਆਪਨੂ ਸਚਾ ਪਾਤਸ਼ਾਹੀ ਕਹਾਵਦੇ ਹੋਨਿ
ਅਗੇ ਪੰਜਵੀ ਪਾਤਸ਼ਾਹੀ ਓਸਨੇ ਥੇਟੀ ਦੀ ਸਗ
ਈਛਿ ਦੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਦਾ ਸਤੇ ਥੇਜੀ ਸੀ ਤੇ ਸਾਹਿਬ
ਮੀਨਿਆਨ ਸੀ। ਓਸਨੇ ਬਾਦਸਾਹ ਦੇ ਅਗੇ ਚੁਗ
ਲੀ ਕਹਿ ਕੇ ਤੇ ਸਾਹਿਬ ਨੂ ਬੁਲਾਇਆ ਸੀ। ਤੇ ਸ
ਹਿਬ ਪੰਜਵੀ ਪਾਤਸ਼ਾਹੀ ਦਾ ਸਰੀਰੁ ਤਿਆਗਿਆ
ਸੀ। ਪਾਤਸ਼ਾਹੀ ਦਾ ਦਾ ਕਰਦੇ ਹੋਨਿ। ਤੁਥੇ ਬਾਦਸਾ
ਹ ਦੇ ਅਦਮੀ ਬੁਲਾਵਨ ਆਏ। ਤੁਥੇ ਸਿਖ ਕਹਿ
ਗਈ ਬਨਵਾਜ ਅਲੇਛੁ ਰਹੇ ਨਾ। ਬਚਨੁ ਹੋਇਅ

॥ ਅਸੀ ਗੁਰੂ ਤੇ ਇਕੋ ਓਸ ਨੂ ਦਰਸਨ ਦੇਵਾਰੋ ॥ ੨੨੪ ॥
 ਤਾਂ ਚੰਦੂ ਨੂ ਆਪਣੀ ਕਰ ਏਨਾ ਫੁਲ ਓਸ ਨੂ ਦੇਵਾਰੋ ॥
 ਤਾਂ ਸਾਹਿਬ ਛਿਵੀ ਪਾਤੁ ਸਾਹਿਜਾ ਇਥਾ ਦਸਾਹਿ ਨੂ
 ਮਿਲੇ ॥ ਤਾਂ ਬਾਦਸਾਹ ਏਨਾ ਦਰਸਨ ਕਰਿ ਕੈਥਨੁ
 ਰੂਪ ਸੰਨਹੇ ॥ ਕਹਿ ਆਏ ਨਾ ਦਾਰੂ ਰਾਥਾ ਗਾਇ
 ਰਿਹੇ ॥ ਤਾਂ ਚੰਦੂ ਦੇ ਮਨ ਵਿਚਿ ਚਿੰਤਾ ਆਈ ॥ ਯੋ
 ਤਕੀ ਆਨੁ ਸਿਖਾਇ ॥ ਆਖਿ ਨਾ ਬਾਦਸਾਹ ਨੂ ਸਿਖਾ
 ਇਆ ॥ ਰੂਸਾ ਸਾਇਤ ਬੁਰੀ ਹੋ ॥ ਜੇ ਗੁਰੂ ਹਰਿ
 ਗੋਬਿੰਦ ਜੀ ਗੁਆਲੇ ਹਿਦਿ ਚਿਜਾਇ ਤਪਸਿ ਆਕ
 ਰੈ ॥ ਤੁਥ ਰੂਸਾ ਨੂ ਸੁਖ ਹੋਵੈ ॥ ਤਾਂ ਬਾਦਿ ਸਾਹਿਬਾ ਗਾਇ

ਚਿਜਾਇਕੋ ਅਰਜ ਕੀਤੀ ਜੋਤੁ ਸੀਚਾਲੀ ਸਦਿ ਨਹ
ਆਲੇ ਨਿਦਿ ਚਿਥੈ ਠਕੇਤ ਪਸਿ ਆਕਰੋ ਯੇਰਿ
ਸੀਤੁ ਕੁਤੁ ਸਾਨੁ ਸਦੇ ਦਾਗੇ ॥ ਤਾਸਾ ਹਿਥ ਗੁਆ
ਲੇ ਰਗਏ ॥ ਤੁੰਬਾਈ ਹਰਿਦਾ ਸੁਸੁਇ ਨੀਆ ਦੁ
ਰਸ ਨ ਕੀਤਾ ॥ ਬਚਨ ਹੋਇਆ ॥ ਤੁਸਾਈ ਪੀਤੁ ਕਰ
ਕੋ ॥ ਅਸੀਏਥੇ ਆਏਹਾਂ ॥ ਤੁੰਬਾਈ ਗੁਆਲੇ ਨਿਦੇ
ਗਾਖਿਆ ॥ ਨੁਕਿਉ ਜੀਆ ॥ ਤੁਸਾਨੁ ਮੇਵਰਾ ਧਨੁ ਦੇ
ਦੰਗਾ ॥ ਗੁਰੂਨੁ ਮੇਖੀ ਜਾਗਾ ਰਖੋ ॥ ਤੇਥਾ ਦਿਸਾ
ਹਿਲਾਖਿਆ ॥ ਤੇਨਾਨੁ ਸੁਖੀ ਰਖਣਾ ॥ ਤਾਸਾ
ਹਿਥ ਵਿਚਿ ਹੀ ਗੁਆਲੇ ਰਹੇ ਸਿਕਾਰ ਖੇਲਨ

ਤੇਰਾਈਹਰਿਨਾਸੁਪੰਜੀਸਮਾਇਰੇਜੁਆਟਾਤੇਪੰ
 ਜਿਅਇਪੀਉਤੇਪੰਜਿਅਇਖੰਡੁਹੋਰੁਨਾਨਾਪਕਾ
 ਰਾਨੇਪਸਾਇਹੋਦਨਸੇਬੇਜੇਅੰਤਨੇਬੰਦਵਿਚਿ
 ਹੋਸਨਿਸਭਪਸੰਨਹੋਏਅਬਚਾਲੀਸਾਦਿਨਬੰ
 ਤੇਰਾਗੁਣੀਜੇਠੇਰਾਤਨੁਸੇਰਦਾਰੁਪੁਕਰਕੈਥਾਦਸਾ
 ਹਨੁਭੈਆਨਕੀਤਾਅੰਬਾਦਸਾਹਜੇਤਕੀਆਖੀ
 ਪਾਛਿਅਜੇਮੇਰਾਤਨੁਭੈਖਾਇਆਹੋ॥ ਰਾਗੁਈ
 ਜੇਠੇਆਇਕੇਕਾਰਿਆਜੇਗੁਰੁਹਰਿਗੋਬਿੰਦੁ
 ਬੁਲਾਵਹੁਗੇਤਾਭੈਤੁਸਾਭੂਰਹੋਵੇਗਾਅਬਥਾਦ
 ਸਾਹਕੇਰਿਸਾਹਿਬਨੁਬੁਝਾਇਆਬਚਨੁਹੋਇਆ

੨੨੫

ਜੇਸਬੁਥੰਦਖਲਾਸਕਰੇਤੁਅਸੀਅਮਾਦਦੇਹਾਂ
ਤੁਥਾਦਸਾਹਸਬੁਥੰਦਖਲਾਸਕੀਤੀ॥ ਤੇਥਾਈ
ਹਰਿਦਾਸਤੁਥੀਨਾਨਾਇਕਾਆਏ॥ ਤੁਥਾਦਸਾਹ
ਨੁਸਾਹਿਬਾਇਕਾਅਲਕਮੇਰੀਭੁਟਗਖਿਆ
ਜਾਥਾਦਸਾਹਅਰਿਲੇਗਾਇਆ॥ ਤੁਥਾਦਸਾਹ
ਕਹਿਆਇਸਦੇਨਾਨਾਦਾਦੁਜਾਹੋਵੇਤਾਮੇਨ
ਬਦਿਰਿਪਾਵਾ॥ ਤੁਥਾਦਸਾਹਹਿਸਾਹਿਬਨੁਪ
ਫਿਅਇਸਦੇਨਾਨਾਦਾਦੁਜਾਮੇਤੁਹਿਦੋ॥ ਤੁਥਾ
ਹਿਬਖਚਨੁਕੀਤਾ॥ ਗੁਰੂਅਰਜਨਜੀਦੇਗਾਇਅ
ਠੇਠਰੀਆਲਾਹੋਸੀ॥ ਜੇਮੇਸੇਹੀਮੇਤੁਆਦੀ

੨੨੬
 ਰੋਸੀ॥ ਸ੍ਰੀ ਦੁਰਘਾਰਿ ਸਾਹਿਬ ਸਰੀਰੁ ਛੇਤ੍ਰਿ ਆਹੈ
 ਓਸ ਥੀ ਪਛੋਂ ਭਾਂਬਾ ਦਸਾਹ ਨੇ ਪੁਛਿਆ ਭਾਓਹੁ
 ਕਹਿਆ ਮੇਥੇ ਮੇਤ੍ਰਿ ਕੋਈ ਨਹੀ॥ ਭਾਸਾਹਿ ਬਕਹਿ ਅ
 ਇਸਦੀਆਂ ਬਾਹਾਂ ਅਸਾਰੇ ਹਵਾਏ ਕਰੋ॥ ਏਹੁ
 ਸਾਧੂ ਪ੍ਰੀਤੋ॥ ਅਸੀ ਇਸ ਥੀ ਮੇਤ੍ਰਿ ਲੈਵੇ ਵਾਂਗੋ॥
 ਭਾਂਘਾਰਿ ਦਿਨਿ ਚੰਦੂ ਨੂਲਿ ਆਏ॥ ਤੇਜੁ ਭੀ ਆ
 ਨਾਲ ਸਿਖਾਓ ਸਨੁ ਆਰਿ ਕੋਝੀ ਉਨਿ ਕਾਸ ਵਿਭਾ
 ਭੇਖੰਦ ਥੰਦ ਕਰਕੋ ਰੀਦੀ ਖਾਈ॥ ਦਿਨਿ ਪਾਇ ਦਿਤਾ
 ਭੇਅਮੋ ਲਕਸ਼ਮੀ ਬਾਹੁ ਸਾਹਵੇ ਬਹੁਤੇ ਦਿਤੋ॥ ਸਾਧੂ
 ਨੂ ਸੇਰੁ ਲਸਕਰੁ ਚੀਰਕੋ ਬਾਹੁ ਸਾਹਵੇ ਤੰਬੂ ਨੂ ਆ

ਇਅਮ ਸਾਹਿਬ ਨੇਤੀ ਰੁਆਰਿ ਕੋਥ ਸਨੁ ਆਰਿਅ ॥
 ਥਾਨੁ ਸਾਹਿਬ ਦੇ ਖੋਪੇ ਪਾਸ ਨਹੋਇਅਮ ॥ ਕਹਿਅ
 ਕਛੁ ਅੰਗੁ ਏਨ ਕਹਿਅ ਸਾਨੁ ਰੁਖ ਸਦ ਕੀਚੈ
 ਦਿਨੁ ਹੋਇ ਕੋਤੇ ਹਰਿਨਾ ਸਨੁ ਬੀਧਿ ਦਾਕੀਤਾ ਬ
 ਚਨੁ ਹੋਇਅਮ ਸਦਾ ਸਿਖਾਦੀਟ ਹਲ ਕਰਨੀ ॥ ੧
 ੨ ॥ ਸਾਖੀ ਹੋਰੁ ਚਲੀ ॥ ਬਾਈ ਧੀਰੋ ਉਜੈਨ
 ਦਿਨਿ ਰਹਿਨਾ ਸੀਸੈ ਸਾਗਾ ਦਿਨੁ ਜਿਥੇ ਮਹਾਰਾਜ
 ਦਾ ਕਥਾ ਕੀਰਤਨੁ ਹੋਵੈ ਸੋ ਸੁਣੈ ॥ ਤੇਰਾ ਭਨੁ ਪਸਦ
 ਥਾਇਕੇ ਪਹਿਰ ਰਾਤ ਵੇਜਾ ਵੇਲੇ ਗਿਆ ਪਕੀਰ
 ਭਨੁ ਕਰੇ ॥ ਤੇ ਪਹਿਰ ਰਾਤ ਵੇਰੇ ਉਨਿ ਕੋਇ ਸਨੁ

ਕਰਕੈਗੁਰੂਕੀਬਾਣੀਪੜ੍ਹੇਤੇਛਿਆਮਹੀਨੇਗੁਰੂਕੇ ੨੨੧
ਦਰਸਨਨੁਆਏ ॥ ਇਕਦਿਨਓਸਗੁਰੂਹਰਿ
ਗੋਬਿੰਦਜੀਥੀਪੁਛਿਆਸਦੇਪਾਤੁਸਾਹਸਾਧਕਿ
ਨਾਲਛੁਣਾਕਰਿਜਾਣਿਦੇਹੈਨਿ ॥ ਬਚਨੁਹੋਇਅੰ
ਸਲੋਕੁ ॥ ਅੰਤਰਾਮਰਾਮਨਾਮੰਧਿਆਮਨੰਸਰਬਤ੍ਵ
ਪੂਰਣਹਾ ॥ ਗਿਆਨੰਸਮਦੁਖਸੁਖੰਜੁਗਤਿਨਿਰਮ
ਲਨਿਰਵੈਰਣਹਾ ॥ ੨ ॥ ਇਅਾਲਸਰਬਤ੍ਵਜੀਆਪੰ
ਚਦੋਖੰਬਿਵਸ੍ਯਤਹਾ ॥ ਭੋਜਨੰਗੋਪਾਲਕੰਰਿਰੁਨਹਾ ॥
ਲਪਆਇਆਜਭਕਮਲਰਹਤਹਾ ॥ ਉਪਦੇਸੰਸਮ
ਮਿਕੁਸਤ੍ਵਹੁਗਦੰਤੁਗਤਿਭਵਨੀਪਨੰਦਾਨਹਸੇ

ਭਸ਼ਦਣੀਆਪਤਿਅਗਿਸਗਲਰੇਣਕਹਾ। ਖਟਲਖਣ
ਪੁਰਨੀਪੁਰਖਹਾ। ਨਾਨਕਨਾਮਸਾਧਸਦਜਨਹਾ। ਸਤਿ
ਸਦਾਦੀਚਾਗੁ। ਸਿਨਾਢਿ। ਆਲਖਣਾਦੁਆਰੇਸਾ
ਧਸਿਖਜਾਣੀਦੇਹੈਨਿ। ਅੰਤਰਨਾਦਾਫਾਅਸਮਹੈ
ਤੇਧਿਆਨੁਦੁਆਰਾਬਹਾਮਚੀਟੀਪਯੰਤਇਕ
ਚੇਤਨਸਤਿਅਜਾਣਦੇਹੈਨਾ। ਤੇਦੁਪਤੇਸੁਖਦਾਰਿਅ
ਠਠਨਾਨੁਸਮਗੁਸਤਾਹੈ। ਹਰਖਸੋਗਨਹੀਕਰਤੇਸਭ
ਦਾਹਗੁਰੂਦੇਰੇਜੇਜਾਣਦੇਹੈਨਾ। ਕੋਅਸਾਤਿਅਕਰ
ਅਕਰਿਰਹੈਹੈਨਾ। ਤੇਨਿਰਵੈਰਸੁਖਜੀਆਨਾਲਟਰ
ਤਦੇਹੈਨਾ। ਤੇਉਪਦੇਸਾਮਿਤੁਨੂਰੀਸਤਨੂਰੀਭਾਮਨਾ

ਮਦਾ ਕਰਦੇ ਹੋਨਾ ਭੰਨਾ ਦੇ ਮਨ ਵਿਚਿ ਰੁਗਵੰਤ ਦੀ
 ਰੁਗਤਿ ਦੀ ਭਾਵਨਾ ਹੋ ॥ ਕਿਵੇਂ ਸਰਸ ਨੂਰੁ ਗਤਿ ਪਾਪਿ ॥ ੨੨ ॥
 ਹੋਵੇ ॥ ਤੇ ਸਰਬ ਜੀਆ ਤੇ ਦਿਆਲ ਹੋਨਾ ॥ ਤੇ ਭੋਜਨ
 ਕਥਾ ਕੀਰਤਨ ਦਾ ਕਰਦੇ ਹੋਨਾ ॥ ਤੇ ਮਾਇਆ ਦੇ ਕਾਰ
 ਜ ਵਿਚਿ ਵਰਤਦੇ ਹੋਨਾ ॥ ਤੇ ਮਾਇਆ ਨੂਰੁ ਮਨਿ ਤੁਕਰਿ
 ਜਾਣਦੇ ਹੋਨਾ ॥ ਤੇ ਦਿਆਲ ਸਰਸ ਨਾਜੀਆ ਤੇ ਹੋਨਾ
 ਘੰਡ ਦੇ ਖਾਥੀ ਕਾਮ ਰੋਧ ਦਾ ਤਿਆਗੁ ਕਰਦੇ ਹੋਨਾ ॥ ਤੇ
 ਪਗਾਈ ਨਿੰਦਾ ਕੀ ਨਕਰਿ ਸੁਣੇ ਬੀ ਨਹੀ ॥ ਤੇ ਨਿੰਦਾ ਕਰ
 ਦੇ ਬੀ ਨਹੀ ॥ ਏਨਾ ਖਟਾਲ ਛਟਾ ਦੇਨਾ ਆਦਿ ਸਗੁਣ
 ਹੋਨਾ ॥ ਏਨਾ ਕਰਿ ਜੇ ਪੁਰਸ਼ ਹੋਨਾ ॥ ਸੇਈ ਸਾਧ ਹੋਨਾ ॥

ਜੇਤਾਇਸਦੇਦਿਚਿਏਹਗੁਣਹੋਨਤਾਂਵਸੇਖਹੋਨਾਜੇ
 ਨਹੀਤਾਂਓਨਾਟਾਸੰਗੁਕਰੇ। ਤਾਂਸਿਖਨੁਪਾਪਤਿਹੰਦੁ ॥
 ਹੋ। ਤੇਏਹੁਗੁਣੁਤੀਆਵਦੇਹੋਨਾ॥੧੨੮॥ ਸਾਖੀ
 ਹੋਰੁਨਲੀ। ਬੁਰਹਾਨਪੁਰਦਿਚਿਰੁਗਤਿਭਾਈਕੁਮ
 ਵਾਨਟਾਸੁਭਾਈਬੋਦਲਾਮਲਕਬਟਾਰੁਪਿਰਥੀਮ
 ਲੁਜਗਾਂਦਹੋਰੁਗੁਰੂਤਿਸਿਖਹੋਸਨਾ। ਤੇਰੁਗਤੁਛੁ
 ਰਾਤੇਭਾਈਨੂਲੂਹਿਰਾਣੁਭਾਈਸੁੰਦਰੁਭਾਈਸਾਮ
 ਦਾਸਦਧਾਵਾਣਿਸੁਭੇਸਿਖਗੁਰੂਹਰਿਗੋਬਿੰਦਜੀਦਿ
 ਸਰਨਾਮਾਏ। ਅਸਾਨੁਓਧਾਰੁਕਰੇ। ਬਚਨੁਹੋਇ
 ਅਮਰੁਸਾਅਪਣੇਸਹਰਦਿਚਿਧਰਮਸਾਲਾਬ

ਏਵਈ॥ ਤੇਅਮਿਅਤੁਵੇਲੇਗੁਰੂਕੀਥਾਣੀਦੀਚਰ ੨੨੬
ਚਾਕਰਈ॥ ਤੇਅਮਰੀਚਰਕਵਲਪਨ੍ਹਕੇਰੋਗੁ
ਪਾਵਣਾ॥ ਰਹਿਰਾਸਦੇਸਮੇਇਕਨੂੰਹੋਇਕੋਰਹਿਰਾ
ਸਪਨ੍ਹੀ॥ ਤੇਪਸਾਦੁਛਕਕੇਰਾਤੀਪਹਰਰਾਤਜ
ਤੀਕਰਿਕੀਰਨਨੁਕਰਨਾ॥ ਤੇਕੀਰਨੁਪਨ੍ਹਕੇਰਾਤੀ
ਜਾਇਸਉਣਾ॥ ਤੇਪਿਛੁਲੀਰਾਤੀਇਸਨਾਨੁ
ਕਰਕੇਕੰਨਦੀਥਾਣੀਪਨ੍ਹੀ॥ ਜੋਸਿਖਪਸਾਰਿ
ਣਾਅਰਥੀਆਹੋਵੈਤਿਸਨੁਪਸਾਦੁਛਕਾਵਣਾ
ਜੋਬਸਤੁਣਾਅਰਥੀਆਹੋਵੈਤਿਸਨੁਬਸਤੁ
ਦੇਵਣਾ॥ ਹੋਰੁਸੰਗਰਾਂਦਿਉਮਸਿਅਮਾਗੁਰਪੁਰ

ਬਉਤੇਟੀਪਮਾਲਾਵਿਸਾਖੀਉਪਰਿਜਿਸਟੀਸਰ
 ਧਾਹੋਟੋਰੁਪਯਾਮੁਹਰੇਪੇਸਾਏਕਠਾਕਰਕੋਕੜਾ
 ਹੁਕਰਨਾਜੋਕੁਕਰਨਾ। ਤੇਮਨੁਨੀਵਾਰਥਣਾ। ਹਉ
 ਮੇਨਹੀਕਰਨੀ। ਕਰਿਸੇਦੇਘਰਿਵਿਚਿਕੁਪੁਹੈਸੀ
 ਤਿਸਾਵਿਚਿਥਿਲੀਪਈਸੀਥਿਸਨੇਪੰਨੁਤਿਥਿ
 ਪੁਛਿਅਸਜਿਕੁਪੁਕਿਉਕਾਰਿਪਦਿਕੁਹੋਟੈ। ਥਿ
 ਸਨੇਕਾਰਿਅਪ੍ਰਥਮੇਥਿਲੀਥਾਹਰਿਕਢਣੀ।
 ਬਹੁਰੋਯਜਾਹੁਨੇਕੁਕਢਣਾ। ਕੁਪੁਪਦਿਕੁਹੋਟੈਗੰ
 ਤਾਂਥਿਸਨੁਥਿਲੀਕਢਣੀ। ਕੁਲਗਈ। ਤੇਹਜਾਹੁਨੇ
 ਕੁਕਢਣਾ। ਆਟੇਰਿਪੰਨੁਤਿਦੇਅਹਿਅ। ਤੇਪੰਨੁਤਿ

ਕਹਿ ਅੰਧੇਲਾ ਕਾਟਿ ਮਾਭੀ ਕੁਪ ਪਾਵਿ ਤੁਨ ਹੀ ਹੋਇ ॥੨੩॥
 ਮਾਘ ਧੰਨੁ ਤਿ ਕਹਿ ਮਾਲ ਖੁਰੋ ਲੁਕਣੋ ॥ ਤਾਂ ਓਸ ਦ
 ਖੁਰੋ ਲੁਭੀ ਕਾਟਿ ਮਾਘ ॥ ਤਾਂ ਓਸ ਕਹਿ ਮਾਹੁ ਟਿਭੀ
 ਕੁਪ ਪਾਵਿ ਤੁਨ ਹੀ ਹੋਇ ਮਾਘ ॥ ਕਿਉਂ ਜੋ ਬਿਲੀ ਵਿਚਿ
 ਪਈ ਹੋ ਸਹਿ ਮਾਦੁ ਹੀ ਹੋ ॥ ਤਾਂ ਧੰਨੁ ਤਿ ਕਹਿ ਮਾ
 ਜੇ ਲਗ ਬਿਲੀ ਨਾ ਕਢੇ ਗੇ ॥ ਤੇ ਲਗ ਪਾਵਿ ਤੁਨ ਹੀ
 ਹੋਇ ॥ ਤੇ ਸੇਜ ਉਲਗ ਹਉ ਮੇਨਾ ਨਿਦਰ ਤੁਹੋ ਦੇ ॥ ਤੁ
 ਉਲਗ ਕੋਈ ਕਰ ਮੁਟ ਲੁਨ ਹੀ ਦੇਤਾ ॥ ਤੁਸਾ ਹਉ
 ਮੇਨਿ ਦਰ ਤਿ ਕਰਣੀ ॥ ਤੁਸਾ ਨਾ ਕਾਟਿ ਮਾਦੁ ਹੋ ਦੇ ॥
 ॥੧੨੮॥ ॥ ਸਾਖੀ ਹੋ ਰੁਨੁ ਲੀ ॥ ਬੁਝੀ ਬੇਖਾਰੀ ਭਾ
 ਦਨੁ ਗੁਜਰਾ ਤਿ ਵਿਚਿ ਰਹਿਣਾ ਸੀ ॥ ਜੇ ਬੇਸੀ

ਬੇਮਹਾਰਾਜ ਦੇ ਬੁਗਾਭਿਓ ਦਨ ਸਿਖ ਸਾਧ ਜਿਨਾ ਦਾ
 ਪਰਮੇਸਰੁ ਆਸਰਾ ਹੋ ॥ ਭੁਨਾਵੀ ਪਾਲਨ ਪੋਖਨ
 ਕਰੇ ॥ ਗਿਆ ਆਨ ਚਰਚਾ ਕਰੇ ॥ ਤੇ ਗਿੰ ਬਜੀ ਦੀ ਬੰ
 ਣੀ ਪਛੇ ॥ ਇਕ ਸਦਿ ਨ ਇਕੁ ਸਿਖੁ ਛੁਟੀ ਪਾਤਸਾ
 ਹੀ ਬੀ ਪਸਨ ਕੀਤਾ ॥ ਸਚੇ ਪਾਤਸਾਹ ਕਿ ਸੇ ਗੁਰੁ
 ਖਿ ਸਿਖ ਦਾ ਵੀ ਦਾ ਰੁਕਰਾਵਹੁ ॥ ਤਾਂ ਬਚਨੁ ਹੋਇ ॥
 ਤੁਸੀ ਗੁਜਰਾ ਤਿਜਾ ਵਹੁ ॥ ਤਾਂ ਭੁਨਿਖੁ ਭੁਗਾਈ ਬਿ
 ਖਾਣੀ ਪਾਸਾ ਆਇਆ ॥ ਅਗੇ ਬੁਝਾਈ ਬਿਖਾਰੀ
 ਸਨੁ ਘਰਿ ਲੇਗਾਇਆ ॥ ਤੇ ਵਡੀ ਸੇਵਾ ਕੀਤੀ ॥ ਏ
 ਥੇ ਤਾਂ ਭੁਸਦੇ ਪੁਕਰਾਵਿ ਵਾਹੁ ਹੋ ॥ ਭੂਖਣ ਬਣਦੇ ਹੋ
 ਨਾ ॥ ਤੇ ਬਸਤੁ ਸੀਵਾਈ ਦੇ ਹੋ ਨਾ ॥ ਹਰੁ ਨਾਨਾ ਪਕਥ

ਵੇਰੰਗਾਰਾਗੁੰਦੇਹੈਨਾ ਇਕਸਕੋਠੀਵਿਚਿਚੰਦਨ
 ਟੀਆਕਾਠੀਆਭੇਦਿਦਾਨਮਿਤਕਦਾਥਣਿਆਪ ॥ ੨੩੯ ॥
 ਇਆਹੈ। ਤਾਂਓਸਸਿਖਪੁਛਿਆਜੇਏਹੁਮਿਤਕ
 ਦਾਸਮਿਆਨੁਕਿਉਬਣਾਇਆਹੈ। ਤਾਂਬਚਨੁ
 ਹੋਇਆ। ਕੁਲਕੋਤੁਸਾਨੁਕਹਾਗੇ। ਜਦਗਤਨੁ
 ਓਸਦੇਪਤੁਦਾਇਦਾਹੁਹੋਇਆ। ਬਹੁਤੁਦਾਨਖੰ
 ਨਕੀਤੇ। ਤੇਬਹੁਨੁਪਾਹਿਲਿਆਇਆ। ਤਾਂਸੁਲਨ
 ਚਉਸਦਾਪਤੁਮਿਰਤੁਹੋਇਗਾਇਆ। ਤਾਂਓਹੋ
 ਗਾਨਗਾਦਨਵਾਏਆਰੂਗਾਦਨਲਗੇ। ਤੇਚੰਦਨ
 ਟੀਆਕਾਠੀਆਭੇਓਹੀਵਿਦਾਨਵਿਚਿਓਸਨੁਪ ॥

ਇਕੋਰਿਖਾਬਣਾਇਕੋਸਿਸਕਾਰੁਕੀਤਾ। ਤੇਪਸੰਨ
ਹੀਰਹਿਆ। ਤਾਂਓਸਸਿਖਪਾਇਆਜੇਤੁਸੀਜਾਣਦੇ
ਸੋ ਜੋਅਸਾਧਾਪਤਸਹੀਅਰਨਾਹੈ। ਤੁਸਾਇਸ
ਣਾਦਿਵਾਹੁਕਿਉਕੀਤਾ। ਤਾਂਓਸਕਹਿਅਜੁਮੇ
ਗਪਤਪਿਛੁਏਜਨਅਰਿਖਹੈਸੀ। ਤੇਇਕਦਿਨ
ਏਹੁਜੇਮੇਰੀਬਹੁਹੈਸੋਦੇਸਟਾਹੈਸੀ। ਏਸਨੇਪਸ
ਦੁਆਇਕੋਰਿਖਦੇਅਗੇਰਖਿਆ। ਤਾਂਓਖਦ
ਧਿਆਨੁਦੇਸਟਾਦੁਲਗਾਇਆ। ਤੇਦੇਸਟਾਦਾ
ਧਿਆਨੁਰਿਖਦੁਲਗਾਇਆ। ਦੋਨੋਦਾਸਰੀ
ਰੁਅੰਤੁਹੈਇਆ। ਤਾਂਇਸਨੇਮੇਰੇਘਰਿਜਨਨ

ਲੀਨਾ ਸਾਧਸੰਗਤਿ ਕੀਤੀ ਗਿਆਨ ਨੁਪਾਧਤਿ ਹੋ
 ਇਆ ਤਾਂਓ ਸਦਾ ਸਨ ਬੰਦੁ ਹੋਇਆ ਸੁਕਤਿ ਨੁਪਾਧ ॥ ੨੩੨ ॥
 ਪਤਿ ਹੋਇਆ ਤੇਏ ਹੁਭ ਕੀਭੀ ਏਥੇ ਸਿਖਾਣੀ ਸੇਵਾ
 ਕਰੇਗੀ ਸਬਦੁ ਸੁਣੇਗੀ ਅਕਤਿ ਹੋਵੇਗੀ ਤਾਂਓ ਸਕ
 ਹਿਅ ਜੇਤੁ ਸਾਨੁ ਇਤਨੀ ਪੁਰਹੋ ਸੀਤਾ ਗੁਰੂ ਥੀ ਪਤ
 ਣੀਆ ਰਜਾ ਵਧਾਇ ਲੈਏ ॥ ਤਾਂਓ ਸਕ ਹਿਅ ਗੁਰੂ
 ਥੀ ਚੂਣੇ ਪਦਾਰਥ ਕੀ ਮੰਗਣੇ ਹੋਨਾ ਗੁਰੂ ਦੀ ਰਜਾਇ
 ਤੇਗਾ ਜੀਰਹਿਣਾ ਸਿਖਣਾ ਧਰਮੁ ਹੋ ॥ ੧੩੦ ॥ ਸਾਖੀ
 ਹੋਰੁ ਰਲੀ ॥ ਅਉਨ੍ਹੀ ਇਕਤੀ ਸਦੀ ਰਲੀ ॥ ਸੁਹੰਧੈ ਆਈ
 ਆਲੀ ਮੁਹੋ ਸਾਧਸੰਗਤਿ ਗਾਵੈ ਗੁਰਬਾਣੀ ॥ ਚੁਹਰੁ

ਨਉਂ ਵਰ੍ਹਾ ਲਖ ਏਉਗੁਰੁ ਮੁਖਿ ਮਨੁ ਦਿਨ ਨਾਮੁ ਵਖਾਣੀ॥ ਸ
 ਸਮੁਖਿ ਸਿਖੁ ਪਿਰਾਗਾ ਦਿਚਿ ਬਾਈ ਬਾਨਾ ਦਿਰਤੀ ਗਾਣੀ॥
 ਸਤੁਤ ਪਾਸੁ ਜੋਣੁ ਪਰਿਗੁਰੁ ਮੁਖਿ ਨਿਰਚਲ ਸੇਵਕ ਮਾਣੀ॥
 ਪਟੈ ਸਰੁ ਰਵਾ ਲੁਹੈ ਨ ਵਲੁ ਨਿਹਾਲਾ ਸੁਪੁ ਪਸ
 ਈ॥ ਜੋਤਾ ਸੇਰੁ ਵਖਾਣੀ॥ ਮੇਵਿ ਏਗੁਰੁ ਸੇਵਾ ਹੋਰੁ ਨ
 ਜਾਣੀ॥ ਰਾਜ ਮਹਿ ਏਕੁ ਬਾਨੁ ਬਹਿ ਲੁਕਾਉ ਰਗਾ ਤਿਹੁ
 ਰਮਾਤਿ ਮਾਨਿ ਬਾਣੀ॥ ਸਨਮੁਖੁ ਸੇਵਾ ਬਦਲੀ ਸੇਨਿ
 ਗੁਪਾਲੈ ਗੁਰੁ ਮੁਖਿ ਜਾਣੀ॥ ਸੁੰਦਰੁ ਚਰਨੁ ਮਾਗੈ
 ਚਾਕੈ ਸੇਹਣਿ ਸੇਵਕ ਮਾਣੀ॥ ਸਾਧ ਸੰਗਤਿ ਦਿਟਹੁ
 ਕਰ ਬਾਣੀ॥ ੩੧॥ ਸਾਖੀ ਹੋਰੁ ਚਲੀ॥ ਆਈ ਮਾਲੀ

ਬੁਝਹੀ ਭੇਗਹਿ ਦਾਸੀ॥ ਤੇਸਦੀ ਦਸਾਧਾਂ ਸੰਤਾਹਿ
 ਚਿਦੁ ਇਸਮੇਤੁ ਰਜਾਵੈ॥ ਤੇਗੁਰਾਂ ਕੇ ਸਬਦ ਦਾਸ ॥ ੩੩ ॥
 ਦਾ ਕੀਰਤਨੁ ਕਰੇ॥ ਤਾਂ ਇਕ ਦਿਨ ੬ ਸਨੇ ਛਿਦੀ
 ਪਾਤੁ ਸਾਹੀ ਪਾਸੇ ਅਰਦਾਸ ਕੀਤੀ ਸਰੇ ਪਾਤੁ ਸਾ
 ਹਾ॥ ਇਕ ਗੁਰੂ ਕੇ ਵਰ ਥਾਹ ਵਿਚਿ ਸਾਧ ਸੰਗਤਿ
 ਵਿਚਿ ਆਪਣਿ ਕਾਮ ਨਾ ਦੇ ਨਾ ਮਿਤੁ ਗੁਰ ਥਾਈ ਗਾ
 ਵ ਦੇ ਹੋ ਨਿ॥ ਜੋ ਏ ਥੇ ਪਦਾਰਥ ਲੇ ਕਰਿ ਆਪਣ
 ਅਹਾਰ ਵਿਉਹਾਰ ਕਰਾਗੇ॥ ਤੇ ਇਕ ਆਪਣੀ
 ਕਿਰਤ ਕਰ ਕੇ ਤੇ ਦੇ ਕੁਝੀ ਪਾਵੇ ਹੋ ਨਾ॥ ਤੇ ਸਾਧ ਸੰਗ
 ਤਿ ਵਿਚਿ ਕੀਰਤਨੁ ਕਰ ਦੇ ਹੋ ਨਾ॥ ਗੁਰੂ ਕੀ ਪਸੰਨਤਾ

ਵਾਸਤੇ ਸਕਿ ਪਾਕਰ ਕੈ ਜੋ ਹੁਕਮੁ ਹੋਵੈ ਸੋ ਓਨਾ ਨੁਕਿ
ਆਫੁ ਲੁਹੈ ਤੇ ਨਿਹ ਕਾਮੀ ਆਨੁ ਕਿ ਆਫੁ ਲੁਹੈ
ਬਚਨੁ ਹੋਇ ਆ ਜੋ ਸਹਿ ਕਾ ਅਕਰ ਕੈ ਕੀਰਤਨ
ਕਰਦੇ ਹੋਨਾ ਤਾਂ ਸਰੀਰ ਨੁ ਤਿਆਗ ਕੇ ਪਥ ਮੇਰੀ ਧਰ
ਓਕ ਜਾਵੇ ਹੋਨਾ ਬਹੁ ਤ੍ਵਿਰੀ ਧਰਾਵੇ ਸਾਥੀ ਅਕ
ਤਿਨੁ ਪਾਪ ਤਿਹੀ ਦੇਹੈ ਨਾ ਜੋ ਸੁਖਾਵੀ ਕਾ ਅਨਾਦਾ
ਓਹੈ ਨਾ ਤੇ ਜੋ ਨਿਰਦਾਹ ਹੋਨਾ ਤੇ ਗਿਆਨ ਦੁਆ
ਰਾ ਸਕੁ ਸੁਖ ਬੁਝੈ ਜਾਣਦੇ ਹੋਨਾ ਸੋ ਸਰੀਰ ਤਿਨੁ ਆ
ਗ ਕੈ ਵਾਹਗੁ ਰੂਟਿ ਚਿਜਾਇ ਸਾਮਾਵਦੇ ਹੋਨਾ ਤੇ
ਸਹਿ ਕਾ ਅਨੁਇ ਪਕਾਰਦੇ ਹੋਨਾ ਸਿਕੁਤਾ ਆਪਣਿ

ਨਿਰਥਾਹ ਸਰੀਰ ਦੇ ਆਤਮਾ ਅਨਾਕਰ ਦੇ ਹੋਨਾ ਤੇ ਨਿ
 ਸ਼ਾਇਆ ਪਦਾਰਥ ਲੇ ਦੇ ਹੋਨਾ ਤੇ ਜੋ ਆਟਮ
 ਹੈ ਜੋ ਜਾਣ ਦੇ ਹੋਨਾ ਜੋ ਦਾ ਹਰੁ ਦਾ ਬੁਝਿਆ
 ਆਟਮਾ ਹੈ ਨਾ ਓਸਾ ਦਿਨੇ ਭੀ ਦੇ ਨਾ ਖਾਵ ਦੇ ਹੋਨਾ
 ਤੇ ਜੋ ਕੀਰਤਨ ਕਰ ਦੇ ਹੋਨਾ ਜੋ ਆਪਣੇ ਕਾਲਿਆ
 ਟਿਵਾਸ ਤੇ ਜਾਣ ਦੇ ਹੋਨਾ ਤੇ ਬੇਨੇ ਬਹੁ ਤੇ ਭੇਰਾ ਜੀ
 ਹੋਨਾ ਜੋ ਭੀ ਨਿਰਕਾਮਾਣੀ ਪਦਵੀ ਨੁਪਾਪ ਲਿ
 ਹੁੰਦੇ ਹੋਨਾ ਤੇ ਜੋ ਹਰੁ ਕਾਮਾਨਾ ਭੀ ਲੋਕੁ ਭੀ ਰਹਿ
 ਭੁਭੇ ਉਕੇ ਕਰ ਦੇ ਹੋਨਾ ਓਹੁ ਭੀ ਗੰਧ ਬਲੇ ਕਰ
 ਸੁਖ ਭੇਗੁ ਕੇ ਭੇਰਿਆ ਨੁਖ ਜਨਮ ਪਾਵ ਦੇ ਹੋਨਾ ਤੇ

੨੫

ਜੇ ਅਤਧਨ ਦਾ ਹੀ ਲੋਕੁ ਕਰ ਦੇ ਹੋ ਨਾ ਸੇਏ ਸੇਏ ਕ
ਦੇ ਪਦਾਰਥਾਨੁ ਪਾਪਾਤਿ ਹੁੰਦੇ ਹੋ ਨਾ ਨਾਤੇਤੁ ਸੀਨਿ ਪ
ਕਾ ਅਕੀਰਤਨੁ ਕਰ ਦੇ ਹੋ ਨਾ ਪਾਸੇ ਸਰਨੁ ਪਾਪਾਤਿ
ਤੇ ਦੇ ਗਾ ॥ ੧੩੧ ॥ ਸਾਖੀ ਹੋ ਰੁਚਈ ॥ ਕੁਾਈ ਰੂਹ
ਰੁਚਉਤ੍ਰ ਰੂਲ ਪਣਉ ਰਹਿ ਦਾਸੀ ॥ ਤੇ ਅਠੇ ਪਹ
ਰਿਟੁ ਰਇਆਇ ਗਾਵਾ ਅਕੀਰਤਨੁ ਰਇਆ ॥ ਟੁਹ
ਰੁਰੁ ਦਾਨਾ ਅਜ ਪਦਾਰਥੇ ॥ ਸਾਹਿਬ ਛਿਟੀ ਪ
ਤਸਾ ਹੀ ਪਾਸੇ ਓਸ ਪਸਨ ਕੀਤਾ ॥ ਸਰੇ ਪਾਤਸ
ਹ ਸਿਖੀ ਦਾ ਮੁਲੁ ਕੀਆ ਹੋ ॥ ਤੁਥਾ ਬਰਨੁ ਹੋਇ
ਆ ॥ ਸਾਨੁ ਨੀਵਾ ਕਰਣਾ ॥ ਸਿਖੀ ਦੇ ਦਾਸ ਕੀਣੈ

ਤਾਂ ਬਚਨੁ ਹੋਇਆ ਸੇਵਾਟਹ ਲਕਰ ਟੀ। ਸਿ ੨੩੫
 ਖੀਦੇ ਪੜ੍ਹ ਕੇ ਨਹੈ ਨਾ ਬਚਨੁ ਹੋਇਆ। ਸਾਧ
 ਸੰਗਤਿ। ਸਿਖੀ ਦਾ ਟੁਲੁ ਕੇ ਨਹੈ। ਸਬਦਾ ਸਿਖੀ
 ਦਾ ਟੁਲੁ ਕੇ ਨਹੈ। ਸਮਾਜ ਬਚਨੁ ਹੋਇਆ।
 ਜਿਸ ਨੇ ਜਗਤੁ ਤੁਝ ਭਾਜਾ ਤਾਹੈ। ਤੇ ਪਰਮਾਤਮਾ
 ਭਾਜਾ ਤਾਹੈ। ਸੋਈ ਸਿਖੁ ਹੋ। ੧੩੨। ਸਾਖੀ
 ਰੁਚਈ। ਬੁਝਾਈ। ਬੁਝਾ ਸਨਮੁਖ ਸਿਖੁ ਪਿਠਗਾਇ
 ਰਿਹਾਇ। ਸੀ। ਜੇ ਛਿਟੀ ਪਾਤਸਾਹੀ ਦੇ ਪਾਸ ਪਸ
 ਨ ਕੀਤਾ। ਜੇ ਸੇਰਾ ਕਾਇਆ ਟੁਕੈ। ਤਾਂ ਬਚਨੁ ਹੋ
 ਇਆ। ਸਦਾ ਟਹ ਗੁਰੂ ਦਾ ਬੁਝ ਨ ਕਰ ਸਾ। ਤੇ ਪਰ

ਅਦੀਕਿਰਤਕਰਣੀ॥ ਤੁਓਸਕਹਿ ਆਸਰੇਪਾ
ਤੁਸਾਹਕਈਕਹਿਦੇਹੈ॥ ਜੋਥਾਰੰਥਾਰਿਕਿਸੇ
ਨੁਭਲਾਇਦਾਹੈ॥ ਜੋਤੁਓਸਪਰਖਿਜਦਾਹੈ॥
ਤੁਸੀਜੋਥਾਰੰਥਾਰਾਅਨਾਅਕਹਿਦੇਹੈ॥ ਤੁਓ
ਤੁਸਾਨੁਕਿਆਟੁਲੁਹੇਦੈ॥ ਤੁਓਬਚਨੁਹੋਇਅੰਮ੍ਹਾ
ਜੋਸੇਕਈਆਜਿਦੁਹੇਦੈ॥ ਤੁਓਵੇਰੀਓਸਨੁਦੁਖ
ਦੇਦੇਹੈ॥ ਤੁਓਓਹੁਗਾਜੇਦਾਨਾਅਲੇਕਰਿਧਕਾਰਕ
ਰਦਾਹੈ॥ ਤੁਓਪਿਥਮੇਵੇਰੀਆਪਹੀਕੁਓਕਰਿਤਿਸ
ਨੁਛੇਰਿਦੇਦੇਹੈ॥ ਤੁਓਤੁਓਰੁਰਾਜੇਦਾਕਈਨੋਕ
ਰਚੁਦਾਹੈ॥ ਤੁਓਗਰੀਬਨੁਛੇਰਾਇਲੇਦਾਹੈ॥

ਜਾਗਜੇ ਦੇ ਨਿਕ ਇਜਾ ਦੇ ਹੋਨਾ ਭਾਂਗ ਜਾਓ ਸਨੁ
ਫੁਨਾਇ ਲੇਦਾ ਹੋ। ਤੇ ਸੇਜੁ ਪਰਖ ਕਾ ਮੁਕੇ ਧਾਅ ॥੨੩॥
ਦਿਕ ਵੇਗੀਆ ਥੀਓ ਮਾਨੁ ਹੋਇ ਕੋ ਮਹਾਰਾਜ ਦਾ
ਨਾਮ ਉਚਾਰਨ ਕਰਦਾ ਹੋ। ਭਾਂਧਾ ਪਥਿ ਸਨੁ ਤਿਅ
ਗ ਕਰ ਜਾ ਦੇ ਹੋਨਾ। ਨਹੀ ਭਾਂਸੀ ਭਾਂਸੀ ਮਲਦਾ ਹੋ
ਓਹੁ ਓਨਾ ਨਿਸਚਾ ਦੇ ਕੈ ਧਾਧਾ ਥੀਰ ਹਿਤ ਕਰ
ਦੇ ਹੋਨਾ। ਤੇ ਨਾਮ ਦੇ ਨਿਸਚੇ ਕਰਿ ਮਹਾਰਾਜਾ
ਪਣੇ ਬੁਧ ਭਾਂਦਾ ਨਿਸਤਾਰ ਕਰਦਾ ਹੋ। ਭੁਸਾਂਤਾਰ
ਕੀਆ ਨਿੰਦਕਾ ਦੇ ਕਹੇ ਨਾਮ ਦਾ ਤਿਅ ਮਾਗੁ ਪਹਿ
ਕਰਨਾ। ਜੇ ਫਲੁ ਬਿਛਰੇ ਦਿਚੇ ਰਸੁ ਸਦਾ ਲੇਵੇ

ਤੋਨਾ ਸੋ ਪਰ ਪਕ ਹੋਇ ਕੇ ਸਭੁ ਮਿਠੇ ਹੁੰਦੇ ਹੋਨਾ ਤੇ
 ਜੇ ਅਧੀਕ ਰਫੁ ਲੁਗਿ ਨੂਜਾ ਦਾ ਹੋ। ਸੋ ਗੀ ਦਾ ਹੋ
 ਇਜਾ ਦਾ ਹੋ। ਤੇ ਸੇ ਜੋ ਸਿਖ ਸਥਰ ਨੁਤੇ ਨਾ ਅਨੁ
 ਨਿਤ ਉਚਾਰਨ ਤੇ ਸੁਦਨ ਕਰਨ ਦੇ ਹੋਨਾ ਸੋ ਗਿਅੰ ।
 ਨਕਰਿ ਪਰ ਪਕ ਗਿਅੰ ਆਨੀ ਤੇ ਮਿਠੇ ਹੋਇ ਜਾ
 ਦੇ ਹੋਨਾ ਤੇ ਜੋ ਨਿੰਦ ਵਚਨ ਸੁਣਕੇ ਸਥਰ ਤੇ
 ਨਾ ਅਨੁਛੇਦਨ ਦੇ ਹੋਨਾ ਸੋ ਜਨਾ ਅਮਰਨ ਨੁਪਾ
 ਪਤਿ ਹੁੰਦੇ ਹੋਨਾ । ੧੩੩ ॥ ਸਾਖੀ ਹੋਰ ਚਲੇ
 ਭਾਈ ਜਟੂਤ ਪਾਸ ਜਉ ਏ ਪਰ ਵਿਚਿਰ ਰਹਿੰਦਾ ।
 ਸੀ। ਗੁਰੂ ਹਰਿਗੋਬਿੰਦ ਜੀ ਦੀ ਸਫਲ ਆਇ

ਅਮਰਦਾਸ ਕੀਤੀ ਸੇਰਾ ਕੀਲਾ ਆਣੁ ਕਰੋ ॥ ਤਾਂ
 ਬਚਨੁ ਹੋਇਆ ॥ ਤੁਸਾਂ ਸਾਂਤੁ ਕੀਤੁ ਪੁਕਰਨਾ ॥
 ਸੇਰਾ ਮਨਾ ਮਦਾ ਉਚਾਰੁ ਕਰਨਾ ॥ ਤਾਂ ਓਸ ਨੇ ਅਰ
 ਦਾ ਸਕੀਤੀ ਸਚੇ ਪਾਤਸਾਹ ਕਈ ਕਹਿ ਦੇਹੈ ਨਾ
 ਗਿਆ ॥ ਨਾ ਬਿਨਾ ਗਤਿ ਨਹੀ ॥ ਬਚਨੁ ਹੋਇਆ
 ॥ ਇਸ ਦਾ ਹਗੁ ਰੂ ਦੇ ਨਾ ਅਕਹਿ ਚਾਰ ਦੁਆਰੇ ਦਾ
 ਹਗੁ ਰੂ ਜੀ ਕੇ ਪਾਪਾਂ ਤਿਉ ਦੇਹੈ ਨਾ ॥ ਜੈ ਸੇ ਹਰਿ ਮੰ
 ਦਰ ਜੀ ਕੇ ਚਾਰ ਦੁਆਰੇ ਹੋ ਨਾ ॥ ਜਿਸ ਦੁਆਰੇ
 ਓਹੁ ਮੰਦਰਿ ਪਦੇ ਭਕਰੇ ਸੋਈ ਇਸ ਨੂ ਵਸੇ ਪਹੈ
 ਸੋ ਸੇ ਪਿਥ ਮੇਨਾ ਅਤੇ ਉਚਾਰਨ ਕਾਰਿ ਹੋਰੁ ਚਾਰੇ ਗੁਣ

੨੩੭

ਅਵਦੇਹੈਨਾ ਸਿਖ ਮੇਰਾ ਪਾਪਾ ਦਾ ਤਿਆਗ ਕਰਕੇ
ਦਾਹੈ ਸਿਖ ਪ੍ਰਕਾਰ ਤਾਵੈ ਗਾਗਨ ਪਾਪ ਤਿਉ ਦਾਹੈ
ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਮਨੁ ਇਕ ਗਾਰ ਕਰਿ ਕੈ ਜਪ ਦਾਹੈ ਤਾਂ ਜੋ
ਦੇਫਲ ਨੁ ਪਾਪ ਤਿਉ ਦਾਹੈ ਤੇਰੁ ਰਵੁ ਮਾਹੇ ਰੁਜ
ਵਨ ਕਰਿ ਰਨ ਚਰਨ ਵਿਚਿ ਅਸਥੇ ਧਨ ਗਦਾਟੁ
ਲੁਧੈ ਦਾਹੈ ਤੇਵਨ ਦੇਸੁ ਨ ਤੇ ਮਨੁ ਨੀਵਾ ਪੁੰਦ
ਹੈ ਸੇਹੁ ਉਪਾਸਨਾ ਪਾਪ ਤਿਉ ਵੀਹੈ ਥੇ ਪਿਛ
ਲੀਰਾ ਤਦ ਜੋਗ ਗਤ ਕਰ ਦਾਹੈ ਸੇਹੁ ਸਾਂਤਕੀ
ਤਪ ਪਾਪ ਤਿਉ ਦਾਹੈ ਤੇਨਾ ਅਦਾ ਜੋਗਿ ਮਾਨਸ
ਅਝ ਦਾਹੈ ਕਹਿ ਦਾਹੈ ਏਹੁ ਜੋ ਮੇਰਾ ਪਨੁ ਦੇ

ਹਮੀਨਿ ਆਸੀ ਮੇਏ ਹੁਨ ਹੀ ॥ ਦੇਹ ਤਾਏ ਬੇਹੀ ਛੇਕੁ ॥ ੨੩੬ ॥
 ਤੈ ॥ ਮੇਗਿ ਆਨ ਰੂਪ ਹਾਂ ॥ ਜੋ ਦੇਹ ਦੇ ਉਪ ਜਣਨੁ ਭੀਜ ॥
 ਏਟਾ ਹਾਂ ॥ ਸਾਬਤੀ ਇਸ ਦੇ ਬਿਨ ਸਣਨੁ ਜਾਣਟਾ ॥
 ਹਾਂ ॥ ਤਾ ਸਰੂ ਕਛੁ ਦਾਹ ਗੁਰੂ ਦੇ ਨਾਮ ਕਰਿ ਪਾਪ ਤਿਉ
 ਏਹੈ ॥ ੧੩੪ ॥ ਸਾਖੀ ਹੋਰੁ ਚਲੀ ॥ ਗੁਣੀ ਨਟਲਾ
 ਤੇ ਗੁਣੀ ਨਿਹਾਲਾ ॥ ਪਟਣੇ ਵਿਚਿ ਰਹਿੰਦੇ ਸਨਿ ॥ ਤੇ
 ਸਰੂ ਬੇਲ ਨਿਤੇ ਸਰੂ ਹੀ ਕਾਰ ਕਾ ਵਨਿ ॥ ਤੇ ਝੂਠੁ ਕਰੇ
 ਨ ਬੇਲ ਨਿ ॥ ਤੇ ਜੋ ਗੁਰੂ ਕੇ ਸਿਖ ਭੁਜਨ ਵਾਲੇ ॥ ਹੋਵਨ ਬਿ
 ਟੀ ਸੇਵਾ ਕਰਨਾ ॥ ਇਕ ਦਿਨ ਬਿਨਾ ਨੇ ਛਿਟੀ ਪਾਤਸ
 ਹੀ ਥੀ ਪੁਛਿ ॥ ਆਓ ਪੁਕੀ ਕਰ ਮਹੇਨਾ ॥ ਜਿਸ ਕਰਿ ਫੇ

ਠਿਓਰ ਕਰਨਾ ਕਛੂ ਨਹੀਂ। ਬਚਨੁ ਹੋਇਆ ਸਮ
 ਦੀਉ ਪਾਸਨਾ ਤਾਂ ਓਨਾ ਕਹਿ ਆ ਕਈ ਇਕ ਕਹਿ ਦੇ
 ਹੈਨਾ ਜੋ ਉਪਾਸਨਾ ਤਾਂ ਦੇਵੇ ਤਵਿ ਸਿਉ ਦੀ ਹੋ। ਸਗਿਅ ॥
 ਨੀਤਾ ਆਪ ਬਹਮ ਹੋਏ ਹੈਨਾ। ਓਹੁ ਕਿਸ ਦੀ ਭਗਤਿ
 ਕਰਨਾ ਤਾਂ ਬਚਨੁ ਹੋਇਆ ਅਹਾ ਰਾਜ ਦੇ ਚਾਰਖ
 ਕਾਰ ਦੇ ਭਗਤਿ ਹੈਨਾ। ਇਕ ਕਾਮੀ ਭਗਤਿ ਹੈਨਾ
 ਜੇਕਾ ਅਨਾ ਕਰਮ ਅਹਾ ਰਾਜ ਦਾ ਨਾ ਮੁਜ ਪਦੇ ਹੈਨਾ। ਤੇਸੀ
 ਤਾ ਦੀ ਸੇਵਾ ਕਰਦੇ ਹੈਨਾ ਤਾਂ ਓਨਾ ਦਾ ਕਾਰਜ ਭੀ ਵਾਹ
 ਗੁਰੂ ਕਰ ਦੇ ਦਾ ਹੋ। ਤੇ ਓਨਾ ਨੁਪੀ ਭੁਭੀ ਅਹਾ ਰਾਜ ਦੇ
 ਨਾਮ ਦੀ ਹੋਇਆ ਵਦੀ ਹੈ। ਇਕੁ ਆਰਤਿ ਭਗ

ਤਿਹੈਨਾ ਜੋ ਕਿਸੇ ਸਰੀਰ ਕੇ ਦੁਖ ਕਰ ਕੇ ਵੈਰੀਆ
 ਦੇ ਬੁਝੈ ਕਰਿ ਮਹਾਰਾਜ ਦਾ ਨਾਮ ਉਚਾਰਨ ਕਰ ਦੇਹੈ
 ਨਾ ਤਾਂ ਓਨਾ ਦਾ ਰੋਗੁ ਭੁਕਿਟੀ ਦਾ ਹੋ। ਤੇ ਓਨਾ ਵੀ ਸ
 ਰਧਾ ਭੁੰਦਾ ਧਖਰੀ ਹੁੰਦੀ ਹੋ। ਇਕ ਉਪਾਸ ਨਾ ਵਾਲੇ
 ਕੁਗਤਿਹੈਨਾ ਅਪਨੁ ਸਿਖ ਜਾਣ ਦੇਹੈਨਾ ਵਾਹਗੁ
 ਰੂਨੁ ਸਾਮੀ ਕਰ ਭਾਜਾਣ ਕੇ ਮਹਾਰਾਜ ਦਾ ਨਾਮ
 ਜਪ ਦੇਹੈਨਾ ਤਾਂ ਓਨਾ ਨੁਗਿਆ ਨੁਪਾਪ ਤਿਹੈਨਾ
 ਹੋ। ਇਕ ਗਿਆਨੀ ਕੁਗਤਿਹੈਨਾ ਜੋ ਸਰਥੇ
 ਇਕੁ ਵਾਹਗੁ ਜਾਣ ਦੇਹੈਨਾ ਸੈ ਸੇ ਅਕਾਸ ਸਰ
 ਬ ਘਟਾ ਅਟਾਵਿ ਸੁਵਿਅਾ ਪਿਆ ਹੋਇਆ

੨੩੬

ॐ ਭੇਜਾਣਕਾਰਿਥਹੁਕੇਵਾਹਗੁਰੂਦੇਨਾਮਨੂਜਪਦੇ
 ਤੈਨਾਭਾਂਠਨਾਦਾਗਿਆਨਾਨੁਕੇਕੁਹੰਦਾਹੈ। ਚੋਥੀ
 ਰੂਮਕਾਥੀਜੋਸਭਦੀਰੁਮਕਾਗਿਆਨਨੁਪਾਪਤਿਕਰ
 ਦੀਹੈ। ਜੋਭਗਤਿਹੈਜੋਨਾਅਜਪਣਾਤੇਸੰਤਾਂਦੀਸੇਵਾ
 ਕਰਨੀ। ਤੇਅਨੁਨੀਵਾਰਖਣਾਨੁਸਾਧਾਏਸੇਕੁਰਿਕ
 ਇਆਨਾਹੋਵੇਗਾ॥ ੧੩੫॥ ਸਾਖੀਹੋਰੁਚਲੀ।
 ਕਾਏਜੋਤਾਸੇਨਗੁਰੂਕੇਦੁਆਰੇਰਹੇਤੇਗੁਰਾਣੀਸੇ
 ਵਾਕਰੇ। ਤੇਸਿਖਾਸਾਧਾਣੀਸੇਵਾਕਰੇ। ਭਾਂਠਸ
 ਫਿਦੀਪਤੁਸਾਹੀਥੀਪੁਛਿਆਜੋਸਭੇਪਾਕੁਸ
 ਹਕਈਕਹਿਦੇਹੈਨਾ। ਜੋਗਿਆਨਾਇਸਨੂਹੋਵੇਤੁ॥

ਰਗਤਿ ਦਾ ਕਿਆ ਹੈ॥ ਗਤਿ ਆਨੁ ਹੀ ਇਸ ਦਾ ਉਧਾਰੁ ॥ ੨੪॥
ਰੁਕਰ ਦਾ ਹੈ॥ ਬਚਨੁ ਹੋਇ ਆ॥ ਗਤਿ ਆਨੁ ਰੁਗ
ਤਿਖੀ ਬਿਨਾ ਸੋਗੁ ਨ ਹੀ ਪਾਵੁ ਦਾ॥ ਸਿੰਘੁ ਲਾਹੈ॥
ਜੈ ਸੇਖਿ ਰੁਥਾ ਸਨੁ ਰੁਥਿ ਤੇ ਸਰੀਰੁ ਰੁਥਿ ਸਨਿ ਰੀਰੁ
ਕਰ ਦਾ ਹੈ॥ ਪਰੁ ਜੇ ਨਿਗਾਖੀ ਉਪੀ ਜੈ ਤਾ ਪਿਥੇ ਰੁ
ਖ ਖਟੀ ਕਾ ਹੋ ਦਾ ਹੈ॥ ਤੇ ਬਹੁ ਕੁ ਜੇ ਸਰੀਰੁ ਵਿਚਿ ਪੇ
ਭੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ॥ ਗਾਬਹੁ ਪੀਵਣ ਕਰਿ ਉਦਰੁ ਖੁਲ੍ਹਾ
ਤਾ ਹੈ॥ ਯੁਲਾ ਖੁਲ੍ਹਾ ਗਾ ਦਾ ਹੈ॥ ਤੇ ਜੇ ਕਠੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ
ਤਾ ਖਾਸੀ ਉਤ ਪਤ ਕਰ ਦਾ ਹੈ॥ ਜੇ ਸਰਦੀ ਹੋਵੈ ਤਾ
ਛਾਤੀ ਤੇ ਬਹੁ ਕਰਿ ਰੋਗੁ ਉਤ ਪਤ ਕਰ ਦਾ ਹੈ॥

ਚਾਰਾ ਅੰਗੁਣੁੰਦੇ ਹੋਨਾ ਸੇ ਮਿਸਰੀ ਨਾਲ ਮਿਲਾ
 ਇਕੇ ਖਾਈ ਦਾ ਹੋ। ਤਾਂ ਮੁਹੁਰੀ ਮਿਠਾਉਂਦਾ ਹੋ। ਤੇ
 ਖਾਸੀ ਬੁਨੀ ਹੀ ਹੁੰਦੀ। ਤੇ ਪੇਟੁਰੀ ਨਹੀਂ ਚਲਦਾ। ਤੇ
 ਛਾਤੀ ਬੇਟੁਰੀ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ। ਤੇ ਸੇਰੁ ਖਾਸੀ ਮਾਨੁ ਕਰੀ
 ਕਹਿੰਦਾ ਹੋ। ਸੇ ਹੀ ਬਹੁਤਾ ਤਾਂ ਬਚਨੁ ਸੇ ਬਾਨਾ ਹੀ
 ਪਾਵਦਾ। ਤੇ ਦੁਸਰਾ ਜਾਣਦਾ ਹੋ ਜੋ ਨਰਕ ਸੁਰਗ ਇ
 ਠੁਹੋਨਾ। ਤਾਂ ਦਿਖਾਈ ਹੁੰਦਾ ਹੋ ਤਾਂ ਦਿਖਾਇ ਨਿਰਿ
 ਰਹੈ ਹੋ ਇਕ ਰਿਪਾਪ ਕਰਨ ਲਗਦਾ ਹੋ। ਏਹੁ ਉਦ
 ਰਦਾ ਖੁਲਜਾਵਦਾ ਹੋ। ਦਿਖਾਇ ਨਿਰਿ ਰਹੈ
 ਹੋ ਇਕ ਰਿਪਾਪ ਕਰਨ ਲਗਦਾ ਹੋ। ਤੇ ਕਵਾਹੀ

ਸਾਨੁ ਹੁੰਦਾ ਹੋ ॥ ਤਾ ਹੋਰ ਨਾ ਸਭੁ ਦਾ ਕਰ ਮਾਨੁ ਹ
 ਉ ਮੇਰੁ ਪੀਖਾ ਸੀਕਰ ਛਾਹ ਦੇਦਾ ਹੋ ॥ ਤੇ ਛੁੱਟੀ
 ਦਾ ਬੋਝੁ ਏਹੁ ਹੋ ॥ ਮਾਪਣੇ ਸਮਾਨ ਕਿਸੇ ਨੁਨ ਹੀ
 ਜਾਣਦਾ ॥ ਪਰੁ ਜੇ ਭਗਤਿ ਰੂਪੀ ਮਿਸਰੀ ਨਾਲ
 ਮਿਲਿ ਮਾਸੁ ਬੋਝੁ ਦਿਖਾਨਾ ਸੁਕਰਦਾ ਹੋ ॥ ਤੇ ਨਿ
 ਤਾ ਪਤ ਦਧ ਦਾ ਜਾਦਾ ਹੋ ॥ ਵਾਹਗੁਰੂ ਜਾਇ
 ਪਾਪ ਤਿਹੁੰਦਾ ਹੋ ॥ ੧੩੬ ॥ ਸਾਖੀ ਹੋਰੁ ਨ ਲੀ ॥
 ਗੁਣੀ ਭਾਨੁ ਬਹਲ ਗਾਜ ਮਹਲਾ ਦਿਨਿ ਗਹਿੰ
 ਸੀ ॥ ਤੇ ਸਿਖਾਦੀ ਗੁਰੂ ਭਗਤਿ ਕਰੇ ॥ ਤੇ ਵਾਹਗੁ
 ਰੂ ਦਾ ਨਾਮੁ ਉਚਾਰਣ ਕਰੇ ॥ ਤਾ ਸਾਹਿਬ ਛਿਵੇ ਪਾ

289

ਤੁਸਾਹ ਪਾਸੋ ਪਸਨ ਕੀਤਾ ਸਨੇ ਪਾਤੁਸਾਹ ਕਿ
 ਸਾਸਤਰਾ ਮਤੁ ਹੈ ਜੋਤ ਪਤੇਤੀ ਰਬਦ ਸੇਖ ਹੈ ਨ
 ਕਿ ਸੇਸਾਸਤਰਾ ਮਤੁ ਹੈ ਕੇਜਗਤੇ ਹੈ ਮਦ ਸੇਖ ਹੈ ਨ
 ਕਿ ਸੇਦਾ ਮਤੁ ਹੈ ਬਰਤੁ ਮਤੁ ਨ ਮਦਿ ਸੇਖ ਹੈ ਨ
 ਕਿ ਸੇਨੇਗਿ ਮਾਨ ਮਤੁ ਧਿ ਮਨਦਿ ਸੇਖ ਕਹਿ
 ਮਾਹੈ। ਤੇਸਾਹਿ ਬਾਇਆ ਬਰਨਾਦਿ ਚਿਨਾਮ
 ਦੇਸਾ ਮਾਨਹੋ ਰੁਵਸਤੁ ਕਾਈ ਨਹੀ ਕਹੀ। ਤੁਭੇ ਮੇ
 ਸਾ ਕੋਈ ਪਮਾਣਹੋ ਦੇ ਜੋਸਤੁ ਸੇਨੁ ਪਤੀਤੁ ਮਾਇ
 ਜਾਵੈ। ਬਰਨੁ ਹੋਇਆ ਸਿਸਸਸੇ ਬਹਮੇਨੇ
 ਜਗੁਰਨਿ ਮਾਹੈ। ਸਤੁ ਦੇਵੀਆ ਦੇਵਤੇ ਰਬਦਿ

242

ਦਖਣਾਕਰਿਕੋਮਹਾਰਾਜਜੀਦੇਅਗੇਅਨਮਥਾ
ਟੇਕਿਆ॥ਤੁਮਹਾਰਾਜਨੇਆਪਣੇਸਿੰਘਾਸਨ
ਕੋਨਿਕਟਿਓਸਨੁਥੇਨਾਇਆ॥ਜੁਥਸੁਹੀਦੇਦਤੇ
ਪ੍ਰਦਖਣਾਕਰਕੋਆਏਤਾਓਨਾਨੇਪਛਿਆਪਿਥਾਮੇ
ਕੋਣੁਆਇਆਹੈ॥ਤੁਮਹਾਰਾਜਨੇਕਾਹਿਆਪ
ਥਮੇਤੁਮਸੁਹਦਾਤੇਗਣੇਸਜੀਆਏਹੈਨਾਜੋਗ
ਣੇਸਜੀਨਿਨਾਅਮਰਨਾਮੀਕੋਅਭੇਦਜਾਤਾਹੈ॥ਜੋ
ਨਾਅਮਰਨਾਮੀਕੋਅਭੇਦਜਾਣਕਰਿਜਪਤੇਹੈਨ
ਸੋਸਾਰੇਜਗਤਿਮੇਪੁਜਨੀਦਹੈਹੈਨਾਸਦੇਯਾ॥ਸਿੰ
ਅਨਨਿਗਿਆਨੁਲੀਓਪਿਆਨੁਨਿਧਿਆਨੁਜੁਗਿ

ਸਸਮਾਧਦੀਓਹੋ। ਰੁਪਸਨਤਪੁਲੀਓਪੰਨਤੀਰ
 ਥਪੰਨਤਿਲੀਨਕੁਆਨਿਨਿਓਹੋ। ਕਹਾਂਕਰੇ
 ਸਰੁਸਾਧਨਸਾਧਸੁਏਜੋਰਲੇਅਨਸੋਰੁਇਓ
 ਹੋ। ਸੰਗੁਦਿਸਰਾਸਸ੍ਰੀਰਾਮਕੋਨਾਅਸੁਆਲਸੀ
 ਦਾਸਕੇਗੁਗਾਮਾਇਓਹੋ। ਇਕਸਮੇਅਹਾਰਾ
 ਜਸਰੁਜੀਅਜੰਤੁਉਤਪਤਕੀਤੇਤੇਸਰੁਪਦਾਰਥ
 ਗ੍ਰੀਪਦਾਰਥਗ੍ਰੀਉਤਪਤਕੀਤੇਹੋ। ਬਚਨੁਕੀਤਾਜੋ
 ਕਿਸੇਨੁਏਚਾਹੇਵੇਸੋਤੁਸੀਏਹੋ। ਤਾਂਦਿਖੀਅਨੇ
 ਤਾਰਾਜੋਗੁਧਨੁਦੀਪਤਾਅਰੁਗਿਅਨੀਅਨੇਗਿ
 ਅਨੁਦੀਤਾਅਰੁਧਿਅਨੀਅਨੇਧਿਅਨੁਦੀ

੨੪੩

ਤੁਮ ਅਮਰੁ ਜੋ ਰਹਿ ਸਰਾਸ ਮਾਧ ਲੀਤੀ ॥ ਅਮਰੁ ਤੁਪਾ ॥
ਅਨੇਤੁ ਪੁਲੀਤਾ ॥ ਅਮਰੁ ਤੀਰਥ ਥਾਸੀ ॥ ਅਨੇਤੀ ਰਥ
ਲੀਤੇ ॥ ॥ ਅਮਰੁ ਪੰਡਤਾ ਨੇ ਨਿਤ ਨ ਮਿਤ ਕਰ ਮਲੀਤਿ
ਤੇ ਮਹਾਰਾਜ ਨੇ ਅਪਣਾ ਅਮਰੁ ਪਾਇੰਤਾ ਅਇਉ
ਰਾਣੇ ਥਾਸ ਨਿਮਿਤਾ ਮੇਲ ਪੇਟ ਕੇ ਰਖਿਆ ਸੀ ॥
ਸੇ ਮਹਾਰਾਜ ਦੇ ਰੁਗਤਾ ਜੋ ਰਹ ਨਾ ਦਾਧਿਆਨੁ
ਕੀਤਾ ਮਹਾਰਾਜ ਦਾ ਨਾਮੁ ਲੀਤਾ ॥ ਤਾਂ ਨਾ ਮੁਕੋਇ
ਅਜੇ ਕਹੇਤਾ ਸੁਭੇ ਪਦਾਰਥ ਤੁਸਾਨੁ ਪਾਪਤਿ ਕਰਿ
ਦੇਵਾ ਕਹੇਤਾ ਮਹਾਰਾਜ ਤੁਸਾਨੁ ਪਾਪਤਿ ਕਰਿ ਦੇ
ਵਾ ॥ ਤਾਂ ਓਨਾ ਕਾਹਿ ਆਸਾਨੁ ਮਹਾਰਾਜ ਹੋ

ੲੈ॥ ਤਾਨਾ ਅਨੇ ਕਾਹਿ ਅਜੇ ਗਰੀਬੀ ਰਖਈ ਮਹਾ ੨੪੪
ਰਾਜ ਦੇ ਸਭੁ ਪਨੁ ਪਾਪ ਤਿਹੋ ਵੇਗਾ ॥੧੩॥ ਸਾਖੀ
ਹੋਰੁ ਬਲੀ ॥ ਰੁਾਈ ਬਦਲੀ ਸੋਨੀ ਤੇ ਸੇਠੇ ਗੁਪਾਲ
ਗੁਰੂ ਕੇ ਹਜੁ ਗਛਿ ਦੀ ਪਾਤਸਾਹੀ ਦੇ ਸਦਾ ਸੇਵਾ
ਕਰ ਦੇ ਸਾਨਿ ॥ ਓਨਾਨੇ ਪਸਨੁ ਕੀਤਾ ਜੇ ਅਸੀ ਕਿ
ਨ ਸਾਧਰੁ ਮਾ ਅੰਗੀ ਕਾਰੁ ਕੀਚੇ ॥ ਬਚਨੁ ਹੋਇਆ
ਸਭੁ ਨਾ ਦੇ ਅਗੇ ਤੁਸਾਨਿ ਦਰਲਣਾ ॥ ਜਿਤਨਾ
ਰੁਦਾ ਰੇਦਾ ਜਲੁ ਨੀਦਾ ਦਿਨੁ ਜਾਦਾ ਹੋ ॥ ਤਿਤਨਾ
ਹੀ ਓਰਾ ਰੁਦਾ ਹੋ ॥ ਪ੍ਰਥਮ ਜਿ ਸਭੁ ਸਥੀ ਨੀਦ
ਹੋ ਸੋ ਸਭੁ ਟਾਵੇ ਉਪਰਿ ਆਵਟੀ ਹੋ ॥ ਨਿਕੀ ਅੰਗੁ

ਲੀਜੇ ਆਪਨੁ ਛੋਟਾ ਕਹਾਇ ਆਹੈ। ਭਾਛੁਲਾ
ਛੁਪਾਸੁ ਭੁਇਸੁ ਦਿਨਿ ਪਾਈ ਦਾਹੈ। ਬਾਵਨ ਚੰਦ
ਨ ਜੋਨੀ ਦਾਹੈ। ਸਭੁ ਨਾਥਿ ਰਛੁ ਨੁ ਚੁਗੀ ਧਤਾਪਾ
ਪਤਿਕਰ ਦਾਹੈ। ਭਾਛੁਲੀ ਨੀ ਦਾਹੈ। ਇਹ ਹਿਣਾ ਜੀ
ਬੁਝੁ ਕੇ ਸਿਖਾਈ ਜੀ ਤਿਯ ਆਵਾਹਿ ਦਾਹੈ। ਸੇਹਾਰ
ਜਾਂ ਦਾਹੈ। ਤੇਜੇ ਏਨਾ ਦੇ ਅਗੇ ਹਾਠ ਚਲ ਦਾਹੈ। ਸੇ
ਜੀਤ ਦਾਹੈ। ਟਿਠੰਗਾਟੀ ਆਖੈ। ਫੁਕੀ ਆਖੈ। ਚੁੰਟੀ
ਆਹੈ। ਨਾ ਜੇਜਾ ਦਾਹੈ। ਮੇਊਰ ਚਰਕੀ ਆਜਾ
ਦਾਹੈ। ਸੇਨੀਰੇ ਉਤਰ ਦਾਹੈ। ਆਵ ਦਾਹੈ। ਜੇ
ਜਾ ਦਾਹੈ। ਜੇ ਮੇਨੀ ਦਾਹੈ। ਲਿਯ ਆਜਾ ਦਾਹੈ।

ਸੋਊਚਾਚਕ੍ਰਿਆਆਵਦਾਹੈ। ਜੇਜੀਤਿਤਿ ੨੪੫
 ਸੁਹਾਰਹੈ। ਜੇਹਾਰੇ ਸੋਜੀਤਹੈ। ਤੇਸਾਧ
 ਸੰਗਤਿਦਿਨਿਨੀਨਾਹੈ। ਇਚਲਣਾਹਾ
 ਰਚਲੇਗੁਰਮੁਖਿਜਗੁਜੀਤਾ। ੧੩੮।
 ਸਾਖੀਹੋਰੁਚਲੀ। ਕੁਈਸੁੰਦਰੁਚਦਾਅ
 ਗਰੇਹੁੰਦਾਸੀਤੇਸਕੁਣਾਧਰਮਸਾਲਾਦਿ
 ਚਿਤੇਭਜਨਵਾਲਿਅਸਿਖਾਂਦੀ। ਹਜ਼ੂਰ
 ਭੀਤੇਹੋਰਥੇਭੀਸਕੁਣਾਦੀਸੇਵਾਟਹਲਕਰੇ।
 ਗਇਕਸਮੇਸਾਹਿਬਛਿਦੀਪਤੁਸਾਹੀਥੀਕੁਈ
 ਸੁੰਦਰਪਾਛਿਅਜੁਸਤਿਗੁਰਕਿਸਤਰਹਿਸਿ

ਖਾਦਾ ਉਧਾਰੁ ਕਰਨੇ ਹੋਨਾ ਭਾਖਨ ਨਹੀਂ ਇਆ
ਸਾਰ ਪਕਾਰਨੇ ਸਭਿਗੁ ਰਹੈ ਨਾ ਪਰਗੁਰੁ ਨਾ
ਨਕਜੀ ਚੇਹਾ ਨੁ ਸੋਭਾ ਦੇ ਵਟਵਾਲੇ ਹੋਨਾ ਇ
ਕ ਭੁੰਗੀ ਦੇ ਸਮਾਨ ਗੁਰ ਹੋਨਾ ਜੇ ਭੁੰਗੀ
ਨਿਗ ਕੀਤੀ ਨਹੀਂ ਲਾਸਾ ਇਕੋ ਸਮਾਪਤੁ ਇਸ ਬ
ਨਦਿ ਚਿਰਖੋਂ ਤੇ ਦੁਆਰਾ ਸਮਾਪਤੁ ਭੰਨੀ ਹੋ
ਭੰਨਾ ਦੇ ਪਿਆਸਾ ਨਕ ਭਿਕੀਤੀ ਭੁੰਗੀ ਹੋਤੀ ਹੋ
ਪਰੁ ਇਕ ਜਾਤ ਦੀ ਕੀਤੀ ਨੁ ਭੁੰਗੀ ਕਰਦੀ ਹੋ
ਸਭ ਕੀਤੀ ਸਮਾਨੁ ਨਹੀਂ ਕਰੁ ਸਕਤੀ ਤੇ ਇਕ ਪ
ਰਸ ਦੇ ਸਮਾਨ ਗੁਰੁ ਹੋਨਾ ਜੇ ਧਾਤੁ ਸਪਰਸ

ਕਰਕੇ ਸਦਰ ਨਕਸ਼ੇ ਤੇ ਹੈ ਨਾ ਪਰਕੰਨ ਨੁਕਿ ॥੪॥
 ਸੇ ਨੁ ਨ ਹੀ ਕਰ ਸਕਦਾ ॥ ਤੇ ਇਕ ਬਾਦ ਨੁ ਗੁਰੂ
 ਹੈ ਨਾ ॥ ਜੇ ਸੁਭਿ ਰਛਾ ਨੁ ਚੰਦ ਨੁ ਕਰਦੇ ਹੈ
 ਨਾ ॥ ਪਰੁ ਰੁਭਿ ਨਾ ਨ ਹੀ ਕਰਦੇ ॥ ਤੇ ਇਕ ਦਿ
 ਪਰੁ ਗੁਰੂ ਹੈ ਨਾ ॥ ਸੁਭਿ ਪਕਾ ਮਾਪ ਸਮਾ
 ਨ ਕਰਦੇ ਤੇ ਹੈ ਨਾ ॥ ਪਰੁ ਬਾਟੀ ਤੇ ਲਖਾ ਹੀ
 ਦਾ ਹੈ ॥ ਤੇ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ॥ ਮੇ ਸੇ ਸਤਿ ਗੁਰ
 ਹੈ ਨਕਈ ॥ ਸਿਖੁ ਹੋਵੇ ਜੇ ਸਰਧਾ ਕਰ ਨਿਤਾ
 ਪਤਿ ਸਬਦੁ ਸੁਣੇ ॥ ਸੁਣਾ ਕਾਇਆ ਸੁਹੀ
 ਦਾ ਹੈ ॥ ਤੇ ਗਿਆਨ ਨੁ ਪਾਪਤਿ ਹੈ ਇਕੋ ॥

ਪਰੀ ਨਿਰੰਕਾਰੁ ਪੁਰੰਦਾਰੈ ॥ ਤੇਰੇ ਰਸ ਨੁ ਭੀ
 ਗਿਆ ਨ ਪਾਪ ਭਿਰੰਦਾਰੈ ॥ ਤੇਰੇ ਰੁਕੋਈ ਸਾਧ
 ਨਾ ਨਹੀ ਨਹੀ ਚਾਹੀ ਨੀ ॥ ਇਕ ਸਾਧ ਸੰਗ ਤਿ
 ਦਾ ਮੇਲੁ ਹੀ ਕਾਇਆ ਟੁਕ ਰਵੇ ਦਾਹੈ ॥ ੧੩
 ੮ ॥ ਸਾਖੀ ਹੋ ਰੁਚਾਈ ॥ ਗੁਣੀ ਸੋ ਹੋ ਟੁਢਾ
 ਕੇ ਹੁੰਦਾ ਸੀ ॥ ਤੇ ਸਾਹਿਬ ਛੁਟੀ ਪਾਤਸਾਹੀ ॥
 ਸਾਅਇਆ ॥ ਦਰਸਨੁ ਕੀਤਾ ॥ ਅਰਦਾਸ ਕੀ
 ਤੀ ॥ ਸਚੇ ਪਾਤਸਾਹਤੁ ਸਾਗੁ ॥ ਮੈ ਗੁਰੂ ॥ ਅਸਾਂ
 ਜੀਆ ॥ ਦੁਏ ਧਾਰਵਾਸ ॥ ਤੇਰੇ ਇਆਹੈ ॥ ਅਮ
 ਸਾਗੁ ॥ ਜਨਮ ॥ ਅਰਨੁ ਕਟੀ ॥ ਮੇ ॥ ਬਰਨੁ ਹੋਇ ॥

ਕੁਈ ਸੋਹਣਾ ਤੁਸੀਆ ਪਵੇ ਸੁੰਦਰੁ ਏਨਹੀ ॥
 ਗਰੀਬ ਨ ਦਾਜੁ ਆਪਣਾ ਸੁੰਦਰੁ ਸਭ ਕੋਈ
 ਹੋ ॥ ਤਾਂ ਬਚਨੁ ਹੋਇਆ ਤੁਸੀਆ ਪਨੁ ਕੀਪ
 ਛੁਤਾ ਹੋ ॥ ਸਰੇ ਪਾਤੁਸਾਹਤੇ ਰੇ ਸਿਖ ਹਾਂ ਬਚ
 ਨੁ ਹੋਇਆ ॥ ਏਹੁ ਸਰੀਰੁ ਤੁਸੀਆ ਪੰਜਾਤ
 ਤਾਦਾ ਹੋ ॥ ਤੇਗੁਰਾਨਾ ਬੀਸਰੀਰੁ ਪੰਜਾਤ ਤਾਦਾ ਹੋ
 ਤਾਂ ਸਰੀਰੁ ਤਾਗੁਰੂ ਤੇ ਸਿਖ ਤਾਨਹੀ ਬਣਦਾ ॥
 ਤਾਪੁ ਮਾਤੁ ਮਾਨਜਨਾ ਮਿਅਾ ਹੋ ਨਮੁਇਆ ਹੋ ॥
 ਤਾਤੇ ਮਨ ਦਾ ਬੇਦੁ ਹੋ ਸੁਭਾ ਮਨੁ ਗੁਰਾਦਾ ਹੋ ॥ ਅ
 ਸੁਭਾ ਮਨੁ ਸਿਖਦਾ ਹੋ ॥ ਤਾਂ ਗੁਰਾਨਾ ਮਨੁ ਸਬਦੁ

੨੪੧

ਹੈਤੇ ਸਥਦਨੁ ਆਗਾ ਸਿਖਦੇ ਸ੍ਵਦਨਾਦੇ ਆਗਾ
ਸਿਖਦੇ ਰਿਦੇ ਵਿਚਿ ਪਦੇ ਸੁਕ ਛੋ ਸਿਖਦਾ ਮਨੁ
ਕੀ ਉਜਲੁ ਰਹਾ ਹੈ ॥ ਤਾਂ ਸਿਖਨੁ ਆਪਣੇ ਸਰੂਪ
ਦੀ ਸੋਝੀ ਪੈਦੀ ਹੈ ॥ ਤਾਂ ਤੇਲ ਖੰਭੀ ਦਵਾ ਤੇਈ
ਸਰਦਾ ਸਤ ਰਿਤੁ ਆਨੰਦ ਰੂਪ ਹੈ ॥ ਤੇਵਾ ਨ ਬਿ
ਨੁ ਹੈ ॥ ਜੀਵਦਾ ਦਾਦਾ ਅਲਪ ਗੰਧ ਹੈ ॥ ਤੇਈ ਸਰਦਾ
ਦਾਦਾ ਸਰਬ ਗੰਧ ਹੈ ॥ ਜੇ ਸੇ ਸੁਧੁ ਤਾ ਲਾਟਿ ਖੇ ਸੁਰ
ਜਣਾ ਪਿਤਾ ਬਿੰਬ ਉਜਲ ਬਾਸਤਾ ਹੈ ॥ ਤੇ ਮੇਲੇ ਜਲ
ਵਿਖੇ ਮੇਲਾ ਬਾਸਤਾ ਹੈ ॥ ਤੇ ਸੇ ਆਇਆ ਵਿਖੇ ਜੋ ਬ
ਹਮਕਾ ਪੁਤ੍ਰ ਬਿੰਬ ਹੈ ਸੋਈ ਸਰੂ ਹੈ ॥ ਤੇ ਅਵਿਦਿ

ਆਦਿਖੇਜੇਪਤਾਥੀਥਾਆਇਆਹੋਸੋਜੀਵਹੋ ॥੪॥
 ਖਟਗੁਣਕਰਿਕੋਆਇਆਕਹੀਤੀਹੋ ॥ ਖਟਦਿ
 ਕਾਰਕਾਰਿਕੋਆਇਦਿਆਕਹੀਤੀਹੋ ॥ ਭਾਸਿ
 ਖਾਨੇਪਸਨਕੀਤਾਜੇਗੁਣਕੋਨਹੈਨਤੇਵਿਕਾਰਕੋਨ
 ਹੈਨ ॥ ਥਰਨਹੋਇਆਧਰਮਅਰੁਜਸਗਿਆ ॥
 ਨਅਰੁਵੈਗਾਗਾਸਿਆਆਮਰੁਸਮਤਾ ॥ ਏਖਟਗੁ
 ਣਹੈਨਾ ॥ ਭੁਧਿਆਮਰੁਪਿਪਾਸਾਹਰਖਾਮਰੁ
 ਸੋਗੁਜਨਆਮਰੁਮਿਭਏਹੁ ॥ ਖਟਦਿਕਾਰਹੈਨਾ
 ॥ ਅਰੁਬਹੁਪਸਨਬਤੇਨਿਰਲੇਪਹੈਨਾ ॥ ਏਸੇ
 ਨਿਰਲੇਪਜਾਣਨਕਰਿਯਕਤਿਹੈਨਾ ॥ ਏਰਿ

ਸਿਖਾਪ੍ਰਸਨੁਕੀਤਾਤੁਸੀਤਾਪਿਛੇਕਹਿਆ
ਜੋਏਹੁਨਾਅਹੀਸਬੁਤੇਸੇਸਟਹੈਅਕਤਿਰੁ
ਪਹੈਅਥਬਰਨਹੋਇਆਜੋਗਿਆਨਕਰਿ
ਕੋਗਤਿਮੁਕਤਿਹੈਅਥਬਰਨਹੋਇਆ॥ ਜੋਸੇ
ਕੁਜਾਦੇਬਲਕਾਰਿਕੋਭੀਨਦੀਥੀਪਾਠਉਤਰ
ਦੇਹੈਨਾਅਰੁਜਹਾਜਾਂਕਰਿਕੋਭੀਪਾਠਉਤਰੇ
ਅਰੁਕੁਜਾਦੇਬਲਕਾਰਿਕੋਈਸਮਥਪਾਠਉਤਰ
ਰਤਾਹੈਅਰੁਜਹਾਜਾਂਕਰਿਸਬੁਕੋਈਸੁਖਨਾ
ਲਹੀਪਾਠਉਤਰਤਾਹੈਅਰੁਦਾਦਾਭੁਨਿ
ਅਭੀਛੇਰਿਨਹੀਉਗਦਦਾ॥ ਪਰਜੇਉਸਕੇ

ਉਪਰਿਖੰਡੁ ਗਾਲੇ ਫੁਕਰੀਏਤਾਉਗਵਤਾਉਨ ॥ ੨੪੬ ॥
 ਤੀਅਰੁਭੋਗਵਕਰਉਰਸੀਲਾਹੇਤਾਹੈ ॥ ਤੇਸੇ
 ਗਿਆਨੁਉਮਕਤਿਕਰਦਾਹੈ ॥ ਅਰੁਭਗਤਿਨਾ
 ਭਮਿਭੀਹੋਈਸਰਬਨੂਰਸੀਲੀਹੈ ॥ ਟੀਕਾਵ
 ਰਯਾਰਵੀਦਾਪੁਗਾਹੋਇਆ ॥ ਬੋਲਾਉਉ
 ਵਾਹਗੁਰੂਵਾਹਗੁਰੂਵਾਹਗੁਰੂਵਾਹਗੁਰੂਵਾਹਗੁ
 ਰੂਗੁਰੂਕੇਸਿਖਾਣਾ ॥ ਅਨੇਕਾਣਾਕਇਲਾਆਣਹੋਇ
 ਆਓਨਾਦੇਨਾਮਾਸਾਗੀਗਣਤੀਵਿਚਿਨ
 ਹੀਸਨਆਵਦੇ ॥ ਪਰਜੇਹਫੇਰਾਈਗੁਰਦਾ
 ਸਜੀਸਿਖਗਿਣਹੋਨਾ ॥ ਤਿਨਾਣਾਟੀਕਾਜੇਅ

ਸਾਨੂੰ ਬੁਧਦੇ ਇਨ੍ਹਾਂ ਸਾਹਿਬੋ ਇਸ ਕਿਸਮਾਂ ਹੋਏ
 ਹੋਇਆ ਹੋ ॥ ੧੪੦ ॥ ਸਾਖੀ ਹੋ ਰੁਚਈ ॥
 ਟੇਰੇ ਸਿਖਾਪ ਸਨੁ ਕੀਤਾ ਜੋ ਮਹਾਰਾਜ ਦੀ ਮਾ
 ਇਸ ਆਵਨੂੰ ਪ੍ਰਥਮ ਹੋ ॥ ਜੋ ਅਜੇ ਹੋ ਵਚਨ
 ਸੁਣਕੇ ਹੀ ਸੋਢੀਆਂ ਸਤਿਗੁਰਾਂ ਦੇ ਨਾਲਿ ਬਖੀ
 ਲੀਆ ਪਈਆਂ ਕੀਤੀਆਂ ਹੋ ਨਾ ਤਾਂ ਬਚਨ
 ਹੋਇਆ ਸਰੀਰਾਂ ਦੇ ਹੁੰਦੇ ਆਖੀ ਤਾਰਾ ਤੇਗੁ
 ਰਾਂ ਸੰਤਾਨੁ ਜਗਿਆਸਾ ਵਾਲਿ ਆਪਣਾ ਤਾ
 ਹੋ ॥ ਤੇ ਹੋ ਨਾ ਸਰੀਰੀਆਂ ਪਈਆਂ ਕੀਤੀ
 ਆਹੋ ਨਾ ਮਾਸੀ ਦਾ ਸਾਹਿਬ ਸਤੁ ਵੀ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ॥

ਹੀ ਪਾਸਾ ਅਰਦਾ ਸਕੀਤੀ ਸੀ। ਰਾਮ ਰਾਇ ਤੁਸਾਡਾ
 ਫੜਾ ਪੁਰੁ ਹੋ। ਤੇਲਾ ਇਕ ਗੁਰਾ ਆਈ ਦੇ ਹੋ। ਤੇਗੁ
 ਰੁਹ ਰਿਕੁ ਸਨਜੀ ਗੀ। ਬਜੀਦਾ ਵੀਚਾਰੁ ਕਰ ਦੇਸ
 ਨਿ। ਤਾਸੀ ਦਾਨੁ ਬਚਨੁ ਹੋਇਆ। ਸੀ ਗੀ ਬਜੀ
 ਵੀਚੋ ਕੀ ਦੇਵਿ ਨਿ। ਸੁਈ ਪੇਤ੍ਰਾ ਆਉ। ਤਾਂ ਸੁਈ
 ਪੇਤ੍ਰਾ ਆਏ। ਕਾਠੇ ਹਿਰਾ ਮਗਾਇ ਜੀ ਵੀਚਾਰੁ ਕਰਨ
 ਲਗਾ। ਤਾਂ ਉਨਾਨੁ ਬਚਨੁ ਹੋਇਆ ਸੁਈ ਕਨੁਇ
 ਆਵੇ। ਤਾਂ ਸੁਈ ਨਾਨਿ ਕਲੀ। ਸੇ ਠੇ ਹਿਰਾ
 ਹਰਿ ਰਿਸਨਜੀ ਪਨੁ ਨ ਲਗੇ। ਤਾਂ ਬਚਨੁ ਹੋਇਆ
 ਤਾਂ ਉਕਾਇ। ਲਿਆਏ। ਤਾਂ ਬਚਨੁ ਹੋਇਆ

240

ਸਬਦੁਏਹੈਹੈ ਪੁਰੁਗੁਰੂਹਾਰਿਕਿਸੁਨਜੀਨੀਰ
ਸਨਾਤੇਸਾਇਆਹੈਇਸਾਪਥਰੁਕਿਅਲਹੈ
ਇਜਾਦੇਹੈਨਾਸੇਸੇਤੀਰਕਮਾਨਵਰੁਸਸਕੁਉ
ਤਮਹੋਵਨਾ॥ ਪਰੁਤੀਰਨਦਾਜਦੇਹਥੇਪਾਉਦ
ਸੇਖਕਰਦੇਹੈਨਾ॥ ੧੪੧॥ ਸਾਖੀਹੋਰੁਚਲੀ
ਸੁੰਗਾਈਮਸੀਸਿੰਘਜੀਹੋਰਾਪਾਸੇਸਿਖਾਪ੍ਰਸ
ਨਕੀਤਾ॥ ਸਾਹਿਬਨਾਟੀਪਧੁਸਾਹੀਦਾਅਸ
ਟਾਰਕਿਸਪ੍ਰਕਾਰਹੋਇਆਹੈ॥ ਸੁੰਗਾਈਮ
ਸੀਸਿੰਘਜੀਹੋਰਾਕਹਿਅਜੇਮੇਰੰਗਜੇਬ
ਜੇਬਦਸਹੈਸੀਸੁਸਾਧਾਸੰਤਨਾਲਦੁ॥ ੨੫

॥ ਮੇਖਕਰਣਾਸੀ ॥ ਜੋਓਨਾਨੀਕਿਤਾਥਾਵਿਰਿ ॥ ੨੫੯ ॥
 ਲਿਖਿਆਹੈਸੀਜੋਹਿੰਦੁਆਵਿਰਿਅੰਤਾਰੁ
 ਪੇਰੇਹੋਵਣਾਹੈ ॥ ਤੇਮਲੋਛਾਦੇਦੀਨਉਤੇਓਨ ॥
 ਬਲੁਕਰਨਾਹੈ ॥ ਏਸੇਦਾਸੁਤੋਸਭਹਿੰਦੁਆ
 ਸਾਧਾਪਾਸੇਸੁਣਕੇਕਰਾਮਾਤੁਪਛੁਟਾਸੀ ॥
 ਇਕਦਿਨਓਸਦੀਚਾਰਿਅਪ੍ਰੇਹਬਹਮਣਿ
 ਜੋਹੋਨਹਿੰਦੁਆਨੂਏਹਿਵਿਦਿਆਵੇਦੇਹੋਨਾ
 ਤਾਂਓਸਨੇਕਹਿਅਜੋਪਹਲਾਮੇਬਹਮਣਾ
 ਨੁਦੀਨਵਿਰਿਲਿਅਵਾਂ ॥ ਤਾਂਸਭਹਿੰਦੁਧਰ
 ਮਥਹੀਏਹੋਇਅਪਾਏ ॥ ਮੇਰੇਮਜਬਵਿਰਿਅ ॥

ਵਨਗੇ ਭੁਥਹ ਮਣਕ ਹਿਅ ਆਜੇ ਤੁਸੀ ਇਕੋ
 ਮਜ ਬਕਰ ਦੇ ਹੋਤਾ ਤੁਸੀ ਗੁਰੁ ਤੇਗ ਬਹਾਦਰ
 ਜੀ ਜਗਤਿ ਗੁਰੁ ਹੋਨਾ ਓਨਾ ਨੁਆਪਣਾ ਦੀਨ
 ਮਨਾ ਵਹੁਗੇ ਤਾਸ ਭੇ ਹਿੰਦੂ ਤੁਸੀ ਕੇ ਕਾਥੁ ਹੋਵਨ
 ਗੇ ਤੇ ਆਪ ਸਭ ਬਹੁ ਮਣਾ ਨੇ ਧਿਆਨ ਕਾਰਿ ਕੋ ਅ
 ਰਾਧ ਨਾ ਕੀਤੀ ਜੋ ਤੁਸੀ ਜੋ ਅੰਤ ਰੁਝੀ ਤਾ ਹੋ। ਗੁਰੂ
 ਬਹੁ ਮਣ ਦੀ ਗਾਖ ਆਵਾਸ ਤੇ ਲੀਤਾ ਹੋ। ਤਾਅ
 ਸਾਕਾ ਛੁਨਾ ਵਣ ਕਰੋ ਅਸਾਕਾ ਧਰਮ ਰਖੋ। ਤਾ
 ਸਾਹਿਬ ਨਾ ਦੀ ਪਾਤਸਾਹੀ ਨੁਸਾ ਬਹੀ ਬਹੁ ਮਣਾ
 ਦੀ ਪਤੀ ਭੇਜੀ ਪੁਚੀ। ਤੇ ਸਾਬਹੀ ਬਾਦਸਾਹੁ ਦਾ

ਫੁਰਮਾਨਾ ਪੁਰੁ ਦਿਅਮਾ॥ ਤਾਂ ਸਾਹਿਬ ਜਾਇ ਦਿਓ ੨੫੨
 ਵਿਦਿ ਪਾਪ ਤਿਹੋਏ॥ ਤਾਂ ਬਾਦ ਸਾਹ ਨੁਖ ਬਰਹੋਈ॥
 ਤਾਂ ਸਾਹਿਬ ਬਰਨੁ ਕੀਤਾ ਅਸੀ ਤਾਂ ਤੁਸਾ ਤੇ ਪਾਸਮਾ
 ਏਹਾਂ॥ ਤੁਸੀ ਸਰਬ ਹਮਣਾ ਨੁਛੁ ਰੁਦੇਹੋ॥ ਤੁਥੁ
 ਮਣਾ ਨੁਖ ਲਾਸ ਕਰਵਾਇਅਮਾ॥ ਤੇ ਸਾਹਿਬ ਮਾ
 ਪਓ ਬਰਹੋ॥ ਤਾਂ ਬਾਦ ਸਾਹ ਪੁਛਿਅਮਾ ਜੇ ਤੁਸਾ ਤੇ
 ਗਬਹਾ ਦਰਨਾ ਓਰ ਖਾਇਅਮਾ ਹੋ॥ ਕਿਸ ਜਗਾ
 ਤੇ ਗਏ ਬਹਾ ਦਰੀ ਕੀਤੀ ਹੋ॥ ਬਰਨੁ ਹੋਇਅਮਾ
 ਏਗ ਬਹਾ ਦਰੁ ਪਗਾਇ ਹੋਇਅਮਾ ਹੋ॥ ਜੇ ਮੇਸੀ ਤੇ
 ਗਬਹਾ ਦਰੀ ਦਿਖ ਲਾਵੇਗਾ ਜੇਗਾ ਓਰ ਬਹਾ ਮਣ

ਦਾ ਕਸਟੂ ਦੁਰ ਕਰੇ ਗਾ ਅਤੇ ਰੇ ਨਿ ਆਇ ਦੀ ਜਾਗਾ ॥
 ਰੇ ਲਾ ਦੁਰ ਤਾਂ ਓਗਾ ਅਤੇ ਰੇ ਸੋਠੀ ਆਇ ਜਾਗਾ ॥
 ਅਮਲੀ ਕਿਰਾਗਾ ਅਤੁਸਾ ਧੀ ਦੀ ਨਰੁ ਪੀ ਘੋਰੀ ਧ
 ਰਜੀ ਨੁ ਪਾਓਗਾ ਇਸ ਸਾਸੇ ਨੁ ਤੁਸੀ ਪਛੋਤਾ ਵਹੁਏ ॥
 ॥ ਤੁਾਂ ਬਾਦ ਸਾ ਹਕ ਹਿ ਆਏ ਨਾਨੁ ਨਦਰ ਹਵਾਲੇ
 ਕਰੇਗਾ ਅਸਾਨੁ ਕਾਈ ਕਰਾਗਾ ਅਤੁ ਦਿਖਾਵੇ ਤਾਂ ਛੇ
 ਰਾਗੇਗਾ ਸਾਹਿਬ ਦੇ ਪਾਸ ਇਕੁ ਸਿਖੁ ਦਰਸਨੁ
 ਆਇ ਨਿਕਲਿ ਆਗਾ ਤੁਾਂ ਕਹਿ ਆਤੇ ਰੀਸ ਮਰ
 ਥਾ ਕਰੇ ਅਨੁ ਇਕੁ ਪਾਰਸੁ ਹਥ ਲਗਾਹੈ ॥ ਐਰੇ ਨੁ
 ਸਾਡੀ ਆਇ ਹੋ ॥ ਏਹੁ ਪਾਰਸੁ ਦੇ ਕੇਤੁ ਸੀ ਆਪ

ਏਸਰੀਰੁ ਬਚਾਵਹੁ ਤਾਂ ਬਚਨੁ ਹੋਇਆ
 ਬੁਝਾਈ ਸਿਖ ਜੇਹੂ ਹੋ ਸੋ ਸਚੁ ਨਹੀ ਯੈ ਸਚੁ ਹੋ
 ਸੇਹੂ ਨਹੀ ਪਾਰਸੁ ਲੈ ਕੇ ਸਾਹਿਬ ਜਮ ਨਾ ਵਿਰਿ
 ਨਾ ਲਿਟਿਤਾ ਤਾਂ ਸਿਖ ਕਹਿ ਆਜੇ ਮੇਰੇ ਕੰ
 ਜੇਰੀ ਤੁਸਾ ਪਾਰਸੁ ਰਾਵਾਇਆ ਬਚਨੁ ਹੋਇ
 ਆ ਗੁਏਈ ਸਿਖਾ ਚੁਰੀ ਮਾਰ ਕੈ ਭੁਭੁਰ ਕਢੁ
 ਜਬ ਥਿਸਾ ਮੰਜੁਲੀ ਰੁਰ ਕਢੀ ਤੁਸਾ ਠੀ ਮੰਜੁਲੀ
 ਪਾਰਸਾਣੀ ਚੁਰੀ ਆਈ ਬਚਨੁ ਹੋਇਆ
 ਆਪਣਾ ਪਾਰਸੁ ਚੁਣਿ ਲੈ ਤੁਥਿ ਸਕਹਿ ਆ
 ਮੇਰੇ ਪਾਰਸੁ ਚੁਣਿ ਲੈ ਨਾਹੀ ਮੇਰੇ ਬੇਸੀਆਂ ਤੁ

੨੫੩

ਨਹੀਜਾਦਾ। ਫੇਰਿ ਤੇਰੁ ਇਕੁ ਸਿਖੁ ਸਾਹਿਬ
ਦੇ ਪਾਸੁ ਮਾਇਆ ਮਾਝਿ ਸਾਮਾਖਿ ਮਾਜੀਗ
ਗੰਬਨੁ ਦਾਜਜੇ ਮੈਨੁ ਮਾਗਿ ਮਾਕਰੇਤਾ ਮੈਲ
ਤੇਰੇ ਦਿਲੀਨੁ ਰਿਖਾਇ ਕਰਦੇ ਦਾ। ਬ
ਚਨੁ ਹੋਇ ਮਾਗੁ ਗਾਈਏ ਨਾਨੁ ਤੁਠਾ ਕਰਕੇ
ਵਸਤੁਏ ਨਾ ਬੋਲੈਣੀ ਹੋ। ਤੈਨੁ ਸਮੁਦੁ ਵਿਚੈ
ਦੁਪਾਪਿ ਹੋਈ ਹੋ। ਤੂੰ ਏਹੁ ਕਰਕਾ ਕਰ ਰਖੁ।
ਖਕਿ ਸੇਦਾ ਨਹੀ ਕਰਨਾ ਜੇਦਰਤਦਾ ਹੋ ਸੇ
ਦਾ ਹੁਗੁ ਰੁਕੀ ਮਾਗਿ ਮਾਮੇ ਵਰਤਦਾ ਹੋ। ਹੁ
ਰੁਕੇ ਘਰ ਸਬੁ ਕਛੁ ਹੋ। ਏਨਾ ਸੁਖਾ ਛਕਾਇ

ਕੇ ਪਹਿਲੀ ਪਾਤਸਾਹੀ ਬੇਰਾਜੁ ਲਾਇਆ ਤੇ।
 ਤੇ ਸੀ ਸੁਦੇ ਕੇ ਰਾਜੁ ਦੇ ਨਾ ਬਣੇ ਨਿਲੇ ਏਹੈ। ਟੇ
 ਰਿਏ ਹਸਲੇ ਕੁਲਿ ਖਕੇ ਸਾਹਿਬ ਦਸਵੀ ਪਾ
 ਤਸਾਹੀ ਦੇ ਪਾਸੁ ਰੇ ਜਿਯਾ ਅੰ ੮। ਬਲੁ
 ਟੂਟ ਥੰਧਨ ਪਾਰਿ ਓਰਿ ਓਰਿ ਨ ਕਛੁ ਉਪਾਉ।
 ਬਹੁ ਨਾ ਸਕਾ ਅਥ ਓਟ ਹਰਿਗ ਜਿਯੈ ਓਤੈ ਇਸ
 ਹਾਇ। ਏਹੁ ਸਲੇ ਕੁਲਿ ਖਕੇ ਜਿਯਾ ਸਾਹਿ
 ਬ ਦਸਵੀ ਪਾਤਸਾਹੀ ਪਾਸੁ ਰੇ ਹਸਲੇ ਕੁਪਹੁ
 ਤਾ ਤਾਂ ਬਚਨੁ ਹੋਇਆ ਸਾਹਿਬ ਨਾਦੀ ਪਾਤ
 ਸਾਹੀ ਜੀ ਨੇ ਬਚਨੁ ਜੈ ਕੀਤਾ ਹੋ ਸੋ ਮਨੁ ਖਾਨਾ

੨੫੪

ਟਕਕਰਿ ਕੀਤਾ ਹੋ ॥ ਤੁਸਾ ਸਾਹਿਬ ਸਲੋਕੁ ਇਥਿ
 ਅਸਾ ਪਾਤੁਸਾ ਹੀ ॥ ੧੦ ॥ ਬਲੁ ਹੂਆ ਬੰਧਨੁ
 ਟੇਸੁ ਕਿਛੁ ਹੋਤੁ ਪਾਉ ॥ ਸਭੁ ਕਿਛੁ ਤੁਮ ਹੋ ॥
 ਬੋਲੇ ਤੁਮ ਹੀ ਹੋ ਹੁਸਾਇ ॥ ਤੇ ਫੇਰਿ ਇਕਰ
 ਜਪੁ ਤੁਮ ਆਗਿਆ ਹੋਈ ॥ ਅਸਾ ਨੁਤਲ ਦਾਰ
 ਚਲਾਉ ॥ ਤਾਂਝੁ ਸਤੁ ਦਾਰ ਚਲਾਈ ॥ ਤਾਂਸਾ
 ਹਿਬਟਾ ਸਿਰੁ ਪੜ੍ਹ ਬੀਜੁ ਦਾ ਹੋਇ ਗਇਆ ॥
 ਸੀਸਾ ਨਿਅਰਾ ਹੋਇਆ ਭੀਰਾ ਮਨਾ ਮਦਾਉ
 ਚਾਰੁ ਕੀਤਾ ॥ ਓਸ ਜਾਗਾ ਬਾਦ ਸਾਹ ਰਾਖੇ ਬ
 ਹਾਏ ॥ ਅੇਰੀ ਪਰਵਾਨ ਗੀਬਿ ਨਾਏ ਹੁਸੀ ਸੁਤੇ

੨੫੫
 ਧਨੁ ਕੋਨਾ ਲੈ ਜਾਵੈ। ਤਾ ਧਨੁ ਦਾ ਭਿਖੀ ਸਿਸ
 ਕਾਰੁ ਹੋਇ। ਆ ਤੇ ਸਿਰੁ ਜੇ ਹੋ ਸੀ ਸੋ ਸਾਹਿਬ ਨੇ
 ਇਕ ਸੋ ਦਾਗ ਸਿਖ ਨੁ ਸੁਪਨਾ ਹੋਇ। ਆ ਸੁਪ
 ਨੇ ਦੇਵਿ ਨਿਸਾਹਿ ਬਠਿ ਸਨੁ ਬਚਨੁ ਕੀਤਾ। ਜੋ ਅ
 ਸਾਨੁ ਸਿਰੁ ਤੁੰਗ ਨੀਵਿ ਨਿਪਾਇ ਕੇ ਸਾਹਿਬ ਦ
 ਸਦੀ ਪਾਤਸਾਹੀ ਪਾਸ ਪਹੁੰਚਾਇ ਦੇਉ। ਤਾਂ ਓਸ
 ਦੇ ਪਾਸ ਮਾਲ ਦੀ ਸੋਗ ਨੀ ਹੋ ਸੀ। ਤਾਂ ਇਕੁ ਗਾਨੀ
 ਅਸ ਬਾਬ ਦੀ। ਵਿਚਿ ਪਾਇ ਕੇ ਸਿਰੁ ਤੁੰਗੀ ਸਾਹਿ
 ਬ ਦੇ ਪੁਰੁ ਲੈ। ਆਇਆ। ਤਾਂ ਸੀ ਸੁਦਾ ਸਿਸ
 ਕਾਰੁ ਮਾਥੇ ਵਾਲ ਹੋਇ। ਆ। ੧੪੨। ਸਾਖੀ ਹਿ

ਰੁਚਈ॥ ਤਾਂ ਸਿਖਾਨੇ ਭਾਈ ਮਨੀ ਸਿੰਘ ਜੀ ਹੋ ਰਾਪਾ ਸੇ
ਪਸਨੁ ਕੀਤਾ ਜੇ ਸਾਹਿਬ ਦਸਵੀ ਪਾਤੁ ਸਾਹੀ ਨੇਖਾ
ਲਾਸਾ ਦੁਰਤਾਇਆ ਹੋ॥ ਤੇਰੇ ਵੀ ਪਗਟ ਹੋਈ ਹੋ
ਦੇਵੀ ਦੀ ਉਪਾਸਨਾ ਕੀਤੀ ਹੋ॥ ਜੋ ਸਾਖੀ ਕਿਹ ਪਾਕਰ
ਕੇ ਮਸਾਨੁ ਸੁਣਾਈ ਦੇ॥ ਤਾਂ ਭਾਈ ਮਨੀ ਸਿੰਘ ਜੀ
ਹੋ ਗਕਹਿ ਮਾਗ ਇਕ ਸਮੇ ਸਾਹਿਬ ਦਸਵੀ
ਪਾਤੁ ਸਾਹੀ ਨੇਕਾ ਸੀਤੇ ਪੰਡਤ ਬੁਢਾਇਆ ਤੇ
ਓਸਨੁ ਬਚਨੁ ਕੀਤਾ ਭਾਈ ਛਤੀਆ ਨੇ ਜੇ ਸਸਕੁ
ਛਨੁ ਦਿਖੇ ਹੋਨਾ॥ ਤੇ ਮਏ ਛਾਨੇ ਸਸਕੁ ਛਨੁ ਲਏ
ਹੋਨਾ॥ ਇਸ ਕਰਕੇ ਮਏ ਛਾਨਾ ਰਾਜੂ ਤੇ ਜੁ ਹੋਇਆ॥

ਹੋ। ਤੇ ਅਸਾਨੇ ਸਸਕੁਟੇ ਰਫਨਾ ਇਕੋ ਤੇ ਗਜਮਲੇ ੨੫੬
 ਛਾਥੇ ਫੇਰਿ ਲੈਣਾ ਹੋ।। ਇਕ ਕੁਛਾ ਵਿਚੋਂ ਭੁਇਨਾ
 ਕਫਲੇ ਛਾਥੇ ਹੋ।। ਅਸਾਨੁ ਦੇ ਵੀਕੀ ਭੁਧਾ ਸਨਾ ਕੇ
 ਅੰਕੁ ਕਹੁ ਜਿਸ ਕਰ ਕੇ ਦੇ ਵੀ ਪਤ ਪਹੋ ਵੇ।। ਤਾਂ ਓ
 ਸਨੇ ਕਾਹਿ ਅਜੀ ਗਰੀਬ ਨਵਾਜਮਲੇ ਛੁਟਾ
 ਬਹੁਤੇ ਹੋਨਾ। ਤੇ ਸਕੁ ਦੇ ਸਾ ਵਿਚਿ ਪਸਰੇ ਹੋ ਚੁਏ
 ਨਾ। ਤੇ ਖਾਲਾ ਜੀ ਪੁਣ ਸਸਕੁ ਨੁਪ ਕਰੇ ਗਾ
 ਏਹ ਅਲੇ ਛਾਥੇ ਕਿਸਤੁ ਗਜੀ ਤਨੇ ਗਾ।। ਬਚ
 ਨਹੋ ਇਅਾ ਜੇ ਸੇ ਸ੍ਰੀ ਗਾ ਅਜੀ ਕਪਾ ਅਕੁਤਾ ॥
 ਲਕਾ ਸੇ ਗਕ ਸਾ ਕਾ ਨਾ ਸੁਕਰਵਾਇਆ ਹੋ।

ਭੈਓ ਸੇਹਮਾਏ ਨਾਤ ਕਰੀਆ ਪਕਨ੍ਹ ਵਾਇਆ ਸੇ
ਅਰੁਹੁ ਚੁਵਾਹੁ ਇਵਾਇਆ ਸੇ ਸਰੁਮਲੇ ਛਾ
ਕਾਨਾ ਖੁਕਰਾਵਾ ਗੋਤਾ ਓਨਾ ਕਹਿ ਆਜੀ ਗਰੀ
ਬਨਵਾਜਜੇਤਾ ਬਰਸਰਾਤੀ ਤੁਸੀਨੇ ਖੁਕਰੇ ਭੈ
ਲਖਦੇਵੀ ਕਾ ਪਾਕੁ ਕਰਾਵਉ ਭਾਦੇਵੀ ਪਤਖੋ
ਵੇਗੀ ਭਾਂਸਾਹਿ ਬਨੇ ਨੇਵਾਦੇਵੀ ਕੋਟਿ ਲੇਉਤੇ
ਬੇਠਕੇ ਹੋਅਣਾ ਅਰੰਭ ਕੀਤਾ ਭੇਕਕੇ ਨੇਰਾ
ਰਿਆਦੀਆ ਮਸਟਮੀ ਕੋਇਨਾ ਜਬ ਬਠਸਕਾ
ਇਨ ਪੁਰਾਹੋਇਆ ਭਾਂਪੀਨੁਤਨੇ ਸਰੁਦੇ ਸਾਕੇ ਬ
ਹਮਣ ਜਗਾਨਿ ਉਤੇਵਾਸ ਤੇ ਬੁਲਾਏ ਭੈਸਾ

ਹਿਥਨੁ ਅਰਦਾਸ ਕੀ ਭੀਜੇ ਤੁਸਾ ਇਕੁ ਕੋਈ ਪਵਿਤ੍ਰੁ ॥੨੫॥
 ਮਨੁ ਖਰੋਟੀ ਕੋ ਹੋ ਮਦਾਸੁ ਤੇ ਤਿਆਰੁ ਕਰਨਾ
 ਤਿਸ ਪਿਛੇ ਬਹੁ ਅਭੇਜ ਬਹੁ ਮਣਾਨੁ ਖਵਾਵਣੁ
 ਤਾ ਬਚਨੁ ਹੋਇਆ ਏ ਪੰਨ੍ਹਤਾ ਅਸੀਂ ਤੋਂ ਨਹੀਂ ਹੋ
 ਮਦੇਵਾਗਾ ਤੇ ਜਿਤ ਦੇ ਲੇਵੇ ਦੀ ਪੁਤ ਖਰੋਟੀ ਤਾ
 ਅਸੀਂ ਕਹਾਗੇ ਏਹੁ ਪੰਨ੍ਹਤਾ ਅਸਾ ਕਾ ਜੀਵੇ ਤੇ
 ਜੋ ਏਹੁ ਕਹੇਗਾ ਸੋ ਅਸੀਂ ਵਰਮੰਗਾਗੇ ਤਾ ਪੰ
 ਨ੍ਹਤ੍ਰੇ ਆਨੁ ਹੋਇਆ ਭੇ ਮਨੁ ਹੋਇ ਕੋ ਕਹਿਅ
 ਮੇਇ ਸਨਾਨੁ ਨੀਤ ਕਰਾ ਆਵਾ ਤੇਨੁ ਸੀ ਹੋਤੁ
 ਕਰੇ ਅੰਨ੍ਹ ਪੰਨ੍ਹਾ ਤਾ ਅੰਨ੍ਹ ਪਨ੍ਹਾਇਆ ਹੀ ਦੇਵੀ ਪੁ

ਤਖਰੋਈ। ਤਾਂ ਕਰਦ ਸਾਹਿਬ ਦੇ ਹਥ ਦਿਤੀ।
ਤਾਂ ਸਾਹਿਬ ਕਰਦ ਲੈ ਕੇ ਨੇਤ੍ਰ ਮੁਦਲੀ ਦੇ। ਤਾਂ
ਦੇਵੀ ਦੇ ਪੁਰੋਈ। ਤੇ ਸਦਾ ਲਾਖੁ ਸੀ ਸੁਸਿਖਾ
ਦੇ ਸਾਹਿਬ ਸਮਰਪਣ ਕੀਤੀ। ਜੇ ਸਸਤੁ ਕਰ
ਜੁਲਗੇ। ਸਸਤੁ ਦੀ ਭੇਟ ਹੋਵਨਗੇ। ਤੇ ਸਹੀ
ਦਹੋਵਨਗੇ। ਤਾਂ ਲਾਂਗਰੀ ਮਾਂ ਮਾਨ ਮਰਦ
ਸਕੀਤੀ। ਜੀਗਰੀ ਬਨਵਾ ਜਲੰਗਰੁ ਤਿਅ
ਰੂਹੈ। ਤਾਂ ਓਸ ਸਮੇ ਬਹੁ ਮਣ ਸਰੁ ਮਾਪੇ।
ਪਇਆ ਪਠਾਇ ਰਿਹੈ ਸਨਿ। ਤੇ ਸਿਖ ਸਰੁ
ਹੁਰੁ ਰਬੈ ਠੇਹੈ ਸਨਿ। ਤਾਂ ਪਸਾਦੁ ਸਾਹਿਬ

ਕਰਟਦੀਭੇਟਕਰਕੇਸਿਖਾਨੁਪਸਾਦਵਰਤਾਇ ੨੫੬
ਇਤਾਤਾਂਬਹਮਣਾਨੁਪਬਰਹੋਈ॥ਤਾਂਸਭੇ
ਇਕੁਹੋਇਕੇਕਾਂਸੀਦੇਬਹਮਣਪਾਸਗਏਲ
ਗੇਕੇਧਕਰਨਾਜੋਪਸਾਦਫੁਤਕਰਫੁਤਿਅਮਾ
ਹੋਨੇ॥ਤੇਅਸੀਧੁਧਿਅਮਾਰਬੀਰਹੋਹਾਂ॥ਤਾਂਸਾ
ਹਿਬਦੇਪਾਸਸਿਖਆਨਅਰਦਾਸਕੀਤੀ॥ਜੋ
ਬਹਮਣਬਹੁਕਲਪਦੇਹੋਨਾ॥ਤਾਂਸਾਹਿਬਨੇ
ਗਾਈਨੰਦਲਾਲਨੁਓਨਾਦੇਅਨਾਦਵਦਵਾਸਤੇਘ
ਲਿਅਮਤੇਏਹੁਸਵੀਜਾਇਖਘਅਲਿਅਮਾ
ਸਦੇਯਾ॥ਜੋਕਿਫੁਲੇਖਾਇਖਉਥਿਥਧਨਾਸੇ

ਈ ਪਾਯਤੁ ਮਿਸੁ ਜੁ ਸੋ ਕਾ ਨਿਦਾ ਰੋ ॥ ਐ ਰੋ ਕਛੁ ਅਪ
 ਰਾ ਪੁਨਹੀ ਗਾਯੇ ਯਾ ਦਭੇ ਬੁਝਨ ਕੋ ਪ੍ਰਤਿਤਾ ਰੋ ॥
 ਬਾਰੋ ਨਿਹਾਈ ਪਠੈ ਵੈ ਹੋ ॥ ਅਸੁ ਬੁਝੇ ਤੁਮ ਕੋ
 ਨਿਹਢੈ ਜੀਅ ਧਾਰੋ ॥ ਛਤੀ ਸਭੈ ਕਿਤਾ ਬਿਪਲ ਕੋ
 ਇਨ੍ਹ ਪੁਪੇ ਕਟਾ ਛੁਕਿ ਪਾਕੈ ਨਿਹਾਰੋ ॥ ੧ ॥ ਸਦੈ
 ਯਗ ॥ ਸੁਧ ਜਿਭੈ ਇਨ੍ਹੀ ਕੋ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਇਨ੍ਹੀ
 ਕੋ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਸੁਦਾਨ ਕਰੋ ॥ ਅਮਾ ਅਮਉ ਘਟ ਰੋਇ
 ਨਹੀ ਕੋ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਇਨ੍ਹੀ ਕੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਫੁਨ ਧਾਮ ਬ
 ਰੋ ॥ ਇਨ੍ਹੀ ਕੋ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਸੁਬਿਦਿ ਮਾਲਈ
 ਇਨ੍ਹੀ ਕੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਫੁਨ ਸਤੁ ਮਰੋ ॥ ਇਨ੍ਹੀ ਕੀ

ਕ੍ਰਿਪਾ ਕੇ ਸਜੇ ਹਮ ਹੋ ਨਹੀ ਮੇਥੇ ਗਰੀਬ ਕਰੋ ਰਖੇ ॥੨॥ ਸਦੇ ਯਾ ਸੇਟ ਕਰੀ ਇਨਹੀ ਕੀ ਬਾਟੁ ਭਾਸੇ
ਰਕੀ ਸੇਟੁ ਚਹਾਤ ਨ ਜੀਕੋ ॥ ਦਾਨੁ ਦਾਇਓ ਇਨਹੀ
ਕੋ ਬੁਝੈ ਅਰੁ ਮਾਨ ਕੋ ਦਾਨੁ ਨ ਥਾਗੁ ਭਨੀਕੋ ॥
ਅਗੇ ਫੁਏ ਇਨਹੀ ਕੇ ਦਯੋ ਜਗ ਮੇਜ ਸੁ ਅਉਰੁ
ਯੋ ਸੁਭ ਫੀਕੋ ॥ ਅਗਹ ਮੇਭਨੁ ਤੇ ਮਨ ਤੇ ਸਿਧ ਲਓ
ਧਨ ਹੋ ਸੁਭ ਹੀ ਇਨਹੀ ਕੋ ॥੩॥ ਏਹ ਗਾ ਸੁਟ
ਪਟਾਇ ਰਿਤ ਮੇਜ ਰਿਓ ਬਿਣ ਜਿਉ ਕੁਧ ਭਹੇਇ ॥
ਯੇ ਜੋ ਕੇ ਕੇ ਹੋਤ ਥਾਗੁ ਯੋ ਮਿਸਰੁ ਰੋਇ ॥੪॥ ਭਾ
ਗੁਈ ਨ ਦਲਾ ਲਜੀਓ ਨਾ ਬਹਮੁ ਏਹ ਪਾਸਗਾਇ

ਆਆ ਤੇਕਹਿਓ ਸੁਜੋਸਾਹਿ ਬਨੇਥਰ ਨ ਕੀਤਾਹੇ
ਜੋਹੁਇਨਾਨਾ ਪਕਾਰਾਏ ਬੋਜਨ ਕਰਕੇਤੁ ਸਾਨੁ ਛੁ
ਕਾਵਨੇਹਾਂ ਤੇਥਸਤੁਸਰੇਏ ਆਗੇ ਤੇਤੁਸਾਕੇ
ਬੁਨਹੀਕਰਣਾ ॥ ਤੁਸੀਅਸਾਨੁਓਸਪਸਾਇ
ਦੇਵੇਲੇਰਿਤਤੇਬੁਲਿਗਏਹੋ ਤੁਭਾਈਓਹੁਕੇ
ਧਸੋਟਲਿਅਨਹੀ ਤੁਭਾਈਜੀਨੇਕਹਿਅ
ਸਤਿਗੁਰਪੁਰਨਬਹਮਹੈਨਤੁਸਜੀਵਰੁਪਕ
ਰਿਨਜਾਣੇ ਤਾਂਓਨਾਨੇਕਹਿਅਜੋਸਾਹਿਥ
ਨੇਤਾਬਚਿਤ੍ਰਿਨਾਟਕਾਵਿਰਿਕਾਹਿਅਹੈਯੋ
ਮੁਝਕੋਪਰਸੇਸਰਉਰਹੈ ਤੇਸਭਨਰਕਕੁੰ

ਨੁਮਾਹਿ ਪਰਹੋ ॥ ਅਸੀ ਤੇਰਾ ਬਚਨ ਮਨੀਏ ਕੇਸਾਹਿ ॥ ੨੬੦ ॥
 ਬਦਾ ਬਚਨ ਮਨੀਏ ॥ ਤੁਭਾਈ ਜੀ ਨੇ ਕਹਿ ਆਜੇ
 ਵਚਨ ਸਾਂਗੇ ਪਾਂਗੇ ਹੁੰਦੇ ਹੋ ॥ ਸੋ ਸੁਣਿ ਦਾਹੋ ॥ ਕਿਉ
 ਜੋ ਪਿਛੁ ਕਹਿ ਆਏ ਹੋਨ ॥ ਇਹ ਬਿਧਿ ਕਰਤੁ ਤਪ
 ਸਿ ਆਭੁ ਯੋ ॥ ਦਾਇਤੇ ਏਕ ਰੂਪ ਹੋਇ ਗਯੋ ॥ ਤਾ
 ਤੇ ਸਤਿਗੁਰਾਂ ਭਗਤਾਨਾ ॥ ਤੇਰਾ ਧਾਰਿ ਆਹੈ ॥ ਜੈ
 ਸੇ ਸੁੰਗੀ ਸੁੰਗਾ ਧਾਰਤਾ ਹੋ ॥ ਤਾਂ ਪਿਛੁ ਲਾਭੁ ਪਪਰ
 ਟਨ ਹੀ ਕੀਤਾ ਚਾਹਦਾ ॥ ਤਾਂ ਓਨਾ ਨੇ ਕਹਿ ਆਜੇ
 ਸਾਹਿਬ ਕਰਨ ਕਾਰਨ ਹੋ ਸਾਨਿ ॥ ਤਾਂ ਦੇਵੀ ਦੇ ਪ੍ਰਭ
 ਟਿ ਹੋਇ ਆਨੇ ਤੁ ਕਿਉ ਮੁਦਲੀਏ ॥ ਤੁਭਾਈ

ਜੀ ਨੇ ਕਹਿ ਆਜੇ ਦੇ ਵੀ ਕੋ ਨੇ ਕੁ ਮੇ ਜਾਗਾ ਦੀ ਈ ਹੋ
ਤਾਂ ਖਾਲਸੇ ਜੀ ਕੋ ਨੇ ਕੁ ਮੇ ਦੇ ਵੀ ਕਾ ਨਿ ਦਾ ਸੁ ਕੀ ਆ ਹੋ
ਜੋ ਮਲੇ ਛੁ ਹੋ ਨ ਦੇ ਨਾ ਦਾ ਤੇ ਜੁ ਨ ਸਹਾਰ ਸਕ ਨਗੇ
ਤੁ ਸਤਿ ਗੁਰ ਆ ਦੁ ਜੁ ਗਾ ਦਿ ਭਗਤ ਕੇ ਦੁ ਭਿਖੁ ।
ਈ ਦੇ ਤੇ ਆ ਏ ਹੋ ਨਾ ਤੇ ਸੇ ਹੀ ਸਾ ਹਿ ਬਨੇ ਖਾਲਸੇ ਜੀ
ਨੁ ਰਾਜੁ ਭੀ ਗੁਰ ਆ ਈ ਭੀ ਦਿ ਤੀ ਹੋ ਏ ਹੁ ਜੇ ਗੁਰ ਕੇ
ਸਥਾ ਨਿਤ ਪਤ ਸਬ ਦੁ ਸੁ ਣ ਦੇ ਹੋ ਨ ਤੇ ਨਾ ਮੁ ਜਪ ਦੇ ਹੋ
ਨਾਇ ਸਕ ਰਕੇ ਏ ਨਾ ਦੇ ਮਨ ਸੁ ਥ ਹੋ ਨਾ ਕੋ ਈ ਤਪਵ ।
ਨਹੋ ਨ ਕੋ ਈ ਗਿ ਆ ਜੀ ਹੋ ਨਾ ਇ ਸਕ ਰਕੇ ਪੁ ਜਨੀ ਵ
ਹੋ ਨਾ ਤਾ ਬਹ ਮਣਾ ਨੁ ਖੁ ਸੀ ਕਰ ਕੇ ਕੁ ਈ ਨਿ ਦਲਾ ਦੁ ॥

ਜੀਅਨਾਇਕੇ ਹਜ਼ੂਰ ਏਆਏ। ਸਭ ਦਾ ਨੁਭੇਜ ਨਥ ੨੬੯
 ਫਾਇਕੇ ਰੁਪਯਾ ਰੁਪਯਾ ਦਖਣਾ ਦੇਕੇ ਦਿਵਾਕੀ
 ਤੇ। ਤੇਕਾਂਸੀ ਦੇ ਬਹਾਮਣ ਨੁਲ ਖੁਰੁਪਯਾ ਭੁਟ ਦੇਕੇ
 ਕਾਂਸੀ ਪਹੁਰਾਇਆ। ਤੇਓ ਸਕਰਦ ਨਾਲ ਜਲ
 ਦਿਖੇ ਪਤਾਸੇ ਪਾਇਕੇ ਸਟਯੇ ਪਨ੍ਹਕੇ ਪੰਜਾ ਸਿਖਾ
 ਨੁਪਾਹਾਲਿ ਪ੍ਰਿਥਮੇ ਦਿਤੀ। ਤੇਕੇ ਰਿਪਾਹੁਲਿਓ
 ਨਾਥੇਆ ਪਲਈ। ਬਰਨੁ ਕੀਤਾ ਜੋਸ ਸਤ੍ਰਾਦਾ
 ਦਿਸਾਹੁ ਨਹੀ ਕਰਨਾ। ਸਸਤ੍ਰਾਦੇ ਪਾਸ ਦੇਖਣ
 ਕਰਵੈ ਗੀਹ ਬੁਨਹੀ ਪਾਟਦਾ। ਏਹੁ ਸਸਤ੍ਰਾਦਾ ਮ
 ਰਿਮਾ ਸੁਰਪੁਥੀ ਸੀਆ ਪਾਸੇ ਫੁਟਿਗਾਇਆ ਹੈ

ਸੀਸੇਸਸਸੁਮਲੇਛਾਛਨੁਲਏਹੋਸਨਾਓਸਕ
 ਰੁਕੋਜਗਤਿਦਾਗਾਚੁਕਰਦੇਹੋਸਨਾਤੇਹੁਣ
 ਰੁਸਾਨੁਸਸਸੁਛੇਰਛਨੁਏਹੋਨਾਤੁਸਾਸਸਸੁਤੀ
 ਵਿਦਿਆਕਰਨੀ। ਤੁਸਾਨੁਗਾਜੁਛੇਰਏਦੇਅਭੇ
 ਤਾਂਗਜੇਦਰਸਨਨੁਆਏਤਾਸਾਹਿਬਓਨਾਨੁਥਰ
 ਨੁਕੀਤਾ। ਤੁਸੀਪਾਹੁਲਾਂਲਓਤੇਦਾਹਗੁਰੂਕੀ
 ਸਿਖੀਅੰਗੀਕਾਰੁਕਰੇ। ਤੇਗਾਜੁਰਘਵੰਸੀ
 ਆਦਾਜੇਪਿਥਾਮੀਬੋਥੁਥਾਹੋਇਆਹੋ। ਸੇਤੁਸ
 ਨੁਛੇਰਏਦੇਈਏਗਾ। ਤਾਂਓਨਾਅਰਦਾਸਕੀਤੀ
 ਜੋਅਸਾਨੀਲਾਂਗਤੇਬੋਦੀਜਨੇਉਰਹਿਣਦੇਹੁਤਾ॥

ਮਾਸੀ ਪਾਹੁ ਭਲੇ ਦੇ ਹਾਂ ਬਚਨੁ ਹੋਇ ਮਾਸੀ ॥੬੨॥
 ਕੁਜੇਗੀ ਕੇ ਸੀਨਿ ਮਾਸੀ ਦਾ ਸਿਧੁ ਪੁੰਦਾ ਹੋ ॥ ਤਾਮ
 ਗਈ ਬ੍ਰਹਮੇ ਦੀ ਕਾਂਦ ਸਭ ਮਿਟਾਇ ਕੇ ਦੀ ਖਿਅ ॥
 ਦੇਦਾ ਹੋ ॥ ਸੁਸਾਨੁ ਤਾਮ ਮਾਸੀ ਸਿਰੀ ਸਾਹਿਬ ਦਾ ਜ
 ਨੇ ਉਜਗਾ ਤਿੰਦੇ ਕਾ ਜਵਾ ਸਤੇ ਦੇ ਸਾ ॥ ਤੇਗਿ
 ਮਾਨ ਦਾ ਜਨੇ ਉਜਨ ਮਾਮਰਨ ਕਟ ਦਵਾ ਸਤੇ ਦੇ
 ਸਾ ॥ ਤੇਜੇ ਤੁਸੀ ਏਹ ਦ੍ਰਿਸ਼ ਮਾਈ ਸਹਾਰਨ ਹੀ
 ਸਕਦੇ ॥ ਸੁਹਾਂ ਹੋ ਰੁਚਾਰ ਦਰਦਾਨੁ ਸਸਕਨੁ
 ਇਕੇ ਤੇਰੇ ਜੇ ਤੇ ਮਲੇ ਛੁਸਕੁਨੁ ਦਣੇ ਹੋਨਾ ਸੇ
 ਸੀਰਾ ਮਜੀ ਨੇ ਕਪਾ ਤੇਰਾ ਲਕਾ ਤੇਰਾ ਕਸਾਨੁ

ਨ੍ਰਾਇਣਮਾਹੇਸ਼ੀ॥ ਤੁਥੰਨਾਨੇਕਹੀਆਏਹੁਤਾਹ
ਲੁਦਾਹਣਦਾਏਤੇਤਕੜੀਆਟੁਨ੍ਰਨਵਾਏ
ਤੇਸਾਗੁਧਾਣਦਾਏਹੈਨਾ॥ ਸਿੰਧੀਆਏਸਮ
ਨਹੈਨਾ॥ ਤੇਮਲੇਛਤੇਗਜੇਤਾਸਸਕਾਦੇਛ
ਨ੍ਰਨਵਾਏਹੈਨਾ॥ ਤੇਮਾਸਧਾਣਦਾਏਹੈਨਾ
ਏਹੁਤਾਥਾਜਾਏਸਮਾਨਹੈਨਾ॥ ਬਚਨੁਹੋਇ
ਆਮਾਸਾਨੇਸਿੰਧੀਆਥੇਥਾਜਤੁਕਾਵ
ਏਹੈਨਾ॥ ਏਨਾਏਹੀਆਧੀਨਤੁਸਾਨੁਸਤ
ਣਾਨੁਕਰਦੇਦਾਹੈ॥ ੧੪੩॥ ਸਾਖੀਹੋਰੁ
ਚਲਾ॥ ਤੇਲਗਸੀਗਤਾਸਾਹਿਬਦੇਨਰਸ

ਨਨੁਆਈਆਯਨਾਨੇ ਪਕਾਰਕੀਤੀਜੀਗਰੀਬ ੨੬੩
 ਨਵਾਜਸੀਗਤਾਜੋਆਦਦੀਆਹੈਨਾ ਗਾਹਦਿਓ
 ਮਲੇਛੁਸਿਖਾਦਾਧਨੁਖੇਹਲੇਦੇਹੈਨਾਸਿਖਾਦੇ
 ਬੇਟੇਸੁੰਦਰਹੁੰਦੇਹੈਨਾਸੇਖੇਹਲੇਦੇਹੈਨਾਜੋਸਿ
 ਖਾਦੀਆਸੁੰਦਰਇਸਤੀਆਹੁੰਦੀਆਹੈਨਾਸੇ
 ਖੇਲੇਦੇਹੈਨਾਬਚਨੁਹੋਇਆਸੁਸੀਸਸਤੁਟ
 ਕੋਤੇਪਾਹੁਲਾਛੁਕੋਸੁਸੀਸਰੁਣਾਉਤੇਹੁਕਮੁਕ
 ਰਦੇਆਵੇਗੋ॥ਤਾਂਸਿਖਾਨੁਪਾਹੁਲਾਦਿਤੀਆਕੇ
 ਈਸਿਖਪਾਸਰਖੇਕੇਈਘਨੁਘਲੇਹੋਰੁਜੇਹੋਰੁ
 ਸਿਖਸਾਹਿਬਦੇਪਾਸਰਹਿਨੁਸੇਉਦਾਸੀਹੋਇਕੇ

ਘਰਾਨੁ ਉਠ ਜਾਵਨਾ ਤਾਂ ਬਚਨੁ ਹੋਇਆ ਤੁਸੀ
 ਅਮਲੁ ਖਾਧਾ ਕਰੋ। ਤੁਸੀ ਖਾਅਮਲੁ ਖਾਵਣ ਲੋ
 ਤਾ ਕਿਤੁ ਨਿਅਾਂ ਦੀਆ ਥਿਤਾ ਤਾ ਹਿਰਗਈਅ ॥ ੦
 ਤੇ ਕਿਤੁ ਨੇਜੇ ਘਰਾਨੁ ਗਏ ਤਾ ਖਤੀਆਂ ਬਹਮਣਾ
 ਓਨਾਇਆ ਕੁਟੀਬੀਆਨੁਆਖਿਅਮਜੇਤੁਸੀ
 ਇਕੋਅਸਾਥੇ ਨਾਲਦਰਤਣਕਰੋਇਕੋਇਨਾਟੋਨਾ
 ਲਦਰਤਣਕਰੋ। ਸਾਹਿਬਨੇਖਾਲਸਾਉਤਪ
 ਤਕੀਠਾਹੋ। ਪਰੁਜੇਅਸੀਵਰਤਾਰੇਨਹਿਤਾਂਵ
 ਧੇਗਾਕਿਸਤਰਾਂ। ਤਾਂਸਿਖਾਨੇਹਜੂਰਾਅਰਣਾ
 ਸਕੀਤੀ। ਤਾਂਬਚਨੁ ਹੋਇਆ ਤੁਸੀਸਸਕੁ

ਠੇਕੇ ਜਿਤ ਨਿਆ ਦਾ ਰਿਜ਼ਕ ਹੋ ਸਭ ਤੁਸਾਰੇ ਅਧੀ
 ਨ ਕਰਾਂਗੇ। ਤੇ ਬਹਾਮਣ ਪੜ੍ਹੀ ਸਭ ਤੁਸਾਰੇ ਅਧੀ
 ਨ ਹੋਵਨਗੇ। ਤੇ ਸਸਤਾ ਕਰਕੇ ਵੇਚੇਗੇ। ਤੁਹਾਡੇ
 ਗਨੇ ਪਾਪ ਭਿੰਨ ਹੋਵੇਗੇ। ਤੇ ਜੇ ਸਬਦੁ ਪੜ੍ਹੇਗੇ ਸਮ
 ਝੇਗੇ ਕਮਾਊਗੇ। ਤਾਂ ਮੇਨੁ ਆਨ ਪਾਪ ਭਿੰਨ ਹੋਵੇਗੇ।
 ॥੧੪੪॥ ਸਾਖੀ ਹਿਰਦੁ ਚਲੀ। ਸਇਕ ਸਮੇ ਸਰਬ ਕੁਸਿ
 ਥਾਂ ਦਾ ਸੀ। ਆਂਦਾ। ਆਂਦਾ। ਆਂਦਾ। ਆਂਦਾ। ਸਕੀ
 ਤੀ। ਜੇ ਸਾਹਿਬ ਨੇ ਖਾਢ ਸਾਟਰ ਤਾਇਆ ਹੈ।
 ਸਦੇ ਪਾਤੁ ਸਾਹਟ ਸਮ ਅਰਦਾ ਸਾਤੁ ਸਾਰੇ ਪਾਸੇ
 ਪਾਛਿ ਦੇਹਾਂ। ਸਿਖੀ ਦੀ ਵਰਤਣ ਦੀ ਆਗੂ ਸਿ

੨੬੪

ਦਸਾਹੀ ਪਸਨਦਾਦਇਆ ਕਰਕੇ ਅਸਾਨੁ ਉਤਰ
 ਲਿਖੇ ਜੀ। ਤਾਓਨਾ ਵਜ ਬੁਲਾ ਅਰਜਲਿਖਾਇਤੀ
 ਇਸਦੇ ਉਪਰਿ ਦਸ ਪਤ ਪਾਸ ਕਰੀਏ। ਨਕਲ
 ਉਤਾਰ ਵਜ ਬੁਲਾ ਅਰਜਦੀ। ਜਿਸ ਸਸਮੇ ਖਾਲ
 ਜਾਨੀ ਪਗਟ ਕੀਤਾ। ਸਿਖ ਸਰਬੇ ਵਾਸੀਆਂ ਆਵਾ
 ਲੇ ਕੇ ਸਧਾਰੀ ਗ੍ਰੀਤੇ ਸਹਾਜੇ ਪਾਗੀ ਗ੍ਰੀ। ਰਹਿਤਾ ਬ
 ਥੇ ਕ ਖਾਲ ਸੇਜੀ ਦੀ ਵਰਤਣੀ ਦੀਆਂ ਹਜ਼ੂਰ
 ਸੀਸ ਤਿਗੁਰੂ ਦਸ ਵੇ ਪਾਤਸਾਹ ਦੇ। ਪਾਤਸਾਹੀ
 ੧੦। ਦਸ ਰਹਿਤਾ ਲਿਖ ਕੇ ਗੁਜਾਗੀਆਂ ਸਤਿਗੁ
 ਰਾਨੇ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰਿ ਕੇ ਦਸਾਹੀ ਰਹਿਤਾ ਉਪਰਿ ਦਸ

ਖਤਕੀਤੇ॥ ਸਿਖਾਦੀ ਸੀਕਾਨਿ ਵਰਤਕਰਨਦੇਵਾ ੨੬੫
 ਸਤੇ॥ ਸਿਖਸੇਏਹ ਲਿਖਿਓ ਨੇਜੋ ਸਮੇਦਿਵਾਹਰੇ
 ਅਸੀਬੇਦਪਾਣੀਆਬਹਮਣਾਨੁਬੁਲਾਇਕੇ
 ਦਿਵਾਹਰੀਆਂਕਾਂਡੀਆਂਪੜਾਇਕੇਦਿਵਾ
 ਹਕਰਦੇਸਾ॥ ਭੇਹੁਇਸਿਖਕਹਿਦੇਹੈਨਤੁਸੀ
 ਅਨੰਦੁਪੜਕੇਦਿਵਾਹੁਕਰੋ॥ ਬਹਮਣਾਨੁਨ
 ਬੁਲਾਵਹੁ॥ ਸਰੇਪਾਤੁਸਾਹਜਿਵੇਅਮਰੁਹੰਦੇ
 ਅਸਖਤੁਖਾਸਹੇਏ॥ ਪਾਹਿਲੇਅਨੰਦੁਪੜਨਾ
 ਅਰਦਾਸਕਰਨੀ॥ ਸਿਪਛੇਬਹਮਣਾਬੀਹਮੇ
 ਸਾਜਿਸਰੁਗਹਿਪੜਾਵਦੇ॥ ਆਏਹੋਤਿਵੇਪੜ

ਪੰਜਾਬੀ

ਦੁਣਾਸੰਸਾਨਹੀਕਰਨਾ॥੧੪੫॥ਸਾਖੀਹੋਰੁ
ਲੀ॥ਸਾਖੀਦੂਜੀ॥ਅਰਦਾਸਲਿਖੀ॥ਜੋਹੁਕ
ਮੁਸਾਹਿਬਦਾਹੋਇਆ॥ਪੰਜਾਮੇਲਾਨੁਨਹੀ
ਮਿਲਣਾ॥੧॥ਸਾਮਰਈਏ॥੨॥ਅੰਦੇ॥
੩॥ਅਸੰਦਾ॥੪॥ਸਿਰਗੁਮਾ॥੫॥ਏਹੁਪੰਜ
ਮੇਲਹੋਨਾ॥ਤਾਂਸਿਖਾ॥ਅਰਦਾਸਕੀਤੀਸਿਰਗੁਮ
ਕੋਣਹੋਨਾ॥ਬਰਨਹੋਇਆ॥ਸਰੇਵਫੇਰੀਸਿ
ਰਗੁਮਹੋਨਾ॥ਅਨੀਸਰਦਾਦੀਹੋਨਾ॥ਤੇਨੰਦਸੰ
ਦੇਸੀਘੋਰੀਸਿਰਗੁਮਹੋਨਾ॥ਨਿਗੁਰੇਹੋਨਾ॥ਏਹੁ
ਪੰਜਮੇਲਹੋਨਾ॥ਤਿਨਾਨਾਲਨਹੀਵਰਤਣਾ॥ਤਾਂਸਿਖ

ਅਰਦਾਸ ਕੀਤੀ ਜੀ ਅਸ ਜਿਉ ਤੇਰੇ ਸਿਖ ਹਾਂ ਕੋਈ ॥੨੬॥
 ਬੈਧਾਰ ਦੀ ਕ੍ਰਿਆ ਆਟਾ ਲਾਹੈ ਕੋਈ ਮੁਸਦੀ ਪੇਸ਼ ॥
 ਤੇਰੇ ਹਿਰਦਾਸ ਦਰਸਾ ਸਕੁ ਕਿਸੇ ਦਾ ਅਨਮੋਲੁ
 ਹੁੰਦਾ ਹੋ ॥ ਤਾਂ ਪਾਸ ਦਸ ਪਤ੍ਰ ਹੋਏ ॥ ਪਾਹਿਲੇ ਪਛੁਕੇ
 ਵਰਤਣ ਕੀਤਾ ਕਰੇ ॥ ਜੇਬੁ ਲਭੁ ਲਾਏ ਵਰਤੋ ਤਾਅ
 ਰਦਾਸ ਕਰਵਾਇ ਲੇਣੀ ॥੨੭॥ ॥ ਤੁਹੀ ਸਰੀ ਅਰ
 ਦਾਸ ਸਿਖਾ ਕੀਤੀ ॥ ਸਚੇ ਪਾਤ੍ਰ ਸਾਹਜੀ ਅਗੇ
 ਅਸੀਂ ਸਹਾਜੇ ਪਾਠੀ ਤੇਰੇ ਸਿਖਿ ਜੋ ਹੋ ਸਾਂ ॥ ਜੋ ਮਰੇ
 ਸਾਤੁ ਪਿਤਾ ਦੇ ਉਪਾਹਿ ਕ੍ਰਿਆ ਕਰਮ ਭਯਣ ਜੋ ਹੋ
 ਵੀ ਸੀ ਸਾਹਦੀ ਗੀਤ ਸੀ ਸਿਕਰ ਦੇ ਸਾਂ ਤੇ ਹੁਣ ਸਿਖ

ਅਖਵੇਹੋਨਾ ਜੋਖਾਲਸਾਵਾਹਗੁਰੂਨੇਵਰਤਾ
ਉਮਾਰੋ॥ ਹੁਇਤੁਸੀਏਹੁਰਹਿਤਾਸੈਸਾਗੀ
ਅਮਾਦੀਅਮਾਨਾਕਰਿਅਮਾਕਰੋ॥ ਸਰੇਪਾਤੁਸਾਹ
ਜਿਦੇਤੁਸਾਨਾਬਰਨੁਹੋਉਮਾ॥ ਖਾਸਦਸਖਤਹੋ
ਏ॥ ਕੁਦਰਨਹੀਕਰਨਾ॥ ਤੇਹੋਕੁਕਿਅਮਾਕਰਤੁਜੈ
ਸਿਦੇਸਰਾ॥ ਲਾਸਿਖਾਦੀਹੋਵੈਤਿਵੈਕਰਕੋਬਖਸਾ
ਇਲੋਣਾ॥ ਟੇਰਿਸਿਖਾਅਠਦਾਸਰੋਥੀਲਿਖੀ॥
'੩॥ ਸਰੇਪਾਤੁਸਾਹਸਮੇਦਿਵਾਹਦੇਤੋਖਿਅਮਾ
ਹਦੇਦਿਨਾਅਗਹਿਦੇਅਸੀਬਹਾਣਾਨੁਸਦਕੇ
ਤੇਭੋਜਨੁਕਰਾਵਦੇਹੋਸਾ॥ ਤੇਹੁਇਸਿਖਕਹਿਦੇ

ਆਖਦੇਹੈਨਾ ਜੋ ਸਿਖਾ ਨੂ ਛੁਕਾਵਣਾ ॥ ਸਦੇਪਾ ੨੬੧
ਤਸਾਹ ਜਿਵਹੁਕ ਮੁਹੋਵੈ ਤਿਵੈਕੀਚੈ ॥ ਖਾਸਦਸਖ
ਤੁਹੋਏ ॥ ਹੁਕਮੁਹੋਇਆ ਜੋ ਸਿਖਾ ਨੂ ਭੀ ਬਹਾਮ
ਣਾਂ ਨੂ ਭੀ ਅਥਿਤਾ ਨੂ ਭੀ ਭੁਲੀ ਪਕਾਰ ਪ੍ਰਤੀਤਿ ਕਰ
ਕੇਤੇ ਸਭੁਣਾ ਨੂ ਪਸਾਦੁ ਛੁਕਾਇਆ ਕਰੇ ॥ ਟੇਰਿ
ਸਿਖਾ ਅਰਾਸ ਪੰਜਵੀ ਕੀਤੀ ॥ ੪ ॥ ਸਦੇਪਾ
ਤਸਾਹ ਦਖਤ ਜੰਦੂ ਘਤਣਦੇ ॥ ਮਸੀਖੁ ਤਾਨੁ ਉਸਤੇ
ਨਾਭੁ ਦਰੁਕਰ ਦਾਵਦੇਸਾਂ ॥ ਹੁਣਿ ਸਦੇਪਾ ਤੁ
ਸਾਹ ਜਿਵੇਹੁਕ ਮੁਹੋਵੈ ਤਿਵੈਕੀਚੈ ॥ ਹੁਕਮ ਤੇਰ
ਸਖਤੁਹੋਏ ਜੋ ਸਹਾਜਿ ਧਾਈਆਇਆ ਬੇਟਿ

ਮਾਨੁ ਕੋਰੀ ਨਾਲ ਗੀਤ ਕਰਾਵਈ ਤੇ ਕੇਸਧਾਰ
 ਮਾਨੁ ਮਾਥੇ ਟਿਮਾਨੁ ਪਾਹੁ ਲਵਈ ॥੫॥
 ਟੇਹੁ ਸਿਖਾ ਅਰਦਾਸ ਛੁਵੀ ਕੀਤੀ ਜੋ ਸਰੋਪ
 ਤਸਾਹ ਜੀ ਅਗੇ ਜੋ ਅਸੀ ਅਸਤੀ ਮਾਠੀ ਗਾਥੇ
 ਜਵੇ ਸਾਗੇ ਤੇਹੁ ਟਿਸਿਖ ਅਨੇ ਕਰਵੇ ਹੋ ਨਾ ਸਰੋ
 ਪਾਤਸਾਹ ਜਿਵੇ ਹੁਕਮੁ ਹੋਵੇ ਤੇਵੇ ਕੀਰੈ ॥੬॥
 ਰਨ ਤੇਖਾ ਸਦਾ ਸਖਤ ਹੋਏ ਜੋ ਪਹੁਰ ਸਕੇ ਤਾਂ ਅ
 ਸਤੀ ਮਾਠੀ ਗਾਥੀ ਪਹੁਰਾਵਈ ਮਾਂ ਨਹੀਂ ਭਾਂਸਿ
 ਖੁਜੁ ਧਾਇ ਨਿਜੇ ਬੇਹੁਕਮੁ ਅਸਤੁ ਹੋਵਾ ਹੋ ॥੭॥
 ਈਕੁ ਲਖੇ ਤੁਹੈ ॥੮॥ ਏਕੇ ਸਾਧ ਸੰਗਾ ਤਿਵੇ ਰਹ

ਠਾਧੁੜਵਿਰਿਪਾਇਰੇਈਆਆਮੀਅੰਤਸ ੨੬੬
 ਠਨੇਚਉਠੇਰਏਸੇਥੀਓਨਾਟੀਗਾਤਿਹੋਵੇਗੀ॥
 ੬॥ ਠੇਰਿਅਰਦਾਸਾਸਿਖਾਸਤੁਟੀਕੀਤੀਅੰ
 ਸੀਜੇਆਮਾਈਪੇਸਾਕਰਹਰੀਅੰਏਜਾਵਣ
 ਵਾਓਸਿਖਦਾਨ੍ਹੀਆਤੇਕੇਸਇਕੇਜੇਹੋਕੇਚੀ
 ਆਨਾਲਕਰਵਾਇਲੇਏਸਾਂ॥ ਹੁਇਜਿਵੇ
 ਹੁਕਮੁਹੋਵੈਕਰੀਏ॥ ਹੁਕਮਤੇਖਾਸਦਸਖ
 ਤੁਹੋਏ॥ ਜੇਹਰੇਤੁਸੀਸਹਜਿਧਾਠੀਸਿਖ
 ਹੇ॥ ਜੇਕੇਸਧਾਠੀਆਟੀਤੁਠਾਸਾਬਤਰਥੇ॥
 ਨਹੀਤਾਕੇਈਜ਼ਰੁਰਮਾਤੁਵਧੀਕਹੋਵੈਸੇਥਠਾ

ਥਰਕਰਵਾਇਓਛਰੁਦਾਤੇਬਖਸਾਇਓਲੇਣਾ
ਯਾਯੇਓਠਿਸਿਖਾਅਰਦਾਸਾਅਠਵੀਕੀਤੀ
ਗੁਕਮੁਹੋਇਆਹੈ ਜੋਸਿਰਗੁਮਾਤੇਪੰਜਾਮੇ
ਭਾਵੇਮੁਹਕੇਈਭਗਨਹੀ। ਸਚੇਪਾਤੁਸਾ
ਹਜੀਸਿਖਕੇਈਆਪਈਸਰਧਾਕਰਕੇਤਾ
ਓਨਾਵੇਮੁਹਭਗਦਾਨਹੀ। ਪਰਜੇਕੇਈਅ
ਓਦਾਜਾਨਾਜੇਕੇਈਮੁਹਭਗਜਾਏਤਾਂਕਿਉ
ਕਰਿਥਰਨਹੈ। ਗੁਕਮੁਹੇਖਾਸਦਾਸਖਤਹੋਈ
ਜੋਠਿਦਾਸੁਧਗੁਰਾਦਭਰਾਹੀਦਾਹੈ। ਜੇਅ
ਦਦਾਜਾਨਾਮੁਹਭਗਜਾਏਤਾਂਕੀਹੈ। ਦਰੁਤੁਇ

ਨਹੀ ਕਰਣੀ॥ ੮॥ ਟੇ ਰਿਸਿਖਾ ਅਰੁ ਸਨਾਦੀ ॥ ੨੬੬
 ਲਿਖੀ॥ ਜੇ ਹਰੇ ਸਿਖ ਗੰਗਾ ਜੀ ਦੇ ਇਸ ਨਾਨਕੁ
 ਗਵੇ ਹੋਨਾ॥ ਜੇ ਇਸ ਨਾਨਕ ਕੇ ਆਵਨ ਤਾਂ ਓਨ
 ਨਾਲ ਕਿਉ ਕਰਿ ਦਰਸੀਏ॥ ਬਰਨ ਦੇ ਖਾਸ ਦਸ
 ਖਤ ਹੋਏ॥ ਜੋ ਰਿਤੁ ਪਿਆਰ ਨਾ ਲਿਖਿ ਨਾ ਲਿਖ
 ਦਰਤਣਾ॥ ਬਹੁਤੀ ਦੇ ਕਤ ਕੋਈ ਨਹੀ ਕਰਣੀ॥
 ਭਾਈ ਸਿਖੋ॥ ਇਕੁ ਸਬੰਧੁ ਪਰਿ ਅਸਾਨੁ ਏਹੁ
 ਹੁਕਮੁ ਹੈ॥ ਜੇ ਅਸੀਂ ਅਸੀਂ ਦੇ ਪੰਜਾਮੇ ਲਾ
 ਦਿਓ ਕਿਸੇ ਨਾਲ ਨਹੀ ਮਿਲਣਾ॥ ਜੇ ਓਨਾ ਵੀ
 ਰਿਅਾਇਤ ਕਰੇ॥ ਸਾਧ ਸੰਗ ਤਿ ਦਿਓ ਉਠਾ

ਇਦੇਣਾ ਕਿਉ ਜੋ ਓਨਾ ਦੇ ਮੇਲ ਕਰਿ ਗੁਰੂ ਕਾ
 ਸਿਦਕੁ ਘਟਵਾਹੈ ॥ ਤੇਜੇ ਕੋਈ ਓਨਾ ਦਿਚੈ ਭੀ
 ਮੇਲੁ ਕੀਤਾ ਰਾਹੈ ਸੋ ਮੇਲ ਲੈਣਾ ॥ ਏਹੋ ਗੁਰ
 ਮਤਿ ਦਾ ਉਪਦੇਸੁ ਦੇਣਾ ॥ ਜੋ ਬੁਝਨੁ ਕਰੈ ਸਿਖ
 ਦੀ ਰਹੁ ਰਾਸੁ ਏਹੋ ॥ ਕਿਰਤੁ ਧਰਮੁ ਅਦੀਕਰ
 ਈਤੇ ਵੰਨੁ ਖਾਣੁ ॥ ੨੬ ॥ ਏਹਿ ਸਿਖਾ ਮੁਖ
 ਸੁਦੁ ਸਵੀਲਿ ਖੀ ॥ ਜੀ ਸਚੇ ਪਾਤੁ ਸਾਹਮਣੇ
 ਜੋ ਕੋਈ ਹੁਕਮੁ ਸਤੁ ਹੁੰਦਾ ਸੀ ॥ ਦੇਹਤਿ ਆਗਦਾ ॥
 ਸਤਿਗੁਰੁ ਅਸੀ ਪੰਨੁ ਤਾਨੁ ਬੁਲਾਇ ਕੇ ਗਰਬੁ ਪੁਰ
 ਦੁਵਨਾ ॥ ਵੇਸਾ ॥ ਤੇਰੁ ਸਗਾ ਤੁਕਰਾ ਵੇਸਾ

ਤੇਹੁ ਟਿਪੰਡਤ ਨਹੀ ਆਵਦੇ ਕਹਿ ਦੇਹੈ ਨ ਜੇਧਾ ੨੧੦
 ਗਾਭੇਲੀ ਗਾਟੁਰ ਥੋ। ਤੇਗਾਰਨੁ ਪੁਰਾਣੁ ਦਿ ਰਿਦ
 ਸਗਾਕੁ ਆਵਕੁ ਲਿਖੇਹੈ ਨ ਸਕੈ। ਤੁਝ ਅਸੀ
 ਆਵਨੇਹਾਂ ਜਿਨ੍ਹ ਦੇਹੁ ਕਮੁ ਹੋਵੈ ਤਿਵੈ ਕੀਰੀ। ਥਾ
 ਸਦੁ ਸਖਤੁ ਹੋਵੇ। ਬਾਈਤੁ ਸਾਸਿਦੁ ਕਤੇਤ ਕਤੇ
 ਰਹਿਣਾ। ਗਿੰ ਬਜੀਦਾ ਬੋਭਾ ਪਦਾਵਣਾ ਤੇ
 ਪੰਜ ਦੇ ਪਾਤਸਾਹ ਦੇ ਸਹੀ ਸਕਿਤੀ ਸਭੇ ਕਾਂਦੀ
 ਕਥਾ ਸਿਖਾਈ ਸੁਣਨੀ। ਪਾਨੀਦਾ ਬੁਧੀ ਪਾਲਸੇ
 ਜੀ ਦੇਵਿ ਰਿਨਿਦਾ ਸੁਹੇਵੇ ਗਾ। ਤੇਤੁ ਸਾਨੁ ਬੁਧੀ ਗਿ
 ਆਨੁ ਪਾਪ ਤਿਹੇਵੇ ਗਾ। ਸਿਦੁ ਕਤੇਹਾ ਤੇਨਾ ਸੇ

ਹਾਹੋਰੁ ਪਦਾਰਥੁ ਚੀਜ ਕੇਈ ਨਹੀ। ਟਾਹ ਗੁਰੂ ਜ
 ਪਣਾ ਤੇ ਵੰਡੁ ਖਾਵਣਾ ਏਹੁ ਗਹਿਤਾ ਹੋ ਨਹੋਰੁ ਸੁ
 ਖੁ ਹੋ। ੧੫੪। ਸਾਖੀ ਹੋਰੁ ਚਲੀ। ਟਾਹ ਗੁਰੂ
 ਜੀ ਸਾਖੀ ਹੋਰੁ ਚਲੀ। ਤਾ ਸਿਖਾ ਬੁਝਾਈ ਮਨੀ ਸਿ
 ਘਜ ਹਿਰਾ ਥੀ ਪਸਨ ਕੀਤਾ। ਸੋ ਮਾਦ ਬਾਣਿ ਹਿ
 ਈ ਹੋ ਸੋ ਗੁਰੂ ਤਿ ਮਈ ਹੋ। ਤੇ ਸਾਹਿਬ ਦਸਵੇ ਪਾਤਸਾ
 ਹਜੇ ਬਾਣਿ ਕੀਤੀ ਹੋ ਸੋ ਜੁਧ ਮਈ ਹੋ। ਕੋਇ ਸੁਤੀ
 ਮਾਦੇ ਨ ਰਿਕੁ ਹੋ ਨ। ਇਸਦਾ ਸਿਖਾਤੁ ਕਿਉਂ ਕ
 ਰਿਸ ਮਈ ਮੇ। ਤਾ ਬੁਝਾਈ ਜੀ ਕਹਿ ਮਾਜੇ ਸੋ ਮ
 ਰਜਨ ਜੁ ਪਦੇਸ ਮੇਸ ਸੁਫੁ ਰਥੇ ਠਾ ਸੀ। ਤੇ ਮ

ਹਾਰਾਜਥੰਸਨੁਗੀਤਾਉਪਦੇਸੁਕਰਕੋਟੋਰਿਵਰਨਾਮਾਸੁ ੨੭੧
ਮਦਾਜੁਪੁਦਿਨੁਹਿਯਾਸੀ। ਤੇਸੇਹਿਦੁਆਲੇਹਿ
ਸਾਧਰਮੁਜਾਣਕੇਸਸਤੁਛੁਨੁਦਿਤੇਹੈਸਾਨਾ। ਤੇਮਦੇ
ਛਨੇਸਸਤੁਪਕਸੁਲੀਤੇਹੈਸਨਾ। ਤੇਸਸਤੁਦੇਬਲਕ
ਰਿਪ੍ਰਥਾਮੀਦਾਗਾਜ਼ਬੇਗਦੇਹੈਸਨਾ। ਤੇਹਿਦੁਆਲੇ
ਦੇਦਿਨਿਭਗਤਿਹੈਦਨਨਹੀਸਨਦੇਦੇ। ਤੇਸਾ
ਹਿਥਖਾਣਸੇਜੀਨੁਰਪੁਵੰਸਜਾਣਕੋਟੋਰਿਗਾਜੁਲੇ
ਦੇਦੁਦਾਸੀ। ਤਾਜੁਧਮਈਥਾਈਮਥਿਚਾਰਨਕੀ
ਤੀਆਹੈਨਾ। ਤੇਸਸਤੁਣੀਦਿਨਿਮਾਦਿਨੁਕੀ
ਤੀਹੈ। ਤੇਗਾਮਾਨਦਾਉਪਦੇਸੁਕੀਤਾਹੈ। ਜੇਸ

ਗੀਰਤੁਸਾਝੁ ਫੇਜਾਂ ਦਨੇ ਤੇਤੁ ਸਾਝੇ ਦਰਨਾ ਧਰਖੁ
ਧਰੋਂ ਯੁ ਪੁਕਰਨਾ ਤੇਤੁ ਧੁਜੀ ਤਿਰੇ ਗਤਾਂ ਗਾਜੁ ਬੋਰੇ ਗੇਗਾ
ਤੇਜੇਜੁ ਧਵਿਰਿ ਮਿ ਰਤ ਹੋਵੇਗਾ ਤਾਂ ਸੁਰਦਗਦੇਸੁ
ਖੁਬੋਰੇਗੇਗਾ ਤੇਜੇਗੇਗਾ ਅਨਨੁ ਦਿਨੁ ਕਰੇਗੇਗਾ ਤਾਂ ਜੀਵਨ
ਮਕਤਿ ਹੋਇ ਕੇ ਦਿਰਿ ਰੇਗੇਗਾ ਜੋ ਸੇ ਮੁਰਤਾਂ ਇਕ ਮਲੇ
ਛਾਣੀਆਂ ਅਨੰਤ ਹੋਸਨਾ ਤੇ ਸੇਓਨਾ ਦੇ ਸਨ ਮੁਖੀ ਸਿੰ
ਘਾਣੀਆਂ ਮੁਰਤਾ ਬਣਾਇ ਪ੍ਰਣੀਆਂ ਕੀਤੀਆਂ ਹੋਸਨਾ
ਤੇ ਮਾਪਕ ਉਤਕਟੇ ਖਦੇ ਹੋਨਾ ਜੋ ਸੇ ਘੋਨਾ ਕੇ ਸੇਬੁ
ਟੇ ਥੀਝੁ ਖਟਾ ਹੋਨਾ ਤਾਕਾਰ ਸੁਆਰਥ ਸਨੁ ਬੂਟੇ ਥੀਝੇ
ਪਤਾ ਇਕੋ ਲੇਜਾ ਦਾ ਹੋਨਾ ਤੇ ਸੇ ਹਿੰਦੂ ਸਸਕਾ ਥੀ

ਹੋਆਨਹੋਸਨਾ ਜੁਧਮਈਥਾਣੀਆਰੇਗਿਆਨਉ ॥ ੨੧ ॥
 ਪਦੇਸੁਕਰਕੋਏਨਾਥੀਜੁਧਕਰਵਾਇਆਹੋ ॥ ਤੇਰਹਿ
 ਕੁਏਸਦਾਸਤੇਲਿਖੋਹੋਨਾ ॥ ਜੋਇਸਤੀਆਰੇ
 ਭੋਗਾਵਿਚਿਤੁਸਾਅਨਹੀਥੀਧਣਾ ॥ ਸਤਿਗੁਰ
 ਦੇਸਬਣਾਨਾਲਪੀਤਰਖਣੀ ॥ ਤੇਜੁਧਮਈਥਾ
 ਣੀਏਸਦਾਸਤੇਕੀਤੀਹੋ ॥ ਜੋਭਗਤਿਮਈਥਾਣੀ
 ਪਨਕੋਜੁਧਨਾਕਰਸਕਨਗੇ ॥ ਤੇਜੁਧਮਈਥਾ
 ਣੀਭੇਇਸਤੋਕੁਦੇਵੀਦੇਪੜਨਗੇ ॥ ਭਾਂਏਨਾਦੇਸ
 ਸਕਾਵਿਚਿਸਹਾਇਭਾਹੋਵੇਗੀ ॥ ਜੋਸਸਮੇ
 ਜੁਧਕਰਕੋਰਾਜੁਕਰਨਗੇ ॥ ਭਾਂਭਗਤੀਸੇਵਾ

ਕਰਨਗੇ ਅਹਾਰਾਜ ਦੀ ਸੇਵਾ ਕਰਨਗੇ ਅਹਾਰਾ
 ਜ ਦੀ ਭੁਗਤਿ ਸਾ ਕੇ ਜਗਤਿ ਵਿਚਿ ਵਿਸਤੀ ਕਰੇ ਵੈਰੀ
 ਦਸ ਦੇ ਪਾਤਸਾਹੁ ਦਾ ਮੰਤਰੁ ਧਰਮ ਚਲਾਵਣੁ
 ਸਤਿ ਹੋਇ ਮਾਹੋ ॥ ਏਨਾ ਦੇਰਾ ਜਾਇ ਚਿਗਉ ਮਾਣ
 ਤੇ ਬਹਮਣ ਦੀ ਤੇ ਰਿਖਾ ਦੀ ਤੇ ਮਨੀ ਸਰਾਂ ਦੀ ਰਾਖੀ
 ਹੋਵੇ ॥ ਹੋਰੁ ਦਾ ਹਰੁ ਰੂ ਕੇ ਗੁਣੁ ਅਨੇਕ ਹੋਨਾ ਤੇ
 ਦਾ ਹਰੁ ਰੂ ਕੇ ਸਿਖ ਬੀ ਅਨੇਕ ਵਰਸਾ ਏਹੋ ਨਾ ਜੋ ਮੇ
 ਥੀ ਗਿਣੇ ਨਹੀ ਜਾਣੇ ॥ ੧੫੫ ॥ ਸਾਖੀ ਹੋਰੁ ਚਲੀ
 ਇਕ ਸਮੇਰੇ ਰਖਤੇ ਦਤਾ ਤੇ ਉਦੈ ਨਾ ਹਿ ਬਦੇਦ
 ਰਸ ਨਨੁ ਮਾਏ ॥ ਤੇ ਓਨਾ ਪੁਛਿ ਮਾਝੇ ਮਸਾਮਾ

ਪਾਇਆ ਸਿਖਾਨੂ ਜਬੁਰ ਸਫੁਰਾਇ ਕੇ ਬਨ ਬਾਸ ॥੨॥
 ਦਿਤੇ ਹੋਨ ਸੋਭੀ ਮਹਾਰਾਜ ਦੀਆਂ ਆਇਆ ਦੇ ਮੋਹੇ
 ਹੋਏ ਠੇ ਰਿਵਿਖਿਆ ਵਿਦਿ ਪਸਾਰ ਜਾ ਦੇ ਹੋਨਾ
 ਭੇਤੇ ਰੇ ਸਿਖ ਸਸਤੁ ਪਕੜੀ ਗੇ ਰੇ ਰਸ ਰੁਗਨ ਰੇ
 ਏਹੁ ਕਿਉ ਕਰਿ ਮੁਕਤਿ ਹੋਵਨ ਗੇ ਬਚਨੁ ਹੋਇ
 ਆ ਆਇ ਕੁ ਸਿਖ ਏਨਾ ਨੁਗੁਰ ਮਤਿ ਦੇਵਨ ਗੇ ਕੈ
 ਦੇ ਸਿਖ ਕੇ ਰਾਗ ਸਿਖਾ ਰੁਝਨਾ ਨੇਕ ਹਿਅ ਕਲ
 ਜੁਗ ਕੋਈ ਕਿਸੇ ਨੁਨ ਮੰਨੇ ਗਾ ਬਚਨੁ ਹੋਇ ਆਮੇ
 ਪੰਜਾ ਸਿਖਾ ਵਿਦਿ ਆਪਣੀ ਕਲਾ ਗੁਰ ਮਤਿ ਦੀਰ
 ਖਾਗਾ ਰੇ ਆਪ ਸਬਦ ਰੂਪ ਹੋਇ ਕੇਵਲ ਗਾ

ਬਾਣੀ ਭਣਨਗੇ ਸਿਖਾਵੀ ਆਰਹਿ ਭਾਵੇ ਖਨਗੇ
ਸਭ ਦਾ ਨੂਰਿ ਆਨੁ ਪਾਪ ਭਿਹੋ ਵੇਗਾ ਸਨਮ
ਰਨ ਦੇ ਬੁੱਝ ਲਥੀ ਪਾਰ ਉਤਰਨਗੇ ਭਾਂਭਾਈ ਅਨੰਦ
ਸਿੰਘ ਜੀ ਕਹਿ ਆਹੋ ਰੁਸੇ ਰੇ ਪਾਸੇ ਵਾਹ ਗੁਰੂ
ਕੇ ਸਿਖਾਵੀ ਕਛੁ ਉਪਾਨ ਹੀ ਕਹੀ ਜਾਂਦੀ ਜੇਮ
ਹਿ ਆਸਿਖਾਵੀ ਸਮੁੰਦਰੇ ਭੇਮੇ ਕੀ ਟੀ ਪਾਰਨਹੀ
ਪਾਵਣਾ ਸ੍ਰੀ ਕਿਸਨ ਜੀ ਨੂਰੁ ਕਮਨ ਪਾਇਆ
ਸੀ ਜੋ ਜਗਤਿ ਭੇਗੀ ਆਹਿ ਆਗਾ ਵਦਾਹੇ ਸ੍ਰੀ ਕਿਸ
ਦਾ ਪਿਆਰੁ ਕਰਨਾ ਹੋ ਅਹਾਰ ਜੁਥੇ ਲਿਖਿਆ
ਜੇ ਮੇਨੁ ਗਾਵਦੇ ਹੋ ਨਾ ਮੇਥਨੁ ਗਾਵਦਾ ਹੋ ਭੇਮੇ

ਸਿਖਵਾਹਗੁਰੂਦੀਉਪਮਾਕਰਦੇਹੈਨਾ। ਤੇਵਾਹਗੁ ॥ ੧੪
 ਰੂਦੀਬਾਣੀਵਿਸ਼ਿਸਤਾਦੀਸੋਭਾਕੀਤੀਹੈ॥ ੧੫੬
 ॥ ਬੋਲਹੁਭਾਈਵਾਹਗੁਸਾਖੀਅੰਗੁਈਦੀਵਾ
 ਰਣੀਅੰਪੁਰੀਅੰਹੋਈਅੰਹੋਨਾ॥ ਸਾਖੀਤਿਰੁ
 ਰਈ॥ ਜੋਬੰਜੀਹਿਦਨਗੇਸੇਸਰਧਾਨਾਲਪਕੁਨਗੇ
 ਗਿਆਨਨੁਪਾਪਤਿਹੋਦਨਗੇ॥ ਤੇਜਿਨਾਦਾਨਿਦਿ
 ਆਦਾਸੁਭਾਉਹੋਵੇਗਾ॥ ਸੋਨਿਦਕਨਿਦਿਆ
 ਕਰਨਗੇ॥ ਤੁਮੇਸਿਖਾਦੇਅਗੇਭੀਬੇਨਤੀਕਰਦ
 ਹਾਂ॥ ਤੇਨਿਦਕਾਅਗੇਭੀਬੇਨਤੀਕਰਦਾਹਾਂ॥
 ਜੋਮੇਨੁਆਪਣਾਦਾਸੁਜਾਣਨਾ॥ ਤੇਸਿਖਦੀ

ਪਸਨਤਾਵਾਸਭੇਭਾਈਦੀਵਾਰਦਾਟੀਕਾਦੀਗਿਸਇ
ਇਖੀਹੋਹੋਰੁਗਿਗਿਸਟਾਜੋਸਥਦਨਾਲਮਿ
ਲਦੀਆਹੋਦਨਸੇਪਕੁਨੀਆਪੁਤੇਜੋਸਥਦਥ
ਵੇਪੀਤਹੋਦਨਸੇਨਹੀਪਕੁਨੀਆਪੁਬੋਲਹੁ
ਕਾਈਦਾਹਗੁਰੁਦਾਹਗੁਰੁਦਾਹਗੁਰੁਜੀਕੀ
ਟੁਤੇਹੋ॥੧੫੭॥ਸਾਖੀਹਰੁਨਦੀ॥ਸਿਖਾ
ਕਾਈਮਨੀਸਿੰਘਜੀਪਾਸੇਪਸਨਕੀਤਾਜੋਸਾ
ਹਿਬਦਸਦੇਪਾਤੁਸਾਹਜੋਖਾਲਸੇਜੀਨੁਵਡਿ
ਆਈਤੇਗੁਰੁਆਈਬਖਸੀ॥ਤਾਬਹਮ
ਦਨੇਕਿਉਰੋਇਦਿਤਾ॥ਤਾਕਾਈਜੀਕਹਿ

ਅਥਹਾਮਦੁਵੇਦਪਾਨੀਹੋਸੀ। ਤੇਵੇਹਾਮਭੁ ॥੫॥
ਮਾਨੀਹੋਸੀ। ਕਰਮਕਾਂਡੀਹੋਸੀ। ਤੇਸਾਹਿਬਦ
ਸਦੇਪਾਤੁਸਾਹਜੇਖਾਲਸੇਜੀਨੁਗੁਰਮਾਈ
ਬਖਸੀਜੇਬਹਾਮਦਤੇਗਾਈਨੰਦਲਾਲਦੀ
ਗੋਸਟਿਹੋਈਹੋ। ਅਤੇਤੁਸਾਨੁਕਹਿਦੇਹਾਂਜੇਬਹ
ਮਦਕਹਿਅਜੇਪੁਜਾਪਾਤੁਬਹਾਮਦਹੋਸਨ।
ਤੇਸਾਹਿਬਸਿਖਾਦੀਪੁਜਾਪ੍ਰਥਮੇਕੀਤੀਹੋ।
ਤਾਗਾਈਨੰਦਲਾਲਜੀਕਹਿਅੰਮ੍ਰਿਤਬਹਾਮ
ਦਸੀਲਤੇਸੰਤੋਖਤੇਗਿਆਨਦੇਅਥਕਾਟਿ
ਹੋਵਨਸੇਈਪੁਜਨਜਗਹੋਨਾਬਚਨੁਹੋ। ਅੰ

ਧਨ ਤੇ ਫੈਰੇ ਦੇ ਮੁਕਤਿ ਸੇਈ ਬਹਾਮਣ ਪੁਜਨ
ਜੁਗਤਿ ਸਿਸਨੇ ਗਿਆਨ ਰੂਪੀ ਕਰਮ ਦੇ ਲੇ
ਕੇ ਅਗਿਆਨ ਦੇ ਬੰਧਨ ਤੇ ਫੈਰੇ ਨਾ ਸੇਈ
ਪੁਜਨ ਜੋਗ ਹੈ। ਤੇ ਪੁਜਾਭਾਇ ਕਾ ਅਨਿਜ
ਲਾਬ ਸਤਰ ਦੀ ਪੁਜਾ ਸੰਕਲਪ ਸਮੇਤ ਹੈ
ਸੇ ਬਹਾਮਣ ਮਾਛ ਪੁਜਾ ਦਾ ਭੀ ਅਧਕਾਰੀ ਹੈ।
ਪਰ ਜਿਥੇ ਗਿਆਨ ਤੇ ਰਾਜ ਤੇ ਵਡਿਆਈ ਦੇ ਵ
ਣੀ ਹੈ। ਓਥੇ ਗੁਰਮਤਿ ਵਾਲਾ ਸਰਧਾ ਵਾਲਾ
ਹੀ ਅਧਕਾਰੀ ਹੈ। ਤੇ ਏਹੁ ਗਿਆਨ ਮਾਛ ਮਾਛ
ਜੁਗਾਦਜ ਗਿਆਨ ਸੀ। ਸਿਖ ਨੂੰ ਹੀ ਪ੍ਰਾਪਤਿ

ਕਰਦੇ ਆਏ ਹੋਨਾ ਪਥਾ ਮੇ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਨੇ ਗੁਰੂ ੨੧੬
 ਅੰਗ ਦੱਸੇ ਸਿਖ ਨੂੰ ਜੋ ਗਿਆਨ ਦਿਨ ਕੀਤਾ ॥
 ਤਾਂ ਓਸ ਦੇ ਅਗੇ ਮਥਾ ਟੇਕਿਆ ਭੈ ਸੇ ਗੁਰੂ
 ਅੰਗ ਦੱਸੀ ਨੇ ਗੁਰੂ ਅਮਰ ਦਾ ਸਜੀ ਨੁਸਰੂਪ ॥
 ਲਗੁ ਗੁਰੂ ਅੰਗ ਦੱਸੀ ਬਖਸਿਸ ਮਾਤਾ ਓਸ ਦੇ
 ਅਗੇ ਮਥਾ ਟੇਕਿਆ ਭੈ ਸੇ ਗੁਰੂ ਅਮਰ ਦਾ
 ਸਜੀ ਨੇ ਗੁਰੂ ਗਾਮ ਦਾ ਸਨੁ ਗਿਆਨ ਸਪੀਨ
 ਜਾਣਕੈ ਮਥਾ ਟੇਕਿਆ ਭੈ ਸੇ ਗੁਰੂ ਗਾਮ ਦਾ
 ਸਜੀ ਦੇ ਤਿਨ ਪੁਤ੍ਰ ਹੋ ਸਨਾ ਸਿਖੀ ਮਾਭੇ
 ਮਹਾ ਦੇਵ ਪੁਰੁ ਗੁਰੂ ਅਰਜਨ ਜੀ ਨੁ ਗਿਆ

ਨਸਪੰਨਜਾਣਕੋਮਥਾਟੇਕਿਅਮਾ ਤੈਸੇਹੀਭ
 ਰੂਮਰਜਨਜੀਨੇਗੁਰੂਹਰਿਰੋਗਿਥੰਦਜੀਨੁਗਿਅ ॥
 ਨਸਪੰਨਜਾਣਕੋਮਥਾਟੇਕਿਅਮਾ ਤੈਸੇਹੀਗੁਰੂ
 ਹਰਿਰੋਗਿਥੰਦਜੀਨੇਗੁਰੂਹਰਿਰਾਇਜੀਨੁਮਾਤੁ
 ਮਗਿਅਮਾਨਸਪੰਨਕਰਕੋਮਥਾਟੇਕਿਅਮਾ ਤੈਸੇ
 ਹੀਗੁਰੂਹਰਿਰਾਇਜੀਨੇਗੁਰੂਕਿਸਨਜੀਨੁਬਾਲ
 ਵਸਥਾਟਿਖੇਅਮਾਤੁਮਗਿਅਮਾਨਦੀਬੁਧਦੇਕੋ
 ਮਥਾਟੇਕਿਅਮਾ ਤੈਸੇਹੀਗੁਰੂਹਰਿਕਿਸਨਜੀਗੁ
 ਰੂਤੇਗਥਹਾਦਰਜੀਨੁਗਿਅਮਾਨਸਪੰਨਜਾਣ
 ਦੇਸਨਨਾਓਨਾਥਾਥਾਥਕਾਏਉਚਾਰਨਕੀਤਾ

ਤੈਸੇਹੀਗੁਰੂਤੇਗਥਹਾਦਰਜੀਦਸਦੇਪਾਤੁਸਾਹ
 ਨੁਬਹਮਰੂਪਜਾਤਾਜੇਮਾਇਆਜਿਸਦੇਥਿ
 ਲਾਸਕਰਕੇਦਰਤਦੀਹੈ। ਸਭਜਗਤਿਜਿ
 ਸਦੇਨਾਜਾਨਣਕਰਿਪੁੰਦਾਹੈ। ਤੇਜਿਸਦੇਜਾ
 ਤਿਆਜਗਰੂਪੁਮਿਟਜਾਤਾਹੈ। ਜਿਸਨੇ
 ਕ੍ਰਿਸਨਾਅਉਤਾਰੁਧਾਰਕੇਲੀਲਾਪਸੇਤਮ
 ਹੋਇਦਿਨਿਰਿਆਹੈ। ਸੋਈਹਿੰਦੁਆਨੁ
 ਸਸਤੁਫਨਾਇਕੈਤੇਗਿਆਨਬ੍ਰਹਮਦੇਵੈਗੰ॥
 ਜੇਜਗਤਿਨੂਝੁਠਾਜਾਣਨਗੇਤੇਦਰਨਦਾਧਰ
 ਖਜੁਧਰਕਰਕੈਪ੍ਰਥਮੀਦਾਗਾਜੁਭੀਭੋਗਨ

੨੧੧

ਗੋਆਤਾਜਲੋਕਦੇਵਿਚਿਬੇਨਤੀਕੀਤੀ। ਤੇਸਾਹਿ
ਬਦਾਸਦੇਪਾਤਾਸਾਹਵੀਚਾਹਿ। ਮਾਮਗੋਕਲਜੁ
ਗਦਾਸਮਾਮਾਟੇਗਾਇਕਸਦੇਉਤੇਕੋਈਪ
ਤੀਤਨਾਕੰਗੇਗਾ। ਤਾਪੰਜਸਿਖਗਿਆਨਸਪੰਨ
ਕਰਿਕੋਪਿਥਮੇਓਨਾਨੁਸਸਕੁਟਨਾਇਕੋਤੇਪਾ
ਹੁਲਦਿਤੀਤੇਬਹੁਕੁਓਨਾਬੀਪਾਹੁਲਲਈਪਥ
ਚਨੁਹੋਇਆ। ਜੋਪਾਹੁਲਦੇਵਿਨਿਜਲਾਮ
ਰੁਪਤਾਜੇਪਾਏਮਰੁਕਠਨਜੇਦੇਵੀਦਿਤੀਸੀ
ਜੋਟੇਰੀਤੇਸਦਯੋਪਤ੍ਵਾਤੇਥਾਣਿਜੁਧਮਈ
ਤੇਚਰਿਨੁਮਈਦੇਵੀਦੇਉਸਤੇਕੁਤੇਗਿਆਨ

ਮਈਉਚਾਠਨਕੀਤੀ। ਬਚਨੁਹੋਇਅਸਾ। ਬਾਣੀ
 ਦਿਨਿਜਲਦਦੇਬਾਇਤੀਆਨੁਲਿਖੁਪਾਏਹੈਸਾ ॥੮॥
 ਤੇਕਰਦਦੇਬਾਇਸਸਤੁਛੁਪਾਏਹੈਨਾ। ਤੇਜੁਪ
 ਮਈਬਾਣੀਕੀਤੀਹੈ। ਤੇਉਪਾਸਨਾਗੁਗਤਿਦੇਬਾ
 ਇਅੰਨਾਈਦਿਨਿਪਾਈਹੈ। ਤੇਗਿਆਨਦੇਬਾ
 ਇਸਦਯੋਪਾਏਹੈਨਾ। ਏਨਾਸਿਖਾਨੁਸਾਬਹੀ
 ਰਾਜੁਬਖਸਿਅਮਾਹੈਸਾਬਹੀਗਿਆਨੁਬਖ
 ਸਿਅਮਾਹੈ। ਏਹੁਦਿਨਿਆਦੇਤੇਭੁਮਦੇਤੇ
 ਸੁਦਰਨਦੇਅਧਕਾਰੀਜਾਤੇਹੈਨਾ। ਤੇਬਚਨੁ
 ਕੀਤਾ। ਜੋਸਸਤੁਦਾਤੇਸਬਦਦਾਤੇਦਾਸਾ॥

ਤਿਆਗੁ ਨਹੀ ਕਰਣਾ ॥ ਜੇ ਸੇਬ ਰਿਸਾ ਮਾਂਤੁ ਪਾ
 ਅਰੁ ਜਗਾ ਕਰਿ ਅਗਲਿ ਮਾਂਤੁ ਗਾਇ ਸਿੰਫ
 ਲੁਹੰਦਾ ਸੀ ਸੇਰੁ ਸਾਨੁ ਹੋਵੈ ਗਾ ॥ ਬਰਨੁ ਹੋਇ ॥
 ਹੋ ॥ ਜਿਨ ਜਾਤਾ ਸੋ ਤਿਸ ਹੀ ਜੇਹਾ ॥ ਅਤਿ ਨਿਰਮਾ
 ਇਲੁ ਸੀ ਵਸਦੇਹਾ ॥ ਜੇ ਸੇਬੀ ਇਕ ਬੇਈਤਾ
 ਹੋ ॥ ਤੇਓਸੁ ਦਿਨ ਬਿਛੁਓਤ ਪਤੁਹੰਦਾ ਹੋ ॥ ਤੇਸੇ
 ਮਸਾਨੇ ਸਬਦੁ ਪੀਥੀ ਜਾਇ ਪਾਵੈ ਰਿਦੈਰੁ
 ਪੀਸੁ ਧਰੁ ਮਗਾਇ ਕੇਈ ਜਾਹੋ ॥ ਜੇਤਾ ਮਸਾ
 ਜੁ ਧਰੁ ਰਨਦਾ ਲੇਸਿ ਖਹੈ ਦਨਗੇ ॥ ਸੇਸੁ ਦੁਇਸ
 ਥਾ ਨੀਕ ਠਨ ਹੋਵਨਗੇ ॥ ਜੁ ਧਰੁ ਕਰਕੈ ਮਲੇਛਾ ਨੁਜਿ

ਤਨਗੇ ਧਰਮ ਚਲਾਇ ਨਗੇ। ਤੇਜੇ ਸੀਤਾ ਸਾਧਾ ੨੧੨
 ਟੀ ਸੇਵਾ ਟਹਲ ਕਰਨਗੇ। ਜੋ ਪ੍ਰਭਾਂ ਟੀ ਇਸ ਬਾ
 ਨੀ ਸਿਖਾਨੁ ਆਪਣੀ ਛਾਇ। ਆਕਰਿ ਸੁਖ ਦੇਵਨ
 ਗੇ। ਤੇਜੇ ਸਬਦ ਦਾ ਪਾਠ ਚਣਕ ਕਰਨਗੇ। ਸੇਵੁ
 ਲਾਤੇ ਬੁਝ ਟੀ ਇਸ ਬਾਨੀ ਸਿਖੀ ਟੀ ਦਾਸ ਨਾ
 ਪਾਪ ਭਿਕਰਨਗੇ। ਤੇਜੇ ਗਿਆਨ ਦਾ ਨਾ ਸਿਖ
 ਹੋਵਨਗੇ। ਸੇਵੁ ਲਾ ਟੀ ਇਸ ਬਾਨੀ ਹੋਵਨਗੇ। ਜੇ
 ਸੇਵੁ ਲੁਪਿ ਥਾ ਮੇਕੋ ਭਾਹੁੰਦਾ ਹੋ। ਤੇ ਫੇਰ ਬਿਛੁਰੇ
 ਦਿਨੋਰ ਸੁਏਣ ਕਰਿ ਖਟੇ ਹੁੰਦੇ ਹੋ। ਨਾ ਬਹੁ ਭੁਪਰ
 ਪੰਕਹੋ ਇਕੋ ਸਿਠੁ ਹੁੰਦੇ ਹੋ। ਨਾ ਭਾਂਬਿਛੁ ਬੀ ਨਾ

ਰੇਹੁ ਦੇ ਹੋ ਨਾ ਜੋ ਰਸੀ ਲੇਹੁ ਦੇ ਹੋ ਨਾ ਜੋ ਜੋ ਗਿਆ ਨਵਾ
 ਨਾ ਸਿਖ ਹੋ ਨਾ ਓ ਨਾ ਦੀ ਹੀ ਵਡਿਆਈ ਸਵਯਾ ਵਿਰਿ
 ਲਿਖੀ ਹੋ ਕਬੀਰ ਜੀ ਦਾ ਬਰਨੁ ਹੋ ਬਹਾਮੁ ਬਹੁ
 ਜਗਤਿ ਦਾ ਗੁਰਗਤਿ ਨ ਦਾ ਗੁਰਨਾ ਹਿ ॥ ਮਠ ਝਉਰ
 ਝਕੋ ਪਰਮਾ ਅਧਾਰਿ ਵੇਦੋ ਮਾਹਿ ॥ ਜੋ ਦੇਹਾ ਅਭੁਖ
 ਨੀ ਬਹਾਮੁ ਪਾਛੁ ਹੀ ਹੋਇ ਕੇ ਪੁਜਾ ਕਰਾਵੇ ਹੋ ਨਾ
 ਸੋ ਕਰਮ ਕਾਂਡੀਆ ਦੇ ਪੁਜਾ ਨੀ ਵੇਹੋ ਨਾ ॥ ਮਗਿਆ ਮਾਸਿ
 ਦੇ ਗੁਰੂ ਹੋ ਨਾ ਓਹੁ ਦੇਵਾ ਦੇ ਕਰਮ ਪਖ ਵਿਸਿ ਹੋ ਨਾ
 ਤੇ ਜੋ ਗਿਆ ਸੀਆ ਦੇ ਪੁਜਾ ਨੀ ਵਡਿਆਈ ਹੋ ਨਾ ॥
 ਸਕਿ ਉਓਹੁ ਰਹੁ ਦੇਵਾ ਦੇ ਖਰਬ ਨ ਜੋ ਗਿਆ ਨੁਹੈ

ਥਿਸਦਿਚਿਦਰਭਰੇਹੈਨਾ। ਤੇਅਗਿਆਨੀਦੇਦਾਦੇ ੨੫੦
 ਕਰਅਕਾਂਡੀਦਿਚਿਉਰਭੇਹੀ। ਮਰਦੇਹੈਨਾ। ਸੋਗਿਆ ੦
 ਨਵਨਾਦੇਪੁਜੀਦਨਹੀ। ਤੇਨੁਜੇਸਾਹਿਬਕਹਿਅ ੦
 ਸੀ। ਜੇਹੋਮੁਕਰਾਂਗੇ। ਸੋਪਛਾਣਦੇਸਾਜਿਜੇਦੇ
 ਹਾਅਗਿਆਨੀਹੈ॥ ਕੇਅਤਮਾਗਿਆਨਪਨਹੈ
 ਦੇਹਨੁਮਿਥਿਆਜਾਣਦਾਹੈਕੇਸਤਿਜਾਣਦਾਹੈ
 ਤੇਜਿਨਾਸਿਖਾਦੀਸੇਵਾਕੀਤੀਹੈ। ਸੋਅਤਮਾਗਿਆ
 ਨੀਹੈਨਾ। ਤੇਬਚਨੁਹੈ। ਅਭੈਨਿਰੰਜਨਪਰ
 ਮਪਦੁਤਿਸਕਾਭੀਖਕੁਹੈਇ। ਤਿਸਦਾਭੇਜਨੁ
 ਨਾਨਕਾਦਿਰਲਾਪਾਏਕੋਇ। ਭੇਕਾਹੁਕੇਦੇਤਨ

ਹਨਹਿਭੋਆਨਤਾਆਨਾਕਹੁਨਾਨਕਸੁਨਰੇਮ
 ਨਾਗਿਆਨੀਤਾਹੁਪਛਾਨਾਤਿਸਦਾਵੀਸਾਰਾ
 ਜੋਗਿਆਨਦਾਨਹੈਨਸੋਕਿਸੇਨੁਕੁੰਨਹੀਦੇਤੇ
 ਤੇਨਾਕਿਸੇਦਾਭੋਆਨਤੇਹੈਨਾਸਰੁਸਰੁਆ
 ਰੁਮਰੁਪੀਜਾਣਦੇਹੈਨਾਤੇਨਿਰੰਜਨਕਹੀਅੰ
 ਜੋਆਇਸਾਦੇਉਪਾਧਥੀਰਹਤੁਜੋਪਰਮਪਦ
 ਸਰੁਪਦਾਲਾਭਹੈਕਈਕੇਓਸਨੁਪਾਪਤਿ
 ਹੋਏਹੈਨਾਤੇਕਈਓਕਓਸਦੇਭੂਖੋਹੈਨਾਓਸ
 ਦੇਭੋਜਨਖਟਾਵਣਦਾਤੇਕਈਦਿਹੁਲੇਤੇਹੈਨਾ
 ਪਿਥਮੇਭਾਂਓਨਾਦਾਭੋਜਨਗਿਆਨਹੈਨਾਓਸ

ਨੂ ਦਿ ਰਲੇ ਪਾਪ ਤਿਹੰ ਦੇ ਹੋਨਾ ਤੇ ਦੂਸਰਾ ਥਨਾ ਦੀ ਸੇਵਾ ੨੨੧
 ਦਾਓ ਨੂ ਬਹੁਤੁ ਲਾਭੁ ਹੰਦਾ ਹੋ। ਯੇ ਦੁਖਾਂ ਦੇ ਹੋਨਾ
 ਸੋਹੋ ਖਹੋ। ਤੇ ਜੇ ਓਹੁ ਬੇਲ ਦੇ ਹੋਨਾ ਸੋਈ ਰੁਜ਼ਾ ਹੋ।
 ਤੇ ਜੇ ਓਹੁ ਕਮਾਵ ਦੇ ਹੋਨਾ ਸੋਈ ਜਗੁ ਹੋ। ਤੇ ਜੇ ਓਹੁ
 ਕਰਮ ਕਰ ਦੇ ਹੋਨਾ ਸੋਈ ਧਰਮੁ ਹੋ। ਤੁਮ੍ਹੇ ਮੇ ਸੇ ਗੁਰੂ
 ਕੇ ਸਿਖਾਈ ਸਤਿਗੁਰੂ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟਿ ਆਈ ਕੀਤੀ ਹੋ। ੧੧੫੮
 ॥ ਸਾਖੀ ਹੋਰੁ ਨ ਦੀ। ਸਿਖਾਨੇ ਅਰਦਾਸ ਕੀਤੀ
 ਜੋਗ ਸਟਾਅ ਗੋਹੇਈ ਅਮਾ ਹੋਨਾ ਸੋਛੋ ਟੇ ਮੇਲਵਾ
 ਇਨਾ ਅਨੇਗ ਸਟਾਵਿ ਨਿਯਾਪਣੇ ਮਤੁ ਦੀਆ ਬਾ
 ਤਾਇਲਖ ਛੋੜੀਆ ਹੋਨਾ ਜੋ ਬਾਬੇ ਨਾਨਕ ਜੀ ੧੫

ਸ੍ਰੀਨੀਬੇਟੀਦਿਦਾਹੀਹੈ। ਤੇਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਰਾਜੇ
 ਨਕਦੇਸਿਖਹੈਨਾ। ਜੇਮੇਸੇਮੇਸੇਦਰਨਾਇਖਕੋਤੇ
 ਗੋਸਟਾਨੁਦਖਤਕੀਤਾਹੈਨਾ। ਤਾਂਇਸਗੋਸਟਦੇਤੇ
 ਗਤੇਮੁਦਾਵਣੀਇਖਦੇਹਾਂ। ਤੇਸਾਖੀਆਸ
 ਰੁਗਿਣਛੇਰੁਦੇਹਾਂ। ਏਨਾਸਾਖੀਆਖੀਬਿਨਾ
 ਹੋਰੁਸਾਖੀਕੋਈਇਖਥੇਨਹੀ।। ਇਕਸਮੇਸਿਖਾ
 ਪੰਜਵੀਪਾਤਸਾਹੀਬੀਪਸਨਕੀਤਾਜੋਪੁਜਾਦਾ
 ਅਧਕਾਗੀਕੋਨਪਾਤੁਹੈ। ਤੇਸਾਹਿਬਬਚਨਕੀ
 ਤਾ। ਬਾਲਦਿਸਿਤੈਵਸਤੁਪਾਈਆਸਤੁਸੀਤੋਖੁਦੀ
 ਰਾਹੀ।। ਅੰਮ੍ਰਿਤਨਾਮੁਨਾਨਕੁਕਾਪਾਇਆਜੀਸਰੁ॥

ਸਰਸਾਮਧਾਰੋ ਜੇਕੋ ਖਾਵੈ ਜੇਕੋ ਭੁੰਝੈ ਤਿਸਦਾ
 ਹੋਇ ਉਧਾਰੋ ਏਹੁ ਦਸਤੁ ਭਜੀ ਸਪੀਜਾਈ ਨਿਤ ਨਿ
 ਤਰਖਉਰਧਾਰੋ ਭੁਮਸੰਸਾਰ ਚਰਨ ਲਗਾਤਰੀ
 ਮੇਸਰਨਾਨ ਕਬਹੂ ਮਪਸਾਰੋ ਤਿਸਦਾ ਵੀ
 ਨਾਰਾ ਪੁਜਾਦਾ ਪਾਤੁ ਬਾਲ ਓਹੁ ਹੋ ਜਿਸਦੇ ਵਿ
 ਰਿਸਤਹੋ ਸਤਕਹੀ ਮੇਸਰੁ ਬੋਲਣਾ ਤੇਸ
 ਰੁਕਮਾਵਣਾ ਤੇਨ੍ਹ੍ਹ ਜਾ ਸੰਤੋਖੁ ਹੋ ਜੋ ਪਾਲ
 ਬਧਦੇ ਇਨਸਾਨ ਮਾਟੈ ਓਸਦੇ ਉਪਰਿ ਸੰਤੋ
 ਖਰਨਾ ਭੀ ਸਰਾਸਬਣ ਨੁਸਮਾਝਣਾ ਸੇ
 ਵੀ ਨਾਰਨਾ ਜੋ ਪਾਤੁ ਮਾਸਤਹੋ ਤੇਦੇਹ

ਮਾਦਕਪਦਾਰਥਾਸਤਹੈ। ਤੇਅੰਮਿਤਰੂਪੀ
ਜੇਨਾਮਨਾਗਾਇਣਦਾਹੈ। ਜੇਨਾਮਨੁਜਪਨ੍ਹਰੇ
ਸੋਗਿਅਨਨੁਪਾਪਤਿਹੋਏਓਨਾਦਾਉਧਾਰੁਹੋ
ਵੇਗਾ। ਜੇਓਨਾਨੁਪਸਾਦੁਖਦਾਦਨਗੇਬਸਤੁਪਹਰਾ
ਦਨਗੇਸੇਦਾਟਹਲਕਰਨਗੇਸੁਖਸੇਣਾਉਧਾਰੁਹੋ
ਵੇਗਾ। ਤੇਅੰਮਿਤਾਮਾਨਰੂਪੀਜੇਅਹਾਅੰਧਕਾਰ
ਸੰਸਾਰਹੋਏਓਨਾਦੇਸੰਗਤਰਨਗੇ। ਤੇਬ੍ਰਹਮ
ਗਿਅਨਨੁਪਾਪਤਿਹੋਵਨਗੇ। ਤੇਬ੍ਰਹਮਣਜੇਪੁ
ਜਨੀਦਹੋਏਹੈਨਾ। ਸੋਭੀਤਪਦਾਨਗਿਅਨਦਾਨ
ਪੁਜਨਦੇਜੇਗਹੈਨਾ। ਤੇਸਾਧਾਰਨਜਾਤਮਥਤਾਂਪੁ

ਜਨੀਵਨਹੀ। ਤੇ ਸੇਗੁਰੇ ਸਿਖ ਭੁਜਨ ਮਰੁਗਿ ॥ ੨੩ ॥
 ਆਨਕਰਿ ਪੁਜਨੀਵਹੈ ਨਿ। ੧੫੮। ਸਾਖੀ
 ਹੋਰੁ ਚਲੀ। ਤਾਂ ਸਿਖਾਨੇ ਗਾਈ ਮਨੀ ਸਿੰਘਜੀ
 ਹੋਰਾ ਥੀ ਪੁਟਿਆ ਆਜੇ ਰਾਗੇ ਗੁਣਾ ਵਾਢੇ ਸਿਖ
 ਨਾ ਪਾਏ ਜਾਵਨ। ਤਾ ਗਾਈ ਜੀ ਕਹਿ ਆਜੇ ਰਾ
 ਗੇ ਗੁਣਾ ਪਾਏ ਜਾਵਨ। ਤਾ ਤੀਨ ਗੁਣ ਸਤਤ ਸੰਤ
 ਖਤੇ ਵੀਚਾਰ ਹੋਇ ਗਾ। ਤੇਤਿ ਨਿਗੁਣ ਭੀ ਨਾਹ
 ਵਨ। ਤਾਨੁ ਇਗੁਣ ਹੋਵਨ। ਸੀਤੋ ਖਾਮਰੁ ਨਾਮ
 ਹੋਵੈ। ਤੇਨੁ ਇਗੁਣੀ ਨਾਹੋ ਵਨ। ਤਾ ਇਕੁ ਨਾਮੁ ਹੋ
 ਹੋਵੈ। ਕੋਇਕੁ ਸਤਤ ਹੋਵੈ। ਕੋਇਕੁ ਵੀਚਾਰੁ ਹੋ

ਦੇ। ਕੋਇਰੋਸੰਤੋਭੁਰੋਦੇ। ਜਿਉਜਿਉਗੁਣਾਦੀ
ਦਸੇਖਨਾਹੁੰਦੀਹੈ। ਤਿਉਤਿਉਪੁਜਨੀਦਦਸੇਖ
ਹੁੰਦਾਹੈ। ਤੇਜੋਬਿਨਾਗੁਣਾਦੇਪੁਜਾਕਰਾਦਦਾਹੈ
ਬਨਹੈ। ਜੋਬਿਨਾਸਤਿਗੁਰਕੇਮਨਮੰਨੇਗੁਰਸਿ
ਖਾਕੋਲੋਪੁਜਕਰਾਇੰਮਾਣੇਨੂੰਸੋਜੀਤਮਹਾਂਦੁਖ
ਪਾਵੈ। ਜੋਸਭਸਿਖਗੁਣਾਦੇਸਪੰਨਾਨਾਹੋਵਲੇ
ਇਕੁਗੁੰਮੇਸਾਸਿਖੁਦਿਸਿਰੇਵੇਤਾਓਸਦੇਸਾਬ
ਸਭਾਦੀਪੁਜਾਕੀਚੇ। ਬਨਹੈ। ਗੁਰਸਿਖਾਦੀ
ਗੁਖਸਭਗਈਓਸਦੇਪਿਛੇਹੋਗੁਖਾਚਿਘਨੇਰੀ।
ਤਿਸਦਾਵੀਚਾਰਾ। ਜੋਗੁਰੂਕੇਸਿਖਸਭਾਮਰੁਸਿ

ਤੋਭਾ ਅਰੁ ਵੀਚਾਰੁ ਅਰੁ ਨਾਮਨੁ ਪਾਪ ਤਿਹੋ ਏਹੋ ਨਾਮ ॥ ੨੬੪ ॥
ਤੇਜਗਾਤਿ ਨੁਓ ਨਾਮ ਅਸਾਰੁ ਜਾਤਾ ਹੋ ॥ ਤੁਓ ਓਸ
ਟੀ ਸਰੁਪੁ ਦਾ ਰਥਾ ਦੀ ਭੁਖ ਦੁਰਹੋ ਇਗਾਈ
ਹੋ ॥ ਓਨਾ ਦੇ ਪਿਛੇ ਸਰੁਪੁ ਏਈ ਖਾਟੀ ਹੋ ॥ ਯੈ ਸੇ
ਗਊ ਦੁਖ ਦੁਛ ਦਾ ਸਤੇ ਸੰਦਰੀ ਹੋ ॥ ਤੇਓ ਸਦਾ
ਸਦਾ ਕਾ ਸਾਰਾ ਜਗੁ ਭੁਕੀ ਦੁਹਾ ਹੋ ॥ ਤੇਜੇ ਏਨਾ
ਗੁਣਾ ਦਾ ਚਾਬੁ ਹਾਮਨੁ ਹੋ ਦੇ ਸੋਭੀ ਪੂਜਨੀ ਦੁਹੋ ॥
ਜੇ ਤਾ ਬਹਾਮਨੁ ਭੀ ਅਗਿਆਨੀ ਹੋ ॥ ਤੇਸਿ
ਖੁਭੀ ਅਗਿਆਨੀ ਹੋ ॥ ਭਾਟੋ ਨਾਮ ਦਾ ਸਮਾਥੁ
ਖੁਧਿ ਮਾਰਥੀ ਹੋ ਦਨੁ ਤਾਂ ਪਸਾਦੁ ਪਦਾਵਦਾ ॥

ਭੇਜੇ ਨੀਗਾਹੇ ਦੇ ਤਾਬ ਸਤੁ ਪਹਿਰਾ ਵਣਾ ॥ ਬੁਠ
ਬੁਧ ਭੇਜਾ ਸਿਖ ਮੁਖ ਪਾਇ ॥ ਪੁਜਾ ਦੇ ਨੇਕੀ ਸ
ਮਾਨ ਕਰਨੀ ॥ ਭੇਜੇ ਬਹਾਮਣੁ ਗਿਆ ਆਨ ਵਾਨ ਹੋ
ਦੇ ॥ ਭੇਜੇ ਸਿਖੁ ਅਗਿਆਨੀ ਹੋ ਦੇ ॥ ਭਾਂਬਹਾਮਣੁ
ਪੁਜੀ ਦਹੈ ॥ ਭੇਜੇ ਸਿਖੁ ਗਿਆ ਆਨ ਵਾਨ ਹੋ ਦੇ ॥ ਭੇਬ
ਹਾਮਣੁ ਅਗਿਆਨੀ ਹੋ ਦੇ ॥ ਭਾਂਬਿਖੁ ਪੁਜੀ
ਦਹੈ ॥ ਭੇਜੇ ਦੇ ਨੇ ਗਿਆ ਆਨੀ ਹੋ ਦਨ ॥ ਭਾਂਦੇ
ਨੇ ਪੁਜੀ ਦਹੈ ਨਾ ॥ ਪਾਤੁ ਪੁਜਾ ਦਾ ਸੇਹੈ ॥ ਜੈ
ਚਾਠ ਗੁਣ ਸਬਦ ਵਿਚਿ ਕਹੇ ਹੋ ਨਾ ॥ ਤਿਨ ਕਹਿ
ਸੀ ਪਨ ਹੋ ਦੇ ॥ ਭਾਂਬਹਾਮਣੁ ਕਹਿ ਅਜੇ ਦੇ

ਵਾਸਾ ਸੁਆ ਪੁਰਾਣਾਂ ਵਿਚਿਤਾਂ ਬਹੁ ਮਣੁ ਬਹੁ ਮੇ
 ਵਾਸਾ ਬਹੁ ਰਿਆਮਾ ਹੋ ਪੁਜਾਨੀ ਵਤਾਂ ਏਹੋ ਹੋ ਸਕਿਸੇ
 ਜਗਾ ਸਿਖਦੀ ਪੁਜਾਨੀ ਕਹੀ। ਭਾਂਗਾਈ ਨਿਦ
 ਲਾਲ ਕਹਿ ਆ ਸ੍ਰੈ ਸੇਤੁ ਸਾਨੁ ਪੁਰਾਣਾ ਤੇਸ
 ਸੁਆ ਤੇ ਪਤੀਤ ਹੋ। ਤੇ ਸੇ ਸਿਖਾਨੁ ਗੁਰਾ ਦੇ ਵਲ
 ਨਾ ਤੇ ਪਤੀਤ ਹੋ। ਬਚਨੁ ਹੋ। ਜੇਕੋਈ ਸਿਖਨੁ
 ਪਸਾਦੁ ਖਵਾਵੁਣਾ ਹੋਤੈ ਦਾਹ ਗੁਰੂ ਕਹਿ ਕੇ ਓਹੁ
 ਮੁਹ ਪਾਵੁਣਾ ਹੋਤਾ ਸਤਿਗੁਰ ਪਸੰਨ ਹੋਵਾ ਹੋ। ਤੇ
 ਹਿਅਾ ਹੋ ਜੋਗਿਅਾ ਨੀਦੇ ਸੁਭੇ ਨਾਓਤੈ ਨਿ। ਬਹੁ
 ਵਖ ਸਨੁ ਬਹੁ ਮਕਰਿ ਕਹਿ ਦੇ ਹੋਨਿ। ਤੇ ਸ੍ਰੀ ਨਿ

੨੫

ਅਮਾਸੀਓਸਨੁਸੰਨਿਅਮਾਸੀਕਹਿਦੇਹੈਨਿ। ਤੇ
ਜੋਗੀਓਸਨੁਜੋਗੀਕਹਿਦੇਹੈਨਾ। ਤੇਸਿਖਓਸੇਨੁ
ਗੁਰਮੁਖਿਕਹਿਦੇਹੈਨਿ। ਅਬੁਗਿਅਮਾਸੀਦੇ
ਨਾਮਹੈਨਿ। ਜੇਦੇਹਕਰਿਬਹਮਣਕਹੀਐਮੇ
ਤਾਂਦੇਹੀਪੰਜਾਤੁਤਾਦੀਅਸਰੁਦਾਦੀਅਮਾਹੈਨਾ
ਤੇਨਾਉਕਰਿਬਹਮਣਕਹੀਐਤਾਂਨਾਉਚਾਰੇਵਰ
ਨਾਦੇਇਕੋਜੇਹੇਉਦੇਹੈਨਾ। ਜੇਜਾਤੁਕਰਿਬਹਮ
ਣਕਹੀਐਤਾਜਾਤਾਇਕੋਜੇਹੀਅਚਾਰੇਵਰ
ਨਾਦਿਚਿਪਾਈਅਜਾਨੀਅਮਾਹੈਨਾ। ਪਤੇਬਹ
ਮਣੁਤੇਬਹਮਣੀਦੇਘਰਿਜਨਮੁਹੈਵਨਕਰਿ

ਬਹਾਮੁਹੋਦੋ। ਤਾਬਹਮਾਕੋਲਾਇਚੋਉਤਪਤਹੋਇ।
 ਮਾਹੋ। ਵਿਆਸੁਮਛੇਦਗੀਥੀਉਤਪਤਹੋਇ। ੬
 ਹੋ। ਸ੍ਰੀਗੀਰਿਭੁਮ੍ਰਿਗੀਥੀਉਤਪਤਹੋਇ। ਮਾਹੋ।
 ਤਾਤੇਜਿਨਬਹਮਨੁਪਛਾਇਆਹੋਸੋਈਬਹ
 ਮੁਹੋ। ਕਥੀਕੁਟਾਬਚਨੁਹੋ। ਕਹਤਕਥੀਰ
 ਜੋਬਹਮੁਦੀਚਾਰੇ। ਸੋਬਹਮੁਕਹੀਅਤੁਹੋਹ
 ਮਾਰੇ। ਤਾਂਤੇਸੋਬਹਮਗਿਆਨੀਹੋਨ। ਸੋਈਧੁ
 ਜਨੀਦੁਹੋਨ। ਤਾਂਬਹਮਦਪਸਨਕੀਤਾਜੋਜਿਦੇਪੁ
 ਗਣਾਇਚਿਚਾਰਦਰਨਹੋਨ। ਚਾਰਮਾਸੁਮਹੋਨ।
 ਤੇਸੋਕੋਈਸਿਖਾਦੁਤੀਦਰਨਮਾਸੁਮਹੋਨਹੀ।

ਤਾਂ ਬਰਨੁ ਹੋਇਆ ॥ ਦਿਵਹਾਰਾ ਵਿਚਿ ਤਾਂ ਸਭੇ
ਰਨਾ ਆਸੁ ਮਏ ਨਾ ਦੇਹੈ ਨਾ ॥ ਤੇ ਪਾਸਾ ਥਾਵਿ ਬਿਦੁ
ਇਟਰਨਾ ਆਸੁ ਮਏ ਨਾ ॥ ਤੇ ਦਾਸਤੋ ਵਰਨ ਕੋਈ ਦੁਰਸ
ਆਸੁ ਮਨੀ ॥ ਤਾਊ ਨਾ ਕਾਹਿ ਆਖੈ ਭਕੇ ਕਹੈ ਜੇ
ਵਰਨ ਆਸੁ ਮਏ ਨਾ ਕਿਉ ਕਹਿਅ ਰੁਨਹੀ ਕਿਉ ਕ
ਹਿ ॥ ਤਾਂ ਗਾਈ ਨਿਦਲਾ ਭਜੀ ਕਾਹਿ ਅਯੋ ਸਥਦ
ਦਾ ਅਭਿਅਸੁ ਮਏ ਪਹਰਿ ਕਰਦੇਹੈ ਨਾ ॥ ਸੋਥੁ
ਮਣਹੈ ਨਾ ॥ ਤੇ ਜੇ ਪ੍ਰਗਭੇ ਸਸਤੁ ਪਕੜਿ ਦੇਹੈ ਨਾ ॥ ਸਿ
ਖਣਿ ਹੋ ਨਾ ॥ ਤੇ ਜੇ ਬਾਪਾਰ ਖੇਤੀ ਕਰਦੇਹੈ ਨਾ ॥ ਸੇਵੈ
ਸਹੈ ਨਾ ॥ ਤੇ ਜੇ ਇਕ ਦੂਜੇ ਦੀ ਨਿਦਾ ਤੇ ਪਸਪਾਵੈ

ਰੋਧ ਕਰਦੇ ਹੋ ਨਾ ਸੋ ਬੁਧ ਹੋ ਨਾ ਏਹੁ ਭਾਵਾਰਥ ॥ ੨੬ ॥
ਨਹੈ ਨਾ ਭੇਚਾਰਾ ਆਸੁ ਮਾ ਕਉ ਕਰਿ ਹੋ ਨਾ ਜੋਤਾ
ਸਥਾਵਰਾ ਵੀਚਾਰੁ ਤੇ ਅਲਪਾ ਮਹਾਰੁ ਕਰਦੇ
ਹੋ ਨਾ ਸੋ ਬਹਮ ਚਾਹੀ ਹੋ ਨਾ ਭੇਜੋ ਗਿ ਸਤੁ ਦਿ
ਰਿ ਸਿਖਾਂ ਦੀ ਸੇਵਾ ਕਰਦੇ ਹੋ ਨਾ ਇਸਤੀਅ ॥
ਪੁਤ੍ਰਾ ਸਮੇਤੁ ਸੋ ਗਿ ਸਤੀ ਹੋ ਨਾ ਭੇਜੋ ਤਪ ਕਰਤੇ
ਹੋ ਨਾ ਸੋ ਬਾਨਪੁ ਸਤੁ ਹੋ ਨਾ ਭੇਜੋ ਗਿ ਮਾਨੁ ਦਾਨ
ਹੋ ਨਾ ਸੋ ਸੀਨਿ ਆਸੀ ਹੋ ਨਾ ਭੇਦੁ ਦਿਵਰਨਾ ਮਾ
ਸਮ ਕਉ ਕਰਹੋ ਨਾ ਇਕ ਗੁਰੁ ਮੁਖਿ ਹੋ ਨਾ ਭੇ
ਇਕ ਮਨੁ ਮੁਖਿ ਹੋ ਨਾ ਜਿਨਾ ਦਿਕਾਰਾ ਥੀ ਮੁਖਿ

ਫੇਕੇਸਬਦਦਲਕੀਤਾਹੈ ਸੋਗੁਰਮੁਖਿਹੈਨਾ
ਸੋਭਿਤਮਦਰਨਹੈਨਾ ਜਿਨਾਗੁਰਦੇਸਬਦਦਲ
ਧਿਆਨੁਨਹੀਕੀਤਾ ਸੋਭੇਮਨਮੁਖਿਹੈਨਾ
ਸੋਨਿਦਹੈਨਾ ਜਿਨਾਦਾਦੇਹਦੇਰਸਾਦਲ
ਧਿਆਨੁਹੈਸੋਭਾਦੇਹਅਨਿਤਹੈ। ਤੇਵਾਸ
ਤਵਥੀਤਾਸੋਹੁੰਦਾਹੈ। ਸੋਪਾਨਕਥੁਸੁਪਾਗੀ
ਰੁਨਾਅਪਣੇਰੰਗਾਨੁਛਰਦਾਹੈ। ਤਾਲ
ਛੰਡਗੁਓਸਦਾਹੁੰਦਾਹੈ। ਤੇਸੋਭੇਸਿਖਾਅ
ਪਣਾਅਭਿਮਾਨੁਕਿਰਮਾਦਾਛਰਦੇਹੈਨਾਸੋ
ਈਗੁਰਮੁਖਿਹੁੰਦੇਹੈਨਾ॥੧੬੦॥

ਬੋਲਹੁ ਰਾਈ ਵਾਹ ਗੁਰੂ ਸਾਖੀ ਅੰਤੁਰੀ ਅੰਤੋ ॥ ੨੬੬ ॥
 ਈ ਅੰਤੁਰੀ ਪਤੁ ਮਸਤੁ ਉਰੁ ਮਸਤੁ ॥ ਸਾਖੀ ਅੰਤੁਰੀ
 ਤਤਕਰਾ ਪੁਰਾ ਹੋਇਆ ॥ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਪਾਤੁ ਸਾਹਿ
 ॥ ਗੁਰੂ ਅੰਗਦ ਪਾਤੁ ਸਾਹੀ ॥ ੨ ॥ ਗੁਰੂ ਅਮਰ
 ਦਾਸ ਪਾਤੁ ਸਾਹੀ ॥ ੩ ॥ ਗੁਰੂ ਰਾਮਦਾਸ ਪਾਤੁ
 ਸਾਹੀ ॥ ੪ ॥ ਗੁਰੂ ਅਰਜਨ ਪਾਤੁ ਸਾਹੀ ॥ ੫ ॥
 ਗੁਰੂ ਹਰਿਗੋਬਿੰਦ ਪਾਤੁ ਸਾਹੀ ॥ ੬ ॥ ਗੁਰੂ ਹਰਿ
 ਇੰਦ ਪਾਤੁ ਸਾਹੀ ॥ ੭ ॥ ਗੁਰੂ ਹਰਿਕ੍ਰਿਸਨ ਪਾਤੁ ਸਾ
 ਹੀ ॥ ੮ ॥ ਗੁਰੂ ਤੇਗ ਬਹਾਦਰ ਪਾਤੁ ਸਾਹੀ ॥ ੯ ॥
 ਗੁਰੂ ਗੋਬਿੰਦ ਸਿੰਘ ਪਾਤੁ ਸਾਹੀ ॥ ੧੦ ॥ ਇਕ

ਸ੍ਰੋਤ ਸਾਧਿ ਸਾਖੀ ਆਪੁਰੀ ਅਹੋਈ ਅਸਾਂ ॥੧੬॥
 ॥ ਬੋਲ ਰੁਝਾਈ ਵਾਹ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕੀ ਟੁੱਤੇ ਹੋ ॥ ਸਦੇ ਟਾਕਾ
 ਸੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਅੰਗਦ ਹੋ ॥ ਅਮਰ ਦਾਸ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ
 ਦਾ ਸਕਾਇਓ ॥ ॥ ਅਰਜਨ ਸਤਿ ਗੁਰੂ ਹਰ ਰੋ
 ਰੰਧੰਧੰ ਨ ਗੁਰੂ ਹਰਿ ਰਾਇ ਬਨਾਇਓ ॥ ਸ੍ਰੀ ਹਰਿ
 ਕ੍ਰਿਸਨ ਜੀ ਸਤਿ ਗੁਰੂ ਤੇਗ ਬਹਾਦਰ ਨਾਨਕ ਪਾ
 ਇਓ ॥ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗੋਬਿੰਦ ਸਿੰਘ ਜੀ ਪਨਹੀ ਪਨਹੋ ਸ੍ਰੀ
 ਪਾਤਸਾਹਿਬ ਨਾਨਕ ਪੰਥ ਰਚਾਇਓ ॥੧॥ ਸਤਿ
 ਨਾਮੁ ਸ੍ਰੀ ਵਾਹ ਗੁਰੂ ਜੀ ਸਹਾਇ ॥੧॥੧॥

ਅਮਰ ਦਾਸ ਪੰਥ

ੴ ਸਾਖੀ ਪਹਲੇ ਮਹਲ ਕੀਤੁ ਗੀ ਜਬ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ
ਕਜੀ ਪਹਿਲੇ ਮਹਲਿ ਰਾਮ ਤਕ ਰਤੇ ਸੁਮੇਰ ਪਰਬਤ ਉੱ
ਪਰਿਜਾਇਖੇ ਹੁੰਦੇ ਤਬ ਉਹਾਨ ਉਨਾ ਬਚ ਉਰਾ ਸੀਸਿ
ਧਥਾ ਅਮਰੁ ਛਿਅਜਤੀ ਬੇਤਿਨ ਸਭ ਨਹ ਮਹਿ ਮੁਖੀ
ਗੁਰੇ ਗਰਬ ਨਾ ਬੁਥਾ ਉਨ ਕੋ ਸਾਥਿ ਮੇਲਾ ਗੁਰੂ ਬਾਬੇ ਜਾ
ਇਕੀਆ ਅਮਰੁ ਸਰਬ ਸਿਧ ਅੰਮ੍ਰਿਤੀ ਕਉ ਆਦੇਸੁ
ਅਦੇਸੁ ਕ ਰਿਬੁ ਦਿਤਾਇਆ ਤੁਥਾ ਅਗੇ ਤੇ ਸਿ
ਧਾ ਭੀ ਕਹਿਅ ਆਇ ਪੁਰਖ ਕਉ ਆਦੇਸੁ ਗਾਮ
ਵਹੁ ਗੁਰੂ ਜੀਵਿ ਰਸਨੁ ਟੀਆ ਕ੍ਰਿਤਾਰ ਬੁਕੀਆ ਕੁਲ
ਕੀਆ ਤੁਥਾ ਬੇਗੁਰੇ ਗਰਬ ਸਾਥਿ ਗੁਰੂ ਬਾਬੇ

ਰਚਾਹੋਈ। ਭੂਹਾਜਪੁਭਿਨਾਠਿਅਸਿਧੁਗੋਸਤਿ
 ਉਚਰੀ। ਅਦੁਰਬਾਣਿਬਹੁਤੁਉਚਰੀਇਹਿਰਿਗਰਖ
 ਨਾਥਕਹਿਅਸਾਨਾਨਕਜੀਤੁਮਜੇਗੀਅਕਾਭੇਖ
 ਲੇਵਹੁ। ਜੇਗੀਹੋਵਹੁਮੰਦਾਪਹਿਰੋ। ਸਗੁਰੇਹੋਵਹੁ
 ਨਿਗੁਰੇਨਰਹੋ। ਹੁਕਮੁਹੋਅਨਾਥਜੀਹਮਤੇਸਗਰੇ
 ਹੋਨਿਗਰੇਤਉਨਹੀ। ਸੁਾਣੇਰਿਗਰਖਨਾਥਕਹਿਅ
 ਤੁਆਗੁਰਕਉਨਹੈ। ਹੁਕਮੁਹੋਅਸੇਗੁਰਕਰ
 ਤਾਰਹੈ। ਸੁਾਣੇਰਿਗੁਰਖਨਾਥਕਹਿਅ। ਉਹੁਕਿ
 ਸੁਾਸਟੁਤਿਮਹਿਰਪੁਰਿਹੈ। ਸੁਬਗੁਰੁਬਾਖੇਜਪ
 ਕੀਅਸਾਅਦਿਕਾਸਲੋਕਇਹੁਪਾਧੂਸਾਅਦਿ

ਸਚੁ ਜੁਗਾਦਿ ਸਚੁ ਹੋਈ ਸਚੁ ਨਾਨਕ ਹੋ ਸੀਭੀ ਸਚੁ ੨੬੦
 ਅੰਗ ਗੁਰੁ ਕਰਤਾਰ ਸਚੁ ਸਚੁ ਪੁਰੋ ॥ ਅਰੁ ਸਤਿ ਸਚੁ ॥
 ਹੈ ॥ ਇਸ ਸਿਫੁ ਤਿਅਹਿ ਰੂਪੁ ਰਹੈ ॥ ਤਾਏ ਰਿਗ ਰਖ
 ਨਾ ਥਕਹਿ ॥ ਆਨਾ ਨਕਜੀ ਜੇ ਤੇਜੀ ਦਹਹਿ ਦਹੁ ਬੀਤਉ
 ਸਤਿਹੀ ਸਚੁ ਪੁਰਹਿ ॥ ਅਸਤਿ ਤਉ ਨਾਂਹੀ ॥ ਕਰਤਾਰ
 ਕੀ ਸਿਫੁ ਤਿਅਰੁ ਜੀਵਹੁ ਕੀ ਸਿਫੁ ਤਿਏ ਕਜੇ ਸੀਹੁਈ
 ॥ ਅਕੇ ਕਛੁ ਭੀ ਨਹੁਈ ॥ ਹੁਕਮੁ ਹੋ ਆਸੁ ਨਹੁ ਨਾ ਥਜੀ
 ਜੀਵਤਉ ਜਨ ਅਤੇਹ ਹਿਬਹੁ ਸ੍ਰਿਅ ਰਤੇਹ ਹੀ ॥ ਆਨੁ ਮੇਹ
 ਕਰਿ ਕੋਹ ਰਖੀ ਸੋਗੀ ਪਛੇ ਹੋਤੇਹ ਹੀ ॥ ਬਹੁ ਸ੍ਰਿਜੀ ਦਦੁ
 ਰਬਾ ਸਨਾ ਕੇ ਅਧੀਨ ਹੀ ॥ ਦੁਰਬਾ ਸਨਾ ਕ ਰਿਕੋ ਨਾਨਾ

ਪਕਾਰਕੇ ਸੰਕਟ ਬੋਗਤੇ ਫਿਰਤੇ ਹਰਿਹਿ ॥ ਅਰੁ ਅਟਕਨ
 ਹੁਕੇ ਜੀ ਰਹੁ ਸਾਥਿ ਬਾਂਧੇ ਹੁੰਦੇ ਹਰਿਹਿ ॥ ਜੀਵਹੁ ਕੇ ਗਰੇ
 ਮਹਿ ਹਰਿਹਿ ॥ ਅਰੁ ਕਰਮ ਕਾਲ ਕੋਹਾ ਬਮਹਿ ਹਰਿਹਿ
 ਬਾਂਦੁ ਰਹੁ ਕੀ ਨਿ ॥ ਆਂਈ ਜੀਵਹੁ ਕਉ ਨ ਚਾਵਤੇ
 ਫਿਰਤੇ ਹਰਿਹਿ ॥ ਬਿਸਰਾਂ ਮੁਕਰਦੇ ਦੇਤੇ ਨਾਹੀ ॥ ਜੀਵਿਸ
 ਤਿਸਰੁ ਪਕੈ ਸੇਕਹੀ ॥ ਮਹਿ ॥ ਸਤਿਸਰੁ ਪਛਹੀ ਏਕੁ ਕਰ
 ਤਾਰੁ ਹੋ ॥ ਜਿਸ ਕਾ ਸਿਤਾ ਗਾਸਦਾ ਚੜ੍ਹਿਆ ਹੂਆ
 ਹੋ ॥ ਅਸੁ ਤੁਕ ਬਹੁ ਨਹੀ ਹੋਗਾ ॥ ਅਰੁ ਚੇਤਨ ਦੁਖੈ
 ਅਹਾ ਪ੍ਰਕਾਸੁ ਰੂਪਾ ਬਹੁ ਹੋ ॥ ਅਖੰਡੁ ਹੋ ॥ ਬਹੁ ਸੁਖ ਮਤੇ ਪ
 ਰਮ ਸੁਖ ਮਹੈ ॥ ਅਰੁ ਸਰਬ ਬਿਅਪੀ ਹੋ ॥ ਰੂਪ ਰੇਖੇ

ਨਿਅਰਾਹੋ॥ ਬਹੁਤ੍ਰਿਅਪਨੇਹੀਅਨੰਦਕਰਿਕੋਅ ॥ ੧ ॥
 ਨੰਦੀਹੋ॥ ਅਰੁਸਮਰਥਹੋ॥ ਅਗਿਅਤਿਸਕੀ
 ਦਾਸੀਹੋ॥ ਅਰੁਸਰਥਜੀਵਹੁਕੀਰੋਰਤਿਸਕੇਹਾਥ
 ਅਹਿਹੋ॥ ਸਰਬਰੂਪਭੀਓਹੀਹੋ॥ ਅਰੁਸਰਥਤੇਰਿ
 ਆਗਾਭੀਹੋ॥ ਐਸਾਜੋਕਰਤਾਰਹੋਸੋਈਸਤਿਸਰੂਪ
 ਹੋ॥ ਅਉਰੁਸਤਿਕੋਉਨਾਹੀ॥ ਭਾਵੈਰਿਗੋਰਖਨਕਾਰਿ ॥ ੨ ॥
 ਆਗੁਲਾਗੁਰੁਜਿਉਜੀਵਕਰਤਾਰਕੇਸੁਆਨਨਹੀ॥
 ਤਉਭੀਕਰਤਾਰਕੇਬੇਟੇਤਉਹਹਿਕਿਉ॥ ਭਾਵੈਰਿਗੁ
 ਰੂਬਾਬਕਹਿਅਸੁਨਪੁਨਾਬਜੀ॥ ਨਿਹਰਉਜੀਵ
 ਕਰਤਾਰਕੇਬੇਟੇਹਹਿ॥ ਪਰੁਐਸੇਬੇਟੇਹਹਿਜੋਸੇਪ ॥ ੩ ॥

ਤੁਸਾਹਕਾਬੇਟਾਹੋਇ। ਪਰੁਥਾਆਰਿਅਹੋਇਜਾਇ।
 ਤੁਬਉਸਕਉਬੰਕੁਕੇਸਾਬਿਬਾਂਪਿਛੇਨੁਤੇਹਹਿ। ਸਮੇ
 ਸਿਰਿਕਛੁਅੰਨੁਜਲੁਦੇਜਾਤੇਹਹਿ। ਉਹੁਪਾਤੁਸਾ
 ਹਕਾਬੇਟਾਲਾਇਕਤਉਤਖਤਕੇਥਾ। ਪਰੁਥਾਆਰਿਅ॥
 ਜੋਹੋਇਗਾਇਆਇਤੁਕਰਿਨਿਸਗਤਿਕਉਪਾਪਤੁ
 ਇਆਜਬਉਸਕਉਕੋਈਬੈਦੁਅਉਖਦੁਦੇਇਅਰੁ
 ਅਰੋਗੁਹੋਇਤੁਬਹੀਲਾਇਕਤਖਤਕੋਹੋਇ। ਤੇਸੇਹਿ
 ਜੀਵੁਅਗਿਆਨਸਿਉਮਿਲਕਰਿਬਾਅਰੋਕਿ
 ਨਿਆਈਹੋਇਗਾਏਹਹਿਜਬਗੁਰਪੁਰੋਕਾਉਪਦੇਸ
 ਕਮਾਦੁਹਿ। ਅਰੁਸੁਭਗੁਣਰੂਪੀਅਉਖਦੁਖਾਦਹਿ।

ਤਬ ਬਹੁ ਮਸਰੂਪ ਹੋਇ ਜਾਵਹਿ ਗੋ ਬੇਦੁਰ ਮਸਰੂ
 ਹੀਉ ਨਿਜਾਇ ਗਾ ਸੋਬਹ ਮਸਰੂਪ ਹੋਇ ਜਾਵਹਿ ਗੋ
 ਪਿਤਾ ਕੇ ਸੁਭਾਵਹਿ ਸੇਈ ਜੀਵਹੂ ਪੀਥੇ ਟੇਕੇ ਸੁਭਾ
 ਵਹੋਇ ਜਾਵਹਿ ਗੋ ॥ ਜਬ ਗੁਰੂ ਬਾਥੇ ਮੇਸੇ ਬਨ ਕਹੋ
 ਤਬ ਗੋਰਖ ਨਾ ਬੁਖ ਉਨ ਕਹਿ ਰਹਿ ਆ ॥ ੧ ॥ ਅਮਾਗੇ ਸਾ
 ਖੀਹੋ ਰਦੁਸ ਟੇ ਮਹਲ ਕੀਰੁਰੀ ॥ ॥ ਏਕ ਬੇਰੁਰਾਈ ਬਾ
 ਲਾਸੀ ਪੁਰੁਰੂ ਅੰਗ ਨਜੀਕਉ ਮਾਇ ਮਿਲਿ ਆ ॥
 ॥ ਗੁਰਾਈ ਬਾਲਾਸੀ ਪੁਤੇ ਮਰਦਾਨਾ ਰਬਾਬੀ ਦੇਵੇ ਗੁਰੂ ਬਾ
 ਬੇਸਾ ਬਪਹਿਲੇ ਮਹਿਲ ਉਦਾਸੀ ਕੇਸੇ ਸੇਸਾ ਬਹਿ
 ਰਹੇ ਬੇ ॥ ਜਬ ਗੁਰੂ ਜੀਉ ਨਾਹੀ ਮਾਏ ਕਹਿਨ ਉਖੰਡੁ

੨੬੨

ਥਾਹੀਹਿਰਿਆਥਾ ਤਬਇਨਕਉਗੀਸਾਥਹਿਉ
ਨਾਇਆਥਾਸਰੁਠਉਨਕਾਤੁਮਾਸਾਤੀਨੇਦੇਖਤੇ
ਹਿਰੇਥਾਹਿਰਿਗੁਰੂਬਾਬੇਗੁਰਾਈਕੇਤਖਤਉਪਰਿਗੁਰੂ
ਅੰਗਦਕਉਥੈਨਾਇਆਅਰੁਮਾਪਿਜੇਤੀਮਹਿ
ਜੇਤਿਸਮਾਏਸੇਗੁਰਾਈਬਾਲੇਸੰਪੁਕਾਸਰੀਰੁਕਛੁਕਦਿ
ਨਪਾਛੇਗਹਿਆਸੀ। ਹੇਰਿਗੁਰਾਈਬਾਲਾਗੁਰੂਅੰਗ
ਦਜੀਕੇਦਰਸਨਿ। ਆਇਆਹੇਹਗਲਗੁਰਾਈ
ਬਾਲੇਸੁਦੀਸੀ। ਜੇਗੁਰਾਈਕਾਤਖਤਗੁਰੂਬਾਬੇਗੁਰੂ
ਅੰਗਦਕਉਬਖਸਿਅਹੈ। ਇਸੀਕਰਿਗੁਰੂਅੰ
ਗਦਜੀਕੇਦਰਸਨਿ। ਆਇਆਸੁਬਗੁਰਾਈਬਾਲ

ਅਸਿਅਤਬਗੁਰੁ ਅੰਗਦਭੀਰੁ ਈਬਾਏਕੁ ॥੨੬॥
 ਉਸਾਦਗਸੰਜੁਗਸਿਅਪਨੇਨਿਕਟਿਬੇਠਾਇਅ ॥੧॥
 ਤਬਭਾਈਬਾਏਅਸਤੁਰੁਟੇਕਿਅਗਟੇਕਿਕੇਕ
 ਹਿਅਜੋਗੁਰੁਜੀਮੁਏਅਗਿਅਹੋਦੈਤਬਕੋਈਬ
 ਨੁਥਾਕਤਾਪੁਛੁਓਤਬਹੁਕਮੁਹੋਅਭਾਈਬਾਏ
 ਨਿਸੰਗਪੁਛੁਓਮੇਅਸੰਕਾਨਕਰਹੁਤਾਭਾਈਬ
 ਏਇਹਿਬਾਤਕਹੀਜੋਗੁਰੁਜੀਤੋਬਗਾਗਨੁਸਾਪਿ
 ਭਾਹੋਅਰੁਤੁਬਗਾਬੁਰੁਖੀਰੁਹਹਿਕਾਹੇਏਜੋ
 ਮਹਾਪੁਰਖਾਕਾਰੀਵਾਵਣਾਬਹੁਕਰਨੁਹੋਅਜਿ
 ਨਕਉਦਖੁਸੁਖਸਮਾਨੁਹੋਉਸਤੁਤਿਨਿੰਦਿਅ

ਸਮਾਨਹੈ॥ ਸਮਾਨਮਪਸਮਾਨਸਮਾਨਹੈ॥ ਕੰਡਨੁਆ
 ਟੀਸਮਾਨਹੈ॥ ਸੇਕਿਸੇਟਾਇਅੰਇਆਰੀਝ
 ਹਿਤਉਰੀਝਹਿ॥ ਉਨਕਾਗੀਝਾਦਣਾਸੁਗਮਨ
 ਹੀ॥ ਸੋਤਿਸਪੁਰਖਕਉਤੋਰੀਝਾਇਆਹੈ॥ ਸਿਉ
 ਪਦੁਤੁਝੇਮਥਾਠਿਕਹੋਇ॥ ਸਿਉਹਿਪਰਮੇਸਰਤੁਝੇਬ
 ਨੀਜੀਤਬਖਸੀਹੈ॥ ਪਰੁਹਮਕਉਕਿਰਪਕਾਰਿ
 ਕੋਇਹਿਥਾਤੁਸੁਨਾਦਹੁ॥ ਉਹੁਕਰਮੁਤੁਮਹੁਨੇਕ
 ਉਨੁਕੀਨਾਅਰੁਉਹੁਕਉਨਸੀਸੇਦਾਕੀਨੀ॥ ਯੋਤੁ
 ਆਰੇਖਿਖੇਗੁਰੂਬਾਬੇਅਪਨਾਸਰੂਪਪਦਨਿ
 ਛੇਨਿਅਹੈ॥ ਸਿਉਸੁਬਾਤਕੇਸੁਨਨਕੀਮੇਕਉਪਿ

२६४
 आसरो बुली पकारि नि परबे लिबे कहि सु
 नदुहा तब गुरु अंग नजी ब्राही बाले कहु पथ मे
 इह उत रुटी आ नो मे उ न की बि पा की पा ल
 पाली हो मरु पा ल त उ मे रे पा स गुरु कहु न
 ही गुरी म मरु उ कहु पा ल ब्रि गुरी हो गुरु उ
 उ न ही की बि पा सि उ गुरी हो म म प गुरु कहु न ही
 गुरी भुटे बि ब्राही बाले कहि म गुरु नजी गुरु म
 उरु हते हो इह पिर म पि माला वस म काने
 ब्रा दे उ दे इह प गुरु म से द क पा से क रा ही
 रा हो उ ब लु क र म क र द म ति गुरु व व स दे हो

ਨਿ। ਸਿਦਕੁ ਸਿਖ ਕਾ ਮਿਲਤਾ ਹੋ। ਅਮਰੁ ਕਿਰਪਾ ਗੁਰ
ਕੀ ਮਿਲਤੀ ਹੋ। ਸੁਖ ਹੀ ਕਾ ਮਨੁ ਹੋਤਾ ਹੋ। ਜੋ ਮੇਠੀ ਸਿ
ਦਕ ਕਰ ਮੁਖੁ ਛਤਾ ਹੋ। ਜੋ ਕਉ ਨ ਕਰ ਮੁਗੁਰੁ ਥਾ ਬੇਤੇਰੇ
ਪਾਸੈ ਕਰਾਇ। ਆ ਜੋਤੁ ਮਾਏਉ ਪਰਿਗੀ। ਤ੍ਵਿਅਸਾਨੁ
ਤੇ ਸਿਸਜਿ ਸਕਰਾ ਮਕਰਿ ਕੋ ਤੇਰੇਉ ਪਰਿਗੀ। ਤ੍ਵਿਅ
ਹੋ ਜੋ ਜੋ ਮੇਕਉ ਸੁਭ ਹੀ ਕਹਿ ਕੇ। ਭਾਨਾ ਦਹਾ। ਟਿ ਰਿਗੁ
ਰੂ। ਅੰਗ ਦਯੀ ਕਹਿ। ਆਗਾਈ ਬਾਲਾ ਜੀਤੁ ਮਗੁਰੁ ਨਾਨ
ਕ ਜੀ ਕੇ ਸਖਾ ਹੋ। ਤਾ ਤੇ ਗੁਰੁ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕੇ ਸਾ ਅਨਿਹੋ।
ਸੁ ਸਾਨਾ ਪੁਛਣਾ ਹਮ ਸਫਲ ਕਰਣਾ ਹੋ। ਬਿਰਥਾ
ਨਹੀ ਕਰਣਾ। ਪਛੇਤੀ ਬੇਰਿਹਾ ਮਾਏਉ ਪਰਿਗੁਰੁ

ਬਾਬੇਖੁਸੀਕੀਨੀਹੈ। ਤੇਤੀਬੇਰਿਖੋਇਕਹੀਮੇਮੇਤੁਉ ॥੬੫॥
 ਬਨਾਬਖਿਅਮਾਨੁਹੋਤਾਹੈ। ਕਛੁਕਕਯਹੋਸਿਟਕਕੀ
 ਬਾਤੁਮਮਾਪੇਸਮਾਇਲੇਟ੍ਰੀ। ਸੁਬਜਿਸਜਿਸ
 ਕਰਮਕਰਿਕੈਗੁਰੁਬਾਬੇਗੁਰੁਮੰਗਟਉਪਰਿਖੁਸੀ
 ਕੀਨੀਬੀ। ਸੋਸੁਹੀਕਹਿਕੈਸੁਨਾਇਨੀਆਗੁਰੁ
 ਮਹੇਆਏਕਬੇਰਿਹਉਰੁਪਾਸਿਥਾ। ਅਰੁਬਾਬਾ
 ਬੁਢਾਭੀਪਾਸਿਥਾ। ਕੋਈਸਮਾਭੀਰਾਤਿਕਾਹੈਅ ॥
 ਤਬਗੁਰੁਬਾਬੇਕਹਿਅਬੁਢਿਅਬਾਹਰਿਜਾਹੁਤੇ
 ਗੁਰੇਖਿਅਉਕੇਤੀਗਈਹੈਅਰੁਕੇਤੀਰਹੀਹੈ। ਸੁ ॥
 ਬਾਬਾਬੁਢਾਬਾਹਰਿਅਉਕੇਦੋਖਿਠਾਇਆ

ਸਬਾਬੇ ਬੁਢੇ ਕਹਿ ਆਸ ਨੇ ਪਾਤੁ ਸਾਹ ਅਧੁਈ ਪਹਰ
 ਗਾਤੁ ਗਾਈ ਹੋ। ਅਰੁ ਕੂਨੁ ਪਹਰੁ ਗਾਤੁ ਰਹੀ ਹੋ। ਅਸੀ
 ਇਸੀ ਸਮੇ ਹਰੁ ਚਾਦ ਦੇ ਸੇ। ਤਾਛੇ ਰਿਹੁ ਕੂਨੀ
 ਮੇਰੇ ਕਉ ਕਹਿ ਆਮੀ ਗਾਤੁ ਜਾਹੁ ਦੇਖਿ ਆਉਰੁ ।
 ਕੂਨੀ ਗਾਈ ਹੋ। ਅਰੁ ਕੂਨੀ ਰਹੀ ਹੋ। ਤੁਮੇ ਬਚਨ ਪਾ
 ਇਥਾ ਹਰਿ ਉਨਿ ਆਇ ਆ। ਗਾਤੁ ਕੀਓ ਰਿਦੇ ਖਿਕੇ
 ਹਜੁਰਿ ਆਨਿ ਕਹਿ ਆ। ਜੋ ਸਨੇ ਪਾਤੁ ਸਾਹ ਜੇਤੀ
 ਗਾਤਿ ਤੇ ਬੀਤਾਈ ਹੋ। ਤੇਤੀ ਗਾਈ ਹੋ। ਅਰੁ ਜੇਤੀ ਗਾ
 ਤਿ ਤੇ ਗਾਖੀ ਹੋ ਤੇਤੀ ਰਹੀ ਹੋ। ਜੁਥੁ ਮੇਰਿ ਉਕਹਿ ਆ
 ਤਬ ਮੇਰੇ ਸਿਨ ਕਕੀਓ ਰਿਦੇ ਖਿਕੇ ਮੇਰੇ ਉਪਰਿ ਖੁ

ਸੀਹੁਈ॥ ਅਉਰੁਸਾਖੀਸੁਨਾਈਏਕਥਰਿ॥ ਅਥਾ ੨੬
 ਤਕਾਸੁਆਥਾ॥ ਹਉਹੀਪਾਸਿਥਾ॥ ਅਉਰੁਨਿਕਾਇ
 ਕੋਊਨਾਥਾ॥ ਹੁਕਮੁਹੋਆ॥ ਅੰਗਦਾਇ॥ ਨੁਹੋਇਗਾਇ
 ਆਹੋ॥ ਫੇਰਿ॥ ਮੇਰੀਇਉਹੀਕਹਿ॥ ਆਜੋਸਦੇਪਾ
 ਤਸਾਹਦਿ॥ ਨੁਹੋਇਗਾਇ॥ ਆਹੋ॥ ਤਾਫੇਰਿ॥ ਹੁਕਮੁਹੋਅੰ
 ਜੇਰਿ॥ ਨੁਹੋਇਗਾਇ॥ ਆਹੋ॥ ਤੁਝਾਹੁ॥ ਮੇਰੇਕਪਨ੍ਹੇਥੇ
 ਇਲਿ॥ ਆਉ॥ ਤਾਮੇਕਹਿ॥ ਆਭੁਲੀਥਾ॥ ਤਸਦੇਪਾ
 ਤਸਾਹਦੇਦੁਹਾ॥ ਤਾਹੁਰੁਜੀਕਪਨ੍ਹੇਉਤਾਇਦੀਏਮੇਤਾ
 ਥਉਪਰਿਲੇਗਾਇ॥ ਆ॥ ਭੂਹਾਤਾਲਉਪਰਿਦੁਪਾਹਰ
 ਚਰਿਪਏ॥ ਤਬਮੇਰੁਲੀਪਕਾਰਿਕਪਨ੍ਹੇਥੇ॥ ਏਕੋ

ਇਕੋ ਸੁਕਾਏ। ਸੁਕਾਇਕ ਰਿਗੁਰੂ ਜੀ ਕਉ ਆਨਿ ਪਾਇ
ਰਾਏ। ਤੁਬਊ ਹਾਫਿ ਰਿਗਤ ਹੋਇ ਗਈ। ਤਾਮੇਰੀ
ਓਰਿ ਦੇਖਿ ਕਾਰਿ ਹੁਕਮੁ ਹੋਆ ਅੰਗਦਾ ਦਿਨੁ ਸੀਕੇ
ਰਾਤ ਸੀ। ਤਾਮੇਰੀ ਕਹਿ ਆਸਨੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਰਾਤੁ ਤਿ
ਦਿਹ ਸੁਕੁਤੇ ਰੇਖਣਾ ਏਹੇ ਏਹੈ ਨਿ। ਜੇਤੂੰ ਦਿਨੁ ਚਰ
ਹ ਰਿਗਾ ਦਿਨੁ ਹੋਇ ਜਾਦਾ ਹੈ। ਜੇਤੂੰ ਰਾਤੁ ਚਾਹਦਾ ਹ
ਹਿ ਰਾਗਤੁ ਹੋਇ ਜਾਦੀ ਹੋ। ਤੁਬਏ ਹਿਥਾ ਤੁਸਿ ਦ
ਕਦੀ ਸੁਇਕ ਰਿਫੇ ਰਿਗੁਰੂ ਬਾਬੇ ਮੇਰੇ ਉਪਰਿ ਖੁਸੀ
ਕੀਨੀ। ਅਉਰ ਸਾਖੀ ਰੁਮਾ ਅੰਗਦ ਰਾਈ ਬਾਛੇ ਕਉ
ਨਾਈ। ਏਕ ਬੇਰਿ ਕਿਸੇ ਨਗਰੇ ਮੇਰੇ ਕਨ੍ਹਕਾ ਚਬਰ

ਕੁਰਿਅਹੋਇਆਸੀ॥ ਜਬਮੇਖਬਰਸਤਾਥਾਤਬਸਾ ੨੬੧
 ਰੇਨਗਰਕੀਮੇਲੁਊਹਾਅਨਿਏਕਠੀਹੋਤੀਬੀ॥ ਯੁ
 ਹਾਗੁਰੂਬਾਬੇਊਸੁਚਬਨੇਕੇਨਿਕਟਿਅਾਇਕੇਏਕੁ
 ਕਟੇਗਾਥੀਬੀਨਿਕਾਰਿਦੀਅਾ॥ ਯੁਬਊਸਸਮੇਦੋਨੋ
 ਬੇਟੇਭੀਗੁਰੂਜੀਕੇਸਾਥਿਬੋ॥ ਹਊਭੀਸਾਥਿਬਾ॥ ੫
 ਬਮੇਸਿਰੀਚੰਦਕੀਓਰਿਦੇਖਿਕਠਿਕਹਿਅਾ॥
 ਥੇਟਾਚਬਨੇਅਹਿਕਟੇਗਾਗਿਨ੍ਰਿਪਨ੍ਰਾਹੋਤੂਕਾਦੇ
 ਦੇਹਿ॥ ਯੁਗਿਸਿਰੀਚੰਦਕਹਿਅਸਨੇਪਾਤਸਾਹਜਹਾ
 ਜਾਦਣਾਹੋਤੁਹਾਂਚਲੇਜਾਦਹੁ॥ ਕਟੇਗਾਭੀਸਹਿਜ
 ਸਿਊਕਾਨਿਏਲੇਵੀਅੇਗਾ॥ ਛੇਨੀਅੇਗਾਨਾਹੀ॥

ਦੇ ਹਿਲਖਮੀਂ ਦੁਹੀ ਉਰਿ ਦੇ ਖਿਕ ਰਿਕ ਹਿਅ
 ਬੇਟਾ ਕਟੋਰਾ ਬਨੇ ਮੇਰਿ ਤ੍ਰਿਪਤਾ ਹੋਤੁ ਕਾਇਨੇ
 ਹਿ ਭਾਲਖਮੀਂ ਦੁਹੀ ਉਦੇ ਕਾ ਹਿਅ ਜਿਉਸ
 ਹੀਨੰਦੀ ਕਹਿਅ ਅਸੀਂ ਪੁਬਨੇ ਰਿਗੁਰੁ ਜੀ ਮੇਰੀ ਉ
 ਰਿ ਦੇ ਖਿਅ ਅਤੁ ਬਮੇ ਉਨ ਕੇ ਦੇਖਣੇ ਹੀ ਅਉਰ ਬਨੇ
 ਅਹਿ ਕੁਇ ਪਤਾ ਦੇ ਰਿਟੁ ਬਾਲਾ ਇਕੋ ਕਟੋਰਾ ਕਾ
 ਦਿਨੀਅ ਅਤੁ ਬਮੇ ਰੇ ਬਸਤੁ ਮਖਾ ਮਖੀਅ ਅਤੁ
 ਹੀ ਨਿਕਨੁ ਜਾ ਬਿਭੁ ਰੇ ਗਏ ਭਬਭੀ ਮੇਰੇ ਸਿਨ ਕਕੀ
 ਦੇ ਖਿਕੋ ਮੇਰੇ ਉਪਰਿ ਖਸੀ ਹੁਈ ਗਏ ਰਿਅ ਮਉਰੁਸ
 ਖੀ ਬਨਾਈ ਗਏ ਕਬੇ ਰਿਗੁਰੁ ਜੀ ਉਦਿਅ ਅਨ ਮਹਿਬ

ਸੇਰਾਜਾਇਕੀਆ ਭੂਹਾਗੀਦਰਸਨਕਉਬਹੁਤੁਸੀ ॥੨੬॥
 ਗਤੀਆਈਆਇਕਇਨਿਏਕਸੰਗਤਿਭੂਖੀਆ ॥
 ਈਓਨਹੁਨੇਯੁਰਿਅਰਦਯਆਨਿਕੀਨੀਜੇ
 ਸਚੇਪਾਤਸਾਹਿਗਤਿਭੂਖੀਹੋਇਨਕਉਪਸਾਦੁ
 ਜਿਦਲਾਈਐਹੁਕਮੁਹੋਆਸੰਗਤਿਜੀਈਹਾਉ
 ਵਿਆਨਹੋਅਰੁਬਹੁਤੋਕਿਕਰਿਬਿਰਛਹਰਿ
 ਅਭਿਰੁਤਉਕਛੁਨਾਹੀਕਿਕਰਾਉਪਰਿਚਕ੍ਰਿਕੋਕਿ
 ਕਰਾਂਕਉਤੁਣਹੁਅਰੁਪਰਸਾਦੁਪਾਇਲੇਟਹੁ। ॥੨੭॥
 ਸੰਗਤਿਅਪਨੇਚਿਤਮਹਿਉਊਸਮਤਿਅਆਜੇ
 ਗੁਰੁਜੀਪਸਾਦੀਕੀਨੀਹੋਕਿਕਰਾਉਪਰਿਕਿਆਹੋ

ਜੋ ਕਿ ਕਰ ਕਉ ਝੂਟੀ ਮੇ ॥ ਤੁਬਾ ਮਉਰੁ ਪਹੁਰੁ ਬੀਤਾ ॥
ਬੁਥ ਕਿਸੀ ਅਦਰ ਸਿਖਾ ਮਰਦਾਸਾ ਮਾਨਿ ਕੀ ਨਿਜੇ ॥
ਸਦੇ ਪਾਤਸਾਹ ਸੰਗ ਤਿਭੂ ਖੀਹੈ ਸੰਗ ਤਿਕਉ ਪਰ ॥
ਸਾਨੁ ਜਿਦਲਾਈ ਮੇ ॥ ਤਾਨੇ ਹਿਹੁ ਕਮੁ ਤੇ ਮਾਨੁ ॥
ਈਸਿ ਥੇਈਹਾ ਕਿ ਕਰਹ ਹਿ ॥ ਕਿ ਕਰ ਕਉ ਝੂਟਹੁ ॥
ਰੁਪਰਸਾਨੁ ਪਾਉ ਓਦਹੁ ॥ ਤਾਨਿ ਖਾਨੇ ਹਿ ਹਿ ॥
ਸਮਝੀ ਜੋਗੁ ਰੁਹ ਸਦਾ ਹੋ ਕਿ ਕਰਉ ਪ੍ਰਕੇਈ ਠਲੁ ਦਿ ॥
ਸਿਅਾ ਵੈਤ ਬਝੂਟੀ ਮੇ ਕਿਉ ॥ ਠੇ ਰਿਅਉ ਰੁਪਰ ॥
ਰੁਬੀਤਾ ਤਬ ਕਿਸੀ ਸਿਖ ਬਹੁ ਨਿਅਰਦਾਸਿ ਮਾ ॥
ਨਿਕੀਤੀ ॥ ਜੋ ਸਦੇ ਪਾਤਸਾਹ ਸੰਗ ਤਿਭੂ ਖੀਹੈ ਸੰਗ ॥

ਤਿਕਉ ਪਰਸਾਦੁ ਜਿਵਲਾਈ ਮੇਸੇ ॥ ਤਾਹੁ ਕੁਮੁਹੈ ॥ ੨੬੬ ॥
 ਜਾਹੁ ਅੰਗਦਾ ਕਿਕਰਾਉ ਪਰੇ ਝੂਟੇ ਸੰਗ ਤਿਕਉ
 ਪਸਾਦੁ ਖਵਾਲ ਛੁਡੂਤਾ ਮੇ ਬਚਨ ਪਾਇਕ ਮਰਬੰ
 ਧਿਲੀਨੀ ॥ ਤੇ ਕਿਕਰਾਉ ਪਰਿਚ ਨਿਗਾਇਆ
 ਕਿਕਰ ਕੀਟਾ ਸੀਟੁ ਨਿਕੋ ਕਿਕਰਾਂ ਕਉ ਝੂਟਿਆ
 ਤੁਥ ਲਗਾ ਪਤਾ ਸਿਆਮ ਤੇਜ ਲੇਖੀਆ ਦਾ ਮੇਧੁ
 ਬਰਸਦੁ ਬਰੇ ਅੰਬਾਰ ਹੋਇ ਗਏ ॥ ਸੁਭ ਸੰਗ
 ਤਿ ਸੁਭ ਜੀਅ ਜੰਤੁ ਤਿ ਪਤਿਚੋਇ ਗਹੈ ॥ ਤੁਥ ਭਉ
 ਮੇਰੇਉ ਪਰਿ ਖੁਸੀ ਹੂਈ ॥ ਨਿਰਿਅਉ ਰਸਾਖੀ
 ਸੁਨਾਈ ਏਕੁ ਬੇਰਿਗੁ ਰੂਜੀ ਬਰਾਦੀ ਰਘਤੁ

ਧਾਰਿਅਾ ਨਿਗਧਾਰੇਇਰਹੇ ਨਕਛੁਖਾਦਹਿ
ਹੀਨਕਛੁਪੀਵਹਿਹੀ ਕੇਤੇਹੀਬਰਸਬੀਤਗਏ
ਅਨਾਜਕਛੁਖਖਲਾਵਹਿਧਾਰਿਅਾਇਅਬੇ
ਟਬਰੁਤੁਆਦੋਲਾਂਗਰੀਆਸਿਖਾਕਛੁਇਹੀ
ਹੁਕਮੁਹੋਅਜੋਪਰਸਾਨਛੁਤੀਅੰਮ੍ਰਿਤਕਰਹੁਅ
ਰੁਸੰਗਤੀਕਛੁਜਿਵਲਾਵਹੁ। ਰੁਬਾਅੰਮ੍ਰਿਤਪ੍ਰ
ਸਾਨਹੋਹਿ। ਲਾਂਗਰੀਸਿਖਗੁਰੂਜੀਕੀਆਗਿ
ਆਲੇਕਰਿਸੰਗਤੀਅਹਿਪਰਸਾਨਬਰਤਾਇਦੇ
ਵਹਿ। ਤੇਅਪਿਗੁਰੂਜੀਕਛੁਨਖਾਵਹਿ। ਭ
ਬਪਰਸਾਨਕੇਸਮੇਬਹੁਤੁਆਨੁਖਜੁੜਿਆਵ

ਹਿ।ਬੀ।ਸਹਜਾ।ਠ।ਮਾਨਖਕੀ।ਧੁਮਧਾਮਮਾਇ ३੦
 ਹੁਈ।ਤੁਬਗੁਜੀ।ਮਾਨਖਾਕੇਦੁਰਿਕਰਣੇਕਉਦਿ
 ਦਾਨ।ਤਉਰੁਪਕਫਿਅਕਪਰੇਉਤਾਰਿਕੈਨਾਂਗੇ।
 ਰਬਾਣੁਰੁਏ।ਕੈਚਾਰਿਸੁਆਨਸਾਥਿਰਖੇ।ਨਾ
 ਲੇਸਾਹਸੀ।ਅੰਦੀਘਰੀਜਾਇਬੈਨੇ।ਜੇਕੋਈ
 ਨਿਕਟਿਜਾਵੇਤਾਲਾਹੀ।ਮਾਮਾਠਨਿ।ਤੇਨਾਲੇ
 ਵਟੇਮਾਠਨਿ।ਲੇਕਰੁਰਿਕੇਹਟਿਗਾਇਮਾਨ ०
 ਲੇਕਹਹਿਗੁਰੂਕਮਲਾਹੋਇਗਾਇਮਾਹੈ।
 ਲੇਕਹੁਨੇਗੁਰੂਕਾਪੀਛਾਛੇਨਿਦੀਆ।ਇਕੁਮੇ ३
 ਕੈਸਿਖਹੋਰੁਮਸਾਂਚਹੁਗੁਰੂਕਾਪੀਛਾਨਛੇਨਿ

ਅਮਾਦੇ ਰਿਉਦਿ ਅੰਨ ਅਹਿਉ ਨਿਗਏ ॥ ਸੁਆ
 ਨਭੀ ਸਾਥਿ ਹਮਰੀ ਅਗਰਿ ॥ ਪਰੁ ਨਿਕਟਿ ਨਜਾ
 ਈ ਅੰਗੁਰੂ ਕੀ ਮਰਜੀ ਇਹ ਦਿਸਿ ਆਏ ॥ ਟਿ
 ਰਿ ਇਹੁ ਸਬਦੁ ਉਚਾਰੁ ਕੀਤਾ ॥ ਸਿਰੀਗਰੁ ਅਹ
 ਲਾ ॥ ਏਕੁ ਸੁਆਨੁ ਦੁਇ ਸੁਆਨੀ ਨਾਲਿ ॥ ਭੁ
 ਲਕੇ ਭਉ ਕੇ ਹਿਸਦਾ ਬਾਇਆ ਲਿਖੁ ਕੁਛੁ ਭਾਖੁ
 ਭਾਖੁ ਰਦਾਗੁ ॥ ਧਾਂਟਕੁ ਪਿਰਹਾ ਕਰੁ ਭਾਗੁ ॥ ੧ ॥ ਐ
 ਪਤਿ ਕੀ ਪੰਦਿ ਨ ਕਰਣੀ ਕੀ ਕਾਗ ॥ ਹਉ ਬਿਗੜੈ ਭੁ
 ਪਿਰਹਾ ਬਿਕਰਾ ਲਾ ॥ ਭੇਗਾ ਏਕੁ ਨਾਮੁ ਤਾਰੇ ਸੀਸਾ
 ਗੁ ॥ ਐਏਹਾ ਅਸਏਹੇ ਅਧਾਗੁ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥ ੩

ਖਿਨਿੰਦਾ ਮਾਖਾਇ ਨੁਗਾਤਿ। ਪਰਪਰੁ ਜੋਹੀ ਨਿਰਸ
 ਨਾਤਿਕਾ ਮੁਕੋ ਧੁਤ ਨਿਵਸ ਹਿੰਦੀਗਾਰਾ।। ਧਾਂਦੁਕਰੁ ਪਿ
 ਰਹਾਂ ਕਰਤਾਰਾ।। ੨।। ਟਾਹੀ ਸੁਰਤਿ ਅਛੂਕੀ ਦੇਸੁ।
 ਹਉ ਠਗਦਾਨੁ ਠਗੀ ਦੇਸੁ। ਬਹੁਤੁ ਸਿਅਾਣਪਾਅਰੁ
 ਲਭਾਰਾ ਧਾਣੁਕਰੁ ਪਿਰਹਾਂ ਕਰਤਾਰਾ।। ੩।। ਮੇਕੀਤਾਨ
 ਜਾਤਾ ਹਰਾ ਅਧੋਗੁ। ਹਉ ਕਿਅਾ ਮੁਹੁ ਦੇਸਾ ਦਸ ਟੁਕੇ
 ਰਾ। ਨਾਨਕ ਨਿਰੁਕਹੈ ਵੀਚਾਰੁ। ਧਾਣੁਕਰੁ ਪਿਰਹਾਂ
 ਕਰਤਾਰਾ।। ੪।। ੧।। ਏਹੁ ਸਬਦੁ ਗੁਰੂ ਬਾਬਾ ਮਾਪਣੈ ਰੰ
 ਗਾ ਵਿਸਿਗਾ ਦੁਖਾ ਛਿਰੇ। ਤੇਅ ਸੰਭੀ ਪਰੇ ਪਰੇ ਟਿ
 ਰੀਅਹਿ। ਗੁਰੂ ਜੀ ਕੀ ਅਰਜੀ ਇਉਂ ਹੀ ਦਿ ਸਿਅਾ

ਦੈ। ਤਬਗੁਰੂਜੀ। ਅਸਾਨੁਦਇ। ਮਾਕਰਿਕੈ। ਬੁਲਾਇ। ਅ
ਮਸੀ। ਨਿਕਾਟਿ। ਜਾਇ। ਪੁਚੇ। ਤਬ। ਹੁਕਮੁ। ਹੋ। ਅਮੇਰੇ
ਪਿਛੇ। ਜੇ। ਟਿਰਦੇ। ਹੋ। ਮੇਰਾ। ਕਾਰਿ। ਅਮਾਨੈ। ਗਾ। ਤਬ। ਅ
ਸਾਕਾਰਿ। ਅਗੁਰੂਜੀ। ਤੂਹੀ। ਹਹਿ। ਮਨਾਵਣੇ। ਵਾਲਾ।
ਠਿਰਿ। ਹੁਕਮੁ। ਹੋ। ਅਜਉ। ਮੇਰਾ। ਕਾਰਿ। ਅਮਾਨੁ। ਰੋ। ਤੋਤ
ਬਉਹੁ। ਮੁਨੁਦਾ। ਪਾਇ। ਮਾਹੈ। ਜਾਵਹੁ। ਮੁਨੁਦਾ। ਖਾਵਹੁ।
ਅਕਾਰੁ। ਮੁਨੁਦੇ। ਕਾ। ਮਰਉ। ਪਰਿ। ਕਪੜਾ। ਪਾਇ। ਮਾ
ਹੈ। ਮਾਸੀ। ਅਸੀ। ਉਸੀ। ਮੁਨੁਦੇ। ਕੇ। ਪਾਸਿ। ਜਾਇ। ਖ
ੜੋ। ਹੋ। ਏ। ਕਾਰਿ। ਮਾਹੁ। ਕਮਸਤਿ। ਹੋ। ਠਿਰਿ। ਮਸਾ
ਪਾਛੇ। ਮਾਸਰੇ। ਪਾਤਸਾਹ। ਮੁਨੁਦੇ। ਕਉ। ਸੀ। ਸਸਿਉ।

ਖਾਈ ਮੇਥੇ ਕੇ ਪਾਂਦ ਹੁਸਿ ਉਖਾਈ ਮੇਥੇ ॥ ਹੁਕਮੁ ਹੋਆ ३੦੨
 ਪਾਂਦ ਹੁਸਿ ਉਖਾਵਹੁ ॥ ਤੁਥ ਮੇਕ ਪੜ੍ਹਾਉਤਾ ਰਿਕੇ ਪਾਂ
 ਦ ਹੁਸਿ ਉਦਾਂਤ ਛੁਹਾਏ ॥ ਤੁਥ ਮੇਰੇ ਕਉ ਖੰਡ ਕਾ ਸੁਖ
 ਦੁਆਰਿ ਆ ਜੋ ਖੰਡੁ ਹੀ ਥੀ ॥ ਖੰਡ ਦਾ ਕਉ ਨ ਥਾ ॥ ਟੇ
 ਠਿ ਇਹੁ ਹੁਕਮੁ ਹੋਆ ॥ ਜਾਵਹੁ ਮਾਤਾ ਸਾਥਿ ਭੋਗੁ ਕਰ
 ਹੁ ॥ ਇਹੁ ਹੁਕਮੁ ਸਾਇਕਾਰਿ ਅਸੀ ਗਲਿ ਗਏ ॥ ਜੋਇ
 ਹੁਕਮੁ ਹੁਕਮੁ ਹੋਆ ਹੋ ॥ ਪਰੁ ਅਸਾ ਟੇ ਰਿਬਿਚਾਰੁ
 ਕੀ ਅਤਾਸੁ ਮਿਤ੍ਰਾ ਅਜੋਇ ਹੁਤਾ ਸੁਗਮ ਬਾਤੁ ਸੀ ॥ ਮ
 ਸਾਨੁ ਅਨੁਕਿਤੇ ਵਲਿ ਗਇਆ ॥ ਅਤਾਸਾ ਥਿਭੋਗੁ
 ਇਹੁ ਹੋਯੋ ਮਾਤਾ ਕਾ ਮਾਮੁ ਹਿਲੇ ਵਦਾ ਹੋ ॥ ਤੁਥ ਮ

ਸੀਆਤਾਪਾਸਿਗਏਆਤਾਕਾਮਾਮੁਹਿਮੇਇਤਆ
 ਏਆਗੁਣੀਕਾਬਚਨੁਮਾਨਿਆਮਾਨਿਹਿਰਜੁਰਿਆ
 ਏਆਹੁਕਮੁਹੋਆਰਿਉਕਾਈਆਤਾਸਾਬਿਭੋਗੁਕੀਆ
 ਤਾਮਸਕਹਿਆਸਚੇਪਾਤੁਸਾਹਮਾਤਾਸਾਬਿਭੋ
 ਗੁਕੀਆਹੋਆਰਿਉਕਮੁਹੋਆਮਾਤਾਸਾਬਿਭੋਗੁ
 ਕਿਉਕਰਿਕੀਆਮਾਨਿਹਿਅਸਕਹਿਆਸਚੇਪਾ
 ਤੁਸਾਹਮਾਤਾਕਾਮਾਮੁਹਿਦੀਆਹੋਆਇਸਦਜ
 ਹਮਾਤਾਸਾਬਿਭੋਗੁਕੀਆਹੋਆਹੁਕਮੁਹੋਆਨਿਹਾ
 ਲੁਕੁਲੀਸਮਝੀ। ਤੁਬਗੀਹਮਾਰੇਸਿਦਕਕੀਉਰਿ
 ਦੇਖਿਕਰਿਹਮਾਰੇਉਪਰਿਖੁਸੀਹੁਈ। ਅਮਉਰਪ

ਕਾਹਿਰੀਗੁਰੂਬਾਬੇਬਹੁਤਸੁਗਧਾਰੇਏਤੇਕਹਨੇਮੇਨ ੩੩
 ਹੀਅਦਤੇਪਰਉਨਕੀਕ੍ਰਿਪਾਕਾਰਿਕੋਮੇਰਾਹਿਰਦਾ
 ਕਿਸੀਬਾਤੁਕਾਰਿਨੁਲਾਇਆਨਨਹੋਆਮਰੁਇ
 ਸਿਦਕੁਨਹੋਆਸਰਬਪ੍ਰਕਾਰਿਗੁਰੂਜੀਕੀਆਗੁਰੂ
 ਆਮਾਨੀਆਸਿਦਕੁਮੇਰਾਚਲਾਥਿਚਲਨਹੋਆਦੇਖਿ
 ਆਮਰੁਬਚੁਰੂਜੀਕ੍ਰਿਪਾਕੀਦੁਸਰੇਮੇਰੀਓਓਦੇਖਿ
 ਕੋਕਹਿਆਪੁਰਖਾਬਾਜੀਜੇਇਲੀਤੀਹਈਉਨਾ
 ਇਕੁਰਿਅਪਣੇਗਾਲੀਕੀਨੁਲਗਾਇਲੀਤਾਅਮ
 ਰੁਮਿਸਟਬਚਨਕਹੋਕਾਰਜੁਮੇਰਾਸੰਪੁਰਨੁਕਰਿਏਕਿ
 ਆਮਾਟੇਰਿਇਹੁਕਮੁਕੀਆਪੁਰਖਾਤੁਏਆਨੇਗਾਸੇ

ਮੁਏਆਨੇਗਾ ਤੁਕਉਸੇਵੈਗਾਸੇਮੇਕਉਸੇਵੈਗਾਤੂਮੇਮੇ
ਤੂਤੂਮਹਮਕਉਭੰਨਜਾਨੈਸੇਗੁਰੂਤੇਬਛੁਰਿਆਰ
ਰੇਗਾਸਮਾਗੈਮੇਰਾਨਾਉਭਹਟਾਸਾਨੂੰਰਿਐਰਾਨਾਉਮੰ
ਗਦੁਰਾਖਿਆਸਾਜੋਮੇਰੇਅੰਗਤਉਤਪਤਿਹੋਆਹੈਪੰ
ਚਪੇਸੇਅਰੁਨਦੀਏਰੁਆਗੈਧਾਰਿਕੈਆਥਾਟੇਕਿਅ
ਸਾਪਹੋਤੇਗੁਰਾਈਕੇਤਖਤਉਪਰਿਬੈਨਾਇਆਹੈ
ਰਿਸੰਗਤੀਕਉਹੁਕਮੁਹੋਅਜੋਇਨਿਹੀਕੇਆਗੈ
ਅਸਤਕੁਟੇਕਹੁਗੁਰੂਆਗਾਏਹੀਹੈਮੇਸੇਕਰਤਬਹੁ
ਰੂਥਾਬੇਅਪਣੀਕਿਰਪਾਕਰਿਕੈਮੇਰੇਸਾਥਿਕੀਏ
ਜੇਬਰਨਨਾਹਿਨਹੀਆਵੁਤੋਤੁਥਾਇਹਿਬਰਨਹੁ

ਰੂਮੰਗਦਕੇਸੁਣਿਸੁਣਿਭਾਈਥਾਲਾਸੁਪਸੰਨਹੋਆ ॥੨॥
 ਠੂਠਿਏਹਿਤੁਕਪਤ੍ਰੀਅਜਿਨੀਨਾਮੁਧਿਆਆਇਆਗ
 ਏਅਸਕਤਿਘਾਲਿਨਾਨਕਤੇਮੁਖਉਜਏਕੇਤੀਛੁ
 ਟੀਨਾਲਿ॥੨॥ਅਸਾਗੇਸਾਖੀਤੀਸਰੇਅਹਲਕੀਤੁਰਿ
 ਏਕਥੇਰਿਗੁਰੂਅਮਰਦਾਸਜੀਗੁਦਿੰਦਵਾਲਿਥੇ॥੩॥
 ਗਰਕਉਜੇਸਿਖਜਲੁਭਗਦਿਜਾਵਹਿ॥ਤੁਰਕਾਕੇਥੇਟੇ
 ਗਲੇਲੇਆਗਹਿਅਤੇਭੀਨਛੋਰੁਹਿ॥ਉਤੁਰਕਸੇਖਕਹ
 ਵਦੇਸੇ॥ਉਨਕੇਆਈਬਾਪੁਜੀਨਾਨਿਜੇਥੇਟੇਹਾਅਗੇਅ
 ਸਾਕਾਮੁਰਕਤੇਹਹਿ॥ਪਰਉਹੁਹੋਨ੍ਹਹਿਨਾਂਹੀ॥ਇਹਿ
 ਬਾਤਉਨਕਉਭੀਭਾਵੇ॥ਤੁਸਿਖਾਇਹਿਬਾਤਹਜੁਰਿਆ

ਨਿਕਹੀ। ਜੈਸਚੇ ਪਾਤਸਾਹਤੁਰਕਾਕੇ ਬੇਰੇਗਏਏਮਾਸਿ
 ਕਰਿ ਅਤੇਭੀਨਿਛੁਰਦੇਹੈਨਿ। ਹਕਮੁਹੋਆਭਾਈਮ
 ਸਕਾਂਨਾਇਪਾਇਕੁਰਿਆਕਰੋ। ਤਾਂਸਿਖਾਮਸਕਾਰ
 ਖੀਆਮਸਕਾਕਉਤੁਕੇਮਾਰਹਿਮਸਕਾਭੀਪਾਕੁਛੋਰ
 ਹਿ। ਤਾਂਸਿਖਾਏਰਿਜੁਰਿਆਨਿਕਹਿਆਸਚੇਪਾਤਸ
 ਹਤੁਰਕਾਕੇਬੇਰੇਮਸਕਾਭੀਪਾਕੁਛੋਰਦੇਹੈਨਿ। ਤੁਕੇਮਾਰਿ
 ਕਰਿ। ਹਕਮੁਹੋਆਭਾਈਪਿਤੁਲਦੀਆਗਾਗਰੀਰਾਖੈ
 ਤਾਂਸਿਖਾਂਪਿਤੁਲਦੀਆਗਾਗਰੀਰਾਖੀਆਪਿਤੁਲ
 ਦੀਆਗਾਗਰੀਕਉਰੀਪਕੀਆਇਟਾਮਾਰਹਿਉਤੁਰੀ
 ਏਕੀਆਕਰਿਛੋਰਹਿ। ਗਛੁਰਿਓਥੇਇਕਦਿਨਿਸੰ

ਨਿਅਸਾਸਾਇਉਤਰੀ। ਸਿਸੀਸੀਨਿਅਸੀਕਉ ॥੨੦੫॥
 ਭੀਉਨਹੁਨੇਗਲੇਲਾਚਲਾਇਅਸਾਸੀਨਿਅਸੀ
 ਕੀਅਖਨਿਕਲਿਪਤੀ। ਉਹੁਸੀਨਿਅਸੀਸਭਸੀ
 ਨਿਅਸਕਾਗੁਰੂਥਾ। ਤਬਸਭਸੀਨਿਅਸੀਸਸ
 ਕੁਥਾਧਿਅਏ। ਸੇਖਾਂਕਉਕਾਢਿਕਰਿਤਲਵਾ
 ਗੀਪਏਕੇਤੇਸੇਖਾਮਾਫੇਗਾਏ। ਹਿਰਿਦੁਸਰੇਇਨਿ
 ਪਾਤਸਾਹਕਾਖਜਾਨਾਅਇਉਤਰਿਅਸਾਖਜਾ ॥
 ਨੇਕੀਖਰ੍ਹਰਿਛਪੀ। ਸੇਖਰ੍ਹਰਿਸੇਖਾਕੋਪਰਿਥੀਨਿ
 ਕਸੀ। ਜੇਕੋਈਸੇਖਸਾਨਿਅਸਤੇਬਢਿਅਸੀਸੇ
 ਇਲੀਬਾਂਧਾਂਗਾਇਅਸਾਨੁਸਿਖਾਂਹਜੁਰਿਅਸੀ

ਅਨੰਤਾਸਿ ਕੀਨੀ ॥ ਜੋਸਰੇ ਪਾਤਸਾਹ ਸੇਖਾਨਾਇ
ਇਹਿਹਾਲਤ ਬਣੀਹੈ ॥ ਹੁਕਮੁਹੋਆਭਾਈਉਨ
ਨੁਆਪਣੇਕਰਮਾਮਿਲੇਹੈਨੀ ॥ ਅਸਾਤਾਕਿਛੁਨਹਿ
ਕਹਿਆ ॥ ਭੇਅਸਾਂਕਹਣਾਭੀਕਿਛੁਨਥਾ ॥ ਅਸਾ
ਨੁਦੁਸਰੀਪਾਤਸਾਹੀਕਾਇਹੁਹੁਕਮੁਥਾਜੋਕਿਸੀ
ਜੀਵਕਉਭਖਪਹੁਚਾਵਣਾਸਾਜਨੁਹੋਇਅਥਵਾ
ਦੁਸਮਨੁਹੋਇਦੁਖਕਿਸੀਕਉਨਹੀਦੇਵਣਾ ॥ ਪਰੁ
ਜੀਵਹੁਕਉਆਪਣੇਕਰਮਹੁਅਨੁਸਾਰਪਰਮੇ
ਸਰਬੰਨਕੁਤਾਹੈਪਰੁਕਰਤਾਹੈ ॥ ਕਰਮੁਕਿਸੀਕ
ਉਨਹੀਛੁਨਕੁਤਾ ॥ ਇਸੀਪਰਥਾਇਹੁਰੁਥਾਥੈਸ

ਖਾਂਕਉਇਕਸਾਖੀਕਰਿਸੁਣਾਈ॥ਹੁਕਮੁਹੋਆਰਿ ੨੦੬
 ਸੀਸਾਧਥੀਸਾਧਪੁਛਿਅਥਾਜੇਕਿਸੀਆ
 ਨੁਖਸਾਥਿਕਰੀਏਬੁਲਿਆਈਤੇਆਗੇਤੇਉਹੁਕ
 ਰੇਬੁਰਾਈਤਾਤਿਸਨਾਲਿਕਿਆਕਰੀਏ॥ਤੁਥਸਾਧ
 ਉਤਰੁਣੀਆਜੇਉਸਨਾਲਿਫੇਰਿਕਰੀਏਬੁਲਿਆ
 ਈ॥ਤਾਫੇਰਿਸਾਧਕਹਿਅਭੁਲਾਜੀਫੇਰਿਕਰਿ
 ਬੁਲਿਆਆਈਤੇਆਗੇਤੇਫੇਰਿਉਹੁਕਰੇਬੁਰਾਈ॥ਤਿ
 ਸਨਾਲਿਕਿਆਕਰੀਐ॥ਤਾਫੇਰਿਸਾਧਉਤਰੁ
 ਣੀਆਜੇਉਸਨਾਲਿਫੇਰਿਕਰੀਏਬੁਲਾਈ॥ਤਾਫੇ
 ਰਿਸਾਧਕਹਿਅਭੁਲਾਜੀਫੇਰਿਕਰੀਏਬੁਲਿਆ॥

ਈਭੇ ਅਗੇਭੇਟੇ ਰਿਉਹੁਕਰੇ ਬੁਗਾਈ ਤਾਤਿ ਸਨਾ
 ਲਿਕਿ ਅਕਗੀਏ ਭਾਟੇ ਰਿਸਾਧਕ ਹਿ ਆਜੇ ਉਸ
 ਨਾਇਟੇ ਨਿਕਸੀਏ ਭਲਾਈ ਭਾਟੇ ਰਿਸਾਧਕ
 ਹਿ ਆਗੁਲਾਜੀਏ ਰਿਕਿ ਆ ਭਾਟੇ ਰਿਸਾਧ
 ਉਤਰਦੀ ਅਜੇਤੁ ਅਕਉਰੁਲਾਈ ਕਾਟੁਲਾ ਅਰੁਉਨ
 ਕਉ ਬੁਗਾਈ ਕਾਟੁਲਾ ਜੁਉਉਹੁ ਬੁਗਾਈ ਹੀ ਕਉਉ
 ਨ੍ਰਗਾਖੇਤਉਤੁ ਅਕਉਤਉਰੁਲਾਈ ਅਮਤਿਕ ਰਿਸਿ
 ਨ੍ਰਗਾਖਣੀ ਪਰਵਾਨੁ ਹੋਕਉ ਭੁਬਉਸਕਉ ਸੁਸਾਧ
 ਕਹਿ ਆਗੁਲਾਜੀ ਭੁਲਾਕਹਿ ਆ ਭਾਟੇ ਰਿਹੁਕਮੁ
 ਹੋ ਆਏ ਕੁਕਰੇਤਾ ਦੀਤੇ ਦੂਸਗਾਸ ਹਿਜਾਵੈ ਭੁਬ

ਉਸਕੀ ਵਿਟਹੁ ਉਸਕੇ ਸਾਥਿ ਪਰਮੇਸਰੁ ਦੀ ਕਰਤਾ ਹੋ ॥ ਸੋ ॥ ੨੦ ॥
 ਰਮੇਸਰੁ ਕਾਇਹੁ ਸੁਭਾ ਉਹੋ ਨ ਕਰੇ ਨ ਕਰੇ ਨ ਪਰਜਾ ਉਠੇ ਨ ਉਠੇ
 ਫਨੈ ਹੀ ਨਾਹੀ ॥ ਜੇਸੇ ਸਾਫਨੇ ਜੇਰੇ ਟਪਹਿ ਜੇਰੇ ਟਚਾਵੈ ॥ ਸੋ
 ਪਰਮੇਸਰੁ ਸੇਖਾਂ ਕਉ ਛੁਡਿ ਆਹੈ ॥ ਹਮਾਰੇ ਵਾਸਿ ਕਿ
 ਛੁ ਨਾਹੀ ॥ ੨੧ ॥ ਆਰੇ ਸਾਖੀ ਚਉਥੇ ਮਹਲ ਕੀ ਨੁਰੀ ॥
 ॥ ਏਕੇ ਬਰਿਗੁਰੂ ਰਾਮਦਾਸ ਜੀ ਕਾ ਅਰੁ ਸਿਰੀਚੰਦ ਜੀ ਕਾ
 ਪਰਮ ਪਰਮੇਲਾ ਭਇਆ ॥ ਭੁਬਸੁ ਹਜਿ ਸੁਭਾਇ ਸਿ
 ਰੀਚੰਦ ਜੀ ॥ ਇਹੁ ਬਚਨੁ ਕਾਹਿ ਆਗੁ ਰੂਜੀ ਤੁਮਹੁ ਦਾ
 ਨੁ ਤਉ ਬਡੀ ਬਧਾਈ ਹੋ ॥ ਭੁਬਗੁਰੂ ਰਾਮਦਾਸ ਜੀ ਕਾਹਿ
 ਆਮਿ ਹਰਵਾ ਨਦਾ ਨੂੰ ਜੋ ਬਧਾਈ ਹੋ ॥ ਸੋ ਤੁਮਾਰੇ ਚਰਨ

ਸਾਨ੍ਹਨਕਉਬਧਾਈਹੈ॥ ਸਾਨ੍ਹੀਕੋਬਧਾਟੁਣਕਾਪੈਜਨੁਹਾ
 ਰੇਹਿਰਦੇਅਹਿਇਹੀਹੈ॥ ਅਮਦਰੁਪੈਜਨੁਕਉਦਾਨ੍ਹੀਨਹੀ
 ਬਧਾਈ॥ ਤੁਬਇਹੁਬਚਨੁਸੁਣਿਕਰਿਸਿਰੀਸੰਦਜੀਬਿ
 ਗਸੇ॥ ਬਿਗਸਿਕਰਿਕਹਿ॥ ਮਾਸੇਸੀਅੰਤੀਬਤੁ
 ਕਰਿਕੋਗੁਰਾਈਕਾਤੁਪਤੁਲੇਲੀ॥ ਅਹੈਕਉ॥ ੪॥
 ਅਮਾਗੇਸਾਖੀਪਾਂਚੁਦੇਅਹੁਲਕੀਤੁਰੀ॥ ॥ ਏਕਬੋਰਿ
 ਗੁਰੂ॥ ਅਰਜਨਨਾਥਜੀਇਹੁਬਚਨੁਕਹਿ॥ ਮਾਸੇਜੇ
 ਤੀਬਾਣੀਹਮਉਚਰੀਹੈ॥ ਸੋਸੁਰੁਹੀਬਾਣੀਗੁਰੂਨਾਨਕ
 ਜੀਕੀਉਟਕੀਨੀਹੈ॥ ਕਛੁਬਾਣੀਅਵਰਸੰਤੁਪੁਕਥਿ
 ਟੁਭੀਕਰੁਰੇਹੈ॥ ਤੁਬਏਕਛੁਕਾਸਬਦਹੁਕਾਅਵਰ

ਸੰਤੁਹੁਕੀਭੇਟਕੀਨਾ ਏਕੁਸਬਨੁਧੰਨੇਜੀਕੀਭੇਟਕੀ ३੦੮
 ਨਾ ਏਕੁਸਬਨੁਸੁਰਟਾਸਜੀਕੀਭੇਟਕੀਨਾਤ੍ਰੀਨਸ
 ਬਦਇਹਿਕਬੀਰਜੀਕੀਭੇਟਕੀਨਾ ਏਕੁਸਬਨੁਗਇ
 ਸ਼ੀਗਾਗਾਇਚਿਉਚਰਿਆਸੇਸੇਸੇਅਚਰਜੁਟੇਖਿ
 ਓਕਬੀਰਾਦਪਕੋਭੇਲੇਥਿਰੇਲੇਨੀਗਾ॥੧॥ ਰਹਾਉ
 ਹਰੀਅੰਗੁਰੀਗਦਹਾਦਰੇਨਿਤਉਨਿਹਾਸੇਹੀਰੇ
 ਮਰੇ॥੧॥ ਆਤਾਭੈਸਾਅੰਮੁਹਾਂਜਾਇਕੁਦਿਕੁਦ
 ਚਰੇਰਸਾਤਲਿਖਾਇ॥੨॥ ਕਹੁਕਬੀਰਪਰਗਟੁਭੁਈ
 ਖੇਨੁਲੇਲੇਕਉਪੇਨਿਤਭੇਨੁ॥੩॥ ਸਾਅਠਾਤੁਅਤਿਪ
 ਗਈਆਈਕਹੁਕਬੀਰਗੁਰਿਸੋਭੀਖਾਈ॥੪॥

ਹਲਾ ੫ ॥ ਜੇ ਪਾਥਰ ਕਉ ਕਹਤੇ ਦੇਵਾ ਤਾਂ ਕੀ ਬਿਰਥਾ ੨੨
 ਹੋਵੇ ਸੇਵਾ ਜੇ ਪਾਥਰ ਕੀ ਪਾਈ ਪਾਇ ॥ ਤਾਂ ਕੀ ਪਾਥਰ
 ਅਜਾਈ ਜਾਇ ॥ ੧ ॥ ਠਾਕੁਰੁ ਹਮਰਾ ਸਦਾ ਬੁਲੇਤਾ
 ਸਰਬਜੀ ॥ ਆਕਉ ਪੁਕਾਰਨ ਦੇਤਾ ॥ ੧ ॥ ਠਹਾਉ ॥ ਅੰਤਿ
 ਦੇਉ ਨਜਾਨੈ ॥ ਅੰਧਾ ਬੁਝਾ ਕਾਮੇ ਹਿ ਆਪਾ ਦੇ ਠੰਧਾ ਸ
 ਪਾਥਰੁ ਬੋਲੈ ਨਾ ਕਿਛੁ ਦੇਇ ॥ ਠੋਕਰੁ ਕਰਮ ਨਿਹ ਠਲ
 ਹੋ ਸੇਵਾ ॥ ੨ ॥ ਜੇ ਮਿਠਕ ਕਉ ਚੰਦ ਨੁ ਚਨ੍ਹਾਵੈ ॥ ਉਸੇ
 ਕਉ ਕਦ ਨੁ ਠਲੁ ਪਾਵੈ ॥ ਜੇ ਮਿਠਕ ਕਉ ਬਿਸਟਾ ਮਹਿ
 ਰਲਾਈ ॥ ਤਉ ਮਿਠਕ ਕਾ ਕਿਆ ਪਟਿ ਜਾਈ ॥ ੩ ॥
 ਕਹਤ ਕਈ ਰਹਉ ਕਹਉ ਪੁਕਾਰੀ ॥ ਸਮਝਿ ਦੇਖੁ ਸਾਕ

ਰੁਗਦਾਰਾ ਨੂਜੈਭਾਇ ਬਹੁਤੁ ਘਰਗਾਲੇ। ਰਾਮਬੁਰ
 ਰੁਹਿਸਦਾਧੁਖਾਲੇ॥੧॥੩॥ ਅਸਾਰਗਾਦਿਸਿ
 ਏਕੁਸਬਦਸੇਖਠਗੀਨਲੀਕਿਉਟਕੀਨਾ। ਦਿਲਹੁਮੁ
 ਹਬਭਿਜਿਨਸੇਈਸਾਰਿਆ। ਜਿਨਮਾਨਿਹਰੁਮੁਖਿ
 ਹੋਰਸੇਕਦੇਕਕਿਅਯਾ॥੧॥ ਰਤੇਇਸਕਥਦਾਇ
 ਰੰਗਿਨੀਦਾਰਕੇ। ਦਿਸਰਿਅਯਾਜਿਨਨਾਮੁਸੇਰੁਇ
 ਬਾਰੁਖੀਏ॥੧॥ ਰਹਾਉ॥ ਅਪਿਲੀਏਲਕਿਲਾਏ
 ਦਰਿਦਰਦੇਸਸੇ। ਤਿਨਧੀਨੁਜਣੇਦੀਆਉਆਏਸਠ
 ਲੁਸੇ॥੩॥ ਪਰਦਦਗਾਰਾਮਪਾਰਾਮਗਾਮਥੇਅੰਤਿ
 ਤੂੰ। ਜਿਨੀਪਛਤਾਸਦੁਰੁਆਂਪੇਰਸੁੰ॥੩॥ ਰੇਗੀਪ

ਨਹਥੁਦਾਇਤੁੰਥਖਸੰਦਗੀ॥ ਸੇਖਫੁਰੀਦਾਖੇਰਦੀਜੋਥੀ ੨੦੧੦
ਦਗੀ॥੪॥੪॥ ਨੂਜਾਸਬਦੁਆਸਾਗਾਗਾਦਿਨਹੁਧੀ
ਨੇਭਗਤਕੀਭੁਟਕੀਨਾਗੋਬਿੰਦਗੋਬਿੰਦਸੰਗਿਨਾਅਸੇ
ਉਮਨੁਲੀਣਾ॥ ਸਾਨੁਦਾਅਕੇਫੁਰੀਪਰੇਚੇਇਓਲਾਖੀ
ਣਾ॥੧॥ ਚੁਓ॥ ਬੁਨਨਾਤਨਨਾਤਿਅਗਿਕੋਪੀਤਿਰ
ਰਨਕਬੀਗਾ॥ ਨੀਰਕੁਲਾਜੋਲਾਹਗਾਭੁਇਉਗੁਨੀਗਾ
ਰਾ॥੧॥ ਰਵਿਦਾਸੁਦੋਵੰਤਾਦੋਰਨੀਤਿਤਿਨਿਤਿਅਗਿ
ਆਇਆ॥ ਪਰਗਟੁਹੋਆਸਾਧਸੰਗਿਹਰਿਦਰਸਨੁ
ਪਾਇਆ॥੨॥ ਸੇਨੁਨਾਈਬੁਤਕਾਗੀਆਉਹੁਪਾਰਿ
ਘਰਿਸੁਣਿਆ॥ ਹਿਰਦੇਵਸਿਅਪਾਰਬ੍ਰਹਮੁਭਗਤਾਮ
ਹਿਗਣਿਆ॥੩॥ ਇਹਬਿਧਿਪਸੁਨਿਕੋਜਾਟਰਉਨਿ

ਕੁਗਤੀਲਾਗਾ॥॥ਮਿਲੇਪੁਤਖਿਗੁਸਾਈਆਪੰਨਾਦੁਬਾਧਾ
 ਸਾਂਝੀਗਾਗਾਦਿਨਹੁਏਕੁਸਬਦੁਸੁਰਦਾਸਜੀਕੀਭੇਟਕੀ
 ਨਾ॥ਸਾਂਝੀਮਹਲਾ੫॥ਹਰਿਕੋਸੀਗਿਬਸੇਹਰਿਦੇਕਾ
 ਤਨੁਮਨੁਮਰਪਿਸਰਬਸੁਸੁਰਮਰਪਿਉਮਨੀਦਸ
 ਹਜਧੁਨਿਝੇਕੀ॥੧॥ਫਗਾਉ॥ਦਰਸਨੁਪੇਖਿਬੁਝੇ
 ਨਿਰਬਿਖਈਪਾਏਸੁਗਏਥੇਕਾ॥ਅਨਬਸਤੁਸਿਉ
 ਕਾਜੁਨਕਛੁਮੇਸੁੰਦਰਬਦਨਅਲੋਕਾ॥੧॥ਸਿਆਮਾਮੇ
 ਸੁੰਦਰਤੁਸੀਅਨਜੁਰਾਹਤਜਿਉਕੁਸਟੀਤਮਿਜੋਕਾਸੁ
 ਰਦਾਸਮਨੁਪ੍ਰਭਹਥਿਲੀਨੋਦੀਨੋਇਹੁਪਠਏਕਾ
 ॥੨॥੬॥੫॥ਅਮਾਗੇਸਾਖੀਫਿਹਰਦੇਮਹਲਕੀਭੁਰਿ॥੩੯

ਏਕਥੇਰਿ ਸਿਰੀਗੁਰੂਹਾਰਿਗੋਵਿੰਦਜੀਕਉਥਹਾਦੁੰ
 ਸਾਹਕਾਇਦਨੁਮਿਲਨਕਉਆਇਆਸੀਤੁਰਕੁਸੀ
 ਆਗੇਗੁਰੂਜੀਕਿਸੀਆਪਨੇਰੰਗਮਹਿਪਛੇਹੁਏ
 ਸੋਆਪਨੇਰੰਗਰਤੇਰਹੇ। ਵੀਦਾਨਕੀਓਰਿਥਹੁਤੁ
 ਸੁਰਤਿਨਦੀਨੀ। ਤੁਥਦੀਦਾਨਕੋਅਨਮਹਿਗੁਸਾ
 ਆਇਆ। ਜੇਮੇਗੁਰੂਜੀਕਉਮਿਲਨੇਆਇਅ
 ਹੇ। ਅਰੁਮੇਰੀਓਰਸੁਰਿਤਿਨਹੀਦੇਤੇ। ਤਾਤੇਗੁਰੂਜੀ
 ਕਉਮੇਸੀਤੁਲਦਾਰਾਅਰਉਜੋਧਨ੍ਹਸਿਉਸੀਸਕ
 ਉਜੁਦਾਕਰਿਛੋਰੁਉ। ਆਪਣੇਅੰਤਹਕਰਣਮ
 ਹਿਉਸੁਇਹੁਸੀਕਲਪਕੀਆ। ਪਰਗੁਰੂਬਾਥਜ
 ਟੀਜਾਣੁਥਾਜਾਇਲਾਇਆਜੇਦੀਦਾਨਇਹੁਸੀਕ

੩੯੧

੦

੦

ਲਖਕੀਆਹੋ। ਅਪਣੀ ਅੰਤਰਜਾਮਤ ਕੋ ਬਲਕ
 ਰਿਜਾਇਲਾਇਆ। ਉਸੁਦੀਵਾਨ ਕਉ ਬਾਇਸਾ
 ਹਕਿਸੀ ਮੁਹਿ ਮਉ ਪਾਰਿਨਾਨ੍ਹਿ। ਅਸੀ। ਹਿ। ਰਿਉਨ
 ਹਾਨੇ। ਗਾਇਦੀ। ਅ। ਬ। ਜ। ਬਉ। ਜਨੇ। ਤ। ਲ। ਵ। ਰ। ਮ। ਰ।
 ਏ। ਕ। ਸੀ। ਕ। ਲ। ਪ। ਕੀ। ਅ। ਤ। ਬ। ਗੁ। ਰੁ। ਜੀ। ਟੀ। ਵ। ਨ। ਕੀ। ਓ। ਰਿ।
 ਏ। ਖਿ। ਕ। ਰਿ। ਕ। ਹਿ। ਅ। ਜ। ਹ। ਤੈ। ਤ। ਲ। ਵ। ਰ। ਮ। ਰ। ਟੀ। ਥੀ।
 ਤੁਹ। ਤੁਉ। ਨ। ਮ। ਰੀ।। ਅ। ਰੁ। ਜ। ਹ। ਸੀ। ਸੁ। ਨਿ। ਵ। ਵ। ਏ। ਹੈ।
 ਪੀ। ਰ। ਟੁ। ਕੀ। ਰ। ਕੀ। ਜ। ਹ। ਗ। ਹੈ।। ਤੁਹ। ਤੁਉ। ਲ। ਵ। ਰੀ। ਮ।
 ਰ। ਤੁ। ਹ। ਹਿ।। ਹਿ। ਹਿ। ਅ। ਕ। ਲ। ਕ। ਹ। ਸੇ। ਖ। ਰੀ। ਵ। ਕੀ। ਨੀ। ਹੋ।
 ਜ਼ਹਾਂ। ਸੇ। ਖ। ਰੀ। ਵ। ਕੀ। ਨੀ। ਹੋ। ਤੁਹਾਂ। ਟੇ। ਰਿ। ਵੇ। ਅ। ਉ। ਕ। ਮ। ਕੀ।
 ਨ। ਹੀ।। ਤੁਬਉ। ਸੁਦੀ। ਵ। ਨ। ਰੇ। ਰਿ। ਕ। ਰਿ। ਗੁ। ਰੁ। ਜੀ। ਕੇ। ਚਰ।

ਨਾਮਾਨਿਪਕਰੇ ॥ ਅਰੁ ਬੇਨਤੀ ਕੀ ਨੀਗੁਰੁ ਜੀ ਮੇਰੁ ਲਿਕ ॥ ੨੦੧੨ ॥
 ਸਿਉਹੁ ਸੰਕਲਪੁ ਕੀ ॥ ਮਾਥਾ ॥ ਐਕਉ ਬਖਸੀ ਏ ॥ ਅਰੁ
 ਤੂੰ ਸਹੀ ਸਰੁ ਸਰਾ ਪਾਤੁ ਸਾਹੁ ਹਹਿ ॥ ਤੇਰੀ ਥੀ ਗੁਰੁ
 ਕਿਛੁ ਨਾਹੀ ॥ ਸਰੇ ਪਾਤੁ ਸਾਹੁ ਕਾ ਸਬਦੁ ਤੇਰੇ ਕਉ ਪੁਰਖ
 ਹਤੇ ਹਹਿ ॥ ਵਧਿ ਘਟਿ ਨਾਹੀ ਕਹਤੇ ਪਰੁ ॥ ਐਕਉ ਬਖਸੀ
 ਏ ॥ ਹੁਕਮੁ ਹੋਆ ਸੁਇਦੀ ਵਾਨੁ ਕਿਸੀ ਸਾਹਿਬ ਲੇਖ ॥
 ਸਿਜਾਈ ਏਤੁ ਬਉ ਸਕਉ ਪਰਵਰਦਿ ਗਾਰਕੀ ਸੁਰਤਿ
 ਕਰਿ ਦੇਖੀ ਮੇ ॥ ਮਾਨੁ ਧਰੀ ਸੁਰਤਿ ਨ ਕਰਿ ਦੇਖੀ ਮੇ ॥
 ॥ ਅਰੁ ਜਉ ਉਨ ਕੋ ਪਾਸਿ ਜਾਇ ਕਰਿ ਮੇ ॥ ਸੇਬੁ ਰੇਖਿ ॥
 ਲਕਰੀ ਮਾਹਿ ॥ ਤੁਥ ਤੇਰੀ ਤੁਲਵਾਨੁ ਸਿਉ ਉਨ ਕੀ ਭ
 ਲਵਾਰੁ ਦਿਗਾ ਏਤੁ ਲਵਾਰੁ ਮੇ ॥ ਸੀਆ ਰਹਿ ਜੋ ਤੇਰੀ ਭ

ਲਵਾਠਤੇਰੇਗਾਥਾਮਹਿਰਹੋਅਰੁਜਾਨਤੇਰੀਆਰੀਕਾ
ਦਿਲੇਦਹਿਸਾਹਿਬਲੋਕੋਮੇਜੇਸਮਰਥਹੋ
ਅਬਤੁਉਤੇਰੇਕਉਬਖਸਿਅਮਾਹੋਪਰਤੁਤੁਤੇਸਾ
ਹਿਬਲੋਕਾਕੇਮਿਲਨੇਕੀਰੀਤਿਸਿਖਾਈਹੋਜੇਤਾ
ਸਾਹਿਬਲੋਕਾਂਕਾਮਦਬੁਕਰਿਹਗਤੇਤੀਅਪਨੀ
ਬੁਲਾਈਕਰਹਿਗਾ॥੬॥ਅਮਾਗੇਸਾਖੀਸਾਤੁਟੇਅਹ
ਲਕੀਤੁਰੀ॥੧॥ਪ੍ਰੇਕਬੇਰਿਏਕੁਗਿਹਜੁਤੀਸਿਖਗੁਰੁ
ਹਰਿਗਉਜੀਪਾਸਿਅਮਾਉਅਮਾਮੁਅਪਨੀਬਿ
ਰਥਾਅਨਿਕਹੀਜੇਸਨੇਪਾਤੁਸਾਹਏਕੁਮੇਰਾਬੇ
ਟਾਸੀ॥ਜੇਉਹੁਬੁਲਾਜੁਅਨੁਹੋਅਸੀ॥ਹੁਇਉ
ਹੁਕਾਵਲਵਾਸਿਬੁਧਿਅਮਾਹੋ॥ਅੰਰੇਹਿਰਦੇਅਨੁਇ

ਹਿਥਾਤੁਸੀ ਜੋ ਬੇਟਾ ਮੇਰਾ ਘਰ ਕੇ ਕਾਰਜ ਕਰਣੇ
 ਦਾ ਦਾਹੇ ਮਾਹੇ ॥ ਮੇਰਾ ਬਹੁ ਜੀ ਕੀ ਹਲ ਬਿਖੇ ਜਾ
 ਉਲਾਹ ਉੰਗਾ ॥ ਮਰੁ ਮਾਪਾ ਜਨਮ ਦਾ ਭੰਗਾ
 ਪਰੁ ਮੇਰੇ ਸਾਥਿ ਇਹਿ ਹਾਲਤ ਬਈ ਹੈ ॥ ਮੇਰਾ ਬ
 ਕਿਆ ਕਰੋ ਉਨ ਮਨ ਜੋ ਸਾਰਹਤਾ ਹੈ ॥ ਹੁਕਮੁ ਹੋਆ
 ਸਿਖਾ ਕਿਤੇ ਮਨੁ ਖਹੈ ਕਟਿ ਬਦੇਤੇ ਕਿ ਸਜੁਗਾ ਤਿਹੁ ਜ
 ਗਨ ਉਦਰ ਪੁਰਨਾ ਦੀ ਕਿਰਨੇ ਹੋ ॥ ਤਾ ਸਿਖ ਕਾ ਹਿਅ
 ਸਰੋ ਪਾਤੁ ਸਾਹਦੁ ਇਥੇ ਹੈ ਨਿਨਿ ਕੇ ਤੇ ਇਕ ਕੀ ਨਿ
 ਆਹੈ ॥ ਤੇ ਇਕ ਉਨ ਕੀ ਆਈ ਹੈ ॥ ਤੇ ਪਾਂਡਵਾ ਮੇ
 ਹੈ ॥ ਮਰੁ ਗੁਜਰਾਨ ਉਦਰ ਪੁਰਨਾ ਕੀ ਇਸ ਜੁਗ

੩੧੩

ਤਿਕ ਸਿਹੋਦੀ ਹੋ ॥ ਜੇ ਮੇਕਿ ਛੁਖ ਟਿਲਾ ਸਾਂਵਦਾ ਹਾਂਤੁ
ਹੀ ਹੁਭੇ ਉਦਰ ਖੁਰਨਾ ਕਰਦੇ ॥ ਹੋ ਨਿਹਾ ਦੇ ਰਿਹੁ ਕਮੁ ਹੋ
ਆਸਿ ਖਾਭੇ ਠੀ ਬਾਛਾ ਗੁਰੂ ਕੀ ਟਹਲ ਕਰਣੇ ਕੀ ਹੋ
ਤੁਓ ਤੁੰਜਾ ਹੁਗੁਰੂ ਜੀ ਕੀ ਟਹਲ ਬਿਖੇਲਾ ਗੁਆਉ ਨਕਾ
ਠਿਜਕੁ ਪਰਮੇਸਰ ਉਪਰਿ ਗਾਥਾ ॥ ਉਨਕ ਉਪਰਮੇਸਰੁ ਪਾ
ਲੇਗਾ ॥ ਅਮਰੁ ਤੁੰਜਾ ਹੁਅਪਨਾ ਜਨਮੁ ਸਦਾ ਰਿਹਾ ॥ ਸੁਾਂਸਿ
ਖਕਹਿ ॥ ਆਸਰੇ ਪਾਤਸਾਹ ਮੇਰੀ ਕਨੀਅਤਿ ਹੋ ॥ ਮੇ
ਇਉ ਜਾਨਤਾ ਹੋ ਜੋ ਮੇਰੇ ਬਿਨਾ ਉਹ ਅਰਿਜਾ ਦੁਣਗੇ ॥
ਤੇਰੇ ਗੁਰੂ ਹਰਿ ਕਰਣ ਕਾਰਣ ॥ ਜੇ ਨੂਕੇਈ ਅਖੀਨਾ
ਇਧਰੁ ਤਾਇਖਾਇ ਜੇ ਖੁਝੇ ਪਤੀਤਿ ॥ ਆਇਜਾ ਦੇ ॥

॥ ॐ ਨਿਹੰਗੁ ਕਮੁ ਰੋਆ ਬੁਢਾ ਸਿਖਾ ਇਕੁ ਮੇਰਾ ਕੰਮੁ ਕਰਿਅੰ ॥ ੩੯੪ ॥
 ਉ॥ ॥ ਜੇਤੂੰ ਕੰਮੁ ਕਰਿਅੰ ਆਵੈ ਗਾਤਾਂ ਹੀ ਸੁਹਨੁ ਪਰਤੀਤਿ ਕਾਪ
 ਤਾਬਤਾਵਹਿ ਗੇ॥ ॥ ਮਮਕੇ ਨਗਾਰਿਅੰ ਮਮਕੇ ਸਿਖਾਪਾ
 ਸਿਮੇਰੀ ਮਮਦਾ ਸਿਏ ਜਾਹੁ॥ ॥ ਤੁਸਿਖ ਕਹਿਅੰ
 ਰੁਲੀਬਾਤੁ ਜੀਮਰਦਾ ਸਿਦੀ ਜੀਮੇ॥ ॥ ਤੁਹਾਰੁ ਜੀ ਸਿਖ
 ਹੁਪਾ ਸਿਅਪਨੀ ਨਉ ਤ੍ਰਿਵਿਰਿਅੰ ਮਰਦਾ ਸਿਏ ਭਖੀ॥ ॥
 ਜੇ ਸਿਖਾ ਮਰਦਾ ਸਿਖ ਹੁਚਾਵਣਾ ਏਕੁ ਉਕਹਿਅੰ ॥
 ਛੇਹ ਮਹੀਨੇ ਚਾਇਕੈ ਦਿਕਰਣਾ ਤੇਉ ਪਠੰ ਤਿਨੁ ਸ੍ਰਿਦੇਖ
 ਣਾ॥ ਪਰਸੁਖਾ ਲਾਗਾ ਖਣਾ ਮਉਖਾ ਨਾਹੀ ਰਾਖਣਾ ਤੁ
 ਸਿਖਾ ਮਰਦਾ ਸਿਏ ਗਾਇਅੰ ਸਿਖਾ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕੀ ਮਰ

ਟਾਸਿਖਾਨ੍ਹਿਕਰਿਸਿਖਕਉਚਾਇਕੋਦਿਕੀਤੁਆਤਾਸਿਖਾਂ
 ਕਉਸਿਖਕਹਿਅਗਾਈਜੀਨਿਚਾਰਿਜੀਅਮੇਰੇਪਿਛੇ
 ਰਹੇਨ੍ਹਿਉਨਕੀਉਦਰਪੁਰਨਾਤੁਬਹੀਹੋਤੀਥੀਜਬਮੇਕਿ
 ਛਪਟਿਲਿਅਉਦਾਸਾਂਤੇਸੇਰੇਬਿਨਾਉਹੁਅਰਿਜਾਸ
 ਨ੍ਹੁਤੁਸੀਅਰੇਕਉਕੋਦਿਨਕਰੋਤਾਤਾਸਿਖਾਂਕਹਿਅਸੁ
 ਟਿਸਿਖਾਤੁਹੀਗੁਰੂਜੀਕੀਅਰਦਾਸਿਲਿਅਅਉ
 ਅਹਹਿਗੁਰੂਕਰਣਕਾਰਣਲਿਖਅਹੈਜੋਸਿਖ
 ਉਚਾਇਕੋਦਿਕਰਣਾਤੇਤੁਕਹਨਾਹੈਹਿਅਝੇਛੇਝਿਨੇ
 ਦਹਾਸੋਤੁਹਿਦਿਸਲਾਹਨੇਗੁਰੂਕਰਣਕਾਰਣਕੀਅ
 ਸਿਅਮਾਨ੍ਹਿਉਕੇਤੇਰੀਅਗਿਅਮਾਨ੍ਹਿਉਤਾਸਿਖ

ਕਹਿਅਜੀਮੇਕਉਦੁਹਾਤੁਸੀਗੁਰੂਕਰਣਕਾਰਣਕੀ ॥ ੩੯੫ ॥
 ਅਗਿਆਨਾਨਹੁਤਾਨੇਰਿਸਿਖਾਂਕਹਿਅਤਾਨੇਸਿ
 ਖਾਨੁਪਕਥਿਜਾਹੁਛੇਹਮਹੀਨੇਅੰਜੀਉਪਰਿਬੈਠਾਰੁ
 ਰੁਗਰੁਜਪਿਉਪਰੀਤਿਛੁਡਿਦੇਦਹਗੇਤੁਹਨੁਭੀਗੁਰੂਕੇਥ
 ਚਨਮੰਨਣਅਹਿਭਾਬੁਰੈਤੋਅਸਾਨੁਭੀਚੁਚਨਮੰਨਣਅ
 ਹਿਭਾਬੁਰੈ ॥ ਤੁਸਿਖੁਚੁਪਕਥਿਗਾਇਆਯਿਛੁਛੁ
 ਸਦੇਕੁਟੰਬਦੀਉਦਰਪੁਰਨਗੁਰੂਪੁਰੇਉਸਚੁਗਾਭਿਕੀ
 ਨੀ ॥ ਗੁਰੂਦੇਭਾਉਨਾਰੇਹੀਅਮੰਨਪਕਾਈਅਗਾਸੁਉ
 ਸਮਹੰਦੇਦੇਭੇਕਾਂਉਨਾਬੀਖਛਿਅਗਾਸੁਉਸਾਰੇਹੀ
 ਅਮੰਨਉਨਹੀਪਕਾਈਅਮੰਨ ॥ ਤੁਸਿਖਦੀਤੀਵੀਕਹਿ

ਅਜੇ ਪਟਟਦਾਲਾ ਕਿਤੇ ਵਲਿਨ ਲਲਦਾਰਹਿਆ
ਹੈ ਸਾਂਈ ਜਾਣੇ ਉਸ ਕੇ ਸ਼੍ਰੀ ਗਣਿਆ ਤੇ ਹੁਣ ਅਸਾ ਰੂਹਿ
ਜ ਕੁਪਰ ਮੇ ਸਰਉ ਪਠਹੈ। ਜੇ ਦੇਵੇ ਗਾਤਾ ਪੀਤਿ ਪ
ਕਾਇ ਖਾਵਹੇ ਗਨਾਂ ਹੀ ਤਾ ਚੁਪ ਕਰਿ ਰਹੇ ਗਾਤਾਂ
ਹੋਲੇ ਦੇ ਲੋਕ ਗਣਿ ਜੇ ਇਉਨ ਹੀ ਬਣਦੀ ਜੇ ਅਸੀ
ਖਾਇ ਬਹਾਂ ਤੇ ਇਹਿ ਅਸਾ ਰੂਪਾ ਸਿਰੁ ਖੇਰਹਹਿ ਤਾ
ਤੇ ਇਨ ਕਾ ਕੋਈ ਬੰਧਾ ਨੁ ਬੰਧੀ ਅੰਮ੍ਰਿਤਾ ਪੁਬ ਮੇ ਉਨ ਹੁਨੇ
ਇਉ ਕੀਆ ਇਕ ਇਕ ਬਾਲੀਆ ਆਪ ਘਰ ਘਰ ਦੀ ਉਨ
ਕਉਂ ਦਿਵਾਈ। ਉਸ ਅਹੁੰ ਲੇਵੇ ਪੰਜਾਹ ਘਰ ਖੜੀਆ
ਕੇ ਬੰਧ ਪੰਜਾਹ ਬਾਲੀਆ ਆਪ ਆਪ ਹੋਇ ਪਇਆ। ॥ ੧੬ ॥

ਨਿਮਹੰਦੇਦੇਲੋਕਾਓਨਾਨੁਕਿਰਤੇਲਗਾਇਆਸੁਹੁ ੨੧੬
 ਬੇਇਆਨੁਹਟਾਟਾਇਲਾਮਾਟਹਲੁਮਾਗਾਖਿਲੀਤੁ
 ਉਨਕਾਰੋਜੁਬਨਾਇਛੁਕਿਅਸਾਸੇਕਿਸੀਮਾਈਕੀਨਿ
 ਮਾਤੇਕੀਨਿਮਾਟੀਮਾਈਕਉਕਸੀਦਾਕਨੁਇਸਿਖ
 ਲਾਇਆਉਦਰਖੁਰਨਾਉਨਕੀਮੁਕਤੀਹੋਇਪਈਸਾ
 ਛੇਹਾਂਮਹੀਨਿਮਾਤੇਉਪਰੰਤਸਿਖਕੇਦਥੀਛੁਟਾਸੁ
 ਪਹਿਲੇਆਪਣੇਘਰਿਮਾਇਆਉਸਕੇਮਨਮੇਬਹੁ
 ਤੁਰਿਤਾਥੀਮਾਮਰਉਹੁਇਉਜਾਨਤਾਥਾਜੇਮੇਰੇਘਰ
 ਵਾਲੇਬਹੁਤੇਤਾਮਰਿਗਏਹੋਸਨਿਪਕੁਸਬਉਸਮ
 ਨਿਦੇਖਿਮਾਤਾਦੇਖਿਕਠਿਗਜੀਹੋਮਾਮਮਗਈ

ਗੁਜਰਾਨਾਥੀ ਪਿਛਲੀ ਗੁਜਰਾਨਾਥੀ ਮੁਕਤੀ ਦੇ ਸਿਆਂ
ਈਸਾਹੀ ਰਿਤੀ ਵੀ ਪਾਸ ਹੁਸ਼ਰ ਹਕੀਕਤਿ ਪਾਛਿ ਕਰਿ ਰਾਜੀ
ਹੋਆ ਹੋ ਰਿਗੁਜੀ ਕੇ ਦਰਸਨਿ ਮਾਇਆ ਤਾਸਿ
ਖਰਿ ਮਾਸ ਦੇ ਪਾਤਸਾਹਤੈ ਮੇਨੁ ਨ ਰਕ ਵਿਚ ਹੁਕ ਦੇ
ਆਹੋ ਮਾਥੀ ਨਾਲਿ ਪਤਾ ਦੇਖਾਇਕਰਿ। ਨਾਂ ਹੀਤਾ
ਸਾਧੀ ਮਾਠ ਜਾਉ ਨਾਦੀ ਉਦਰ ਪੁਰਨਾਦੀ ਚਿੰਤਾ ਦੇ
ਨਿਖ ਪਿਜਾਵਾ ਹੁਇ ਮੇਰੇ ਉਜਾਨਿ ਮਾਹੋ ਉਨਾ
ਦੇ ਰਿਜ ਕੁ ਪਹੁੰਚਦੇ ਨਿਸਰੇ ਮੇ ਪਛਾਣਾ ਸਾਂ ਜਬ
ਉਨਾ ਥੀ ਮੇਰੇ ਹੋਰੇ ਮਾਹੋ। ਤਬ ਉਨਾ ਕਾ ਰਿਜ ਕੁ ਪੁ
ਲਿ ਪੜਾਹੋ ਹੁਇ ਮੇਰੇ ਮਾਪਣਿ ਮਾਠ ਬਲਾ ਗੁਰੂ

ਜੀਕੀਟਹਲਦਿਖੇਬੀਤਾਵਉਂਗਾ। ਤੇਰੀਦਇਆ ੨੧੧
 ਕਰਿਕੈਮੇਨਿਹਾਲੁਹੋਆਹੈ॥ ਸਿਰਿਹੁਕਮੁਹੋ
 ਆਸੁਇਸਿਖਾਤੇਰੇਕੁਟਿਬਕਉਰਿਜਕਪਹੁਚਣਕੇ
 ਦਸਦਰਦਾਜੇਬੇਉਹੁਰਿਜਕਦਿਹੁਣੇਕਾਇਰਹਮੇ
 ਸੇ॥ ਪਰਮੇਸਰੁਜੀਅਕਉਰਿਜਕਉਥੇਪਹੁਚਾਵ
 ਦਾਹੈ॥ ਜਿਨਕਉਦਰਦਾਜਾਭੀਰਿਜਕਪਹੁਚਣਕਾ
 ਕੋਉਨਾਹੀਰਾਖਿਆ॥ ਕਈਜੀਦਧਰਿਤੀਦਿਨਿ
 ਉਪਾਏਹੈਨਿ॥ ਓਥੇਰਿਜਕਪਹੁਚਾਵਦਾਹੈ॥ ਕ
 ਈਜੀਦਅਕਾਸੁਦਿਨਿਉਪਾਏਹੈਨਿ॥ ਓਥੇਰਿਜ
 ਕਪਹੁਚਾਵਦਾਹੈ॥ ਕਈਜੀਦਜਲਮਹਿਉਪ ੯

ਏਹਹਿਥੈਥੈਰਿਜਕੁਪਹੁਚਾਵਦਾਹੈ॥ ਏਹਿਹੁਕੁ
ਤੇਆਪਰਮੇਸਰਕੋਰਿਜਕੁਪਹੁਚਾਵਦਾਈਸਾਖੀਸੁ
ਇਹਿਹੁਕੁਸੁਮੰਦੁਦਿਨਿਓਹੇਦਾਪਹਾਡੁਹੈ॥ ਏਹਿ
ਖੇਤੀਪਤੀਕਿਛੁਨਹੀਹੋਦੁਤੀ॥ ਏਥੈਥੈਮਨੁਖਾਣੀ
ਸਿਸਾਟਿਦਸਦੀਹੈ॥ ਏਹੁਮਨੁਖਾਥਾਏਕੁਦੇਹੈ॥
ਜੇਏਹੁਥਾਥਾਥੈਰਸਮੰਦੁਹੈ॥ ਮਨੁਖਹੁਕੇਜਹਾਜਹੁ
ਕੀਗਮਨਹੀਪਹੁਚਤੀ॥ ਜੇਮਨੁਖਜਹਾਜਏ
ਜਾਵਹਿ॥ ਤਾਤੇਏਨਹੁਜੀਆਵਾਸਤੇਪਰਮੇਸਰ
ਬਰਸਦੇਬਰਸਿਰੀਬਖੀਜਹਾਜਪੇਦਾਕਰਦਾਹੈ
ਨਾਲੇਰਸਤੁਪੇਦਾਕਰਦਾਹੈ॥ ਨਾਲੇਥੈਪਾਣੀਪੈ

ਏਕਰਦਾਹੈ। ਟਿਠਿਜਹਾਜਥੀਸੀਲੇਹੇਕਪਹਾੜ ॥ ੩੧੮ ॥
 ਸਾਥਿਜਾਇਖੜ੍ਹੇਹੋਤੇਹਾਹਿ। ਓਹੁਦਿਨੁਗਾਭਿਲੇ
 ਹਾੜ੍ਹਗੀਟਦੇਰਹਦੇਹੈਨਿ। ਸੇਖਾਗੀਭੇਗਿਲੇਤੇਇ
 ਲੋਹਾਲੇਦੁਦੇਹੈਨਿਤੇਰਸਤਰੇਭਿਤੇਇਲੇਦੁ
 ਦੇਹੈਨਿ। ਤੇਲੇਤੇਇਤਕਰਿਦੇਦੁਦੇਦੁਦੇ
 ਹੈਨਿਜੇਓਹੁਕਿਰਤਓਨਾਥੀਛਾਟੁਈਨਾਹੀ।
 ਓਹੁਦਿਓਹੀਜਾਨਤੇਹਹਿਜੇਹਮਲੇਹੇਦਿਟਹੁਰ
 ਸਤੁਲੇਤੇਹੈ। ਜਬਇਓਜਾਨਹਿਤਬਹੀਓਨਕ
 ਓਧੀਧਾਮੀਨਾਛਾਗੇਕਿਉ। ਪਰਮੇਸਰਸਾਥਿਤ
 ਓਓਨਕਾਪਰਦਾਕਛੁਨਹੁਮਾਤਾਤੇਕਿਸੀ

ਧੰਧੇਹੀਸਾਥਿਪਰਚਾਇਆਚਾਹੀਏਕਉ
ਜਿਉਰਿਜਕੁਪਹੁਚਾਵਣਕੀਪਰਮੇਸਰਕਉ
ਜਰੂਰਿਹੈ॥ਤਿਉਧੰਧੇਸਾਥਿਪਰਚਾਵਣਕੀ
ਭੀਪਰਮੇਸਰਕਉਜਰੂਰਿਹੈ॥ਧੰਧਾਮਾਇ
ਆਕਾਜੀਆਂਕਉਪਰਚੇਨਮਿਤਿਦੀਆ
ਹੈ॥ਆਕਾਜੀਅਭੁਭੇਹੋਏਉਉਜਾਨਤੇਹਹਿ
ਯੋਆਸੀਧੰਧੇਕਹਿਕੋਰਿਜਕੁਖਾਂਵਣੇਹਾਂ॥ਜਿ
ਨਹੁਨੇਰਿਜਕੁਪਰਮੇਸਰਸਿਉਜਾਨਿਆਹੈ
ਸੇਪਰਮੇਸਰਹੀਸਾਥਿਪਰਚੇਹਹਿ॥ਉਹੁ
ਧੰਧੇਸਾਥਿਨਾਹੀਪਰਚੇ॥॥॥ਆਖੋਸਾਖੀ

ਆਠਵੇਅਹਛਕੀਤੁਰੀ॥ ॥ ਗੁਰੂਹਰਿਕਿਸਨਗ ੩੧੬
 ਇਕੋਸਮੇਜੋਥਾਦਿਸਾਹੁਸੀ॥ ਇਕਦਿਨਉਸੁਅਪ
 ਨੇਮੰਨੀਅਹੁਸਿਉਧੁਛਿਅਜੇਹਿੰਦੁਆਕਾਪੀਠ
 ਥਾਰਮਦਾਸੁਜਿਸਕਉਹਿੰਦੁਸਦਾਪਾਤਸਾਹਕਹਤੇ
 ਹੋ॥ ਜੋਅਬਕਹਾਰੋ॥ ਤਾਂਮੰਨੀਆਕਹਿਅਜੇਜੀ
 ਉਸੁਰਾਅਦਾਸਤਉਬਠਾਤਪਾਈਹੋ॥ ਅਰਉਸਕ
 ਅਸਨੰਦਉਪਰਿਉਕੁਬਾਦਕਾਜੇਸਾਥੈਠਾਹੋ॥ ਬ
 ਰਸਾਂਸਤਾਂਕਾਂ॥ ਤਾਠੇਰਿਥਾਦਿਸਾਹੁਧੁਛਿਅਜੇਉ
 ਸਕਉਭੀਹਿੰਦੁਸਦਾਪਾਤਸਾਹਕਹਤੇਹੋ॥ ਤਾਂਮੰ
 ਨੀਆਕਹਿਅਜੇਜੀਉਸਕਉਭੀਹਿੰਦੁਸਦਾ
 ਪਾਤਸਾਹਕਹਤੇਹਰਿ॥ ਤਾਠੇਰਿਥਾਦਿਸਾਹਕ

ਹਿਮਮਾਮੇਉਨਕਉਦੇਖਿਆਚਾਹਤਾਹੋਂ। ਫੁਉਜਥੇ
 ਜਿਕੇਬੁਲਾਦਤਾਹੋਂ। ਤਾਓਥੇਉਕੁਖਬੀਦੀਦਾਨੁਭਿ
 ਬੇਨਾਸੀ। ਉਹੁਗੁਰੂਜੀਕਾਸਿਖੁਕਹਾਵਦਾਸੀ।
 ਤਾਉਸੁਦੀਦਾਨਉਨਿਕੇਬਾਦਿਸਾਹਕਉਸਲਤਾ
 ਕੀਮਾਮਾਮਰੁਕਹਿਮਾਜੇਪਾਤੁਸਾਹਸਲਾਮ
 ਤਿਤੁਮਾਮਉਰਫੁਉਜਕੋਉਨਭੇਜਹਾ। ਹਉਹੀਉ
 ਨਕਉਲਿਅਮਾਦਤਾਹੋਂ। ਤਾਥਾਦਿਸਾਹਕਹਿ
 ਮਾਭੁਲੀਬਾਤਤੁਮਹੀਲਿਅਮਾਦਹਾ। ਤਾਗੁਰੂਜੀ
 ਕੀਲੀਏਦੀਦਾਨਪਾਲਕੀਲੀਨੀ। ਤੇਸੰਗਤਿ
 ਕੇਲੀਏਰਬਬਹਲੀਲੀਨੀਮਾਮਾ। ਲੋਕਹਿਮ
 ਨੰਦਪੁਰਿਗੁਰੂਜੀਕੇਪਾਸਿਮਾਉਮਾਮਾਮਰੁਸ

ਰੁਹਕੀਕਤਿਬਾਇਸਾਹਕੀਆਬਾਤਾਕੀਗੁਰੂਜੀਕਉ ॥ ੩੩ ॥
 ਕਹਿਸੁਨਾਈ ॥ ਤਾਗੁਰੂਜੀਕਹਿਆਰੁਲੀਬਾਤੁਇ
 ਲੀਚਲਤੇਹੈ ॥ ਤਾਗੁਰੂਜੀਅਰੁਮਾਤਾਜੀਪਾਲਕੀਅ
 ਹਿਚਰੇ ॥ ਅਰੁਸਿਖਸੰਗਤੀਸਤੁਰਥਹੁਬਹਿਲੀਉ
 ਪਰਿਚਰੇ ॥ ਦਿਲੀਆਉਉਸੀਦੀਵਾਨਕੇਅਰਿ
 ਆਉਤੇਠਾਕੀਆ ॥ ਉਸਦੀਵਾਨਕੀਉਸਤੀਅਖ
 ਨੇਅਨਮੇਉਹੁਬਤੁਧਾਰਿਆਸੀਜੇਜਬਗੁਰੂਜੀਮੇ
 ਰੇਦਿਣੁਸਾਦਿਆਦਿਣੁਬੁਲਾਇਆਮੇਰੀਰੋਦ
 ਮਹਿਆਉਬੈਠਾਤਥਹੀਮੇਗੁਰੂਕਉਸਚਾਪਾਤੁ
 ਸਾਹੁਜਾਨਉਗੀ ॥ ਬਹੁਤ੍ਰਿਸੇਦਕਹੋਦਉਗੀ ॥ ਅ
 ਰੁਸਰਵੰਸੁਦਾਰਉਗੀ ॥ ਸੁਬਗੁਰੂਬਾਬਾਜਾਣਿਜਾ

ਏਥਰਖਥਾ ਉਸੁਸਿਖਣਿਕੀਭਾਵਨੀਦਇਆ
 ਕਰਿਕੈਪੁਰਨਕੀਨੀ। ਪਾਲਕੀਸਿਉਉਤਰਤੇਹੀਦੀ
 ਦਾਨਕੀਇਸਦੀਕੀਗਿਦਮਹਿਅਸਾਇਬੈਨੇ। ਤੁ
 ਬਉਸੁਇਸਦੀਗੁਰੂਕਉਗੁਰੂਜਾਨਿਆ। ਗੁਰੂਜੀਕੇ
 ਚਰਨਧੋਇਕੈਚਰਨਾਂਮਰੂਲੀਆਮਰੂਸੇਦੁਕ
 ਹੂਈ। ਬਹੁਤੁਆਇਆਭੇਟਕੀਨੀ। ਜੇਤੇਦਿਨ
 ਸੰਗਤਿਉਹਾਰਹੀਤੇਤੇਦਿਨਖਾਨਪਾਨਮਿਸਟਾ
 ਨਕਾਬਹੁਤੁਹੀਗੁਰਗਤਿਭਾਉਕੀਨੀ। ਬਹੁਤੁ
 ਗੁਰੂਜੀਉਹਾਂਹੀਸੀਤੁਲਾਕਾਅੰਗੀਕਾਰਕੀਆ
 ਅੰਗੀਰਛੇਕੀਤਿਆਂਕੀਨੀ। ਅਛੇਨਿਮਖ
 ਦਾਕਤੇਇਹੁਬਚਨੁਉਚਾਰਿਆ। ਨਤੁਰਕਕਉ

ਦਰਸਨੁ ਦੇਵਨਾ ਹੋ ਨਤੁ ਰਕਕਾ ਦਰਸਨੁ ਤੇਵਨਾ ਹੋ ਏ ॥ ੩੨ ॥
 ਹਿ ਸੰਗਤਿ ਅਰੁ ਦਾਸਿ ਕੀ ਨਿਜੋ ਸਚੇ ਪਾਤੁ ਸਾਹਤੁ ਹੁਰੁ
 ਹੋ ਕਰਣ ਕਾਰਣ ਤੇ ਸਰੀਰੁ ਤੇ ਗਾਥਾ ਲਕਹੈ ॥ ਭੁਮਹਰੇ
 ਜਗਤੁ ਕਾਤੁ ਮਾਸਾ ਕਢੁ ਨ ਹੀ ਦੇਖਿਆ ॥ ਦੁਇਆ
 ਕਠਿ ਕੋ ਸਰੀਰੁ ਕਉ ਗਾਥੀ ਮੇ ॥ ਅਰੁ ਜਗਤੁ ਕਾਤੁ ਮਾ
 ਸਾ ਦੇਖੀ ਮੇ ॥ ਅਰੁ ਸੰਗਤਿ ਕਉ ਗੁਰੁ ਹਰਿ ਗਾਇ
 ਤੇ ਗਾ ਅੰਚਲੁ ਪਕਨਾਇਆ ਸੀ ॥ ਸੰਗਤਿ ਕਉ
 ਉਧਾਰੀ ਮੇ ॥ ਹੁਕਮੁ ਹੋਆ ਸੰਗਤਿ ਜੀ ਜਹਾਹਮ
 ਜਾਵਣਾ ਹੋਤੁ ਗਾਥਾ ਰੰਗੁ ਹੋ ॥ ਅਰੁ ਪਰਮ ਬਿ
 ਲਾਸੁ ਹੋ ॥ ਜਗਤੁ ਕਾਤੁ ਮਾਸਾ ਉਸ ਕੇਤੁ ਲਿਕਢੁ

ਬਸਤੁਨਹੀ। ਗਠਿ ਰਿਹੁ ਕੁਖੁ ਹੋਆ ਪਾਂਡਪੇਸੇ ਅਰੁਨਾ
 ਈਏਰੁ ਇਆਦਹੁ। ਜੇਸੰਗਤਿ ਕਉ ਠੇ ਰਿਹੁ
 ਜੀਕਾ ਸੰਚਲੁ ਪਕਨਾਈਐ। ਤਾਸਿ ਖਾਂਗੁਰੂ ਕੇ
 ਬਚਨ ਪਾਇ ਪਾਂਡਪੇਸੇ ਅਰੁਨਾ ਈਏਰੁ ਅਗਨਿ
 ਆ। ਤੁਬਗੁਰੂ ਜੀਆਪਣੇ ਸਨਮੁਖ ਠਖਾਏ। ਰੁ
 ਖਾਇ ਕੋਆਥਾਟੇ ਕਿਆ ਮੁਰਕਹਿ। ਆਬਾਬਾਬ
 ਕਾਏ। ਤਾਟੇ ਰਿਸੰਗਤਿ ਪੁਛਿ। ਅਜੇ ਸਰੇ ਪਾ
 ਤਸਾਹੁ ਗੁਰੂ ਜੀਕਾਨਾ ਮੁਖੀ ਕਹਿਨੀ ਜੀਐ। ਹੁ
 ਕਮੁ ਹੋਆ ਗੁਰੂ ਛਪਿਆ ਨ ਰਹੈਗਾ। ਸੰਗਤਿ ਕੋ
 ਰਚ ਬਾਤਾਂ ਕਰਣੇ ਕੀ ਬਹੁਤੀ ਥੀ। ਪਰੁ ਸੰਗਤਿ ਓਰਿ

ਦੇ ਖਿਕਰਿਗੁਰੂ ਬਾਬੇ ਪੁਠਕੀ ਨੀ॥ ਅਠ ਬਾਇਚਿ ਜੇ ॥ ੩੨੨ ॥
 ਪਕਰਿ ਜਾਵਹੁ॥ ਤੁਸੀਂ ਗਤਿ ਦੇ ਖਿਅ ਅਜੇ ਬਾਤ ਕਰਹੋ
 ਕੀ ਅਠ ਜੀ ਨਹੀ ਸੰਗਤਿ ਚੁ ਪਕਰਿ ਗਈ॥ ਏਛਿ ਏਛਿ
 ਦਾਨ ਕਹਿ॥ ਅਸਚੇ ਪਾਤਸਾਹ ਬਾਇ ਸਾਹਕਰ ਦਾਸੀ॥
 ਸੋਗ ਅਸਾ ਸਕਉ ਅਲਹਿ ਗੋ॥ ਤੁਥ ਕੋਈ ਬਾਬੇ ਨਾਨਕ
 ਕਾ ਸੁਖ ਨੁ ਪੁਛੁ ਹਿਗੋ॥ ਕੋਈ ਬਚਨੁ ਅਪਨੀ॥ ਅਠ
 ਸਨਾਤੇ ਦਾਉ॥ ਅਕਰਿ ਕੋਕਹਿ ਦੇਵਹੁ ਮੇਹੀ ਉਨ ਕਉ
 ਸੁਲਾਇ ਦੇਵਉਗਾ॥ ਹੁਕਮੁ ਹੋ॥ ਅਭਾਈ ਬੁਲੀ ਬਾ
 ਤਾਇਹੁ ਬਚਨੁ ਬਾਬੇ ਨਾਨਕ ਕਾ ਬਾਇ ਸਾਹਕਰ ਉਸਨਾ
 ਇੰਦੇਵ ਦਾ॥ ਕਿ॥ ਅਖਾਏ ਕਿ॥ ਅਖੇ ਧੋਹੇ ਇ॥ ਜ

ਅਨਿਨਾਹੀ ਸਚਾ ਸੋਇ। ਕਿਸਾਮੇਵਾ ਕਿਸਾਪਿ
 ਉਗੁਰੁ ਮਿਠਾ ਕਿਸਾਮੇਵਾ ਕਿਸਾਮਾਸੁ। ਕਿਸਾ
 ਕਪਨੁ ਕਿਸਾਸੇਜੁ ਖਾਲੀਕੀਚਹਿਭੁਗਾਬਿਲਾ
 ਸਾ। ਕਿਸਾਲਾਸਕਰ ਕਿਸਾਨੇਥਖਦਾਸੀ। ਮਾਦੈ
 ਮਹਲੀਵਾਸੁ। ਨਾਨਕਸਚੇਨਾ। ਮਦਿਨੁਹਭੇਟੇਲ
 ਦਿਣਾਸੁ। ਇਹਸਲੇਕੁਉਚਰਿਕੈ। ਮਾਤਾਕੀਗੋਦਮ
 ਰਿਪੋਦੇ। ਮਰੁਜੇਤੀ। ਮਹਿਜੇ। ਬਿਸਮਾਣੇ॥੮॥ ਅਭੇ
 ਸਾਖੀਨਾਦੇ। ਮਹਲਕੀਤੁਰੀ॥ १॥ ਜੁਥਾ। ਮਾਨੁਦੇ।
 ਹਲਿਗੁਰੂਹਾਰਿ। ਕਿਸਨੁਗਾਇ। ਇਹਬਚਨੁਕੀ। ਮਾਜੇ
 ਥਾਥਾਥਕਾਲੇ। ਤੁਥਕੇਤੇ। ਸੋਢੀਥਕਾਲੇ। ਮੰਜੀ। ਮਾ

ਪਾਇਬੈਣੇ। ਉਹੁਕਹੇ ਮੇਗੁਰੂਹਾਂ ਉਹੁਕਹੇ ਮੇਗੁਰੂਹਾਂ ॥੩੨॥
 ਗੁਰੂਤੇਗਬਹਾਦਰਭੀਉਹਾਹੀਬੇ ਪਰੁਛੁਪੇਰਹੇ
 ਬੇ। ਉਨਕਉਕੋਉਨਜਾਨਤਾਥਾ। ਤਬਜੇਭੁਏਗੁਰ
 ਮੁਖਮਿਖਬੇਉਨਕਾਮਨੁਉਨਮੰਜੀਆਦਾਲਿਅਮ ॥੦॥
 ਮਿਉਨਮਾਨੀਮੇ।। ਬਹੁਤਿਉਨਹੁਨੇਉਉਕੀ
 ਆਪਿਛੁਢੀਗਾਤਿਉਸਨਾਨੁਕਰਿਕੋਜਪੁਜੀਧ
 ਤਿਕੋਉਕਾਨਿਨਿਰੰਕਾਰਕੋਆਠੇਅਧੀਨ
 ਹੋਉਕੋਅਰਣਾਸਿਕੀਨੀ। ਇਹਿਗਿਰੰਥਜੀਕ ॥੦॥
 ਦਿਅਗਿਰੰਥਜੀਮੇਗੁਰੂਜੀਕਾਨਾਮੁਪੁਛਿਅ ॥੦॥
 ਤਬਗੁਰੂਜੀਕਾਨਾਮਗਿਰੰਥਜੀਤੇਗਾਕਾਰਿਦੀ

ਆਗੇ ਰਿਸੰਗਤਿ ਮਾਤਾ ਨਾਨਕੀ ਪਾਸਿ ਆਈ ॥ ਆ
 ਤਾ ਨਾਨਕੀ ਕਉ ਸੰਗਤਿ ਕਹਿ ॥ ਆਸੁ ਨਾਇ ॥ ਆਜੇ
 ਰੰਥਜੀ ਸੋ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਾ ਨਾਮੁ ਪੁਛਿ ॥ ਆਏ ਹੋ ॥ ਗੁਰੂ
 ਰੰਥਜੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਾ ਨਾਮੁ ਤੇਗਾ ਕਹਿ ॥ ਵੀ ॥ ਆਹੈ
 ਕੋਈ ਸੇਵੀ ਤੁਸਾਡੀ ਕੁਲ ਬਿਖੇ ਤੇਗਾ ਕਹਿ ॥ ਹੋ ॥ ਆ
 ਮਾਤਾ ਨਾਨਕੀ ਕਹਿ ॥ ਆਗੇ ਤੇਗਾ ਤਾ ਮੇਰਾ ਬੇਟਾ ਹੋ ॥
 ਪਰਉ ਹੁਤਉ ਮਸਤਾ ਨੇਤਉ ਰਿਹਤਾ ਹੋ ॥ ਅੰਧੇਰੀ
 ਕੋ ਠੀ ਮਹਿ ਪੜ੍ਹਾਹੂ ॥ ਆਹੈ ॥ ਕਬਹੂੰ ਟੀਓ ਤਾ ਹੋ ॥ ਕਬ
 ਹੂੰ ਹੀ ਟੀਓ ॥ ਨਾ ਬਸ ਕੀ ਸੁਰਤਿ ਰਾਖਤਾ ਹੋ ॥ ਨ
 ਨਖਵਾਣਾ ਕੀ ਸੁਰਤਿ ਰਾਖਤਾ ਹੋ ॥ ਨਾ ਹਮਾ ਸਿਉ ਕ

ਬਹੁਮਿਲਿਥੇ ਠੁਠਾਹੈ॥ ਨੁਬਲੀਬੁਖੀਬਾਤੁਕਰਤਾਹੈ॥ ੨੨੪
 ਤਾਟੇਰਿਸੰਗਤਿਕਹਿ॥ ਆਸਾਤਾਜੀਤਿਨੀ॥ ਆਬਾਤਾ
 ਸਿਉਪਛਾਨਿਲੀ॥ ਆਹੈਜੋਉਹੀਗੁਰੁਹੈ॥ ਜਿਸਕਉ
 ਕਿਸੀਬਾਤੁਕੀ॥ ਅਬੁਲਾਖਾਨਹੀ॥ ਅਰੁਸਰਬਪ੍ਰ
 ਕਾਰਿਸੰਤੋਖਮੁਰਤਿਹੈ॥ ਅਰੁਸੰਸਾਰਸਿਉਥੇਪ
 ਰਵਾਹਹੈ॥ ਬਹੁਫਿਤਪਦਾਨ॥ ਅਰੁਭਜਨਦਾਨਹ
 ਹਿ॥ ਇਹਿਲਛਣਗੁਰੁਕੇਹਹਿ॥ ਤਾਸਰਬੰਤਸੰਗ
 ਤਿ॥ ਅਰੁਆਤਾਨਾਕੀਏਕਠੇਹੈ॥ ਇਕੇਗੁਰੁਜੀਪਾਸਿ
 ॥ ਆਏ॥ ਆਗੇਗੁਰੁਜੀਕਿਸੀ॥ ਅੰਧੇਰਕਿਨੀਮਹਿਥੇ
 ॥ ਏਥੇ॥ ਉਹਗੁਰੁਜੀਕਉਸੰਗਤਿਜਾਇਲਧਾ॥

ਸਤਿਗੁਰੂ ਪਾਸ ਸਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਤੇਰੇ ਛਪਿਆ ਤਾ
ਅੰਧੇਰੁ ਪਾਇਆਇਆ ਹੈ। ਤੂੰ ਬਾਹਰਿ ਸਾਇਕੇ
ਰਸ ਸੁਦੇ ਹਿਜੇ ਸੁਭਾ ਅੰਧੇਰੁ ਮਿਲਿਆਇ। ਨੂੰ ਰਿ
ਆਤਾ ਨਾਨਕੀ ਕਹਿ ਆਥੇ ਟਾਮਾ ਨੂ ਦੇ ਮਹਾਂ ਲਹ
ਰੂਹ ਰਿਕਿ ਸਨਿ ਰਾਇ ਸੰਗਤਿ ਕਉ ਤੇਰਾ ਅੰਚ ਲੁ
ਪਕ ਸੁਆਇਆ ਹੈ॥ ਤੇ ਤੂੰ ਅੰਜੀਉ ਪਰਿਥੈ ਨੂ ਅਰੁ ਸੰ
ਗਤਿ ਕਉ ਪਾਰੁ ਕਰੁ। ਨੂੰ ਰਿਗੁ ਰੂ ਤੇਰਾ ਬਹਾਨੁ ਕਰੀ
ਕਹਿ ਆਮਾਤਾ ਜੀ ਪੈ ਰਗਉਗੀ ਹੋ ਮੇਰੇ ਚਕਦਈ
ਨਾਹੀ। ਤਾ ਨੂੰ ਰਿਸਿ ਪਾਂ ਅਰੁ ਦਾ ਸੁਕੀ ਨੀ ਜੋ ਸਚੇ
ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਰੂਹ ਰੂਹਾ ਰਿਕਰਣ ਕਾ ਰਣ ਅਸਾ ਨੂ ਰੁਖਾ

ਵਣਦੀਆਥਾਤਾਨੁਕਰਿਆਠਦੇਮਹਾਇਤੁਹਿ ॥੨੨੫॥
 ਨੁਗੁਰੁਥਾਪਿਆਹੈ। ਗੁਰੁਗਿਰੰਥਜੀਤੁਹਨੁਗੁ
 ਰੁਥਾਪਿਆਹੈ। ਤੁੰਯੋਅਥਦੁਰਣਕੀਆਥਾਤਾ
 ਕਰਤਾਹਹਿਸੇਕਿਉਦੁਰਤਾਹੈ। ਦੁਤੀਏਕਾਚੰਦੁ
 ਆਦੁਰੇਤਉਦੁਰੇਪਰਪੁਰਨਆਸੀਕਾਚੰਦੁਆਕਹਾ
 ਦੁਰੇਉਹੁਨਹੀਦੁਰਤਾ। ਤੁਹਨੁਗੁਰੁਹੀਗੁਰੁਕਹਿ
 ਆਹੈ। ਤੇਗੁਰੁਹੀਗੁਰੁਕਉਛਪਿਆਲਧਾਹੈ॥
 ਆਸੀਤੁਹਨੁਲਕੁਣਜੰਗਕਥਹੈਏ। ਅਥਸੰਗ
 ਤਿਉਪਰਿਦਾਏਆਕਰੀਐ। ਅੰਜੀਉਪਰਿਥੇਸ
 ਐ। ਜੋਜੀਗੁਰਮਹਿਨਾਹੀ॥ ਅਮਦਰਜੀਅ ॥

ਕਉ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਹਿ। ਗੁਰੂ ਹੀ ਕਉ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਹਿ॥ ਗੁ
 ਰੂਜੀ ਸੰਗਤਿ ਕੀ ਅਰਦਾਸਿ ਦਇਆ ਕਰਿ ਕੈ ਅਨੰਦ
 ਕੈ ਠੇਢੇ ਬਾਹਰਿ ਆਏ॥ ਇਸਨਾਨੁ ਕਰਿ ਕੈ ਪਟੰਬ
 ਰ ਪਹਿਰੇ॥ ਅੰਜੀਉ ਪਰਿਥੈ ਠੇਢੇ॥ ਸਰਬ ਸਿਖ ਸੰਗਤਿ
 ਪਸੰਨ ਹੋਏ॥ ਸੁਖ ਏਕੁ ਲਬਾਣਾ ਸਿਖਾਂ ਸੰਸਾਰ
 ਸੀ॥ ਅਖਣ ਸਾਹੁ ਉਸਕਾਨਾ ਮੁਖਾ॥ ਉਹੁ ਗੁਰੂ
 ਕਾ ਹਜ਼ਾਰੁ ਪਈ॥ ਮਾਲ ਕਿਥੀ ਧੀਨਿ ਮਨਾਸੀ॥
 ਉਸਕੇ ਮਨ ਮੇ॥ ਇਹੁ ਬ੍ਰਤ ਸੀ॥ ਜੇ ਜਬ ਗੁਰੂ ਜੀ ਮੇ
 ਰੇ ਪਾਸ ਹੁ॥ ਮਾਪੇ ਮਾਂਗਿ ਲੇਵੇ॥ ਗਾਭੁ ਬਉ ਸੀ॥ ਕਉ
 ਮੇਰੁ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਉਗਾ॥ ਅਮਰੁ ਉਸੀ ਕਉ ਮਾਇਆ

ਦੇਵਉਗਾ ਨ੍ਹਾਇਨ੍ਹਾਇਰੁਪਯੋਹਭੁਣਾਮੰਜੀਆ ३੨੬
 ਨ੍ਹਾਲਿਅਮਾਅਗੇਰਖਿਕੇਅਥਾਟੇਕਿਅਮਾਇਅਮਾ
 ਸੀ। ਨਿਠਿਰਿਉਸਨੇਗੁਰੁਤੇਗਬਹਾਦਰਕੇਅਗੇ
 ਕੁੰਨ੍ਹਾਇਰੁਪਯੋਰਖਿਕੇਅਥਾਟੇਕਿਅਮਾ। ਨਿਠਿਰਿ
 ਹੁਕਮੁਹੋਅਮਾਅਖਣਸਾਹਮੇਰਾਤਉਤੇਰੇਪਾਸਿਯ
 ਰੁਰੁਪਯਾਹੈ। ਨ੍ਹਾਇਕਿਉਗਾਥਾਹੈ। ਨ੍ਹਾਅਖ
 ਣਸਾਹਪਸੰਨ੍ਹੋਇਕਰਿਓਕਤੇਯਜਾਗੁਰੁਪਯਾ
 ਥੋਲਿਅਮਾਥੋਲਿਕਰਿਗੁਰੁਜੀਕੇਅਗੇਧਰਿਨ੍ਹਿ
 ਅਮਾਅਮਰੁਠੇਰਿਅਥਾਟੇਕਿਅਮਾਠੇਰਿਅਹੁ
 ਓਪਰਿਨ੍ਹਿਗੁਰੁਇਅਮਾਘਰਿਕੇਕਪਯੁਠੇਰਿਅ।

ਅਮਰਦੰਦੇ ਗਾਰੀਆ ॥ ਜੇਗੁਰੂਲਧਾਗੁਰੂਲਧਾ
 ਗੁਰੂਕਰਣਕਾਰਣਲਧਾਗੁਰੂਤੇਗਬਹਾਦਰੁਲਧਾ
 ਹੋਰਗੁਰੂਕੋਈਨਾਹੀ ॥ ਗੁਰੂਤੇਗਬਹਾਦਰੁਲਧਾ ०
 ਇਉਂਦੰਦੇ ਗਾਮਖਣਸਾਹਕਾਸੁਟਿਕਰਿਹਰੇ
 ਅੰਜੀਆਵਾਲੇਛਪਿਗਏ ॥ ਜਿਉਸੁਰਜਕੇਪਗਾ
 ਟੇਚੰਦਤਗਾਇਣਛਪਿਜਾਦੇਹੋਨੀ ॥ ਤਿਉਹੀਗੁ
 ਰੂਤੇਗਬਹਾਦਰਕੇਪਗਟੇਸੇਲਹਾਅੰਜੀਆਸਭੇ
 ਛਪਨਹੋਇਗਈਆ ॥ ੨ ॥ ਅਗੇਸਾਖੀਦੁਸ
 ਗਾਨਾਦੇਅਹਲਕੀਤੁਗੀ ॥ ੧ ॥ ਏਕਬੇਰਿਮਾਤਾਜੀ
 ਅਸੁਸਭਾਅੰਜੀਅਹੁਗੁਰੂਜੀਕੇਅਗੇਅਰੁਣਾਸਿ

ਕੀਨੀ ਜੋਸਰੇ ਪਾਤਸਾਹ ਮਸੰਦ ਲਾਖ ਹੀਰੁ ਪਯੋ ੨੨੧
ਤੇਰੀ ਆਸੰਗਤੀ ਪਾਸਹੁ ਲਿਖਾ ਦੁਹੈ ਹੋ ਨਿ। ਬੇਘਰੀ
ਰਖਦੇ ਜਾਦੇ ਹੋ ਨਿ। ਗੁਰੂ ਕੇ ਖਜਾਨੇ ਨਹੀ ਪਾਵਦੇ। ਭੂ
ਮਉਨ ਕਉ ਕਛੁ ਤਾਨੁ ਨਾ ਕਰਹੁ। ਜੋ ਆਇਆ ਗੁਰੂ ਕੇ
ਖਜਾਨੇ ਪਾਵਹਿ। ਬੁਥਹੁ ਕਮਹੈ ਆਗੁਰੂ ਖਾਨਾ ਹੀ
ਕਿਉ ਬੈਠਾ। ਗੁਰੂ ਭੀ ਪਇਆ ਪਾਸਾ ਦੁਪਾਵਦਾ ਹੈ ਕਿਉ
ਭਾਇ ਹੁਥ ਚਨੁ ਗੁਰੂ ਕਾ। ਨਿਕਰਿ ਸੁਭਹੀ ਚੁਪਕਰਿ ਗ
ਏ। ਕਛੁ ਕਾਲੁ ਬੀਤਾ ਤਬ ਫੇਰਿ ਮਾਭਾ ਅਨੁਮੰਤੀ ਅ
ਹੁਇ ਹਿਅਨੁ ਦਾਸਿ ਕੀਨੀ ਜੋਸਰੇ ਪਾਤਸਾਹ ਸਰੀ ਕਬ
ਲੁ ਪਾਇਠਾ ਏ ਹੋ ਨਿ। ਕਛੁ ਉਨ ਕਉ ਮਤਾਨੁ ਨਾ ਕਰ

ਹੁਆਇਰਿਉਹੁਕੁਮੁਹੋਆਭਾਈਅਸੀਕਿਸੀਕਉਤੁੰ
 ਨਨਾਕਰਣੇਜੋਗੁਨਾਹੀ॥ ਅਨੁਹਆਠਾਕਿਸੀਅਦਰਸੀ
 ਕਲਪਅਹਿਖੇਲਭਾਹੋ॥ ਅਨੁਸਰੁਸਿਉਸਅਏਦੁ
 ਲਾਹੋਆਹੋਗੁਰੋਗਾਬਿੰਦਸਿੰਘੁ॥ ਅਸੀਪੁਰੀਸਿਤਦੁ
 ਰੁਮਕਾਕਾਵਾਸੀਹੋਇਗਾ॥ ਅਨੁਸਰੁਜਗਤਕਉਰੀਸੁ
 ਰੁਆਠਗਿਲਗਾਵੈਗਾ॥ ਅਸੇਸਾਪੁਰਖਾਨਿਰੰਕਾਰਕਾ
 ਰੇਜੀਆਆਉਆਹੋ॥ ਅਨੁਹਆਸਿਉਤਉਤਾਨੁਕ
 ਕਾਰਜੁਕਉਨਹੀਹੋਤਾ॥ ੧੦॥ ਅਸੇਸਾਖੀਤੀਸਰੀਨਾਵੈ
 ਮਹਲਕੀਤੁਰੀ॥ ॥ ਗੁਰੂਤੇਗਬਹਾਦਰਗੁਰਾਈਕਿ
 ਤਖਤਉਪਰਿਤਉਬੈਠਾਪਰਮਨੁਸਦਾਉਦਾਸੁਰਹੈ

ਗੋਬਿੰਦ ਕੇਰਸ ਬਿਨਾਇ ਨ ਕਉ ਮਉਰੁ ਰਸੁ ਸੁਆਨੁ ॥ ੩੨੮ ॥
 ਕਉ ਨ ਦੇਵੈ ॥ ਜਗਤੁ ਕੇ ਕਿਸੀ ਪਦਾਰਥ ਕਰਿ ਕੋ ਪਸੰਨ
 ਨਹੈ ॥ ਇਨ੍ਹ ਕੇ ਹਿਰਦੈ ਮਹਿ ਬੋਗ ਗਾਥਾ ਸੁੰਦਰੁ
 ਭਿਆ ਬਹੈ ॥ ਕਬੀ ਕਬੀ ਕਿਸੀ ਬੁਝੈ ਕਉ ਏਤਾ ਕ
 ਹਰਿ ਜੋ ਪੈਟਗਾਉ ਗੀਹੈ ਮੇਰੇ ਚੁਕਣ ਦੀ ਨਾਹੀ ॥ ਇਉ
 ਕਹਿ ਨਿਅਧਰਾਤੁ ਕੇਸ ਮੇਸੰਗਤਿ ਸਿਉ ਚੋਰੀ ਉਦਿ
 ਮਾਨੁ ਮਹਿ ਨਿਕਸਿ ਗਏ ॥ ਉਦਿ ਮਾਨੁ ਮਹਿ ਕਮ
 ਦਕੀਛੈ ਫਿਕਾ ਮੰਬਾ ਰੁੰਦਿ ਸਿਅਾਇਆ ॥ ਤਿਸ
 ਛੇਈ ਮਹਿ ਸਗੀਰ ਕਉ ਦਬਾਇ ਦੀਆ ॥ ਓਹ ਪਾ
 ਚਰਾਤੀ ਮਰੁ ਪਾਚੁ ਦਿਨ ਪਛੇਰਹੈ ॥ ਛਿਹ ਵੇਦਿ ਨਿ

ਬਲਦੁਛੋਈਖਾਦਦੇਸੇਇਕੁਬਲਦੁਕੋਈਅੰਗੁਗੁਰੂ
ਜੀਕਾਦੇਖਿਕਰਿਤੁਸਿਅਮਾਤਾਜਟਸਿਖਦਉਰੇ
ਆਏਜੇਦੇਖੀਅੰਮ੍ਰਿਤੁਸਹੀਬੀਚਿਕਿਅਮਾਹੈਜੁਬ
ਲਦੁਤੁਸਿਅਮਾਹੈਉਨਹੁਨੇਛੋਈਗਾਅੰਬਾਰੁਛੋ
ਇਅਮਾਹੈਲਿਕਾਠਿਦੇਖਹਿਤਉਕਿਅਮਾਦੇਖਹਿ
ਜੋਬੀਚਿਗੁਰੂਹੈਉਨਹੁਸਰੁਸਿਖਹੁਗੁਰੂਜੀਕੋਅੰਗੋ
ਅਸਤੁਕਟੇਕਿਅਮਾਹੈਠਿਅਤਾਜੀਕਉਖਬਰਪ
ਹੁਚਾਈਜੋਗੁਰੂਜੀਛੋਈਬੀਚਿਹੁਲਧਾਹੈਅੰਮ੍ਰਿਤੁ
ਸਿਖਪ੍ਰਿਅਮਾਭੇਚਕਿਕੋਦੇਸਥਿਦੇਸਠਿਠਿਅ
ਏਥੇਗੁਰੂਜੀਕਾਪਤਾਕਹੂੰਨਪਾਉਅਮਾਥਾ)

ਅਰੁਨੁ ਪ੍ਰਸੰਨ੍ਹੋਤਾਥਾ ਜਬਾਇਹਿ ਖਬਰ ਪਹੁਚੀ ॥੨੬॥
 ਤਬ ਸਭੁ ਹੀ ਸਿਖ ਸੰਗਤੀ ਅਰੁ ਮਾਤ੍ਰਾ ਜੀ ਪ੍ਰਸੰਨ੍ਹੋਤ
 ਰੁਏ। ਮਾਤ੍ਰਾ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕੇ ਥੀਏ ਪਾਲਕੀ ਲਿਖ ਮਾਏ
 ਸੰਗਤੀ ਸਿਖ ਅਰੁ ਲੋਕ ਸਭੁ ਹੀ ਛੇਈ ਪਾਸਿ ਮਾ
 ਇਉਂ ਕਰੁ ਹੋਏ। ਸਭੁ ਹੀ ਕੇ ਮਨੁ ਮੇਜੇ ਗੁਰੂ ਕੇ ਬਿਜੇ
 ਗਕਾ ਸੰਗੁ ਬਾਢਿ ਮਾਹੂ ਮਾਥਾ ਗਿਠਿ ਸਿੰਗੁ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕੇ
 ਉਦੇ ਖਿਕਰਿ ਸਭੁ ਹੀ ਹਰਖ ਮਾਨੁ ਪੂਏ। ਮਾਤ੍ਰਾ ਕਰਿ
 ਲੋਕੁ ਦੁਪਾਈ ਮਾਏਇ। ਗਿਠਿ ਸਿੰਗੁ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕੇ ਉਪ
 ਲਕੀ ਉਪਰਿ ਚਾਡਿ ਕਰਿ ਪਾਠਿ ਲਿਖ ਮਾਏ
 ਅੰਗ ਲਾਗਾ ਰਕੇ ਬਜੰਨੁ ਕੇਤੇ ਦਿਨਿ ਬਾਜੰਨੁ ਰਹੇ

ਬਹੁਕਿ ਮਾਤਾ ਜੀ ਬਹੁ ਜਗੁ ਕੀ ਮਾਜਭਾ ਸਿਖ ਹੁਸਾਧ
 ਹੁ ਮਾਭੁ ਮਾਗਤ ਹੁਕਉ ਤ੍ਰਿਪਤਿ ਕੀ ਮਾਗਾ ਸਨਿ ਨਿਉ
 ਕੰਤ ਹੋਇ ਕਰਿ ਮਾਤਾ ਕਹਿ ਮਾਜੈ ਬੇਟਾ ਤੂੰ ਮੇਸੀਤਾ
 ਕੁਨਾ ਮਾਪਣੇ ਸਰੀਰ ਕਉ ਕਉ ਕਰਤਾ ਹੈਂ। ਕੁਛੀ ਬੰ
 ਤ ਹੁਈ ਹੋਨਿ ਰੰਕਾ ਰਗਿ ਮਾਕੀ ਨੀ ਹੋਜੈ ਸਰੀਰ ਕੁ
 ਨਿ ਨਹੀ ਗਉ ਮਾਗਾ ਮਾਗੇ ਬੀਤਉ ਹਮਾਰੀ ਕੁ
 ਲਾਬਿ ਖੇਗੁ ਰੂਹੁ ਹੋਯਹਿ ਉਨ ਕਾਤਉ ਮੇਸੀਤਾ ਲਾ
 ਨਹੀ ਹੁ ਮਾਹੋ ਜੈ ਸਾਨਾ ਲਾਤੁ ਮਾਗਾ ਹੋ ਮਾਤਾ ਏਕਿ
 ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿ ਮਾਮਾਤਾ ਜੀ ਪੈਟ ਨਉ ਰੀਹੈ ਮੇਰੇ ਚੁਕ
 ਏਦੀ ਨਾਹੀ॥੧੧॥ ਮਾਗੇ ਸਾਖੀ ਚਉਥੀ ਨਾ

ਏਮਹਲਕੀਤੁਗੀ। ਬਹੁਤਿਗੁਰੂਬਾਬੇਆਪਣੇਸਰੀਰਸਾਥਿ ੨੩
 ਇਹਕਾਰਨਕੀਨਾ। ਏਕਥੇਰਿਸਿਕਾਰਿਚਨ੍ਹੇਜਿਥਾਹਰਿਨਿਕ
 ਸੇਸਿਕਾਰਕੇਬਹਾਨੇਤਿਉਚਲੇਗਾਏ। ਕਿਤੇਦੇਸਿਚਲੇਗਾ
 ਏਅਨੰਦਪੁਰਸਿਉ। ਨਿਕਸੇਅਰੁਆਗਰੇਜਾਇਪਹੁ
 ਚੇ। ਤੀਨਿਸਿਖਅਉਰੁਸਾਥਿਬੇ। ਤੇਨਉਥੇਆਪਿਥੇ।
 ਫਾਰੇਅਸਦਾਰਥੇ। ਜਬਆਗਰੇਜਾਇਪਹੁਚੇਉਹਾ
 ਕਿਸੀਥਾਗਮੇਜਾਇਉਤਰੇ। ਆਗੇਉਸਥਾਗਮਹਿਏਕ
 ਆਜਹੀਹੰਦੂਬਕਰੀਆਂਚੁਗਾਦਦਾਸੀ। ਉਸੁਆਜ
 ਤੀਕਉਥੁਥਾਇਕਠਿਗੁਰੂਬਾਬੇਕਹਿਅਮ। ਜੋਹਮਾਗੀਮੁਹ
 ਰਾਅਰੁਸਾਲਹਚਦਾਈਪਾਸਿਲੇਜਾਹੁ। ਮੁਹਰਗਾਹਣੇ

ਕੰਖਕੇਦੁਹੁਪਈਆਈਮਿਠਿਆਈਸਾਲਦਿਢਿਪ
 ਦਾਇਲਿਤਆਉ॥ਤੇਰੀਆਥਕਰੀਆਮਿਤਖੁਦੇਖੇਗਾ
 ਤੁਆਮਾਜਨੀਮੁਹਰਾਮਰੁਸਾਲਹਲਦਾਈਪਾਸਿਏ
 ਗਇਆਜਿਉਗੁਰੂਨੀਕਹਿਆਥਤੇਸੇਮਾਜਨੀਪ
 ਲਦਾਈਕਉਜਾਇਕਹਿਆਜੇਮੁਹਰਗਹਣੇਰਖਤੇਸ
 ਲਦਿਚਿਦੁਹੁਪਈਆਈਮਿਠਿਆਈਪਾਇਦੇਇ
 ਹਲਦਾਈਕਾਪਨ੍ਹੇਰੀਅਦਾਤਕਾਦੇਰੇਗਾਥਾਪਤਾ
 ਹੀ॥ਨੂਰਿਗਾਗੁਥਾਦਿਸਾਹੁਉਹਾਹੀਉਤਰਿਅਹੁ
 ਆਥਾਤਥਹਲਦਾਈਨੂਰਿਅਜੇਮੁਕੋਈਇਹੁ
 ਚੇਰੁਹੋਇਉਤਉਮੁਹਰਾਮਰੁਸਾਲਕੇਲਾਇਕਕਾਨ

ਗੀ। ਸੁਤ੍ਰੇ ਦੋਰੇ ਗੇ ਕੰਨਾ ਵਿਚਿ ਦੋ ਕਾਇ ਕੇਗਾ ਹਣਾ ॥ ੩੩ ॥
ਖੀਏ ਜੋ ਪਾਛੈ ਕਾਈ ਦੇਵਣੀ ਨਾ ਆਵੈ। ਤੁਹ ਲਏ
ਈਆ ਜਨ੍ਹੀ ਕਉ ਸਾਥਿ ਲੇਕ ਰਿਦਰੋਗੇ ਪਾਸਿ ਜਾਇ
ਖਨ੍ਹਾ ਹੋਆ ਹਲਦਾਈ ਦੋਰੇ ਗੇ ਕਉ ਕਹਿ ਆਜੇ ਜੀ
ਤੁਮ ਇਸੁ ਆਜਨ੍ਹੀ ਸਿਉ ਪੁਛੁ ਯਹ ਕਿ ਆਕਹੁ ਤਾਹੈ
ਤੁ ਦੋਰੇ ਗੇ ਕਹਿ ਆਕਿ ਉਭਾਈ ਆਜਨ੍ਹੀ ਤੁ ਕਿ ਆਕ
ਹਤਾ ਹਹਿ। ਤੁ ਆਜਨ੍ਹੀ ਕਹਿ ਆਜੇ ਜੀ ਚੁਗਿ ਆਸਦੁ
ਰਕੁ ਲੇਏ ਮਨੇ ਮਮ ਕੇ ਬਾਗ ਮਹਿ ਆਇ ਉਤਰੇ ਹਹਿ
ਐਓਹਾ ਬਕਠੀ ਆਚੁ ਗਾਵਣਾ ਸਾਂ ਉਨਹੁ ਮੇਰੇ ਕਉ
ਬੁਝਾਇ ਕਰਿ ਕਹਿ ਆਜੇ ਹਮਰੀ ਮੁਹਰ ਅਰੁ ਸਾ

ਲਹ ਲਹਾਈ ਪਾਸਿ ਲੇਜਾ ਹੁਮ ਹਰਗ ਹਟੇ ਰਖਿ ਕੇਦੁ
 ਹੁਰੁ ਪਈਆ ਦੀਅਿ ਆਈ ਸਾਲ ਦਿਨਿ ਪਦਾਇ
 ਦਿਨ ਆਉਤੇ ਗੀਆ ਬਕਰੀਆ ਅਸੀ ਦੇਖਹਗੇ
 ਤਾਦੇ ਰੋਗੇਇ ਹਿਗਣੀ ਜੇ ਅਤੁ ਪਾਤੁ ਸਾਹਕਉਇਨ
 ਅਸਦਾ ਰੋਕੀ ਪਥਰ ਪਹੁਚਾਵਣੀ ਹੋਇ। ਤੁਬਸਰੁ
 ਦਿਧਿ ਮਲੁ ਮੁਕਰਿ ਲੇਟੀਐ। ਸੋਯੋਚਾ ਲਿਖੁ ਦੋਰ
 ਗਾਇਨੇ ਦੇਖਿ ਜਾਤਾਥਾ। ਸੋਯੋਚਾ ਲਿਖੁ ਰਾਤਕ
 ਉਥਾਇ ਸਾਹਕਉ ਜਾਇ ਸੁਨਾਵਤਾਥਾ। ਤਾਤੇਇ
 ਨਾਅਸਦਾ ਰੁਕੀ ਪਥਰ ਰੁਕੀ ਰੁਲੀ ਪ੍ਰਕਾਰਿ ਲੇਟੀ
 ਐਐ। ਜੋਦੇਖਾਂਇ ਹਿਕਉਨਹਾਰਿ। ਤਾਦੇ ਰੋਗੇਅ

ਜਨੀਕਉਕਹਿਅਜੋਮਿਅਨਿਅਾਈਭੀਲੇਜਾਹੁਤੇਮੇ
 ਰੇਅਾਦਮੀਭੀਸਾਥਿਲੇਜਾਹੁਅਰੁਮੇਰੇਮੁਖਥੀ
 ਉਨਕਉਇਹੁਸਨੇਹਾਦੇਇਜੇਤੁਮਚਹੁਅਸਦਾ
 ਰਹੁਬੀਚਹੁਏਕੁਆਇਕੈਮੇਰੇਸਾਥਿਬਾਤਾਕਹਿ
 ਜਾਵਹੁਜੇਤੁਅਕਉਨਹੋ।ਤੁਆਜਨੀਮਿਅਨਿ
 ਅਾਈਭੀਪਹੁਚਾਈਤੇਸਨੇਹਾਦਰੇਰੇਦਾਭੀ
 ਪਹੁਚਾਇਅਾਸਨੇਹਾਸੁਦਦੇਗੁਰੁਬਾਬਾਅ
 ਦਮੀਅਾਸਾਥਿਓਠਿਖਤ੍ਰਾਹੋਅਾਤੁਸਿਖਭੀ
 ਤੀਨੋਉਠਿਨਾਲਿਖਕੇਹੋਏ।ਯੇਕੁਅਾਂਸਸਤੁ
 ਸਹਿਤਿਬਸਤੁਸਹਿਤਿਉਠਿਨਾਲਿਖਕੇਹੋਏ

੩੩੨

੦

ਆਤਮਾ ਹੀ ਦਰੋਗਾ ਕਉ ਆਉ ਮਿਲੇ। ਤਾ ਦਰੋਗੇ ਪੁ
 ਛਿ ਅਜੇ ਤੂੰ ਕਉ ਨਹ ਹੀ। ਤਾ ਗੁਰੂ ਬਾਬੇ ਜਬਾ ਠਬ ਕਉ
 ਦੀ ਅਜੇ ਮੇਰੇ ਗਬ ਹਾ ਦਰੋਗੇ। ਤਾ ਇਹਿ ਬਾਤ ਸੁਣੇ
 ਦਰੋਗਾ ਬਾਦਿ ਸਾਹ ਪਾਸਿ ਜਾਇ ਖੜ੍ਹਾ ਹੋਆ ਦਰੋਗੇ
 ਕਹਿ ਆਪਾਤਮਾ ਹਸਲਾ ਮਤਿ ਗੁਰੂ ਤੇ ਗਬ ਹਾ ਦਰੋਗੇ
 ਦੂਆ ਕਾ ਪੀਰੁ ਜੇ ਸਕਉ ਹੀ ਦੂਸਰਾ ਪਾਤਮਾ ਹੁਕਹਿ ਤੇ
 ਹਹਿ। ਇਸ ਦੰਜਾ ਹਹਾ ਬਿਅਉ ਅਹੋ। ਤੀਨਿ ਅਸਦੁ
 ਰਉ ਸਕੇ ਸਾਬਿਅਉ ਰਹਹਿ। ਅਰੁ ਚਉ ਬਾਅਪਿ
 ਹੋ। ਜੇ ਅਪਾਪ ਨੇ ਦੁਕਾਨਉ ਪਰਿਉ ਨ ਕਉ ਬੇਠਾਇਆ
 ਇਅਹੋ। ਜੇ ਉਹੁ ਕਮੁ ਹੋਇ ਤਿਉ ਕਰੀਏ। ਤਾਂ ਬਾ

ਇਸਾਹਕਹਿ ਆਉਨ ਕਉ ਕੋਇ ਆਨਿਕਰੋ ਪਰੁ ॥੩੩॥
 ਰੁਲੀਦੁਜਹਾ ਤੁਹਾਰੋਗਾ ਆਉਕੋਚਹੁ ਹੀਕਉ
 ਪੈਰਪਿ ਆਦਾਕਰਿਕੋਬੰਦੀਖਾਨੇ ਅਹਿਲੇਗਾ ਆ
 ਤਬਚਾਰਹੁਕਉਜੀਰਪਹਿਰਾਏ। ਗਲਅਹਿਜੀ
 ਰਪਹਿਰਾਏ। ਕਮਰੋਅਹਿਜੀਰਪਹਿਰਾਏ। ਹਾ
 ਥਹੁਅਹਿਜੀਰਪਹਿਰਾਏ। ਪਾਂਦਹੁਅਹਿਜੀ
 ਜੀਰਪਹਿਰਾਏ। ਠਿਠਿਦੁਹਸਿਖਾਕਹਿ ਆਸ
 ਦੇਪਾਤਸਾਹਕੁ ਥਾਇਆਨਿਅਰਿਥਨਕਿਤੇਲੇਖੇ
 ਨਕਿਤੇਜਮੇ। ਤੁਬਹੁਕਮੁਹੋਆਭਾਈਅਬਭੀਕਿ
 ਸੀਕੀਛੁਟਦੇਕੀਬਾਛੁਹੋਇਤਬਛੁਟਿਜਾਦਹੁ

ਭਾਸਿਖਾਕਹਿਅਮਿਹਰਦਾਨਹੁਇਅਸਾਨੁਕੋਈ
ਕਿਉਕਥਿਛੋਨੁਤਾਹੈ। ਸਰੀਰਕੇਸਰਬਅੰਗਹੁਅਹਿ
ਜੰਜੀਰਪਾਹਿਗਾਏਹਹਿ। ਉਘਰਿਪਾਤਸਾਹੀਰਉਕ
ਆਏਨਿਗਾਈਆਹਹਿ। ਹਾਅਠਾਛੂਟਣਕਿਉ
ਕਾਰਿਹੋਤਾਹੈ। ਟਿਰਿਪੁਕਮੁਹੋਆਨਾਭਾਈਤਮ
ਛੁਟਿਜਾਦੁਹੋਗਾ। ਭਾਗੁਰੂਕੇਇਸਬਨਕਹਣਕਰਿਸਿ
ਖਕੇਜੰਜੀਰਖੁਲਿਗਾਏ। ਭਾਸਿਖਉਨਿਗਾਏਉਨਕ
ਉਦੇਖਿਬੁਧਿਕਿਨੈਨਸਕਿਆ। ਛੇਰਿਗੁਰੂਜੀਤੀਸਰੇ
ਸਿਖਕੀਓਰਿਦੇਖਿਆ। ਹੁਕਮੁਹੋਆਤੋਭੀਛੁ
ਟਿਜਾਹਾ। ਪਰਉਹੁਸਿਖਗੁਰੂਕੇਭਰੇਸੇਵਾਲਾਥਾ

ਐਸੁ ਸਿਖ ਕਹਿਅ ਆਸਨੇ ਪਾਤੁ ਸਾਹਸੀ ਸੁਮੇਗ ਭੇਰੀ ॥੩॥
 ਭੇਟ ਹੋ। ਆਡਿਭਾਵੇਗਾ ਖਮੇਗਾ ਪੇਜਨੁ ਸੀਸ ਸਾਥਿ ਕ
 ਛੁਨਾਹੀ। ਤੁਕ ਮੁਹੋ ਆਨਿ ਹਾਲੁ ਸਿਖਾਤੁ ਮੇਰੇ ਹੀ
 ਪਾਸਿ ਰਹੁ। ਤੇਗਾ ਸੀਸੁ ਗੁਰੂ ਕੇ ਲੇਖੇ ਲਾਗਾ ਹੋ। ਤੁਬਏ
 ਕਸਿਖ ਸਾਥਿ ਗੁਰੂ ਬਾਬਾ ਬੰਦੀ ਖਾਨੇ ਮਹਿ ਰਹਿਅ
 ਮਹਿ ਰਿਬਾਦਿ ਸਾਹ ਕਉ ਅੰਤੀ ਅਕਹਿ ਅਜੇ ਪਾਤਸ
 ਹਸਲਾ ਮਤਿ ਇਹੁ ਕੀ ਮੁਖਹੁ ਤੁਰੁਲਾ ਹੋ ਆਹੋ। ਜੇ
 ਹਿੰਦੁ ਆਕਾ ਪੀਰੁ ਗੁਰੂ ਤੇਗ ਬਹਾਦਰੁ ਹਾਥਿ ਆਇ
 ਆਹੋ ਜੇ ਬਤੁ ਆਇ ਨ ਕਉ ਅਪਨਾ ਅਜ ਬੁਕ ਬੁਲੁ
 ਕਰਵਾਇਅ ਆ ਤੁਬਲਾਖ ਹੀ ਹਿੰਦੁ ਇਸ ਕਉ ਦੇਖਿ

ਕਰਿਅਪਤ੍ਰੇਆਪੇਆਇਕਰਿਅਜਬੁਕਬੁਛੁਕ
ਗੰਗੇਗਾਗਿਰਿਥਾਨਿਸਾਹਕਰਿਅਜੇਅਬ
ਹੀਅਜਬੁਹਆਰਾਕਬੁਛਨਰਰੈਗਾਘੁਦਾਇਸੰ
ਹਿਥਥਾਧਿਕੈਐਰੇਗਾਥਿਅਨਿਪਕਛਾਇਆਹੈ
ਐਐਸੀਸਜਾਇਕਰਾਦਉਗਾਜੇਆਪਤ੍ਰੇਆਪੇਪਤ੍ਰਿ
ਆਬਕੇਗਾਗੁਗੁਕੁਜੀਕੇਸਰੀਰਕਉਤੁਰਕਛਗੇ
ਤਾਨੁਨਾਕਰਾਇੰਘਰੁਬਹੁਤੁਬਰੀਤਾਨੁਨਾਕਰਾਹਿ
ਉਹੁਤਾਨੁਨਾਕਹਣਅਹਿਨਹੀਆਦਤੀਉਹੁਤਾ
ਨੁਨਾਸਹਣਗੁਰੂਹੀਜੀਕਾਕਾਭਥਾਜਿਸਕਉਦੁ
ਖੁਖੁਖੁਸਾਨਾਥਾਅਦਕਿਸੀਜੀਦੁਦਸਾਦਾ

ਲੇ ਕਉ ਮੇਸੀ ਤਾਨਾ ਹੋਤੀ ਤਬ ਏਕ ਪਾਠ ਕਾ ਮਹਿ ਜੋ ਮਨਾ ॥ ੨੩੫ ॥
 ਵੇਤੇ ਜੋ ਮਾਨਿ ਲੇਤਾ ਦੂਸਰੇ ਤੀਸਰੇ ਦਿਨਿ ਆਪਿ ਬਾਧਿ
 ਸਾਹੁ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕੇ ਪਜੁ ਰਿਐ ਆਇਖਨੂ ਹੋਏ ॥ ਅਰੁ ਮੇਸੀ
 ਅੰਬਾ ਤਾਂ ਕਰੋ ॥ ਜੋ ਸੁਭਾ ਵਾਗੀ ਲੇਵਹੁ ਮੇਰੇ ਪਾਸੇ ਚੁਇਕੇ
 ਅਤਿ ਸਕਾਰਿ ਸਾਬੁਰੀ ਕਛੁ ਨ ਲੇਵਹੁ ਗਾ ॥ ਅਉਰੁ ਖਜਾਨਾ
 ਜੇਤਾ ਚਾਹੇ ਤੇਤਾ ਲੇਵਹੁ ॥ ਅਰੁ ਮੇਥੇ ਟਿਐ ਆਸਾ ਹੋਤਾ
 ਰਿਦੁ ਹੋਵਹੁ ਗਾ ॥ ਟੇਰਿ ਆਪਣਾ ਸਾਕੁ ਦੇਵਹੁ ਗਾ ॥ ਪ
 ਰੁਤੁ ਮਹਾ ਆਗਾ ਅਜ ਬੁਕ ਬੁਲਕਰੋ ॥ ਹੁਕਾਮੁ ਹੋਆ ਅਰੁ
 ਕਝ ਖਨ ਆਰਿਜੋ ਕਛੁ ਤੈ ਕਰਣਾ ਹੋ ॥ ਸੋ ਤੁਕਰਿ ਲੇਹਿ ॥ ਆਇ
 ਹੁਕਾਮੁ ਹਰਿਗਾਜਿ ਨਹੀ ਹੋਵਣਾ ॥ ਕਰਤੈ ਕਾ ਕਾਰਨੁ ਮੇਟਣ

ਵਾਹਕਉਣੁਜੀਅਮਾਹੋ ਜੋਕਾਰਨੁਕਰਤੇਗਠਿਆਹੈਸੇ
ਈਰਦਿਆਹੋਅਬਾਮਉਰੁਕਫੁਨਹੀਹੋਤਾ।ਤੁਠਕ
ਬਹੁਤੁਹੀਭਖਮਾਰਿਥਕੇਸਰਬਪ੍ਰਕਾਰਿਪਰੁਗੁਰੂਬਾਬਾਏ
ਸਾਅਚੁਲਰਹਿਆਸ਼ੈਸੇਸੁਮੇਰੁਪਰਬਤੁਆਧੀਕੇ
ਅਗੇਅਚੁਲਮੁਠੇਲੁਰਹਤਾਹੈ।ਤੁਊਸੀਸੁਮੇਉਕ
ਸਿਖਅਰਦਾਸਿਅਨਿਕੀਨੀ।ਜੋਸਚੇਪਾਤਸਾਹ
ਮੇਥਾਦਿਸਾਹਕਉਸਹਿਤਿਥਾਦਿਸਾਹੀਗਠਕਕਰਿ
ਛੇਨਉਹੋਦਨਿਕਉਣੁਜੋਤੇਰੇਸਾਥਿਥਿਅਦਥੀਪਏਕ
ਕਦੇਹੈਨੀ।ਗੁਰਮੁਹੰਮਾਸਿਖਾਏਮੇਸੀਸੁਕਤਿਤੈਕਿ
ਬਉਪਾਈ।ਤੁਸਿਖਕਾਰਿਆਸਚੇਪਾਤਸਾਹਤੇਗੀਹੀ

ਟਹਲਾ ਸਿਉ ਪਾਈ ਹੋ। ਅਉਰਤ ਉਥੇ ਸਕਤਿ ਕਿਸੀ ॥੩੩॥
 ਸਿਉ ਨਹੀਂ ਲਿਆਇਆ ਆਇ ਰਿਹੁ ਕਮੁ ਹੋਆ ਸੁਣੁ
 ਸਿਖਾ ਜਿਸਦੀ ਟਹਲ ਕਰਿ ਕੋਤੈ ਸਕਤਿ ਪਾਈ ਹੋਇ
 ਸਦੇ ਦਿਨਿ ਸਕਤਿ ਕਿਛੁ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦਾ। ਭਾਸਿ ਖਰ
 ਹਿਆ ਸਦੇ ਪਾਤੁ ਸਾਹ ਮੇਰੁ ਹਨੁ ਅਨੰਤੁ ਸਕਤਿ ਜਾਨ
 ਤਾਹੋ। ਭਾਣੇ ਰਿਹੁ ਕਮੁ ਹੋਆ ਭਾਣੇ ਸਿਖਾ ਚੁਪਕਰਿ
 ਜਾਹੁ ਕਾਰਣ ਆਪੇ ਕਰਣੇ ਹੋਇ। ਭਾਗੁ ਰੂਕੇ ਬਚਨ ॥੩੪॥
 ਇਸ ਖੁਚੁ ਪਕਰਿ ਗਇਆ ਹੋਇ ਕਿਸੀ ਸਿਖੇ
 ਸੀਸ ਮੇਰਾ ਦੇਖਹੁ ਲਕੇ ਮੁਖ ਥੀ ਦਸਦੇ ਪਾਤੁ ਸਾਹ
 ਕੀਓ ਰਿਅ ਰਣਾ ਸਿਲਖੀ ਅਰਣਾ ਸਿਕੇ ਵੀ

ਚਿਉਹੁਦੇਹਠਾਇਲਿਖਿਆ ਆਬਲੁਟੁਇਉਥੰਧਨੁਖ
 ਰਿਓਰਹਿਓਨਕਛੁਉਪਾਇ। ਕਹਿਨਾਨਕਅਬਓਟਹ
 ਬਿਰਜਜਿਉਹੋਇਸਹਾਇ। ਏਕਿਦਸਦੇਪਾਤੁਸਾਹ
 ਇਉਦੇਹਰੇਕਾਜਥਾਬੁਇਉਦੇਹਠਾਇਲਿਖਿਓਜਿਅ
 ॥੪੦॥ ॥ ਆਬਲੁਟੁਆਬੰਧਨਛੁਟੇਸੁਕਿਛੁਟੇਤਉਪਾਇ
 ਸੁਕਿਛੁਟੁਅਰੇਹਾਥਿਮੇਤੁਅਹੀਹੋਤੁਸਹਾਇ। ਏਕਿ
 ਗੁਰੁਬਾਬੇਆਪਣੇਸਰੀਰਸਾਥਿਇਹੁਕਾਰਨੁਕੀਨਾਥੈ
 ਵਹੀਥੀਚਿਸਿਖਕਉਹੁਕਮੁਹੋਆਜੋਜਬਹਾਮੀ
 ਮਿਤੁਦੇਲੇਇਸਨਾਨੁਕਠਿਕੋਜਪੁਜੀਪਛੁਉਥੋਗੁਪ
 ਇਕੋਨਿਕਾਰਆਠੇਅਸਤੁਕਟਉਪਤਬਤੁਤਸੀ

ਸਮੇਧਨੁਕਉਸੀਸਾਸਿਉਜੁਦਾਕਰਿਛੋਨਾਤੁਬਸਿਖ ॥ ੩੩ ॥
 ਕਹਿਅਸਨੇਪਾਤੁਸਾਹਏਏਪਾਸਹੁਜੋਐਸਾਕਰਖਕ
 ਗਵਤਾਹਾਰਿ॥ ਐਰੀਕੀਗਾਤਿਕਰਹੁਗੋਹੁਕਮੁਹੋਆ
 ਜਹਾਂਹਮਤਹਾਂਤੁਆ॥ ਜਬਗੁਰੂਬਾਥੇਇਹੁਬਨੁਕੀਅ
 ਤੁਬਸਿਖਅਸਤਕੁਟੇਕਿਅਮਰਗੁਰੂਜੀਕੋਹੁਚਮਕਉ
 ਸਿਠਉਪਰਿਧਰਿਅਮਜਬਅੰਮ੍ਰਿਤਵੇਲਾਹੋਆਤੁਬ
 ਗੁਰੂਬਾਥੇਇਸਨਾਨੁਕੀਆਬਹੁਇਜਪੁਜੀਪਨਿਕ
 ਰਿਭੁਗੁਪਾਇਆਏਰਿਅਰਾਦਾਸਿਕਰਿਕੋਨਿਰੰ
 ਕਾਰਅਗੈਅਸਤਕੁਟੇਕਿਅਹੁਕਮੁਹੋਆਸਿਖਾ
 ਕਾਕਜੁਕਰਿਲੇਹਿ॥ ਤੁਬਸਿਖਗੁਰੂਕੋਬਚਨਪਾਇ

ਰੁਗਭੀਤੀਸਿਉਕਾਰਜੁਕਰਿਲੀਆਯਕੁਕਉਸੀਸ
 ਸਿਉਜੁਟਕਾਰਿਛੋਕਿਯਆ॥ ਜਬਇਹਿਖਬਰਬਾ
 ਦਿਸਾਹਕਉਪਹੁਚੀਤਬਬਾਦਿਸਾਹਪਰਤਾਪਣੇ
 ਲਾਗਾਅਰੁਕਹਣੇਲਾਗਾਮੇਰੀਮੁਰਾਦਹਾਸਲਿਨ
 ਹੂਈ॥ ਗਫਿਰਿਉਸੁਸਿਖਕਉਰੀਬਾਦਿਸਾਹਹੁਕਮਸ
 ਭੁਕਗਾਉਆਯਾਅਰੁਗੁਜੀਕੀਲੇਬਉਪਰਿਪਤਸ
 ਹਿਰਉਕੀਆਆਨਿਬੇਨੀਆ॥ ਲੇਬਨਚਾਟਣੀ
 ਮਿਦੇ॥ ਤੁਬਦਸਦਾਂਪਾਤੁਸਾਹੁਅਨੰਦਪੁਰੁਸੀ॥ ਰੁਪ
 ਕ੍ਰੇਟਿਅਾਂਸਿਖਾਂਕਉਹੁਕਮਹੋਆਜੇਤੁਮਗੁਜੀਕੀਲੇ
 ਬਾਦਿਲੀਸਿਉਲਿਆਦਉ॥ ਗੁਰੁਸਹਾਈਹੋਇਨਾ

ਤਬਰਘਰੇਟਿਅਸਿਖਾਂਘਾਸਕੀਬਹਿਲਿਭੁਰੀਦਿਓ ॥੩੩॥
 ਮਹਿਜਾਇਕਰਿਤਿਸਦਿਭਿਲੋਬਦੁਗਾਇਲਿਅਧੇ
 ਅਨਿਅਨੰਦਪੁਰਿਦਸਦੇਪਾਤਸਾਹਕੇਹਵਾਲੇਕੀਨੀ
 ਤਬਾਇਹੁਕੁਹੋਆਰਘਰੇਟੇਗੁਰੁਕੇਥੇਟੇ ॥੪੪॥
 ਨੰਦਪੁਰਿਪਹੁਰਿਅਗਭੇਸੀਸੁਦਿਲੀਟਾਲਿਅ
 ਸਿਖਾਂਕੇਹਾਥਅਏਅਗਧਨੁਕਾਭੇਹਗਾਅਨੰਦਪੁ
 ਰਿਹੋਆਗਭੇਸੀਸਕਾਭੇਹਗਾਦਿਲੀਹੋਆਗਦੋਨੇ
 ਠਉਰਿਨੰਦਨਕੀਚਿਖਾਬਨਾਈ ॥੪੫॥
 ਚੰਬੀਰਹੁਕੇਬਿਬਾਨਉਪਰਿਅੰਬਾਰਹੋਇਗਾਏ ॥੪੬॥
 ਸੰਖਠਉਰਿਕੀਰਤਿਨੁਹੁਆਥਨੁਦੀਰਘਜੇਕਾ

ਰੁਪੁਆ ਭੁਸੁਜੇਕਾਰੇ ਦੇਖਣੇਕਉ ਸਿਧਸਾਧਿਕਾਮਾਏ
 ਸੁਰਗਕੇਦੇਵਤੇਆਏ। ਸੁਰਸਾਧਸੰਤੁਆਏਅਰੁਸ
 ਰੁਨਪੁਗੁਰੂਕੇਬਥਾਨਉਪਰਿਪੁਹਪਹੁਕੀਥਠਖਾਅਨਿ
 ਕੀਨੀ। ਅਰੁਗੁਰੂਜੀਕੀਉਸਤਤਿਸੁਨਿਸੁਨਿਪਸੀਨਿਪ
 ਰੇਹੋਵਹਿ। ਬਹੁਜੇਕਾਰਾਅਰੁਬਹੁਅਨੰਦਹੋਆ
 ੧੨੧

ਅਮਰੋਜਾਖੀਆ

ਦਸਦੇ ਅਹਲਕੀਆਂ ਰੁਹੀਆਂ । । ਗੁਰੂ ਤੇਗ ੨੨੬
ਬਹਾਦਰ ਜੀਕਾ ਕਾਰਨੁ ਹੋਆ ਦੇਖਿਆ ਦੇਖਿ
ਕੈ ਸਿਖ ਲਗੇ ਰੁਣ ਨੁਕਰ ਗਇ । ਤੁਹਾ ਹੁਕਮੁ ਹੋ
ਆਭਾਈ ਸਿਖੇ ਗੁਰੂ ਕਉ ਤੇਜੀ ਦਨੁ ਮਰਨੁ ਸ
ਮਾਨ ਥਾ ਜੀਵਿ ਵਿਆਭੀ ਨਿਰੰਕਾਰ ਸਰੂਪ
ਬੇ । ਅਰੁ ਸਰੀਰ ਕੇ ਢੁਟਿਆ ਆਭੀ ਉਚੁ ਨਿਰੰਕ
ਰ ਸਰੂਪ ਹਰਿ । ਈ ਨੁਕ ਉਕੈ ਉਸੁ ਮਾਜਾ ਨਿਕ
ਰਿਠੇ ਦੇਗਾ ਸੇਰੁ ਲੇਗਾ । ਤੁਹਾ ਸਿਖਾਂ ਗੁਰੂ ਕੇ ਬਚ
ਨ ਪਾਇ ਰੁਣ ਨੁ ਢੁਟਿ ਨਿਰੰਕਾਰ । ਟੇ ਰਿਹੁ ਕਮੁ ਹੋ
ਆਭੁ ਰਕਾਂ ਕਉ ਕੁਨਾ ਕਰਿ ਕੇ ਮਾਰਣਾ ਥਾ ਸੇਰੁ

ਕ ਕੂ ਕੂ ਹੋ ਇਨ੍ਹ ਕੇ ਹ ਹਿ। ਤੁਰ ਕਾ ਕਉ ਆ ਰਣੇ ਕੀ
 ਦਾ ਸੀ ਹ ਆ ਰੀ ਆਈ ਹੋ। ਗੁਰੂ ਤੇ ਗ ਬ ਹਾ ਦ ਰ ਸ
 ਥਿਉ ਨ ਦੁ ਨੇ ਜੇ ਤਾ ਦੀ ਕੀ ਨੀ ਹੋ ਗੁਰੂ ਉ ਨ ਕਾ ਕੋਈ
 ਦੇ ਬੁਨ ਆ ਰੀ ਆ ਥਾ ਕੇ ਉ ਉ ਨ ਕਾ ਧੂ ਨ ਨ ਕੀ ਅ
 ਥਾ ਅਪਨੇ ਪੰਥ ਕੇ ਪਖ ਕਾਰਿ ਕੇ ਉ ਨ ਦੁ ਨੇ ਤਾ ਦੀ ਕੀ
 ਨ ਹੋ। ਜੇ ਉ ਨ ਦੁ ਨੇ ਇਹਿ ਅਸੀ ਤ ਕੀ ਨੀ ਹੋ। ਥਿ
 ਸਿਜਿ ਥਾ ਰ ਥ ਕੇ ਪਖ ਕਾਰਿ ਤਾ ਦੀ ਨ ਪੀ ਕੀ ਨੀ।
 ਇਤੁ ਕਾਰਿ ਤੁਰ ਕੂ ਕੂ ਹੋ ਇਨ੍ਹ ਕੇ ਹ ਹਿ। ਮੇ ਮੇ ਸੇ ਰੀ
 ਆ ਨੀ ਆ ਅਹਾ ਪੁਰ ਥ ਹੁ ਸਾ ਬਿਤਾ ਦਿ ਕਿ ਰਣੇ
 ਉ ਨ ਦੁ ਨੇ ਅਪਨਾ ਹੀ ਘਾਤੁ ਕੀ ਨੀ ਹੋ। ਤੁਰ ਕਾ

ਕਉ ਕੁਛਾਗੁਰੂ ਭੇਗਾ ਬਹਾ ਦਰਕੀ ਆਹੈ। ਸਮਰੁ
 ਮਾਰਉ ਗਾਐ ਇਨ ਕਉ। ਬਹੁ ਕੁਛ ਕਾ ਲੁ
 ਥੀਤਾ ਤਬ ਖਾਲ ਸੇ ਕਉ ਹੁਕਮੁ ਹੋਆ ਜੇਰੁ
 ਲੇ ਖਾਲ ਸਾ ਜੀਤਰ ਕਾਸਾ ਬਿਜੁ ਪੁਕਰੀ ਐ
 ਤੇਰੁ ਰਕ ਕਉ ਮਾਰੀ ਐ। ਤਬ ਖਾਲ ਸੇ ਕਾ ਹਿਅ
 ਸਰੁ ਪਾਤੁ ਸਾ ਪਤਰ ਕਾਸਾ ਬਹਾ ਹੋਆ ਸਰੁ ਰੁ
 ਕਾਸਾ ਬਿਦ ਸਾਲ ਖਾਧੇ ਰੂਚ ਰੂਤਾ ਹੋਆ ਸਮਗਿ
 ਜਿਉ ਕਜਾਇ। ਸਟਿਹਿ ਹੁਕਮੁ ਹੋਆ ਭਾਉ
 ਇਉ ਰਹਤ ਹੋਯੋ ਖਰੁ ਲਿਖਿ ਕੇਰੁ ਰਕ ਕਉ ਮਾ
 ਰੇ ਹੋਆ ਹਮਾ ਰਾਖੁ ਪਾਇ ਕੇ ਮਰਿ ਜਾਵੇ ਗਾ

ਤਬ ਖਾਲਸੇ ਕਹਿ ਆਸ ਦੇ ਪਾਤੁ ਸਾਹੁ ਕਰਦ
 ਕਾਰਣ ਗੁਰੂ ਪਹਿ ਜਉ ਦਿਉ ਮਾਰੇ ਉਰੁ ਲੀ
 ਸਲਾਹ ਹੋ ਸੁਬ ਗੁਰੂ ਬਾਬੇ ਨਹਿ ਗਸਾ
 ਪਕੀਰਿ ਖਤੁ ਲਿਖਿਆ ਖਤੁ ਕਾਨਾ ਖਤੁ
 ਫੁਰਨਾ ਖਤੁ ਖਤੁ ਖਤੁ ਬਨੇ ਖਤੁ ਬਾਗੁ
 ਲਿਖਿਆ ਪਰੁ ਈਹਾ ਕਹੁ ਬੀਜ ਮਾ ਕੁਰਪਤ
 ਰੋ ਉਸੁ ਖਤੁ ਮਹਿ ਕੇਤੇ ਫੁਰਲੀ ਖੋ ਕੇ
 ਤੀ ਮਾਰੁ ਬਾਈ ਮਾਲੀ ਖੀ ਮਾਰੇ ਤੀ ਮਾਰ
 ਦਿਸਾਹ ਕੀ ਆਸਾ ਖੀ ਮਾਲੀ ਖੀ ਮਾਰੁ
 ਕਛੁ ਮਾਪਨੀ ਹਕੀਕਤਿ ਲੀ ਖੀ ਸੇ ਅਪਨੀ

ਹਕੀਕਤਿ ਇਉਂ ਲੀਖੀ ॥ ਜੇ ਤੇਰੇ ਕਉ ਸਾਹਿਬ ਪਾ
 ਤ ਸਾਹਿਬੀ ਪਾਤਸਾਹੀ ਕੇਤ ਕੁਝੁ ਪਰਿਥੇ ਨਾਇ
 ਆਖਾਤੁ ਇਨਸਾਫੁ ਕਰਤਾ ਥੈ ॥ ਇਨਸਾਫੁ ਨ
 ਕਰਤਾ ॥ ਸੇਜ ਬਕਾਤੁ ਪਾਤਸਾਹੁ ਹੁਆਹਿਤੁ
 ਬਕਾਤੁ ਥੈ ਇਨਸਾਫੁ ਹੀ ਕਰਤਾ ਰਹਿਅਹੈ
 ॥ ਇਨਸਾਫੁ ਕਾਟੇ ਲੁਤੁ ਤੈ ਕਉ ਨਹੀ ਕੀਅਾ
 ॥ ਅੰਬੁ ਲਿਤੁ ਉਤੇ ਮੇਰੇ ਸਾਹਿਬ ਕਉ ਇਨਸਾਫੁ ਕੀ
 ਨੀਹੈ ॥ ਜੇ ਇਕ ਪਾਥ ਕਰੇ ਦੁਟੈ ਉ ਪਰਿਥ ਸੇਰ
 ਕਰਤਾ ਥਾ ॥ ਕਉ ਤੇਰਾ ਦੇਸੁ ਨ ਖਾਟਤਾ ਥਾ ॥ ਕਉ
 ਉਤੇਰਾ ਥਾ ॥ ਉਨ ਖਾਟਤਾ ਥਾ ॥ ਰਿਜ ਕੁਸਾਹਿ ਬਕਾ

ਦੀਆ ਖਾਵਤਾ ਥਾ ਨਿਰਵਾਵੇ ਫੂਕੀ ਰੀਕੀ ਗੁਜਰਾ
 ਕਰਤਾ ਥਾ ਸੋਬੇਤਕ ਸੀਰ ਪਾਹਿ ਲੇਤੇ ਮੇਰਾ ਥਾ
 ਮਾਰਿਆ ਥਾ। ਫੇਰਿ ਮੇਰੀ ਓਰਿ ਫੁ ਉਜਾਂ ਭੇਜੀ
 ਅੰਗਾਜਿ ਅੰਸਾਥਿ ਰਹਿ ਕੇਜੈ ਸਾਤੁ ਬੇਇਨ ਸਾ
 ਫੁਤੇ ਮੇਰਾ ਜੇਬੇਇਨ ਸਾਫਾ। ਗਲਿ ਅਲਿਨੁ ਮ
 ਹੁਨੇ ਮੇਰੇ ਬੇਟੇ ਆਰੇ। ਅਓਰੁ ਭਾਅਗੀ ਅੰ ਮੇਰੀ
 ਅਸੰਗਤੀ ਸਿਖ ਆਰੇ। ਮੇਰੇ ਖਜਾਨੇ ਲੁਟੇ। ਸਿਉ
 ਰੀਬੇਇਨ ਸਾਫੀ ਕਰਿਕੇ ਮੇਰੇ ਸਾਥਿ ਮੇਰਾ ਕਾਮ
 ਹੂਆ ਹੈ। ਪਰਾਇਹਿ ਇਨ ਸਾਫੀ ਭੇਰੇ ਪਾਰਿਹੈ ਅਸ
 ਹਿਥਕੇ ਪਾਰਿਤਉ ਇਨ ਸਾਫੂ ਹੈ। ਉਹਾ ਮੇਰਾ

ਇਨਸਾਫੁ ਹੋਨ ਤਿਲਜਿ ਤਨੀਭੁ ਚਾਈ ਕਿਸੀ ਕੀ ਗ ੨੪੨
 ਦਾਦਤਾ ਹੋ। ਨ ਤਿਲਜਿ ਤਨੀਭੁ ਚਾਈ ਕਿਸੀ ਕੀ
 ਗਦਾਦਤਾ ਹੋ। ਦੋਨੋ ਕਾਫਲੁ ਦੇਤਾ ਹੋ ਪਰਦੇਤਾ
 ਹੋ। ਜਬ ਪਰਦਾ ਦਿਗਾਰੁ ਅਦਾਲਤੁ ਪਰਿਥੇਸੇ
 ਗਾ ਅਰੁਤੁ ਅਸਿਥਿ ਪੁਛੈ ਗਾ ਜੇਰੁ ਅਦਾਸਤੇਰਾ ਕੀ
 ਫੁਕਿ ਆਸੀ। ਜੇ ਉਨ ਕੋ ਸਾਥਿ ਮੇਸੀਤਾਦੀ
 ਕੀ ਨੀ। ਤਬਤੁ ਕਿਆ ਜਬਾ ਬੁਕਰੇਗਾ। ਖਬ
 ਰਦਾਰੁ ਹੋਉਹੁਦਖਤੁ ਆਇਆ ਤੇ ਆਇਆ ਦੁ
 ਰਿਨਜਾਨੁ। ਅਰੁ ਉਸਦਖਤਿ ਮੇਦਾ ਦੁਨਗੀ
 ਰਹੇਦਉਗਾ। ਕੇਈ ਜਬਾ ਬੁਆਰੈ ਸਹੇਨਿ

ਰਾਖਨਾਹੀਤਾਦੇਜਕਕੀਸੁਜਾਇਮਿਲੇਗੀ।
ਜਿਤਨੇਦੇਜਕਬਨਾਏਹਾਹਿਤਿਤਨੇਬੇਨਸਾਫਾ
ਕੇਨਮਿਤਿਬਨਾਏਹਾਹਿ। ਭੂਹਾਬਾਦਿਸਾਹੁ
ਅਰਕੀਨਾਬਰਾਬਰਿਹੈ। ਕੀਨ੍ਹੇਕੀਪੁਕਾਰਪ
ਹਿਲੇਸੁਨਤਾਹੈ। ਅਰੁਥਾਦਿਸਾਹਕੀਪਕਾਰ
ਪਾਛੇਸੁਨਤਾਹੈ। ਅਰੁਜਬਤੇਰੇਹਿਰਦੇਮਹਿ
ਯਹਗੁਆਨਹੈਇਜੇਮੇਮਿਹਲਕਰਿਕੇਜ
ਉਖਾਦਤਾਹੈਇਤਕਰਿਬਖਾਸਿਅਜਾਵਈ
ਗਾਜੇਇਹੁਗੁਆਨੁਭੀਤਿਰਾਵੁਠਾਹੈ। ਕਾਹੇ
ਤੇਜੇਜੇਤੇਘੋੜੇਹਾਹਿਸੁਭਮਿਹੰਨਤਕਰਿਕੇਜੇ

ਉਖਾਵਤੇਹੋਸੋਘੋਫੇਕਉਨਸੇਅਉਲੀਏਹੋਇ ੩੪੩
ਗਾਏਹਾਹਿਜੋਰੁਅਉਲੀਆਹੋਇਜਾਦਹਿ
ਗਾਅਰੁਜਉਤੇਹੋਹਿਠਦੇਅਹਿਯਹਹੁ
ਆਨਹੋਇਜੇਮੇਕੁਗਾਨੁਪਕੂਤਾਹੋਇਤਕਹਿ
ਬਖਸਿਅਸਾਵਉਗਾਸੇਇਹੁਗਾਨੁ
ਗੀਤੇਗਾਵਨਾਹੋਕਾਹੇਤੇਜੋਕੁਗਾਨੁਚਬਾਨ
ਸਾਥਿਪੰਡਿਅਤਉਕਿਅਹੁਅਗਾਅ
ਮਲਾਭੁਲਿਅਥਿਨਾਨਹੀਬਖਸੀਤਾ
ਦਰਗਾਹਪੰਥਿਕੋਪਰਾਉਪਰਿਕੁਰਾਨੁਇ
ਖਿਅਹੋਆਹੋਸੇਦਰਗਾਹਪੰਥਿਕਉ

ਨਸੇ ਅਭਿਲੀਏ ਹੋਇ ਗਏ ਹਾਇ ਜੇਕੁ ਅਭਿਲੀ
ਆਰੋਇ ਜਾਵਾ ਹਿਗਾ ਅਰੁ ਜੁਝਿਓ ਰੋਹੋ
ਠੇ ਅਪਿਯੁ ਪਗੁ ਆਨੁ ਹੋਇ ਜੇ ਮੇਥੰਦ
ਗੀਠਠਾਇ ਇਤਕ ਰਿਬ ਖਸਿ ਮਾਜਾ
ਟਉ ਗਾਇ ਪੁਗੁ ਮਾਨੁ ਭੀ ਭੇਰਾ ਝੁਠਾ ਹੈ
ਥੰਦ ਗੀਇ ਸਕਾਨਾ ਮਨ ਹੀ ਜਿਯੁ ਗਰਿਰ
ਵਾਇਤਾ ਖਖਿ ਸਉ ਪਕਿਠ ਗੀਅੰ ਖ
ਸੀ ਥੰਦ ਗੀਨ ਦੁਸਰੀ ਮੁਖਾਲ ਠਠ ਹੈ
ਅਥ ਥਇ ਪਿਜੇ ਮਨ ਕੁ ਕਾਹਿ ਅਨ ਮਾਨੁ ਦਾ
ਖਾਸੀ ਥੰਦ ਗੀਇ ਹੋਹੋ ਸੇਕੁ ਭਿਲਟਾ ਅਨ

ਕਉ ਫਰਬ ਕਰਤਾ ਹੋਆ ਹਰਿ ਮਨ ਕੀ ॥ ੩੬੮ ॥
 ਬਸੀ ਕੇ ਨ ਮਿਤਿ ਅਪਨੇ ਬਾਈ ਮਾਰੇ ॥ ਮਨ ਕੀ
 ਬਸੀ ਕੇ ਨ ਮਿਤਿ ਅਪਨਾ ਬਾਪੁ ਮਾਰਿ ॥ ਆ
 ਜੇ ਤੇ ਬੰਦਗੀ ਕਉ ਨ ਸੀ ਕੀ ਨੀ ਚੋ ॥ ਭਾਤੇ
 ਇਹੁ ਗੁਮਾਨੁ ਭੀ ਤੇਰਾ ਵੂਠਾ ਹੋ ॥ ਅਰਜੁ ਭੀ
 ਤੇਰੇ ਹਿਰਦੇ ਮਹਿ ਯਹ ਗੁਮਾਨੁ ਹੋਇ ਜੇ ॥
 ਓ ਮਾਤਿ ਪੇ ਕੰਬਰ ਕੀ ਹੋ ॥ ਓ ਗੀ ਸਿਫਾ ਤੁਪੇ
 ਕੰਬਰ ਭਰੇ ਗਾ ॥ ਜੇ ਪੇ ਕੰਬਰ ਕਹਿ ॥ ਮਾਰੇ ॥
 ਓ ਨ ਪੀ ਕੀ ਸਿਫਾ ਤੁਰ ਉਗਾ ॥ ਜਿਨ ਪੁਨ
 ਓ ਗੀ ॥ ਮਾਰ ਮਾਨੀ ਹੋ ॥ ਅਰਥ ਇਹਿ ਜੋਥ

ਤਾਏਛਰੁਣੀ ਆਕਹੀ ਆਹੇਨਿ ਭੇਛਰੀਅ
 ਹੇਨੇ ॥ ਅਰੁਜੇਬਤਾਏ ਪਕਰੁਨੀ ਆਕਹੀ
 ਆਹੇਨਿ ਸੁਪਕਰੁਨੀ ਆਹੇਨੇ ॥ ਸੋਭੁ
 ਲੀ ਆਸਿਫੁਤਾ ਪਕਰੁਨੀ ਆਕਹੀ ਅੰ
 ਹਰਿਤੇਬੁਰੀ ਆਸਿਫੁਤਾ ਛਰੁਣੀ ਆ
 ਕਹੀ ਆਹਹਿ ॥ ਜਿਨਹੁਨੇਇਹਿਘਾ
 ਲਘਾਲੀਹੇਤਿਨਹੀਸਿਫੁਤਾਪੇਕੰਥਰੁ
 ਕੁਰੇਗਾ ॥ ਅਰੁਜੇਬਤਾਏ ਪਕਰੁਨੀ ਆਕਹੀ
 ਰਹਿਰਦੇ ਅਹਿਰਾਖਤਾਏ ਪਕਰੁਨੀ ਅਕੇ
 ਪਿਯਾਅਰਵਾਏਕਉਪੇਕੰਥਰੁਤਾਕਹਿ

ਆਹੋ ਜੋਦੁ ਨੀਆ ਸੰਗਾ ਹੋਤਿ ਸਕਾਤੁ ਗਿਲ ੨੪੫
 ਬੁਕਤਾ ਹੋ ॥ ਕੁਤਿ ਆਕੀ ਸਿਫੁ ਤਪੇ ਕੰਥਰੁ ਕਿ
 ਉਕਰਿਤੁ ਰਤਾ ਹੋ ॥ ਅਲਦੁ ਨੀਆ ਜੀਟੁ ਨਦ
 ਤੁਗਿਲ ਬਹਾ ਕਿਲਾ ਬਨਾ ॥ ਅਰੁ ਜੁਝਿ ਤੇਰੇ ਹਿਸੇ
 ਮਹਿ ਯਹ ਗੁਆਨੁ ਹੋਇ ਜੇ ਮੇਰੇ ਦੁਆਕੀ
 ਬੁਝਾਇ ਸਤੀਦੁ ਰਿਕੀ ਨੀਹੋ ॥ ਇਤਕੁ ਰਿਬਧ
 ਸਿਅਸਾਦੁ ਉਗਾ ॥ ਜੇ ਇਹੁ ਗੁਆਨੁ ਭੀ ਤੇਰ
 ਧੂਟਾ ਹੋ ॥ ਕਾਹੇ ਤੇਜੇ ਏਕੁ ਬੁਝਤੇ ਭੀ ਨਾ ਹੋ ॥ ਅਰੁ
 ਹੰਜਾਰੁ ਬੁਝਤੇ ॥ ਅਰੁ ਸਤਾਕੀ ਏਹੁ ਹਿਸਾ ॥ ਸਰਬ
 ਤੁ ਸਿੰਦੁ ਆਕਾਇਹੁ ਨੇਮੁ ਥਜੇ ਠਾਕੁਰਨੁ ॥

ਰੇਅਮਾਇਕੋਬੁਤਾਅਗੇਅਥਾਟੇਕਿਜਾਂਦੇਤਬਹੀ
 ਰੇਟੀਖਾਵਤੋਸੇਜਬਤੇਬੁਤੁਭੰਨਾਤਾਘਰਿ
 ਘਰਿਬੁਤੁਬਣਿਅਮਾਕਿਸੀਮੇਅਕਾਬੁਤੁਬ
 ਟਾਇਕੋਅਥਾਟੇਟਿਅਕਿਸੀਅਟੇਕਾਬੁਤੁ
 ਬਣਾਇਅਮਾਕਿਸੀਅਟੀਕਾਬੁਤੁਬਣ
 ਇਅਮਾਕਿਸੀਪਾਬਰਾਅਗੇਅਥਾਟੇਕਿ
 ਕਰਿਰੇਟੀਖਾਈਸੇਯਜਾਰਬੁਤੁਬਣੇਤਾ
 ਤੇਏਕਬੁਤੁਭੰਨਾਤੇਯਜਾਰਬੁਤੁਬਣੇਅਮਰੁ
 ਧਾਜਾਬੁਤੁਬੁਦੀਹੋਜਿਨਹੁਨੇਬੁਦੀਕਿਉ
 ਅਰਿਅਮਾਹੇਬੁਤੁਭੰਨਹੀਨੇਭੰਨਾਹੋਅਇ

ਸਕਉ ਪਰਿਏਕਰੁਬਾਈਗੁਰੁਬਾਏਉਚਰੀ। ਗਿਬਿ ੨੬
 ਸਕੰਨਖੁਦਗਾਕਿਬੁਤਸਿਕਸਭਨਈਨਸਾ
 ਖੁਗਜਰਜਿਖੁਦੀਜਿਕੇਦਸਤੁਨਈਨਸਾ
 ਦੁਰਿਗੇਸੇਖਾਤੁਰੇਅਜੀਜਾਜਾਕੰਨਾਦਰਿ
 ਮਨਹਬਮਾਗੇਸੇਨਿਸਤਨਈਨਸਾ॥੧॥
 ਤਿਸਕਾਪਰਮਾਰਥਾ। ਭੰਨੁਆਪਣੇਆਪਨੁ
 ਜੇਬੁਤਾਦਾਭੰਨਣਾਏਹੋਹਈ। ਤੇਮਕਤਿਹੋਇ
 ਲੇਇਸੁਖੁਦੀਆਪਣੀਬੀਜੇਕੇਦਬੰਛਿਟ
 ਟਾਏਹੋਹਈ। ਤੇਸਾਹਿਬਲੇਕਾਦੇਹਿਰਦੇਨਾ
 ਲਿਹਿਰਦਾਮਿਲਾਦਹੁਇਕਾਤਬਹੁਦੁਇਚਿ

ਪੰਥਾ ਅਸਾਧੇ ਦੇ ਏਹੋ ਹਈ॥ ਅਰੁ ਜਉ ਭੇਰੇ ਹਿਰ
 ਦੇ ਅਹਿ ਯਹ ਗੁਆਨੁ ਹੋਇ ਜੈ ਸੇ ਅਪਨੇ ਸਰੇ
 ਉਪਰਿ ਕਾਇ ਅਹੋਇ ਤੁਕਾਰਿ ਬਖਸਿਅ ਅਸ
 ਟਉਗਾ ਸੇਇ ਹੁਗਾ ਮਾਨੁ ਭੂਤਿ ਰਾਬੂ ਠਾਹੋ
 ਕਾਹੇ ਤੇਜੈ ਸੇਭਾ ਅਪਨੇ ਸਰੇ ਉਪਰਿ ਕਾਇ ਅ
 ਹਹਿ ਤੈ ਸੇ ਸੁਭ ਪੰਥਾ ਆਪੇ ਅਪਨੇ ਸਰੇ ਉਪ
 ਰਿ ਕਾਇ ਅਹਹਿ ਅਜਉ ਇਉਹੀ ਪੰਥਾ ਕੁ
 ਸਰੇ ਕਾਰਿ ਕੈ ਬਖਸੇ ਜਾਤੇ ਤੁਥਾ ਸਾਹਿਬ ਕਾ ਭ
 ਜਨੁ ਕਉ ਨ ਕਰਤਾ ਅਰੁ ਸਾਹਿਬ ਦੇ ਕਾ ਕਾ
 ਹਤ ਜੁਭੀ ਕਉ ਨ ਹੋਤਾ ਸੇ ਸਾਹਿਬ ਕੇ ਭ

ਜਨ ਬਿਨਾ ਅਰੁ ਸਾਹਿਬ ਲੋਕਾ ਕੀ ਖੁਸੀ ਬਿਨਾ ॥ ੩੬ ॥
 ਅਕਤਿ ਹੂਆ ਚਾਹਤਾ ਹੋਇ ਤਿਸ ਕਾ ਦਾਦਾ ॥
 ਠਾਹੋ ॥ ਅਰੁ ਜੁ ਉਤੇਰੇ ਹਿਰ ਦੇ ॥ ਹਿ ਯੁ ਹਰੁ ॥
 ਮਾਨੁ ਹੋਇ ਜੋ ਲੋਕ ਮੇਰਾ ਜੁ ਸੁ ਕਰਤਾ ਹੋ ॥ ਮੇਰੇ
 ਤਕ ਰਿਬ ਖਾਸਾ ॥ ਅੰਜਾ ਦੁਇ ਗਾ ॥ ਸੋਇ ਹੁਗੁਮ ॥
 ਨੁਭਿ ਤਿਰਾ ॥ ਠਾਹੋ ॥ ਕਾਹੇ ਤੇਜ ਸੁਤ ਉ ॥ ਅਪਨੇ
 ਪੋਜ ਨ ਕੇ ਨ ॥ ਮਿਭਿ ਲੋਕੁ ਟਿਰ ਉਨ ਕਾ ਭੀ ਕ
 ਲਾਥਾ ॥ ॥ ਸੋ ਤਿਸ ਟਿਰ ਉਨ ਕ ਉਸਾ ਹੋ ॥
 ਬਦੇ ਜ ਕ ਮੇਜ ਲਾਇ ॥ ਆਥਾ ॥ ਅਰੁ ਖਾਸ ॥
 ਜ ਸੁਇ ਹੋ ॥ ਜਿਸ ਕਾ ਹੋ ਰਵਾਸਾ ॥ ਹਿਬ ਕਾ

ਜੁਗੀਪੁਆਹੋ। ਜੁਭਿਉਸਕਾਏਕੁਜਸੁਕਰਤਾਹੋਤਉ
 ਭੀਉਪੁਜਸਲਾਇਕਹੋ। ਅਕੁਜਉਏਕੁਉਸਕੀਧਿ
 ਕਾਠਕਰਤਾਹੋਤਉਭੀਉਪੁਜਸਲਾਇਕਹੋ। ਅਕੁ
 ਜੁਭਿਉਰੇਹਿਫਦੇ। ਮਹਿਯਹਗੁਆਨੁਹੋਇਜੋਸਾਹੁਬੁ
 ਸਤਾਹੁਉਸਤਾਹੁਉਸਕੀਸਤਾਹੀਕਿਕਿਉ। ਮੇਥਖ
 ਸਿਅਸਾਵਉਗਾ। ਸੋਸਾਹਿਬਕੀਅਦੋਨੋਸਿਫ
 ਤਾਹਹਿ। ਅਕੁਦੋਨੋਉਸਕੇਹਾਥਮਹਿਕਰਛੀਅ
 ਹਹਿ। ਸਤਾਹੀਕੀਭੀਅਕੁਕਾਹੀਕੀਭੀ। ਜਬਤੋ
 ਕਿਸੀਉਪਰਿਸਤਾਹੀਕੀਹੋਇਗੀ। ਸੁਬਤੇਰੇਉਪ
 ਰਿਭੀਸਤਾਹੀਕੀਕਰਛੀਕੁਰੇਗਾ। ਅਕੁਜਬਤੋ

ਕਿਸੀਉ ਪਰਿ ਕਹਾ ਗੀ ਕਹੀ ਹੋਇ ਗੀ ਤਬ ਤੇਰੇਉ ਪ ੨੬
 ਬਿਭੀ ਕਹਾ ਗੀ ਕੀ ਕਰ ਛੀ ਨਾ ਰੇਗਾ ॥ ਇਉਂ ਨਹੀ
 ਹੋਤਾ ਜੇ ਬੀਜੀ ਮੇਥੇ ਬੀ ਬੁਰਾ ਮਰੁਣ ਲੁਆ ਮੰ ਬਪੁਕਾ
 ਲੁਣੀ ਮੇਥੇ ਮਤਾ ਤੇਜੇ ਸਾ ਬੀਜੀ ਮੇਥੇ ਗਾ ਤੇ ਸਾਲੁ
 ਛੀ ਮੇਥੇ ਗਾ ਗੇਰੇ ਗੁਰੂ ਬਾ ਬੇਇ ਪੁਬਰ ਨੁਖਤ
 ਮਹਿ ਲੀਖਿਆ ਮਾਜੇ ਖਬਰ ਦਾਰ ਹੋ ਖਾਲਾਸ ०
 ਪੇਦਾ ਹੂਆ ਹੋਇ ਬੁਤਾ ਕੇਭੀ ਨ ਦੁਟਾ ਛਾ ਖਾਲਾ
 ਸਾਹੂਆ ਹੋਇ ਮੁਰਖ ਪੁਰੂਪੀ ਜੋ ਕਾਹੂ ਹੋਇ ਤਿਸ ਕੇ
 ਨ ਮਿਤੀ ਮੇਥੇ ਖਾਲਾ ਸਾਰੂ ਪੀਸਾ ਗਾ ਪੇਦੇ ਕੀਆ
 ਹੋਇ ਬੁਤਾ ਕਉ ਮਰੁ ਮੁਰਖਾ ਕਉ ਭੀ ਨੇਗਾ ਛੋਰ

ਗਾਨੀ। ਖਾਲਸਾ ਤੁਮ ਸਿਉ ਰੀ ਅਪਨਾ ਬੇਰੁ ਲੇ
ਦੇ ਗਾ ਜੋ ਸਿ ਖੁ ਗੁਰੁ ਕਾ ਖਤੁ ਲੇ ਨਾ ਮਾਸੀ
ਭਿ ਸਕਾਨਾ ਮੁਭਾ ਈ ਦਇਆ ਸੀ ਘਸੀ। ਜ
ਬਨ ਰੰਗ ਸਾਹ ਖਤ ਕੀ ਇਹਿ ਖਾਲਸਾ ਚੀਤ ਬ
ਨ ਰੰਗ ਸਾਹ ਪੁਰਾ ਈ ਦਇਆ ਸੀ ਘਕੀ ਓ ਰਿਦੇ
ਖਤੁ ਭਾਇਆ ਦੇਖਿ ਕਰਿ ਕਹਿਆ ਖਾਲਸਾ
ਪੈਦਾ ਹੂਆ ਹੋ। ਸੁਭਾ ਈ ਦਇਆ ਸੀ ਘਕ
ਹਿ ਆਹੰਜੀ ਖਾਲਸਾ ਪੈਦਾ ਹੂਆ ਹੋ। ਸੁ
ਫੇਰਿ ਨ ਰੰਗ ਸਾਹ ਕਹਿ ਆਹੁ ਦੁਭਾ ਓ ਸੁ
ਨਾਸੀ ਪੈਦਾ ਹੋ ਦੁਨਾਸੀ ਦੁਖ ਪਾਏ ਗਾ ਜੁ ਬ

355

ਹਾਦਰ ਸਾਹੁ ਜਾਤਾ ਬਾਤ ਹਾ ਪਹੁ ਚਿਪਾਏ। ਬਹੁ ਨਿਬ
 ਹਾਦਰ ਸਾਹੁ ਕਉ ਲਲਕਾਰਿ ਮਾਜੇ ਬਹਾਦਰ ਸਾਹ
 ਤੰਕਹਾਂ ਗਇਆ ਹਰਿ ਮੇਰੇ ਹੀ ਮਦਤ ਮਾਇਆ
 ਹੋ। ਤੂੰ ਫਿਰਿ ਮੇਰੇ ਸਾਥਿ ਆਉ। ਤੁਮਾਰੇ ਭਾਈ
 ਮਹਾਸਾਥਿ ਜੁ ਪੁਕਰਿ ਗਾ। ਮਹਾਪਾਤਸਾਹੀ ਕੋ
 ਕਉ ਲੇਵੇ ਵਧਿ ਗਾ। ਤੁਬਗੁਰੂ ਬਾਬੇ ਗੋਬਿੰਦੀ
 ਲਸਕਰ ਪੈਦਾ ਕੀਏ। ਬਹਾਦਰ ਸਾਹੁ ਕੋ ਭਾਈ
 ਦੇਖਿ ਕਰਿ ਨਿਸਿ ਗਾਏ। ਪਾਤਸਾਹੀ ਕੋਤ ਪਤਥੀ
 ਪਾਠੇ ਬਹਾਦਰ ਕਉ ਬੈਠਾਇਆ। ਕਿਸੀ
 ਸਿਖ ਪੁਰਿ ਮਾਜੇ ਸਚੇ ਪਾਤਸਾਹੁ ਮਹਾਪੁਰਖ

ਹਾਦਰਸਾਹਉ ਪਰਿ ਬਨ੍ਹਿ ਕਿ ਪਾਕੀ ਨੀਚੇ ਹੁਕਮੁ ਹੈ ॥ ੩੫ ॥
 ਅਸਿ ਪਿਛੁ ਲੇਜਨਾ ਮਿ ਪਾਤੁ ਸਾਹੀ ਕੀ ਕਾਅਨਾ
 ਕਰਿ ਕੋਇ ਇਤੁ ਗੁਰੂ ਕੀ ਸੇਵਾ ਕੀ ਨੀ ਬੀ। ਸਿਸੀ
 ਕਰਿ ਇਸ ਕੋਉ ਪਰਿ ਸਹਾਇਤਾ ਹੁਈ ਹੋ। ਇਸਿ
 ਦਿਨ ਕਾ ਬਹਾਦਰਸਾ ਹੁਗੁਰੂ ਬਾਝੇ ਸਾਥਿ ਬਹੁਤੁ
 ਰਾਉ ਕਰੇ। ਅਰੁ ਗੁਲੀ ਅਮੇਵੇ ਕੀ ਅਮਾਉ ਜੋ
 ਅਰੁ ਬਹੁਤੁ ਪੇਅ ਕੇ ਖਤੁ ਲਖੇ ਜੋ ਤਮਾਏ ਦਰਸ
 ਨ ਕਉ ਮੇਰਾ ਅਨੁ ਬਹੁਤੁ ਲੇਖਦਾ ਹੈ। ਬੁਝਦੁ ਇਅ ॥
 ਕਰਿ ਕੋ ਦਰਸਨ ਦੇਵਣਾ। ਸੁਬਗੁਜੀ ਪੁਰਬ ਦੇ ਸਿ
 ਜਾਵਣਾ ਬਾ। ਮਾਰਗ ਮਹਿ ਮਾਰਗ ਮਾਇਅ ॥

ਅਮਰਗੋਬਿੰਦਰਾਜਾਹੁਰੀਅਮਰਗੋਬਿੰਦਰਾਜਾਹੁਰੀ
ਤਿਬਹਾਦਰਸਾਹਸੀਗਿਅੇਲਾਹੁਰੀਅਮਰਗੋਬਿੰਦਰਾਜਾ
ਸਾਹਬਹੁਰੀਅਮਰਗੋਬਿੰਦਰਾਜਾਹੁਰੀਅਮਰਗੋਬਿੰਦਰਾਜਾ
ਦਿਸਾਹਕਾਦੀਦਾਨੁਤਰਕੁਸੀਅਮਰਗੋਬਿੰਦਰਾਜਾਹੁਰੀ
ਤਪੁਛੀਜੇਗੁਰੂਜੀਅਮਰਗੋਬਿੰਦਰਾਜਾਹੁਰੀਅਮਰਗੋਬਿੰਦਰਾਜਾ
ਗੁਰੂਗੁਰੂਕਮਰੀਅਮਰਗੋਬਿੰਦਰਾਜਾਹੁਰੀਅਮਰਗੋਬਿੰਦਰਾਜਾ
ਕਉਰਮਾਗਾਖੁਬਾਹੁਰੀਅਮਰਗੋਬਿੰਦਰਾਜਾਹੁਰੀਅਮਰਗੋਬਿੰਦਰਾਜਾ
ਰੂਜੀਹਮਾਗਾਅਮਰਗੋਬਿੰਦਰਾਜਾਹੁਰੀਅਮਰਗੋਬਿੰਦਰਾਜਾ
ਹੁਰੀਅਮਰਗੋਬਿੰਦਰਾਜਾਹੁਰੀਅਮਰਗੋਬਿੰਦਰਾਜਾਹੁਰੀਅਮਰਗੋਬਿੰਦਰਾਜਾ
ਧਾਵਹਿਇਸਬਾਤਕਾਖਤਰਾਕਛੁਨਮਾਨਉ

ਤੁਮਾਰਾ ਮਜ਼ਬੂਤ ਸਾਹੇ ਜੋ ਉਮਰ ਲਾਮਾ ਨਹੀਂ
 ਉਨ੍ਹਾਂ ਸਿਉਂ ਰਾਮੁ ਰਾਮੁ ਕਹਾਇ ਕਰਿ ਉਸ ਕੋ ਸਾਥਿ
 ਗਲਿ ਖਾਵਹੁ ਕੋ ਨ ਖਾਵਹੁ ਹੁਕਮੁ ਹੋਆ ਜਬ
 ਪਾਤਸਾਹੀ ਹਮਾ ਰੀ ਹੋਇ ਤਬ ਹਮਾ ਰੀ ਜਿਉ ਭਾਵੈ
 ਤਿਉ ਹੀ ਕਰਿ ਲੇਵਉ। ਪਰੁ ਜਬ ਪਾਤਸਾਹੀ ਹ
 ਮਾਰੀ ਹੋਇ। ਆਇ ਹਿਥਾ ਤਸੁ ਨਿਕਰਿ ਦੀਵਾ ਨੁਰ
 ਪਕਰਿ ਗਇਆ ਤੇ ਕਾਜੀ ਬੋਲਿ ਆਕਾਜੀ
 ਇਹੁ ਪਸਨੁ ਕੀਆ ਜੋ ਜੀ ਸਹਿ ਬਠਰ ਆਇ
 ਮਾਹੇ ਜੋ ਮੈ ਬੰਦ ਗੀ ਕਉ ਪੇਦਾ ਕੀਆ ਹੋ। ਸੋ
 ਬੰਦਾ ਕਉ ਨਸੀ ਬੰਦ ਗੀ ਕਰੇ। ਹੁਕਮੁ ਹੋਆ ਹੁ

੨੫੧

ਨਾਹਾਂਤੇ ਪਾਕਹੋਇ ਅਰੁਣੇ ਰਿਅਾ ਪਕਉਗੁਨਹ
ਗਾਹੁਆਨੇ ਅੰਦਾਇਹਿ ਬੰਦ ਨੀਕਰੇ ਤਾਕੁ
ਜੀਵੇ ਰਿਖਸਨੁਕੀਆ ਜੋਗੁਰੂਜੀਜੋਗੁਨਾਹਾਂਤ
ਪਾਕਹੋਇਗਾਤਉ ਦਿਲੁ ਉਸਕਾਤਉਗੁਨਹਗਾਹੁ
ਨਾਨੇਗਾ ਅਪੁਖੀਸਉਗੁਨਹਗਾਹੁਆਨੇਤਉਅ
ਨੇ। ਜੋਸਾਹਿਬੁਦਿਲਕੀਓਰਿਨੇਖੇਗਾਕੇਖੁ
ਖਕੀਓਰਿਨੇਖੇਗਾ। ਪੁਕਖਹੋਆਸਾਹਿਬੁਓ
ਸਕੇਦਿਲਕੀਓਰਿਨੇਖੇਗਾ। ਤਾਠੇਰਿਕਾਜੀਕਿ
ਹਿਅਗੁਰੂਜੀਦਿਲੁਤਉਇਸਕਾਚਿਤੰਨੁਹੋ
ਜਾਨਤਾਹੋਜੇਮੇਗੁਨਾਹਾਂਤ ਪਾਕਹੋਇਲੁਕਿ

ਉਕਰਿਗੁਨਹਗਾਰੁਮਾਨਤਾਹੈ। ਹੁਕਮੁਹੋਆਪਾਕੀ ॥ ੩੫੨ ॥
 ਆਂਦੁਇਹਹਿ। ਏਕਤਨਕੀਪਾਕੀਹੋਏਮੁਨਕੀਪਾਕੀ
 ਹੋ।। ਤੁਨਕੀਪਾਕੀਇਹਿਹੋਜਬਜਗਿਆਸੀਜਿਤ
 ਨੁਕਰਤਾਹੋਤਬਤਨੁਕਉਪਾਪਕਰਮਤੇਰਾਖਤਾਹੋ।।
 ਰੁਮਨਕੀਪਾਕੀਇਹਿਹੋ।। ਜੋਮਨਕਉਖੁਦੀਸਿਉ
 ਖਲਾਸੁਕਰਣਾ। ਜੋਖੁਦੀਸਿਉਖਲਾਸੁਆਪ
 ਏਜਤਨਕਰਿਨਹਿਹੋਸਕਤਾ। ਜਬਪਰਮੇਸਰੁਕਿ
 ਰਪਾਕਰਤਾਹੋ।। ਮਰਕਾਅੰਲਮੁਰਸਦਕੀਸੁਹਬ
 ਤਿਹੋਤੀਹੋ।। ਤੁਬਹੀਖੁਦੀਸਿਉਖਲਾਸੁਹੋਤਾਹੋ।।
 ਜੇਜਬਜਗਿਆਸੀਜਿਤਨੁਕਰਤਾਹੋਤਬਤਨਕੀ

ਪਾਕੀਤਕਿ ਪਹੁਚਤਾਹੈ ਤਨਕੀ ਪਾਕੀਹਾ ਬਿਆ
ਈਅਨੁਸਨਕੀਹਾ ਬਿਨਾ ਆਈਤ ਬਹੁ ਨਹਰਾ
ਰੁਇਲੋਆਨੇਕੋਨਾਨੇ ਤਬਕਾਜੀਕਹਿਆ
ਗੁਜੀਤਬਤਉਦਿਲੰਗੁ ਨਹਰਾ ਰੁਆਨੇਹੁ
ਕਮੁਹੋਆਇਹਿ ਬਾਤਜਥਾ ਰਬੁਹੈ ਆਨੁਹੋਤੀ
ਤਉਨਹੀ ਜਥਜਗਾ ਆਜੀਜਤਨਕ ਰਿਕੇਤਨ
ਕੀ ਪਾਕੀਕ ਰਿਕੇ ਪਾਕੁਹੋਤਾਹੈ ਆਇਹਿ ਅਨਕੀ
ਭਟੀਕੀਓਰਿਦੇਖਿਕੇ ਆਪਕਉਦੁ ਰਿਗੁਨ
ਹਰਾ ਰੁਆਨੁਤਾਹੈ ਤਬੁਇਸੁ ਬਾਤਕ ਰਿਕੇ
ਸਾਹਿਬੁਰਾਜੀਹੋਤਾਹੈ ਸੇਠਾਜੀਇਤਕਰਿ

ਹੋਤਾਹੋਯੋਬੋਧੀਬਾਤਕਰਿਕੋਅਭਾਰੁਨਹੁਆਯੋਸਾ ੨੫੩
 ਹਿਬਕੇਪੰਥਾਹਿਤੁਰਣਦਾਲਾਹੋਆਥੋਠਿਕ
 ਹਣਦਾਲਾਨਹੋਆਤੁਬਉਸਕਉਅਨਕੀਪਾ
 ਕੀਭੀਅਿਲਤੀਹੋਯਾਇਸੀਉਪਰਿਕਿਤਾਬਕੀਸਾ
 ਧਦੀਨੀਸਾਹਿਬਕਹਿਯਾਹੋਯੋਬੰਦਾਮੇਰੀਦਿ
 ਰਗਾਹਅਹਿਗੁਨਹਗਾਰੁਹੋਇਕੋਆਦੁਤਾਹੋ
 ਤਿਸਕਉਮੇਪਾਕੀਕਾਅਰਾਤੁਬਾਦੇਤਾਹੋਅਮਰ
 ਬਇਹਿਜੋਉਸਿਕਉਖੁਦੀਸਿਉਗੀਖਲਾਸੁਕਰ
 ਤਾਹੋਅਬਕਾਜੀਕਉਗੁਰੂਬਾਥੋਇਹੁਉਤਰੁਦੀਅ
 ਤਬਕਾਜੀਪਸੰਨਹੁਇਆਹੋਰਬਹਾਦਰਸ

ਹਧਾਸਤੁਪਿਅਾਨਾਕੀਆ ॥ ੧੪ ॥ ਅਮਰੋਸਾਖੀ
 ਹੋਰੁਤੁਗੀ ॥ ॥ ਏਕਬੇਰਿਗੁਕੀਕਾਂਸੀਕੇਪਾਂ
 ਨੇਬੁਲਾਏਤਿਨਸੋਹੋਮੁਕਰਾਇਆ ॥ ਬਹੁਤਿ
 ਖਾਲਸੇਕਾਪੰਬਰਲਾਇਆ ॥ ਤੁਬਉਨਹੁਪਾਂ
 ਸਿਅਹੁਕਹਿਆਗੁਰੂਜੀਜਿਉਆਗਿਆਹੋ
 ਇਤਉਕਛੁਬਰਨੁਬਾਰਤਾਪੁਛੀਐ ॥ ਹੁਕਮੁ
 ਹੋਆਪਾਂਨੇਜੀਨਿਸੰਗਪੁਛੀਐ ॥ ਸੰਕਾਨੇਕ
 ਭੀਲਕਰਹੁ ॥ ਤੁਬਪਾਂਸਿਅਾਇਹੁਪੁਸਨੁਕੀਅ
 ਗੁਰੂਜੀਬੇਦੁਆਰਿਅਾਪੋਆਪਨੇਬਰਨਪੁਕੇ
 ਧਰਮਾਈਥੇਹਹਿ ॥ ਉਸਬਰਨਕੀਕੁਆਉ

ਹੁਬਰਨੁ ਨ ਕਰੇ ॥ ਉਸ ਬਰਨ ਕੀ ਕ੍ਰਿਮਾ ਉਹੁ ਬਰਨ ਨ ॥ ੩੫੪ ॥
ਕਰੇ ॥ ਬਹਾਮੁ ਲਹੁ ਕਾ ਧਰਮੁ ਦਾਨੁ ਲੇਵੁ ਨਾ ਲੀਖਿ
ਆਹੈ ॥ ਅਰੁ ਖੜ੍ਹੀ ਕਾ ਧਰਮੁ ਦਾਨੁ ਦੇਵੁ ਨਾ ਲੀਖਿ
ਅਹੈ ॥ ਸੋ ਬੇਦੁ ਹੁਕੇ ਬਰਨੁ ਭੀ ਗਵਾਨੁ ਕੇਹਹਿ
ਪਰਿਵਾਧਿ ਨਾਹੀ ॥ ਉਨ ਬਰਨੁ ਹੁਅਨੁ ਸਾਰ ਬੇ
ਕੀ ਖਰਖਾ ਬਿਚਰੁ ਤੇਹਹਿ ॥ ਸੋ ਤੁਮਾਰਾ ਬਰਨੁ ਖੜ੍ਹੀ
ਕਾਹੈ ਤੁਮ ਦਾਨੁ ਜਗਤੁ ਕਾ ਕਾਹੈ ਕਉ ਲੇਤੁ ਹੋ ॥ ਸੁ
ਮਕਉ ਤਉ ॥ ਆਪਨੇ ਬਰਨੁ ਅਨੁਸਾਰ ਦਾਨੁ ਲੇਵੁ
ਨ ਪਰਵਾਨੁ ਨਹੀ ॥ ਤੁਮ ਕਉ ਦਾਨੁ ਦੇਵੁ ਨਾ ਪਛਾ
ਨਹੈ ॥ ਤੁਮ ਕਿਸ ਬਿਚਾਰ ਕਰਿ ਕੈਵਾਨੁ ਜਗਤੁ ਕਾ

ਏਤੋਹੋ। ਹਮਾਰੇ ਹਿਰਦੇ ਅਹਿ ਯਹ ਸੰਕਾ ਹੋ। ਸ੍ਰੀ
ਪਾਕ ਰਿਕੇ ਉਤਰੁ ਵੇਦਹੁ। ਹੁਕਮੁ ਹੋਆ ਪਾਂਡੇ ਜੀ।
ਦੁਹੁ ਪਕਾਰਕਾ ਲੇਵਨਾ ਹੋ। ਅਬ ਇਸ ਪਸਨ
ਕਾ ਹਮਾਰੇ ਪਾਸੁ ਉਤਰੁ ਸੁਨੁ ਹੁਦੁਹੁ ਪਕਾਰਕਾ
ਲੇਵਨਾ ਹੋ। ਏਕੁ ਦਾਨੁ ਲੇਵਨਾ ਹੋ ਦਸਹਾ ਅਮ
ਨਤਕਾ ਲੇਵਨਾ ਹੋ। ਜੇਕਿ ਸੀਕੀ ਅੰਮਾ ਨਤਕਾ
ਖਤਾ ਹੋ ਸੋਭੀ ਲੇਵਨਾ ਹੋ। ਸਿਅਾ ਵਤਾ ਹੋ
ਪਰੁ ਉਹੁ ਲੇਵਨਾ ਨਾ ਹੀ। ਸ੍ਰੀ ਪਕਾਰਕਾ
ਰਤਾ ਹੋ। ਹਿਸੀ ਉਪਰਿ ਏਕੁ ਦਿਸਤਾ ਤੁਹੋ। ਸ੍ਰੀ
ਪਕਾਰਕਾ ਹਰਿ ਨਾਮੁ। ਸ੍ਰੀ ਪਕਾਰਕਾ

ਈ ਬਠਾ ਮਹਾਰਾਜਾ ਸੀ। ਉਸ ਕੇ ਪਾਸਿ ਜੋਤ ਕੀ ਬੇ ॥੩੫੪॥
 ਪਰਉ ਪੁਜੋਤ ਕੀ ਪਰਮ ਪ੍ਰਬੀਨ ਬੇ ਜੋ ਕਛੁ ਉਹੁ
 ਜੋਤ ਕੀ ਕਹਤੇ ਬੇਸੋ ਸਤਿ ਸਤਿ ਹੋਤਾ ਬਾਗਾ ਜੋ ਉ
 ਨਕਾ ਬਹੁਤੀ ਬੇ ਰਿਪਤਾਲੀਆ ਬਾਗਾ ਏਕ ਬੇਸੋ
 ਜੋਤ ਕੀਆ ਜੋਤ ਕੁਮੰਤਿ ਕੋਇ ਹੁਬਨ ਨੁਕਹਿਅ
 ਬਾਜਾ ਜੀਤਿ ਰੇਨਗਾਰ ਕਉ ਅਗਨਿ ਲਾਗਾਈ ਹੋ
 ਅਮਕੇ ਮਹੀਨੇ ਅਮਕੇ ਦੁਹਿਅ ਅਗਨਿ ਲਾਗੇ ਗੀ
 ਪਰਉ ਪੁਜੋਤ ਕੀ ਰਾਮ ਅਗਨਿ ਲਾਗੇ ਗੀ। ਏਹਿ ਰਿਹਾ ਜੋ
 ਪਉ ਅਕੇਈਆ ਸਥਾਨੁ ਨਗਾਰ ਕਾ ਬਰੇਗਾ ਬੀ
 ਕੇ ਸਭਾ ਜੀਲਿ ਜਾਵੇਗਾ। ਏਹਿ ਰਿਹਾ ਜੋਤ ਕੀਆ

ਕਹਿਅਥਾਇਕਤੇਗੀਹਦੇਲੀਬਚੇਗੀ॥ਅਉਰੁਸ
 ਭੁਨਗਜਲਿਜਾਵੈਗਾ॥ਸਫਿਰਿਉਰੁਸਮਾਅਸਿ
 ਪਹੁਚਿਅਸਰਾਜੇਦੁਇਦਿਨਾਅਗੇਨਗਮਹਿਫੰ
 ਦੇਗਾਟਿਗਾਇਅਸ॥ਜੇਜੇਤਕੀਅਕਹਿਅਥਾ
 ਰੇਅਮਕੇਵਾਰਿਨਗਕਉਅਗਨਿਲਾਗੇਗੀ॥
 ਅਰੁਸਭੁਨਗਜਲਿਜਾਵੈਗਾ॥ਇਕਤੇਗੀਹ
 ਦੇਲੀਬਚੇਗੀ॥ਸੋਅਥਸਭੁਕਿਸੇਇਉਕਰ
 ਨਾਅਪਣਿਚੀਜਬਸਤੁਮੇਰੇਗਿਹਮਹਿਰਾ
 ਖਿਜਾਵਣੀਫੇਰਿਸੁਖਕੇਸਮੇਲੇਜਾਵਣੀ॥
 ਤਾਚਹੁਹੀਬਰਨਾਈਵੇਕੀਨਾਅਪਣਿਚੀਜਬ

ਸਤੁਰਾਜੇਕੇਗਿਹਮਹਿਰਖਿਗਏਫੇਰਿਸੁਖਕੇਸਮੇ ॥ ੩੫੬ ॥
 ਲੋਗਏਸੇਰਜੇਜੇਉਨਕੀਅਮਾਨਤਠਾਖੀਬੀਸੇਉ
 ਨਕੇਉਪਰਿਉਪਕਾਰੁਕੀਆਥਾਭੈਸੇਜਗਤੁਜੇ
 ਸੇਕਉਆਇਆਆਨਿਦੇਤਾਹੈਸੇਮੇਉਸੀਗਜੇ
 ਨਿਆਈਆਮਾਨਤਠਾਖਤਾਹੈਜਗਤਮਹਿਕਾ
 ਮਭੈਧਾਦਿਕਾਅਗਨਿਲਾਗਿਹੁਈਹੈਜੇਆਇਅੰ०
 ਕਾਅਭੈਧਾਦਿਕੁਕੇਕਾਰਜਹੁਬਿਖੇਲਾਗਤੀਹੈ
 ਸੇਆਇਆਬਿਰਥੀਜਾਤੀਹੈਅਰੁਜੇਆਇਆਗੁ
 ਹੁਕੇਆਗੇਭੁਟਆਨਿਕਰਤੇਹਹਿਜੇਉਨਕੇਜੇ
 ਕੇਕਾਮਿਆਵੇਗੀਜਿਸਸਭਾਦਨੀਕਰਿਕੇਭੇਟ

ਮਾਨਿਚਾਨੁ ਤੇਹ ਹਿ। ਜੇ ਸੇਰਾ ਵਨੀ ਗੁਰੂ ਪੁਰਨ ਕਰੇਗਾ ।
 ਤਾਂ ਪਾਠਿ ਮਾਕਹਿ ਮਾਗੁ ਕੁਜੀ ਹਿ ਮਜਾਨ ਤੇ ਥੇ ਜੇ
 ਤੁਮ ਪਰ ਮਥ ਬੇਕੀ ਹਿ। ਪਰੁਤੁ ਮਾਗਾ ਬੇਕੁ ਸੁਨਣੇ
 ਤੇਹ ਮਾਗਾ ਹਿ ਰੁਣਾ ਹੇ। ਮਾਇਤ ਕਰਿ ਪਸਨੁ ਕੀ ਮ
 ਥਾ। ਸੇਰਾ ਲਾਉਤੁ ਰੂਪੁ ਮਾ। ਸੁਨਿਕਹਿ ਰਿਣਾ ਪਸੰਨ
 ਹੇ। ਮਾ। ੧੫। ਮਾਗੇ ਸਾਖੀ ਹੋਰੁ ਰੁਣੀ। ਪ੍ਰੇਕ ਬਿਠਿ
 ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹੂੰ ਜਾਤੇ ਬੇਗੀਖ ਮਰੁਤ ਬੀ। ਸੁਪਾਹਰ
 ਕੇ ਸਮੇ ਮਾਗਾ ਮਹਿ ਇਕੁ ਥਾਗੁ। ਮਾਇ ਮਾ। ਇਸੁ
 ਥਾਗਾ ਮਹਿ ਗੁਰੂ ਜੀ ਉਤਰਿ ਪਛੇ। ਮਾਗੇ ਉਸੁ ਥਾਗ
 ਮਹਿ ਥਾਗਿ ਸਾਹਕਾ ਪੀਰੁ ਭੀ ਉਤਰਿ ਮਾਗੁ ਮਾ

ਥਾਗੁਰੂਜੀਕੇਸਾਥਿਉਸੁਪੀਰਕਾਮੇਲਾਹੂਆਪੀਰ ੩੫੭
 ਕਉਆਰਸੰਜੁਗਤਿਗੁਰੂਜੀਅਪਨੇਨਿਕਟਿਬੇ
 ਠਾਇਆਉਸੁਬਾਗਕੇਨਿਕਟਿਹੀਕਿਈਬਡਾਨਗ
 ਰਸੀਉਹਾਸਿਖਲੇਕਖਤੁਇਕਬਹੁਤੁਰਹਤੇਥਾ॥੩
 ਬਉਨਪੁਨੇਗੁਰੂਜੀਕਉਬਾਗਮਹਿਆਇਆਸੁਨਿ
 ਆਗਭਥਗੁਰੂਜੀਕੇਦਰਸਨਨਿਮਿਤਿਸਭਸਿਖਸੰ
 ਗਤੀਆਈਆਆਇਆਮਰੁਬਸਤੁਅਰੁਪਰੁਸ
 ਵਬਯਤੁਹੀਰੇਟਲਿਆਏਸਾਰਾਦਿਨੁਦੇਕੁਆਦ
 ਤਾਰਹਿਆਦਰਸਨੁਲਗਾਰਹਿਆਗਟਿਰਿਅ
 ਰਦਾਸੀਏਸਿਖਹਬਜੇਨਿਜੇਸੁਗੁਰੂਜੀਕੇਸਨਮੁਖ

ਕਹਹਿ ਸਚੇ ਪਾਤਸਾਹਿ ਸਿਖ ਕਾ ਰਾਭੇਟਾਂ ਮੰਨਤਾ ਲਿਖ
 ਏਹਹਿ ਅਰੁ ਪਸਾਦਾ ਲਿਖਾ ਏਹਹਿ ਸਿਖਾਂ ਕਉ
 ਖਸੀਦੀ ਜੀਐ ਸੇ ਸਿਖਾਂ ਕੇ ਕਾਰਜ ਸੰਪੂਰਨ ਕਰੀਅ
 ਹਿਐ ਸੇ ਸੀਅਾ ਬਾਤਾਂ ਸਾਗਾਇ ਨੁਸੁ ਨਿਸੁ ਨਿਪਟਿ
 ਰਾਖ ਸਨੁ ਕੀਆ ਜੋਗੁ ਰੁਜੀਹਾ ਆਰੇ ਲਿਖੇ ਮਹਿ ਸਾਹਿ
 ਬਲੇ ਕਾ ਕਹਿਅਹੈ ॥ ਜੋ ਕਛੁ ਤਕਦੀ ਰਾਖ ਰਹੈ
 ਗਾਰ ਕੀ ਦਿਨ ਹੋਅਹੈ ਸੋਹੈ ਇਨ੍ਹ ਕਾਹੈ ॥ ਅਬ
 ਅਉਰੁ ਕਛੁ ਨਹੀਹੋਤਾ ॥ ਅਰੁ ਜਉ ਕਛੁ ਅਉਰੁ ਕ
 ਆਗਾਹਤਾਹੈ ਸੋਭੁ ਲਿਖ ਰਿਚਾਹਤਾਹੈ ॥ ਅਬ ਕ
 ਛੁ ਆਗੇਭੂ ਲਿਖ ਰਿਕੀਆਹੈ ਇਤ ਬਕਛੁ ਅਉ

ਹੋਇਕਿਉ ਤਾਤੇ ਅਗੇਰੁ ਲਿਕ ਰਿਕਛੁ ਨਹੀਕੀਆਮ
 ਬਾਅਉਰੁਕਛੁ ਨਹੀਹੋਤਾ ਜੋਕਛੁਹੋਆਹੋਭੇਈਹੋ
 ਆਹੋਸੋਇਹਿਹਿਸਿਖਜੋਅਰਦਾਸਾਪਕੇਕਰ
 ਤੇਹਹਿਜੋਖਸੀਕਰੀਏਸਿਖਹੁਕੇਕਾਰਜਸੀਪੁਰਨਹੋ
 ਦਹਿਅਬਤਉਅਉਰੁਕਛੁ ਨਹੀਹੋਤਾਇਹਿਸਿ
 ਥਾਅਰਦਾਸਾਕਾਹੇਕਉਕਰ ਤੇਹਹਿਤਬਪੀਰ
 ਕਾਪੁਸਨੁਸੁਨਿਕਰਿਗੁਰੂਜੀਛਾਪਕਾਢੀਛਾ
 ਪਕੇਉਪਰਿਸਿਅਹੀਲਗਾਈਹੇਰਿਕਾਗਤ
 ਉਪਰਿਮੁਹਰਕੀਨੀਹੁਕਮੁਹੋਆਪੀਰਜੀਹਮਤੁ
 ਆਹੇਸੁਆਲਕਾਜਬਾਬੁਦੀਆਹੋਛਾਪਉਪ

ਰਿਜੋ ਅਖਰ ਬੇਸੇ ਅਗੇ ਕੇ ਹੀ ਬਾ ਅਮ ਬਕਿ ਸੀ ਨਹੀ
ਲੀ ਬੇ ॥ ਅਪਰ ਅਖਰੁ ਲਿਖਣ ਦਾ ਲੇਕੀ ਇਹੁ ਕੰਮ
ਨਿਰਤਿ ਮਹਿ ਬਾ ॥ ਜੋ ਜਬ ਇਹਿ ਛਾਪਾ ਸਿਰੁ ਟੇਕੇ
ਗੀਰੁ ਬਕਾ ਗਤੁ ਉਪਰਿ ਮੁਹਰੁ ਲਗਾ ਦੇ ਗੀ ॥ ਅ
ਰੁ ਅਪੁਰੁ ਅਖਰੁ ਸਿਧੇ ਹੋਇ ਜਾਵਹਿ ਗੇ ॥ ਤੇ ਸੇ ਪ
ਰਦੁ ਗਹਿ ਗਾਗੁ ਇਹਿ ਬਾਤੁ ਕਵੀ ਰੁਮਹਿ ਗਾਖਿ
ਛੇਰੀ ਹੋ ਜੋ ਜਬ ਇਹੁ ਅਨੁਭਵੁ ਸਦਕੇ ਅਗੇ ॥ ਅ
ਧੀ ਨੁਜਾਇ ਹੋਏ ਗਾ ॥ ਅਮਰੁ ਬਹੁ ਨਿਸੇ ਦਾ ਭਾਉ ਕ
ਰੇ ਗਾ ॥ ਅਰੁ ਇਸ ਕਾ ਅਪੁਰੁ ਲੇਖੁ ਤੇ ਲੇਖੁ ਸੀ ਧਾਹੇ
ਇਜਾਇ ਗਾ ॥ ਅਮਰੁ ਸੁਭ ਮੁਸਕਲਾਇ ਸਕੇ ॥ ਅਸਾਨੁ

ਹੋਇਜਾਵਹਿਗੇ। ਤੁਭੇਜੋਕਛੁ ਅਬਹੋਤਾਹੈ ਸੋਊਸੀ
 ਪਰਵਰਦਿਗਾਠਕੀਤਕਦੀਰਾ ਅਨੁਸਾਰਹੋਤਾਹੈ। ਇ
 ਤਰਨਹੀਹੋਤਾ। ਤੁਮਾਰੇਲਿਖੇਅਹਿਜੋਸਾਹਿਬਦੇਕਾ
 ਕਹਿਆਹੈ ਸੋਦੁਰਸਤੁਕਾਹਿਆਹੈ। ਜੋਕਛੁ
 ਅਬਹੋਤਾਹੈ ਸੋਊਸੀਤੁਕਬੀਰਾ ਅਨੁਸਾਰਹੋਤਾ
 ਹੈ। ਇਹੁਉਤਰਸੁਨਿਕਰਿ ਪੀਰਪ੍ਰਸੰਨਹੋਆ।
 ੧੬। ਅਮਾਗੇਸਾਖੀਹੋਰਤੁਗੀ। ਏਕਬੇਰਿਗੁਰੂ
 ਜੀਕਉਕੋਈਸੁਥਾਦਾਰੁਮਿਲਨੇ। ਸਾਇਅਸਾਸੁ
 ਬਸੁਥਾਦਾਰੁਇਹੁਪ੍ਰਸੰਨਕੀਆਸਾ। ਜੋਗੁਰੂਜੀਜਿ
 ਸਾਸਿਖਉਪਰਿਤੁਮਾਮਿਹਰਥਾਨਹੋਤੇਹੋਤਿਸੁ

੩੫੬

ਸਿਖ ਕੁਓ ਕਿਆ ਦੇਤੇ ਹੋ। ਹੁਕਮੁ ਹੋਆ ਜਿਸ ਸਿਖ ਓ
 ਪਰਿਹਾਮਾ ਹਰਥਾਨੁ ਹੋਤੇ ਹੋ। ਤਿਸ ਸਿਖ ਕੇ ਪਰਿਏਕੁ
 ਪਿਆਰਾ ਰੁਝੇ ਨਿਦੇਤੇ ਹੋ। ਏਰਿ ਸੁਥਾ ਦਾ ਕਰਹਿ ਮੁ
 ਰੁਲਾ ਗੁਰੂ ਜੀ ਜਿਸ ਸਿਖ ਓ ਪਰਿਹੁ ਮਥਹੁ ਤੁਮਿ ਹਰਥ
 ਨੁ ਹੋਤੇ ਹੋ। ਤਿਸ ਸਿਖ ਕੁ ਓ ਕਿਆ ਦੇਤੇ ਹੋ। ਹੁਕਮੁ ਹੋ
 ਆ ਜਿਸ ਸਿਖ ਓ ਪਰਿਹਾਮਾ ਹਰਥਾਨੁ ਹੋਤੇ ਹੋ।
 ਤਿਸ ਸਿਖ ਕੇ ਪਰਿਏਕੁ ਓ ਪਿਆਰਾ ਰੁਝੇ ਨਿਦੇਤੇ ਹੋ। ਏ
 ਰਿ ਸੁਥਾ ਦਾ ਕਰਹਿ ਮੁ ਗੁਰੂ ਜੀ ਜਿਸ ਸਿਖ ਓ ਪਰਿ
 ਤੁਮ ਮਥਹੁ ਤੁਥੇ ਥਹੁ ਤੁਮਿ ਹਰਥਾਨੁ ਹੋਤੇ ਹੋ। ਤਿਸ ਸਿਖ
 ਕੁ ਓ ਕਿਆ ਦੇਤੇ ਹੋ। ਹੁਕਮੁ ਹੋਆ ਜਿਸ ਸਿਖ ਓ

ਪਹਿਰਮ ਬਹੁਤੁ ਤੇ ਬਹੁਤੁ ਮਿਹਰ ਬਾਨ ਹੋਤੇ ਹੋਤਿ ਤੁਸ ॥੩੬॥
 ਸਿਖ ਕੇ ਘਰਿ ਹਮ ਤੀਨਿ ਪਿਯਆ ਰੇਭੇ ਜਿਦੇ ਤੇ ਹੋਤਿ ਸੁ
 ਬਾਦਾ ਰਕੇ ਟੇਰਿ ਟੇਰਿ ਪੁਛੁ ਨ ਕਰਿ ਕੇ ਗੁਰੂ ਜੀ ਸਿਖ ॥੩੭॥
 ਪਿਯਆ ਰਿਯਆ ਤੁਕਿ ਗਏ ਜੋ ਜਿਸ ਸਿਖ ਉਪਰਿ ਹਮ
 ਬਹੁਤੁ ਮਿਹਰ ਬਾਨ ਹੋਤੇ ਹੋਤਿ ਤੁਸੀਂ ਸਿਖ ਕੇ ਘਰਿ ਹਮ
 ਮਦ ਸਾ ਪਿਯਆ ਰੇਭੇ ਜਿਦੇ ਤੇ ਹੋਤਿ ਟੇਰਿ ਸੁ ਬਾਦਾ ਰ
 ਕਹਿਯਆ ਗੁਰੂ ਜੀ ਤੁਮ ਪੁਛੋ ਨ ਸਾ ਪਿਯਆ ਰੇ ਸਿਖ ਕੇ
 ਘਰਿ ਭੇ ਜਿਦੀ ਏਏ ਸੁ ਬਾਤੁ ਮਾਹਿ ਸਿਖ ਕੇ ਉਕਿ
 ਮਾਹਾ ਸੁ ਲਹੁ ਮਾਹਾ ਹੁਕਮੁ ਹੋਮਾ ਜਿਤੁ ਨ ਬਹੁਤੁ
 ਪਿਯਆ ਰੇ ਸਿਖ ਕੇ ਘਰਿ ਜਾਵਹਿ ਗੋਤਿ ਤਨਾ ਬਹੁ

ਤੁਹੀ ਬਹਾਮ ਬੀਛਾ ਕੁਹੋ ਦੇਗਾ ॥ ਅਰੁ ਬਹੁ ਤੁਹੀ ਹਰਿ
 ਜਸੁ ਹੋ ਦੇਗਾ ॥ ਸੰਤੁ ਹੁਕੇ ਬੀਚਿ ਸਹਜੇ ਸਤਿ ਬੀਚਾ
 ਰਕਾਉ ਪਦੇ ਸੁਪਨਾ ਹੋਤਾ ਕੋਈ ਅੰਜ ਬਾਰ ਬਾਰ
 ਸਿਖ ਕੀ ਕਾਨੀ ਪਛੇਗਾ ॥ ਬਹੁ ਨ੍ਰਿਤਿ ਸਬ ਰਨੁ ਕ
 ਉਹਿ ਰਦੇ ਅਹਿ ਧਾਰੇਗਾ ॥ ਤਬ ਸਿਖ ਕਾ ਜਨਮ ਅਰ
 ਟੁਕੁਟਿ ਮਾਜਾ ਦੇਗਾ ॥ ਟਿਰਿ ਸੰਤੁ ਸਾਧਿ ਬਾਨ
 ਪਾਨ ਕਾ ਰੁਠਾ ਤਿਭਾ ਉਕਰੇਗਾ ॥ ਇਤੁ ਕਰਿ ਸਿਖ
 ਕਾਰਿ ਜਕੁ ਬਧੇਗਾ ॥ ਬਹੁ ਨ੍ਰਿਤਿ ਸਿਖ ਕਾ ਕੁਟੰਬੁ ਸੰਤ
 ਹੁ ਕੀ ਸੇਵਾ ਕਰੇਗਾ ॥ ਤਬ ਸਿਖ ਕਾ ਗਿਹ ਸਤੁ ਸ
 ਟੁਲ ਹੋਇਗਾ ॥ ਅਰੁ ਬਇਹਿ ਜੋ ਗਿਹ ਸਤੁ ਕ

੦
੩੬

ਲੇਖਾ ਸਿਖ ਕਉ ਨ ਦੇਵ ਦਾਸਾ ਓਹੋ ਸਤਿਹੁ ਕੇ ਅੰਤ
 ਅਸਿਖ ਕਉ ਏਤਾ ਲਾਗੁ ਪ੍ਰਾਪਤੁ ਹੋਹਿਗਾ ਤੁਥਉ
 ਹਉਤਰੁ ਸੁਨਿਕਾਰਿ ਸੁਥਾ ਦਾਰੁ ਪ੍ਰਸੰਨ ਹੋਆ ॥੧੧॥
 ਅਗੋਸਾ ਖਹਿਰੁ ਤੁਹੀ ਏਕ ਬੇਰਿ ਗੁਰੂ ਜੀਲ ਖਜੀ
 ਗਲਿਥੇ ਤੁਹਾਂ ਕਿਸੀ ਸਿਖ ਅਨਿਕਹਿ ਅਜੇ ਸ
 ਚੇ ਪਾਤੁ ਸਾਹ ਸੰਗਤੀ ਗੁਰੂ ਕੇ ਦਰਸਨ ਕਉ ਅਦੁ
 ਦੀ ਅਸੀ ਅਮਾ ਤੇ ਅਮ ਕੇ ਸੁਥਾ ਦਾਰ ਖੋਹਿਲੀ
 ਨੀ ਅਹਹਿ ॥ ਤੁਸਨਿਕ ਰਿਗੁਰੂ ਜੀਚੁ ਪ੍ਰਮਹਿਰਹੇ
 ਉਤਰੁ ਕਛੁ ਨ ਦੀਆ ॥ ਏਹਿ ਦੂਸਰੇ ਦਿਨਿ ਕਿਸੀ
 ਅਦਰਸਿਖ ਅਨਿਕਹਿ ਅਜੇ ਸਚੇ ਪਾਤੁ ਸਾਹ

ਤੁਹੀ ਬਹਾਮ ਬੀਚਾ ਕੁਹੋ ਦੇਗਾ ॥ ਅਰੁ ਬਹੁ ਤੁਹੀ ਹਰਿ
 ਜਸੁ ਹੋ ਦੇਗਾ ॥ ਸੰਤੁ ਹੁਕੇ ਬੀਚਿ ਸਹਜੇ ਸਤਿ ਬੀਚਾ
 ਰਕਾਉ ਪਦੇ ਸੁਪਨਾ ਹੋਤਾ ਕੋਈ ਅੰਜ ਬਾਰ ਬਾਰ
 ਸਿਖ ਕੀ ਕਾਨੀ ਪਛੇਗਾ ॥ ਬਹੁ ਨ੍ਰਿਤਿ ਸਬਦ ਨੁਕ
 ਉਹਿ ਰਦੇ ਅਹਿ ਧਾਰੇਗਾ ॥ ਤਬ ਸਿਖ ਕਾ ਜਨਮ ਅਰ
 ਟੁਕ ਹਿਮਾਜਾ ਦੇਗਾ ॥ ਟਿਕਿ ਰਿਸੰਤੁ ਸਾਥਿ ਧਾਨ
 ਪਾਨ ਕਾ ਰੁਗਾ ਭਿਭਾ ਉਕਰੇਗਾ ॥ ਇਤੁਕ ਰਿਸਿਖ
 ਕਾਰਿ ਜਕੁ ਬਧੇਗਾ ॥ ਬਹੁ ਨ੍ਰਿਸਿਖ ਕਾ ਕੁਟਿ ਬੁਝੰਤ
 ਹੁਕੀ ਸੇਵਾ ਕਰੇਗਾ ॥ ਤਬ ਸਿਖ ਕਾ ਗਿਹ ਸਤੁ ਸ
 ਟੁਲ ਹੋਇਗਾ ॥ ਅਰੁ ਬਇਹਿ ਜੋ ਗਿਹ ਸਤੁ ਕ

ਗਾਸੇਕੇਸਾਬਿਨਾਮਾਧਾਮਾਨੁਸੁਰੇ॥ ਸਾਗਾਮਾਨੁ ੩੬੨
 ਸੁਤਬਹੀਚੋਤਾਹੈ॥ ਜਬਕੇਸਾਮਾਮਸਸਤੁਸਹਿਤਿ
 ਰੋਤਾਹੈ॥ ਏਹਿਹੁਕਮੁਹੈ॥ ਮਾਸੰਗਤੀਕਉਸੁਧਕਰ
 ਇਸਿਖਾਕਉ॥ ਸਿਖਾਲਨੇਹਾਂ॥ ਕੋਹਾਂਦੁਹੁਤਿ
 ਹੁਤੇਸੰਗਤੀਆਈ॥ ਮਾਸੁਣਿਮਾਂ॥ ਸੁਬਕੰਲਾ
 ਬੇਗਾਨੁਬੁਲਾਇ॥ ਮਾਹੁਕਮੁਹੈ॥ ਮਾਨੁਲਿਮਾਮਾ
 ਪਣੀਸੈਨਾਬੁਲਾਇ॥ ਸੁਲਾਣੀਆਂਹਥਿਕਰਿ
 ਏਵਹੁਸੰਗਤੀਆਵਣੀ॥ ਮਾਂਹੈਨਿਸੰਗਤੀਕਉ
 ਬੇਰਿਲਿਮਾਵਹੁ॥ ਪਰੁਮਾਨੁਣਾਗੀਕਿਸੀਕਉ
 ਨਾਹੀਤੇਚੀਜਬਸਤੁਗਵਾਵਣੀਭੀਕਉ॥ ਨਾਹੀ

ਸੰਗਤੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕੇ ਦਰਸਨ ਕਉ ਆਵੁਣੀ ਮਾਂ ਸੀ ਮਾਤ੍ਰੇ
ਮਕੇ ਸੁਥਾ ਦਾਰ ਕੋ ਹਿਲੀ ਨੀ ਮਾਂ ਹਰਿ। ਹੁਕਮੁ ਹੋਆ
ਦੇ ਬੇਗੁਈ ਇਉਂ ਕੋਈ ਨਹੀ ਕਹਤਾ ਜੇ ਸੁਥਾ ਦਾਰ ਕਉ
ਸੰਗਤੀ ਕੋ ਹਿਲੀ ਮਾਂ ਹੋ। ਸਭ ਕੋਈ ਇਉਂ ਹੀ ਕਹ
ਤਾ ਹੋ ਜੇ ਸੰਗਤੀ ਕਉ ਸੁਥਾ ਦਾਰ ਕੋ ਹਿਲੀ ਮਾਂ ਹੋ
ਪਰੁਭਾਈ ਸੰਗਤੀ ਸਦੀ ਮਾਂ ਹਰਿ। ਸੰਗਤੀ ਕਉ ਨ
ਦੁਪਾਤੁ ਸਾਹੀ ਮਾਂ ਮਰਣੀ ਮਾਂ ਰਬਿਟੁ ਨੁਈ ਮਾਂ
ਹਰਿ। ਮਰੁਮ ਬਸੰਗਤੀ ਕਉ ਗਉਤੀ ਹਾਥਿਟੁ
ਕਾਵਉਗਾ। ਮਰੁਦੇ ਨੀ ਮਾਂ ਮਿਥਿਥਾ ਜਤੁ ਨੁਦੁ
ਉਗਾ। ਫੇਰਿ ਇਹਿ ਹੁਕਮੁ ਹੋਆ ਜੇ ਮੇਰਾ ਸਿਖੁ ਹੋਵੇ

ਕੋਹਾਤਕਿਸੁਣੀਦਾਇਲਾਗਾ। ਤੁਬਗੁਜੀਭੀਉਂਦੇਅ ੬੩
ਸਥਾਨਿਅਸਿਖਦੇਹੋਏ। ਸੋਰੁਸੁਣਿਸੁਣਿਬਿਗਸ
ਹਿ। ਕਹਹਿਸੰਗਤੀਕਉਜੁਪੁਕਰਣਿਇਸੀਦਜਹਾ
ਖਾਲਣਾਸੀ। ਟੇਰਿਕਨ੍ਹਾਪੁਕਰਾਦਹਿਜਬਕਨ੍ਹਾਹੁ
ਤਿਅਮਾਰੁਹੋਇਤੁਬਪੁਕਮੁਹੋਇਜਾਦਹੁਖਾਲਸਾ
ਜੀਕਨ੍ਹਾਹੁਲੁਟਿਲੇਦਹੁ। ਤੁਬਕਨ੍ਹਾਹੁਲੁਟਿਆ
ਜਾਏ। ਸਬਹੁਤੀਬੇਰਿਹਿਉਹੀਕੀਆ। ਏਕਬੇਰਿਬ
ਪੁਕਨ੍ਹਾਪੁਕਰਦਾਹਿਅਮ। ਹੁਕਮੁਹੋਆਜਾਦਹੁਖਾ
ਲਸਾਜੀਲੁਟਿਲੇਦਹੁ। ਤੁਬਬਹੁਤੇਸਿਖਤੁਓਲੁਟ
ਇਗਾਏ। ਤੇਕਿਤਨੇਸਿਖਗੁਜੀਕੇਪਸਿਬੇਰੇਰੇ

ਜੇਸੀਗਤੀਕਉਠੇਰਿਦੇਦਈਹੋਇਗੀ। ਸੀਗਤਿਕਉਜੁ
 ਧੁਕਰਇਸਿਖਾਲਨੇਹਾਂ। ਤਾਹੁਲਾਥੇਗਾਨੁਸੇਨਾ
 ਸਹਿਤਿਲਾਨੀਆਹਥਿਕਾਠਿਕੋਜਾਇਸੀਗਤੀਕ
 ਉਥੇਹਉਪਾਉਆਮਾਤੇਸੀਗਤੀਕੀਓਰਿਗੁਰੂਥਾਥੇ
 ਕੁਲੋਸਿਉਆਗੇਇਉਕਹਿਭੇਜਿਆਥਾ। ਜੇਇਥੇ
 ਜੀਗਲਾਇਰਿਅਸੀਪਾਹੁਣੇਜੇਹੋਥੇਠੇਹਾਂ। ਤੇਜਟਾ
 ਪਜੇਰੇਹੋਨਿਤੁਹਾਨੁਥੇਹਉਆਵਨਿਤਾਤੁਸਾਖੁਹ
 ਵਣਾਨਾਂਹੀ। ਤਕਕਾਰਹਣਾ। ਤਾਗੁਰੂਜੀਕੇਥਨ
 ਪਾਇਸੀਗਤੀਤਕਨੀਆਹੋਈਆਮਾ। ਉਹੁਥੇਹਉਹਿਉ
 ਹੁਖਹਾਵਹਿਨਾ। ਹੀਥਨਾਸੋਰਉਠਿਅਮਾਉਹੁਸੋਰ

ਰੂਪੁਪੁਪਾਵਹਿ। ਟੇਰਿ ਇਕੰਦੁਲੇਕਉਹੁਕਮੁਹੋਆਡੀ ॥੬੪॥
 ਲਿਅਮਾਰੋਜੁਲਇਅਮਾਰਿਸਰਕਾਰੋ। ਤੁਧੁਲੇਕਹਿ
 ਅਸਰੇਪਾਤਸਾਹਮੁਝੇਮੀਹੁਮਿਲੇ। ਹੁਕਮੁਹੋ
 ਅਮ੍ਹਲਿਅਮਾਰੋਜੁਲੇਜੋਅਸਾਰੇਪਾਸਿਰੇਮੀਹੁ
 ਤਾਅਸਾਡੀਬਗਲਦਿਚਿਨਾਰੀਕਿਉ। ਜੋਤੁਯ
 ਕਾਰਿਦਿਚੇ। ਤਾਕਿਤਨੇਦਿਨਬੀਤੇਤਾਟੇਰਿ
 ਹੁਕਮੁਹੋਅਮ੍ਹਲਿਅਮਾਰੋਜੁਲਾਇਅਮਾਰਿਸਰ
 ਕਾਰੋ। ਤਾਟੇਰਿਕੁਲੇਕਹਿਅਸਰੇਪਾਤਸਾਹੁ
 ਮੁਝੇਮੀਹੁਮਿਲੇ। ਤਾਗੁਰੂਜੀਏਰਿਅਣਸੁਣਿ
 ਅਕੀਤਾਓਥੇਜੀਗਲਾਟਿਚਿਸਿਰਕਾਲਕੀਅ

ਉਹਲੁਟੁਣਿਨਗਏ। ਤਾਹੁਕਮੁਹੋਆਗੁਈ। ਸਿਥੇਤੁਸਿ
 ਕਨ੍ਹਾਹੁਲੁਟੁਣਿਕਿਉਨਗਏ। ਤਾਸਿਖਾਕਹਿਆ
 ਸਨੇਪਾਤਸਾਹਜੇਬੰਟਾਮਿਲਵਾਤਾਖਾਇਲੇਦ
 ਦੇਤੇਅਸੀਲੁਟੁਣਿਵਗਿਲਆਦਿਚਹੁਨਾਂਹੀ। ਤੁ
 ਬਹੁਕਮੁਹੋਆਨਿਹਾਲੁਗੁਈਖਾਲਸੇਦਿਨਿਲੁ
 ਟਗੀਹੋਦੇਗੀਤੇਸਿਖੀਭੀਹੋਦੇਗੀ। ਬਹੁਨ੍ਹਿਸਸ
 ਕੁਨੇਖਿਕਠਿਪਸੀਨਹੋਦੇਹਿ। ਸੋਸਿਖਆਇਆ
 ਭੇਟੁਲਿਆਦੇਤਿਸਕਉਮੇਸੀਖਸੀਨਮਿਲੇ
 ਜੋਸੀਖਸੀਸਸਕੁਭੇਟੁਲਿਆਦਵੇਟੁਲੇਕਉ
 ਮਿਲੇ। ਬਹੁਨ੍ਹਿਸਸਕੁਕੀਪੁਜਾਕਰਹਿਅਮ

ਰਘਸੇਪਥਖਸਿਮਾਨਾਜਟਾਂਬਕਿਕੇਅਨਿ ੩੬੫
 ਗੁਰੂਪਾਸਹੁਬਸਿਕਰਾਈ॥੧੮॥ ਸਮਾਠੇ
 ਸਾਖੀਹੋਗੁਰੂਗੀ॥ ॥ਏਕਬੇਠਿਮਾਤਾਜੀਅਸੀ
 ਵਹੁਕੀਓਰਿਕਹਿਭੇਜੀਅਜੋਅਸਿਮਾਸੀਗ
 ਤੀਪਾਸਹੁਤੁਮਬਹੁਤੀਲਿਅਦਵੇਹੋਤੇਗੁਰੂ
 ਕੇਖਜਾਨੇਨਹੀਪਾਇਵੇ॥ਇਹਿਬਾਤੁਲੀਨ
 ਹੀਕਰਵੇ॥ਜੇਭਲਾਕਰਹੁਤਾਅਸਿਮਾਗੁਰੂ
 ਕੇਖਜਾਨੇਪਾਦਹਾਤਾਅਸੀਦਾਕੇਧੁਕਰਿਕੇਅ
 ਤਾਕੀਓਰਿਓਕਹਿਭੇਜੀਅਜੋਪਹਿਲਿਪੁ
 ਤਕਉਪਨਾਇਤਉਸਹੀ॥ਜੇਪੁਕਤੇਗਪਨੇਗ॥

ਉਨ੍ਹਸੀ। ਤਾਟੁਰਿ ਕਿਤਨੇ ਦਿਨਿ ਬੀਤਿ ਗਏ। ਤਾਗੁਰੂ
 ਜੀਟੁ ਰਿਕਹਿ। ਮਾਧੁਲਿ ਮਾਰੋਨੁ ਦਾਇਆ ਕਰਿਸ
 ਰਕਾਰੋ। ਤਾਟੁਰਿ ਰਿਕੁ ਲੇਕਹਿ। ਮਾਸਰੇ ਪਾਤੁ ਸਾਹ
 ਮੁਝੇ ਮੀਰੁ ਮਿਲੇ। ਸੁਕਮੁਹੋ ਮਾਜਟੁ ਪਿੰਨੇ ਤਾਕੀ
 ਧਥੀਭੀ ਪਿੰਨੇ। ਮਾਸਾਂ ਤਾਬਹੁਤੁ ਪੁਸਾਇਆ
 ਸੀ ਪਰੁਇਹੁ ਪੁਸਟੁ ਦੇਵਾਨਹੀ। ਸਾਹੁ ਛਪਕੁ
 ਹਛਕਰਾਵਹੁ। ਤਾਨੁ ਲਾਬਹੁਤੁ ਪਸੰਨਹੋ ਮਾ।
 ਪਸੰਨਹੋ ਇਕਰਿ ਕੇਤੇਦੇ। ਲਾਇਕਕੁ ਕੀਏ ਮਰੁਸ
 ਹਸਹੀ ਮਾਨੁਖਾਇਕਕੁ ਕੀਏ ਛਪਕੁ ਕੁਲੀ ਪ੍ਰਕਾ
 ਰਿਹਛਕਰਾਏ। ਤਾਗੁਰੂ ਬਾਬੇ ਜਟਕਉਥਨਾਦੀ

ਤੁਹਭੁਪਾਇਕਰਿਲੇਖਾਇਖਟਾਰੇ॥ ਤੂੰਨਰੰਕਾਰਸਭੁ
 ਪਹਾਰਿ॥ ਤੁਮਅਣਪਛਿਆਕਉਕਰਿਹਰਹਿਅ
 ਰੇ॥ ਸਦੇਪਾਤਸਾਹਤ੍ਵਗੁਰੂਹਰਿਕਰਣਕਾਰਣਜੋਤੁ
 ਹਨੁਅਣਪਣਪਛਿਆਕਹਦੇਹੈਨਤਿਨਾਕਾਉ
 ਹੁਕਾਲਾ॥ ਹੁਕਮੁਹੈਆਗਾਈਅਸੀਦਸੇਰੇਸਰੀਕ
 ਰੇ॥ ਨਿਆਪਕਉਗੁਰੂਕਹਾਵਦੇਹੈਨਿ॥ ਉਨਕਾਅ
 ਟਬੁਕਰੀਅੇ॥ ਤਾਏਰਿਸਿਖਾਂਕਹਿਆਸਦੇਪਾਤ
 ਸਾਹਤੇਰੇਸਰੀਕਾਂਦਾਮੁਹੁਕਾਲਾ॥ ਜੋਤੇਰੇਸਾਖਿਸ
 ਰੀਕਤਕਰਨਿਤੇਬਰਾਬਰੀਕਰਨਿਤਿਨਕਾਦਰਗਾ
 ਰੇਮੁਹੁਕਾਲਾ॥ ਏਰਿਹੁਕਮੁਹੈਆਗਾਈਸਿਖਨੁ

੨੬੬

ਤੁਆਸਾਭੇ ਪਾਸ ਹੁਲੇ ਖਾਸਾ ਭਿਲੇ ਦੇ ਗਾਨਾ ਮਾਂ ਮਾਂ
 ਦਿਨ ਕਾਗੀ ਅਰੁ ਖਰਚ ਕਾਗੀ ਤੁਆਤਾਜੀ
 ਗੁਰੂਜੀ ਕਉ ਮਸੰਦਾ ਕੀ ਆਸ ਰੁਥਾਤਾ ਕਹਿ
 ਸੁਣਾਈਆ ਜੋ ਮਸੰਦਾ ਇਉ ਕਹਵੇ ਹੋ ਨਿ
 ਹੁਕਮੁ ਹੋਆ ਬਾਈ ਮਸੰਦਾ ਨਾਲਿ ਲੇਖਾ ਸਮ
 ਦਣਾ ਹੋਆ ਸੁਲੇਖਾ ਸਮ ਦਣਾ ਸੁਭੇ ਪਨ੍ਹ
 ਨਾਗੁ ਹੋਆ ਤਾਗੁਰੂਜੀ ਤਖਤੀ ਤੇ ਬੁਧ ਕਾਮ
 ਗਾਉਆ ਨਾਸਿ ਖਾਂਤੁ ਪਤੀ ਬੇ ਸੰਤਰ ਕੀ ਮਹੂਤ
 ਕੀ ਨੀ ॥ ਸੁਕਹਿ ਆਜੇ ਸਰੇ ਪਾਤਸਾਹਿ ਬਿਧਾਤਾ
 ਜੋਜੀ ਆਂਦੇ ਅਸਤੁ ਕਉ ਪਾਰਿ ਲੇਖਾ ਲਿਖਾ ਹੋਇ

ਤੇਗੁਰੂਜੀ ਪਸਾਦੁ ਮੁਲੇ ਨ ਪਾਵਹਿ । ਭੁਲਾ ਗਈ ਸਿਖ ॥੬੭॥
 ਹਜ਼ੂਰਿ ਅਰਦਾਸਿ ਮਾਇਕਰ ਹਿਜੋ ਸਰੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ
 ਸੰਦਤ ਉਮਾ ਪਈ ਠੁਠਿ ਪਸਾਦੁ ਪਾਇਲੇ ਦਰੇ ਹੋ
 ਨਿਮਾ ਪਛੀਟਾਇ ਅਕਰਿ ਕੋ ਪਸਾਦੁ ਪਾਇਲੇ ਟਿ
 ਏਹੁ ਕਹੁ ਰੋਆਗਾਈ ਉਨ ਕੀ ਉਹੁ ਜਾਨਹਿ ਹਮਾਮਾ
 ਪਣਾ ਪਣੁ ਪੁਰਾ ਪਾਲਣਾ ਹੋ । ਜਬ ਹਮਾਰੇ ਥਾਲੀ ਕੇ
 ਯਾਰਾ ਮਾਦਹਿ ਗੇਹ ਮਤੁ ਬਹੀ ਪਸਾਦੁ ਪਾਟਹਿ ਗੇ
 ਮਤੁ ਬਲਾਂ ਗਈ ਸਿਖ ਜਾਇ ਜਾਇ ਹੋ ਰੁਕੁ ਲੇ ਉਮਦੇ
 ਸਿਖ ਜਾਇ ਜਾਇ ਮਸੰਦ ਹੁਕੇ ਮੁਹਤਾਜ ਹੋਵਹਿ ਮਰੁ
 ਕਹਹਿ ਜੋਗੁ ਕੇਵਾ ਸਤੇ ਮੁਚ ਲੇ ਜੇਤੁ ਮਾਰੇ ਬਿਨਾ ਗੁਰੂ

ਦੇਹੋਨੀ। ਗਇਰਿ ਬਚਨ ਅਸੰਦ ਪਾਸਿ ਹੀ ਸੁਣਦੇ ਬਾਤੁ
ਫੇਰਿ ਹੁਕਮੁ ਹੋਆ ਬਾਈ ਅਸੰਦੇ ਮੇਤੁ ਹਾਨੁ ਕਹਿ
ਅਸੰਦਿ ਅਸੀ ਪਦੁ ਦਾਸਾ ਪਰੁ ਤਿਥਿ ਕਮੁ ਤੇ ਪਦੁ
ਨੁਨ ਹੀ ਦੇਦੁਦੇ। ਅਸ ਬਤੁ ਅਦਿਉ ਕਰੋ ਜੋ ਸਿਖ ਪ
ਦੇਹੋ ਦੇ ਮੇਰੇ ਪਾਸਿ ਹੋਨਿ ਤਿਨ ਕੇ ਸਾਥਿ ਲੇਖਾ ਸਮ
ਝੋ। ਅਸ ਅਦਿਨਿ ਕਾਭੀ ਅਰੁ ਪਦੁ ਕਾਭੀ। ਅਜ
ਬਗੁਰੁ ਥਾਥੇ ਇਹੁ ਬਚਨੁ ਕਹਿਅੰਤ ਬਾ ਅਸੰਦੁ
ਨੇ। ਪ੍ਰਸਾਦੁ ਗੁਰੂ ਕੇ ਪਾਦੁ ਦੇ ਸੇ ਪ੍ਰਸਾਦੁ ਪਾਦੁ ਇ
ਨੁ ਅਦੁਹਿ। ਤੁਗੁਰੁ ਜੀਭੀ ਪ੍ਰਸਾਦੁ ਨ ਪਾਦੈ। ਅ
ਸੰਦੁ ਅਪਣੀ ਨੁਝਿਨੁ ਪ੍ਰਸਾਦੁ ਪਾਇ ਲੇਵਹਿ

ਰਲਉ ਅਸਿ ਜਾਣੈ ॥ ਪਰੁ ਬੀ ਅਸੀ ਬਉ ਕਰਨੇ ਹਾਜ ਉਰੁ ॥ ੨੬੮ ॥
 ਰੂਕੇ ਛਾਣਨ ਹੀਤ ਉਭੀ ਗੁਰੂ ਕਾ ਨਾਉ ਤਉ ਹੋ ਕਿਉ ॥ ਨਾਮ
 ਕੇ ਪਾਛੈ ਪਦੇ ਬੁਕਨੇ ਹਾਂ ॥ ਅਸੰਦ ਹੁਕੇ ਬਚਨ ਗੁਰੂ ਜੀ ਸੁਣ
 ਹਿ ਹੀ ਬੈਠੈ ਬੈਠ ਹਿ ਕਿਛੁ ਨਾਂ ਹੀ ॥ ਤਾ ਅਸੰਦਾ ਕਉ ਰੁਝਾਇ
 ਪਕਾਰਿ ਗੁਰੂ ਬਾਝੈ ਹਿਟਾ ਹਿਰੈ ਖਿਆਅ ॥ ਛੁਲੀਧ
 ਕਾਰਿ ਕੁਛ ਕੀਏ ॥ ਉਨਾ ਨੂਹਿ ਉਜਾਣਿ ਲਾਇ ॥ ਅਜੇ ਮਸੰਦਾ
 ਦਾਦੁ ਧੁਠਿਟਾਹੈ ॥ ਅਇਸਾ ਛਿਟੇ ਦੁਧਾ ਦਿਸੁ ਹੁ ਮਖਣੁ ਜੋਰੁ
 ਰੂਕੁ ਰੋਸਾਹੈ ਸੋ ਨਿਕਲਣਾ ਕਿਛੁ ਨਾਂ ਹੀ ॥ ਬੀਜੁ ਇ
 ਨਾਵਾ ਬੈਠਾਹੈ ॥ ਅਇਹਿ ਲਾਇ ਕੁਸੁ ਜਾਇ ਕੇ ਹਾਹਿ ॥ ਅਇ
 ਨਕੀ ਅਤਿ ਮਾਗੀ ਗਈਹੈ ॥ ਅਇਨਕੀ ਅਤਿ ਜੇ ਮਾਗੀਹੈ ਸੋ

ਜੀ ਕਉ ਬਾਹਿਰਿ ਨ ਪਸਾਰ ਪਾਏ ਬਿਨਾ ਬੀਤ ਗਏ ਹੋਇ
 ਜਬ ਤੁਮ ਉਹਾ ਪਸਾਰੁ ਜਾਇ ਕਾਰਿ ਪਾਟੁ ਗੇਤ ਬੁਭ
 ਰੂਜੀ ਹੀ ਪਸਾਰੁ ਪਾਟੁ ਹਿਰੇਗਾ ਸਤਿਉ ਤਿਉ ਮਸੰਦੁ
 ਧੀ ਕਬੋਲੇਹਿ ਸਤਿਉ ਜਿਉ ਸਿਖ ਬੇਨਤੀ ਆਕਰ
 ਹਿਤਿਉ ਤਿਉ ਮਸੰਦੁ ਧੀ ਕਬੋਲੇਹਿ। ਤੇ ਮਸੰਦੁ
 ਗੁਰੂ ਕਾ ਅਵਥੁ ਛੇਤ੍ਰਿ ਦਿਤਾ ਜਬ ਆਵਹਿ ਤੀਪੁ
 ਸਾਦੁ ਪਾਟੁ ਟੁਭ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕੀ ਓਰਿ ਬੁਢੀ ਆਮਾਖੀ
 ਦੇਖਹਿ। ਅਮਰੁ ਅਸੇ ਬਚਨ ਕਹਹਿ ਜੇ ਗੁਰੂ ਤਾਮਸਾ
 ਕੀਤਾ ਹੈ। ਅਸਾਨੂੰ ਦਿਗਾਏ ਗੁਰੂ ਕਾ ਕੀ ਆਕਰੁ ਹੋ
 ਜੇ ਅਸੀਰੁ ਸਿਜਾਈ ਅਹਿਤਾ ਉਸੀ ਦਿਨ ਗੁਰੂ ਕਉ

ਕਰਿਦਿਖਰਾਵਹਿ। ਤੁਗੁਰੁਜੀਅਰਦਾਸੀਏਸਿਖਰੁ ॥੬॥
 ਉਪੁਕਮੁਕੀਆਜੇਸਾਂਗੀਆਕਉਮੇਰੇਨਿਕਟਿਬੁਲੁ ॥
 ਇਲਿਅਉ। ਤੁਗੁਰਦਾਸੀਆਸਿਖਸਾਂਗੀ
 ਆਕਉਨਿਕਟਿਬੁਲਾਇਲਿਅਉਆਸਾ
 ਗੀਆਕੀਓਰਿਦੇਖਿਕਰਿਪੁਕਮੁਹੋਆਮਸੀ
 ਦਾਕਾਸਾਂਗੁਲਿਅਦਹੁ॥ ਪਰੁਭਉਨਕਰੋਜਿਉ
 ਕਾਤਿਉਸਾਂਗੁਲਿਅਉ। ਗੁਰੁਜੀਕਾਹਿਰਦਾਜੇ
 ਮਸੰਦਾਕਉਸਜਾਇਦੇਵਟੇਕਾਟੁਰਿਅਸੀਸਾਂ
 ਗੀਆਉਮੇਸਾਹੀਸਾਂਗੁਆਇਆਏਕਮ
 ਸੰਦੁਖਾਇਆਮਸੰਦਾਇਕਰਮਜਨੀਸਜੇਹਬ

ਪੁਜਾਦਾਧਾਂਨੁਖਾਂਦਿਆਆਰੀਹੋ। ਨਦਾਪਾਤਸਾਹੀਆਂ
 ਤਕਿਇਹਿਪੁਜਾਖਾਟਦੇਰਹੇਹੈਨਿ। ਚਿਰੁਹੋਆਹੈਇ
 ਨਾਨੁਪੁਜਾਖਾਦਿਆ। ਇਨਾਖੀਪਿਛੁਲਾਹਿਸਾਬੁ
 ਭੀਲੀਚੇਤੇਆਗੇਤੇਭੀਇਨਾਨੁਪੁਜਾਨਖਟਲਾਈਐ
 ਸਇਨਕੀਭੁਲਾਈਇਸੀਅਹਿਹੈ। ਗੁਰੂਬਾਬੇਆਪ
 ਏਹਿਰਦੇਅਹਿਅਸੰਦਹੁਕਉਸਜਾਇਕੀਤਿਆਰੀ
 ਕੀਨੀ। ਤਾਇਕਾਦਿਨਿਗੁਰੂਜੀਦਮਦਮੇਪਾਠਿਬੈਠੇ
 ਹਹਿਦਰਸਨੁਲਗਾਹੈਆਹੈ। ਤੁਬਸਾਂਗੀਆਹਿ
 ਨਿਕਸੇ। ਸਾਂਗੀਆਦੁਰਹੁਪੁਕਾਰਿਕਹਿਅੰਜ
 ਸਦੇਪਾਤਸਾਹਅਸਾਨੁਹੁਕਉਹੋਵੇਤਾਕੋਈਸਾਂਗੁ

ਵਿਆਸਾਤਾਏ ਰਿਸਿਖ ਮਾਨਿਕ ਹਿ ਅਜੇ ਮਿਹਰਦਾਨ
 ਪਸਾਦੁਤੁਸੀਕੇਹਾ ਪਾਦੁਦੇਧੋਕੇਹਾ ਪਸਾਦੁਕਰੀਐ
 ਤਾਮਸੰਦਕਹਿ ਆਹਤਿ ਆਰਿ ਅਤੁਰੇ ਪਰਿਗੁਰੂ
 ਆਇਆਹੈਤੁਏਇਦੇਹਾ ਪਸਾਦੁਕੀਤਾਹੈ। ਸਉਤੁ
 ਪਸਾਦੁਤਾਅਸਾਦੁਕੁਤੇਹੀ ਨਹੀ ਪਾਦੁਦੇ। ਜੇਅਸਾ
 ਤੇਲਾਇਕਦਾ ਪਸਾਦੁਕਰਹਿਤਾਹੀ ਅਸੀ ਪਸਾਦੁ
 ਪਾਦੀਅਹਿਕਿਉ। ਖੰਡਦਾਕਫਾਪੁਕਰਿਤੇਨਾਇ
 ਸਲੂਣਾਅਹਾ ਪਸਾਦੁਕਰਿ। ਸਿਖੁਨਿਰਧਨੁਸੀਕੇ
 ਈਹਿਨੁਜੈਸਾਬੂਖਨੁਸਿਖਣੀਕਾਦੇਚਕਰਿਓਹੈ
 ਜੇਹਾ ਪਸਾਦੁਕੀਤਾਜੇਹਾਅਸੰਦਕਹਿ ਆਸੀ। ਤ

੩੧੦

ਫੁਲੀਤੇਦੁਸਰੀਰਾਮਜਨੀਖਬੇਹਥਿਫੁਲੀ। ਤੇਮਗਾਰਿ
 ਮਦਦਾਪਿਆਲਾਭੁਰਿਦੇਦਣੇਵਾਲਾਹੋਆ
 ਪੋਨ੍ਹਾਨਟਰਕੇਹਾਥਿਫੁਲੀਆਹੋਆ। ਤੁਮਸੀ
 ਦੁਕਿਸੀਸਿਖਨਿਰਧਨਕੇਪਾਰਿਜਾਇਫੁਲੀਆ
 ਸਿਖਕੇਪਾਰਿਥੈਠਕਕੀਨੀ। ਉਹਾਰਾਮਜਨੀਅ
 ਨਾਕਥਾਅਰੁਗਾਇਥਾਕੀਆ। ਫਿਰਿਸਿਖਪ੍ਰਸਾ
 ਦੁਕੀਤੁਦਾਲਪ੍ਰਸਾਦੀ। ਮਸੀਦੁਚਉਕੇਅਹਿਜਾਥੈ
 ਠਾਗਿਹੁਪ੍ਰਸਾਦੁਕੇਖਿਕਰਿਕੁਧਕੀਆ। ਪ੍ਰਸਾਦਿ
 ਆਕਿਤੇਦੁਲਿਸੁਨੀਆਦਾਲਕਿਤੇਦੁਲਿਸੁਟਿਪ
 ਈ। ਤੇਉਠਿਅਉਆਮੁਖਅਹਿਰਾਸੁਕੇਉਨਪ

ਸਿਖਾਂ ਕਉ ਅਸੰਦੇਹੇ ਹਾਨੁ ਖੁਦੇ ਦੇਵੇ ਹੋ ਨਿ॥ ੩੧੧
 ਤਾਟੇ ਰਿਸਾਂਗੀਆ ਕਹਿ ਆਸਨੇ ਪਾਤੁ ਸਾਹ
 ਅਸਾ ਬੇਨਾ ਕਹਿ ਆਹੈ ਇਸ ਬੀਨ ਸਨੰਦੇ ਦੇ
 ਧਾਨੁ ਖੁਦੇ ਦੇਵੇ ਹੋ ਨਿ॥ ਸਿਖਾਂ ਕੋ ਲੰਗ
 ਬਿਲੰਗ ਕਰਤੇ ਹੋ ਰਤੇ ਹਹਿ॥ ਸਿਰਿ ਹੁਕਮੁ ਹੋ
 ਆਖਾ ਲਸਾਜੀ ਅਸੰਦੇਹਾਣਾ ਨ ਪਾਏ ਨਿ॥
 ਤਤਕਾਲਿ ਟੁਕਿ ਲਿਆਵਉ॥ ਤਾਹੁ ਰੂਕੇ ਬ
 ਚਨ ਪਾਇਉ ਸੀਦਖ ਤਿਸੇ ਕਰੇ ਅਸੰਦੇਹੇ ਆਏ
 ਹੁਕਮੁ ਹੋ ਆਕੇ ਠੀਆ ਅਹਿ ਪਾਇ ਕਰਿ ਜੀਨੇ
 ਮੇਲਿ ਛੁਨੇ॥ ਤਾ ਸਿਖਾਂ ਦੇਵੇ ਕੀਤਾ॥ ਤਾ ਪੰਜ

ਉਹੁ ਪ੍ਰਸਾਦੁ ਮਸੰਦੁ ਹੀ ਪਾਉ ਆਸਾ ਤੇਰਾ ਮਜਨੀਆ
 ਹੀ ਜੇ ਦਿਆਸਾ ਸਟਿ ਰਿਗਤੁ ਬੀਤੀ ਦਿਨੁ ਹੋ ਆਤਮਾ ਮਸੰ
 ਦੁ ਕਹਿਆ ਸਿਖਾਤੁ ਰਹੁ ਹੋ ਬੇਟੁ ਲਿਆ ਆਉ। ਤੁਸਿ
 ਖੁਲੇਨੁ ਗਹ ਏਰਖਿ ਕੇ ਰੂਪ ਈਆ ਬੇਟੁ ਲਿਆ
 ਆਸਾ। ਬੇਟੁ ਆਗੇ ਧਰਿ ਕੇ ਸਿਖਾਥਾ ਟੇਕਿਆ
 ਤੁਸਿ ਸਿਖ ਕੀ ਪੀਠਾ ਸਹਿ ਮਸੰਦੁ ਪੰਜਿ ਨਗਰਿ ਲ
 ਤਾਚ ਲਾਉ ਲੀਤੀਆਸਾ। ਰੂਪ ਈਆ ਮਜਨੀ
 ਆਕੀਓ ਰਿਸੁਟਿ ਪਾਉ ਆਸਾ ਤੇਰਾ ਰਿਓ ਸੁਗੁਰੁ
 ਕਾ ਆਰਿਆ ਬੇਟੁ ਬੇਨੀ ਲਿਆ ਆਸਾ। ਤੁਸਿ ਉਹੁ
 ਸਾਂਗੁ ਸਾਂਗੀਆ ਕਾਨੇ ਖਿਕਾਰਿ ਹੁਕਮੁ ਹੋ ਆਸੇ ॥ ੩੧

ਹੀਕੜਛੀਸਿਉਜਿੰਦਨਿਕਸਿਜਾਵੈ। ਟੇਰਿਹੁ
ਕਮਹੋਆਹਉਲੀਝਾਸੇਰੁਹੋਲੀਝੇਸੇਰਕੇਹਾਥਿ
ਸਿਕਾਰੁਆਦਦਾਹੈ। ਤਾਹਰੀਕੁਰੀਭੀਨਾਹੀਛੁਰਦ
ਸਰੁਕਿਛੁਜੇਵਿਜਾਦਾਹੈ। ਤਾਜਿਤਨੇਮਸੀਦਛੁਰੇ
ਸੇਸੇਸੁਭੇਮਾਰਿਲਾਹੈ। ਸੀਦਦਾਕਈਨਛੁਰਿਅ
ਜਿਤਦੇਲੇਗੁਰੁਥਾਥਾਦਮਦਮੇਉਪਰਿਅਚਿਥੇ
ਠੇਤਥਪਥਮੇਇਹੁਨੰਦੇਗਾਮਰਦਾਸੀਏਪਾਸਹੁ
ਵਿਦਾਈਏ। ਜੇਮਰੁਮਸੀਦੇਕੁਰੇਭਾਈਹੋਚਾਕਰੇ
ਚੋਬਰੇਟਕੀਰੇਟੁਕਰਿਉਸਿਧੀਸਾਰਨੁਲੇਸਿਥੇ
ਸਾਹਿਬੇ। ਗੁਰੁਪੁਰੇਕਾਇਹੁਪੁਕਮੁ। ਹੇਜੇਮੇਰਾ

੩੭੨

੦।

੦

ਦਿਨ ਤੇ ਪੰਜਗਤੀ ਕੋ ਠਿਕਾ ਅਮਰਿ ਥਿਯਾ ਰਿਛੋਰੇ
ਠੇ ਰਿਧ ਰਿਤੀ ਅਮਰਿ ਥੀ ਮੁਗਧਾ ਏ। ਅੰਤੁ ਸਾਥਿ
ਸਕੀ ਥਾਂ ਹਾਥਾ ਧੋ। ਇਕ ਇਕ ਮਸੰਦ ਉਪਰਿ
ਕਇਕ ਪੇਟੁ ਛਮਕਾ ਕੀਤੁ ਫਾਈ ਏ। ਤੁਕੋ ਤੇ ਦਿਨ
ਇਵੇ ਹੀ ਮਾਰ ਚੋੜੀ ਰਹੀ। ਕੇਤੇ ਮਸੰਦ ਛਮਕਾ
ਕੀ ਮਾਰਿ ਉਮਰਿ ਗਏ। ਕੇਤੇ ਮਸੰਦ ਖੁਪਤਿ ਖਾ
ਸਿਉ ਮਰਿ ਗਏ। ਕਿਤਨਿ ਮਸੰਦਾ ਸਾਥਿ ਉਥੇ
ਚੋਈ। ਜੇਤੇ ਲੁਤੁਰਾਇ ਮਾਤੁ ਤੇ ਤੇਲ ਕੀ ਕੜਛੀ ਅਰਿ
ਪਵਾਈ ਏ ਤੇ ਇਹਿ ਤੁਕ ਸਬਦ ਦੀ ਪੜਾਈ ਏ। ਸਾਰਿ
ਲਏ ਲੇਖਾ ਪੀੜੁ ਛੁਟੇ ਨਾਨਕਾ ਜਿਉ ਤੇ ਲਾ ਸੁਕ

ਗਉਹਤਿ ਮਾਗਾ ਹੁਕਮੁ ਹੋਆਇ ਸਕਉ ਬੁਲਾ ੨੧੩
 ਇਲੈ ਮਾਟੁ ਹਾਡਾ ਅਰਦਾਸੀ ਮਾਸਿ ਖਉ ਸਕਉ
 ਬੁਲਾਇ ਲਿਖਾਇ ਮਾਗਾ ਹੁਕਮੁ ਹੋਆਤ੍ਰਿ ਕਿ
 ਆਕਰਤਾ ਟਿਰਤਾ ਹਹਿ। ਭਾਉ ਸੁਮ ਭੁਖੰ ਕਹਿ
 ਮਾਸਨੇ ਪਾਤਸਾਹ ਮੈ ਗਉਹਤਿ ਮਾਗਾ ਭਾਹੁ
 ਕਮੁ ਹੋਆ ਮੁਰਖਾ ਮਸਾਕਾਹਿ ਮਾਕਿਸੀ ਮਸੰਦ
 ਮਸੰਦੀ ਏਕੇ ਮੁਹਿ ਲਾਗਾ ਹੋਜੈ ਮੇਸਾਨੁ ਖਬੁ ਰਿਖ
 ਪਕਾਰਤਾ ਹੋ। ਗਉ ਮੁਈ ਭਾਹੋ ਆਕਿ ਮਾਜਾਹੁ ਘ
 ਸਿਥੈ ਠਿਰਹੁ ਜੀ ਮਾਮਾ ਰਿਜੀ ਦਾ ਲੇ ਸੁਈ ਮਦੁ
 ਨਕੋਈ ਰਖੋ। ੧੬। ਆਗੇ ਸਾਖੀ ਹੁਤੁਰੀ।

ਸਿਖੁ ਹੋਵੈ ਗਾ ਸੋ ਮਸੰਦ ਮਸੰਦੀ ਏਕੇ ਮਸੰਦ ਪਰ
 ਏਨ ਜਾਵੈ ਗਾ ਸੋ ਮੇਰਾ ਸਿਖੁ ਹੋਵੈ ਗਾ ਸੋ ਮਸੰਦ ਮ
 ਸੰਦੀ ਏ ਸਾ ਬਿਬੇ ਟੀ ਬੇਟੇ ਕਾ ਸਾ ਕੁਨ ਕਰੇ ਗਾ ਸੋ
 ਮੇਰਾ ਸਿਖੁ ਹੋਵੈ ਗਾ ਸੋ ਮਸੰਦ ਮਸੰਦੀ ਏ ਸਾ ਬਿ
 ਗਿ ਗਾ ਹਿਨ ਪਦੇ ਗਾ ਸਾ ਇਕ ਗਲੀ ਆਵੈ ਖੁਨਾ
 ਹਾ ਬੀ ਮਸੰਦ ਇਕ ਗਲੀ ਆਵੈ ਮਸੰਦ ਤਬ ਜੋ ਮੇਰਾ
 ਸਿਖੁ ਹੋਵੈ ਗਾ ਸੋ ਖੁਨ ਹਿ ਹਾ ਬੀ ਕੇ ਸਨ ਮੁਖ ਜਾਵੈ ਗਾ
 ਮਸੰਦ ਮਸੰਦ ਕੇ ਸਨ ਮੁਖ ਜਾਵੈ ਗਾ ਸਿਨ ਹਿ ਇਕ
 ਦਿਨ ਗੁਰੂ ਜੀ ਉਚੇ ਮਸੰਦ ਬਾਨਿ ਬੇਨੇ ਭੇਖਾ ਤੇ ਕਿਸੀ
 ਮਨੁਖ ਮਸੰਦ ਪੁਕਾਰਿ ਮਸੰਦ ਸਦੇ ਪਾਤ ਸਾਹ ਮੇ

ਮੁਹੋਆਉਸਕਰਿਭੀਤੁਰਕੁਨਾਹੀਹੋਵਦਾਅਉਰੁ ॥ ੨੧੪ ॥
 ਉਨਹੁਨੇਕਿਅਕੀਆਤਾਏਰਿਉਸੁਮਾਨੁਖਕਹਿ
 ਆਸਦੇਪਾਤੁਸਾਹਉਨਹੁਨੇਮੇਰੇਕਉਅਪਨਾਮੰਤੁਮ
 ਕਾਉਆਰੇ। ਹੁਕਮੁਹੋਆਮੰਤੁਪਕਿਅਕੀਤੁਰ
 ਕੁਨਹੀਹੋਵਦਾਉਨਹੁਨੇਅਉਰੁਕਿਅਕੀਆਰੇ।
 ਤਾਉਸੁਮਾਨੁਖਕਹਿਅਜੀਅਉਰੁਤਉਉਨਹੁਨੇਕ
 ਫੁਨਹੀਕੀਆਤਾਏਰਿਹੁਕਮੁਹੋਆਜਾਹੁਤੁਨਿ
 ਸਾਕਰਿਤੁਰਕੁਨਾਹੀਹੋਆਤਾਕਿਸੀਅਟਰ
 ਸਿਖਕਹਿਆਸਦੇਪਾਤੁਸਾਹਕਿਵੇਤੁਰਕੁਭੀਹੋਵ
 ਦਾਹੋਕੋਕਿਵੇਨਾਹੀਹੋਵਦਾ। ਹੁਕਮੁਹੋਆਜੇਤੁਰ

ਉਕਦਿਨਿਗੁਰੂਜੀਉਚੇਅਸਥਾਨਿਬੈਠੇਹਹਿ।ਕਿ
ਸੀਆਨੁਖਅਸਾਨਿਪਕਾਰਿਆ।ਜੇਸਚੇਪਾਤੁ
ਸਾਹਮੇਕਉਤੁਰਕਾਤੁਰਕੁਕਰਿਛੋਰਿਅਪੈ।
ਹੁਕਮੁਹੋਆਤੁਰਕਾਤੇਰੇਕਉਕਿਉਕਰਿਤੁਰਕੁ
ਗਿਆਪੈ।ਤਾਉਸੁਆਨੁਖਕਾਰਿਆਸਚੇਪਾਤੁ
ਸਾਹਤੁਰਕਾਮੇਰੀਏਂਦੀਵਦਿਛੋਰਿਹੈ।ਹੁਕ
ਮੁਹੋਆਏਂਦੀਵਦਿਅੰਤਾਂਤੁਰਕੁਨਹੀਹੋਂਦੁ।
ਅਉਰਉਨਹੁਨੇਕਿਆਕੀਆਪੈ।ਤਾਛੋਰਿ
ਉਸੁਆਨੁਖਕਾਰਿਆਸਚੇਪਾਤੁਸਾਹਮੇਰੇਮੁਖ
ਅਹਿਉਨਹੁਨੇਕਉਛਾਈਪਾਉਆਪੈ।ਹੁਕ

ਨਿਅਰਦਾਸੀਏਸਿਖਕਉਹੁਕਮੁਹੋਆਜੋਭਿਯਾ ॥੩੧॥
 ਹੀਇਸਕਉਭੀਥੋਠਾਇਦੇਇ। ਤਾਅਰਦਾਸੀ
 ਏਭੀਹਾਹੀਇਸਕਉਥੋਠਾਇਦੀਆ। ਤਾਤੀਸਰੇ
 ਮਾਨੁਖਆਨਿਪੁਕਾਰਿਆਜੋਸਰੇਪਾਤਸਾਹਮੇਰਾ
 ਖੀਸਾਭੀਠਗਾਂਟਦਿਅਹੈ। ਤਾਠੇਰਿਹੁਕਮੁਹੋਆ॥
 ਅਰਦਾਸੀਏਸਿਖਕਉਜੋਇਸਕਉਭੀਭੀਧਾਹੀ
 ਥੋਠਾਇਦੇਇ। ਤਾਅਰਦਾਸੀਏਸਿਖਤੀਨੇ
 ਮਿਲਾਇਥੋਠਾਏ। ਤਾਠੇਰਿਚਥੀਥੇਮਾਨੁਖਆ
 ਨਿਪੁਕਾਰਿਆਜੋਸਰੇਪਾਤਸਾਹਮੇਰਾਖੀਸਾਠਗਾਂ
 ਟਦਿਅਹੈ। ਹੁਕਮੁਹੋਆਭੀਧਾਂਹੀਇਸਕਉਭੀ

ਕਈ ਸਾਖੀ ਸੰਗੁ ਕਰਤਾ ਹੋਤਾ ਹੀ ਤੁਰਕੁ ਹੋਵਦਾ ਹੈ
ਹੋਰੁ ਕੁਛਿ ਦੇਤੁ ਰਕੁ ਨ ਹੀ ਹੋਵਦਾ ॥ ੨੦ ॥ ਸਮਾ
ਗੇ ਸਾਖੀ ਹੋਰੁ ਤੁਰੀ ॥ ਏਕ ਬੇਰਿ ਗੁਰੂ ਜੀ ਉਚੇ ਅਸਥਾ
ਨਿ ਬੈਠੇ ਹਰਿ ਤਬ ਕਿਸੀ ਆਨੁਖ ਅਨਿਪੁ ਕਾਰਿ ਅਸਾ
ਜੋ ਸਰੇ ਪਾਤੁ ਸਾਹੁ ਮੇਰਾ ਥੀ ਸਾਡਗਾ ਦੁਇ ਆਪੋ
ਤਾ ਅਰਦਾਸੀ ਏਸਿ ਖਕ ਉਤੁਕੁ ਮੁਹੋ ਅਜੋ ਇਸਕ
ਉਦਮਦ ਮੇਸਾ ਥਥੇ ਠਾਇਦੇ ਇਹ ਤਾ ਅਰਦਾ
ਸੀ ਏਸਿ ਖਦਮਦ ਮੇਸਾ ਥਥੇ ਠਾਇਦੀ ਅਸਾ
ਠੇ ਰਿਦੁ ਸਰੇ ਆਨੁਖ ਅਨਿਪੁ ਕਾਰਿ ਅਸਾ ਜੋ ਸਰੇ
ਪਾਤੁ ਸਾਹੁ ਮੇਰਾ ਥੀ ਸਾਡਗਾ ਦੁਇ ਆਪੋ ਤਾ ਠੇ

ਗੋਮਰਦਾਸਿਕੀਨੀਥੀ॥ ਮਮਰੁਸੇਰੇਸਾਥਿਬੋਲੁਪ ੩੧੬
 ਕਾਗਧਿਅਮਾਜੋਅਸਾਤੇਗੀਸੀਗਤਿਕੇਤੋਧੀਸੇਵ
 ਚੁਣੇਅਸਾਗੁਪਨੁਦਾਨੁਕਣਾ॥ ਸੋਮਰਦਾਸ
 ਤੁਮਾਰੀਮੇਅਨਿਲੀਤੀਥੀ॥ ਸੇਕਰਿਅਜੇਠਗ
 ਮਪਣੇਪਣਉਪਰਿਪੁਰੇਰਹੇਤਾਇਨਾਦਾਪਨੁਦਾ
 ਨੁਕਣਾ॥ ਪਰੁਤੁਸਾਅਪਣਾਕੰਮਅਸੀਪਦਿਗਾ
 ਰਿਅਪੈਰਉਥਾਧੀਸਾਵਨਿਕੇ॥ ਤੇਹੁਇਨਲਲ
 ਰਹੁਨਾਹਿਤਾਅਪਣਾਕੀਤਾਪਾਵਹਿਗਾ॥ ਭਾਠਗ
 ਕਹਿਅਸਚੇਪਾਤੁਸਾਹਤੁਪੁਰਨੁਪਰਸੇਸਰੁਹਹਿ
 ਮਮਰੁਸਹੀਸਚੁਸਚਾਪਾਤੁਸਾਹਹਹਿ॥ ਤੇਰੇਪ ०

ਬੇਠਾਇ ਦੇਇ। ਤੁਆ ਅਰਦਾਸੀ ਏ ਸਿਖ ਚਾਹੈ ਮਿਲਾਇ
 ਬੇਠਾਏ। ਫੇਰਿ ਅਰਦਾਸੀ ਏ ਸਿਖ ਕਉ ਗੁਰੂ ਥਾਥੇ
 ਅਪਣੇ ਨਿਕਟਿ ਬੁਲਾਇਆ। ਫੇਰਿ ਕੋਈ ਠਗਕ
 ਪਤਾ ਬਤਾਇਆ। ਤੁਆ ਅਰਦਾਸੀਆ ਸਿਖ ਠਗਕ
 ਉਠਨ ਦੇਹ ਜੁ ਰਿਲਿਆਇਆ। ਹੁਕਮੁ ਹੋਆ ਠਗ
 ਕਾ ਖੀਸਾ ਦੇਖੋ। ਜਾ ਖੀਸਾ ਠਗ ਕਾ ਦੇਖਿਆ ਤੁ
 ਚਾਹੈ ਖੀਸੇ ਵਿਚ ਹੁਨਿ ਕੁਝ। ਉਹੁ ਜੇ ਚਾਹੈ ਬੇਠੇ ਬੈਠਿ
 ਨਹੁ ਨੇਅਪਨਾ ਅਪਨਾ ਖੀਸਾ ਪਛਾਣਿ ਲੀਆ। ਏ
 ਕਰਿ ਚਲਤੇ ਰਹੇ। ਹੁਕਮੁ ਹੋਆ ਸੁਣੁ ਠਗਾ ਜਿ ਤੇ ਏ
 ਤੁਮਹੁ ਸਾਰੇ ਕੁਟੰਬ ਮਿਲਿ ਬੈਠਿ ਕਰਿ ਇਕਤਾ ਹੋਆ॥

ਕੋਈ ਬੰਨਾ ਪੁਰ ਬਲਗਾ ਹੋ ਆ ਹੋ ॥ ਤੇ ਦੂਸਰੇ ਦੇ ॥ ੩੧ ॥
ਨਨੁ ਹੋਰੁ ਪੁਰੁ ਬਸੀ ॥ ਤੁਥ ਖਾਲ ਸੇਕੈ ਉਹੁ ਕਉ ਹੋ
ਆਜੇ ਸੰਗਤੀ ਕਉ ਜਾਵਣੁ ਨ ਹੀ ਦੇਵਣਾ ॥ ਦੂਸ
ਰੇ ਦੇ ਨਵਾਲਾ ਪੁਰ ਬਭੀ ਦੇ ॥ ਖਿਜਾਵਹਿ ॥ ਤਾਂ ਜਹ
ਕਹਾਂ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕੀ ॥ ਆਰੁ ਉਕੀ ॥ ਆਏ ਠਿਗਾਈ ॥ ੦
ਜਾਵਣੁ ਹਿ ਕਿਸੀ ਕਉ ਨ ਦੇਵਹਿ ॥ ਤੁਥ ਇਕ
ਸੰਗ ਤਿਜਰੂ ਰਿਖਾ ਰਿਜਾਵਣਾ ਸੀ ॥ ਉਨਹੁ ਨੇ
ਉਹੁ ਕਪਟੁ ਕੀਆ ॥ ਜੋ ਮਿਰਤਿ ਕਕਾ ਬਿਬਾ
ਨ ਬਣਾਇਆ ॥ ਜੀਵਣਾ ਆਨੁ ਖੁਬਿਬਾਨ
ਮਹਿ ਪਾਇਆ ॥ ਮਰੁ ਉਹੁ ਸਬਦੁ ਗਾਵਤੇ

ਸਹੁਬੇ ਮਲੁ ਮੀਕਛੁ ਨਹੀ ॥ ਸਜਿਉ ਕਰਿ ਤੋ ਕਾਰਿਆ
ਤੋ ਉਉਹੀ ਬਾਤੁ ਹੁਈ ਹੋ ॥ ਅਸਾਹ ਭਟਾ ਮਨੁ ਖਾ
ਇਹੁ ਖੀਸਿਆ ਦਫੁ ਟਕਾ ਤੇਰੇ ਸਾਥਿ ਬੋਲੁ ਗਾਖਿ
ਆਥਾ ॥ ਅਸਾਹ ਉਥਾ ਖੀਸਾ ਦਾ ਦੁਕੈ ॥ ਮਾਪੁ
ਣਾ ਕੰਮੁ ॥ ਅਪਾਥਿ ਗਾਰਿਆ ਹੋ ॥ ਤੇਰੇ ਸਾਥਿ ਪੁਣ
ਪੁਰਾਨ ਪਾਇਆ ॥ ਅਟਤਾ ॥ ਅਸਾਹਿ ਨਹੁ ਹੁਈ
ਹੋ ॥ ਪਰੁ ਅਸਾਨੁ ਬਖਸੀਏ ॥ ਹੁਕਮੁ ਹੋ ॥ ਅਸਾਹਿ
ਸੀ ਕਰਿ ਤੁਹਨੁ ਫੁਡਿਐ ॥ ਨਾਹੀ ਤੁਸਾਨੁ
ਕੋ ਦਿਗਾਖਦੇ ॥ ੨੧ ॥ ॥ ਅਛੇ ਸਾਖਿ ਹਿਰੁ ਤੁਰੀ
ਏ ਕਾਇ ਨਿਗੁਰੁ ਜੀਉ ਚੇ ॥ ਅਸਾ ਥਾਨਿ ਬੇਠੇ ਹੋਹਿ

ਕੀਰਤਨੁ ਸੁਨਾਵਹੁ। ਤੁਥ ਅਰਦਾਸੀ ਏਉ ਨਕਉਰੁ ॥ ੩੧੬ ॥
 ਕੁਜੀਕਾ ਸਨੇਹਾ ਪਹੁਚਾਇਆ। ਸਿਖਾਹ ਜੁਰਿ
 ਬਿਬਾਨੁ ਉਤਾਰਿਆ। ਲਗੇ ਕੀਰਤਨੁ ਕਰਾਇ। ਸੁ
 ਠੇਰਿ ਅਰਦਾਸੀ ਏ। ਸਿਖ ਕਉ ਹੁਕਮੁ ਹੋਆ। ਏ
 ਕਰੁਆ ਭੀ ਬੁਕਾਇ। ਮਹਿ ਪਾਇ ਲਿਖਾਉ। ਸਤਿ
 ਬਿਬਾਣਵਾ ਲੇ। ਮਾਨੁਖ ਸਾਥਿ ਫੁਹਾਇ ਤੇਤਮਾਸ ॥
 ਦੇਖਾ। ਤੁਥ ਅਰਦਾਸੀ ਏ। ਸਿਖ ਕੁਆਰੀ। ਬਿਬਾ
 ਣਵਾ ਲੇ। ਮਾਨੁਖ ਸਾਥਿ। ਆਨਿ ਫੁਹਾਈ। ਤੁਥ
 ਉਹੁ ਉਨਿ ਵਉ ਕ੍ਰਿਅਾ। ਮਾਗੇ। ਉਹੁ ਮਾਨੁ ਖੋ
 ਧਿਛੇ। ਅਰਦਾਸੀ। ਮਾਗੇ। ਤੁਥੀਰਵਾਹੁ ਉਸ

ਬਜਾਵਤੇਰਲਹਿਜਾਵਾਹਿ ਜੋਸੇਵਕਕੀਓ
ਕੁਕਿਨਿਬਹੀਪੀਤਿ। ਜੀਵਤਸਾਹਿਬੁਸੇਦਿ
ਉਅਪਨਾਚਲਤੇਰਾਖਿਉਚੀਤਿ। ਉਨਹੁਕੇਅ
ਨਮੇਉਹਿਥਾਤਸੀ। ਜੋਉਉਤਉਜਾਵਦਨਹਿ
ਮਿਲਤਾਮਿਰਤਿਕਕੀਸਿਸਕਾਹਿਕਰਨਕੇਬਹਾ
ਨੇਨਿਕਸਿਜਾਵਾਹਿਰੇ। ਜਾਬਗਾਵਤੇਬਜਾਵ
ਤੇਗੁਰੂਜੀਕੇਨਿਕਹਿਅਏ। ਗੁਰੂਜੀਦਮਦਮੇ
ਉਪਰਿਥੇਨੇਹਾਹਿ। ਦਰਸਨੁਲਗਾਹੇਅਹੇ।
ਤੁਥਾਮਰਦਾਸੀਏਸਿਖਕਉਹੁਕਮੁਹੇਅਹਿ
ਨਕਉਜੋਕਹੁਬਿਥਾਨੁਈਹਾਉਤਾਰੇਅਹੁਏ

ਟੁਪਰਗਾਟਿ ਨਕਰਤੇ ਚੁਥਾਘ ਰਿਜਾਇਕ ਰਿਕ ਹਿਤੋ ॥ ੨੧ ॥
 ਜੈ ਸੇਹ ਮਾਗ ਕਪਟੁ ਮਾਨੁ ਖਹੁ ਨ ਜਾਨਿ ਸਕਿਆ
 ਤੈ ਸੇਹੁ ਰੁਝੀ ਨ ਜਾਨਿ ਸਕਿਆ ਗੁਰੂ ਕਉ ਭੀ ਅ
 ਦਰ ਮਾਨੁ ਖਹੁ ਜੈ ਸਾਮਾਨੁ ਭਜਾਨੁ ਤੋ ਭਥ ਇਨੁ ਕ
 ਉਦਰ ਸਨਕੀ ਏਕਾ ਕਿਆ ਫੁਲੁ ਹੋਤਾ ॥ ਅਥ ਇਨ
 ਕਾ ਕਪਟੁ ਪਰਗਾਟਿ ਕਰਨ ਮਾਹਿ ਇਨ ਕੀ ਸਰਬ ਪ੍ਰਕ
 ਰਿਗੁ ਲਾਈ ਹੁਈ ਹੋ ॥ ਗੁਰੂ ਕਉ ਭੀ ਗੁਰੂ ਹੀ ਜਾਨ
 ਹਿਰੇ ॥ ੨੨ ॥ ॥ ਮਾਗੇ ਸਾਖੀ ਹੋ ਰੁਝੀ ॥
 ਏਕ ਬੇ ਰਿਗੁ ਰੁਜੀ ਊਚੇ ਅਸਥਾਨਿ ਬੈਠੇ ਹਰਿ ਆਦ
 ਰਸ ਨੁ ਲਗਾ ਹੋਆ ਹੋ ॥ ਲਾਖ ਹੀ ਸਿਖ ਦਰਸ

ਕਉ ਪਰੇਛਾਨਿ ਮਾਇਆ ਤਾਲੇ ਕੁਛੀ ਹਰੇ ਹਸਿ
ਮਾਤੇ ਗੁਰੂਜੀ ਕੀ ਬਿਗਾਸਿ ਮਾਹੁ ਕਮਰੇ ਮਾਇ
ਬੇਮਿ ਰਤ ਕੁਛ ਸਣਨੇ ਹਾ ਪਹੁਰਿ ਮਾਝਿ ਬੇਪਹੁ
ਚਣਾ ਮਾਹੁ ਸੁ ਤੁਸੀ ਸਿਸਕਾਰੁ ਕਿਸਕਾਰੁ
ਰਹਿਨ ਲੇਹੇ ਤਾਉ ਹੁਸਿ ਖਬਹੁ ਤੁਸਰਮਿ ਦੇ
ਚੇਏ ਨ ਕਿਸੀ ਸਿਖ ਮਾਛਣਾ ਸਿਕਾਨੀ ਜੇ ਸਰੇਪਾ
ਤਸਾਹ ਸਿਖ ਖਬਹੁ ਤੁਹੀ ਸਰਮਿ ਦੇ ਚੇਏ ਹੋਨਿ
ਹੁਕਮੁ ਹੋ ਮਾਛਾਈ ਸਿਖ ਸਰਮਿ ਦੇ ਤਉ ਹੁਏ
ਹਿ ਪਰੁ ਇਨ ਹੀ ਕੀ ਭੁਲਾਈ ਕੇ ਨ ਮਿਤਿ ਇਨ ਕਾ
ਕਪਟੁ ਪਗਟਿ ਕੀ ਮਾਹੋ ਜਬਹੁ ਮਇਨ ਕਾ ਕਪ

ਸੁਥਕਿਸੀਸਿਖਮਰਦਾਸਿਕੀਨੀ ਜੈਸਦੇਪਾਤੁ ੨੨
 ਸਾਹਇਹਿਤੀਵੀਤਾਗੁਰੂਜੀਕਾਨਰਸਨੁਕਰਤੀ
 ਥੀ। ਇਸਕੇਥਾਥੇਮੇਸੀਕਿਉਰੇਈ। ਗੁਰਪੁਰੋ
 ਮਾਲਾਖਰੁਪਈਏਕੇਮੇਰਾਕੀਖਰੇਰੇਵਹਿਉ
 ਹਾਨਸਰੁਪਈਏਕੀਟਟਵਾਣੀਜਾਤੀਹੈਤੁਥਸ
 ਰੁਨਪੁਮੇਰਾਕੀਮਹੁਮਹਿਉਦੇਗੁਪਾਵਤੀਹੈ।
 ਗੁਰਵਾਣੀਕਾਕਨਰੁਕਵਨਾਹੀਮਰੁਉਦੇਗੁ
 ਥਰੁਪਾਵਤੀਹੈ। ਤੇਮੇਈਹਾਗੁਰੂਜੀਕਾਨਰਸ
 ਨੁਲਗਾਹੇਮਾਹੈ। ਸੁਰਥਰੁਜੀਮਹੁਕੀਭਾਵ
 ਨੀਗੁਰੂਕੇਰਰਨਪੁਥਿਥੇਵਸਦੀਹੈ। ਮਰੁਸਰਥ

ਨੁਕਰਿਕੇਪਸੀਨੁਪਕ੍ਰੋਹੇਤੇਹਹਿ। ਤੁਥਏਕਤੀਦੀਜੁ
ਬਾਅਵਸੁਥਾਪਟੰਬਰਹੁਸਹਿਤਿਅਰੁਸੁਦਰ
ਨਕੇਭੂਖਨਹੁਸਹਿਤਿਗੁਰੂਜੀਕੇਸਨਹੁਭਾਅ
ਇਥਨ੍ਹੀਹੁਈ। ਤੁਥਗੁਰੂਜੀਉਸਕਉਦੇਖਿਕ
ਰਿਛੋਤੀਹੁਕਮੁਕੀਆ। ਅਰਨਾਸੀਏਕੀਓ
ਰਿਨੇਖਿਕਾਰਿ। ਗਇਉਕਰਿਆਇਨਕਉਦੁ
ਰਿਕਰੋਦੁਰਿਕਰੋਦੁਰਿਕਰੋ। ਚਹੁਪੰਚਥਾਰਿ
ਗੁਰੂਜੀਛੋਤੀਕਹਿਈਆ। ਤੁਥਅਰਨਾਸੀ
ਏਸੁਖਦਉਕ੍ਰਿਕਰਿਤੀਦੀਕਾਹਾਥੁਪਕਰਿ
ਅਗਸਾਅਰੁਨੁਰੋਤੋਦਾਰਿਛੋਨ੍ਹਿਅਗਉਆ

ਨਿਏਕ ਫੀਆਰੇਈ ਹਰਿ। ਤੁਸਕਿ ਸੀਸਿ ਖਕ ਹਿਅ ॥ ੨੮੯ ॥
ਸਰੇ ਪਾਤਸਾਹਇ ਸੁਪੁਰਬ ਤੇਲਾ ਖਹੀ। ਸਿਖਾਅ
ਏਹ ਹਿ। ਹੁਕਮੁ ਹੋਆ ਭਾਈ। ਸਿਖ ਦੁਰਲਭੁ ਹਰਿ
ਲਾਖ ਸਿਖ ਕਬ ਪਾਈ ਤੇ ਹਰਿ। ਸੁੰਟੇ ਰਿਸਿਖ
ਕਹਿਅ ਸਰੇ ਪਾਤਸਾਹਜੇ ਦਰਸਨਿ। ਆਵ ਤੇ ਘਰਿ
ਗੁਰੂ ਜੀ ਕੇ ਸੇਰੁ ਉਸਰੇ। ਸਿਖ ਕਹਾਵ ਤੇ ਹਰਿ। ਹੁਕਮੁ
ਹੋਆ ਭਾਈ। ਸਿਖ ਸਿਖਣੀ। ਆਨੇ ਤੇ ਸਿਖਣੀ
ਆਸਿਖਾਣੀ। ਆਗੁਰੂ ਕੇ ਸਿਖ ਦੁਰਲਭੁ ਹੈ। ਸੁੰਟੇ
ਹੁਕਮੁ। ਸਾਤੁ ਪਨੁ ਪਰਤੁ ਖਨਿ ਖਾਇ ਦੇ ਤੇ ਤੇ। ਏਕ
ਸਿਖਣੀ। ਗੁਰੂ ਜੀ ਕੇ ਨਿਕਟਿ ਖੜੇ ਤੀਥੀ। ਤਬ ਹੁ

ਭਕੀਆ ਭਾਵਨੀਆ ਗੁਰੂ ਪੁਰਨ ਪਾਇਆ ਕਰਦਾ ਹੈ
 ਜਬਜੀਵ ਪੁਕੇ ਨਿਰਾਇਕਾ ਗਰਹ ਹਿਤੁ ਥਪੀ ਇਸ
 ਕੇ ਕਾਰਜਗਾਇ ਪਨ੍ਹੇ ਹੋਤੇ ਹੋ। ਸੋਇ ਹਿ ਇਸਤੀ
 ਜਾਤ ਇਕਾ ਗਰਤਾ ਕਾਂ ਸਕੂਹ ਹਿ। ਜਬਇ ਹਿਨੁ
 ਰਿਜਾਤੀਤ ਬਸਕੁ ਕਾ ਅਕਾ ਕਜਕਰਤੀ। ਅਥਇ
 ਨਕੇ ਆਟਟੇ ਕਾਸਮਾਈ ਹਾਨ ਬਾ। ਇਸੀ ਬੇਇ
 ਸਕਉਦੁ ਰੋਕੀਆ ਹੋ। ੨੩। ਆਗੇ ਸਾਖੀ
 ਹੋਰੁਗੀ। ਏਕੇ ਬਹਿਗੁਰੂ ਜੀਉ ਚੇ ਅਸਥਾਨ ਬੇਠੇ
 ਹਿ। ਬਨਾ ਪੁਰ ਬੁਲਗਾ ਹੋਆ ਹੋ। ਅਕੁਦਰਸਨੁ
 ਲਗਾ ਹੋਆ ਹੋ। ਦੂਰ ਤੇ ਦੂਰ ਕੀਆਂ ਸੀਤੀਆ

ਦੇਤੇਸਿਖਣੀਆਸਿਖਾਂਦੀਆਗੁਰੂਕੇਸਿਖਦਰ
 ਲਗੁਹਾਰਿ। ਪਰੁਜੋਸਿਖਣੀਆਕੇਸਿਖਹਾਰਿਸੇਕੁ
 ਸਿਖਹਾਰਿ। ਅਰੁਜੋਸਿਖਣੀਆਸਿਖਾਂਦੀਆ
 ਹਰਿਸੇਸਿਖਣੀਆਹਾਰਿ। ਸਿਖਭੀਓਹੀਹੋਜੋਗੁ
 ਰੂਕੇਹਾਰਿ। ਅਰੁਸਿਖਣੀਆਭੀਓਹੀਹਾਰਿਜੋਗੁ
 ਰੂਕੀਆਹਾਰਿ। ਅਰੁਸਿਖਸਿਖਣੀਆਕੇ
 ਦੁਆਨੁਹਾਰਿ॥੨੪॥ ਅਗੇਸਾਖੀਹੋਰੁਰੁ
 ਗੀ। ਏਕਬੇਰਿਗੁਰੂਜੀਕਿਸੀਠਉਤ੍ਰਿਉਤਰੇਹੁਏ
 ਥੇ। ਗੁਰੂਕੇਪਾਸਿਬਹੁਮਾਨਖਹੁਕੀਭੀਕੁਥੀ।
 ਤੁਥਏਕਟੁਕੀਠਲੰਗਟੀਆਰੁਰੁਸੀਮਗੁਲ

੨੮੨

ਰੂਜੀਸਿਖਣੀਕੀਓਠਿਨੇਖਕਠਿਕਾਰਿਅਸਿਖ
 ਣੀਏਤੇਰਾਸਿਖੁਕਹਾਹੈ॥ ਸੁਆਸਿਖਣੀਕਰਿਅ
 ਸਨੇਪਾਤੁਸਾਹਮੇਰਾਸਿਖਉਹੁਖਫਾਹੈ॥ ਹੁਕਥ
 ਹੇਅਸਾਪਣੇਸਿਖਕਉਬੁਢਾਇਲਿਅਉ
 ਸੁਆਸਿਖਣੀਰੂਰਤੁਸਿਖਕਉਬੁਢਾਇਲਿਅ
 ਈ॥ ਸੁਆਸਿਖਕੀਓਠਿਨੇਖਕਠਿਗੁਰੂਜੀਕਰਿ
 ਅਸਿਖਾਬੇਗੀਸਿਖਣੀਕਹਾਹੈ॥ ਸੁਆਸਿਖਕ
 ਰਿਅਸਨੇਪਾਤੁਸਾਹਮੇਰਾਸਿਖਣੀਇਹਿ
 ਖਕੀਹੈ॥ ਸੁਬਗੁਰੂਜੀਉਸੁਸਿਖਕਉਕਰਿਅ
 ਜੇਸਿਖਾਨੇਖਿਅਸਾਤੁਸਾਸਿਖਕਸਿਖਣੀਅ॥

ਹਿਸੀਤੋਭੁਪੈਅਮਰੁਦਸਰੁਖਾਲੀਹੈਤੁਬਪਾਤੁਸਾਹਾਂ ॥੨੨॥
 ਕਾਪਾਤਸਾਹੁਹੈਅਮਰੁਹਾਬਹੁਅਹਿਸਰੁਕਿਛੁ
 ਹੈਪਰੁਹਿਰੁਦੇਅਹਿਸਾਹਿਬਕੀਸਉਕਨਾਹੀ॥
 ਤੁਬਉਹੁਦਿਲੁਖਾਲੀਹੈਅਮਰੁਤਿਸਕਾਰੁਈਸ
 ਹਹੈ॥ ਜਉਕਰਿਸਰੁਪਦਾਰਥਮਾਇਅਮਾਕੇਪ
 ਸਿਹਰਿਤਉਰੁਤਿਸਕਾਰੁਈਸਾਹਹੈ॥ ਜਬਉ
 ਹੁਬਚਨੁਗੁਰੁਬਾਬੇਫੁਕੀਰਸਾਥਿਕੀਅਮਾਤੁਬਠ
 ਕੀਰੁਪਸੰਨਹੋਇਕਰਿਕਰਿਅਮਾਦਾਹਦਾਹਗੁਰੁ
 ਜੀਸੋਕਉਦਸਨਕਾਰੁਲੁਮਿਲਿਅਮਾਪੂਰਿਅਮਾ
 ਕੇਬਚਨਪੁਰੋਹਦਿ॥ ਅਮਰੁਕਾਮਲਕੇਸੁਖਨਕਾਮ

ਬਕੇ ਫੁਲ ਹੁਸਾਇ ਬੁਝੁ ਰਿਅਾਹੁ ਅਮਰੀਖਮ
 ਰੁਤ ਬੰਨਾ ਬਹੁਤੁ ਮਾਨਖੁ ਕਉ ਲਿਖਤਾ ਪੀਆ
 ਰਾਚਲਤਾ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਉ ਜਤਨ ਕਰਿ ਕੈ ਅਨਿਖ
 ਹੁਰਿਅਮਾ ਅਮਰੁ ਫੁਲ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕੈ ਅਗੇ ਧਰਿ
 ਦੀਏ। ਟੁਕੀ ਰਕੀ ਫਿਰਿ ਦੇਖਿ ਕਰਿ ਹੁਕਮੁ ਹੈ
 ਅਮਾ ਟੁਕੀ ਗਾਏ ਫੁਲ ਹੁਕਮੁ ਸਾਲਾ ਕਿਉ ਕੀ
 ਅਮਾ ਗੁਰੂ ਟੁਕੀ ਰਕੀ ਹਿਅਸਰੇ ਪਾਸੁ ਸਾਹਨੁ
 ਤਖਾਲੀ ਰੂਈ ਸਾਹਾ ਫਿਰਿ ਹੁਕਮੁ ਹੈ ਅਨਟ
 ਕੀਰਾਨੁ ਸਤੁ ਖਾਲੀ ਪਾਤੁ ਸਾਹਾ ਫਿਲ ਖਾਲੀ
 ਰੂਈ ਸਾਹਾ ਅਮਰ ਬਾਉਹਿ ਜਬਾਹਿ ਰਨੇਅ

ਮੇਕਹਿ ਆਮੇਰੇ ਕਉ ਇਕ ਅਸਟਪਦੀ ਪਤ੍ਰਿਕੇ ॥ ३੮ ॥
ਗੁਪਤਦੇਵਗੁਣੇ ਰਿਤੁਸੀਸ ਬਦੁ ਪਤ੍ਰਿਕੇ ॥ ਪਰੁ ਇਕ
ਨਹੁ ਨੇਮੇਰਾ ਕਹਿ ਆਨ ਆਨਿ ਆਸ ਬਦੁ ਪਤ੍ਰਿਕੇ
ਗਗਣੇ ॥ ਮੇਰੇ ਕਉ ਇਨਹੁ ਨੇਸੁ ਖਮਨੀ ਕਭੇ ਗੁਪਤਦੁ ਨਦੀ
ਆਸ ॥ ਹੁਕਮੁ ਹੋ ਆਸੁ ਇਸਿ ਖਾਮੇ ਮੇਰਿ ਗਏ ਠਾਥਾ
ਬੀਨਹੀ ਫਨੀਦੇ ॥ ਤੂੰ ਸੰਗਤਿ ਕਉ ਚਾਬਛ ਕਾਇਦਾਸ ॥
ਏਤੇਰਥਾ ਬੀਨਹੀ ਸੰਗਤਿ ਕਉ ਪਸਾਦੀ ਆਲਗੋ ਛਕਾਵਦੀ
ਅਰੁ ਜੇ ਸਿਖੁ ਸਬਦੁ ਕਾਬੀ ਚਾਹੁਕੁ ਰਿਸੁਣਾਵੈ ਸੇ ਸੰਗ
ਤਿ ਕਉ ਜਲੇ ਬਛਕਾਇਦਾ ਹੋ ॥ ਮੇਰਿ ਗਏ ਠਾਥਾ ਬੀ
ਨਹੀ ਫਨੀਦੇ ॥ ਤਾਰਥਾ ਬੀਲਗੋ ਕਯਾਇਦਾ ਹੁਕਮੁ ਹੋ

ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਤੇ ਅਸਾਨੁ ਸਿਖਾ ਥੀ ਦਇਆ ਕਰਿ ਕੋ ਦੁਖ
 ਇਸਾਹੈ ਨਾ ਹੀਤਾ ਅਸੀ ਸਿਖਾ ਦੇ ਦੇ ਦੁਖ ਦਾਰ
 ਹੋਏ ਜੇ ॥ ੨੬ ॥ ਅਗੋਸਾ ਥੀ ਹੋਰੁ ਤੁਰੀ ॥ ਏਕ ਬੇਰਿ
 ਕ੍ਰਿਸੀ ਸਿਖ ਸੁਦ ਕਨਕ ਕਰੇ ਏ ਪਰਿ ਗਜ ਮੇਤੀ ਅਹੁਕ
 ਜਗਾਉ ਕੀਆ ਹੂਆ ॥ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕੀ ਬੁਝੇ ਆਸਿ ਚਾਨ੍ਹੇ
 ਤੁਸਿ ਥਕਹਿ ਆਸਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਇਹਿ ਕਰੇ ਤੁਮੇਰੇ
 ਦੇਖਹਿ ਆਹੀ ਪਾਰਿ ਨਿਲੇਹਿ ਮੇਰੀ ਇਹੀ ਭਾਵਨੀ
 ਆਨਹੁ ਤੁਥ ਗੁਰੂ ਜੀ ਹਾਥਹੁ ਮਹਿ ਕਰੇ ਪਾਇਲੀ ਏ
 ਸਿਖ ਕੀ ਭਾਵਨੀ ਪੁਰਨ ਕੀ ਨੀ ॥ ਏਹਿ ਨਦੀ ਕੇ ਇਸਨਾਨ
 ਕਉ ਗਏ ॥ ਏਹੀ ਹਾਨਦੀ ਮਹਿ ਏਕ ਕਨਾਗਾ ਦਇਆ

ਏ ਤੁਥ ਮਾਤਾ ਜੀ ਸੁਇਕ ਰਿਬਹੁਤੁਤੁ ਮਾਨਿ ਮਾ ੩੮੫
 ਜੈਗੁਰੂ ਜੀ ਨਦੀ ਅਹਿਕ ਨੂਗਾਵਾਇ ਮਾਇ ਮਾਹੋ ।
 ਤੁਥ ਮਾਤਾ ਜੀ ਕੋਤੇ ਮਹਲਾ ਹਥੁਲਾਏ ਨਦੀ ਅਹਿਟੁ
 ਬੇਮਾਰ ਏਵਾਏ ਕੋਤੇ ਏਬੁਲਾਏ ਕੋਤੇ ਅਖਿਭ ਏਵਾਏ
 ਲੀਏ ਏਕਿਗੁਰੂ ਜੀ ਕਉ ਬਾਲਕ ਹੁਕੀ ਨਿਮਾਈ ਦਿਲਾਇਏ
 ਚਲੀ । ਜੈਚਲੁ ਬੇਟਾ ਮੁਵੇਉਹੁ ਅਸਥਾਨੁ ਨਦੀ ਕਾਇਸਨ
 ਨਦੀ ਲਾਇਖਾਵਹੁ ਸਹਾਤੈ ਕਨ੍ਹਾਗਾਵਾਇ ਮਾਹੋ ਤੁਥ
 ਗੁਰੂ ਜੀ ਦੂਸਰਾ ਕਨ੍ਹਾਹਾ ਬਹੁਸਿਉਉਤਾ ਰਿਕਰਿ ਨਦੀ ਮੇਪਦਾਇ
 ਦੀਆ ਹੁਕਮੁ ਤੇਆ ਮਾਤਾ ਜੀਇਹੀ ਅਸਥਾਨੁ ਏਕੁ
 ਜਹਾਇਉਜਾਇਖਨ੍ਹਾਹੋਤਹਾਏਭੀਹੋਇਗਾ ਤੁਥ ਮਾਤਾ

ਹਿਆਥੇਟਾਤੋਇਹਿਕਿਆਕੀਆਸੇਦੂਸਰਾਕਰੂਭੀਗਦ
 ਇੰਦ੍ਰਿਯਆਆਤਾਕਾਨਾਪੁਰੁਜਗੀਥਾਛੇਕੁਕਠਿਕੋਗੁਰੂ
 ਜੀਆਤਾਇਜਨ੍ਹੀਕਹਿਬੁਢਾਈ॥ ਹੁਕਮੁਹੋਆਇਨਕਸ਼ਿਅ
 ਹੁਤਏਜਾਵਣਾਹੀਥਾਕਾਲਨਗਏਤੋਆਜਹੀਗਏ॥ ਤ੍ਰਿਕਾ
 ਹੇਕਉਪਕਤਾਪਤੀਟਿਰਤੀਹੈ॥ ਜਾਹੁਘਰਿਥੋਠਿਰਹੁ॥ ਤੁ
 ਮਥਾਦੂਸਰਾਕਰੂਭੀਗਦਾਇਕਾਰਿਘਰਿਆਇਥੋਠੀ॥
 ੨॥ ॥ ਆਗੇਸੀਖੀਅਉਰੁਤੁਰੀ॥ ਏਕਬੇਰਿਰਾਜਿਅ
 ਹੁਸਾਥਿਗੁਰੂਜੀਕਾਜੁਪੁਹੋਆ॥ ਤੁਥਾਇਹਿਕਾਰਨਹੋਆ
 ਯੋਚਾਰੇਸਾਹਿਬਜਾਦੇਥਾਇਪਏ॥ ਕੇਤੇਸਿਖਹੁਕਮੁਸਤਿਤੁ
 ਏ॥ ਖਜਾਨੇਲੁਟੇ॥ ਘੋਰੇਅਰੁਸੰਘਦਾਸਭਲੁਟੀ॥ ਇਹੁਕਾਰ

ਨਾਅਨੰਦਪੁਰਿਹੋਆਸੀ॥ ਪਰੁਗੁਰੂਨੀਕਾਸਰੀਰੁਬਢਿਅਾ ੩੬
 ਜਬਾਅਨੰਦਪੁਰਬੀਬਾਹਰਿ॥ ਆਏਤੁਬਲਗੋਸਿਖਰੁਦਨੁਕਰ
 ਇ॥ ਹੁਕਮੁਹੋਆਭਾਈਤੁਸੀਰੁਦਨੁਕਿਉਕਰਤੇਹੋ॥ ਗੁਰੂਕਾ
 ਤਉਗਾਇ॥ ਆਸਾਇ॥ ਆਕਿਛੁਨਾਹੀ॥ ਹੁਕਮੁਹੋਆਧਰਤੀ
 ਉਪਾਏਲੀਕਾਖਟੀ॥ ਤਾਸਿਖਾਗੁਰੂਕੇਬਚਨੁਪਾਇਧਰਤੀ
 ਉਪਾਏਲੀਕਾਖਟੀ॥ ਆ॥ ਹੁਕਮੁਹੋਆਲੀਕਾਕਉਟੈਰਿਮੇ
 ਟਿਛਨੈ॥ ਤਾਸਿਖਾਬਚਨੁਪਾਇਲੀਕਾਟੈਰਿਮੇਟਿਛਨੀ॥
 ਟੈਰਿਸਿਖਾਕਉਗੁਰੂਬਾਥੇਕਹਿ॥ ਆਭਾਈਤੁਮਕਉਕਛੁ
 ਲੀਕਾਖਟੀ॥ ਆ॥ ਮੁਮੇਟੀ॥ ਆਕਾਹਰਖਸੈਗੁਉਤਪਤਿ
 ਰੁਇ॥ ਆਹੋ॥ ਤਾਸਿਖਾਕਹਿ॥ ਆਸਰੇਪਾਤੁਸਾਹਰਮਕਉ

ਲੀਕਾਂ ਖਟੀਆ ਮੇਟੀਆ ਕਾਤ ਉਹਰ ਖਸੇ ਗੁਕ ਛੁਨ ਹੀ ਉਤਪ
 ਭੁਇਆ ਰੁਕ ਮੁਹੇ ਆਜਿ ਉਤੁ ਮਕਉ ਲੀਕਾਂ ਖਟੀਆ ਮੇ
 ਟੀਆ ਕਾਤ ਖਸੇ ਗੁਕ ਛੁਨ ਹੀ ਉਤਪ ਭੁਇਆ ਤੈ ਸੇ ਗੁ
 ਰੁਕਉ ਆਇਆ ਕੇ ਪਦਾਰਥ ਹੁਕੇ ਆਵਣੇ ਅਰੁ ਜਾਵਣੇ ਕਾ
 ਕਛੁ ਭੀ ਹਰ ਖਸੇ ਗੁਨ ਹੀ ਉਤਪ ਭੁਇਆ ਰੁਮਇ ਹਿਥਾਤ
 ਨਿਹਰ ਉਹਿ ਮਟੇ ਮਹਿ ਜਾਨੇ ਰੁਹੁ ਹਰ ਖਸੇ ਗੁਨੇ ਨਿਅਰਾ ਹੋ
 ਤਾਏ ਠਿਠਿ ਖਾਂਕੁ ਹਿਆ ਸਰੇ ਪਾਤੁ ਸਾਹਲਾ ਖਹੀ ਕੇਜੀਆ
 ਨਹੁ ਏਹ ਹਿ। ਰੁਕ ਮੁਹੇ ਆਭਾਈ ਕਰੇ ਕ੍ਰਿਕੇਤੁ ਮਾਸੇ ਦੇਖੇ।
 ੨੮। ਆਗੇ ਸਾਖੀ ਅਉਰੁ ਰੁਹੀ। ਏਕ ਬੇਠਿ ਗੁਰੂ ਜੀ ਲਖੀ
 ਜੰਗ ਲਿਜਾਇ ਨਿਕਸੇ। ਠਿਠਿ ਅਰੁ ਤਬੀ। ਕਰੀ ਰਾਂਸਾਖਿ

ਪੇਤੂਪਕੇਖਰੇਬੋ। ਤਾਂ ਕਿਤਨਿਅਾਂਸਿਖਾਪੇਤੂਤੇਨਿਤੇਨਿ ३੫
 ਖਾਧੋ। ਤੁਥਸਿਖਾਂਕਉਤੀਪਨਿਤਿਖਾਬਿਅਪੀ। ਤਾ
 ਸਿਖਾਂਹਜੂਰਿਅਨਿਅਰਦਾਸਿਕੀਨੀ। ਜੈਸਰੇਪਾਤ
 ਸਾਹਸਿਖਾਪੇਤੂਖਾਧੇਹੈਨਿਤੇਤੀਪਨਤਿਖਾਬਿਅਪੀ
 ਹੋ। ਅਰੁਈਗਛਪੜਾਅਹਿਜਲੁਕਛੁਨਾਹੀ। ਹੁਕਮੁਹਿ
 ਅਸਤੁਪੇਜਾਰਇੰਦੁਕੇਸਿਰਿਗਇਆਰੇਤਬਮੇਘੁਬਰ
 ਸੇਗਾ। ਤੁਸਿਖਾਂਬਚਨਪਾਇਸਤੁਪੇਜਾਰਇੰਦੁਕੇਸਿ
 ਰਿਗਇਗਇਆਰੇ। ਤੁਥਲਗਾਮੇਘੁਬਰਸਇਪਰੁ
 ਵੀਰਘਮੇਘੁਬਰਸਿਅਮਾ। ਹੇਰਿਸਿਖਾਂਕਉਸੀਤੁ
 ਬਿਅਪੀਅਮਾ। ਹੇਰਿਸਿਖਾਂਹਜੂਰਿਅਰਦਾਸਿਕੀ

ਨੀ। ਜੋਸਦੇ ਪਾਤਸਾਹਿ ਸਿਖਾਂ ਕਉ ਸੀਤੁ ਬਿਅਪਿਆ ਹੈ।
ਦੀਰਘ ਕੇ ਮੇਘ ਬਰਸਾਇ ਕਰਿ ਕੋ। ਹੁਕਮੁ ਹੋਆ ਟੇ
ਰਿਉ ਦੁਕੇ ਸਿਰਿ ਸਤ ਪੇਜਾ ਰਗਾਇਆ ਰੇਤ ਬਮੇਘ ਬ
ਰਸਦੇ ਤੇਗਹਿ ਜਾਇਗੇ। ਤਾ ਸਿਖਾਂ ਟੇਰਿ ਸਤ ਪੇਜਾ ਰ
ਉ ਦੁਕੇ ਸਿਰਿ ਗਾਇਆ ਰੇਤ ਬਮੇਘ ਬਰਸਦੇ ਤੇਗਹਿ
ਗਾਇਆ। ੨੬। ਸਾਗੇ ਸਾਖੀ ਅਉਰੁ ਰੀ। ਏਕ
ਬੇਠਿਗੁ ਰੂਜੀ ਕਾ ਪਹਾਨੁ ਉਪਠਿਨੇ ਗਾਥਾ। ਤੁਥਾ ਜਿਅੰ
ਕੀਆ ਟੁਝਿ ਜਾਂਗੁ ਰੂਸਾ ਬਉਹਾ ਜੁ ਪੁਕਰਾਇ ਕਉ ਆਈ
ਅੰ। ਖਾਲ ਸੇਕ ਬੀਹੁਕਮੁ ਹੋਆ ਜੇਜਾ ਟੁਝਿ ਖਾਲ ਸਾ
ਜੀਰਾ ਜਿਅਾ ਸਾ ਬਿਜੁ ਪੁਕਰੇ। ਤੇਥੇ ਖਾਲ ਸਾ ਸੇਕੀ

ਉਪਾਠਿਲਹਿਕੇਰਾਜਿਅਸਾਥਿਜੁਪੁਕਰਾਇਕਉਗਾ ॥੩੮੮॥
 ਇਅਪਰੁਰਾਜੇਬਹੁਤੁਬੇ ॥ ਥਾਲਸੇਕਾਪਗੁਉਨਕੇ
 ਸਨਪੁਪਨਹਿਕਿਸਕਿਅਮੁਬਏਕਾਅਸਦਾਰੁਖਾ
 ਲਸੇਗੁਰੂਜੀਕੀਉਰਿਬੇਸ਼ਿਅਮੁਤਬਾਅਸਦਾਰਗੁਰੂ
 ਜੀਕਉਖਬਰਾਅਨਿਪਹੁਚਾਈ ॥ ਜੇਸਰੇਪਾਤੁਸਾਹਖ
 ਲਸੇਕਾਪਗੁਖਿਸਕਿਅਮਦੁਤਾਹੈ ॥ ਗਾਜੇਪਬਲ
 ਪਰੇਹਹਿ ॥ ਤਾਗੁਰੂਜੀਸੁਣਦੇਹੀਇਹਿਖਬਰਬ
 ਨਖਬਾਣੁਫਸ੍ਰਿਕਹਿਮੰਜੀਉਪਰਿਉਠਿਖਰੇਹੋਏ
 ਧਾਰੇਕੋਦੁਪਰਤੀਕਉਪਨਖਬਾਣਸਾਥਿਨਮਸਕਾ
 ਰੁਕੀਅਮ ॥ ਟੇਰਿਬਨੀਉਚੀਸੁਰਕਢਕਹਿਇਹੁਸ

ਲੋਕ ਪਾਇਆ ਦੇਗਤੇਗਫਤਹਿਥੇਵਰੰਗਾ ਸਿੰਘੁ ਤੇਗੁ
 ਹੁਨਾਨਕਫਤੇਗੁਹੁਗਾਬੰਦਸਿੰਘਾ ਸਾਇਹੁਸਦੇਕਪਾਇਕ
 ਰਿਥਥੇਜੇਰਸਾਥਿਅਕਾਸਉਪਰਿਥਾਣੁਚਲਾਇਆ
 ਤਥਾਅਕਾਸਤੇਧੁਨਿਉਠੀਯੇਯੇਸੀਧੁਨਿਉਠੀਜੇਸੇਸ
 ਰਸਹੀਨਗਾਰੇਕਉਏਕਫੇਕਰਿਕੋਬਜਾਏਅਰੁਉ
 ਨਿਸਿਉਧੁਨਿਉਠੀਯੇਯੇਸੀਧੁਨਿਉਠੀਥੇਸੇਗੁਕੁਜੀਕੇ
 ਥਾਣੁਸਿਉਧੁਨਿਉਠੀਯੇਰਿਧਾਕੁਕਾਪਦੇਲਾਗੇ
 ਜੇਆਨੁਖਪਹਾਕੁਹਉਪਰਿਧਰੇਥੇਸੇਸਕੁਹੀਗਿਨ੍ਹਿ
 ਪਥੇਅਮਰੁਉਸਾਰੇਆਨੁਖਪਕਾਰਦੇਲਾਗੇਜੇਗੁ
 ਕੁਜੀਰਖਿਅਕਾਰਣੀਰਖਿਅਕਾਰਣੀਰਖਿਅਕਾਰਣੀ

ਏਕਘੜੀ ਪਜੰਤ ਪਹਾਨੂ ਪੀ ਅਤੇ ਰਹੇ। ਉਪਰੰਤ ਫਗਵੀ ੩੮੬
 ਗਏ। ਤਬ ਉਸੀ ਅਸਦਾਰ ਕਉ ਟੋਠਿ ਗੁਰੂ ਬਾਬੇ ਖਾਲ
 ਸੇ ਕੀਓ ਠਿਠੇ ਜਿਸ ਅਨਾਹੁ ਕਮੁ ਹੋਆ ਖਾਲ ਸੇ ਕਉ ਜਾ
 ਇਕ ਹੁਜੈ ਨਿਸੰਕਹਾ ਇਕਾਰਿ ਟੋਠਿ ਜਾਂ ਕਉ ਆਰਿ ਦੇਵਉ
 ਤੁਆਰੀ ਜੀਤਹੋਇ ਗੀ। ਤਬ ਗੁਰੂ ਕੇ ਬਚਨ ਪਾਇ ਖਾਲ
 ਸਾਰਾ ਜਿਸ ਅਉਪਰਿ ਕੁਦ ਪਛਾ ਟੋਠਿ ਜਾਂ ਕਉ ਆਰਿ ਦੇਵ
 ਅਨਾ ਖਾਲ ਸੇ ਕੀ ਜੀਤਹੋਈ। ੩੦) ਨਾਮਾਗੇ ਸਾਖੀ
 ਅਉਰੁ ਨਹੀ। ਏਕ ਬਾਰਿ ਟੋਠਿ ਰਿਹਾਂ ਜਿਸ ਅੰਸਾ ਬਿਖ
 ਲ ਸੇ ਕਾਜੁ ਧੁਹੋਆ ਤਬ ਰਾਜੇ ਭਾਗੇ ਪਰੁ ਬਹੁਤੁ ਕਾ
 ਇਰਹੋਇ ਬਾਗੇ ਖਾਲ ਸੇ ਕਾ ਜਿਸ ਅਕਉਦ ਦਿਉਦਿ

ਤਾ॥ ਗੁਰਿ ਪਥਰ ਹਜੂਰਿ ਆਨਿ ਪਹੁੰਚੀ॥ ਜੇਗਾਜਿਅੰ
ਕਉ ਖਾਲ ਸੇਵ ਦਿਛੋ ਨਿਯਾਹੈ॥ ਜੇਕੋ ਈਰਹਦਾ
ਹੈ ਤੁਨ ਕਉ ਭੀ ਖਾਲ ਸਾਵਦਦਾਹੈ ਛੁਡਾਨਾਂਹੀ॥
ਗਾਜਿਅਾ ਕੇ ਪਿਛੇ ਖਾਲ ਸਾਭ ਗਾਜਾਦਾਹੈ॥ ਤਾ
ਗੁਰੁ ਜੀ ਕਿਸੀ ਮੁਤ ਸਦੀ ਕੀ ਓਰਿਅਪਨਾ ਪਟਕਾਭੇ
ਜਿਅਾਗਾ ਗਕਿਸੀ ਮੁਤ ਸਦੀ ਕੀ ਓਰਿਅਪਨਾ ਦੁਪ
ਟਾਕੇ ਜਿਅਾਗਾ ਗਕਿਸੀ ਮੁਤ ਸਦੀ ਕੀ ਓਰਿਅਪਨੀ ਛੁ
ਪਭੇਜੀ॥ ਗਕਿਸੀ ਮੁਤ ਸਦੀ ਕੀ ਓਰਿਅਪਨਾ ਡੀਛੁਕੇ ਜਿ
ਅਾਗਾ ਅਮਰੁ ਕਹਿਭੇ ਜਿਅਾ ਖਾਲ ਸਾਜੀਐ ਗੀਅਾਨੀ
ਸਾਈਅਾ ਦੇਖਦਿਅਾਹੀ ਦਿਰਿਅਾ ਵਟਾਪਿਛੁ

ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ ਜਬ ਖਾਲਸੇ ਕਉ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕੋ ਪਤੇ ਪਛੇ ३੮०
 ਤਬ ਖਾਲਸਾ ਠਿਕਿ ਆਇਆ ਪਾਛਾ ਨਿਅੰਕਾ
 ਨਕੀਆ ਖਾਲਸੇ ਆਨਿ ਕਹਿ ਆਸ ਦੇ ਪਾਤਸਾ
 ਹ ਆਜੁ ਹ ਆਗਾਉ ਪੁਦਾਉ ਲਾਗਾ ਸੀ। ਜੋਹ ਮਾਰੇ ਸ
 ਥਿਰਾ ਜੋ ਕਦੀ ਭੀ ਲੜਨ ਜੋਗੇ ਨ ਰਹਤੇ। ਪਰੁ ਤੁਆ
 ਰੇ ਪਤੇ ਹਮ ਕਉ ਦੇ ਨਿਲਿ ਆਏ ਹਰਿ। ਹੁਕਮੁ ਹਿਅ
 ਖਾਲਸਾ ਜੀ ਇਹਿ ਤਉ ਹਮ ਆਗੀ ਬੇਲ ਹੋ। ਏਕੀ
 ਦਿਨ ਤਉ ਬੇਲ ਉਝਾਨ ਨੀ ਨਹੀ ਕਿਉ। ਸਹਜੇ ਸ
 ਹਜੇ ਇਨ ਕੇ ਸਾਥਿ ਬੇਲ ਤੇ ਰਹਾਗੇ। ३੯।
 ਆਗੇ ਸਾਖੀ ਅਉਰੁ ਤੁਰੀ। ਖਾਲਸੇ ਬਖਸ਼

ਤੀਬੇਰਿਗਜਿਆਸਿਉਜੀਤੁਪਾਈ॥ਤਬਗੁਰੂਜੀ
 ਕਉਖਾਲਸੇਕੇਅਨਾਹਿਕਛੁਅਗੁਆਨੁਦਿਸਦਿਆ
 ਇਆ॥ਏਕਦਿਨਿਖਾਲਸੇਕਉਗਾਜਿਆਂਸਾਥਿਜੁ
 ਧੁਕਰਣਿਭੇਜਿਆ॥ਤੁਆਪਕੁਨੁਕਹਿਦੀਆ
 ਜਬਖਾਲਸੇਇਹਿਖਬਰਸੁਨੀਜੇਗੁਰੂਜੀਤਉਕੁ
 ਚੁਕਰਿਗਏ॥ਤਬਖਾਲਸਾਜੁਧਕਉਤਿਆਗਕ
 ਰਿਗੁਰੂਜੀਕੋਪਾਛੇਉਨਿਦਉਡੇ॥ਤਾਂਅਗਰਗਾਜਿਆ
 ਕੀਆਨੁਉਜਾਖਾਲਸੇਕਉਦਦੁਦੀਆਆਦਨਿ
 ਤਾਕੇਤੇਸਿਖਘੇਨ੍ਹੇਦਉਨ੍ਹਾਇਗੁਰੂਜੀਕਉਆਉ
 ਮਿਲੇ॥ਅਨੁਕਹਿਸਚੇਖਾਤਸਾਹਗਾਜਿਆਕੀ

੬੬

ਅੰਤੁਉਜਾਂਅਗਾਠਿਦੁਦੀਆਆਦੁਦੀਆਹੋਨਿ ੩੫
ਤੁਮਦਇਆਕਠਿਕੋਖੜੋਦਹੁ ॥ ਅਰੁਆਪਨੇਪੁਖ
ਦਾਕਤੇਸਿਖਾਪਾਸਹੁਹੇਲਾਕਰਾਦਹੁਜੇਠੁਉਜਾਂਕਉਮਗ
ਠੇਲਾਹਿਜਾਦਹੁ ॥ ਸਿਖਕਹਿਪਰਗੁਰੂਜੀਸੁਇਆ
ਅਣਸੁਇਆਕਠਿਕੋਚਲੇਜਾਦਹਿ ॥ ਖੜੋਦਹਿਨਾ
ਹੀ ॥ ਤੇਆਗੇਤੇਜਥਾਬੁਭੀਕਛੁਨਦੇਦਹਿ ॥ ਠਿਠਿਅਉ
ਰਸਿਖਦਉਨ੍ਹਾਇਕੋਘੋੜੋਤੇਆਇਮਿਲਹਿਅਉਰਦ
ਉਨ੍ਹਾਇਕੋਆਇਮਿਲਹਿ ॥ ਅਰੁਸੁਭਹੀਇਹੀਕਹਹਿ
ਜੋਸਚੇਖਾਤੁਸਾਹਤੁਮਦਇਆਕਠਿਕੋਖੜੋਇਜਾ
ਦਹੁ ॥ ਪਰਗੁਰੂਜੀਕਿਸੀਕਾਕਹਿਆਕਛੁਨਮਾਨ

ਹਿ ਸਤੁ ਬਏ ਕਸਿ ਖਰ ਉਨ੍ਹਿ ਕੋ ਘੋਰੇ ਕੋ ਮਾਛੇ ਲਕੀ ਰਚਾਇ
 ਖਟੀ ਨਿਗੁਰੂ ਕੇ ਘੋਰੇ ਕਾ ਨਾਉ ਜਾਨੁ ਭਾਈ ਬਾਗਿ ਸਿਖ ਕਹਿ
 ਮਾਛਾ ਨ ਭਾਈ ਦੁਹਾਈ ਗੁਰੂ ਕੀ ਹਈ ਜਿਥੇ ਅਗਰ ਗਾਇਓ
 ਅਗਰ ਜਾਵੀ ਨਾਂਹੀ ਤਾ ਘੋਰੁ ਉਨਾਂਹੀ ਪੈਰੀ ਉਨ ਹੀ ਕ
 ਦਸੀ ਖੜੇ ਗਾਇਆ ਲਕੀ ਰਲ ਘੋਨਾਂਹੀ ਗੁਰੂ ਜੀ
 ਘੋਰੇ ਕਉ ਕਮਚੀਆ ਮਾਛਾ ਰਹਿ ਮਸ਼ੀਆ ਮਾਛਾ ਰਹਿ ਗ
 ਲੀਆ ਦੇਵਹਿ ਪਰੁ ਘੋਰੁ ਕੋਈ ਪਗੁ ਪਿਛੁ ਜਾਵੇ ਮਾ
 ਰਹ ਜਾਵੇ ਨਾਹੀ ਤਾ ਗੁਰੂ ਜੀ ਦੇਖਿ ਮਾਛੇ ਘੋਰੁ ਲਕੀ
 ਰਉਲਾਂ ਘਤਾਨਾਹੀ ਤਾ ਗੁਰੂ ਜੀ ਉਹਾਹੀ ਉਤਰਿ ਪਏ
 ਹੁਕਮੁ ਹੋ ਮਾਛਾ ਨ ਭਾਈ ਮੇਰੇ ਜਾਨਤਾ ਹੋਤੁ ਪਿਛੁ

ਏਜਨਅਕਾਮਸੰਦੁਹਹਿ। ਤੇਸਿਖਾਕੇਟੁਕਨੇਖਾਏਉ॥੨੬॥
ਏਹਹਿਤੁਸਿਖਾਕਾਕਹਿ। ਆਕਿਉਕਰਿਨਾ। ਆਨਹਿ
ਮਟਿਰਿਉਹਾਗੁਰੂਜੀ। ਅੰਜੀਉਪਾਠਿਥੈਨਾ। ਖਾਦਸਾ
ਇਕਤੁਹੇਆਮਾਪਨੇ। ਖਦਾਕਤੇਖਾਦਸੇਸਿਉ
ਹੇਲਾਕਾਰਿਦਾਇਆ॥ ਠਾਜੇਵਦਿਨਿਤੇਗੁਰੂ॥
ਬੇਕੀਜੀਤਹੁਈ। ਜਹਾਂਜਾਵਦਾਥਾ। ਅਪਣੇਰੰਗ
ਸਿਉਤਹਾਨ। ਲੇਗਏ॥੩੨॥ ਆਗੇਸਾਖੀਹਿਰੁਤੁਰਿ
ਇਕਬੇਰਿ। ਆਗੇਸਾਖੀਕੇਸਰੀਰ। ਅਹਿਕਛੁਰੇਗੁਰੂਆਖ॥
। ਗੁਰੂਜੀਪਸਾਦੁਪਾਦਇਗਏ। ਤਬਆਤਾਉ
ਇਕਰਿ। ਅਰਿਦਾਸਿਕੀਨੀ। ਜੇਸਰੇਪਾਤਸਾਹਮੇ

ਰੇਜੀਤੁ ਖਪਾਇਆ ਹੈ। ਸਹਿਕੇਸੇ ਖੁਰਕਹਿਕੇ ਮੇਖੁ
 ਕਹਿ। ਹੁਕਮੁ ਹੋਆ ਆਤਾ ਜੀ ਸੋ ਖੁ ਮੇਖੁ ਜੇ ਨਾ ਹਨੇ
 ਹੋ ਕਦੀਤੁ ਮਭੀ ਕਿਸੀ ਜੀ ਵਕਉ ਸੁ ਖੁਦੀਆ ਹੈ। ਤੁ
 ਮਾਤੁ ਕਹਿ। ਆਸਨੇ ਖਾਤੁ ਸਾਹ ਕਿਸ ਜੁਗਤਿ ਕਿ
 ਸੀ ਕਉ ਸੁ ਖਦੇਈ ਮੇ। ਹੁਕਮੁ ਹੋਆ ਕਿਸੀ ਕਉ
 ਪਸਾਨੁ ਜਿਵਲਾਇਆ ਹੈ। ਇ। ਕਿਸੀ ਕਉ ਜ
 ਲੁਪਿਲਾਇਆ ਹੈ। ਇ। ਕਿਸੀ ਕਉ ਪਖਾਕੀਆ
 ਹੈ। ਇ। ਕਿਸੀ ਕਉ ਨਾਪਿਆ ਹੈ। ਇ। ਤੁਥਾ ਮਾਤੁ ਕ
 ਹਿ। ਆਸਨੇ ਖਾਤੁ ਸਾਹ ਤੇਰੇ ਬਿਠਦ ਕੇ ਪਾਛੈ ਹਮ
 ਕਉ ਪਸਾਨੁ ਖਵਲਾਣੁ ਵਾਲੇ। ਤੇਜ ਲੁਪਿਅ।

੨੬੨
ਦੁਣਦਾਏਤੇਪਾਖਾਕਰਣਦਾਏਜਾਪਣਦਾਏਇਤੁ
ਨੇਹੈਨਿਜੁਉਨਾਨੁਆਪਸਮਾਹਿਦਾਗੀਭੀਨਹੀਆਂ
ਦੁਣੀਸਮਾਸੀਕਉਕਠਿਕਿਸੀਸਾਥਿਪਖਾਪਾ
ਈਕਰੀਆਹਿਸਉਨਕੈਸਾਥਿਹਮਾਗਾਹਾਬੁਭੀਛੁ
ਹਣਨਹੀਦੇਤੇਸੇਰਿਹੁਕਮੁਹੋਆਮਾਤਾਜੀਸੁਖਦੇ
ਦੁਣਦਾਏਕਉਸੁਖਪਾਪਤੁਹੋਤਾਹੈਇਹਿਨੇਤੁਆ
ਪਪਰਮੇਸਰਨਾਖੀਹੈਸੁਤੇਜਉਚਭਕਿਸੀਕਉਨਹੀ
ਦੀਆਤਉਤੁਸੁਕਿਉਸੁਖਬਾਂਛੁਤਹੈਸੁਟੇਰਿਮਾਤਾਜੀ
ਕਹਿਅਸਨੇਪਾਤੁਸਾਹਪਾਛੁਜਿਉਬੀਤੀਤਿਉਬੀ
ਤੀਪਸੁਆਗੇਤੇਜਿਉਕਹੋਤਿਉਕਰੀਅਮੇਹੁਕਮੁਹੋ

ਅਮਾਤਾਜੀਭਲਾਕਹਿਅਮਾਮਾਬਹੁਇਇਉਰੁੰ
 ਏਜੇਬਾਜਗੁਕਰੀਐਮਾਮਾਰੁਪਕੁਪਰਸਾਦੁਕਰੀਐ
 ਮਉਰਭੀਛੁਤੀਅਮਿਤਸਾਥਿਕਰੀਏਮਿਖਮੰਗ
 ਤੀਕਉਅਥਿਤਾਬਾਂਹਮਣਾਕਉਚਉਹੁਹੀਥਰਨਕਉਪ
 ਸਾਦੁਖਵਲਾਈਐਮਾਤਬਮਾਤਾਗੁਰੁਕੇਬਰਨਮਾਇ
 ਬਰਾਜਗੁਕੀਅਮਾਕੇਤੇਰਿਧਿਪਕਪਸਾਦੁਰੋਤਾਠਹਿਅ
 ਮਿਖਮੁਕਿਅਗਤਬਾਂਹਮਣਾਮਤੀਤਚਾਰੇਬਰਨਮਿ
 ਵਦੇਜੇਜੀਵਉਸਪਸਾਦਕੇਸਮੇਪਹੁਰਿਅਹਟਕੋ
 ਰੁਕਿਸੀਕਉਨਹੁਈਮਾਰਬਜੀਵਹੁਕੀਭਸੀਲੀਮਿ
 ਫੁਤੀਅਮਿਤਪਸਾਦਕਰਿਕੈਮਾਤਬਹੁਕਮੁਹੋਅਮਾ

ਤਾਜੀਤੁ ਮਹੁਜੀਵਹੁ ਕੀ ਖੁਸੀਲੀ ਨੀਹੋ ਅਥਤੁ ਮਕ ੨੬੪
 ਉਤੀਸੁ ਖੁਹੋ ਆਸਾਹੀਏ ਤਬਹੁ ਰੁਕੇ ਬਚਨ ਮਾ
 ਇ ਮਾਤੁ ਕਾਦੇਹੁ ਅਰਹੁਹੋ ਇਗਾਇਆ ੩੩
 ਮਾਸੇ ਸਾਖੀਹੋ ਰੁਤੁਗੀ ਏਕ ਬੇਰਿਗੁ ਰੁਜੀ ਸਤਲੁ
 ਦੁਕੇ ਕੀਠੇ ਕਿਸੀ ਗਨ੍ਹੇ ਮਾਹਿਥਾ ਤਬਉਹਾ ਅਪਨਾ
 ਖਜਾਨਾ ਕਦੁਗਾਇਆ ਟੇਰਿ ਸਿਖਾਂ ਪਾਸਹੁ ਸੁਮਾਰੁ
 ਕਰਵਾਇਆ ਤਬ ਸਿਖਾਂ ਸੁਮਾਰੁ ਕਰਿਕੋਆ
 ਨਿਕਹਿਆ ਜੋਸਨੇ ਪਾਤਸਾਹਏ ਟੇਲਾ ਖਮਾਇ
 ਮਾਹੁਈਹੋ ॥ ਹੁਕਮੁਹੋ ਮਾਮਾਇਆ ਕਉ ਸਤੁ
 ਲੁਕੇ ਬੀਡਿ ਪਦਾਹਿਦੇ ਵਹੁ ॥ ਅਰੁ ਸਤਲੁ

ਦੁਕੇਲੇਖੇਲਿਖਫੁਨੈ। ਤਾਗੁਰੂਕੇਬਚਨਪਾਉਸਿ
ਖਾਮਾਉਆਸਤੁਲੁਦੁਮੇਪ੍ਰਦਾਹਿਦੀਨੀ। ਛੇਰਿ
ਸਤੁਲੁਦੁਕੇਲੇਖੇਲਿਖਫੁਨੈ। ਤੁਕਮੁਹੇਆਮ
ਬਉਹੁਚੀਜਾਕਾਫੇਜੇਥੇਸੰਤਰਮਾਤਿਜਲਾਦੁਦ
ਦਾਲੀਆਗਹਿ। ਤਾਂਸਿਖਾਂਉਹੁਚੀਜਾਕਾਫੀ
ਆਂਕਪਨ੍ਹਾਦਰਿਆਈਪਟੁ। ਅਸਰੂਸੁਸੀਨ
ਠੰਗਸਾਹੀ। ਥਾਫੇਤੇਕੀਮਖਾਬਜਰਬਫੁਤਾ।
ਗਨ੍ਹੀਆਬਨਾਤਰੇਸਮੀਲੰਫੀਆ। ਜੁਹੇਜੇ
ਹਾਅਉਰਅਨੰਤਪਦਾਰਥਾ। ਬਾਹਰਿਕਫੁਇ
ਕੇਅੰਬਾਰੁਲਦਾਏ। ਤਿਨਕਾਸਿਖਾਂਪਾਸਹੁਸੁਆ

ਰੁਕਰਦਾਇਆ ॥ ਤੁਹਿ ਸਿਖਾਂ ਹਜੂ ਰਿਆਨਿ ਕਾ ॥ ੨੬੫ ॥
 ਰਿਆਨੋ ਸਰਪਾਤੁ ਸਾਹਏ ਤੇਲਖ ਹੁਕੇ ਖਟਾਰਥ
 ਹੁਏ ਹਾਹਿ ॥ ਹੁਕੁ ਸੁਹੈ ਆਇ ਨ ਕਥਿ ਬੈ ਸੰਤੁ ਰੁਲ
 ਗਾਇ ਦੇਵਹੁ ॥ ਅਰੁ ਬੈ ਸੰਤੁ ਰਕੇਲੇ ਬੈਲਿ ਪਛਰੇ
 ਤੁਹਿ ਸਿਖਾਂ ਗੁਰੂ ਕੇ ਬਨ ਪਾਇ ਬੈ ਸੰਤੁ ਰੁਲ ਗਾਇ
 ਦੀਆ ॥ ਤੇ ਸੁਭ ਕਿਛੁ ਬੈ ਸੰਤੁ ਰਕੇਲੇ ਬੈਲਿ ਪਿਛ
 ਰਿਆ ॥ ਕਿਸੀ ਆਨੁ ਪਕਾ ਆਣਕਾ ਰਿਲਾਨੁਰ
 ਇਲੀਆ ॥ ਬੁਥ ਉਸਕ ਉਗੁਰੁ ਜੀਲਾ ਠੀਆ ਕੀਆ
 ਰੁਕਰਦਾਈ ॥ ਤੇ ਅਰੁਦਾ ਸੀਆਂ ਸਿਖਾ ਕੀਆ ਬਾ
 ਹੁਲੀਆ ॥ ਬੀਬਾਇ ਫੁਲੇ ॥ ਜੇ ਅਰੁਦਾਈ ॥

ਅਕੇਪੇਸਾਥਾਹੁਲੀਆਅਹਿਨੁਗਾਇਏਜਾ
 ਦਾਹਿ। ਤਉਦੁਗਾਵਹਿਨਾਹੀ। ਅੰਕਉਘਾਸੁ
 ਨਪਾਈਐ। ਅੰਕਉਕਸੁਕਿਅਰਿਜਾਵਹਿ। ਅ
 ਹੁਘਾਸਕੇਅਥਾਰਹੁਕਉਬੈਸੰਤਹੁਲਗਾਇਦੀ
 ਜੀਐ। ਅਨਾਜਕੇਕੇਨਿਅੰਕਉਬੈਸੰਤਹੁਲਗਾ
 ਇਦੀਜੀਐ। ਸਿਖਾਂਕਉਪੰਚਸਿਰਸਾਹੀਕ
 ਰੇਅਨਾਜਤੇਲਮਿਲੇ। ਦਧੀਕਾਇਕੁਮਾਸਾਭੀਨ
 ਮਿਲੇ। ਉਹਾਹੀਗਜੇਜੁਭਕਰਨਕਉਆਏ। ਚੁ
 ਭੀਪਰੇਹੇਦਨਿਅਹੁਅਨਾਜੁਭੀਖਾਵਦਕਉ
 ਨਮਿਲੇ। ਸਿਖਲਕਿਪੇਈਆਂਬਾਂਧਿਬਾਂਧਿਜ

ਇਜੁਪੁਕਗਹਿ ਬਹੁਤੀਆ ਫੁਓਜਗਜਿਆਕੀਆਜੁਪੁ ੨੮੬
 ਕਰਦਕਓਆਈਆਂ ਫੇਰਿਪੁਕਮੁਹੋਆਏਕੁਏਕੁਹੋਇ
 ਕੈਜਾਇਜੁਪੁਕਰਪੁਏਕਠੇਨਜਾਵਹੁ ਤਬਕੇਤੇਸਿਖਸਿ
 ਦਕਵਾਏਆਇਕਹਹਿਜੋਸਚੇਪਾਤਸਾਹਸੀਸੁਭੇਟਹੋ॥
 ਫਿਰਿਇਹੁਪੁਕਮੁਹੋਆਨਿਹਾਣੁਸਿਖਾਜਾਇਜੁਪੁਕਰਿ ॥
 ਤਬਏਕਣਾਸਿਖਜਾਇਜੁਪੁਕਰੇਪਾਚਪਾਚਮਾਨੁਖਸ
 ਤਸਤਮਾਨੁਖਏਕੁਸਿਖਮਾਰਿਮਰੇਤਬਕੇਤਿਆਂਸਿਖਾਂ
 ਇਸਵਜਹਜੁਪੁਕੀਆਆਮਰੁਕੇਤੇਸਿਖਭਾਧਿਆਕਾਰਿਕੈ
 ਦੁਖੀਹੁਏਪੜੇਰਹਹਿਅਰੁਕੇਤੇਸਿਖਪਥਰੁਕੁਵਿਕੁਟਿ
 ਚਾਬਾਹਿਅਰੁਕੇਤੇਸਿਖਸਿਮਲਕੀਛਿਲਉਤਾਰਿਕ

ਰਿਖਸਾਟੀਆਪਕਾਇਪਕਾਇਖਾਵਹਿ। ਤਬਕਿ
ਸੀਭਲੇਉਮਦੇਸਿਖਗੁਰੂਜੀਦੇਆਗੇਅਰਥਾਸਿ
ਕੀਨੀ। ਜੇਸਦੇਪਾਤਸਾਹਸਿਖਨਾਲੇਤੇਰੇਮੁਹੀਦਹ
ਹਿਤੇਨਾਲੇਤੇਰੇਚਾਕਰਹਹਿਗਾਜੇਆਂਸਾਥਿਥੇਰੁ
ਲਗਾਹੇਆਹੇਸਿਖਭੁਖੇਲਕ੍ਰਿਸਕਦੇਨਾਂਹੀ। ਜੇ
ਇਕਸੇਰੁਅਨਾਜੁਕਚਾਭਾਵੇਪਕਾਇਨਕਉਰੇਜੁਦੇ
ਦਹਿਤਭਲੀਦੁਜਾਂਹਜੁਪੁਜਾਇਕਰਹਿਕਿਉ। ਅ
ਗੇਜਿਉਰਜਾਇ। ਤਾਹੁਕਮੁਹੇਆਸੁਇਸਿਖਾਨਗੁ
ਰੂਕਿਸੀਕਾਥੇਰੀਹੈਨਗੁਰੂਕਾਕੋਈਥੇਰੀਹੈ। ਜੇਜੇ
ਕਰਨਰਚੇਹਹਿਸੇਸਿਖਹੁਕੇਉਧਾਰਨ। ਅਤਿਰਦੇ

ਹਰਿ। ਜੇਹੁ ਪੋਜਨੁ ਮੇਰਾ ਕੇਉ ਨਾਹੀ।। ਇਹਿ ਜੇਤੀ ੨੫
 ਕਉਨੀ ਆਇਆ ਮੇਰੇ ਪਾਸਿ ਹੋਏ ਸਭ ਪੁਜਾ ਕੀਕ
 ਉਨੀ ਹੋ। ਜੇ ਪੁਜਾ ਕੀਕ ਉਨੀ ਸਿਖਾਂ ਕਉ ਬਿਖਯੋ
 ਅਸੰਦਾ ਕੀ ਅਤਿਜੇ ਆਗੀ ਗਈ ਹੋਏ ਪੁਜਾ ਕੀ
 ਕਉਨੀ ਪਾਉ ਕੇ ਆਗੀ ਗਈ ਹੋਏ ਇਸੀ ਨ ਅਤਿ
 ਮੇਰੁ ਬਾਇਓ ਨੀ ਹੋ। ਅਰੁ ਜਲਾਇਓ ਨੀ ਹੋ
 ਅਰੁ ਸਿਖ ਜੋ ਮੇਰੇ ਸਾਥਿ ਛਿਰਤੇ ਹਰਿ ਸੇ ਇਸੁ
 ਟਨੀ ਕਰਿ ਕੇ ਸਾਥਿ ਛਿਰਤੇ ਹਰਿ। ਜੇ ਇਹੁ ਗੁਰੁ
 ਗਾਹੈ। ਹਰਿ ਆਗਨੁ ਮੁਅਰੁ ਟੁਕਟੇ ਗਾ। ਅਰੁ ਜਲਾਇਓ
 ਇਨ ਕਉ ਇਸ ਕਉਨੀ ਕੇਭੋ ਗੁਰੁ ਗਾ ਟੁਕਟੇ ਥਰਥ

ਰਾਸੀਲਖਜੋਨਿਭੁੰਚਤੇਫਿਗਹੀ। ਜੋਇਹਿਮਾਏਥੇ
ਰੇਪਾਸਿਅਪਨਾਜਨਮੁਸਦਾਰਇਉਲਟਾਮੇਇਨਕਾ
ਜਨਮੁਬਿਗਾਰਿਛੋਨਉ। ਜੋਮੇਉਹੁਗੁਨਾਹੀਜੋਸਿ
ਖਾਂਕਾਜਨਮੁਬਿਗਾਰਿਛੋਨਉ। ਜੋਸੇਕਿਸੀਕਾਦੂਧ
ਕਾਲਾਸਰਪੁਰਾਇਜਾਵੈ। ਮਾਤਾਦੇਖਏਵੈਮ
ਰੁਬਾਰਕੁਦੇਖੇਤਬਮਾਤਾਉਸਦੁਪਕਉਮਰੂਨੀਉਪ
ਰਿਗਾਰਿਛੋਨਤੀਹੈ। ਜੋਬਾਰਿਕੁਦੁਪਨਮਿਤਿਰੇਵਤਾਭੀ
ਤੈਤਉਗੀਨਹੀਦੇਤੀ। ਜੋਮਾਤਾਕਉਬਾਠਿਕੁਪਿਆ
ਰਾਹੈ। ਜੋਬਮਾਤਾਬਾਰਿਕਕਉਦੁਸਮਨੁਜਾਨੇਤਬ
ਹੀਮੇਸਾਦੁਪਾਪਮਾਲੇਕਿਉ। ਜੋਬਾਰਿਕੁਮਾਤਾ

ਕਉ ਬਹੁਤੁ ਪਿਆਰਾ ਤੇ। ਏਸੇ ਹੀ ਐਕਉ ਸਿਖ ਬਹੁਤੁ ॥ ੩੬ ॥
 ਪਿਆਰੇ ਹਰਿ। ਇਹਿ ਪੁਜਾ ਕੀ ਕਉਨੀ ਇਸੀ ਨਾਮ
 ਤਿਉ ਨ ਕਉਨ ਹੀ ਦੇਤਾ। ਜਗਤ ਮਹਿ ਜੀਵਨਾ
 ਸੁਖ ਨੇ ਕੀਨਿਆ ਹੀ ਹੈ। ਸੁਖ ਨਾ ਬੀਤਾ ਤੇ ਬੀਤਾ। ਪਰੁਪ
 ਰਸੇ ਸਰਸਿ ਉਬੇ। ਅਖਤ ਉਨ ਹੋਵਹਿ ਕਿਉ। ਅਗੀ ਇਹਿ
 ਕਾਵਨੀ ਹੈ। ਅਮਰੁ ਇਕ ਅਦਰ ਬਾਤ ਸੁਨਹੁ। ਸਿਖ
 ਜੇ ਐਕਉ ਸੀ। ਸੁਰੇਣ ਦੇਤੇ ਘਰਿ। ਸੇਤ ਬਹੀ ਦੇਤੇ ਹ
 ਰਿਜ ਉਭੁ ਖੇਰ ਹਤੇ ਹਰਿ। ਇਉ ਜਾਨਿ ਕਰਿ ਸੀ। ਸੁਭੇ
 ਟ ਦੇਤੇ ਹਰਿ। ਜੇ ਨੀਤ ਨੀਤ ਕੇ ਮਰਨੇ। ਸਿਉ ਏਕ ਹੀ
 ਦਿਨ ਕਾ ਅਰਨਾ ਸੇਸ ਟਹੈ। ਸੇ ਇਨ ਕਉ ਜੇ ਮਰਨੇ ਕ

ਠਿਕੋਛੁਲੁਮਿਲਤਾਹੋਸੈਉਹੁਛੁਲੁਜਉਅਉਸਿਖਦੇ
 ਖਹਿਤੁਬਸਤੁਹੀਪਤੰਗਕੀਨਿਅਾਈਉਰਾਇਮਹਾਹਿ॥
 ਅਮੇਸੇਛੁਲੁਹੁਕੇਜੈਸਿਖਭਾਗੀਕਰਣੇਹਹਿਤਾਹੀਸ
 ਰਾਮੇਸੇਕਾਰਨਰਦੇਹਹਿ॥ ਜੁਧਾਂਕੋਕਿਅਾਅਰੁਭੂਖੇਕੋ
 ਕ੍ਰਿਅਾਸਭਕਾਰਨਸਿਖਹੁਕੇਉਧਾਰਨਿਅਤਿਰਦੇਹਹਿ॥
 ਅਜਿਸਸਮੇਇਹਿਬਰਨਗੁਰੁਪੁਰੇਕਹੇਅਰੁਜਿਨਿਸਿਖਹੁ
 ਹਿਰਦਾਦੇਕਰਿਸੁਨੇਅਰੁਆਨੇ॥ ਤੇਸੀਸਾਰਸਾਗਰਤੇ
 ਪਾਰਿਕਾਰਿਦੀਏ॥ ੩੪॥ ਅਮਾਗੇਸਾਖੀਅਉਰੁਤੁ
 ਹੀ॥ ਖੁਕੇਖੇਠਿਇਕੁਸਿਖਭੁਲਾਹਜੁਰਿਅਾਇਅਾਬ
 ਰਾਧਨਪਾਨੁਅਰੁਪਰਸਉਦਾਗੁ॥ ਬਹੁਤੁਜਗਕਰਣੇਦੁ॥

ਲਾ॥ ਬਹੁਤੁ ਦਾਨ ਕਰ ਏਵਾ ਲਾ॥ ਸਾਧਹੁ ਸੰਤੁ ਹੁਕੀ ਸੇਵਾ ਕਰ ॥ ੩੬੬ ॥
 ਰਏਵਾ ਲਾ॥ ਉਸੁ ਸਿਖ ਅਰਦਾਸ ਕੀ ਨੀਜੇ ਸਰੋਪਾਤ ਸਾ
 ਹਤੁ ਸਰਬ ਕੀ ਆਗਾ ਦਨੀ ਆਪੁ ਨ ਕਰਨੇ ਵਾਲਾ ਹੈ॥
 ਏਹਿ ਆਕਰਿ ਕੈ ਮੇਰੀ ਭਾਵਨੀ ਭੀ ਪੁਰਨ ਕਰਿ ਮੇਰੀ ਇਹਿ
 ਭਾਵਨੀ ਹੈ ਜੇਗੁ ਰੁਕੇ ਮੁਖ ਦਾ ਕਸਿ ਉਕਾਈ ਸਾਖੀ ਸੁਨ ਉਘ
 ਰੁਸੁ ਨਿਕਰਿ ਹਿਰਦੇ ਮਹਿ ਧਾਰਈ॥ ਅਤੇ ਗੁਰਮੰਤ੍ਰ ਰੂਪ ਕਾਈ
 ਸਾਖੀ ਸੁਨਾਵਈ॥ ਤਾਗੁ ਰੂਜੀ ਉਸੁ ਸਿਖ ਕੋ ਅਧਾਰ ਕੀ ਉਘ
 ਕਉ ਸਾਖੀ ਸੁਨਾਈ॥ ਹੁਕਮੁ ਹੋਆ ਸੁਣਿ ਸਿਖਾ ਤ੍ਰਿਕੁ ਗ
 ਜਾ ਸੀ॥ ਉਸੁ ਨੇ ਬਹੁਤੇ ਜਗ ਕੀ ਏਥੇ ਥੋ॥ ਅਰੁ ਬਹੁਤੁ ਦਾ
 ਨ ਪੰਨ ਬਤ ਕੀ ਏਥੇ ਬ੍ਰਹਮਣ ਕੀ ਸੇਵਾ ਕਰ ਏਵਾ ਲਾਸੀ॥

ਨਿਰਿਉ ਸੁਕਾਸਰੀ ਰੁਛੁਣਾਤ ਬਉ ਸੁਕਉ ਪਰਮੇਸਰ ਸੁਰ
 ਗਦੇਦੁਤਾਕੀ ਆਉ ਹਾਂਉ ਹੁਰਿ ਦੁਭੋਗ ਭੋਗਣੇ ਲਾਗਾ
 ਨਿਰਿਉ ਸਕੇ ਅਨਮੇਅ ਚੰਕਾਰਉ ਪਜਿ ਆਉ ਸੁਕ
 ਹਿ ਆਹੇ ਪੁਰਨ ਪਰਮੇਸਰ ਇਹਿ ਸੁਰਗ ਕੇ ਰਿਦੁ ਭੋਗ
 ਜੇ ਮੇਰੇ ਗੁਣ ਹੀ ਸੇ ਆਪਣੇ ਸੁਕਤ ਹੁਕਾਠੁ ਲੁਭੁ ਚਤਾਰੀ
 ਅਰੁ ਤੇਜੋ ਵਿਆਲੁ ਕਿਰਪਾ ਲੁਸੁ ਨੀਤਾ ਥਾ ਅਰੁ ਪਤਿ
 ਤਪਾਵਨ ਸੁਨੀਤਾ ਥਾ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਉਹੁ ਗੁਭੀ ਮਿਲੇ ਕਿਉ
 ਮੇਰਾਉ ਹੁਗੁ ਕਹਾਗਾਇਆ ਜਬਉ ਸੁਕਉ ਇਹੁ ਸੰਕ
 ਲਪਉ ਤਪਤਿ ਭਉਇਆ ਤੁਬਉ ਹੁਬਚਨੁ ਉਸਕਾ ਪਰ
 ਮੇਸਰ ਕਉ ਨ ਭਾਣਾ ਨਿਰਿ ਪਰਮੇਸਰ ਉਸਕਾ ਸਰੀਰੁ

ਊਹਾਤੇਭੀਗਿਨ੍ਹਾਇਆਮਾਮੁਥਇਹਿਉਸਕਉਮਿਤ ੪੦
ਕੀਆਮਾ। ਉਸਕਉਜਮਮਾਗਮਹਿਦਿਅਮਾਏ। ਉਹ
ਉਨਕਉਤੀਖਨਤਿਖਾਖਿਆਪੀ। ਸੁਥਉਸੁਖਾਨੀਮਾਂ
ਗਿਆਮਾ। ਉਸੁਕਉਹੁਕਮਹੈਆਇਹੁਜਮਮਾਗਮਹੈ
ਈਹਾਪਾਨੀਦੁਰਲੱਭਹੈਜੇਤੇਕਛੁਸੁਕਤਿਐਜਨਮੁਧਾਇ
ਕਰਿਕੀਏਹਹਿਤੇਸਰੁਹੀਸੰਕਲਪਪਾਇਦੇਦਹਿਤਬਹੁ
ਕਟੇਰਾਪਾਨੀਕਾਮਿਲਤਾਹੈ। ਉਸੁਕਉਜੇਤਿਖਾਤੀ
ਖਨਖਿਆਪੀਥੀਉਸੁਸਭੁਸੁਕਿਤਸਾਰੇਜਨਮਕੇ
ਸੰਕਲਪਕਰਿਨੀਏਅਨੁਕਟੇਰਾਪਾਨੀਕਾਈਆਮਾ
ਪਰੁਉਸਕੀਤਿਖਾਨਉਤੁਗੀ। ਉਸੁਟੇਰਿਪਾਨੀਮਾਂਥੀ

ਅਨਾਨੁਕੁਮੁਹਿਅਜੈਕਛੁਸੁਕੁਤਕੀਏਥੇਤਿਨੁਕਾ
 ਬਦਲਾਕਟੋਗਾਪਾਨੀਕਾਦੇਕਾਠਿਅਚਦਿਛੋ
 ਸਿਅਮਾਹੋਅਮਬਾਅਉਰੁਜੈਪਾਨੀਅੰਗਤਾਂਹਿ
 ਤਿਨਕਾਬਦਲਾਕਿਅਦੇਵਹਿਗਾਅਤਬਉਸੁਕ
 ਹਿਅਜੀਅਉਰਤਉਮੇਰੇਪਾਸਿਕਛੁਨਹੀਅਟਿ
 ਹਿਉਸਕਉਪਰਮੇਸਰਕਹਿਅਤੁਜੈਕਹਤਾਥਾ
 ਮੇਸੁਰਗਾਅਪਏਸੁਕੁਤਹੁਕਾਟੁਲੁਭੰਚਤਾਥਾ
 ਜੈਤੇਰੇਸਰਸੁਕੁਤਹੁਕਾਮੇਛਏਕਕਟੋਗਾਪਾਨੀਕਾ
 ਪਾਉਅਨਾਪਾਛੇਰਹੇਤੇਰੇਦੁਕਤਾਤਿਨਦੁਕਤਹੁ
 ਕੇਛਲਅਨਸਾਰਤੇਕਉਨਕੁਭੰਚਾਵਣਾਥਾਸੋਨ ੪੦

ਰਕੁਨ ਭੁੰਚਾਇਆ ਉਲਟਾ ਸੁਰਗੁ ਭੁੰਚਾਇਆ
 ਜੇਤੂ ਸਮਾਇ ਦੇਖੁ ਸੁਰਗੁਆ ਪਵੇ ਸੁਕੁਤ ਹੁਕਾ
 ਫੁਲੁ ਭੁੰਚਤਾ ਥਾਕੇ ਮੇਰੀ ਦਇਆ ਮਾਇਆ ਕਾ
 ਫੁਲੁ ਭੁੰਚਤਾ ਥਾਨੁ ਬਥਿ ਸਕਾਹਿ ਆਰੇ ਪੁਰਖ
 ਹਮੇ ਸਰਾਮ ਬੰਮੇ ਸਮਾਇ ਆਰੇ ਜੇ ਜੇਤੇ ਬਖਰੇ
 ਗਭੇ ਗਤਾ ਥਾ ਜੇਤੇ ਗੀਦਇਆ ਮਾਇਆ ਕਾ
 ਫੁਲੁ ਭੇਗਤਾ ਥਾ ਮੇਅਪਣੀ ਆਕਛਣੀਆ
 ਕਾਮ ਹੰਕਾਰੁ ਭੂਭੂਕੀਆ ਥਾ ਮੇਕਉ ਬਖਸੀਏ
 ਜਬਉ ਸੁਮੇ ਮੇਸੇ ਸਮਾਇ ਆਤੁ ਬਥਿ ਸਕਉਣੇ
 ਰਿਪਨ ਮੇਸਰ ਸੁਰਗ ਕਾ ਦੇਵਤਾ ਕੀਆ

ਉਹੁ ਸੁਗਮ ਅਹਿ ਦਿਵਰੁ ਗੁਰੁ ਗਣੇ ਲਾਗਾ ॥ ਇ
ਹਿ ਸਾਖੀ ਗੁਰੁ ਬਾਬੇ ਸਿਖ ਕਉ ਸੁਣਾਈ ॥ ਹੁਕਮੁ
ਹੋ ਅਸੁਣਿ ਸਿਖਾ ਸੁਰੁ ਕਿਸੇ ਕਉ ਏਉ ਹੀ ਜਾਣ
ਣਾ ਪਰਦਾ ਨ ਹੋ ॥ ਜੋ ਸੇ ਪਾਤਸਾਹੁ ਰੰਨੁ ਏਕ ਕਉ
ਦੇਤਾ ਹੋ ॥ ਅਰੁ ਉਸ ਕੀ ਸਿਖਿ ਅਸਾਗ ਜਗ
ਤ ਲੇਤਾ ਹੋ ॥ ਤੈ ਸੇ ਪਰਮੇਸਰੁ ਨਿਅੰਤੁ ਦੇ ਕਿਸ
ਬਿਕਰਤਾ ਹੋ ॥ ਅਰੁ ਸਿਖਿ ਅਉਸ ਕੀ ਸੁਰੁ ਹੀ ਗੁ
ਰੁ ਮੁਖਿ ਲੇਤੇ ਹ ਹੀ ॥ ਭਾਵੈ ਜੋ ਸੇ ਸੁਕੁਤ ਕੀ ॥
ਹਿ ਅਨ ਅਹਿ ਅਰੁ ਮਾਨੁ ਨ ਲਿਖਾਈ ॥ ਮੇ ॥ ਅਰੁ
ਜਬ ਕਦੁ ਅਰੁ ਮਾਨੁ ਹਿਰਦੇ ਮਹਿ ਲਿਖਾਵੈ ਗਾ

ਤਬਕਿਸੀਸੁਤਕਰਮਕਾਮੈਲੁਕਛੁਨਪਨੇਗਾਮਅਰੁਮ ॥੪੨॥
 ਕੁਆਨਤੇਰਹਤਸਕਰਣੀਲਾਭਦਾਇਕਹੋਇਗੀ।ਤੁ
 ਇਹਿਸਾਖੀਗੁਰੁਬਾਬੇਕੇਖੁਖੀਸੁਣਿਕਰਿਸਿਖਸੁ
 ਪਸੰਨਹੁਆਮਤੇਕਹਿਅਜੇਸਦੇਪਾਤਸਾਹਇਹਿ
 ਸਾਖੀਤੇਮੇਰੇਕਉਪਰਮਗੁਰਮੰਤੁਰੁਪੀਸੁਨਾਈਹੈ
 ਮੇਨਿਹਾਲੁਹੈਅਹੈਸੁਨਕਰਿਹਿਦੇਅਹਿਧਾਰ
 ਉਗਾਮਹਿਰਦੇਅਹਿਧਾਰਣਜੇਗੁਹੈ॥੩੫॥
 ਮਾਗੇਸਾਖੀਅਉਰੁਤੁਰੀ।ਏਕਬੇਰਿਇਕੁਸਿਖ
 ਸਿਖਇਨੇਨੇਹਜੁਰਿਅਏ।ਬਰੇਧਨਪਾਨੁਬੇ
 ਉਨਹੁਕਹਿਅਸਦੇਪਾਤਸਾਹ।ਮਸਾਦੇਪਾਸਿ

ਮਾਇਆ ਬਹੁਤ ਹੋਤੈ ਗੀਰਿਤੀ ਹੋਈ ॥ ਤੇ ਪੁਨ੍ਹਾਸ ॥
 ਸ੍ਵਾਇਕ ਹੋ ॥ ਉਸਕਉ ਦਿਵਾਹ ਟਕਾਨਾ ਉਲੇਵੇ
 ਹਾਂਤਾਉ ਹੁਕ ਹਵਾ ਹੋਜੇਤੁ ਸਾਮੇਨੁ ਦਿਵਾਹਿ ਆ
 ਤਾਮੇ ਥੁਖਾਇਕੋ ਅਰਿਜਾਵ ਉਗਾਜੀਵਨਾਸ
 ਰਹੇਗਾ ॥ ਤੇ ਅਸੀਇ ਸੀਥਾਤਕ ਰਿਕੋ ਪਸੀਨ ਹੋਤੇ
 ਜੇਕਿਵੇਉ ਹੁਦਿਵਾਹੁ ਕਰਾਏ ॥ ਤਾਤੇਤੁ ਮਾਤੇ ਅਸੀ
 ਹਮ ਬੇਨਤੀ ਕਰਤੇ ਹੋਜੇਤੁ ਮਹੀਉ ਸਕਉਉ ਪਦੇਸੁ
 ਕਰਹੁ ਜੇ ਦਿਵਾਹੁ ਕਰੇ ॥ ਹੁਕਮੁ ਹੋਆਉ ਸਕਉਮੇ
 ਰੇ ਪਾਸਿ ਲਿਆਵਾਹੁ ॥ ਤਾਉਹੁ ਮਾਪਣੇ ਪੁਨ੍ਹਕਉ
 ਗੁਰੁ ਬਾਬੇ ਪਾਸਿ ਲਿਆਵਾਏ ॥ ਹੁਕਮੁ ਹੋਆਉ ਕਿਉ ਭਾਈ

ਲੜਕੇ ਤੁਝੇ ਆਤਮਾ ਪਤਾ ਦਿਵਾਹਦੇ ਹੋ ਨਿਤੁੰ ਦਿਵਾਹੁ
 ਕਿਉ ਨਾਹੀ ਕਰਦਾ ਤਾਉ ਸਲੜਕੇ ਕਹਿ ਆਸ
 ਰੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਤੇਰੇ ਬਚਨ ਜੈ ਸੁਣੇ ਹੋ ਨਿਉ ਨਾਹੀ ਬ
 ਚਨਾ ਕੇ ਸੁਣਿਏ ਕਰਿ ਕੋ ਦਿਵਾਹੁ ਨਾਹੀ ਕਰਦਾ ਹੁ
 ਕਮੁ ਹੋ ਆਤੈ ਬਚਨ ਅੰਧੇ ਕੇ ਯਥੈ ਸੁਣੇ ਹੋ ਨਿ। ਕੋਈ
 ਪਤਿ ਸੁਣਾਉ ਖਾਂ ਤਾਲੜਕੇ ਕਹਿ ਆਸ ਚੇ ਪਾ
 ਤਸਾਹ ਤੈ ਅੰਨ੍ਹੀ ਦਿਰਿ ਇਹੁ ਬਚਨੁ ਕਹਿ ਆ
 ਹੋ ਕਿਉ। ਆਉ ਹੁਕਮੁ ਬਜੈ ਤੂੰ ਦੇਖਤਾ ਚਲੇ ਨਹੀ ਤੇਰੇ
 ਦਾ। ਸਾਥਿ ਤੇਰੇ ਚਲੇ ਨਾਹੀ ਤਿਸ ਨਾਲਿ ਕਿਉ ਨਿਤੁ
 ਲਾਈ ਅੰਧੇ ਸਾਕੀ ਮੁਖੁ ਲੇਨ ਕੀਚੈ ਜਿਤੁ ਅੰਤੁ

ਪਛੋਤਾਈਯੇਯੇ ਸਤਿਗੁਰੁ ਕਾਉ ਪਦੇ ਸੁਸੁਇਤੁ ਹੈ
 ਦੇਤੇਰੇ ਨਾਲੇ। ਕਚੈ ਨਾਨਕੁ ਮਨੁ ਪਿਆਰੈ ਤੂੰ ਸਦਾ ਸ
 ਰੁਸਮਾਲੇ। ਸਚੇ ਪਾਤਸਾਹਜੇ ਮਨੁ ਕਟੈ ਬਨਾਇ
 ਲਾਵਣੁ ਗੁਰੁ ਬਾਬੇ ਦਰਜਿ ਆਹੈ ਤਾਇਦਾ ਹੁਕਾਰੇ
 ਕਉ ਕਰਣਾਹੈ। ਜਬਲ ਨਕੇਇ ਹਿਬਚਨ ਕਹੇਤ ਬਹੁ
 ਕਮੁਹੈ ਆਨਿਹਾ ਲੁਕੁ ਲਾਕਹਿ ਆਹੈ ਰਿਗੁਰੁ ਬ
 ਬੇਸਿਖ ਸਿਖ ਟਿਕੀ ਉਰਿ ਰੇ ਪਿਆਹਾ ਹੁਕਮੁ ਹੋਆ
 ਬਾਈ ਸਿਖੇ ਤੁਹਾਨੇ ਖਨੁ ਕਉ ਕਿਸੀ ਠਗ ਠਗ ਉਠੀਨ
 ਹੀਲਾਈ। ਨਇਸਕੇ ਉਪਰਿ ਕਿਸੀ ਜੀਤੁ ਮੰਤ੍ਰ ਕੀਆ
 ਚੇ। ਅਰੁ ਇਹੁ ਕਬੁ ਧੀਹੈ। ਇਹੁ ਤਉ ਸਬੁ ਧੀਹੈ

॥ ਇਸਕਉ ਗੁਰੂ ਕੇ ਬਚਨੁ ਤੁਅਨੁ ਸਾਰੁ ਵੇਰਾ ਗੁਉ ਪਤਿ ॥ ੪੦੪ ॥
 ਆਹੈ ॥ ਗੁਰੂ ਬਾਥੇ ਜੋ ਬਚਨੁ ਕਹੇਹਾਹਿ ਸੁਏਹੈ ਜੇਹਾ
 ਪੀਤੁ ਦਾਨਾ ਕੇਨ ਮਿਤਿ ਬਚਨੁ ਕਹੇਹਾਹਿ ॥ ਤੁਅਸਾ
 ਖਤੋ ਸਿਖ ਈਕਹਿ ॥ ਆਸਚੇ ਪਾਤੁ ਸਾਹਨੂੰ ਗੁਰੂ ਹੋਕੇ
 ਰਣਕਾਰਣ ॥ ਅਸਾਨੂੰ ਕੋਈ ਹੋਰੁ ਬੇਟਾ ਬਖਸੀਏ ॥ ਹੁ
 ਕਮੁ ਹੋ ॥ ਆਤੁ ਅਕਉ ਗੁਰੂ ॥ ਅਉਰੁ ਬੇਟਾ ਭੀ ਬਖਸਿਅ ॥ ੦ ॥
 ਹੋ ਪਰੁਤੁ ਅਇਨਕਾ ਪੀਛਾਛੇ ਤ੍ਰਿਵੇਦਹੁ ॥ ਇਸਕੀ
 ਜਾਇਉ ਪਰਿਤਰਹੁ ॥ ਤੁਅਗੀਇ ਸੀਬਾਤੁ ਅਹਿਭੁਲ ॥ ੦ ॥
 ਹੀਹੈ ॥ ਤੁਅਸਿਖ ਸਿਖ ਈਅ ਥਾਟੇ ਕਿਕਰਿਕਹਿ ॥ ਆ
 ਸਚੇ ਪਾਤੁ ਸਾਹਨੂੰ ॥ ਅਸਾਨੂੰ ਪਿਛਾਕਰਣਕਾਤਉ ਭੁਭ

ਪਾਇਆ ਕਿਉਂ ਸੁਰੇਬਰਤੁ ਹੋਆ ਤਾਨੇ ਰਿਅ ਸਾਸੀਰਿ
 ਆਕੁ ਦਰਤੁ ਹੋਆ ਸਾਖਿ ਛਾਨ ਕਰਣਾ ਹੁਕਮੁ ਹੋ
 ਆਇ ਸਕਉ ਸਚ ਕੀ ਲਾਗੀ ਹੋ। ਤੁਛੇ ਨਿਲ ਨੂਕੇ
 ਕੀਓ ਮਿਏ ਖਿਕ ਰਿਕ ਰਿਅ ਸੁਇ ਗਾਈ ਲਨੂ ਕੇਕ
 ਛੁਤੇ ਹੋ ਹਿਰਦੇ ਮਹਿ ਹਮ ਕਉ ਸਚੁ ਦਿਸਿ ਆਇ
 ਆਹੋ। ਇਤੁ ਕਰਿ ਦੁਇ ਸਾਖੀ ਆਮ ਅਸੀਭੀ ਤੇਗੀ
 ਭੇਟ ਕਰਨੇ ਹਾਂ। ਏਕ ਸਾਖੀ ਗਿਸਤੁ ਮਾਰਗ ਕੀ ਤੇਏਕ
 ਸਾਖੀ ਅਤੀਤੁ ਮਾਰਗ ਕੀ। ਗਿਹ ਸਤੁ ਕਰੀ ਮੇਰੁ
 ਬੇਮੇ ਸਾਕਰੀ ਮੇਰੇ। ਅਰੁ ਅਤੀਤੁ ਹੋਈ ਮੇਰੁ ਬੇਮੇ
 ਸਾਹੇਈ ਮੇਰੇ। ਸੋਝੰਦੁ ਹੁ ਮਾਰਗ ਹੁ ਥਿਖੇਏਕ ਮਾਰ

ਠਿਤਉਲਾਗਾਹਿਕਿਉ। ਤੇਵੇਵੇਸਾਖੀਅੰਤੋਰੇਹਿ
 ਰਵੇਅਹਿਚੇਵਹਿ। ਅਜਿਸਾਅਗਰਿਲਾਗਾਹਿਗਾਤਿ
 ਸੀਆਗਰਿਖਰਮੇਸਰਕਉਪਚੁਚੇਗਾ। ਪ੍ਰਥਮੇਸ਼ਿ
 ਹਸਤਮਾਗਰੀਸਾਖੀਸੁਇ। ਉਦਿਅਨੁਅਹਿਕਿ
 ਸੀਬਿਛੁਊਪਰਿਸਿਨ੍ਰੀਸਿਨ੍ਰੇਕਾ। ਆਲਣਾਸੀ। ਏਕ
 ਨਿਸੀਤਕਾਲਕੀਰੁਤਿਐਪ੍ਰਥਮਸਿਅਾਚੈ। ਐਯ
 ਕਰਿਭਿੰਨਾਇਕੁਬਿਧਾਨੁਖਬਸਤੁਹੁਤੇਹੀਨਾ।
 ਕਾਂਪਤਾਨੁਆਉਸੀਬਿਰਛਕੇਨੀਚੇਅਾਇਬੈਠਾ
 ਤਬਦੇਖਕਾਰਿਉਸੁਆਨਖਕੀਓਰਿਸਿਨ੍ਰੇਨਿਨ੍ਰੀ
 ਕਉਕਹਿਅਾਹੇਨਿਨ੍ਰੀਹਅਾਠੇਕੁਅਹਿਅਤਿਅ

ਗਤੁਆਇਆਹੈ॥ ਇਸਕੀਕਫੂਸੇਦਾਕਰੀਐ॥ ਸੁ
 ਬਕਹਿਆਹੈਚਿਤ੍ਰਾਇਹੁ॥ ਮਾਨੁਖਹੈਕਫੂਸੇਰੁਖਾ
 ਦੁਣਦੁਲਾ॥ ਹੁਆਰੇਪਾਸਿਕਿ॥ ਆਹੈਜੇਇਸਕੀ
 ਸੇਦਾਕਰਉ॥ ਸੁਠੇਰਿਚਿਤ੍ਰੇਕਹਿ॥ ਆਹੈਚਿਤ੍ਰੇਜੇ
 ਕਫੂਹਆਰੇਪਾਸਹੁ॥ ਇਆਵੈਸੇਸੇਦਾਤਉਕਰ
 ਉਕਿਉ॥ ਪ੍ਰਥਮੇਤਉਇਸਕਉ॥ ਐਅਗਨਿਕੀ
 ਉਸਨੁਭਾਕਾਸੁਖਦੇਤਾਹੈ॥ ਤੁਚਿਤ੍ਰਉਸਿਧੁ॥ ਆਕਿ
 ਸੀਪਿੰਨੁ॥ ਮਹਿਧੂ॥ ਅਜਲਤਾਥਾ॥ ਉਹਾਤੇਅ
 ਪਜਲੀ॥ ਐਕੁਣਮੁਖਮਹਿਪਾਇਲਿ॥ ਮਾਇ
 ਅਮਾ॥ ਉਸੁਮਾਨੁਖਕੇ॥ ਆਠੇਸੁਇਪਾਈ॥

ਫੇਰਿ ਆਪਣਾ ਮਾਲੁ ਫੇਰਿ ਅਗਨਿ ਕੇ ਜਗਾਵਣੇ ॥੪੦੬॥
 ਨਾਮਿ ਤਿਥੇ ਹਿਸੁ ਨਿਯਮਾ ਧੀ ਧਨੁ ਸੋ ਬਿਛੁਕੇ ਨੀ
 ਰੇ ਬਹੁਤੁ ਪੜਾਥਾ ਜੇ ਉਹੁ ਪਰਮ ਉਦਿ ਆਨਸੀ
 ਭੁਭ ਉਸ ਮਾਨੁਖਾ ਅਗਨਿ ਪਰਜਲਤ ਕੀਨੀ ਅਗ
 ਨਿਕੀ ਉਸਨ ਤਾਲੇ ਕਰਿ ਸੁਪਚੀਨ ਹੋਆ ਭਾਟੇ ਰਿ
 ਥਿ ਤੇ ਕਹਿ ਆਹੇ ਚਿਤ੍ਰੀ ਅਉਰੁ ਤਉਹ ਮਾਰੇ ਪਾਸਿ
 ਕਛੁ ਨ ਹੀ ਪਤੁਸੀਰੁ ਤਉਹ ਹਿ ਕਿਉ ਮੇਜਾਇ
 ਅਗਨਿ ਬਿਖੇ ਪੜੁਤਾ ਹੀ ਜੇ ਅਭਿਮਾਗਤੁ ਹੀ
 ਹਮਰਿ ਆਇਆ ਭੂਖਾਨ ਜਾਵੈ ਕਿਉ ਭਾਚਿਤ੍ਰੀ
 ਕਹਿ ਆਹੇ ਚਿਤ੍ਰਾ ਪਾਛੁ ਮੇਰਾ ਸਤੁ ਰਹੈ ਕੈਸੇ ਰਹੈ ਤ

ਬਖਸਿਸ ਮੇਰੇ ਸਕਾਭਫਲੁ ਜਾਇ ਹੋਤੀਹੋ। ਸੁਆਇ
 ਹਥਾਤ ਕਾਹਿ ਕਰਿ ਰਿਖੈ ਨੂੰ ਅਗਨਿ ਅਹਿ ਕੁਟਿ ਪੜ੍ਹੀ
 ਤਬ ਏਸੁ ਮਾਨੁ ਪਾਚਿ ਨੂੰ ਕਿਉ ਭਫਲੁ ਕਰਿ ਲੀਆ
 ਰਿਖਿ ਨੂੰ ਇਹੁ ਬਿਰਾਹੁ ਕੀਆ ਜੋਇਹੁ ਮਾਨੁ ਖੁਰੈ
 ਨੁਸੇਰੁ ਪਾਵੈ ਵੇਵੇਲਾ। ਇਕ ਰਿਖੈ ਕੇ ਭਫਲੁ ਕਰਿ
 ਇਹੁ ਪਿਪਤਿ ਨਹੂਆ ਹੋਇਗਾ। ਸੁਤੇਹੁ ਭੀਇਸ
 ਕਾਭਫਲੁ ਜਾਇ ਹੋਤੀਹੋ। ਜੇਕੁ ਹਮਾਰੇ ਪਾਸਿ
 ਹੋਇ ਸੇਤੁ ਉਇ ਸਕੇਵਿਦੁ ਮਾਨੁ ਕਰੀਐ ਆਏਇ
 ਹੁਜਾਨੇ ਤਬ ਰਿਖੈ ਨੂੰ ਅਗਨਿ ਅਹਿ ਕੁਟਿ ਪੜ੍ਹੀ
 ਤਬ ਏਸੁ ਮਾਨੁ ਪਾਚਿ ਨੂੰ ਭਫਲੁ ਕਰਿ ਲੀਆ

ਅਮੇਜੀਸੇਵਾਉਨਹੁਅਰਿਅਗਤਕੀਕੀਨੀ॥ ਨਿਰੇ ੪੦੧
 ਅਰਿਨ੍ਰੀਸਰੀਗਾਂਸਹਿਤਿਸਰਬੰਸੁਅਥਿਤਉਪ
 ਰਹੁਵਾਰਿਨ੍ਰੀਉਉਨਕੀਸਰਬੰਸੁਏਹੀਥੀ॥ ਅਪ
 ਨਾਅਪੁਪਾਛੇਕਛੁਨਾਗਾਖਿਆਅਹਿਰਿਸਾਖੀ
 ਗੁਰੂਬਾਬੇਲਨ੍ਰਕੇਕਉਸੁਨਾਈ॥ ਗੁਰਪੁਰੋਆਗਾ
 ਈਲਨ੍ਰਕੇਗਿਹਸਤੁਕਮਾਈਅੰਮ੍ਰਿਤਬੰਸੇਸਾਕਮਾ
 ਈਅੰਮ੍ਰਿਤੀਨ੍ਰਿਣੁਅਨਸਾਨਗਿਹਸਹਿਅ
 ਚੇਅਰਿਅਗਤਉਪਰਹੁਅਪੁਨਾਅਪੁਵਾਰ
 ਏਕਰਿਨ੍ਰੀਜੋਅੰਮ੍ਰਿਤੀਸਤੀਉਪਰਿਪਰਮੇਸਰੁ
 ਪਸੰਨੁਹੋਤਾਹੋ॥ ਅਬਦੁਸਰੀਅਤੀਤਮਾਗਕੀਐ॥

ਖੀਸੁਇਆ ਅਤੀਤੁ ਹੋਈ ਮੇਰੁ ਕਾਮੇ ਸਾਹੇਈ ਮੇ
ਹੁਕਮੁ ਹੋਆ ਕਿਸੀ ਨ ਗਏ ਬਾਹਰਿ ਇਕਾਮ
ਤੀਤ ਕੀਕੁਟੀ ਥੀ। ਓਹਾਉ ਪੁਰਹ ਦਾ ਬਾਪ
ਰਮੇ ਸਰਕੇ ਕੁਜਨ ਅਹਿ ਅਗਨ ਰਹਤਾ ਬਾਕਾ
ਕੁਰੋਧ ਲੋਕੁ ਮੇਰਾ ਅਹੰਕਾਰ ਤੇਰਾ ਅਹੰਕਾਰ
ਜਿਤੁ ਸਰਜੀਦੁ ਉਪਰਿ ਦਇਆ ਕਰਣੇ ਵਾਲਾ
ਅਜਾਦੀ ਥਿਰਤਾ ਅਰੁ ਰੋਸੇ ਵਾਂਗੁ ਸਰਬਾ
ਰਜਾਉ ਸਕੀਇਉ ਥੀਤੀ ਥੀ। ਜੇ ਪਰਸਾਦ ਕੇਸ
ਮੇ ਪਰਮੇਸਰੁ ਉਸਕਉ ਪਰਸਾਦੁ ਪਹੁਚਾਇਦੇਇ
ਪਰੁ ਪਰਮੇਸਰ ਕਾਇਉ ਸੁਭਾਉ ਭੀ ਹੋਯੋਆਪ

੪੦੮
 ਦਿਆਖਿਆਰਿਆਕਉਕਸੋਟੀਉਪਰਿਗੁੰਠਾਨੁ
 ਤਾਹੈ ਥੋਟੇਖਰੇਕੇਪਰਖਣਨਮਿਤਿ ਏਕਥੋਰਿ
 ਸਦਿਨਬੀਤਿਗਏਅਤੀਤਕਉਪਰਸਦੁਨਪਹੁ
 ਨਿਆਤੁਥਾਅਤੀਤਾਪਨੇਨਾਨੇਛਹਸਮਝੀ
 ਜੋਪਰਮੇਸਜਾਈਜਾਣਹੈ ਉਸਕੀਠਜਾਇਥਿ
 ਨਾਇਹੁਕਾਮੁਨਹੀਰੂਆਪਰੁਏਕਉਇਹੁਉਪ
 ਦੇਸੁਹੂਆਹੈਸੈਤੇਰੋਕਉਸਹੀਠਦੀਆਥਾਕਥ
 ਪੁਤਉਇਨਸਿਉਗੀਅਪਨੀਹੁਲਕਰਾਇਲੇਟੁਹੁ
 ਤਾਤੇਮੇਸਹੀਠਸਿਉਇਹਿਹੁਲਕਰਾਇਲੇਟੁਉ
 ਜੋਕਮੰਡਲੁਹਾਥਕਾਰਿਕੇਏਕਥੋਰਿਨਗਾਹੀਸਿਉ

ਨਿਰੁਤੁਰਿਅਦਉ ਜਉ ਕਿਸਿਕਾਰਿਅਜੋਪਰਸਾ
ਦੁਪਾਇਲੋਇਤਉਪਰਸਾਦੁਪਾਇਲੇਦਨਾਨਾਂਤੀਤ
ਉਟੇਰਿਕੁਟੀਅਹਿਅਇਥੇਸਣਾਪਇਤਨਾਉਦ
ਮੁਐਕਉਕਰਨਾਪਰਦਾਨਹੈ। ਤਬਅਤੀਤੁਹਾਥਿ
ਕਮੰਡਲੁਕਰਿਕੈਨਗਰੀਅਹਿਜਾਇਟਿਰਿਅਮ
ਤਬਕਿਸੀਖਨੀਕੇਪਾਰਿਦਿਦੁਹੁਥਾਜਾਵੀਆ
ਈਉਸਕੇਪਾਰਿਪਸਾਦੁਪਾਦਤੇਥੇ। ਕੇਤੇਮੰਗਤੇਲੋਕ
ਉਸਕੇਦਰਦਾਜੇਖਨੇਥੇ। ਕੁਜਨਏਦਣਕੈਨਮਿਤਿ
ਅਮਤੀਤੁਭੀਉਨਮਿਉਪਾਸਾਏਕਾਰਿਥੇਨਿਗਇਆ
ਤਬਕਾਜਦਾਇਆਸਭੁਜੇਕਉਭਜਨੁਦੀਆ

ਇਕਾ ਅਤੀਤ ਕੀ ਓਰਿ ਕਿਨੈ ਨ ਦੇਖਿਆ ਨੁਪਤੇਮੰ ॥੪੦੬॥
 ਗਣਕਾ ਸੁ ਅਤੀਤ ਕਉ ਬਠਤੁ ਥਾ ਜੋਹੁ ਪਤੇ ਨਾ
 ਗਣਾ ਸੁ ਥਾ ਅਤੀਤੁ ਉਹਾ ਸਿਉ ਉਨ੍ਹਿ ਕਰਿ ਟੋਰਿਅ
 ਪਈ ਕੁਟੀ ਮਹਿ ਆਇ ਬੈਠਾ ਬਹੁ ਨ੍ਹਿ ਅਤੀਤ ਕ
 ਉਪਰਾਸੇ ਸਗਉਹੁ ਚਲਿ ਨੁਰਿ ਥਾਉ ਆਇ ਉ
 ਦੇਵਤੇ ਉਨ੍ਹਿ ਹੁਕੇ ਹਾਥਿ ਮਿਸਾਲਾ ਜਲੀਤੀ ਮਾਂਉ
 ਨਹੁ ਨ੍ਹਿ ਆਨਿ ਅਤੀਤ ਕਉ ਦਿਖਾਈ ਨੀਨੀ। ਤੁਥ
 ਅਤੀਤੁ ਉਨ੍ਹਿ ਸਿਉ ਪੁਰਿ ਆਜੈ ਤੁਮਕਉ ਨਹੀ। ਤੁਥ
 ਉਨ੍ਹਿ ਹੁਕਾਰਿ ਆਜੈ ਹਮ ਦੇਵਤੇ ਹਾਥਿ ਪਰਮੇਸ
 ਰਭੇ ਜਿ ਆਹੈ ਜੋ ਉਪਤੀ ਕਾ ਜਵਾਏ ਕਾ ਘਰੁ

ਲਾਇਆ ਦੁਹਾ ਜੇ ਮੇਰਾ ਪਿਆਰਾ ਦਸਾਂ ਦਿਨਾ
 ਕਾਭੁ ਪਾਉ ਨ ਕੇਦਰ ਦਾ ਜੇ ਉਪ ਰਿਜਾਇ ਬੈਠਾ ਬਾਤੇ ਉ
 ਨਹੁ ਨੇਉ ਨ ਕਉ ਭੋਜਨੁ ਨ ਦੀਨਾ ਤਾਤੇ ਉਨ ਕਾ ਘਰੁ
 ਲਾਇਆ ਦੁਹਾ ਹੁ ਮਾਇ ਸੁਕਾ ਰਜ ਕੇ ਨ ਮਿਤਿ ਅ
 ਏਹੀ ਸਮਤੀ ਤਜਾਇ ਲਾਇਆ ਜੇ ਮੇਰੇ ਹੀ ਨ ਮਿ
 ਤਿ ਉਨ ਕਾ ਘਰੁ ਜਲਾ ਦਤੇ ਹਹਿ। ਫਿਰਿ ਅਤੀਤ
 ਕਹਿ ਮਾਏ ਕਾ ਮਿਸਾਲ ਮੇਰੇ ਹਾਥਿ ਭੀ ਫੁਲਾ ਦਹੁ
 ਜੇ ਹਉ ਭੀ ਤੁਮਾਰੇ ਸਾਥਿ ਆਦੁ ਤਾਹੋਂ ਤੁਥ ਦੇਵਤਿ
 ਮਾਂ ਏਕਾ ਮਿਸਾਲ ਅਤੀਤ ਕੇ ਹਾਥਿ ਫੁਲਾਈ। ਫਿ
 ਰਿ ਅਤੀਤ ਮਿਸਾਲ ਹਾਥਿ ਫੁਲਿ ਕਹਿ ਦੇਵਤਿ

४११
 ਮਾਊਪਾਰਿਕੁਦਿਪਾਇਆ ਜੇਮੇਤੁਮਕਉਜਲਾਵਤਹੋ
 ਉਨਕਉਜਲਾਵਉਤਉਜਲਾਵਦਾਨਹੀਬਨਤਾਤੁ
 ਮਾਰੇਘਰਿਅਨਿਮਾਉਹੋਮਾਰਾਜਿਸਤੁਮਕਉਭੇਜਿ
 ਮਾਰੇਨਾਲੇਉਸਕੇਘਰਿਅਨਿਮਾਉਹੋਜਉਉਨ
 ਕੇਹਿਰਦੇਅਹਿਮਾਪਪਰਸੇਸਰਨਥਰਤੇਤਥਉਹੁ
 ਬਿਚਾਰੇਕਿਅਕਰਹਿਅਥਿਵੇਸਿਅਕੇਘਰ
 ਜਲਾਵਇਆਉਹੋਤਾਤੇਤੁਮਹੀਕਉਜਲਾਵ
 ਤਾਹੋਉਹੁਦੇਵਤੇਪਰਸੇਸਰਨਅਤੀਤਕੇਪਰਖਣ
 ਨਮਿਤਿਨਲਿਨਉਤਪਤਕੀਆਥਾਤੁਥਦੇਵਤੇ
 ਹੁਪਤੁਹੋਉਗਏਮਅਤੀਤਕੇਥਰਨਸੁਇਕਰਿਪ

ਰਮੇ ਸਰੁਪ ਸੰਨ ਹੋਆ ਜੋ ਅਤੀਤ ਕਰਣ ਕਾਰਣ ਪਰ
 ਮੇ ਸਰ ਕਉ ਜਾਨਿਆ ਹੋ ਜਗਤ ਸਿਉ ਦ੍ਰਿਸਟਿ ਉਠੀ
 ਹੁਈ ਦੇਖੀ ॥ ਅੰਨ੍ਹ ਸਰੁਪ ਅਨੁਦੇਖੇ ॥ ਪਰ ਮੇ ਸਰੁਪ
 ਤੀਤ ਕਉ ਕਸਟੀਉ ਪਰਿਚਾੜਿਆ ਪਰੁ ਅਤੀਤ
 ਖਗਨਿ ਕਸਿਅ ਥੋਟਾ ਨ ਨਿਕਸਿਅ ਯਉ ਥੋਟਾ
 ਹੋਤਾ ਤਉ ਉਠਿ ਕਰਿਤਾ ਜੋ ਭਲੀ ਥਾਤ ਹੁਈ ਹੋ ਜੋ ਉਨ ਕਾ
 ਰੁਜਲਾਵ ਤੇ ਹਹਿ ॥ ਮੇਰੇ ਕਉ ਭੋਜਨੁ ਉਨ ਹੁਕਮੁ ਨਦੀਅ
 ਥਾ ਯਉ ਉਠਿ ਸਮਤਾਤ ਉਅਤੀਤੁ ਥੋਟਾ ਨਿਕਸਤਾ ॥
 ਪਰੁ ਅਤੀਤੁ ਖਗਾ ਥਾਇਤ ਕਰਿ ਖਰਿਆਵਾਲੀਆ ਥਾ
 ਤਕਹੀ ॥ ੧੦ ॥ ਫੁਰਿ ਜੋ ਉਠਿਆ ਗੇ ਅਤੀਤ ਕਉ ਭੋਜਨੁ ਪਹੁ

੦

੦

੫੯

ਚਤੁਰਥਾ ਤੈ ਸੇਟੇ ਰਿਭੀ ਭੋਜਨੁ ਪਹੁੰਚਣ ਲਾਗਾ ॥੧੧॥
 ਸਗੀ ਅਤੀਤੁ ਮਾਗਗੀ ਸਾਖੀ ਗੁਰੂ ਬਾਥੇ ਲਨ੍ਹ ਕੇ ਕਉ
 ਸੁਨਾਈ ॥ ਹੁਕਮੁ ਹੋਆ ਚੁਣਿਭਾਈ ਲਨ੍ਹ ਕੇ ਅਤੀ
 ਤ ਹੋਈ ॥ ਮੇਰੁ ਬਾਥੇ ਸਾਹੋਈ ॥ ਮੇਰੁ ਜਉ ਕਰਿ ਰਿਭੂਖ
 ਤਿਖਾ ॥ ਮਾਨਿ ਹੋਈ ॥ ਅਥਵਾ ਕਉ ਦਿਖਾਵੈ ਕੋਈ ਨਦੇ
 ਵੈ ॥ ਸਰੁਕਾ ਪ੍ਰੇਰਕੁ ਪਰਮੇ ਸਰੁਜਾ ਨੀਵਹੁ ਉਪਰਹੁ
 ਦ੍ਰਿਸਾਇਓ ਨੀਹੁਈ ਹੋਵੈ ॥ ਬੁਰੇ ਸਾਥਿ ਰਿਭੀ ਭਲਾ ਕਰੇ
 ਅਰੁ ਭਲੇ ਸਾਥਿ ਰਿਭੀ ਭਲਾ ਕਰੇ ॥ ਮੇਰੇ ਸਾਥਿ ਅਤੀਤੁ ਪਰ
 ਮੇਰੇ ਸਰੁਕਾ ਪ੍ਰਿਅ ਆਗਾਹੈ ॥੩੬॥ ॥ ਅਗੇ ਸਾਖੀ ਹੋਰੁ
 ਤੁਰੀ ॥ ਏਕ ਬੇਰਿ ਰਬਾਈ ॥ ਅਸ ਬਦੁ ਹਜੂ ਰਿਅ ॥

ਨਿਪਤਿਆਪਰੁਭਾਗਾਗਾਪਾਇਸਬਦੁਪਤਿਆਸੁ
 ਅਨੁਰਥਾਬੀਥੇ। ਤਾਸਿਖਾਸਲਾਹਕੀਤੀ। ਤਾਸਿਖਾ
 ਕਹਿਆਸਰੇਪਾਤਸਾਹਰਥਾਬੀ। ਅਭੁਲਾਸਬਦੁ
 ਪਤਿਆਹੈ। ਹੁਕਮੁਹੈ। ਅਭਾਈਰਥਾਬੀਸਬਦੁਤਾ
 ਰੁਲਾਅਤਿਆਹੈ। ਪਰੁਕਹੀਇਨਹੀਪਾਸਿਹੈ। ਤਾ
 ਸਿਖਾਅਰਦਾਸਿਕੀਨੀ। ਜੇਸਰੇਪਾਤਸਾਹਸਿਟਾਜਾਹ
 ਨਿਹੈ। ਇਕਹੀਇਨਿਹੀਪਾਸਿਕਿਆਕਹਿਅਸਾਹੁ
 ਕਮੁਹੈ। ਅਕਹੀਪਾਸਿਕੀ। ਇਕਸਾਖੀਹੈ। ਜੇਮੇਤੁਮਕ
 ਉਸੁਨਾਦਤਾਹੈ। ਇਕਪਿੰਡਕਾਮੁਕਦਮੁਸੀ। ਉਸਕਾ
 ਹਰੁਪਿੰਡਕੇਪਾਸਿਰਲਤਾਸੀ। ਕਿਆਰਿਅਸਾ

ਰਿਖਾਈ ਛੁਡਾਈ ਜੋ ਕਹੀ ਥੀ ਜੋ ਉਸ ਕੀ ਕੋਈ ਲੋਗ ੪੧੨
 ਹਿਅਨਾ ਤਾ ਮੁਕਦਮੈ ਲਟਾ ਲੋਕ ਉਭਲਾ ਹਿਅਨਾ
 ਨੈ ਲਟਾਲਾ ਤੁਹਿ ਉਸੀ ਗਾਂ ਉਮੈ ਠਹੁਤਾ ਥਾ ॥ ਅਨੁਕਰਿ
 ਅਜੋ ਕਹੀ ਕਾਨ੍ਹੈ ਨੈ ਗਾਏ ਹਿਜੋ ਕਿਸੀ ਈਤੀ ਹੋਵੈਤ ॥
 ਅਨਿਦੇਵੈ ॥ ਤਾਨੈ ਲਟਾ ਲੋਕੈ ਨੈ ਗਾਈ ॥ ਅਤਉਭ
 ਕਹੀ ਕਿਸੀ ਨਦੀ ਨੀ ॥ ਟੇ ਰਿਹ ਕਦਮ ਹਥੇ ਘਰ ਜੋਧੇ
 ਤਉਭੀ ਕਹੀ ਨ ਨਿਕਸੀ ॥ ਤਾਨੈ ਰਿਸੀ ਕਹਿਅ
 ਜੋਨੈ ਲਟਾਲੇ ਕਾ ਘਰੁਭੀ ਜੋਧੀ ਮੇ ॥ ਤਾਨੈ ਲ
 ਟਾਲੇ ਕਾ ਘਰਿ ਜੋਧਿਅ ਤਾ ਕਹੀ ਉਨ ਕੇ ਭੁਭੇ ਲੋਕਿ
 ਉਨਿ ਕਹਿਅ ਈ ॥ ਤਾਨੁ ਕਦਮੁ ਕਹਿਅ ਨੈ ਲਟੈ

ਕਉ ਜੋ ਕਹੀ ਅਰਿ ਰਖ ਕੇ ਦੇ ਨੇਹਾ ਮੁਲਖ ਕਉ ਸੁਣਾ
 ਉਦਾਠਿ ਕਦਾਸਾਂ ਏ। ਸੁਤੇ ਤੇਰੇ ਕਉ ਨੁਟੀ ਸਜਾਇ ਦੇ
 ਤਾਹੀ। ਤੁਭਿ ਸਪਾਸ ਹੁਮ ਕਦ ਮੁਚਟੀ ਲੀਤੀ। ਅਮ
 ਪਣੇ ਗਾਂਊ ਤੇ ਕਹਿ ਦਿਤਾ। ਸਤਿ ਉਹੀ ਰਥਾਥੀ ਅਧਿ
 ਅਕੀਨਿ ਖੇ ਧਏ ਕਾ ਕਉ ਕਹਿ ਸੁਣਾਇ ਦੇ ਹੋਨਿ।
 ਤੇ ਅਪਏ ਕਾਥੀ ਵਧੀ ਕੁ ਅਧਿ ਅਕੇ ਕਾਂਖੀ ਹੋਨਿ।
 ਅਪਣੇ ਅਪ ਕਉ ਸਬਦੁ ਨਹੀ ਸੁਣਾਇ ਦੇ। ਇਤ ਕ
 ਰਿਕਾਰਿ ਅਪੇ ਜੋ ਕਹੀ ਇਨਹੀ ਪਾਸਿ ਹੈ। ੩੧
 ਅਗੇ ਸਾਖੀ ਹੋਰੁ ਰੁਗੀ॥ ॥ ਏ ਕਥੇ ਰਿਗੁ ਰੁਜੀ ਉ
 ਰੇ ਅਸਥਾਨਿ ਬੈਠੇ ਹਾਰਿ। ਸਇਉ ਦਰਛ ਨੂਕਾ ਰੁਖ

ਨਹੁ ਸਾਹਿਤ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕੇ ਸਨਹੁ ਖੁਆਇ ਖਰ੍ਹਾ ਤੇ ਆ ॥
 ਤੁਥ ਕਛੁ ਗੁਰੂ ਕੇ ਚਉਰਫਾ ਲਕਾ ਮਨੁ ਉਸਲ ਨੂਕੇ ॥
 ਕੇਰੂ ਪਕੀਓ ਰਿਗਾਇਆ ਗੁਰੂ ਜੀ ਜਾਇ ਜਾਣੁ ਖ ॥
 ਜਾਇ ਲਾਇਆ ਜੋਹ ਆਰੇ ਚਉਰਫਾ ਲਕਾ ਮ ॥
 ਨੁਲ ਨੂਕੇ ਕੇਰੂ ਪਕੀਓ ਰਿਗਾਇਆ ਹੋ ॥ ਤੁਥ ਅਠਨ ॥
 ਸੀਏ ਸਿਖ ਕਉ ਹੁਕਮੁ ਤੇ ਆਜੇਇ ਉਲ ਨੂਕੇ ਕਉ ॥
 ਮੇਰੇ ਨਿਕਟਿ ਆਨਿ ਬੇਠਾਇ ॥ ਤੁਥ ਸਿਖ ਲਨੂਕੇ ॥
 ਕਉ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕੇ ਨਿਕਟਿ ਆਨਿ ਬੇਠਾਇਆ ॥ ਲਨੂ ॥
 ਕਾ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕੇ ਆਗੇ ਹਾਥਿ ਜੇ ਨੂਕੇ ਬੇਠਾ ॥ ਹੁਕਮੁ ਹੋਅ ॥
 ਲਨੂਕੇ ਕੋਈ ਕੁਟੰਬ ਕਾ ਮਨੁ ਖੁਆਇ ਰਭੀ ਤੇ ਰੇਸ ॥

ਥਿਹੈ। ਤਾਲਨ੍ਹਕੇਕਾਹਿ। ਆਸਰੇਪਾਤਸਾਹਮੇਰੇਸ।
ਥਿਆਈਥਾਪਕੁਹੈ। ਹੁਕਮੁਹੈ। ਆਸੇਰੇਪਾ
ਸਾਥੀਥਾਪਕਉਬੁਲਾਇਲਿ। ਆਉ। ਤਾ
ਲਨ੍ਹਕਾਬਚਨਪਾਇਆਈਥਾਪਕਉਯਜੁਠਿ
ਬੁਲਾਇਲਿ। ਆਇਆ। ਓਨਹੁਗੁਜੀਕੇਆ
ਗੇ। ਅਸਤਕੁਆਨਿਟੇਕਿ। ਆ। ਹੁਕਮੁਹੈ। ਆਥਾਈ
ਤਾਮੇਲਨ੍ਹਕਾਕੇਈਦਿਨ। ਅਸਰੇਪਾਸਿਛਨ
ਦਾਤੇਆਪਘੀਜਾਵਦਾਤਾਉਨਹੁਨੇਕਹਿ
ਆਸਰੇਪਾਤਸਾਹਲਨ੍ਹਕਾਭੀਤੇਗਾਤੇਆਸੀਭੀ
ਤੇਰੇਸਉਤੇਰਾਵੇਤਿਉਕਰਾ। ਤਾਉਹੁਲਨ੍ਹਕੇਕ

ਬਿਗੁਰੁ ਜੀ ਪਾਸਿ ਛੁਡਿ ਗਏ ॥ ਤੇ ਆਪ ਘਰੀ ॥ ੪੯੪ ॥
 ਉਨਿ ਘਾਏ ॥ ਲਫ਼ਕਾਹ ਬਜੇਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕੇ ਸ
 ਨੁਪੁ ਬਥੈ ਰਾਹੇ ॥ ਇਕ ਦਿਨ ਹੁਕਮੁ ਹੋ ॥ ੦ ॥
 ਲਫ਼ਕੇ ਤੇ ਭਾਬ ਰਨੁ ਕਉ ਨੁਹੈ ॥ ਤਾਲ ਫੁਕੇ ਕਹਿ
 ਆਸਨੇ ਪਾਤਸਾਹੁ ॥ ਭਾਬ ਰਨੁ ਸੁਨਿ ਆ
 ਰੇ ਕਾਹੈ ॥ ਹੁਕਮੁ ਹੋ ॥ ਆ ਕੋਈ ਬੁਖਨ ਘੜਿ ਜ ॥ ੦ ॥
 ਨਤਾਹੈ ॥ ਤਾ ਗੁਰੂ ਜੀ ਖਜਾਨ ਚੀ ਕਉ ਬੁਲਾ
 ਇਕ ਰਿਕਹਿ ॥ ਆ ਭਾਜੀ ਸੋ ਪੁਛੁ ਕਹਿ
 ਜੇ ਬੁਖਨੁ ਕਹਹਿ ॥ ਸੋ ਲਫ਼ਕੇ ਸਿਉ ਘੜਾਇ
 ਦੇ ਦੁਹਾ ॥ ਤਾਲ ਫੁਕਾ ਬੁਖਨ ਘੜਿ ਆ ਕੁ

ਰੇ ॥ ਬੇਭਾਕਾ ਲੁਥੀਤਾ ਤਬਾਇਕਾ ਦਿਨਿ ਪਜਾ ਨਚੀਕ
 ਉਹੁ ਕਮੁਹੋ ਆਜੇ ਆਪਨੀ ਠਉ ਨੂੰ ਸੁਇਨਾ ਤੇ ਲਿ
 ਦੀ ਆਟੇ ਫਿਭੂ ਪਨੁ ਤੇ ਲਿਲੀ ਆਕਾਰਿ ਤਬਖ
 ਜਾਨਚੀ ਸੁਇਨਾ ਤੇ ਲਿਲੀ ਆਮ ਅਰੁਭੂ ਪਨੁ ਤੇ ਲਿ
 ਲੀ ਆਮ ਤਬ ਪੰਜ ਮੁਹਰਾ ਏਕਭੂ ਪਨੁ ਸਿਉ ਘ
 ਟੀ ਆਮ ਤਾ ਪਜਾ ਨਚੀ ਹਜੂ ਰਿ ਆਨਿ ਕਹਿ
 ਆਮ ਜੋ ਸਰੇ ਪਾਤਸਾਹ ਪੰਜ ਮੁਹਰਾ ਏਕਭੂ ਪ
 ਨ ਸਿਉ ਘ ਟੀ ਆਮ ਹਰਿ ॥ ਹੁਕਮੁ ਹੋ ਆਭਾਈ
 ਇਨਾ ਪੰਜਾ ਸਿਭਾ ਅੰਦਾਇਸਾ ਹੁਕਮੁ ਏਨ
 ਹੀ ਆਮ ਇਭਾ ॥ ਸਸਾਸੀ ਹੁਸਸਾਸ ਪੁਸਸ

ਸਭਿਕਿ ਇਸਸਾ ਸਗੀਕੁ ਸਸਾ ਸੁਨਿ ਸਾਗਾ
 ਤਾਲਕ ਕੇਕਉਗੁਰੁ ਬਾ ਬੇ ਘੋਰੁ ਨ ਫੁਰਦੇ ਕਰਿ
 ਘਰਿ ਬਿਜਵਾਇ ਦਿਤਾ ॥ ੩੮ ॥ ਸਮਗੋਸ
 ਖੀਅਉਰੁਤੁਰੀ ॥ ॥ ਏਕ ਬੇਰਿ ਏਕੁ ਸਿ
 ਖਪਿਛੁਲੀਗਤਹਜੁਰਿਓਅੰਕਾਰੁ ਪਨ੍ਹਨਿਲ
 ਗਾਗਤਾਸਿਖਏਹਤੁਕਓਅੰਕਾਰੁਦੀਪਨ੍ਹੀ
 ਪਰੁਮਾਤ੍ਮਾਰੰਗਪਨ੍ਹੀਗਿਰੰਥਉਪਰਿਇਉ
 ਸੀਤੁਕਾ ਜੋਕਰਤੇਕੀਮਿਤਿਕਰਤਾਜਾਣੇਕੋਜਾਣੇ
 ਗੁਰੁਸੁਰਾ ਤੇਸਿਖਇਉਪਨ੍ਹੀਜੋਕਰਤੇਕੀਮਿ
 ਤਿਕਰਤਾਜਾਣੇਕੋਜਾਣੇਗੁਰੁਸੁਰਾ ਤਾਅਰੁਦਾਸਿ

ਏਸਿਖਕਉਹੁਕਮੁਹੋਅਜੋਓਅੰਕਾਰੁਪਨ੍ਨਵਾ
ਲੇਸਿਖਕਉਲਾਣੀਅਦੀਅਰਿਕਰਿਗੁਤਾਸਿ
ਬੁਲਗਾਮਰੀਵਦਿਗੁਤਾਕਿਤਿਨਿਅਸਿਖਾਅਰੁ
ਦਾਸਿਅਨਿਕੀਨੀਜੇਸਰੇਪਾਤਸਾਹਸਿਬੁਤਾਓ
ਅੰਕਾਰੁਪਨ੍ਨਵਾਸਿਇਹੁਮਰੀਦਾਕਿਉਹੋਹੁਕ
ਮੁਹੋਅਓਅੰਕਾਰੁਦੇਪਨ੍ਨਵਾਸਰੇਤਾਸਿਬੁਨ
ਹੀਅਰੀਦਾਗੁਲਿਕਰਿਸਬਦੁਕਸੁਧਪਨ੍ਨਵਾ
ਹੋਅਇਤੁਕਰਿਅਰੀਦਾਹੋਸੁਸੀਗਿਰੰਬਜੀਕਾ
ਦੋਤਾਸਿਖਾਂਗਿਰੰਬਜੀਕਾਦਿਅਸਾਦੇਰਿਓ
ਅੰਕਾਰੁਪਨ੍ਨਵਾਲੇਸਿਖਪਾਸਹੁਤੁਕਪਨ੍ਨ

ਈ ਤਾਉ ਸਾਥਿ ਖਟੇ ਰਿਤੁ ਕਉ ਦੇਖੀ ਜੋ ਕਰਤੇ ਕੀ
 ਮਿਤਿ ਕਰਤਾ ਜਾਣੇ ਕੇ ਜਾਣੇ ਗੁਰੁ ਸੁਰਾ ਭਾਗਿ ਗੰਥ
 ਤੇਤੁ ਕਾਇ ਉਸੀ ਜੋ ਕਰਤੇ ਕੀ ਮਿਤਿ ਕਰਤਾ ਜਾਣੇ
 ਕੇ ਜਾਣੇ ਗੁਰੁ ਸੁਰਾ ਸੁਕੁ ਮੁਹੇ ਆਵੇ ਖੇਬਾਈ ਸਿਖ
 ਜੋ ਮਹੀ ਦਾਸੀ ਜੋ ਅਨਰਥ ਪਛਾਣਾ ਸੁਤੇ ਮਹੀ
 ਦਾਸੀ ਸਿਖ ਵਧੀ ਭੋਲੀ ਪਾਈ ਹੋ ਸਿਖ ਜੋਇ
 ਉਪਨ੍ਹ ਦਾਸੀ ਜੋ ਕਰਤੇ ਕੀ ਮਿਤਿ ਕਰਤਾ ਜਾਣੇ ਕੇ
 ਜਾਣੇ ਗੁਰੁ ਸੁਰਾ ਸਇ ਸਕਾ ਅਰਥੁ ਇਹੁ ਹੋ
 ਇਗਾਇਆ ਹੋ ਕਰਤੇ ਕੀ ਮਿਤਿ ਕਰਤਾ ਜਾ
 ਨਤਾ ਹੋ ਗੁਰੁ ਸੁਰਾ ਕਿਆ ਜਾਨਤਾ ਹੋ ਸਇਉ

ਪੜਨਕ ਰਿਕੋ ਸਿਖ ਗੁਰੂ ਕਉ ਗ੍ਰਿਹ ਕਰਿ ਟਿਕੀਆ
 ਅਗੁ ਗਿਰੰਥ ਤੇ ਇਉਂ ਹੋ ਜੋ ਕਰਤੇ ਕੀ ਅਤਿ ਕ
 ਰਤਾ ਜਾਣੇ ਕੋ ਜਾਣੇ ਗੁਰੂ ਸੁਭਾ ਜੋ ਕਰਤੇ ਕੀ
 ਅਤਿ ਕਰਤਾ ਜਾਨਤਾ ਹੈ ਕੇ ਗੁਰੂ ਸੁਭਾ ਜਾ
 ਨਤਾ ਹੈ ॥ ਅਉਰੁ ਤੀਸਰਾ ਕੋ ਉਨਹੀ ਜਾਨਤ
 ਗੁਰੂ ਪਰਮੇਸਰਾ ਇਕ ਰੂਪ ਦਿਖਾਏ ਹਰਿਹਾਰੁ
 ਰਪਰਮੇਸਰੁ ਏਕੋ ਜਾਣਾ ਗਿਰੰਥ ਦਾ ਲੀਤੁ
 ਕਕਾਸੁ ਰਬੁ ਇਹੁ ਹੋਇ ਗਾਇਆ ਜੋ ਸੇਅ
 ਉਰਤ ਕਾਂਗ੍ਰੀ ਗੁਰ ਪਰਮੇਸਰ ਕੀ ਏਕਤਾ ਕੀਅੰ
 ਗਿਰੰਥ ਅਤਿ ਬਹੁਤੁ ਘਹਿ ॥ ਤੇ ਸੇ ਇਹਿ ਤੁਕਤਿ

ਗੁਰਪਰਸੇ ਸਰਕੀ ਏਕਤਾ ਕੀ ਹੈ। ਜੋ ਲਗਾ ਮਾਤਾ
 ਸੋ ਧਿਕਾਰਿ ਪੜ੍ਹਦਾ ਹੈ ਤਿਸਦਾ ਪੜ੍ਹਨਾ ਭੁਭਾ ਹੈ।
 ਅਰੁ ਜੋ ਸੁਧੁ ਸਬਦੁ ਨਹੀ ਪੜ੍ਹਦਾ ਸੋ ਲਾਇਕ ਸ
 ਜਾਇਕੇ ਹੈ। ਇਸ ਕਿਰਿ ਸਿਖ ਕਉ ਲਾਟੀ ਅ
 ਦੀ ਮਾਰਹੁਈ ਹੈ। ਜੋ ਇਸਨੇ ਸਬਦੁ ਸੁਧੁ ਨ ਪ
 ਡਿਅਸੀ। ੩੮। ਅਗੇ ਸਾਖੀ ਹੋਰੁ ਤੁ
 ਗੀ। ਏਕ ਬਾਰਿ ਹਜੁ ਡਿਕੋਈ ਸਿਖ ਕੰ ਧਕ ਉਲੈ
 ਪਨ ਕਰਤਾ ਸੀ। ਤੁਥ ਉਸ ਕੇ ਹਾਥ ਹੁ ਸਿਉ ਬੁ
 ਦਮੇ ਲੇਜਾ ਕੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕੇ ਬਾਸੁ ਹੁਉ ਪਰਿ ਜਾਇ
 ਪੜ੍ਹੀ। ਹੁਕਮੁ ਹੋਆ ਰਾਈ ਸਿਖ ਕਉ ਕੋਈ ਏ

ਕਧਪਾਲਾਵੈਗਾਸੋਨਿਹਾਲੁਹੋਇਗਾਸੁਨਿਤ
ਨੇਸਿਖਬੈਠੇਬੇਸੇਸਰੁਹੀਸਿਖਕਉਕੁਦਪਏ
ਸਿਸੀਪਾਂਧਧੇਲਗਾਇਲੀਏਸਿਸੀਦਸ
ਧਧੇਲਾਏਸਿਸੀਆਧਧੇਲਗਾਇਲੀਏ
ਆਸੀਖਹੀਧਧੇਸਿਖਕਉਲਗਾਇਲੀਏਸਿ
ਖੁਆਧਮੁਆਕਰਿਛੁਡਿਆਠਰਿਹੁਕਮੁਹੋ
ਆਭਾਈਸਿਖਕਉਕੋਈਬੇਟੀਦੇਇਗਾਸੋਨਿ
ਹਾਲੁਹੋਇਗਾਸੁਨਿਹਾਲੁਹੋਇਗਾਸੁਨਿ
ਸਿਖਪਾਸਹੁਸਿਖਨਸਿਗਏਕੋਈਕਿਛੁਨ
ਬੇਲਿਅਠਾਠਰਿਹੁਕਮੁਹੋਆਭਾਈਸਿਖੋਜੇ

ਬਚਨੁ ਗੁਰੂ ਕਾ ਅੰਨੀ ਏਤਾ ਸਭੇ ਅੰਨੀ ਏਤਿ ਉਨਹੀ ੪੧੮
 ਬਣਦੀ ਜੋ ਇਕੁ ਬਚਨੁ ਅੰਨੀ ਏਤੈ ਦੁਸਰਾਨ ਅੰਨੀ ਏ
 ਪਰੁ ਇਹ ਗਲ ਜਾਤੀ ਹੈ ਜੋ ਬਚਨੁ ਧਿਆਨਾ ਸੁ
 ਖਾਦਾ ਦੇ ਧਿਆਨਾ ਹੈ ਤੇ ਬੇਟੀ ਦੇ ਵਲਦਾ ਬਚਨੁ ਅ
 ਭੁਖਾ ਦੇ ਧਿਆਨਾ ਹੈ ॥ ਇਸੀ ਕਾਰਿਨ ਅੰਨੀ ਅਸੀ
 ਉ ॥ ਤਾਤੇ ਇਹੁ ਬੀਚਾ ਰੁਭੀ ਤਾਂ ਕਛੁ ਕਰਣਾ ਬਣ
 ਦਾ ਸੀ ਕਿਉ ॥ ਅਸੀ ਇਤਨੇ ਜੋ ਸੋ ਖਕਉ ਮਾਗਇ
 ਕਾਨਿ ਪਏ ਹਾਂ ਸਿਖ ਭੁੰਨੁ ਕਉ ਨੁਕੀਆ ਜੇ ਲੇਜ
 ਲਕੀ ਭੁੰਨੁ ਪਈ ਤਉ ਹੁਆ ਕਿਉ ॥ ਅਰੁ ਜਉ ਇ
 ਉਕਰੇ ਜੋ ਅਸਾਂ ਗੁਰੂ ਕਾ ਬਚਨੁ ਕਰਿਯ ਪੇਚ ਲਾਏ

ਹੋਨਿ ਤੁਬਗੁਰੂਤਾਏਕੁਧਪਾਚਗਾਵਣਾਕਹਿਅੰ
 ਸੀਆਰਣਦਾਏਨੇਖਣਾਸੀ॥ ਜਉਕਿਸੀਏ
 ਕੁਧਪਾਚਗਾਇਲੀਆਹੈਤੁਬਉਸਦੁਸਰਨ
 ਆਰਣਾਸੀ॥ ਜੇਏਕੁਧਪੇਕਾਬਚਨਤਉਪੁਰਾਹੈ
 ਇਚੁਕਾਹੈ॥ ਗਉਹੁਥੀਚਾਕਕਛੁਨਕੀਆਅ
 ਰੁਮਸੀਖਧਪੇਸਿਖਕਉਲਗਾਇਲੀਏ॥ ਸਿਖਮ
 ਗਿਦਾਮਿਤਕੋਨਿਕਟਿਪਹੁਚਾਇਆਹੈ॥ ਤਾਤੇਏਕੁਧ
 ਪੇਬਿਨਾਅਉਰੁਜਿਤਨੇਧਪੇਲਗਾਏਹੈਹਿ॥ ਸੇਆ
 ਪਈਮਨਮਾਤਿਕਰਿਕੋਲਗਾਏਹਹਿ॥ ਗੁਰੂਕੇਬਚ
 ਨਕਾਰਿਕੋਨਹੀਲਗਾਏ॥ ੪੦॥ ॥ ਆਗੇਸਾਖੀ

ਅਉਰੁਤੁਗੀ॥ ਏਕਬੇਰਿਗੁਰੂਥਾਥੇਸਿਖਹੁਕੀ॥ ੪੧੬
 ਰਿਖੁਖਕਰਿਕੋਪੁਛਿਆਜੋਜਿਸਸਮੇਕਥੀਰੁਭੁ
 ਤੁਹੋਆਸੀਤਿਸਸਮੇਥਾਨਿਸਾਹੁਕਉਨੁਸੀ॥
 ਤਾਸਿਖਕਹਿਅਸਨੇਪਾਤੁਸਾਹੁਅਸੀਤਾ
 ਨਹੀਜਾਨਤਾ॥ ਏਰਿਹੁਕਉਹੋਆਨੇਖਹੁਭਾਈਖ
 ਦਿਸਾਹੁਸਾਖਿਨਦਸਦਖਘੋਨ੍ਹਾਚੜ੍ਹਤਾਥਾ॥ ਤਿ
 ਸਕਉਕੋਈਨਹੀਜਾਨਤਾ॥ ਅਰੁਕਥੀਰੁਭ
 ਗਤਕਉਸਭਕੋਈਜਾਨਤਾਹੋ॥ ਸੋਸਭਕੋਈਉ
 ਤਕਰਿਉਸਕਉਜਾਨਤਾਹੋ॥ ਜੋਪਰਸੇਸਕਕਾਤ
 ਜਨੁਕਰਤਾਥਾ॥ ਅਰੁਸੰਤਹੁਕੀਸੇਵਾਕਰਤਾਖ

ਜੇ ਸੰਤ ਹੁਕੀ ਸੇਵਾ ਕਰਤੇ ਹਰਿ ॥ ਅਰੁ ਪਰਮੇ
ਸਰਕਾ ਬਜਨੁ ਕਰਤੇ ਹਰਿ ॥ ਤਿਨ ਕਾ ਨਾਮੁ ਜੁਗਿ ਜੁ
ਗਿ ॥ ਅਬ ਨਾ ਸੀ ਹੋ ॥ ਨ ਉਤਨ ਹੋ ॥ ਅਨੇ ਪਾਤੁਸ
ਹ ਪਰਮੇ ਸਰਕੇ ਬਜਨੁ ਵਾਲੇ ਹਰਿ ॥ ਅਉਰਨੇ
ਸਹੁ ਕੇ ਬਾਦਿ ਸਾਹ ਕੂਕੇ ਬਾਦਿ ਸਾਹ ਹਰਿ ॥
ਨਾਮੁ ਸੰਤ ਹੁਕਾਰ ਹਿੰਗਾਇ ॥ ਆਹੋ ॥ ਅਰੁ ਉਨ
ਅਹਿ ਪਰਮੇ ਸਰੁ ਬਰਖੁ ਡਿਹੋ ॥ ਏਹ ਹਿੰਗਾਹੋ ॥
ਪਰਮੇ ਸਰਸਾਹਿ ॥ ਅਰੁ ਸੰਤ ਹੁ ਅਹਿ ਕੇ ਦੁਕਿ
ਛੁਨਾਹੀ ॥ ਕਥੀ ਰੁਕੁ ਗਤੁ ਰੁਕਾ ਸਾਚਾ ਸੰਤ ਹੁ
ਆਹੋ ॥ ਕਥੀ ਰੁਕੁ ਗਤ ਕਉਰਾ ॥ ਕਥੀ ਰੁਕੁ ਹਿੰਗੇ ॥

ਲਾਵਣਾ ਆਇਆ ਹੈ॥ ਨਾਮ ਅਹਿ ਅਰੁ ਕਬੀਰ ॥੪੨੦॥
 ਅਹਿ ਭੇਦੁ ਕਛੁ ਨ ਥਾ॥੪੧॥ ਆਗੇ ਸਾਖੀ॥
 ਉਰੁ ਤੁਰੀ॥ ਏਕ ਬੈਠਿਓ ਰਿਸਿ ਖਹੁ ਓਰਿ ਖੁ
 ਕਰਿ ਕੈ ਗੁਰੁ ਥਾਥੇ ਪੁਇਆ ਜੈ ਭਾਈ ਧਰਤੀ
 ਕਉ ਕਉਨੁ ਉਠਾਈ ਖੜ੍ਹਾ ਹੈ॥ ਤਾ ਸਿਖਾ ਕਹਿ
 ਆਸਨੇ ਪਾਤੁ ਸਾਹ ਆਪਿ ਪ੍ਰਿਥਾ ਕਰਿ ਕਹੀਏ
 ॥ ਤਾਏ ਰਿਹੁ ਮੁਹੇ ਆਨਾ ਭਾਈ ਕਿਸੀ ਕਛੁ
 ਨਿਅਹੇ ਇਸੈ ਕਹੀਓ॥ ਤਾ ਸਿਖਾਂ ਕਹਿ ਆ
 ਸਨੇ ਪਾਤੁ ਸਾਹ ਕੈ ਏਕ ਹੁਤਾ ਹੈ ਧਰਤੀ ਕਉ ਬਲ
 ਦੁ ਉਠਾਈ ਖੜ੍ਹਾ ਹੈ ਕੈ ਏਕ ਹੁਤਾ ਹੈ ਧਰਤੀ ਕਉ ਸੇਸ

ਨਾਗੁਭਿਠਾਈਖੜਾਹੈ। ਹੁਕਮਹੋਆਭਾਈਦਿਵੈਪ
 ਰਵਾਨੁਪਰੁਥਲਦੁਅਰੁਸੇਸਨਾਗੁਕਿਸਕੇਅਧਾ
 ਠਿਖਫੇਹਹਿ। ਤੁੰਭਿਖਾਂਕਹਿਅਸਰੇਪਾਤਸ
 ਹਉਹਿਅਪਿਕਹੀਏ। ਹੁਕਮਹੋਆਭੁਹੁਸਰੇ
 ਕੇਅਸਰੇਖਫੇਹਹਿ। ਜਿਤਨੇਖੰਡਥਹਮੰਡਹਹਿ
 ਸੁਮੰਦੁਅਰੁਧਰਤੀਚੰਦੁਸੁਰਜਸਭਸਰੇਕੇਅ
 ਸਰੇਖਫੇਹਹਿ। ਅਰੁਜਭਿਕੁਨੁਚਲਿਅਜਾਤਾ
 ਹੋਤਉਗੀਸਰੇਕੇਸਾਥਿਅਇਲਅਕੁਨੁਚਲਿਅ
 ਜਾਤਾਹੈ। ਸੁਧਾਕੁਨੁਚਲਦਾਨਪਾਵੈ। ਸੇਸੇ
 ਸੁਧਾਲੋਹਾਨਹੀਤਰਤਾ। ਪਰੁਥੇਫੀਨਾਇਲਿਅਇਲ

ਅਲੋਹਾਭੀਤਰਤਾਫਿਰਤਾਹੈ॥॥ ਤੈਸੇਕੁਨ੍ਹੀਸਰ
 ਸਾਥਿਅਲਿਚਤਿਅਜਾਤਾਹੈ॥੪੨॥ ਅਸੇ
 ਸਾਖੀਹੋਰੁਤੁਗੀ॥ ਏਕਥੇਰਿਹੁਰੁਜੀਬਾਹਮਣਾਕਉ
 ਨੇਵੰਡਾਕੀਆਬਧਾਜਗੁਕੀਆਤਬਬਹੁਤੇਬਹਮ
 ਟੁਏਕਠੇਹੂਏ॥ ਤਬਖੀਰਖੰਡੁਬੀਬਹੁਤਕਰਾਈ॥ ਤੇ
 ਅਹਾਂਪਰਸਾਦੁਬੀਕਰਾਇਆ॥ ਹੁਕਮੁਹੋਆਜੋਬ
 ਹਮਦੁਅਹਾਪਰਸਾਦੁਖਾਵੈਗਾਸੇਮੁਹਰਨਪਣਾ
 ਲੇਵੈਗਾ॥ ਅਰੁਜੋਬਹਮਦੁਖੀਰਖੰਡੁਖਾਵੈਗਾਸੇਰੁ
 ਪਈਆਦਖਣਾਲੇਵੈਗਾ॥ ਇਹਿਬਾਤਸੁਨਿਕਰਿ
 ਬਹੁਤੀਆਬਹਮਣਾਅਹਾਂਪਸਾਦੁਖਾਇਲੀਆ

ਅਹਰਕੇਓਭਕਰਿਕੋ॥ ਅਹੁਥੋਫਿਅਾਂਬ੍ਰਹਮਣ
 ਖੀਰੁਖੰਡੁਖਾਈ॥ ਟੋਰਿਹੁਕਮੁਹੋਅਜਿਨਬ੍ਰਹਮ
 ਏਹੁਮਹਰਕੇਓਭਕਰਿਕੋ॥ ਅਹਾਂਪ੍ਰਸਾਦੁਖਾਇ
 ਲੀਅਾਂਹੋਓਹੁਬ੍ਰਹਮਣਨਾਹੀਲੁਨੇਹਾਰਿ॥ ਓਨਕ
 ਓਰੁਪਈਅਮਾਦੁਖਣਾਦੇਵਣਾਦੇਵਹੁ॥ ਅਜਿਨਬ੍ਰ
 ਹਮਣਹੁਸੰਤੋਖਕਰਿਕੋ॥ ਖੀਰੁਖੰਡੁਖਾਈਹੋਤੇਸਹ
 ਸਚੁਬ੍ਰਹਮਣਹਾਰਿ॥ ਓਨਕਓਮਹਰਦਖਣਾਦੇ
 ਵਣਾਦੇਵਹੁ॥ ਤਥਾਮਹਾਂਪ੍ਰਸਾਦੁਖਾਵਣਵਾਲਿ॥
 ਕਓਮਹਰਦਖਣਾਨਮਿਲਿਅਮਾ॥ ਕਥੀਰਦੀਨੁ
 ਗਵਾਇਅਮਾਦੁਨੀਸਿਉਦੁਨੀਨਚਲੀਸਾਥਿਪਾ

ਇਕੁ ਹਾਕੂ ਮਾਰਿ ਆਗਾ ਫੁਲਿ ਮਾਪਣੇ ਹਾਥਿ ॥੪੨॥
 ॥੪੩॥ ਆਗੇ ਸਾਖੀ ਹੋ ਰੁਤੁਰੀ ॥ ਏਕ ਬੇਰਿ ਹਜੁ
 ਰਿਰਥਾ ਥੀਗੇ ਖੀਨੰਦ ਕਾ ਬੈਰਾਗੁ ਗਾਵੁ ਦਿਲੁ
 ਗਾ ॥ ਤਬ ਕਿਸੀ ਸਿਖ ਰਥਾ ਥੀ ਕਉ ਵਿਨੁ ਕਿਸੀ
 ਜੇਕੋ ਸਾਵਗਾਨੁ ਲੇਖੈ ਫੇਰੈ ॥ ਤਾਇਹੁ ਬਚਨੁ ਗੁ
 ਰੂਜੀ ਸਿਖ ਕਾ ਸੁਨਿਆ ॥ ਤਬ ਸਿਖ ਕਉ ਗੁਰੂ
 ਬਾਬੇ ਬੁਲਾਇ ਕਰਿ ਕਹਿਆ ॥ ਸੁਣਿ ਸਿਖਾਇ
 ਕਾਇਕ ਰੰਨ ਕਾਣੀ ਖਿਲੀ ਹਰੇ ਘਰੀ ਫੁਲਿ ਮਾਪਣੇ
 ਜੇਤਿ ਸਰੰਨ ਦੀਖਿ ਚਕਰਿ ਕੇਤੁ ਹਾਕੂ ਅਨੁਗੁਰੂਪ
 ਸਿਨਹੀ ਲਗਦਾ ॥ ਤੁਸੀ ਫੁਲਿ ਫਿਰਿ ਰਿਰੰਨ ਕੀ ॥

ਰਿਜਾਦੇਹੋ। ਤੇਗੁਰੁਤੁਹਾਨੁਕਲਾਵੇਪਾਇਪਾਇ
 ਖਦਾਹੋ। ਤੇਗੋਪੀਚੰਦੁਮੇਸਾਸੁਰੁਬੀਰੁਗੁਆ
 ਹੋ। ਜੋਅਗਾਗਾਹਸਹਸਰਾਈਗੁਰਗੋਰਖਸਾ
 ਥਿਅਲਿਕਰਿਤਿਆਗੁਕਰਿਗਾਇਆਹੋ। ਸ
 ਭਗਾਈਕਉਮੇਸੇਤਿਆਗਿਆਹੋਜੋਸੇਕਉਸੁ
 ਕਾਤ੍ਰਿਦੁਤਿਆਗਾਦੇਤਾਹੋ। ਅਰੁਜੇਤੀਉਸਕੀ
 ਗਾਈਥੀਸੇਸਭਿਗਾਜਿਅਹੁਕੀਥੇਟੀਥੀ। ਅਹ
 ਸੰਦਰਬਦਨਚੰਦਮੁਖੀਆਂ। ਸਭਗੁਰਾਈਕੇ
 ਅਸਤਕਉਪਰਿਅਣੀਧਰੀਆਹੁਈਆਨਾਮੇ
 ਤੀਅਰੁਆਣਕਉਨਕੇਗਿਹਮਾਰਿਪਚਾਨਕੀਨਿ

ਆਈ ਧਰੇ ਪੁਏ ਅੰਬਾਠ ਥੋਂ ਆਇਏ ਅਸਤੁਤ ਉਥੇ ੪੨੩
 ਸਕਾਠਾ ਜੁਥਾ ਸਭ ਕਿਛੁ ਤਿਆਗਿ ਕਰਿ ਗੁਰ
 ਗੋਰਖ ਨਾਥ ਕਾ ਅੰਚਲੁ ਜਾਇ ਪਕੜਿ ਮਾਨ ਅਰੁ
 ਸਭਾ ਸਿਧੂ ਪੁਆਰੈ ॥ ਸੇਤਿ ਨ ਖਰਖ ਪੁਕੀ ਥਾਇ
 ਪੜ੍ਹਨੀ ਅੰਤੂ ਕਿਉ ਹੋਨਾ ਹੋ ॥ ਤਾ ਸਿਖ ਕਹਿਅ
 ਸਰੇ ਪਾਤੁ ਸਾਹ ਮੇਰੁ ਲਾਹਾ ॥ ਕਉ ਬਖਸੀਏ ॥
 ਹੁਕਮੁ ਹੋਆ ਸੁਇ ਸਿਖਾ ਸਨੁ ਸਭ ਨ ਕਾਖ ਸਮੁ
 ਹੋ ॥ ਜਿਸ ਬਖਸੇ ਸੇ ਜਨੁ ਪਾਏ ॥ ਸਹਿਅ ਰੁਪ ਰਖ
 ਸਭ ਪਰਮੇ ਸਰੂਪ ਪੁਏ ਹਰਿ ॥ ਕੁਛੁ ਦੇ ਜਿਸ ਬਰਨ
 ਅਹਿ ਹੋਵਹਾ ਅਰੁ ਕੁਛੁ ਦੇ ਜਿਸੁ ਬੇਖ ਅਹਿ ਹੋਵਹਿ ॥ ਉ

ਨਮਹਿ ਅਰੁ ਪਰਸੇ ਸਰਸਾਹਿ ਬੇਦੁ ਕਿਛੁ ਨਾਹੀ
 ਤਿਨ ਕੀਥਾ ਏ ਪਨ੍ਨੀ ਸੁਨ ਏ ਪਵਿਤ੍ਰੁ ਹੋ ॥੪੪॥
 ਅਮਾਗੇ ਸਾਖੀ ਹੋਰੁ ਤੁਰੀ ॥ ॥ ਏਕ ਬੇਗਿ ਕਿਸੀ ਸਿ
 ਖ ਪਾਸਿ ਸਿਖ ਲਹਣਾ ਥਾ ॥ ਓਹੁ ਮੰਗੇ ਓਹੁ ਦੇਵੇ ਨਾ
 ਹੀ ॥ ਤੁਲਹਣੇ ਵਾਲੇ ਸਿਖ ਕਹਿਅਸਿ ਖਾਜੇ ਤੁਹ
 ਏਨ ਦੇਵਹਿ ਗਾਤਾ ਦਰਗਾਹੇ ਲੇਖਾ ਦੇਣਾ ਅਮਾ ਏਕ
 ਓ ਬੇਛਨੀ ਅਹਿ ਗਾ ॥ ਤੁਨ ਦੇਵੇ ਵਾਲੇ ਸਿਖ ਏ
 ਹਿਤੁ ਕਪੜੀ ਜੇ ਲੇਖਾ ਕੋਇ ਨ ਪਾਛਿ ਏ ਜਾਗੁਰੁ ਥਖ
 ਸੰਦਾ ॥ ॥ ਓਹਿ ਬਾਤਾ ਗੁਰੁ ਥਾ ਥਾ ਭੀ ਸੁਣਿਦਾ ਸੀ
 ਉਨਹੁ ਕੀਅਮਾਂ ਸਥਾ ਸਿਖ ਏ ਹਿਤੁ ਕਪੜੀ ਜੇ ਲੇਖ

ਕੋਇਨ ਪਾਇ ਈਜਾ ਗੁਰਬਖਸੀਦਾ ਤਾਂਗੁਰੂਬਾ ॥੨੪॥
 ਬੇਖਾਸਹੁਇਹਿਤੁਕਪੜੀਹਕੁਪਠਾਇਆਨਾਨ
 ਕਾਉਸੁਸੁਰਉਸਗਾਇ। ਗੁਰੂਪੀਰੁਹਾਅੰਤਾਬੁਰੇ
 ਜਾਮੁਰਦਾਰੁਨਖਾਇ। ਹੁਕਮੁਹੋਆਸੁਇਸਿਖ
 ਗੁਰੂਤਬਹੀਬਖਸੇਗਾਜਬਸਿਖਪੁਕਦਾਰੁਤਿਆ
 ਗੋਗਾਸੈਮੁਕਦਾਰੁਪਠਾਇਆਹੁਕਹੈ। ਜਬ
 ਮੇਸਾਦੇਖਾਨਹੋਵੈਤਬਸਤਸਿਸਹਿ। ਇਉਹੀਉ
 ਧਰਿਜਾਵੈ। ਕਿਸੀਕਾਮੁਕੋਧਕਿਉਤਿਆਗਣਾ
 ਹੋ। ਅਮਰੁਮਨਕਉਕਿਉਆਨਣਾਹੋ। ਕਿਸੀਆਇ
 ਮਾਕਾਤਿਆਗੁਬੇਠਾਗੁਕਿਉਕਰਣਾਹੋ। ਪਰੁਸੰਤ

ਹੁਪਕੀਸਾਅਸ਼ੀਹੁਈਹੋਜੋਆਇਆਕੋਤਿਆਗਬੋਗਾਗ
 ਬਿਨਾਉਧਰਣਾਨਾਹੀਹੋਤਾਤਾਤੇਇਉਥਾਤਹੋਜੋਨ
 ਨਕਛੁਟਦੁਕੁਦੁਬਾਬੁਹੁਬੁਕਰਣੀਆਨਤਾਤੇਸ
 ਣਿਸਿਖਾਥਾਤਾਇਉਹੋਗੁਠਪਰਮੇਸੁਰੁਥਾਲਕੇ
 ਨਹੀਜੋਉਨਕਉਦਿਲਾਇਕਰਿਬਖਸਾਇਲੇਵੀ
 ਮੇਅਗਾਸਰਚਉਪਰਿਠੀਤ੍ਰਿਕਰਿਬਖਸੁਕਰਤੇਹੀ
 ਅਉਰਪ੍ਰਕਾਰਿਉਨਕਾਗਿਦਦਾਨਹੀਹੋਤਾ॥੪੫॥
 ਅਗੇਸਾਖੀਅਉਰਤੁਗੀ॥ ॥ਏਕਬੋਰਿਗੁਰੁ
 ਜੀਸਿਕਾਰਿਚਰਨਨਦੀਕੋਕੀਟੇਥੇਭੋਅਹਿਜਾਇਉ
 ਤਰੇਤਾਰਿਸੀਸਿਖਾਅਨਿਕਾਰਿਅਜੋਸਰੇਪਾਤ

ਸਾਹਮਾਮਕੇਸਿਖਕਉਸੇਰੁਫੁਟਿਲੇਗਇਆ
 ਹੋਤਬਗੁਰੂਜੀਸੁਣਦੇਉਨਿਖਤ੍ਰਾਹੋਆਗੁਰੂ
 ਉਤੀਗਲਦਾਬੇਖਾਤਿਲੀਤੀਤੇਕਮਰਿਕਟਾਰੁਬੰ
 ਧਿਲੀਤ੍ਰਾਤਾਗੁਰੂਜੀਪੇਰੁਪਿਆਦਾਉਨਿਦ
 ਉਤ੍ਰਿਆਗਾਹੁਕਉਹੋਆਗੁਈਸੇਰੇਅਗਰਿਕਿਸੀ
 ਨਹੀਆਦਣਾਤਾਗੁਰੂਜੀਥੇਲੇਅਹਿਸੇਰਕਉਜਾ
 ਇਮਿਲੇਮਿਲਿਕਠਿਲਲਕਾਰਿਅਜਬਸੇਰਗੁਰੂ
 ਜੀਕਉਆਇਆਦੇਖਿਆਤਬਉਨਿਕੇਗੁਰੂਜੀ
 ਕੇਆਗੇਸੇਰਮਸਤੁਕਆਨਿਟੇਕਿਆਗਾਹੁਕਉ
 ਹੋਆਸੇਰਜੀਖਬਰਦਾਰਹੋਖਬਰਦਾਰਹੋਕਰਿ

ਸੇਰੇਸਨਪੁਖਜੁਪਕਰਿਮੇਤੁੰਹਨੁਨਹੀਛਡਦਾ
ਤੈਅਪੇਖਹੋਇਆਤਾਏਰਿਸੇਰਗੁਰੂਜੀਕੇਸ
ਨਮੁਖੁਆਥਾਅਨਿਟੇਕਿਅਮਾਅਰੁਖੁਛੁਹਲਾ
ਇਕਰਿਪੇਖਨਕਰੇਏਰਿਹੁਕਮੁਹੋਆਸੇਰਜੀ
ਖਬਰਦਾਰਹੋਕਰਿਸਨਪੁਖਮੇਰੇਸਾਥਿਜੁਪਕ
ਰਿਤਾਤੀਸਰੀਬੇਰਿਟੇਰਿਸੇਰਆਥਾਅਨਿਟੇਕਿ
ਆਤਾਗੁਰੂਜੀਬਸੀਉਚੀਸੁਰਸਾਥਿਸੇਰਕਉਕ
ਹਿਅਮਰਦਕਰੀਦੀਕਿਅਪਾਇਆਹੈਖਬ
ਰਦਾਰਹੋਕਰਿਸਨਪੁਖਜੁਪਕਰਿਮੇਤੁੰਹਨੁਨ
ਹੀਛਡਦਾਤਾਸੇਰੁਰੁਰਿਅਮਰੁਖਕਿਅਦ

ਉਤ੍ਰਿਕੋਗੁਰੂਜੀਉਪਾਰਿਆਇਖੜ੍ਹਹੋਆਤਬਗੁ ॥੨੬॥
 ਰੂਜੀਭਗਉਤੀਸੇਰਕੇਸੀਸਭੁਪਰਿਦਜਾਈ॥ਸੇ
 ਰਕਾਸੀਸੁਗਾਇਆਗਾਇਆਗਾਟੇਰਿਕਟਾਰਿਸ
 ਬਿਧਿਪ੍ਰਿਥਿਉਸੀਸਕਉਜੁਦਾਕਰਿਛੋਰਿਅ
 ਸੇਰਕਉਆਰਿਕਰਿਛੋਰਿਆਪਏਰੇਰੇਆਏ
 ਹੁਕਮੁਹੋਆਗਾਈਇਹੁਸੇਰਬਗੁਸੁਖੀਰੁਸੀ॥
 ਅਗਾਇਹੁਪਾਂਡਦਾਂਕੀਕੁਲੁਖੀਚਹੁਸੀਇਸਕੇਸ
 ਬਿਜੁਪੁਕਕਣਾਗੁਰੂਹੀਕਾਕਾਮਥਾਅਥਇਹੁ
 ਸੁਗਮਾਦੇਦਤਾਜਾਇਹੋਦੇਗਾ॥੪੬॥ ਅਗੇ
 ਸਾਖੀਹੋਰੁਤੁਰੀ॥ ਆਏਕਬੇਰਿਗੁਰੂਜੀਕਿ

ਸ਼ੀਤੀਜੋਗਿਦਾਦੁਆਰੇਜਾਇਨਿਕਸੇ। ਤੁਥ
 ਦਾਦੁਆਰੇਕੀਓਰਿਦੇਖਿਕਠਿਗੁਰੂਬਾਬੇਤੀ
 ਰਸਾਬਿਨਮਸਕਾਰੁਕੀਆ। ਤੁਥਖਾਲਸੇਕਹਿ
 ਆਸਰੇਪਾਤੁਸਾਹਮਤੈਬਰਨਾਅਹਿਕਹਿਆ
 ਹੋਜੋਗਰਮਦੁਆਰੇਲਿਨਾਨੇ। ਤੋਦਾਦੁਕੀ
 ਅਤੀਕਉਆਪਿਨਮਸਕਾਰੁਕੀਆਹੈ। ਜੋਸੁ
 ਸਬਾਤੁਕਾਹਮਕਉਸੰਸਾਉਪਾਜੇਆਹੈ। ਹੁ
 ਕਮੁਹੋਆਖਾਲਸਾਜੀਏਰੇਪਾਸਹੁਤੀਤ
 ਨਖਾਹਲੇਟਹੁ। ਤਾਗੁਰੂਜੀਖਾਲਸੇਕਉਤਨਖ
 ਹਦੀਨੀ। ਹੋਰਿਕਿਸੀਸਿਖਅਠਦਾਸਿਕੀਨੀਜੇਸ

ਦੇ ਪਾਤਸਾਹਗੁਰੂਤਉਅਭੁਲੁਰੂਖਥਾਤਨਖਾਹੀਆ ੪੨੧
 ਕੀਉਬਾਨਿਆ। ਨੁਕਮੁਹੋਆਭਾਈਨਿਪਚਉਗੁਰੂਅ
 ਰੂਲੁਹੋ। ਅਸਾਂਜੇਨਮਸਕਾਰੁਕੀਆਥਾਸੇਸਰ
 ਬਥਿਆਪੀਪਾਰਬ੍ਰਹਮਕਉਨਮਸਕਾਰੁਕੀਆਥਾ ੦।
 ਪਰੁਸਿਖਾਂਕਉਤਨਖਾਹਲਾਟੁਇਸਿਖਾਲਨੇਹਾਨਾ
 ਲੇਤਨਖਾਹਦੇਟੁਇਸਿਖਾਲਨੇਹਾਂ। ਸੁਾਂਸਿਖਾਇਹੁਉ
 ਤਰੁਸੁਟਿਕਰਿਪਸੰਨੁਹੋਆ। ੪੩। ਅਗੇਸਾਖੀ
 ਅਉਰੁਗੀ। ॥ ਏਕਬੇਕਿਕਿਸੀਸਿਖਾਇਹੁਪਸੰਨ
 ਕੀਆਥਾ ਜੇਸੁਰੇਪਾਤਸਾਹਸੰਤਜੇਸੀਸਾਕੇਸੇ
 ਹਤੇਉਪਰਤਹੁਏਹੇ। ਸੇਕਿਸਥੀਨਾਰਕਕਰਿਸੀਸਾ

ਭਿਕੇਲੇ ਹਤੇ ਸੰਤ ਉਪਰਤ ਹੁਏ ਹਹਿ ॥ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰਿ ਕੋ
ਸਮਝਾਇ ਦੇਵਹੁ ॥ ਤਬ ਗੁਰੂ ਬਾਬੇ ਸਿਖ ਕਉ ਉਤ
ਰਦੀ ॥ ਆਗੁ ਕਹਹੁ ॥ ਆਸੰਤ ਹੁਸੀ ਸਾਰ ਕਉ ਸੁਪਨ
ਨਿ ॥ ਆਈ ਜਾਨਿ ॥ ਆਹੋ ॥ ਸੇ ਸੁਪਨੇ ਕੀ ਸਮ
ਝੀ ਕਾਹ ਰਖੁ ॥ ਸੇ ਗੁਰੂ ਤਕ ਉਨਹੀ ਬਿਅਪਤਾ
ਭੈ ਸੇ ਜਗਤ ਕੇ ਪਦਾਰਥੁ ਕਾ ਸੰਤ ਹਰਖ ਸੇ ਗੁਰੂ
ਕਰਤੇ ਉਨ ਕੇ ਹਿ ਫਿਰੇ ॥ ਤੇ ਪਦਾਰਥੁ ਹੁਕੀ ਸੁਤਾ ਉਨ
ਗਈ ਹੋ ॥ ਐਸੀ ਨ ਮਿਤਿ ਸੁਪਨੇ ਕੇ ਪਦਾਰਥੁ ਅ
ਰੁਜਾ ਗਤ ਕੇ ਪਦਾਰਥ ਉਨ ਕਉ ਸਮਾਨ ਹੋਇ ਗਏ ਹ
ਹਿ ॥ ਐਸੀ ਉਪਰਿ ਇਕ ਸੰਤ ਕੀ ਸਾਖੀ ਹੋ ॥ ਏਕ

ਭੁਲਾਸੀਤੁਸੀਜਨਕਾਨਦਕੀਨਦਸਾਮਹਿਗਹਿਤਾਥਾ ॥੨੮॥
ਉਸੁਕਉਕੀਸੀਆਨਿਕਹਿਅਜੇਥੇਟਾਤੇਰਾਨ
ਇਲਗਾਇਆਹੈ॥ਤੁਥਸੰਤਾਇਹਿਥਾਤੁਸੁਨਿ
ਕਹਿਸੇਗੁਕਛੁਨਕੀਆਤੁਥਲੇਕਾਕਹਿਅ॥
ਸੰਤਜੀਤੇਰਾਥੇਟਾਭੁਲਾਜੁਆਨਸੀ॥ਨਾਏਸੰਦਰ
ਸੀਨਾਏਵੇਦਿਅਵਾਨੁਸੀ॥ਉਸਕੇਨੁਮਿਤ੍ਰਿਅ
ਵਰਹੁਆਤੁਖਹੁਸੇਗੁਕੀਆਹੈ॥ਅਰੁਤੁਮਨੇਸੇ
ਗੁਕਛੁਨਕੀਆਸੋਕਿਸਥਿਰਾਰਕਰਿਕੈਤੁ
ਅਹੁਨੇਸੇਗੁਕਛੁਨਕੀਆਤੁਆਗਾਅਰੁਉਸਕੇ॥
ਤਉਪਿਤਾਪੁਤਕਾਸਨਬੰਪੁਥਾਹਮਕਉਬੰਰ

ਪਾਕਰਿਕੈਬੋਲਿਕਰੋ॥ ਟਿਰਿਸੰਤਕਹਿ॥ ਆਮੇਰੋਕ
ਓਰੋਨਿ॥ ਆਹਿਇਹੁਸੁਪਨਾ॥ ਆਇਆਸੀ॥ ਜੇਮੇ
ਗਾਜਾਹੁ॥ ਆਹੋ॥ ਬਹੁਦ੍ਰਿਦਿਦਾਹਿ॥ ਆਹੋ॥ ਬਹੁ
ਦ੍ਰਿਸੇਗਾ॥ ਪਤੁਹੁ॥ ਆਹੋ॥ ਕੁਲਾਜੁ॥ ਆਨੁ॥ ਅਹੁਸੁੰਦਰੁ
ਇਦਿ॥ ਆਵਾਨੁ॥ ਬਹੁਦ੍ਰਿਸੇ॥ ਪਤੁਕਉਸਾ॥ ਬਿਲੇ
ਕਰਿ॥ ਸਿਕਾਹਿ॥ ਚਦ੍ਰਿ॥ ਆਹੋ॥ ਟਿਰਿਜਾਗਿ॥ ਉ
ਟਿ॥ ਆ॥ ਤੁਥਨਗਾ॥ ਚਹਿ॥ ਆਨੁ॥ ਉਸਤ੍ਰਿਰਹਿ॥ ਸਿ
ਪਤੁਰਹਿ॥ ਆ॥ ਸਬਹੀ॥ ਬਿਨਾ॥ ਸਹੋ॥ ਇਗਾਏ॥ ਬਹੁ
ਦ੍ਰਿਜਾਗਿ॥ ਆਤੇ॥ ਇਹਿ॥ ਖਬਰ॥ ਸੁਨੀ॥ ਜੇਤੇ॥ ਗਾਜਾਗ
ਤੁਵਾਲਾ॥ ਬੇਟਾ॥ ਭੀਚਰਿ॥ ਚਿਗਾਇ॥ ਆਹੋ॥ ਤੁਥਮੇ॥ ਅ

ਪਨੇਗੁਰਹੁਕੇਦਰਸਕਉਗਾਇਆਛੁਰਿਹਿਰਿ ॥੨੬॥
 ਤਜਾਇਖੁਛੀਜੈਜੀਨਾਲੇਮੇਰੀਸੁਪਨੇਕੀਸਮਰਿ
 ਬਿਨਾਸੁਹੋਇਗਈਹੋਰਾਜੁਇਸਤੀਭੰਡੁਨਾਲੇ
 ਮੇਰਾਜਾਗਤਕਾਥੇਟਾਗੁੰਦਲਿਗਾਇਆਹੋਮੇਰਾ
 ਥਾਕਿਸਕਾਕਿਸਕਾਸੇਗੁਕਰਉਤਬਗੁਰਹੁਕਹਿ
 ਆਜੇਦੋਨੇਕਾਸੇਗੁਤਿਆਗਿਦੇਹਿ॥ਸਰਬਸਿ
 ਸਟਿਕੁਮਾਮਾਨੁਮਾਨੁਸੁਪਨਕੀਸਿਸਟਿਕਿਅੰ ॥੦॥
 ਜਾਗਤਕੀਕਿਆਸਰਬਸਿਸਟਿਕੁਮਾਮਾਨੁ
 ਮਾਠਥਾਇਹਿਜੇਊਪਜੀਨਹੀਮਾਨੁਊਪਜੀਦਿ
 ਸਟਿਖਨੀਆਦੁਤੀਹੋਤਾਤੇਮੇਗੁਕਰਕਹਿ

ਅਮਾਸ਼ੀਕਰਿਹਰਖਸੋਗੁਤੇਨਿਅਮਾਗਾਹੋਇਰਹਿਅ ॥
 ਹੋ ॥ ਇਤਕਰਿਮੁਏਨਕੋਊਪਦਾਥੁਸੋਗੁਦੇਤਾਹੋ ॥
 ਨਜਾਗੁਤਕੋਪਦਾਥੁਮੁਏਹਰਖਸੋਗੁਦੇਤੇਹਹਿ ॥
 ਨਜੁਪਨੇਕੋਪਦਾਥੁਮੁਏਹਰਖਸੋਗੁਦੇਤੇਹਹਿ ॥
 ਅਮਨਉਪਜੇਹੀਇਸਹਿਅਵਤੇਹਹਿ ॥ ਹੁਕਮੁਹੋ ॥
 ਅਮਾਸ਼ੀਸਾਧਕੋਮੇਹਤੇਸੰਤਇਸਜੁਗਤਿਉਪਠਤਹੁ ॥
 ਏਹਹਿ ॥ ਤੁਥਾਇਹੁਉਤਰੁਸੁਨਿਕਰਿਸਿਖਪਸੰਨਹੋ ॥
 ਅਮਾ ॥ ੪੮ ॥ ਅਮਾਗੇਸਾਖੀਅਉਰੁਤੁਨੀ ॥
 ॥ ਏਕਥੇਡਿਇਉਹੁਕਮੁਹੋਅਮਾਹਿੰਦੂਅਕੇਥਡੇਹਿ ॥
 ਦੂਅਮਾਮਾਠਿਗੁਮਾਠਿਗਏਹਹਿ ॥ ਅਮਰੁਤੁਰਕਾਕੇਥ

ਰੇਤੁਕਕਾਕਾਅਗੁਸਦਾਗਾਏਹਹਿ। ਤੁੰਥਿਖਾਂਅਰਦਾ
ਸਿਕੀਨੀਜੇਸਚੇਪਾਤੁਸਾਹਸਿਟਾਜਾਹਰਿਹੋਇ। ਕਿਸ
ਜੁਗਤਿਕਰਿਹਿੰਦੁਆਕੇਬਡੇਹਿੰਦੁਆਕਾਅਗੁਸਦਾ
ਗਾਏਹਹਿ। ਅਰੁਤੁਕਕਾਕੇਬਡੇਤੁਕਕਾਕਾਅਗੁਸਦਾਗਾਏ
ਹਹਿ। ਹੁਕਮੁਹੋਅਜਬਤੁਕਕਾਮਿਲਿਬੈਠਤੇਹਹਿ। ਤੁ
ਥਾਅਪਣੇਬਡਿਅਹੁਕੀਅਮੇਸੀਹਤਨਿਤਿਕਰਤੇਹਹਿ।
ਉਨਕਾਤਪਦਿਤਿਕਰਤੇਹਹਿ। ਉਨਕਾਅਇਅਤੇਬੈਠਾ
ਗੁਦਿਤਿਕਰਤੇਹਹਿ। ਅਰੁਉਨਕਾਤਜਨੁਨਿਤਿਕਰਤੇਹਹਿ।
ਉਨਕੀਉਦਾਗਤਾਨਿਤਿਕਰਤੇਹਹਿ। ਤਬਉਹੁਨਿਤਿਕਰ
ਤੁਲੈਕਰਿਕਰਤੇਹਹਿ। ਉਨਕਉਪਰਮੇਸਰਅਇਅਕੇ

ਬੰਧਨ ਹੁਤੇ ਮੁਕਤ ਕੀ ਆਥਾ ਆਮਰੁ ਹਮ ਤੁਝੁ ਆਇਆ ਕੇ
 ਬੰਧਨ ਮਹਿ ਟੁਝੇ ਮੁਏ ਸੇ ਮੇਜੀ ਆਥਾ ਤਾ ਕੇ ਰਿਕਾਰਿ ਰੇ
 ਵਤੇ ਹਰਿ ਆਮਰੁ ਕਛੁ ਤੁਝੁ ਕਰਾ ਅਹੁ ਕਾਭੀ ਏਨ ਮੁਕ
 ਰਤੇ ਹਰਿ ਆਇ ਸਜੁ ਗਾਇ ਤੁਰਕਾ ਕੇ ਬਡੇ ਤੁਰਕਾ ਕਾ ਆਰਾਧ
 ਸਦਾ ਰਿਗਏ ਹਰਿ ਆਮਰੁ ਜਬ ਚਿੰਦੁ ਮਿਥਿ ਬੈਠਤੇ ਹਰਿ
 ਆਮਰੁ ਅਪਨੇ ਬਡਿ ਅਹੁ ਕਉ ਚਿਤਿ ਕਰਤੇ ਹਰਿ ਤੁਝੇ
 ਪੀਆ ਸਾਥਿ ਜੇ ਸ੍ਰੀ ਕ੍ਰਿਸਨ ਕਲੇ ਲਕੀਏ ਹਰਿ ਭ੍ਰਿਨ
 ਕਲੇ ਲਹੁ ਕਾਵਖਿ ਆਣੁ ਕਰਤੇ ਹਰਿ ਬਹੁ ਕ੍ਰਿਕਲੇ
 ਲਾਇ ਤਿਕ ਨਿਕਾਰਿ ਅਪਨੇ ਮਨ ਕਉ ਚੰਚਲੁ ਕਰਤੇ ਹ
 ਰਿ ਭ੍ਰਿਨ ਹੀ ਕਲੇ ਲਹੁ ਕੇ ਬਿਸਨ ਪਦੇ ਗਾਵਤੇ ਹਰਿ

ਮਿਦੰਗਾ ਅਰੁਤਾਲ ਬਜਾਇ ਬਜਾਇ ਕਰਿ ਜੈ ਬਰ ੪੩੧
ਨਲਜਾ ਕੇ ਕਾਰਣ ਹਰਿ ਉਪੀ ਕਰ ਨਗਾ ਦੁਤੇ ਹਰਿ
ਪਰਮੇ ਸਰ ਕੇ ਭਉ ਕਾ ਉਨ ਕੇ ਹਿਰਦੇ ਤੇ ਮੁਸਕੁਭੀ
ਨਹੀ ਆਵਤਾ ਪਾਂਦਹੁ ਮਾਰਿ ਘੁੰਘਰੂ ਬਾਂਧਿ ਬਾਂਧਿ
ਨਿਰਤਿ ਕਰ ਤੇ ਹਰਿ ਛੁਲਾ ਅੰਬੀ ਰਉਡਾ ਦੁਤੇ ਹਰਿ
ਇਸਤੀ ਅੰਕ ਉਰੀ ਪੀਆ ਮਾਨਿ ਕੋ ਤਿਨ ਬਿਖੇ ਨਿਹ
ਸੰਕਹੇ ਇਬਿਰ ਰਤੇ ਹਰਿ ਸ੍ਰੀ ਕ੍ਰਿਸਨ ਜੇ ਮੇ ਸੀਲੀ
ਲਾਰੀ ਸੀ ਸੋ ਅਪਨੇ ਪਦ ਅਨੁਸਾਰ ਲੀਲਾ ਕਰੀ ਸੀ
ਤੇ ਪਿਛੁਲਿ ਅਪਨਾ ਅਧਕਾਰ ਨਦੇ ਖਿਅਾ ਮਾਨਿ
ਤਕ ਰਿਭੂ ਭੇਰ ਹੋ ਅਰਜ ਉਸੀ ਕ੍ਰਿਸਨ ਕੇ ਬਰ ਨ ਕੇ ਬਰ

ਨਬਿਚਾਰਤੇਤਉਭੀਸੁਭਾਯਾਠਗਿਲਾਗਤੇਪਰੁਬਹੁ
 ਤੇਤਉਸੀਕ੍ਰਿਸਨਕੀਲੀਲਾਕਾਬਿਚਾਰੁਕਰਤੇਹਥਿ
 ਜੋਇਹਥਾਤਾਮਨਕਉਆਗੇਭਾਵਤੀਆਹਹਿ
 ਸੇਤੇਹਹਿਅਪਨੇਮਨਕੀਪਸੰਨਤਾਅਕੁਕਤੇ
 ਹਹਿਹਾਅਕੁਜਨੁਪਰਮੇਸਰਕਾਕਰਤੇਹਹਿਅਉਤਰ
 ਠਿਹਿੰਦੁਆਕੇਬਰੇਹਿੰਦੁਆਕਾਅਠਗੁਆਠਿਗ
 ਏਹਹਿ॥੬੮॥ ॥ਅਗੇਅਉਰਸਾਖੀ
 ਅੰਤਕੀਤੁਗੀ॥ ॥ਜਿਉਕਰਿਗੁਰੂਥਾਥੇਕੀਜੋਤਿਅ
 ਹਿਜੋਤਿਸਮਾਇਹੋਸੋਈਹਾਥੇਲਿਕਰਿਕਹੀਏ
 ਪਾਂਚਮੀਪਾਤਸਾਹੀਕੇਸਮੇਏਕੁਖਤੀਹੁਆਹੋਰੇ

ਦੁਇਸਕਾਨਾਗੁਰੂਆਰੋਗਲਹੇਰਕਾਵਸਕੀਨਾਥਾ
 ਦਿਸਾਹਕਾਵੀਦਨੁਥਾਗੁਰੁਖਤੀਗੁਰੂਜੀਕੇਸਾਥਿ
 ਬੇਟੀਕਾਸਾਕੁਕੀਆਨਾਹਤਾਥਾਗੁਰੁਗੁਰੂਜੀਉ
 ਸੁਖਤੀਕਾਸਾਕੁਨਲੀਆਗੁਇਹੀਗੋਰਤਉਸਖਤੀ
 ਕੇਅਨਮੇਵਤੀ।ਤਬਉਸਥਾਦਿਸਾਹਕੇਆਗੇਚੁ
 ਗਲੀਕਾਠਿਕੇਪਾਂਚਵੀਪਾਤਸਾਹੀਸਾਥਿਤਾਵੀਕ
 ਗਈ।ਏਰਿਛਿਹਵੀਪਾਤਸਾਹੀਉਪਠਿਭਿਚੁਗ
 ਲੀਕਰਤਾਰਹੈ।ਉਸਕੀਚੁਗਲੀਕਾਠਿਕੇਬਾਵਸਾ
 ਹਕਾਹਿਛਾਗੀਛਿਹਵੀਪਾਤਸਾਹੀਉਪਠਿਥੋਭਿ
 ਆਗ।ਏਕਾਦਿਨਿਥਾਦਿਸਾਹਤਖਤਉਪਠਿਥੋਠਾਹੈ

ਲਹੋਰਾਮਹਿ। ਸਭੁ ਮੁਸਦੀ ਅਰੁ ਸਭੁ ਸੁਥਾ ਦਾ ਠਪਾ
ਸਿਹਹਿ। ਤੁਥ ਬਾਦ ਸਾਹਿ। ਇਹੁ ਬਨ ਨੁਕੀਆ ਜੋ ਕੋ
ਈ ਇਵੇ ਹਾਰੇ। ਇਜੇ ਰਾਮਦਾ ਸੁਜੇ ਹੋਹ। ਭਿਰੁ ਦਿੰਦੁ ਉ
ਸਕੇਉ ਪਰਿਨੁ ਨੁਤੀ ਕਰੇ। ਤੁਥ ਪੈਦਾ ਪਾਨੁ ਪਠਾ ਦੁਸੇ
ਲਹਹ ਜਾਹ ਪੈਦੇ ਕਾ ਬਿਰਾਦ ਗੰਦਾ ਰੁਸੀ। ਸੁਥਾ ਦਿ
ਸਾਹ ਕਾਨਾ ਕਰੁ ਸੀ। ਉਸੁ ਉਨਿ ਕੇ ਬਾਦਿ ਸਾਹ ਕਉ ਸ
ਲਾਮੁ ਅਨਿਕੀਆ। ਜੋ ਪਾਤੁ ਸਾਹ ਸਲਾਮਤਿ
ਅਦਾ ਸਕਉ ਕਾ ਏਕੇ ਗੇ। ਸੇ ਸਾਥਿ ਪਕੜਿ ਲਿਆ
ਵਉਗਾ। ਅਰੁ ਸਾਹਿਬ ਕੇ ਹਾਥਿ ਅਨਿਫੜਾ ਵਉ
ਗਾ। ਯਹ ਹਕਿ ਆਬਾਤੁ ਹੋ। ਤੁਹਿ ਸੁਖ ਯਕ ਰਿਕੇ ਬ

ਦਸਾਹੁ ਪਸੰਨ ਹੋਆ ॥ ਤੁਧੇ ਦਾਖਾਨੁ ਲਹੋਰ ਬੀਚਿ ॥ ੬੩ ॥
 ਆਛਿ ਹਰੀ ਪਾਤੁ ਸਾਹਿਕਾਤੀ ॥ ਇਸ ਦਰਸਨੁ ਕੀ ਆਹੁ
 ਆਥਾ ॥ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਾ ਸਰੀਰੁ ਬਹੁਤੁ ਸੁੰਦਰੁ ਥਾ ॥ ਕੇਤੇ ਮੁ
 ਸਦੀ ਨੀਵਾਨੁ ॥ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕੇ ਦਰਸਨੁ ਕਰਨ ਕੇ ਬਹਾਨੁ ॥
 ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਾ ਸਰੀਰੁ ਦੇਖਿ ਜਾਵਹਿ ॥ ਉਸ ਸਮੇ ਗੁਰੂ ਕਾ ਸ
 ਰੀਰੁ ਸੋ ਲਹ ਬਰਸਾਂ ਕਾ ਥਾ ॥ ਤੁਧੇ ਦਾਖਾਨੁ ਪਠਾਵਹੁ
 ਨਿਯਮਾਇਆ ॥ ਇਹਿ ਖਬਰਾ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕੇ ਉਗੀ ॥ ਆਇ
 ਪਹੁੰਚੀਆ ॥ ਪਰੁ ਗੁਰੂ ਜੀ ਭੀ ਬਰੇ ਸੁਰਬੀਰ ਥੇ ॥ ਸੁ
 ਧਹੁ ਕਾਭੁ ਉਗਰੂ ਕੇ ਹਿਰਦੈ ॥ ਅਹਿ ਕਛੁ ਨ ਥਾ ॥ ਜਬ ਧੇ
 ਦਾਖਾਨੁ ਚੜ੍ਹਿਆ ॥ ਆਇਆ ਥਾ ॥ ਲਬ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਰਤਾ ॥

ਰਿਥੇ। ਤੁਧੇ ਦਾਖਾਂ ਨੁਕਰ ਰਹਾ ਰੁਪਰਿ ਮਾਇਖੁਰ
ਥਿਅਾ ਤੁਬਹੁਰੁਜੀ ਪੇਦਾਖਾਂ ਨੁਪਾਸਿਅਪਣਾ
ਏਲਚੀਭੁਜਿਅਮਰੁਇਹ ਬਚਨ ਕਹਿਭੁਜਿਅ ॥
ਜੇਮੇਤੇਗਾਦੇਖਿਅਹੁਆਰੋਅਰੁਤੁਮੇਗਾਦੇਖਿ
ਅਹੁਆਰੋਇ। ਤੁਤੁਅਉਰੁਕਿਸੀਸਾਥਿਤੁ
ਦੀਨੁਰੋਇ। ਉਧਰੇਤੁਨਿਕਲਅਉਅਰੁਇ
ਧਰੇਮੇਨਿਕਲਅਉਗਾਤੁਆਗਾਅਰੁਹਮਾਗਾ
ਜੁਧਰੋਇ। ਅਉਰੁਤੇਰੇਲੋਕੁਤੀਅਰੁਮੇਰੇਲੋਕ
ਕੁਤੀਤੇਗਾਮੇਗਾਤੁਆਸਾਦੇਖਿਹਿ। ਅਮਾਗੇਜਿਸਹਿ
ਦੇਇਤਿਸਹਿਅਉਲਾਜਬਾਇਹੁਸਨੇਹਾਗੁਰੁ

ਜੀਕਾਪੇਦਾਖਾਨਕਉਪਹੁਰਿਅਮਾਤੁਥਸੁਇਕ
 ਰਿਪੇਦਾਖਾਨੁਥਹੁਤੁਪਸੰਨੁਹੋਅਮਾਅਪਨੇਰਿ
 ਰਦੇਅਹਿਉਉਜਾਨਿਅਜੇਗੁਰੂਕਉਚਿਨ੍ਹੀਕੀ
 ਨਿਅਾਈਟੁਨ੍ਹਿਓਟਉਗਾਪੇਦਾਖਾਨੁਭੀਬਨੁ
 ਸੁਰੁਥੀਰੁਥਾਸੁਸਸੇਰਾਅਨਾਚੁਖਾਇਜਾਤਾਥਾ
 ਅਰੁਅੰਗੁਨੁਸਿਉਰੁਪਈਏਕੇਅਖਰਾਅਰਨਕ
 ਰਿਛੋਨੁਤਾਥਾਤੁਥਪੇਦਾਖਾਨਕਹਿਭੇਜਿਅਮਾ
 ਗੁਰੂਜੀਕੀਓਰਿਜੇਥਾਤੁਤੁਅਹੁਕਹਿਭੇਜੀਹੋਸੋਇ
 ਹਿਥਾਤੁਤੁਅਸਿਉਦਧੀਕੀਮੇਦਸਦੀਦੇਅਨੀਹੋਤੁਮ
 ਅਪਨੇਕਉਲਉਪਹਿਕਾਂਇਹੁਰਹਣਾਤਾਦੇਦੇ

ਦਲਜੁਤ੍ਰਿਖਵੇਹੋਏ॥੧॥ਪਠਾਣਾਕਾਦਲੁਗੀਅਰੁਗੁ
ਰੂਜੀਕਾਭੀਦਲੁਗੁਰੂਜੀਕੇਸਾਥਿਤਬਥੈਰਾਨ੍ਹਸਿਖ
ਬਹੁਤੇਥੈ॥੨॥ਦਲਨਗਾਠੇਵੇਨੇਦਲਹੁਮਹਿਬਾਜ਼ਦੇ
ਲਾਗੇ॥੩॥ਪਰੁਤੀਰਤੁਪਕਕਢੁਨਢੁਟੇਤਬਉਧਰ
ਏਕਲਾਪੇਦਾਖਾਨੁਪਠਾਣੁਸ਼ਿਕਲਿਅਤੇਇਥ
ਰੋਗੁਰੂਬਾਬਾਨਿਕਲਿਅਾਪੇਦਾਖਾਨੁਬਖਤਰਪੇਸ
ਨਾਲੇਅਪਣੇਗਲਿਸੰਨਾਹੁਪਧਰਿਅਹੋਅਾਤੇ
ਸਸਨੁਹੁਕਾਰਿਕੋਪੁਰੁਤਰੁਜਤ੍ਰਿਅਹੋਅਾਤੇਗੁ
ਰੂਜੀਕਾਪੇਰੁਗੀਸਾਦਾ॥ਤੇਗਲਿਜਾਮਾਸਿਠਉਪ
ਰਿਚੀਗਾ॥੪॥ਚੀਰੇਉਪਰਿਸਾਦਵਲੀਹੁਈ॥੫॥

ਤੁਲਦਾ ਰਤੇ ਹਰਿ ਬਿਸਨਖ ਥਾਵੁ ਤੁਪੇਦਾ ਖਾਨਤੀਰ
 ਦਾਹਕੀ ਦੁਬਲੇ ਕਾਰਿ ਖਨ੍ਹੇ ਇਗਾਇਆ ॥ ਤੇ ਪੁਛਿ
 ਅਜੇ ਗੁਰੂ ਜੀ ਜੁ ਪੁਤੀਰਾਂ ਕਾਰਤੇ ਹੈ ਕੇਤੁਲਦਾ ਰਕਾ
 ਕਰਤੇ ਹੈ ॥ ਹੁਕਮੁ ਹੈ ਆਪੇ ਦੇ ਖਾਨਜੇ ਸਾਜੁ ਪੁਤੇਰਾ
 ਦੇਤੇ ਸਾਜੁ ਪੁਕਾਰਿ ॥ ਤਾਨ੍ਹੇ ਰਿਪੇਦਾ ਖਾਨਕਾਰਿ ਆਗੁਰੂ
 ਜੀਤੀ ਨਤੀਰਤੁ ਅਚਲਾਇਲੇਵਹੁ ॥ ਅਰੁਤੀ ਨਤੀਰਮੇ
 ਚਲਾਇਲੇਵਹੁ ॥ ਤੇਫੇ ਰਿਤਲਦਾ ਰਸਾ ਬਿਚੁ ਪੁਕਰਦੁ ॥
 ਹੁਕਮੁ ਹੈ ਆਪੇਦਾ ਖਾਨ ਬਹੁਤੁ ਲਾਕਾਰਿ ਆਪਠਤਿ ॥
 ਨਿਤੀਰਪੁ ਬਮੇਤੁ ਅਚਲਾਇਲੇਵਹੁ ॥ ਤਾਤੀਰਪੇਦਾ ਖ
 ਨੁਲਗਾ ਚਲਾਵਾਇ ॥ ਏਕੁਤੀਰੁ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕੇ ਸਜੇ ਕੀਨਖ ॥

ਸਹੁਚਲਿਆਗਾਇਆ ਅਮਰੁਦੁਸਰਾਤੀਰੁਖਬੇਕੰਨ
 ਪਾਸਹੁਚਲਿਆਗਾਇਆ ਤੇਤੀਸਰਾਤੀਰੁਗੁਰੁਜੀ
 ਕੇਸਿਰੁਖਿਪਰਿਜੇਸਾਲਦੁਲੀਹੁਈਸੀਸਾਲਕਉਲੋਗ
 ਹੁਆਤੁਰੀਗੁਰੁਜੀਕੇਸਿਰੁਖਿਪਰਿਗਹਿਆਸ
 ਬਤੀਨਤੀਰਪਠਾਦੁਰਲਾਇਗਹਿਆ ਤੁਬਹੁਕਖ
 ਹੋਆਪੇਦਾਖਾਨਤੁਹੁਇਠਹੁਰਿਜਾਵਹੁਦਾਗੀਹਆ
 ਗੀਦੇਹਿ ਤੁਪੇਦਾਖਾਨਹੁਰਿਗਾਇਆ ਤੁਬ
 ਪੇਦਾਖਾਨਕੇਦੁਆਲੇਗੁਰੁਜੀਘੋਨੁਗੁਦਾਇਆ
 ਸੇਕੋਈਅੰਗਇਸਕਾਲੇਹੋਥੀਦਾਧੇਦੇਖੀਮੇਜੇਉਹਾ
 ਤੀਰੁਚਲਾਈਐ ਤੁਬਗੁਰੁਜੀਕਉਪਠਾਣਕੇਕੰਨ

ਕੀਜਿਹਗਾਕਛੁਕੁਟਾਪੀਦਿਸਆਈਭਉਹਾਗੁਰੂ
 ਜੀਤੀਰੁਚਲਾਇਆਪਾਤੁਬਪਠਾਣਕਉਤੀਰੁਕ
 ਰਿਆਇਆਪਠਾਣਕਾਸੀਸੁਬੋਧਿਆਗਾਇ
 ਆਪਠਾਣਪੋਰੇਸਿਉਰਿਗਿਪਾਇਆਤੁਬ
 ਗੁਰੂਜੀਪਠਾਣਕੇਨਿਕਾਇਆਇਘੁਸੇਗਿਰਿ
 ਪਠਾਣਕਹਿਆਗੁਰੂਜੀਗਾਖਣਾਪੁਕਮੁਹੋਆ
 ਮਨਕਕਲਾਯਾਗਾਇਗਿਗਾਗਾਖਣਕਾਕਉਨ
 ਸਮਾਦੇਖਿਆਰੈਤੁਬਗੁਰੂਜੀਭਗਉਤੀਸਿਉ
 ਪੇਦਾਖਾਨਕਾਸੀਸੁਦਕਿਯਾਪੇਦਾਖਾਨਕਉ
 ਆਰਿਕਰਿਗੁਰੂਜੀਰਿਗਿਆਪਣੇਦਲਮਹਿਅ

੦

ਏਹਾ ਤੁਥਾ ਅਪਣੇ ਦਲ ਸਿਉ ਪਠਾਣਾ ਕੇ ਦਲ ਉਪਰ ਹੋ
 ਲਾ ਕਰ ਦਾਇਆ ਗੁਰੂ ਕਾ ਦਲੁ ਪਠਾਣਾ ਕੇ ਦਲ
 ਉਪਰਿ ਕੂਟਿ ਪਾਇਆ ਤੁਥਾ ਪਠਾਣੁ ਗੋਪਾਤੁਥ
 ਹੁਤੁ ਕਾਇਰ ਹੋਇ ਗੁਰੂ ਗੋ। ਪੇਦਾ ਖਾਨਕਾ ਬੇਟਾ ਗੁਰੀਆ
 ਰਿਆ ਗਾਇਆ ਸਮਝਿ ਰਹੀ ਭਲੇ ਉਮਦੇ ਪਠਾਣ
 ਮਾਗੇ। ਕੇਤੇ ਪਠਾਣ ਨਦੀ ਅਹਿ ਰੂਥੇ। ਕੇਤੇ ਬੋਹਿਲੀ
 ਏਹਾ ਸਿਖ ਬਹੁਤੁ ਸਸਕੁਲੁ ਟਿਲਿਆ ਏਹਾ। ਪੇਦੇ ਤੇ
 ਬੁਲੁ ਟਿਲਿਆ ਏਹਾ। ਸਮਝਿ ਰਹੀ ਪਦਾ ਬਹੁਤੁ ਲੁਟਿ
 ਟਿਲਿਆ ਏਹਾ। ਸਨੁ ਰਿਉ ਸੀ ਪੇਦਾ ਖਾਨਕਾ ਪੇਦਾ ਦਸਵੇ
 ਪਾਤੁਸਾਹਕ ਉਪਰ ਬਦੇ ਸਕੇ ਕਿਸੀ ਅਸਥਾਨ ਅਲਿ

ਆਤੁਬਗੁਰੂਜੀਉਸਕਉਬਹੁਤੁਆਦਰੁਕੀਅਗਾਨਿ ॥੩॥
 ਹਿਉਸਕਾਠੇਜੁਬਨਾਇਛੁਹੈਆਜਬਉਹੁਆਵੇਤੁ
 ਬਗੁਰੂਜੀਉਸਕਾਨਾਉਲੇਕਾਰਿਬੁਲਾਟਹਿਅਗਾਨ
 ਪਨੇਨਿਕਹਿਬੈਠਾਟਹਿਅਗਾਨਹਿਉਸਕੀਠਿਉਖਕ
 ਰਿਕੈਉਉਕਹਹਿਜੇਠਲਾਨੇਖਾਤੇਰੇਪੀਉਦਾਦੇਕ
 ਉਜਿਸਨੇਅਗਰੁਆਹੋਇਅਰੁਉਹੁਹਾਜਰੁਹੋਇਅ
 ਰੁਖੁਬਜੁਆਨੁਹੋਇਕਾਰਿਅਰੁਪਠਾਣਕਾਬੈਠਾਹੋਇ
 ਕਾਰਿਅਪਣਪੀਉਦਾਦੇਕਾਬੈਰੁਨਲੇਵੈਤਬਉਹੁਪ
 ਠਾਣਕਾਠਲੁਨਾਂਹੀਕਿਸੀਅਦਰੁਕਾਠਲੁਹੋਉਸ
 ਕੈਸਾਬਿਗੁਰੂਜੀਨੀਤਿਨੀਤਿਅੰਸੀਆਬਾਂਤਾਕਰ

ਹਿ॥ ਅਰੁ ਅੰਸੀ ਅੰਗੀ ਥਾਂਤਾਂ ਕਰਿ ਕੈ ਪਠਾਣ ਕਉ ਉਮ
ਲਾਵਹਿ॥ ਉਹੁ ਪਠਾਣੁ ਅਪਣੇ ਅਨੇ ਭੀ ਇਉ ਜਾਨਤ
ਥਾ ਜੋ ਜੇ ਸਰ ਅਦਾ ਸੁ ਮੇਰਾ ਬਾਪੁ ਅਰੁ ਦਾਦਾ ਮਾਰੇ ਹ
ਹਿ॥ ਗੁਰੂ ਗੁਰਗੋਬਿੰਦ ਸਿੰਘੁ ਉਸੀ ਰਮਦਾ ਸਕਾ ਪੈ
ਤਾਹੈ॥ ਅੰਝੁ ਉਰੁ ਉਸੀ ਰਮਦਾ ਸਕੀ ਅਸੁ ਨਿੰਦਉ ਪਾਠਿ
ਬੈਠਾਹੈ॥ ਤੁਥ ਕੇਤਾ ਕਾਲੁ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਉ ਮੇਲੀਆ ਬਾ
ਤਾ ਕਰਤੇ ਥੀਤਾ॥ ਤੁਥ ਏਕਾਦਸੀ ਕੀ ਸੀ ਸਿਖ ਭੁਲਾ
ਕਟਾਂਗੁ ਅਹਾਤੀ ਖਸ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕੀ ਭੇਟਾ॥ ਅਨਿਕੀ ਨਾਉ
ਸਸਾ ਮੇ ਪਠਾਣੁ ਭੀ॥ ਅੰਝੁ ਨਿਕ ਸਿਅਾ ਤੁਥ ਪ
ਠਾਣ ਕਉ ਗੁਰੂ॥ ਅਦਰਸੀ ਜੁ ਗਤਿ ਬੁਲਾਇ ਕਰਿ॥

ਪਨੇਨਿਕਟਿਬੈਠਾਇਆ ਸੋਗੇਸਾਥਿਗਠਾਲਟਾਇ
 ਆਠਾਠੇਰਿਕਟਾਰੁਨੀਗਾਕਠਿਕੈ ਪਠਾਣਕੇਹਾਥਿਠਨ੍ਹਾ
 ਇਆਹੁਕਮੁਹੋਆਠਾ ਲਾਨੇਖਾਂਇਹਿਕੇਤੇਕਟਾ
 ਰਿਆਗੀਏਤੇਆਨਖੁਕਉਆਗੀਆਹਿਤਥਾਮਾਨੁਖਮੁ
 ਰੇਹਾਤਥਪਠਾਣਕਹਿਆਹੁਗੁਜੀਜਿਉਕਾਰਿਆਇਜਾ
 ਦੇਤਥਏਕੋਆਰਿਛੋਛੋਇਸਕੇਹਾਥਿਕਟਾਰੁਠਨ੍ਹਾਇ
 ਕਾਰਿਇਹਿਥਾਤਾਕਰਣੇਲਾਗੇਸ੍ਰੋਠਾ ਲਾਨੇਖਾਂਜਿਸਨੇ
 ਤੇਰਾਬਾਪੁਆਰਿਆਹੋਇਆਮਰੁਜਿਸਨੇਤੇਰਾਨਾਨਾ
 ਆਰਿਆਹੋਇਆਮਰੁਉਹੁਹਾਜਰੁਹੋਇਆਮਰੁਤੇਰੇ
 ਹਾਥਿਐਸਾਸਸਨੁਹੋਇਆਮਰੁਖੁਬਜੁਆਨਹੋਇ

ਕਰਿ ਅਰੁ ਪਾਣਕਾ ਬੇਟਾ ਹੋਇ ਕਰਿ ਅਪਣੇ ਪੀ
 ਉਦਾ ਦੇ ਕਾ ਬੇਰੁ ਨ ਲੇਵੈ ਤਬ ਬੁਕਹੈ ਉਹ ਪਾਣ
 ਕਾ ਫਲੁ ਨਾ ਹੀ ਕਿਸੀ ਅਦਰੁ ਕਾ ਫਲੁ ਹੋ ਜੇ ਮੇਲੀ
 ਆਬਾਂ ਤਾਂ ਕਰਿ ਕੋਟਿ ਰਿਅਖੀ ਮੀਟਿ ਛੇਨੀਆ
 ਛਤ੍ਰ ਪਾਰਕੀਆ ਪਾਣਕਾ ਲੇਵੈ ਲਾਗੇ ਤਬ ਪਾਣ
 ਟਕਉ ਦੇਵੈ ਲੁਹਾਥਿਅਾ ਉਮਾ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕੇ ਉਦਰੁ ਮਾਰਿ
 ਕਟਾ ਰੁਚਲਾ ਉਮਾ ਤੀਨਿ ਬੇਰਿ ਛੇਤੀ ਛੇਤੀ ਕਟਾਰੁ
 ਚਲਾਉ ਲੀਆ ਫੇਰਿ ਪਾਣਕਾ ਉਤ੍ਰਿ ਨਿਰਉ ਨਿਅਾ ॥
 ਤਬ ਗੁਰੂ ਜੀ ਫਿਲੀਆ ਹੁਕਮੁ ਹੋਆ ਤੇ ਅਪਨੀ ਦੁ
 ਰੀਤ ਉਠੇ ਲੀਨੀ ਹੋਕਿਉ ਅਬ ਮੇਰੀ ਦਾਰੀ ਦੇ ਜਾਹੁ

ਤੁਥ ਪਠਾਣ ਕਉ ਗੁਰੂ ਬਾਬੇ ਮਾਰਿ ਲੀਆ ਮਾਰਿ ਰਿਬਹਾ
 ਦਰਸਾਹ ਬਾਇ ਸਾਹ ਏਹ ਪਥਰ ਸੁਨੀ ਜੋ ਗੁਰੂ ਜੀ ਇਹੁ
 ਕਾਰਨ ਕੀਨਾ ਹੋ। ਤੁਥ ਉਸ ਅਪਣੇ ਹਕੀ ਅਭੇਜੇ। ਉਨਹੁ
 ਨੇ ਮਾਠ ਦੇਵਿ ਨਿਗੁਰੂ ਜੀ ਕਉ ਇਸਨਾਨ ਕਰਾਇਆ। ਸੁ
 ਗੀਰਾ ਮਾਠਾ ਹੋਇ ਗਾਇਆ ਗੁਰੂ ਜੀ ਸਗੀਰੁ ਛੇਤੈ ਕਾਜੇ
 ਕਾਰਨ ਕਰਣਾ ਸੀਏ ਰਿਨਿ ਸਾਣਾ ਚੁਟਿ ਮਾਨਿ ਸਾਣਾ ਚੁ
 ਟਿ ਕੇ ਛੁਟ ਪਾਛਿ ਛੇਤੈ ਹਕੀ ਮਾਣੇ ਖਿਆ ਜੋ ਗੁਰੂ ਜੀ
 ਅਸਟਾਗੀ ਕਰਤੇ ਹਰਿ ਪਾਤਿ ਸਾਹੀ ਹਕੀ ਮਨ ਚਲਤੇ ਹ
 ਹੇ। ਏਹਿ ਗੁਰੂ ਜੀ ਪਾਲਕੀ ਅਸਟਾਗੀ ਹੋਇ ਕਰਿ ਨਦੇ
 ਵਿਜਾਇ ਪੁਨੇ। ਉਸਨ ਗਰਗਨਾ ਮਨ ਦੇ ਨਿਭੀ ਕਹ

ਤੇ ਹਰਿ ॥ ਅਰੁ ਅਥਨ ਲੁਭੀ ਕਹਤੇ ਹਰਿ ॥ ਭ੍ਰਿਗੁ ਜਾ
 ਇਕਥੇ ਗੁਰੂ ਜੀ ਸਰੀਰ ਛੁਡਾ ਕੀਤਾ ॥ ਅਗੀ ਕੀਤੀ
 ॥ ਗੁਰੂ ਮੁਹਿ ਆਹਮ ਈ ਹਾਹੀ ਸਰੀਰ ਛੁਡਾਹੈ ॥
 ਸਿਹੁ ਨਦੇ ਨਨਗ ਰੁਥਵੰਤਾ ਕੋ ਹਾਂਤ ਕਹੈ ਇਥੀ ਤਾਹੈ
 ਈਹਾ ਦੇਵਤਿ ॥ ਆਕੇ ਘਰ ਥੋ ਸਿਧ ਸਾਧਕ ਹੁਕੇ ਘਰ
 ਥੋ ॥ ਸੀਤ ਹੁ ਸਾਧ ਹੁਕੇ ਘਰ ਥੋ ॥ ਇਹਿ ਮਹਾ ਪੁਨੀਤ ਧ
 ਰਤੀ ਹੋ ॥ ਗੁਰੇ ਹਮ ਈਹਾ ਹੀ ਸਰੀਰ ਛੁਡਾਹੈ ॥ ਪਥਮੇ
 ਬਨੁ ਜਗੁ ਕੀਆ ॥ ਅਸੀਖ ਹੀ ਜੀਵਤ ਜਨਕ ਰਿਕੋ ਤਿਪ
 ਤਿਕੀਏ ॥ ਬਹੁ ਨਿਬਿਧਾ ਕੇਨੁ ਮਿਤਿ ਈਧਨੁ ਖਰੀਦ
 ਕਰਦਾਇਆ ॥ ਹੁਰਿ ਸਿਖਾਚੰਦਨੁ ਦੇਕਠਾ ਕੀਆ

ਨਾਏਸਿਖੁਨੁਨਕਰਹਿਨਾਏਸੁਬੁਕਾਰਜਕਰਹਿ। ਸਿ ੪੪੦
 ਸਦਿਨਸਰੀਰਛਨੁਣਕੀਤਿ। ਆਗੀਕੀਨੀਉਜੀਦਿਸਿ
 ਦੇਇਪਹਰਾ। ਆਗੇਸਰੀਰਕੇਛਨੁਣਤੇ। ਸਿਹਸਦਈ॥
 ਉਚਾਰੁਕੀਆ। ਨਿਰੰਕਾਰਕੇਆਗੇਅਰਦਾਸਿਉਚਰੀ
 ਸਦਈਆ। ਪਾਇਗਹੇਜਥਕੇਤੁਅਰੇਤੁਥਤੇਕੋਉਆਖ
 ਤਰੇਨਹੀਆਂਨੋਉ। ਰਾਅਰਹੀਅਪਰਾਨਕੁਰਾਨਾਅਨੇਕਕਹੇ
 ਅਤੁਏਕੁਨਮਾਨਿਓ। ਸਿਉਮਿਤਿਸਾਸਤੁਥੇਦਸਥੇਬਹੁਥੇਦ
 ਕਹੇਹਅਏਕੁਨਜਾਨਿਓ। ਸ੍ਰੀਅਸਪਾਨਕੁਪਾਤੁਅਗੀਕ
 ਰਿਮੇਨਕੁਹਿਓਸਤੁਤੇਹਿਥਖਾਨਿਓ॥੧॥ ਸ੍ਰੇਰਿਖਾਲਸੇ
 ਅਰਦਾਸਿਕੀਨੀਜਿਸਚੇਪਾਤੁਸਾਹਖਾਲਸੇਕਉਂਦੇਰਿਕੀਹੁ
 ਰੁਜੀਕਾਅੰਚਲੁਪਕੜਾਈਅਓ। ਹੁਕਮੁਹੋਆਖਾਲਸੇਕਉਂਮੇ

ਨਾਲੇ ਸਿਖ ਰੁਨ ਨ ਕਰਹਿ ਨਾਲੇ ਸੁਭ ਕਾਰਜ ਕਰਹਿ ॥ ਜਿ ੪੪੦
 ਸਦਿ ਨ ਸਗੀਰ ਛੁਨੁਣੇ ਕੀਤਿ ਆਗੀ ਕੀਨੀ ॥ ਸੀ ਦਿਸਿ
 ਦੇਇ ਪਹਰ ਆਗੇ ਸਗੀਰ ਕੇ ਛੁਨੁਣੇ ਤੇ ॥ ਸਿ ਹਸਦੁਈ ॥
 ਉਚਾਰੁ ਕੀ ਆਗਿ ਨੀਰ ਕਾਰ ਕੇ ਆਗੇ ਅਰਦਾ ਸਿ ਉਚਾਰੀ ॥
 ਸਦੁਈ ਆਗਿ ਪਾਇ ਗਹੇ ਜਬ ਕੇਤੁ ਮਰੇਤੁ ਬਤੇ ਕੇਉ ਆਖ
 ਤਰੇ ਨਹੀ ਆਨੇਉ ॥ ਰਾਅਰਹੀ ਮਪਰਾਨ ਕੁਰਾਨ ਅਨੇ ਕਕਹੇ
 ਮਤੁਏ ਕੁਨ ਮਾਨਿਓ ॥ ਸਿਉ ਮਿਤਿ ਸਾਸਤੁ ਬੇਦ ਸਬੈ ਬਹੁ ਬੇਦ
 ਕਹੇਹ ਅਏ ਕੁਨ ਜਾਨਿਓ ॥ ਸ੍ਰੀ ਅਸਪਾਨ ਕ੍ਰਿਪਾਤੁ ਅਗੀ ਕ
 ਰਿ ਮੇਨ ਕੁਹਿਓ ਸਭੁ ਤੇ ਹਿਥ ਖਾਨਿਓ ॥ ੧ ॥ ਸ੍ਰੀ ਰਿਖਾਲ ਸੇ
 ਅਰਦਾ ਸਿਕੀ ਨੀਜੇ ਸਚੇ ਪਾਤੁ ਸਾਹ ਖਾਲ ਸੇ ਕਉਣੇ ਰਿਭੀ ਰੁ
 ਭੁਜੀ ਕਾ ਅੰਚਲੁ ਪਕੜਾਈ ਮੇ ॥ ਹੁਕਮੁ ਹੋ ਆਖਾਲ ਸੇ ਕਉਣੇ ਮੇ

ਹੁਆਪਨੇਹਿਰਦੇਅਹਿਛਿਖਾਅਹਿਕੁਦਣੇਕੀਤਿਆਹੀ ੪੪੧
ਕੀਨੀਐਗੁਰੂਕੇਸਰੀਰਸਾਖਿਜਲਉ। ਅਰੁਮਾਸਦੀਸਿਖ
ਤਕਰੇਹੋਇਖੌਇਹਿਖਬਰਸਾਨਿਕਾਰਿਉਨਹੁਜਲਦੁਕਿ
ਸੀਸਿਖਕਉਨਦੀਨਾ। ਜਬਜਲਕਾਰਿਚਿਖਾਭਸਮ
ਹੁਈਤਬਕਉਪਤਾਨਸਰੀਰਕਾਨਿਕਸਿਆਮਾਨਸਸਤੁਹੁਕ
ਨਿਕਸਿਆ। ਸਭਕਿਸੇਇਉਜਾਨਿ। ਆਜੇਗੁਰੂਜੀਸਣਦੇਹ
ਨਿਰੰਕਾਰਪਾਸਿਗਾਇਆਹੋਉਹਾਂਗੁਰੂਜੀਕਾਰੇਹਰਾਹੇ
ਇਆ। ਬਹੁਤੁਖਾਲਸੇਕਾਅਰੁਸੰਤਹੁਸਾਧਹੁਕਾਨਿਦ
ਸੁਹੁਆ। ਉਹਾਨੀਤਿਹੀਨੀਤਿਜਗਹੋਤੇਹਾਹੀ। ਛਤੀ
ਅੰਮ੍ਰਿਤਪਸਾਦਹੋਤੇਹਾਹੀ। ਅਭਿਆਗਤਾਅਰੁਅਤ

ਤੇਜਨੁ ਪਾਦਤੇ ਹੈ ਲੋਕ ਪੁਜਾ ਚਾਹੁਤਾ ਹੈ ॥ ਜਿਸ ਜਿਸ ਸਭ
 ਵਨੀਕ ਰਿਕੇ ਕੋ ਉਪੁਜਾ ਚਾਹੁਤਾ ਹੈ ਸੇ ਸੇ ਭਾਵਨੀ ਗੁਰੂ
 ਪੁਰਸਕਰਤਾ ਹੈ ॥ ਸੇ ਹਰੇ ਕੇ ਚਉਦੇ ਰਿਬਹੁਤ ਧਰਮ ਸਾ
 ਲਾਹੂਈ ਆਹਹਿ ॥ ਸੁਰ ਧਰਮ ਸਾਦਾ ਸਾਹਿਗਿ
 ਰੰ ਥਜੀ ਕਾ ਪਾਹੁ ਹੋਤਾ ਹੈ ਰਥਾ ਬੀਸ ਬਨੁ ਪੜ੍ਹਦੇ ਹਹਿ
 ਸਦਾ ਹਰਿ ਜਸੁ ਹਰਿ ਚਰਨਾ ਹੋਤੀ ਹੈ ॥ ਈਸਾ ਅਸਥ
 ਨ ਕਉਦੇ ਖਿਕ ਰਿਗੁ ਰੂਥਿ ਤਿਆਵਦਾ ਹੈ ॥ ਜੇਜੀਉ
 ਉਹਾ ਜਾਤਾ ਹੈ ਸੇ ਸਰਬ ਪ੍ਰਕਾਰਿ ਪਸੰਨਤਾ ਕਉ ਪਾਵ
 ਤਾ ਹੈ ॥ ਸਾਖੀ ਆਪ ਜਾਹੇ ਇਚੁ ਕੀਆ ॥ ੫੦
 ॥ ਬੋਲੇ ਭਾਈ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਵਾਹਿਗੁਰੂ

ਜੋ ਕਾਰੁ ਹੋਈ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥਿ ਸਿਰਸੀ ਅਜੀਕੀ॥

Acc No. 11917

M - 3112

